

Giới thiệu Người Tình Giấu Mặt

Truyện Người Tình Giấu Mặt của tác giả Sơ Thần xoay quanh một ân tình của cô gái phải đền đáp. Từ lúc năm tuổi cô đã được hẩn cứu mạng như hồi sinh lại.

Năm cô mười bảy tuổi cô quyết định đền đáp công ơn của mình bằng một đêm triền miên và nhiệt tình với anh. Sau đêm đó cô xem như đã trả nợ hết ân tình của mình.

Năm hai mươi mốt tuổi cô lại gặp anh, và lần này anh như chưa từng quen biết cô? Chẳng lẽ đêm đó công sức của cô không có ý nghĩa gì với anh?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Cứu mẹ hay cứu con

Bên ngoài phòng sinh, một người đàn ông lo lắng, bước chân càng không ngừng đi lại mong muốn trong lòng mình bình tĩnh hơn một chút, vợ anh đã vào trong đó rất lâu rồi nhưng đứa nhỏ vẫn chưa được sinh.

“Gia Tĩnh, con đừng có đi đi lại lại nữa, mẹ chóng hết cả mặt rồi.” Một vị phu nhân lớn tuổi khuôn mặt trang điểm tinh xảo khẩu khí có chút không kiên nhẫn, có vẻ thờ ơ với người phụ nữ trong phòng sinh.

“Xin hỏi anh là người nhà của bệnh nhân?” Hộ sĩ cầm một bản cam kết đi tới.

“Đúng vậy, đúng vậy tôi là chồng của bệnh nhân.” Tề Gia Tĩnh lo lắng chạy đến trước mặt hộ sĩ nói.

“Bệnh nhân bị băng huyết hiện tại rất nguy hiểm, ở đây có bản cam kết cần người nhà ký tên nội dung là cứu con hay cứu mẹ.” Hộ sĩ đem bản cam kết đến trước mặt anh ta nói bổ sung: “Cứu mẹ ký tên bên mục A, cứu con ký tên bên mục B.”

“Gia Tĩnh, ký mục B đó là cốt nhục của Tề gia.” Vị phu nhân kia nghiêm sắc mặt khẩu khí không để cho người khác có thể thương lượng.

“Mẹ, hay là cứu mẹ đi!” Tề Gia Tĩnh có ý đồ thương lượng với mẹ mình.

“Gia Tĩnh con đã ba mươi tuổi, Tề gia chỉ có một mình con là người nối dõi, đàn bà sau này còn có thể có nhưng là đứa nhỏ nhất định phải thuộc về Tề gia.”

“Mẹ!”

“Không cần tranh cãi nữa, ta nói cứu đứa nhỏ là cứu đứa nhỏ, năm đó con kết hôn đã là sự nhượng bộ lớn nhất của mẹ rồi, hiện giờ mẹ cũng hi vọng con đề ý một chút đến lập trường của mẹ.”

“Tiên sinh, xin hãy ký tên đi!” Hộ sĩ lạnh lùng nói.

“Gia Tĩnh ký tên đi.” Bà ta trực tiếp giật lấy bản cam kết trên tay hộ sĩ đem mục B đưa tới tay đứa con trai mình.

Tề Gia Tĩnh do dự một hồi cảm lấy bút quyết định ký tên bên mục B. Người đàn bà bên cạnh lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Không, Gia Tĩnh con không thể ký tên được.” Tề Gia Tĩnh nghe được tiếng nói kia, tay dừng lại giữa không trung, ba người đồng thời ngoảnh mặt lại nhìn phía đầu hành lang.

Một người phụ nữ lớn tuổi ăn mặc đơn giản mặc sắc mặt tiêu tụy đi đến.

Tề Gia Tĩnh nhẹ nhàng mà kêu một tiếng: “Mẹ.”

“Gia Tĩnh vì sao con có thể đối xử với Bội Dung như vậy? Mẹ yêu cầu cứu mẹ mà bỏ đứa bé.” Giọng điệu của người phụ nữ này cũng khiến người khác không thể tranh cãi.

“Bà thông gia đã đến sao, người nhà họ Tề chúng tôi phải tuân theo quy tắc của họ Tề để quyết định, chúng tôi nói cứu đứa bé thì phải cứu đứa bé, tôi hy vọng tốt nhất bà nên ít nhúng tay vào để tránh phát sinh phiền toái.”

“Tôi là mẹ đẻ của Bội Dung, tôi nói cứu mẹ là cứu mẹ. Người khác không được phép phản bác.”

“Nó là người của họ Tề, người nhà họ Tề chúng tôi nói cứu đứa bé là cứu đứa bé.” Người phụ nữ trang điểm tinh xảo kia vẫn như cũ kiên trì ý kiến của

mình.

“Sân phụ cùng đứa bé đều đang trong lúc nguy hiểm, nếu các người đều không thể thống nhất ý kiến, thì nguy hiểm tới cả mẹ lẫn con, mong các người đừng tranh cãi nữa mau ký tên.” Hộ sĩ nhìn thấy tràng cảnh này, một bên phân tích cho họ biết đây đang là tình huống rất nguy hiểm.

“Cứu mẹ, tôi là mẹ đẻ của nó, có chuyện gì tôi chịu trách nhiệm.” Người phụ nữ chất phác nói.

“Có thể cứu mẹ nhưng nếu muốn con tôi ký cam kết cứu mẹ bà phải đáp ứng một điều kiện với tôi.” Trên mặt người phụ nữ trảng điểm tình xảo không chút cảm xúc, khôe miệng khẽ nhếch lộ ra một nụ cười lơ đãng.

“Được! Bà nói đi, chỉ cần người nhà họ Hứa chúng tôi có thể làm được tôi sẽ đáp ứng bà.” Người phụ nữ chất phác không hề do dự liền đáp ứng, trong lòng bà sinh mệnh của con gái đều quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

“Nếu cứu mẹ thì Hứa Bội Dung con bà phải ly hôn với Tề Gia Tĩnh con tôi.” Người phụ nữ trảng điểm tình xảo từng bước một tiến tới, lời của bà ta khiến cho toàn bộ người ở đây đều kinh ngạc há hốc mồm, ngay cả Tề Gia Tĩnh cũng không tin nổi mẹ mình lại có thể đưa ra yêu cầu vô lý như vậy, nhưng mà hẳn lại là con dâu rứt cổ không dám nói gì chỉ có thể cúi đầu yên lặng.

“Lâm Âm Ái, đây không phải là điều mà bà hy vọng từ xưa tới nay sao?” Sắc mặt người đàn bà chất phác lạnh như băng nói.

“Tần Phương, sự thật đúng như những gì bà nói, từ ngày Hứa Bội Dung tiến vào Tề gia, tôi đều mong đến ngày chúng nó ly hôn, nếu không phải lão Tề đồng ý cho chúng nó kết hôn, Hứa Bội Dung đừng có mơ bước vào cửa Tề gia chúng tôi.” Gằn từng tiếng, mỗi câu đều tràn ngập sự chán ghét và bất mãn của Lâm Âm Ái với Hứa gia.

“Gia Tĩnh thái độ của cậu là gì?” Tần Phương chuyển sang con rể hỏi, vẫn muốn trung cầu ý kiến của hắn, bà hy vọng nghe được từ trong miệng hắn nói ra câu ‘không đồng ý’ như vậy ít nhất cũng khiến lòng Bội Dung thoải mái một chút, thật không uống những gì Bội Dung đã phải hy sinh.

Tề Gia Tĩnh không dám ngắt đầu, từ đầu đến cuối anh ta không dám mở miệng nói nửa chữ bởi vì anh ta không biết phải xử lý việc này như thế nào, từ ngày bố anh ta mất cho tới nay đã hơn hai tháng, những sự việc phát sinh ngoài ý muốn khiến cho anh ta cảm giác mình có cố hết sức cũng không thể giải quyết được vấn đề kinh tế trước mắt, thậm chí có lúc anh ta còn ích kỷ nghĩ rằng nếu trước đây người anh ta cưới là một người con gái môn đăng hộ đối thì anh ta sẽ không gặp phải nhiều phiền phức mệt mỏi như vậy.

“Tần Phương bà thấy rồi chứ? Thái độ của con tôi là đồng ý. Nếu không muốn cho con gái bà phải chết, bà hãy mau đồng ý, chỉ cần bà đáp ứng tôi liền bảo con tôi ký tên bên mục A nhưng đồng thời tôi sẽ bảo luật sư soạn một phần tài liệu về việc ly hôn của chúng nó, bà cũng phải ký tên vào đó.” Ánh mắt Lâm Âm Ái gắt gao nhìn chăm chăm Tần Phương.

“Được, tôi đáp ứng bà.” Vì tính mệnh con gái, Tần Phương lựa chọn đồng ý, bà cũng chỉ biết rằng con gái bà năm đó tiến vào Tề gia bà cũng cực lực phản đối con gái gả cho Tề Gia Tĩnh, bởi vì gia cảnh kém quá nhiều mà con gái bà thân lại là một diễn viên, nhưng lúc trước bị tình yêu làm u mê cho nên có phản đối như thế nào cũng không được, cho nên mới tạo thành bi kịch như bây giờ.

“Gia Tĩnh ký tên vào mục A.” Lâm Âm Ái sau khi nói xong, thầm mỉm cười, nhìn Trần Phương sắc mặt tràn ngập khinh miệt cùng phẫn hận, trong lòng có chút phức tạp cùng phẫn nộ, bà cũng hiểu hơn ai hết trước mặt bà ta bà đã hết sức kiềm chế chính mình, một ngày nào đó bà sẽ trả lại tất cả những gì Trần Phương nợ bà lên người Hứa Bội Dung.

Sau khi ký tên không bao lâu, luật sư rất nhanh đã mang hiệp nghị tới, tựa như đã được chuẩn bị từ trước, Tần Phương nhìn bản hiệp nghị trước mắt thủy chung không nói gì, mắt đờn thuần liếc qua nội dung hiệp nghị, nội dung nói chung là tập trung vào vấn đề nhà gái tự nguyện đệ đơn ly hôn, không cần bất cứ tài sản gì của Tề gia, mẹ vợ thay con gái ký tên là bản hiệp nghị có hiệu lực.

Tần Phương cầm lấy bút ký tên chính mình vào, tất cả mọi hậu quả bọn họ tự gánh chịu, cho dù là mẹ con có đói chết cũng không thềm một phần tiền của Tề gia.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Tôi không phải mẹ cô

Cuối cùng bên ngoài cũng nghe được tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh, tim Tần Phương giật thót lại, tại sao lại như vậy? Không phải bản cam kết rõ ràng nói là cứu mẹ sao?

Cửa phòng hộ sinh mở ra, hộ sĩ đi ra sắc mặt cứng ngắt, lãnh đạm nói: “Mẹ con đều bình an, có thể vào thăm.”

Mẹ con đều bình an? Mẹ đều con bình an? Tần Phương tự nhẩm hai lần, rốt cục cũng phản ứng lại, vui mừng chạy đến bên cạnh hộ sĩ kích động nói: “Cám ơn mọi người! Cám ơn mọi người!”

Tần Phuong đi đến bên cạnh giường con gái, đập ngay vào mắt là thấy con gái sắc mặt tái nhợt thân thể suy yếu trong lòng đau nhói.

“Mẹ.” Hứa Bội Dung khàn khàn kêu một tiếng.

“Bội Dung, mẹ ở đây, con mệt mỏi quá rồi, cần cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, trước mắt không cần nói gì cả.”

“Gia Tinh đâu?” Hứa Bội Dung nhìn toàn căn phòng, ngoài mẹ cô ra không thấy bất kỳ ai khác.

“Bội Dung, Gia Tinh hiện tại đang xử lý một số công việc làm ăn, khi nào xong lập tức tới.” Tần Phuong nói dối, sợ con gái vừa mới sinh xong không đành lòng nói sự thật vì sao Gia Tinh không tới cho cô biết.

“Cho con nhìn cục cưng.” Bội Dung không muốn nghĩ nhiều, nhiều năm như vậy chính cô cũng rõ địa vị của mình ở Tề gia mà Gia Tinh đối xử với cô đã không còn như trước kia.

“Nhìn xem, đứa nhỏ này xinh đẹp giống y con, vừa mới sinh ra đã đáng yêu như vậy, lớn lên khẳng định sẽ trở thành một đại mỹ nhân.” Tần Phuong nhìn cháu ngoại bé bỏng, trong mắt tràn đầy yêu thương, bình thường trẻ con mới sinh ra da mặt thường là nhẵn nhéo, nhưng cháu ngoại của bà da mặt lại nhẵn bóng, hai mắt to tròn đen láy như đá quý, cái mũi thanh tú thẳng tắp khéo léo, bên dưới là cái miệng anh đào nhỏ nhắn đáng mến tay ẩn hiện sau tay áo, càng nhìn trong lòng Tần Phuong lại càng yêu thương.

“Trước hết con trông cục cưng, mẹ đi lấy thứ gì đó mang lại đây cho con ăn.” Tần Phuong quyến luyến không muốn buông tay đem cháu ngoại bé nhỏ đặt xuống giường. Nhìn con gái mình và đứa cháu gái bà thực sự rất sợ, lo sợ vận mệnh của cháu gái mình sau này thật đáng thương, nghĩ đến đó Tần Phuong nhẹ nhàng xoay lưng lại khẽ lau đi nước mắt khóe mi.

Tần Phuong vừa mới rời đi không lâu, Lâm Âm Ái tiếp bước phía sau đi vào trong phòng sinh của Hứa Bội

Dung bà ta hung hăng vênh vào đứng trước mặt Hứa Bội Dung khiến cô không hiểu sao cảm thấy kinh hoàng.

“Mẹ!” Cô nhẹ nhàng gọi một tiếng.

“Tôi không phải mẹ cô, trước kia không phải, hiện tại không phải, sau này càng không phải.” Bà ta tuôn một tràng ngay lập tức đem bản cam kết có chữ ký của Tần Phuong ném tới trước mặt cô, căn bản bà ta không mảy may lo lắng đến Bội Dung vừa mới sinh xong thân thể yếu ớt không thể chịu nổi đã kích lớn như vậy.

“Mẹ không muốn nhìn qua cháu nội của mẹ sao?” Bội Dung vẫn biết căn bản ngay từ đầu Lâm Âm Ái đã không ưa gì cô, từ lúc đầu đã nghĩ đủ mọi biện pháp để tra tấn cô nhưng cô vẫn tận tâm tận lực đối xử thật tốt với bà ta bởi vì đó chính là mẹ đẻ của chồng cô, trái lại sự lương thiện cùng nhân nhục của cô càng khiến bà ta tra tấn cô nhiều gấp bội.

Thấy mẹ chồng không mảy may muốn nhìn đến cháu gái, Bội Dung nghĩ ngợi cầm bản cam kết lên xem.

Nhìn thấy khoản tiền . . . , cánh tay cầm bản cam kết không ngừng run rẩy, cô không thể tưởng tượng nổi Tề gia vì sao lại không dung nổi mình.

“Xem kỹ lưỡng chưa? Nhìn rõ ràng chưa? Nếu cô đã xem kỹ càng nhìn rõ ràng rồi thì ngay trong tháng này cô cùng với Gia Tinh đi đến cục dân chính làm thủ tục ly hôn đi.” Trong giọng nói của Lâm Âm Ái không có nửa điểm thương tiếc.

“Vì sao phải làm như vậy?” Bội Dung vẫn là nhịn không được hỏi lại.

“Ha ha, vì sao ư? Cô không cảm thấy câu hỏi này thật nực cười hay sao? Chỉ với cái nhà đồ nát của nhà cô cũng hòng xứng với Tề gia chúng tôi sao, chỉ bằng cái loại con hát hạ đẳng như cô mà cũng đòi xứng đôi với Gia Tinh nhà tôi sao? Cô cũng không có soi gương xem lại mình coi có điểm nào có thể xứng đáng không sao? Không biết mất lâu Tề có bị dui không lại cư nhiên đồng ý cho cô bước chân vào Tề gia chúng tôi. Bây giờ chỗ dựa duy nhất của cô đã không còn, cô còn muốn quay về Tề gia hưởng phúc sao? Hừ!” Lâm Âm Ái khinh miệt phun ra lửa hận.

“Người tôi yêu là Gia Tinh, đối với tiền bạc Tề gia các người tôi không quan tâm.” Bội Dung vẫn như trước nói ra tâm tư của mình, thật sự trong thâm tâm cô vẫn luôn khắc sâu bởi vì yêu Tề Gia Tinh cho nên ngay trong lúc đỉnh cao của sự nghiệp diễn xuất đã lựa chọn rút lui mà gả cho Tề Gia Tinh, thế nhưng đổi lại cô chỉ nhận được ngoài tồn thương vẫn chỉ là thương tổn.

“Thật buồn cười khi đứa con trai tài giỏi yêu quý của tôi cũng bị cô thu phục. Tôi cũng không ngại nói cho cô biết Ngô Niệm mới đích thực là thiếu phu nhân của Tề gia nhà tôi, mợ chủ nhà họ Tề hơn nữa cũng đã mang cốt nhục của Tề gia hơn nữa ngay lập tức cũng sắp sinh rồi.”

Tin bất ngờ này khiến cô sụp đổ, khiến cô khiếp sợ.

“Rất khó chấp nhận phải không? Tôi không ngại nói cho cô biết người mà hiện tại Gia Tinh của cô yêu là Ngô Niệm, nó không có nói cho cô biết vì nó không muốn nghĩ, lại để tận bây giờ mới ly hôn với cô là do nó không muốn cô cứ bám lấy nó, cô hiểu rồi chứ? Gia Tinh căn bản là không yêu cô, đã sớm không còn yêu cô, nó với Ngô Niệm từ nhỏ đã quen biết, chúng nó mới chân chính là một đôi, hơn nữa nó đã sớm lừa gạt cô cùng Ngô Niệm ở một chỗ.”

Nhìn thấy sắc mặt Hứa Bội Dung ngày càng tái nhợt khiến cho trong lòng Lâm Âm Ái bà càng thêm sung sướng.

Bội Dung nhanh chóng túm chặt thành giường mong muốn tìm một cái gì đó nhằm khống chế mình không được ngắt đi. Cô biết ở bên ngoài Gia Tinh có

người phụ nữ khác nhưng lại không ngờ tới người phụ nữ đó cũng nhanh chóng sẽ sinh nở, đây quả là chuyện nực cười mà tất cả mọi chuyện cứ nhiên lại do chính mẹ chồng của cô nói cho cô biết, hơn nữa mẹ chồng của cô lại rất ủng hộ việc tình nhân của chồng cô sinh con, càng muốn nghĩ đầu của cô lại càng đau.

Đột nhiên cục cưng vừa mới ngủ yên lại khóc thét lên, tiếng khóc của đứa bé lôi kéo sự chú ý của cô, cũng nhắc nhở cô phải kiên cường đối mặt với tất cả, ý chí nhắc nhở cô, cô phải sống cô phải cố gắng sống thật tốt, vì con nhất định cô phải sống.

“Con ngoan đừng khóc, đừng khóc, là mẹ, mẹ ở đây.” Bội Dung cố hết sức ôm lấy cục cưng, không ngừng mà an ủi đứa bé đang khóc không dứt.

Nhìn thấy tình cảnh hiện ra trước mắt lúc này ánh mắt Lâm Âm Ái càng nồng đậm sự chán ghét, mà một ý nghĩ lại vừa thoáng qua trong đầu bà, khỏe miệng bà ta không khỏi nổi lên một nụ cười tà ác.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nó là tai họa

“Hừ một con xú nha đầu vô dụng sinh con ra cũng chỉ là một đứa nha đầu vô dụng mà thôi.” Lâm Âm Ái mĩa mai nói.

“Vi sao mẹ lại có thể nói như vậy chứ? Cứ cho là mẹ không chấp nhận tôi nhưng đứa bé cũng là cốt nhục của Tề gia, trong người nó chảy dòng máu của Tề gia.” Bội Dung nhàu mày không kiên nhẫn mà nói ra, cô không thể để con gái mình vừa mới sinh ra đã phải chịu sự sỉ nhục như vậy.

“Ngay cả một thằng con trai cô cũng không sinh nổi, các người chỉ có thể sinh con gái nên không thể trách đời vì sao phận mình bạc như vậy, mà như thế cũng tốt không dễ gì mà có thể bước chân vào cửa nhà giàu có mà thứ gì cũng không thể mơ tới, nếu cô sinh con trai may ra Tề gia chúng tôi còn cho cô vài vạn tiền thưởng nhưng cô lại cố tình sinh ra một đứa con gái.” Lâm Âm Ái càng nói càng hưng phấn.

“Bà không được vũ nhục mẹ tôi.” Hứa Bội Dung hung hăng cắn môi, hai tay ôm con ngày càng run rẩy, cô chịu nhục nhả là đủ rồi chính là cô không thể để cho người khác vũ nhục mẹ mình, mẹ cô kiên cường như vậy, thiện lương như vậy, những người này không đủ tư cách để nói đến bà.

“Đây mà là vũ nhục sao? Nếu không muốn bị vũ nhục thì cô mau sinh một đứa con trai ra đi, nhìn xem Hứa gia các người chỉ có thể sinh con gái, mệnh cô là đàn bà cũng chỉ có thể sinh ra một đứa con gái, cũng sẽ là một tai họa. Ha ha ha ha ha. . .” Lâm Âm Ái vô cùng can rở mà cười.

Hứa Bội Dung trừng mắt, trong mắt chứa đầy phần nộ muốn làm gì đó nhưng chính là cả người không còn chút sức lực nào.

Cục cưng lại bắt đầu khóc lên như là nó biết được có người đang nói xấu nó nên càng lúc khóc càng lớn.

Lâm Âm Ái khinh bỉ nhìn liếc qua sau đó bỏ lại một câu: “Hiệp nghị ly hôn của hai người, tôi sẽ nhanh chóng mang tới.”

Nện mạnh giày cao gót đi ra khỏi phòng.

Trong một chỗ vắng ở bệnh viện, Lâm Âm Ái đang cùng một người hộ sĩ nói gì đó, chỉ thấy người hộ sĩ liên tục gật đầu hơn nữa ý cười trên mặt ngày càng nở rộ.

“Cám ơn Tề phu nhân, bà yên tâm chuyện này tôi sẽ không hé miệng ngay cả bác sĩ cũng không thể biết gì, hơn nữa tôi sẽ chấm dứt kỳ thực tập ngay lập tức sau đó ra nước ngoài, bí mật này sẽ không có người thứ ba biết

đến.” Hộ sĩ cam đoan mà nói.

“Cam kết này cô mang đi đốt đi, tôi không muốn thứ này sẽ trở thành chứng cứ, nếu một khi bệnh viện điều tra ra, tôi nghĩ rằng sau này cô đừng nghĩ tìm được việc trong ngành y.” Lâm Âm Ái nói ra điểm mấu chốt.

“Tôi đã biết, chỉ cần tôi nhận được tiền của bà tôi sẽ lập tức ra nước ngoài.” Hộ sĩ lại cam đoan mà nói.

Cho đến khi nghe được lời khẳng định của Lâm Âm Ái hộ sĩ mới mỉm cười hài lòng mà rời đi. Đây là lần đầu tiên cô làm chuyện như thế này, nhưng mà sự cám dỗ của tiền tài khiến cô phải làm như vậy huống chi cô cũng không có hại chết người, chẳng qua chỉ là làm cho người nhà sản phụ nghĩ rằng sản phụ bị băng huyết sẽ có nguy hiểm đến tính mệnh buộc họ phải ký tên vào cam kết cứu mẹ hay cứu con.

Về phần nguyên nhân dẫn tới hiệp nghị ly hôn, đều là việc riêng của mấy người nhà giàu cô không muốn hỏi tới, cái chính là tiền chi phí cho cô có thể xuất ngoại du học, cứ cho là cô lợi dụng chức quyền nhận tiền làm trái lương tâm, nhưng cô cảm thấy được thế gian này tất cả mọi người đều giống như cô vì lợi ích và nhu cầu của bản thân mà thôi. Nghĩ như vậy, trong lòng hộ sĩ như trút được gánh nặng.

Tần Phương men theo tay vịn cầu thang đi lên vừa mở cửa ra đã phát hiện cục cưng đang khóc thét, con gái té xỉu, thất thanh kêu lên bác sĩ lại vội vàng chạy vào phòng bệnh.

“Cái gì? Hiện tại công ty lâm vào khủng hoảng kinh tế? Tại sao có thể như vậy? Con tiếp quản công ty chưa được bao lâu đã làm sự việc đến mức như vậy?” Lâm Âm Ái không thể tin khi nhìn thấy con trai của mình.

“Mẹ, thực xin lỗi, con sẽ nghĩ cách, đáng lẽ con không nên rời khỏi công ty đến bệnh viện, nếu không cũng sẽ không bỏ qua hợp đồng với MR, như vậy công ty chúng ta cũng có một con đường sống.”

“Con đàn bà kia chính là một con đàn bà ôn thần sinh con ra cũng là một cái tai họa, vừa mới sinh ra công ty Tề gia liền lâm vào tình cảnh khốn đốn, không phải tai họa là cái gì?” Lâm Âm Ái chưa hết giận nói, đem toàn bộ trách nhiệm đều đổ lên đầu mẹ con Hứa Bội Dung.

“Phu nhân, mẹ con bà Ngô tới.” Người hầu nói.

“Mau mời vào.” Ánh mắt Lâm Âm Ái sáng bừng lên.

“Bác gái, Gia Tĩnh.” Ngô Niệm mặc một chiếc áo khoác cho bà bầu, nhìn qua hẳn là một hai tháng nữa sẽ sinh. Cô vuốt vuốt bụng, lộ ra tiếng cười vui vẻ của người mẹ.

“Niệm nhi, trời lạnh như vậy em lại đang mang thai, em không ở biệt thự yên tĩnh còn chạy tới chạy lui, muốn làm cho anh lo lắng sao?” Tề Gia Tĩnh lo lắng chạy nhanh tới đỡ cô ngồi xuống.

“Nếu bị lạnh cứng lại thì làm sao bây giờ?” Lâm Âm Ái ở một bên lo lắng nói. Trong bụng cô chính là tôn tử của bà, bà có thể không lo lắng sao? Đợi tôn tử thực đã rất nhiều năm.

“Bác gái, cháu nghe nói gần đây Tề thị gặp bất lợi về việc quay vòng vốn, cháu đã nói với ba mẹ, họ nghe xong liền nói Ngô thị nhất định giúp Tề thị vượt qua cửa ải khó khăn này.” Ngô Niệm nhẹ giọng nói, từ đầu tới cuối khoe miệng vẫn duy trì mỉm cười.

“Thật sự bác gái phải cảm ơn Niệm nhi trước nha.” Lâm Âm Ái giống như là nhớ ra chuyện gì, nhẹ nhàng lấy tay và vào miệng mình, “Cái miệng của ta thật là, là mẹ lại còn xưng bác gái.”

Ngô Niệm ngượng ngùng cười cười: “Cháu và Gia Tĩnh còn chưa có kết hôn đâu.”

“Yên tâm đi, có mẹ ở đây, khẳng định đây chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, việc này do một tay ta quyết định.” Nói xong bà lớn tiếng gọi tất cả người hầu trong nhà lại.

“Về sau Ngô Niệm chính là thiếu phu nhân của Tề gia, thiếu phu nhân, ai cũng không được gọi Ngô tiểu thư nữa mà phải sửa thành gọi thiếu phu nhân, thiếu phu nhân, nghe rõ chưa?” Thanh âm của Lâm Âm Ái vang vọng trong phòng khách.

“Vâng, phu nhân.” Cả đám người hầu đồng thanh trả lời.

“Chúc mừng đại thiếu gia, chúc mừng thiếu phu nhân, phu nhân!” Cả đám người hầu lại đồng thanh hô to.

Lâm Âm Ái nở nụ cười, Ngô Niệm nở nụ cười, Tề Gia Tĩnh nở nụ cười mà bọn họ đã hoàn toàn quên đi thiếu phu nhân hiện tại, thân phận phu nhân của Hứa Bội Dung đang cấp cứu ở trong bệnh viện.

Trong lòng Tề Gia Tĩnh lúc này càng thêm xác định hẳn cùng với Hứa Bội Dung ly hôn là chuyện bình thường, không nói đến chuyện gì cô cũng giúp không nổi, mà cô cũng không thể sánh được so với Ngô Niệm, gia cảnh tương xứng với hẳn, lại tao nhã xinh đẹp, hơn nữa chính là từ nhỏ Ngô Niệm đã liền âm thầm thích hẳn, mà cô bất chấp không chút danh phận cũng nguyện ý sinh con cho hẳn, tất cả những nguyên nhân này càng khiến cho Tề Gia Tĩnh càng thêm yêu Ngô Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Hiệp nghị ly hôn

Trong mơ màng có người vẫn gắt gao nắm chặt tay cô nói với cô, cục cưng đang đợi cô, đúng vậy cô vừa mới làm mẹ, nhất định cô phải kiên cường, nhất định phải sống thật vui vẻ.

Rốt cục mắt Hứa Bội Dung cũng run rẩy động đậy, một chút lại một chút từ từ mở ra, nhìn thấy mẹ ở đầu giường vẫn gắt gao mà nắm tay cô không buông ra.

“Mẹ!”

“Bội Dung, con tỉnh là tốt rồi, tỉnh là tốt rồi.” Ở bên cạnh, giọng Tần Phương nghẹn ngào, cố gắng kiềm chế chính mình.

“Mẹ, con nhất định sẽ sống thật tốt, con muốn nhìn cục cưng lớn lên giống như mẹ cùng con trước đây.” Bội Dung nắm tay mẹ, kiên định mà nhìn bà.

“Mẹ tin tưởng con, chúng ta đặt tên cho cục cưng đi?” Tần Phương nhẹ nhàng lau đi nước mắt khóe mi, mỉm cười nhìn cháu gái bên cạnh, trong đáy mắt tất cả đều là trù mẩn.

“Mẹ gọi là Ân Tịch đi, mẹ thấy thế nào?”

“Ân Tịch, Ân Tịch, Ân Tịch, . . .” Tần Phương một lần lại một lần nỉ non gọi. “Được, tên này hay về sau sẽ gọi là Ân Tịch.”

Hai mẹ con vui vẻ nở nụ cười, tiểu Ân Tịch bên cạnh an tĩnh mà đi vào giấc ngủ, miệng mang chút ý cười.

Mười ngày rất nhanh đã qua đi, mười ngày này không có bất luận kẻ nào trong Tề gia đến thăm Hứa Bội Dung lấy một lần, chẳng qua cô còn chưa có ly hôn, chồng vẫn là Tề Gia Tĩnh.

Lâm Âm Ái đập mạnh giày cao gót hướng phòng Hứa Bội Dung đi đến, hôm nay là ngày cô xuất viện, cũng là ngày cô phải ký vào hợp đồng ly hôn, bà sẽ không dễ gì mà buông tha cho bọn họ đâu.

“Bội Dung, chúng ta trực tiếp mang Ân Tịch về nhà, cũng không cần về Tề gia.” Tần Phương một bên vừa thu thập này nọ vừa nói.

Hứa Bội Dung không nói gì, nội tâm của cô vẫn thực rất rối rắm, cô cùng với Gia Tĩnh cảm tình nhiều năm như vậy không thể nói bỏ là bỏ đi được, mà sự lạnh lùng cùng vô tình của hắn càng khiến cô đau thấu tim.

Lâm Âm Ái đập mạnh giày cao gót đi vào trong phòng, trên tay cầm một phần hiệp nghị, cao ngạo đứng ở trước mặt mẹ con Hứa Bội Dung.

Trong phòng có vài giây im lặng, cũng không có ai lên tiếng.

“Mẹ!” Hứa Bội Dung vẫn là nhẹ giọng gọi một câu.

“Bội Dung, đây cũng là lần cuối cùng tôi nghe cô gọi tôi như vậy, tôi nghĩ sau này cô nên sửa lại thôi.” Lâm Âm Ái nhìn cô, thẳng tuột nói.

Không khí lại là một trận im lặng.

“Hiệp nghị ly hôn tôi đã sai luật sư làm tốt lắm, cô xem qua coi có vấn đề gì không?” Lâm Âm Ái trực tiếp đem hiệp nghị đưa đến trước mặt Hứa Bội Dung.

“Ý của Gia Tĩnh như thế nào?” Vẫn là nhìn không được, có lẽ trong lòng Hứa Bội Dung vẫn còn ôm một tia hy vọng, dù sao nhiều năm vợ chồng như vậy, cô không tin hắn có thể tuyệt tình như vậy, ngay cả một chút tình vợ chồng cũng không màng tới.

“Ý của tôi cũng chính là ý của Gia Tĩnh, thuận tiện nói cho cô biết, Gia Tĩnh của cô chưa có tới là bởi vì nó đang cùng Ngô Niệm chuẩn bị hôn lễ, không có thời gian tới đây.” Thời điểm mà Lâm Âm Ái nói ra những lời này, ngay cả lông mi cũng hiện đầy vẻ vui sướng.

Tin tức đáng sợ này làm cho thân hình Hứa Bội Dung vẫn là nhìn không được mà lùi về phía sau hai bước, cô không nghĩ mọi chuyện lại nhanh như vậy, cô còn chưa có ký tên mà Tề Gia Tĩnh cũng đã cùng người đàn bà khác chuẩn bị hôn lễ.

Điều này sao có thể khiến trái tim cô không vỡ vụn ra? Tần Phương nhìn đến tất thấy mọi chuyện, lại đau xót ở trong lòng, con gái của bà sao lại khổ như vậy? Vì cái gì chứ?

“Thời gian của mọi người đều thực quý giá, cô xem qua hiệp nghị ly hôn đi, không có vấn đề gì thì ký tên, còn có chị Lâm lát nữa sẽ tới đây, cục cưng tôi sẽ đem về Tề gia.” Lâm Âm Ái nhẹ nhàng vỗ về móng tay vừa mới làm của mình, ngẫu nhiên dùng miệng nhẹ nhàng thổi thổi, phớt qua những móng tay màu hồng của mình.

“Cái gì? Mang cục cưng đi?” Mẹ con Hứa Bội Dung không thể tin nổi, đồng thanh hỏi.

“Đúng vậy, có vấn đề gì không? Máu mủ Tề gia, tôi không muốn phải lưu lạc bên ngoài, hơn nữa các người cũng không có điều kiện gì để nuôi dưỡng huyết mạch của Tề gia.” Khẩu khí của Lâm Âm Ái coi thường mà lãnh đạm đến như vậy – nhẹ nhàng mà băng quơ.

“Có thể ly hôn, nhưng mà quyền nuôi nấng nhất định phải là của tôi.” Hứa Bội Dung kiên định nói.

“Tôi nghĩ hiệp nghị trước mặt chúng ta nói được hiểu được, trong lòng mẹ cô rất rõ ràng. Về phần quyền nuôi nấng đứa nhỏ, nếu như cô muốn giành cũng được, gặp nhau trên tòa án, hơn nữa tôi có thể nói cho cô biết, làm như vậy các người chỉ có thể thua thảm hại hơn mà thôi.” Lâm Âm Ái khẽ nhún mày, phiến chán mà nhìn thoáng qua mẹ con hai người.

“Đứa nhỏ mới được 10 ngày, căn bản là không thể rời xa tôi, ly hôn tôi cũng đồng ý, chính là vì sao bà phải tàn nhẫn như vậy mà chia rẽ mẹ con tôi? Vì cái gì? Vì cái gì?” Bội Dung mất bình tĩnh phản ứng lại.

“Bội Dung, Bội Dung, là mẹ không tốt, nhưng mà nhất định mẹ sẽ cùng con, cho dù là lên tòa án, chúng tôi cũng muốn đòi về quyền nuôi nấng Ân Tịch.” Tần Phương đi tới, ôm lấy con gái đang kích động.

“Kỳ thật ra tòa, kết quả như thế nào, tôi và các người đều rất rõ ràng. Bất quá vì cục cung còn nhỏ như vậy, tôi có thể mở cho cô một con đường khác, cho cô cùng nó có thể ở cùng nhau.” Lâm Âm Ái bỗng nhiên thiện tâm khiến hai mẹ con nhin không được ngóanh mặt nhìn đối phương.

“Con đường gì?” Bội Dung nói.

“Tôi có thể cho cô làm vú em của cục cung, chăm sóc cuộc sống của nó, nhưng cô phải ở Tề gia, chính là một người hầu, nếu cô đồng ý, như vậy cô vẫn có thể ở bên cạnh con gái mình, nếu cô không đồng ý, vậy chỉ có thể ra tòa thôi.”

“Sao trên đời này lại có loại đàn bà độc ác như bà chứ? Bội Dung là mẹ đẻ của Ân Tịch, cư nhiên bà lại bắt nó làm vú em, bà có còn chút nhân tính nào không, bà cũng là người đã làm mẹ, vì cái gì bà không thể đứng ở vị trí của nó mà suy nghĩ một chút.” Tần Phuong tức giận đến mức giọng nói cũng run lên, bà không nghĩ Lâm Âm Ái có thể có ý nghĩ như vậy.

“Nếu các người xem tôi như những gì mình nói, tôi nghĩ ngay cả chút thiện tâm đó cũng không cần nữa, đứa nhỏ cứ trực tiếp mang về nhà nuôi đến lớn lên, cô đừng đòi hỏi quyền lợi gì, như vậy có lẽ tốt hơn đây.” Lâm Âm Ái trực tiếp xoa xoa ngón tay của mình.

“Không . . . Không cần như vậy! Tôi không muốn rời xa Ân Tịch. Tôi không muốn, tôi không muốn!” Bội Dung vừa nói xong, đem tiểu Ân Tịch gắt gao ôm vào lòng, sợ sẽ bị người khác cướp đi.

“Vậy ý của cô là đồng ý làm vú em của đứa nhỏ? Người hầu của Tề gia sao?” Lâm Âm Ái cười như không cười, tất cả, đều nằm trong dự đoán của bà.

“Bội Dung, con đừng đồng ý, mẹ sẽ cùng con ra tòa, đòi về quyền nuôi nấng Ân Tịch, mẹ không tin trên đời này không có công bằng, người nghèo sẽ không thể thắng trên tòa.” Tần Phuong ở một bên cho con gái niềm tin, bà không hy vọng Bội Dung cứ như vậy mà chịu khuất phục.

“Mẹ.” Nói xong, Hứa Bội Dung ôm Ân Tịch quý gối xuống trước mặt Tần Phuong, tiếng nói vừa thoát ra, nước mắt sớm đã ngừng không được mà rơi xuống.

“Bội Dung, thân thể của con vừa mới khôi phục được một chút, đừng tự tra tấn chính mình nữa, mẹ biết ý tứ của con, mẹ cũng khó xử.” Nước mắt trong mắt Tần Phuong cũng đã tuôn xuống ào ào, hai mẹ con cùng tiểu Ân Tịch gắt gao ôm lấy nhau.

Lâm Âm Ái chán ghét chứng kiến tất cả.

“Mẹ, đều do con gái bất hiếu, con gái lần này không thể nghe lời mẹ, con phải chăm sóc Ân Tịch, con muốn nhìn thấy nó lớn lên, cho dù phải chịu bao nhiêu cực khổ, con đều chấp nhận. Xin mẹ hãy tha thứ cho quyết định của con.” Bội Dung vừa nói một bên nước mắt chảy là chảy.

“Bội Dung, con gái đáng thương của mẹ”

“Được rồi, đủ rồi, đừng đóng kịch nữa, cũng không phải sinh ly tử biệt gì, con gái của bà làm vú em của chính con gái mình, còn có thể mỗi ngày thấy đứa nhỏ, Tề gia chúng tôi coi như cũng không làm . . . các người thất vọng, hừ!”

“Bà” Tần Phuong tức giận đến mức không thể nói lên lời, Bội Dung đem Ân Tịch đặt ở trên giường, chạy nhanh tới vuốt vuốt ngực Tần Phuong, mới hạ xuống một chút.

“Mẹ, con sẽ cố gắng chăm sóc mình thật tốt, khi nào có thời gian con sẽ về thăm mẹ, mẹ không cần lo lắng cho con, con gái của mẹ nhất định kiên cường đợi ngày Ân Tịch lớn lên.” Bội Dung cam đoan mà nói với Tần Phuong, giúp bà bớt lo lắng.

“Tôi không muốn tiếp tục nghe các người dài dòng, thời gian của tôi rất quý giá, Hứa Bội Dung, cô mau ký tên đi.” Lâm Âm Ái không kiên nhẫn mà nhìn hết thấy.

Bội Dung cầm lấy bút, rút cục trên hiệp nghị ly hôn ký tên của mình.

Lâm Âm Ái cầm hiệp nghị, nhìn thấy cô tự tay ký tên, lộ ra nụ cười đắc ý.

“Chị Lâm lập tức qua đây đón các người về Tề gia, hết thấy công việc của cô đều nghe chị Lâm an bài đi.” Nói xong Lâm Âm Ái cũng không quay đầu lại, đập mạnh giày cao gót của mình đi ra khỏi phòng.

“Bội Dung, tại sao con phải khổ như vậy? Vì cái gì mà phải ủy khuất chính mình như vậy, chúng ta còn có thể ra tòa mà.”

“Mẹ, Lâm Âm Ái không phải là loại người đơn giản như vậy, nếu chúng ta ra tòa, vậy trong khoảng thời gian đó Ân Tịch làm sao bây giờ? Bà ta nhất định có biện pháp đem Ân Tịch cướp khỏi con, nếu như vạn nhất bà ta nổi ý xấu xa gì, thừa dịp chúng ta còn chưa có phán xét của tòa án, đem hại chết Ân Tịch thì làm sao bây giờ? Con không thể mạo hiểm như vậy.”

Bội Dung vẫn là dùng lý trí để phân tích, từ ngày đầu tiên tiến vào, cô chỉ biết rằng Lâm Âm Ái chán ghét chính mình, nghĩ đủ mọi phương pháp để tra tấn chính mình, mà lần này, không thể nghĩ ngờ được bà ta lại dùng thủ đoạn quen thuộc này, chính là cô thật không ngờ Lâm Âm Ái ngay cả cháu gái ruột của mình cũng lợi dụng, có thể thấy được trong lòng bà ta Ân Tịch ngay cả một phân cũng không đáng.

Nghe hết thấy những lời này, Tần Phuong chỉ cảm thấy vận mệnh thực không công bằng, không nghĩ rằng tất cả báo ứng lại đổ ập lên người Bội Dung, còn có Ân Tịch nhỏ như vậy. Vì sao ông trời lại không thể đối xử với họ công bằng một chút, nhân từ một chút?

“Mẹ, con không oán hận, con chỉ trách mình trước đây nhất thời mê muội, gả cho Tề Gia Tĩnh, còn để cho mình dễ dàng bị lừa như vậy, con về sau nhất định sẽ không để Ân Tịch lại phải chịu lừa gạt như vậy, nhất định sẽ không.” Hứa Bội Dung kiên định mà thề.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tra tấn

Ngày thứ hai khi Hứa Bội Dung trở về Tề gia, Lâm Âm Ái liền phân phó chị Lâm. Nói bà ta muốn ăn canh gà thuốc bắc do Hứa Bội Dung nấu, phải là tự tay cô làm.

Hứa Bội Dung buông Ân Tịch vừa mới bú no xuống, chị Lâm liền tới, tư thái không chút hèn mọn.

“Hứa Bội Dung, phu nhân nói, cho cô tự mình đi nấu thuốc bắc, cũng đừng có lãng phí sự tán dương của phu nhân đối với cô.”

“Vâng, tôi lập tức làm ngay.” Nói xong Hứa Bội Dung vội vã chạy đến nhà bếp.

Thuốc bắc chỉ cần dùng đúng nguyên liệu và vừa lửa, hương vị sẽ rất ngon, ba giờ sau, Hứa Bội Dung lấy ra một ít canh ở trong bát nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khoe miệng lộ ra ý cười. Giấy lát lại bị thương.

Còn ở trong cũi như cô, đến Tề gia này, vì để cho mình có nhiều sữa, mỗi ngày đều phải uống thuốc lá, canh gà là thứ mà cô nghĩ cũng không dám nghĩ đến, trong lòng lại thấy Ân Tịch đáng thương, làm mẹ mà không thể cho nó uống một chút gì tốt hơn một chút.

“Phu nhân đã muốn chờ không nổi nữa, nhanh đưa canh thuốc bụng lên cho phu nhân.” Chị Lâm lại một bên không ngừng thúc giục.

Bội Dung rất cẩn thận bụng bát, nhẹ nhàng mà đi, sợ sẽ có sơ xuất gì.

“Làm chuyện gì cũng chậm chạp quá đấy, về sau cô ở Tề gia làm việc như thế nào, người của Tề gia chân tay đều phải nhanh nhẹn, về sau làm việc tốc độ nhanh lên, đừng có lười nhác.” Lâm Âm Ái cau mày, hung hăng mà cảnh cáo.

“Vâng, phu nhân, sau này chân tay Bội Dung sẽ nhanh nhẹn hơn.” Hứa Bội Dung hèn mọn nói, sau đó đem canh thuốc đến trước mặt Lâm Âm Ái.

“Phu nhân, mời nếm thử một chút, có hợp khẩu vị của ngài hay không?”

Lâm Âm Ái giờ tay tiếp lấy cái bát Hứa Bội Dung đưa cho mẹ, Lâm Âm Ái mới vừa cầm đến, sắc mặt đã biến, chửi ầm lên: “Mày muốn hại tao bằng chết hay sao?”

Vừa mới nói xong, chỉ nghe thấy tiếng bát canh thuốc vỡ trên mặt đất, nước canh gà nóng bỏng hơn một nửa là đổ trên tay Hứa Bội Dung.

“A . . .” Đau đớn trong chớp mắt làm cho Hứa Bội Dung lớn tiếng mà kêu lên.

“Mày la hét cái gì, chẳng lẽ là mày cảm thấy tao oan uổng mà hả?” Lâm Âm Ái nổi giận đùng đùng.

“Không phải, phu nhân, tôi không có ý này.” Bội Dung đành phải ủy khuất nói.

“Sau này nhất định phải hiểu biết một chút, cô là hạ nhân, tôi là chủ nhân. Hạ nhân tay chân thô ráp, bụng bát canh không sao, nhưng là chủ nhân tay nhẵn nhụi, chịu không được nóng như vậy.” Nói xong mẹ ta vô thức mà vuốt ve bàn tay tự cho là mềm mại nhẵn nhụi kia.

“Đúng vậy, phu nhân. Lần sau tôi sẽ chú ý.”

“Lần này tính lần này, bây giờ phạt cô một chút đi. Lần trước đi Pháp trở về có hai vali quần áo bẩn, loại này không thể giặt máy, nhất định phải giặt tay, giặt chút quần áo chắc là không có vấn đề gì chứ?” Mẹ ta còn không quên mỉm cười nhìn về phía Hứa Bội Dung.

Bội Dung giờ tay nhẹ nhàng mà nâng nâng, nhưng là cảm giác đau đớn so với ban nãy lại càng đau đớn hơn.

“Như thế nào? Cô đối với việc tôi an bài không hài lòng sao?” Lúc nói chuyện, sắc mặt Lâm Âm Ái đã sớm chùng xuống.

“Không có, chuyện phu nhân an bài sao lại không hài lòng được, Bội Dung nhất định sẽ làm tốt.” Trên mặt mẹ ta đã muốn không có khí sắc, nói thế nào cũng chỉ biết chột lạng mà làm theo.

“Vậy để cho chị Lâm an bài cho cô đi, đi xuống làm việc đi.”

Hứa Bội Dung ra tới cửa phòng khách, đứng phải Tề Gia Tĩnh với Ngô Niệm.

Cô ta đang mang thai, hẳn ở một bên nhẹ nhàng mà đỡ, cô đi tới hẳn hơi hơi cười gượng, hẳn âu yếm mà vuốt tóc cô ta, đây là một màn ân ái cỡ nào, chính là một màn này xem ở trong mắt cô, vì cái gì trái tim Hứa Bội Dung lại đau như cắt?

Cô đứng im tại chỗ, trong lúc nhất thời không biết nên lảng tránh thế nào.

“Bội Dung” Ngô Niệm nhẹ nhàng mà gọi, mang theo ánh mắt cùng khuôn mặt nhìn qua có vẻ tươi cười.

“Chúng ta đi thôi, mẹ còn chờ chúng ta vào ăn cơm.” Gia Tĩnh thậm chí còn không có liếc mắt nhìn Bội Dung, dẫn Ngô Niệm hướng bên cạnh cô đi qua.

Bội Dung tự nói với chính mình nhất định phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh. . . . Kia như là lưỡi dao sắc nhọn đâm thật sâu vào trái tim cô, tránh cũng không được.

Tay cô lùa vào nước lạnh, xẹt qua vải vóc của Pháp, không có nhẹ nhẹ mềm mại, trừ bỏ đau đớn cay độc, vẫn là cay độc đau đớn.

Thả tay đồ bột giặt lên trên quần áo mềm mại, cô bắt đầu nhẹ nhàng mà vò quần áo, sợ dùng sức quá thì sẽ làm hỏng, lại sợ yếu quá lại không đủ để giặt sạch sẽ. . . .

Sự thật chứng minh, độ sạch sẽ cùng với hư hao của quần áo lại là nguyên nhân để Lâm Âm Ái trách phạt Hứa Bội Dung, mặc kệ cô làm tốt đến đâu, Lâm Âm Ái đều có thể tìm ra lý do, sau khi giặt xong quần áo, cô lại vào đại sảnh dùng khăn lau dọn lại một lần.

Nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống, hỗn hợp vào mùi của vải vóc, mà thứ cô nhớ nhất vẫn là Ân Tịch, cô đi lâu như vậy, Ân Tịch nhất định đói bụng lắm, nhất định khóc đòi cô. Chịu đựng đau đớn, cô cố gắng mà lau sàn nhà, hy vọng dùng tốc độ nhanh nhất mà hoàn thành, sau đó cho Ân Tịch bú sữa.

Lúc cô trở lại phòng của người hầu, chỉ thấy Ân Tịch khóc tới hai mắt đều sưng đỏ, Bội Dung đau lòng ôm con vào lòng, nhanh chóng kéo áo mình lên, nghe tiếng Ân Tịch từng ngậm lại từng ngậm mút sữa, mũi cô một trận lại một trận chua xót.

Tội gì phải lâm vào tình trạng như hôm nay? Lúc trước lời thề cùng tình yêu của Tề Gia Tĩnh với cô khắc cốt ghi tâm như vậy, mà bây giờ, cô lại từ vợ của hắn biến thành người hầu trong nhà hắn, vú em của con hai bọn họ. . . .

Một tháng sau, Tề gia mở tiệc lớn, suốt ba ngày ba đêm, bởi vì Ngô Niệm sinh một đôi long phượng thai, Lâm Âm Ái cùng Tề Gia Tĩnh càng coi Ngô Niệm là bảo bối mà thờ phụng.

Ba tháng sau, Tề Gia Tĩnh cùng Ngô Niệm cử hành đại hôn, mời các cơ quan truyền thông và báo chí, cũng giảng giải lại tình yêu khổ sở cùng lãng mạn của bọn họ, mà Hứa Bội Dung lại trở thành “kẻ thứ ba” phá đám bọn họ.

Ngày hôm sau truyền thông lại đưa tin: “Nữ minh tinh Hứa Bội Dung ngày xưa sinh không được con, thế nhưng ác tâm lại muốn hại cốt nhục của Tề gia, cũng may tất thấy đều bị bại lộ, mà hiện giờ, Hứa Bội Dung đã rời khỏi Tề gia, hơn nữa trốn tránh truyền thông đưa tin. . . .”

Trên báo giới có vô số kiểu suy đoán, nói cô năm đó tham luyến hư vinh, lựa chọn lui về gả cho nhà giàu có, chính là vì ham làm thiếu phụ nhân, nói rằng thiếu phụ nhân nhà giàu không phải ai cũng có thể đảm đương được. . .

Cũng có người đoán rằng, Hứa Bội Dung sợ dĩ có ngày hôm nay, là bởi vì cô tăng tị bên ngoài, bị nhà chồng đuổi ra khỏi cửa. . . .

Còn có người đoán rằng, Hứa Bội Dung là trời sinh không thể sinh con, nếu có thể sinh nổi một mụn con gái, khẳng định cô cũng không có kết cục như ngày hôm nay. . . .

Tề Gia Tĩnh tái hôn xong ngày thứ hai, Ngô Niệm mệnh lệnh cho chị Lâm bảo Hứa Bội Dung nấu tổ yến cho cô ta, hơn nữa còn cố ý dặn, chính cô phải mang tới cho cô ta.

Tề Gia Tĩnh cùng Ngô Niệm vẫn ở tại phòng tân hôn trước kia của cô, chính là nghe người hầu nói, phòng tân hôn không chỉ có sửa chữa, hơn nữa còn làm thông với một phòng bên cạnh, phòng tân hôn hiện tại so với trước đây lớn hơn ít nhất một phần ba.

Cô bưng tổ yến, những thứ này cũng từng là đồ ăn vặt của cô, chẳng qua chỉ là trong chớp mắt, tất cả đều đã chuyển vần.

Cô nghĩ tới đi làm việc lại, nghĩ tới việc rời khỏi Tề gia, chẳng qua là Ân Tịch làm sao bây giờ? Lâm Âm Ái nhất định không bỏ qua cho cô, cô cũng biết, Lâm Âm Ái là trả thù cô, bởi vì lúc trước Lâm Âm Ái đã nói với cô, nếu cô tiến vào Tề gia, nhất định bà ta sẽ làm cho cô nhận phải báo ứng, làm cho cô phải hối hận trước đây đã quyết định tiến vào Tề gia.

Đúng vậy, hiện tại cô đã biết, nhà giàu có tựa như đáy biển, những con người này, mặt ngoài cảnh tượng vô hạn, tấm lòng nhân ái làm từ thiện, nhưng mà bên trong thì một người cũng không thể dung, tâm địa ngoan độc. . . .

Bất tri bất giác, Bội Dung đã đi tới cửa tân phòng của Ngô Niệm, đang muốn gõ cửa, lại nghe thấy thanh âm khiến cô không chịu nổi.

“Tĩnh. . . . A. . . . Anh có nhớ người ta không? Anh là muốn tra tấn người ta đến chết sao?” Thanh âm của Ngô Niệm mang theo tiếng thở gấp.

“Tiểu yêu tinh, không phải là em muốn anh đến chết sao? Anh chính là muốn tra tấn em đến chết đó . . .”

“A . . . Đừng, chậm một chút, Tình ca, đau . . .” Tiếng ngậm nga dâm dăng của nữ nhân vang lên.

“Kêu lớn lên chút, em . . tiểu yêu tinh này, vẫn là thông minh như vậy. . .”

Tiếng thờ dốc không ngừng của nam nữ, từng trận từng trận truyền vào lỗ tai cô, đứng ở tại chỗ, lại không biết nên làm thế nào cho phải.

Ngô Niệm hẳn là có ý đi? Cô ta chính là muốn cho chính cô nhìn thấy bọn họ ân ái đến mức nào, làm cho cô chết tâm đi, kỳ thực cần gì phải làm như vậy đâu, lòng của cô từ lúc Tề Gia Tĩnh ký tên cứu đứa nhỏ thì đã chết đi rồi.

Đang lúc cô chuẩn bị lui ra, cửa phòng mở ra , cô ngẩng đầu, thấy Tề Gia Tĩnh đứng trước mặt của cô, trong mắt lộ ra thiếu kiên nhẫn, “Tại sao lại là cô? Cô tới đây làm cái gì?”

“Tôi mang tổ yến tới cho thiếu phu nhân.” Hứa Bội Dung khôi phục lại thanh âm bình tĩnh thực bình tĩnh.

“Anh yêu làm sao vậy? Sai cô đi lấy bát tổ yến mà lại lâu như vậy?” Giọng nói mang theo nũng nịu mà oán giận vang từ phía sau Tề Gia Tĩnh, một đoàn tóc dài tùy ý bay bay, từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng của hắn.

Đến khi cô ta nhìn thấy người bên ngoài là Hứa Bội Dung, ra vẻ kinh ngạc nói: “Bội Dung, ngại quá, về sau lúc mang đồ cho tôi tôi sẽ nói với người hầu, bảo người khác mang tới cũng được.”

Giờ tay cầm lấy bát tổ yến, còn không quên mỉm cười với cô, một con người hiểu lý lẽ lại ôn nhu như vậy.

Ánh mắt Tề Gia Tĩnh hòa nhã không ít liếc qua Hứa Bội Dung, ở trong mắt hắn, Hứa Bội Dung thấy hắn không vừa mắt tới mức nào, không còn có mê luyến đối với cô như trước, hung hăng mà đóng cửa lại, phát ra một tiếng động như động đất.

Hứa Bội Dung vẫn chuyên chú mà giặt quần áo, vẫn chưa phát hiện ra người đứng phía sau mình, một đôi mắt giống như muốn nhìn thấu cô vậy, sau đó chậm rãi tiến đến trước mặt cô.

“Khụ khụ” Vài tiếng ho mạnh kinh động đến Hứa Bội Dung, cô thấy xuất hiện trước mắt mình là một đôi giày cao gót, mà bọt nước giặt quần áo trên tay cô không cẩn thận văng vào trên mũi giày, nhìn thấy loại tình huống này, cô sợ hãi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi. Tôi sẽ lau khô cho cô ngay, tôi sẽ lau khô cho cô ngay.” Nói xong cô dùng chính bàn tay của mình đi lau giày của cô ta, thậm chí cũng không kịp nhìn xem đây là chân ai, hiện tại cô chỉ cầu không đắc tội bất kỳ kẻ nào, không làm sai gì.

Tay cô đang nghiêm túc lau giọt nước dính trên đôi giày cao gót kia.

Bỗng nhiên, giày cao gót đá lên một cái, tay Hứa Bội Dung trực tiếp ngã xuống đất, tay cô còn chưa có kịp thu lại, giày cao gót đã trực tiếp dẫm nát mu bàn tay trắng nõn của cô.

“A Đau quá!” Mu bàn tay đột nhiên bị dẫm nặng, làm cho cô nhin không được kêu lên. Tiếng kêu của cô, càng làm cho chủ nhân của đôi giày tăng lực dẫm lên, cảm nhận đến lúc này, Hứa Bội Dung chỉ có thể gất gao mà cắn răng, chậm rãi ngẩng đầu.

Khuôn mặt trắng hồng, mang theo ý cười nhạt, tiểu nữ nhân trước mặt người khác bộ dáng ôn nhu, lại không ngờ rằng tâm địa lại độc ác như vậy.

“Tôi không thể tưởng tượng nổi, nữ minh tinh phim nhựa vang danh bốn biển năm đó, người dịu dàng đến mức khiến ngay cả sát thủ cũng hy sinh hết thảy để bảo hộ, người phụ nữ làm cho đồ đốc cao cấp không tiếc phạm pháp mà che chở, cuộc sống thực ra lại chật vật đến không chịu nổi như vậy.” Trên mặt cô ta thủy chung vẫn là tươi cười.

“Ngô Niệm, cô muốn làm gì đây? Tôi cũng không có ý muốn tranh đoạt cái gì với cô, tôi chỉ cầu tôi cùng Ân Tịch có thể bình an mà sống.” Bội Dung hèn mọn nói, cô biết hoàn cảnh ngày xưa đã lui vào dĩ vãng, mà cho dù cô có tiến nhập nhà giàu có, cho tới bây giờ đều không có tự mình tính toán qua, khờ dại tin tưởng tình yêu, ở thời điểm tòa sự nghiệp trên đỉnh vinh quang lựa chọn rút lui, gả cho Tề Gia Tĩnh để đổi đến kết cục ngày hôm nay, tất cả những thứ này, cô chỉ hận chính mình.

“Tôi nhất định sẽ làm cho mẹ con cô hai người sống thật tốt, cô hãy tin tôi, tôi nhất định làm như vậy, tôi nhất định nhìn thấy mẹ con các người sống thật là tốt,” Giày của Ngô Niệm nâng lên, lại đem gót giày hung hăng mà dẫm nát mu bàn tay bên dưới.

“A Cô.” Bội Dung thật sự chịu không nổi, đau đến ngay cả nói đều không ra lời, trên trán ứa mồ hôi lạnh.

“Hừ, nhớ kỹ, thiếu phu nhân Tề gia, là Ngô Niệm tôi, cô vĩnh viễn cũng đừng có vọng tưởng.” Nói xong nâng chân lên, tao nhã mà xoa người , hướng tới bên cạnh cô đi qua.

Nhìn thấy trên mu bàn tay chính mình in hai dấu giày cao gót màu đỏ, cô đem nước mắt nuốt vào trong lòng, nói cho chính mình vì Ân Tịch, này hết thảy đều là đáng giá.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Thời thơ ấu của Ân Tịch

Con gái Ngô Niệm kêu Tề Tư Di, đứa con trai kêu Tề Tư Gia. Đôi long phượng thai này là bảo bối của Tề gia, mọi người đều lấy buồn vui của bọn họ làm buồn vui của mình.

Tiểu Ân Tịch dưới sự bảo vệ của Hứa Bội Dung đã chậm rãi lớn lên, mỗi ngày một thêm xinh đẹp, từ lúc biết bò tới biết đi, thanh âm đầu tiên mà nó kêu là “ma ma”. Cho dù Hứa Bội Dung đã dốc toàn lực để bảo hộ nó, đứa con gái này cũng chính là niềm hy vọng duy nhất của cô, nhưng mà cuộc sống của hai người cũng vô cùng trắc trở, thậm chí so với Hứa Bội Dung, Ân Tịch lại càng thêm bi thảm hơn.

Lúc mà Ân Tịch ba tuổi, một lần kia, ham chơi bé chạy đến trước mặt mẹ vô cùng vui vẻ, lớn tiếng kêu lên:

“Mẹ!”

Một tiếng gọi này lọt vào tai Lâm Âm Ái đang sai khiến Bội Dung làm việc ở bên cạnh, mẹ ta không lên tiếng, tận cho tới khi Ân Tịch lắc lắc cái mũi nhỏ nhắn chạy đến trước mặt Bội Dung.

“Bốp, bốp.” Hai tiếng, đánh lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn non nớt của tiểu Ân Tịch, trên mặt lập tức hằn hai rõ bàn tay màu đỏ do hai cái tát đánh vào.

“Oa. Oa.” Tiểu Ân Tịch bị hai cái tát này làm cho sợ hãi.

“Nó không phải mẹ của mày, nó là vú em của mày, gọi một tiếng tao liền đánh một lần, cho tới khi nào mày không dám gọi nữa mới thôi. Nghe thấy chưa?” Sắc mặt Lâm Âm Ái hung ác.

“Không, mẹ không phải vú em, mẹ chính là mẹ, mẹ chính là mẹ thân sinh của Ân Tịch.” Ân Tịch nghe được có người không cho nó kêu mẹ, trái tim nhỏ bé hung hăng bị thương, theo bản năng mà hét lớn.

“Bốp, bốp!” Ân Tịch mới vừa nói xong, hai bàn tay lại hung hăng tát lên mặt Ân Tịch, Ân Tịch không khóc, mở to mắt gắt gao nhìn chăm chăm người đàn bà rất xấu rất xấu trước mắt mình, khi để nó cùng mẹ.

“Phu nhân, tôi cầu bà, đừng thương tổn Ân Tịch, là tôi dạy không tốt, đều là do tôi, bà muốn đánh liền đánh tôi đi!” Bội Dung cầu xin mà nói.

“Hứa Bội Dung, tôi hỏi cô, đứa nhỏ kia hẳn là nên gọi cô là gì?” Lâm Âm Ái chỉ vào Ân Tịch hỏi cô. Bội Dung vuốt ve khuôn mặt Ân Tịch, đau lòng nhìn đứa bé kiên cường mà ánh mắt phòng bị.

“Mẹ, Ân Tịch không đau, Ân Tịch tuyệt đối không đau.” Nhìn thấy biểu tình bị thương tổn của mẹ, trái tim nhỏ bé của nó nói cho nó biết, nó không nên khiến cho mẹ lo lắng, không để cho mẹ vì mình mà phải khổ sở.

“Bốp!” Lại một tiếng, cái tát này tuy rằng không mạnh như ban nãy, nhưng cũng tuyệt đối không nhẹ đi bao nhiêu, khóe miệng tiểu Ân Tịch ứa ra tơ máu.

Tâm can Hứa Bội Dung đau hơn ai hết, chẳng qua là cô phải làm như vậy, cô chỉ có làm như vậy mới có thể bảo vệ được Ân Tịch, mặc kệ sau này Ân Tịch có hận cô hay không, cô muốn dùng hành động nói cho nó biết, là cô yêu nó, mặc kệ hèn mọn nhưng lại không ai có thể thay thế.

“Về sau không được gọi tôi là mẹ, tôi là vú em của cô. Nhớ kỹ, tôi là vú em của cô, tôi là vú em của cô.” Hứa Bội Dung khổ sở mà kiên định nói.

Ân Tịch còn nhỏ bé, nó không biết vì sao mẹ lại đánh mình? Vì sao lại nói với mình, Ân Tịch là đứa nhỏ chỉ có vú em? Trái tim nhỏ bé của nó đã bị thương, năm ba tuổi, sau khi bị tát một bạt tai nó liền chạy đi cũng không quay đầu lại, mà mẹ của nó cũng không đuổi theo nó.

Chẳng qua là nó cũng không biết, mẹ của nó cũng không thể chạy đuổi theo, mẹ của nó phải đi gặp bà nội, là cô không dạy dỗ tốt con gái. Mà tát thầy khổ sở này, cũng không nằm trong khả năng chịu đựng của một đứa bé ở tuổi của nó.

Lúc Ân Tịch được 5 tuổi 2 tháng, đứa con gái thứ hai của Ngô Niệm cũng được 3 tuổi, kêu là Tề Tư Mục.

“Cái này là của tao, không cho mày chạm vào đồ của tao.” Tề Tư Mục tuy còn nhỏ tuổi mà đã bắt đầu khi dễ Ân Tịch cùng với hạ nhân.

“Không, đây không phải của mày, đây là của mẹ tao, không đúng, là vú em của tao làm cho tao, mày trả cho tao.” Từ sau khi Ân Tịch bị đánh, mẹ cảnh cáo nó, trước mặt người ngoài chỉ cho phép gọi là vú em.

“Mày đưa cho tao, đây là của tao, đây là của tao, tất cả mọi thứ ở nơi này đều là của tao.” Tề Tư Mục gất giọng lớn tiếng hét to, hơn nữa còn giật lấy đồ trên tay của Ân Tịch.

“Không phải của mày sẽ không phải của mày.” Ân Tịch đã nổi giận rồi, đây là thứ mà nó trân trọng nhất, là búp bê xinh đẹp do mẹ khâu từng đường kim mũi chỉ cho nó, đây không chỉ là món đồ chơi duy nhất của nó, lại là tình yêu của mẹ, nó không thể để cho người khác cướp đoạt.

Thời điểm mà Ân Tịch hung hăng cướp lại đồ trên tay Tề Tư Mục, Tề Tư Mục lớn tiếng khóc lên. Tề Tư Di nghe được tiếng khóc của em gái, chạy tới, không hỏi nguyên nhân, liền giơ tay tát Ân Tịch một cái, Ân Tịch gất gao ôm chặt búp bê vải, chịu đựng đau không để cho chính mình cảm thấy ủy khuất.

“Em gái đừng khóc, em muốn cái gì chị đều lấy lại cho em.” Tề Tư Di nhẹ nhàng mà vỗ bả vai em gái, xoay người trừng ánh mắt ác độc liếc Ân Tịch.

“Đem cái đó đưa cho tao.” Tề Tư Di còn nhỏ tuổi, mà đã bắt đầu mệnh lệnh cho Ân Tịch phục vụ cho mình.

“Không, cái này là của tao.” Vẫn như trước Ân Tịch liều mạng bảo hộ đồ vật.

“Cái loại tạp chủng này, màu thật không biết xấu hổ, nhanh lên, đưa cho tao.”

“Tao không phải tạp chủng, mày mới là tạp chủng.” Theo bản năng Ân Tịch phản kháng.

“Mẹ tao từng nói, mẹ mày là kẻ tiện nhân, nghìn người chửi vạn người đánh, đúng là tiện nhân, hừ!” Nói xong,

Tề Tư Di mạnh mẽ phun nước miếng vào người nó.

Còn nhỏ tuổi tuy rằng nó không hiểu những lời này có ý tứ gì, nhưng nó khẳng định đó là những lời nói vũ nhục mẹ nó, Ân Tịch mạnh mẽ đánh trả: “Không được mắng mẹ tao, không được mắng mẹ tao . . .”

Nói xong, Ân Tịch đánh nhau với Tề Tư Di, Tề Tư Mục ở một bên hét lớn lên: “Người đầu mau tới a, tiện nhân đánh chị ta, tiện nhân đánh chị ta!”

Một nhóm người hầu chạy tới, vội vàng đem hai người tách ra, trong đó có một người gất gao túm lấy Ân Tịch, miệng cười kịch liệt nói: “Đại tiểu thư, tôi thay cô bắt nó.”

Tề Tư Di đi lên phía trước, hung hăng tát vào miệng nó, chẳng qua là hận thù khó hiểu như cũ, lớn tiếng giận giữ nói: “Các người đi lấy mấy thứ đồ lại đây cho ta, ta muốn dạy dỗ con tiện nhân này.”

Một người hầu trong đó nói: “Đại tiểu thư, trong túi của tôi chỉ có tăm nhọn, nếu không tôi chạy đến phòng bếp tìm xem.”

“Không cần, người liền đưa tăm cho ta.” Tề Tư Di ra lệnh.

Cầm cây tăm, một đứa bé gái mới năm tuổi, trong ánh mắt đã chứa đầy âm hiểm cùng ngoan độc, nó cầm cây tăm đứng trước mặt Ân Tịch đang hoảng loạn, lại cười lên tiếng cười khanh khách độc ác, nó phải tra tấn Ân Tịch, nó phải cho Ân Tịch biết kết cục của mình.

“Coi hết quần áo của nó cho ta, ta phải đánh chết nó.” Nó mệnh lệnh cho người hầu.

“Dạ, đại tiểu thư.”

“Các người đều là lũ người xấu, buông, buông. . .” Ân Tịch liều mạng mà kêu lên, nhưng không có tác dụng gì, quần áo chưa đến một phút đồng hồ đã bị lột sạch, lộ ra da thịt non non mịn mịn như tuyết của nó.

“Giữ thật chặt nó cho ta, đừng cho con tiện nhân này lộn xộn.” Nói xong, Tề Tư Di lấy ra một cây tăm, lộ ra nụ cười xấu xa.

“Chị, chị muốn đâm nó?” Tề Tư Mục nghi hoặc hỏi.

“Em gái, em nhìn nhé, chị sẽ thay em dạy dỗ con tiểu tiện nhân này.” Vừa mới dứt lời, Tề Tư Di cầm cây tăm đâm lên bộ ngực còn chưa phát triển của nó.

“A.” Ân tịch nhin không được kêu lên, chỉ thấy trên ngực xuất hiện một cái lỗ nhỏ, cũng có tơ máu nhỏ xông ra.

“Đại tiểu thư, đâm vào lưng nó đi, phía trước có nhiều bộ phận cơ thể, dễ dàng động đến mạng người, đâm lên lưng có thể khiến nó thống khổ.” Trong đám người hầu có một người giải thích nói, cô thật sự không đành lòng để bé gái này chịu khổ sở như vậy, đồng thời lại nhìn thấy đại tiểu thư còn nhỏ như vậy mà lại ác độc như vậy, lòng cô cũng ớn lạnh.

“Được, xoay người nó lại cho ta, ta muốn lưng của nó như con sâu lông, ha ha ha ha . . .” Tề Tư Di tưởng tượng ra tình cảnh đó, nhin không được thoải mái cười ha hả , căn bản là không nghĩ tới thống khổ của kẻ khác.

Nó cầm một cây lại một cây tăm mà đâm, làn da non mịn của Ân Tịch xuất hiện từng lỗ nhỏ một.

Nhìn biểu tình hưng phấn của chị, Tề Tư Mục nhin không được nói: “Chị có phải chơi vui lắm không? Tư Mục cũng muốn chơi.”

Hai chị em bắt đầu cầm cây tăm, ở trên lưng Ân Tịch mà đâm, lúc đầu Ân Tịch còn kêu to đến lúc sau thì chết lặng đi.

Người hầu đứng bên cạnh nhìn thấy sự điên cuồng của hai chị em, đều cảm thấy kinh hãi, sau này nếu bọn họ phạm lỗi gì, không chừng sẽ bị trừng phạt như thế này, chẳng qua là bọn họ không dám ngăn cản bảo bọn chúng dừng tay, bởi vì bọn họ cũng không dám đắc tội hai vị tiểu thư của Tề gia.

“Chị, chơi thật là vui, đem thứ này dùng sức đâm xuống, tự dung xuất hiện một cái lỗ nhỏ, oa, chơi thật vui a, em còn muốn đâm, em còn muốn đâm . . .” Tề Tư Mục vui vẻ mà kêu to.

“Thật nhiều lỗ nhỏ nha, chúng ta đem gì đó đổ vào trong lỗ nhỏ này đi, đổ nước được không?” Tề Tư Mục ham chơi mà nói.

“Được, chị Luru, đi lấy cho chúng ta một chậu nước đến đây, ta cùng em gái muốn đem nước đổ vào trong những cái động nhỏ trên người tiểu tiện nhân này.” Tề Tư Di ra lệnh.

“Đại tiểu thư, như vậy có thể gặp chuyện không may hay không?” Chị Luru sợ hãi nói.

“Chị chẳng qua chỉ là một người hầu, ta chính là đại tiểu thư, ta nói gì chị cứ làm như thế đấy, nếu không ta sẽ bảo mẹ đuổi chị đi.” Vênh mặt hất hàm giận giữ sai khiến.

“Dạ dạ. tôi lập tức đi ngay, lập tức đi ngay.” Chị Luru vội vàng đáp lại.

Nước rất nhanh đã đem lại, Ân Tịch nhìn thấy chậu nước, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tái nhợt.

“Đừng, đừng, đừng. . .” Ân Tịch nhỏ giọng ní non kêu, nó bỗng dung dâng lên một cổ sợ hãi khi nhìn thấy khuôn mặt méo mó của chị em bọn chúng.

“Tiểu tiện nhân, tiểu nghiệt chủng. . .” Tề Tư Mục cũng phối hợp với chị mình, một bên đi theo lớn tiếng mà mắng.

“Em gái, em đem nước đổ những lỗ nhỏ bên kia cho chị, chị đem nước đổ vào những lỗ nhỏ bên này.” Tề Tư Di một phen phân phó nói.

“Dạ.” Tề Tư Mục cực nghe lời, nói xong cầm một chén nước nhỏ, chậm rãi hất mạnh lên lưng Ân Tịch.

“A a a. . . .” Ân Tịch lại bị đau, rốt cuộc chịu được không được, lớn tiếng hét lên, nước mắt từ khóe mắt chậm rãi chảy ra. Vì sao nó phải chịu đựng những điều này? Vì cái gì?

“Àm ỉ muốn chết, mà hét cái quỷ gì, mày còn hét nữa tao sẽ cho mày ném mùi sâu lông.” Tề Tư Di nghe thấy Ân Tịch tê tâm liệt phế mà kêu lên, không kiên nhẫn uy hiếp, đột nhiên nó cũng đem một chén nước hất lên đó, nhìn thấy cái lưng nhỏ bé của Ân Tịch run rẩy, nó cảm thấy chơi thật thích thú, vui vẻ cười ha ha.

“Chị, chị vừa bảo cho con tiểu tiện nhân này ném mùi sâu lông là thật hay sao?” Tề Tư Mục nghi hoặc nhìn chị mình.

“Sao thế? Em muốn chơi sao?” Tề Tư Di cười quỷ dị.

“Đúng vậy, em rất ghét sâu lông, em cũng rất ghét con tiểu tiện nhân này, nếu để cho sâu lông bò trên người nó . . .

A. . .” Chính nó nhịn không được mà run rẩy toàn thân.

Tề Tư Di nghe được lời em gái nói, nó nhịn không được cũng khẽ run lên, chẳng qua là trong lòng càng thêm thích thú.

“Chị Luru, sai mấy hạ nhân đi ra hoa viên bắt sâu lông lại đây, nhanh lên.” Nó ra lệnh, ánh mắt hung ác nhìn chị ta, nói cho chị ta biết đừng có mà phản kháng.

“Dạ.” Chị Luru khúm lúm gật đầu.

Không bao lâu sau, chị Luru đã mang một cái hộp đi đến, bên trong toàn là sâu lông bắt được trong hoa viên, màu đen có màu xanh thẫm có, thân mình cảm mà không ngừng run rẩy.

“A . . . Chị, những con sâu này thật đáng sợ! Em không dám động chúng nó.” Tề Tư Mục nhìn thấy mấy con sâu đang cựa quậy, nhịn không được nói.

Tề Tư Di cũng theo bản năng mà lùi hai bước, trong lòng cũng cảm thấy ghê tởm.

“Chị Luru, đem những con sâu này đổ lên người con tiểu tiện nhân kia đi.” Tề Tư Di một lần nữa ra lệnh cho chị Luru.

“Đại tiểu thư, tôi chỉ là một hạ nhân bản cùng như vậy phu nhân sẽ trách phạt tôi.” Chị Luru giải thích.

“Chị lắm lời như vậy làm gì, tôi bảo chị làm gì chị cứ thế mà làm. Nghe thấy không, không nghe lời tôi, tôi cho sâu lông bò lên người chị.” Tề Tư Di uy hiếp nói.

“Dạ. Đại tiểu thư.” Chị Luru đem chiếc hộp mở ra, nhìn Ân Tịch đã bị tra tấn đến không còn hình người, trong lòng theo bản năng đau nhói, đứa nhỏ này vì sao mệnh lại khổ như vậy chứ? Nhưng mà chị cũng chỉ là một kẻ hạ nhân, cuộc sống của chị còn dựa vào sinh hoạt xa xỉ của Tề gia, chị không thể để mất công việc này được.

“Đừng mà, chị Luru, đừng mà, chị Luru, chị đừng đối xử như vậy với Ân Tịch mà, đừng như vậy. . . .” Thân mình Ân Tịch bắt đầu phản kháng, không ngừng lắc đầu quẫy quẫy với chị Luru, đôi mắt đen láy kia ngập nước, khiến cho người ta đau lòng cũng không đành lòng.

Lưng Ân Tịch máu không ngừng hòa vào nước chảy ra, cả tấm lưng đều vô cùng thâm thắm, mà hai chị em nhà kia lại hưng phấn chờ xem màn diễn tiếp theo.

“Chị Luru, nhanh lên! Làm gì mà chậm như rùa vậy, có phải không muốn làm ở Tề gia nữa hay không?” Tề Tư Di không kiên nhẫn giáo huấn chị Luru.

Chị Luru hít một hơi dài, cuối cùng cũng giơ cái hộp lên, sau đó hướng phía lưng Ân Tịch hát xuống. Những con sâu lông này giống như tìm được một nơi mới mẻ, không ngừng ở trên lưng nó mà cựa quậy.

“A. A. A.” Ân Tịch tê tâm liệt phế hét lên, vang vọng toàn bộ bãi cỏ Tề gia. Đang bị Tề phu nhân tra tấn lòng Hứa Bội Dung đau như thắt, như là có cái gì đó đang xé từng khúc ruột của cô ra. . . .

Tất cả hạ nhân ở đây cũng không thể nhẫn tâm mà nhìn sự đau đớn và đáng sợ như vậy, tất cả đều ngoảnh mặt đi chỗ khác.

“Đúng là tiện nhân, nghiệp chướng, có thể mà cũng chịu không nổi, sau này xem mày còn dám khi dễ bọn tiểu thư hay không, hừ. . . .” Tề Tư Di không chút thương tiếc mà giáo huấn, Tề Tư Mục nhỏ giọng lầm bầm không ngờ thành ra như vậy, nhìn thấy tình cảnh đáng sợ như vậy, nó vẫn là nhìn không được mà lùi về phía sau lưng chị mình.

Cách bãi cỏ không xa lắm, hai thân ảnh một lớn một nhỏ nghe được tiếng hét bước chân liền dừng lại.

“Chú, hình như có người đang khóc kêu cứu.” Bé trai bên người bắt an hỏi.

“Hình như tiếng hét vọng từ bên kia sang, chúng ta tới xem thế nào đã.” Thanh âm trầm thấp mà ôn hòa của người đàn ông vang lên, nói xong bọn họ hướng phía tiếng khóc mà đi tới.

Khi họ đến gần, hoàn toàn kinh hãi khi nhìn đến một màn kia, đó là tình cảnh đau đớn lòng người đến cỡ nào, một cô gái nhỏ bé xinh đẹp tựa như tiểu thiên xử lại phải chịu đựng những thống khổ như vậy, có thể đem so sánh với tư hình chốn hậu cung, thậm chí chỉ có hơn chứ không thể kém, thế nhưng tại sao lại áp dụng lên một cô gái bé nhỏ cơ chứ.

“Các người đang làm cái gì?” Người đàn ông đi lên, tức giận quát lớn.

“Bác sĩ Thân, chúng tôi. . . .” Chị Luru chợt dạ ấp úng nói.

“Ông là ai? Đây là chuyện của chúng tôi, không đến lượt ông quản, các người mau tránh ra chỗ khác.” Tề Tư Di tuyệt đối không cảm thấy áy náy cùng sợ hãi, lớn tiếng phàn bác, ở Tề gia, ngay cả mẹ, bà nội đều nể mặt nó ba phần, cho nên cũng làm cho nó ở Tề gia cũng không biết kiêng nể gì.

“Đại tiểu thư, chúng ta đi trước đi, đây là khách quý mà phu nhân mời đến.” Chị Luru ở một bên dè dặt nói.

Bác sĩ Thân phần nộ mắng mấy hạ nhân, chạy đến đem toàn bộ sâu lông gảy ra, nhìn cái lưng máu đang âm ỉ rỉ ra, ông thực sự không thể tưởng tượng được cư nhiên lại có đứa trẻ nhẫn tâm đến như vậy.

Bé trai đứng ở một bên, ước chừng mười ba tuổi, sắc mặt lạnh lùng, một đôi mắt đầy tức giận nhìn hai chị em kia, khinh thường và hèn mọn, hai vị thiên kim tiểu thư của Tề gia cư nhiên lại ác độc như vậy.

Tề Tư Di theo bản năng trừng mắt nhìn hắn, mà Tề Tư Mục lại lên nút nhìn hắn, trong lòng khát vọng gọi cậu một tiếng ‘anh ơi’, khát vọng được chơi đùa với cậu ta. Mà cậu bé, lại chỉ lạnh lùng mà nhìn lướt qua, sau đó hướng Ân Tịch đi tới.

“Nhanh đem dụng cụ ý tế của chú lại đây.” Bác sĩ Thân vội vã nói với cậu bé trai.

Bé trai đem hòm cứu thương lại đây, mà một bên hạ nhân cũng nhanh chóng đem hai vị thiên kim của Tề gia chạy đi. Bé trai nhìn thấy cái lưng nhỏ bé bị phá hủy, tim đau đớn giống như bị kim nhọn đâm vào, không khỏi dời mắt nhìn về khuôn mặt đang úp xuống mặt đất, cô bé im lặng không lên tiếng kia.

“Nếu đau, em cứ la lên đi.” Bé trai ôn nhu nói, thanh âm nhẹ nhàng yoyo qua như làn gió xuân. Đôi tay đang bận rộn của bác sĩ Thân ngừng một chút, ngay sau đó lại dùng thuốc khử trùng mà lau lưng cho Ân Tịch.

“Em không có sức.” Ân Tịch ngẩng đầu, khóe mắt lưu lại nước mắt chưa khô, gất gao cắn chặt môi.

Chẳng qua là một cái ngẩng đầu kia, trái tim bé trai đau đớn như bị đâm thấu, nhìn khuôn mặt thanh mỹ của nó mà dâng lên cảm giác đau lòng, cô bé này kiên cường như vậy lại khiến cho người ta thực tâm muốn bảo hộ.

“Cháu gái nhỏ, cháu chịu đựng một chút, chú sẽ bôi thuốc cho cháu.” Bác sĩ Thân nói với cô bé.

“Cám ơn hai người ạ, cháu không sợ đau, mẹ đã từng nói, chỉ cần có hi vọng sẽ không sợ đau.” Ân Tịch kiên cường nói, bé trai nhìn thấy bộ dáng như vậy, trái tim nhìn không được mà đập loạn lên.

“Cầm lấy tay anh, khi nào đau thì bám chặt vào.” Bé trai đưa tay đến cạnh tay Ân Tịch.

Ân Tịch nhìn cậu, trong ánh mắt trong sáng kia không có lấy một tia ôn nhu, nó có thể tin tưởng cậu sao?

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của nó, cậu bé dùng lực gật đầu, Ân Tịch mới gất gao nắm lấy tay cậu. Khẽ nở nụ cười, tựa như một làn gió mát thổi qua trái tim cậu, năm ấy cậu bé 13 tuổi mà đã sớm trưởng thành, tại đây ngày hôm nay, rốt cục biết được cái gì là bảo hộ, cái gì là đau lòng.

Thuốc của bác sĩ Thân khiến Ân Tịch thật đau đớn, nó cắn chặt răng, gất gao xiết chặt tay cậu bé, ngón tay theo bản năng bấm sâu xuống, mà bé trai ngay cả lông mày cũng không có động một chút, là cùng nó đau đớn.

“Anh tên là Thân Từ Duệ.”

“Em tên là Ân Tịch.” Nó cũng không nói nó họ gì, bởi vì nó không muốn mang họ Tề, Tề gia không ai thích nó, nó cũng không dám mang họ Hứa, bởi vì mẹ đã nói trước mặt người ngoài nó không thể mang họ Hứa.

“Mẹ của em đâu.” Thân Từ Duệ quan tâm hỏi.

“Mẹ em rất bận, anh đừng nói cho mẹ em biết chuyện hôm nay của em, em không muốn cho mẹ khổ sở, cũng không muốn mẹ phải lo lắng. Mẹ biết khẳng định sẽ khóc, em không muốn nhìn thấy mẹ khóc.” Ân Tịch bé nhỏ nói ra những lời này.

“Ân Tịch, trong vòng một tuần đừng để lưng cháu dính vào nước, còn có, đây là thuốc sát trùng cùng với băng dán, băng dán này có tác dụng liền sẹo, cháu cứ cách một ngày thì bôi thuốc và dán một lần, biết không?” Bác sĩ Thân nhẹ giọng nhưng nghiêm túc dặn dò.

“Vâng, cháu nhớ kỹ rồi ạ.” Ân Tịch gật đầu, chẳng qua là trong đầu nó đang nghĩ làm cách nào để giấu không cho mẹ biết, hơn nữa thuốc này chỉ có thể do chính mình bôi, lại là ở trên lưng, nó phải làm sao mới bôi được thuốc đây?

Nhìn thấy nó có chút do dự, Thân Từ Duệ lại lần nữa cầm tay nó, kiên định nói: “Ngày kia, vẫn ở chỗ này, anh giúp em thay thuốc.”

“Từ Duệ, đừng tùy tiện hứa hẹn với người khác, chú không thích cháu như vậy.” Tiếng nói của bác sĩ Thân có chút nghiêm nghị.

“Chú, cháu là hứa hẹn thực sự, cháu nhất định sẽ làm được.” Thân Từ Duệ cam đoan nói, mỉm cười với Ân Tịch, Ân Tịch cũng đáp lại cậu bằng một nụ cười ngọt ngào.

“Ân Tịch, em chờ anh, ngày kia anh nhất định sẽ đến, em phải chờ anh!” Đây là Thân Từ Duệ 13 tuổi hứa hẹn với tiểu Ân Tịch 5 tuổi, nói xong Từ Duệ đã bị bác sĩ Thân nắm tay kéo rời khỏi tầm mắt của nó.

Khi ngủ Ân Tịch không dám xoay người, cũng không dám thở mạnh, sợ sẽ làm mẹ phát hiện ra nó bị thương. Từ ngày nó còn nhỏ sớm nhận thức được mọi chuyện, nó chỉ biết, mỗi một lần nó bị khi dễ, mẹ đều nhìn miệng vết thương của nó yên lặng chảy nước mắt, cũng từ thời điểm đó, mỗi khi bị thương Ân Tịch nhất định sẽ gát mẹ, bởi vì nó không muốn mẹ phải khổ sở, không muốn mẹ phải rơi nước mắt.

Ngày hôm đó ánh nắng tươi sáng, Ân Tịch cầm thuốc đứng ở trên bãi cỏ, cứ như vậy thần thờ, vẫn chờ, 10 phút, 20 phút, 1 giờ, hai giờ, . . . Mặt trời rốt cục cũng khuất sau núi, thân hình đơn bạc Ân Tịch đứng ở trên bãi cỏ, nó biết Từ Duệ sẽ không xuất hiện.

Cậu nhìn khỏi ngõ như vậy, trong ánh mắt lộ ra vẻ ôn nhu trong lãnh liệt, nụ cười có hương vị bạc hà, len lỏi vào trái tim nhỏ bé của Ân Tịch, mà lời hứa nhìn như là thực sự kia, nhưng vẫn chôn ở đáy lòng của nó, trở thành bí mật không ai biết đến.

Ân Tịch cứ như vậy mà bước đi, nó không biết nên tìm ai giúp nó thay thuốc, hạ nhân trong nhà họ Tề đều nghĩ biện pháp tra tấn nó cùng mẹ nó, chẳng qua là ở Tề gia trừ bỏ bọn họ ra cũng chỉ còn mẹ . . .

Một khúc nhạc du dương réo rất truyền vào tai Ân Tịch, nó bị tiếng đàn tuyệt diệu như vậy hấp dẫn, dọc theo tiếng đàn đi đến, nguyên lai thanh âm được truyền đến từ sát vách.

Thì ra còn có một cánh cửa nhỏ, mà lực của âm nhạc thúc đẩy Ân Tịch bước càng nhanh tới, nó lén lút mở cửa ra, sau đó rụt rè bước chân vào, đó là một bãi cỏ xanh biếc lớn hơn nhiều, cậu bé trai đang kéo đàn Vi-ô-lông, những tia nắng hoàng hôn cuối cùng bao phủ trên người cậu, đẹp tựa thiên sứ vậy.

“Mày là ai?” Cậu bé nhìn thấy một cô bé đột nhiên xâm nhập vào, động tác trên tay dừng lại, có chút mất hứng hỏi, nó ghét nhất là lúc đang chơi đàn thì bị người khác quấy rầy.

“Thực xin lỗi, em không phải là cố ý, em chỉ bị tiếng nhạc dễ nghe hấp dẫn mà đi tới, hiện tại em sẽ lập tức đi ngay.”

Ân Tịch nhìn biểu tình phiền chán trên mặt cậu, biết mình gặp rắc rối rồi, nhanh chóng giải thích đồng thời xoay người định chạy đi.

“Không được chạy.” Bé trai theo bản năng gọi nó lại, có lẽ là bị vẻ mặt động lòng người của nó hấp dẫn, cũng có lẽ là bị hấp dẫn bởi tia ưu thương trong mắt nó.

“Thực xin lỗi, em thực sự không phải cố ý đâu, xin hãy tha lỗi cho em, được không?” Ân Tịch bị dọa, cúi đầu nhìn chằm chằm bãi cỏ xanh biếc, trực giác nói cho nó biết, gia cảnh của người này so với Tề gia cũng là kẻ có tiền, nếu để cho Tề gia biết nó xông loạn vào nhà người khác, nó chịu trừng phạt không nói tới, nhưng nhất định sẽ liên lụy đến mẹ nó.

Cậu bé trai nhìn bộ dáng không ngừng giải thích của nó, trong lòng dâng lên một cỗ đau đớn chua xót, nó đang sợ hãi cậu sao? Nó không tin cậu sao? Vì sao vừa nhìn qua nó đã khiến người khác đau lòng như vậy. . .

“Anh tên là Trữ Dịch.” Bé trai đột nhiên tỏ vẻ hờ hảo tự giới thiệu bản thân.

“Em tên là Ân Tịch.”

“Trông em rất không vui.” Trữ Dịch đến gần nó, nhìn nó, trực tiếp nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng mình.

Ân Tịch ngẩng đầu, có chút hoài nghi nhìn cậu, nhưng cái gì cũng không nói.

“Tay em đang cầm cái gì vậy? Có thể cho anh xem được không?” Trữ Dịch nhìn thấy trên tay nó cầm gì đó, nhìn không được tò mò hỏi, cậu cũng không biết bản thân mình sao rồi chẳng qua là chỉ muốn nói chuyện nhiều hơn với nó một chút mà thôi, nó giống như có rất nhiều tâm sự.

Ân Tịch do dự một hồi, nhìn ánh mắt thiện ý của cậu, cuối cùng cũng vẫn là giơ tay đem thuốc đưa cho cậu bé.

Trữ Dịch nhìn một hồi, bất an hỏi han: “Em bị thương hay là không thoải mái ở chỗ nào sao?”

Ân Tịch vẫn không có nói lời nào, bởi vì nó không biết nên nói thế nào với cậu cả.

“Nếu em không nói cho anh biết, anh liền đem em đến trước mặt mẹ em, nó cho mẹ em biết, nói em tự tiện xông vào nhà của anh.” Trữ Dịch thấy nó không nói lời nào, nhìn không được đe dọa nó.

“Đừng, ngàn vạn lần đừng nói cho mẹ em biết.” Ân Tịch buột miệng nói lớn.

“Cũng có thể không nói cho mẹ em biết, em liền nói cho anh biết chỗ thuốc này dùng để làm gì?” Trữ Dịch muốn công thành phá đất hỏi bằng được.

“Em sẽ nói cho anh biết, anh đừng có sợ hãi được không?” Tiếng Ân Tịch rất nhỏ nhìn hẩn nói.

“Được.” Trong lòng Trữ Dịch cười trộm, một đứa bé nhát gan như vậy, chẳng lẽ còn có thể làm ra chuyện khiến người ta sợ hãi sao.

Ân Tịch xác định cậu sẽ không sợ hãi sau đó nó mới xoay người, quay lưng về phía cậu, nhẹ nhàng mà vén áo lên.

Vết thương trên lưng hiển hiện lồ lộ trước mặt cậu.

“A!” Trữ Dịch nhìn thấy miệng vết thương, nhìn không được kêu lên, thanh âm tuy rằng không lớn nhưng cũng đủ để cho người ta nghe ra được sự khiếp sợ và nghi hoặc của cậu, từng lỗ nhỏ kia, tuy rằng không sâu, nhưng là lúc đó nhất định sẽ phải chịu rất nhiều đau đớn, là kẻ nào có thể nhẫn tâm mà đối xử với một bé gái như vậy?

Ân Tịch nghe được tiếng la của cậu, nhanh chóng kéo áo xuống, sợ lại để cho cậu nhìn thấy nữa.

“Anh đã nhìn thấy, em cũng đã nói cho anh, vậy anh đừng đem chuyện em tự tiện vào nhà anh mà nói cho mẹ em biết, được không?” Ân Tịch xoay người nhẹ giọng hỏi.

Trữ Dịch nhìn thấy nó bình tĩnh giống như không có việc gì, ánh mắt dịu dàng mà kiên cường, tựa như đau đớn quặn quết lấy cậu.

“Những vết thương này vì sao mà có? Có phải còn rất đau hay không?” Trữ Dịch quan tâm hỏi.

“Không đau, cho nên anh đừng đem chuyện của em nói cho mẹ em biết, bởi vì em không muốn mẹ em phải lo lắng.”

“Người nhà của em không biết em bị thương sao? Vậy thuốc này ai đổi cho em?” Ân Tịch cúi đầu, không nói gì.

Trữ Dịch không có tiếp tục truy hỏi nữa, nhìn ra được nó hẩn là chưa có đổi thuốc, bị thương còn không dám cho người nhà biết, cậu chỉ ho khan một tiếng, sau đó nói: “Em quay lưng lại, anh giúp em thay thuốc.”

Cuối cùng, Ân Tịch vẫn không thể nhịn được ‘uy hiếp’ của cậu, để cho cậu giúp chính mình đổi thuốc, trong lòng tràn ngập cảm kích.

Mỗi động tác của Trữ Dịch đều vô cùng cẩn thận đem thuốc bôi lên miệng vết thương của nó, chua xót trong lòng một trận lại một trận dâng lên, nhìn không được mà đau lòng cho nó, nhìn không được muốn tìm hiểu xem đến tận cùng đã xảy ra chuyện gì với nó.

Từ giây phút gặp nhau này, Ân Tịch và Trữ Dịch 11 tuổi trở thành bạn tốt, cứ cách 1 ngày Trữ Dịch lại giúp nó đổi thuốc, thậm chí cậu còn gạt nó, trộm cho vào một ít thuốc có công hiệu trị sẹo, tận đến khi miệng vết thương trên lưng của nó một chút lại một chút khép lại.

Hai tiểu hài tử đã một lần lại một lần ở chung, từ từ cũng đã biết thân thể của đối phương. Nhìn qua Trữ Dịch là một thiếu gia, lại thực không vui vẻ, bởi vì ba mẹ buộc cậu học rất nhiều thứ mà cậu không thích, cho nên mỗi khi phiền chán cậu chỉ thích chơi đàn.

Mà mỗi buổi chiều, Ân Tịch lại chạy đến nơi lần đầu tiên mà nó và cậu gặp nhau, ngồi xỏm một góc nghe cậu chơi đàn, cậu mỉm cười nhìn nó, chúng nó nói rất nhiều rất nhiều chuyện không đúng tuổi của bọn chúng. Cũng sẽ nắm tay cùng nhau chạy trốn, Trữ Dịch còn có thể dạy nó học đàn Violin, đối với âm nhạc Ân Tịch rất có thiên phú, cậu dạy một lần là có thể học được.

Cứ như vậy, Ân Tịch vừa được 8 tuổi, Trữ Dịch cũng 14 tuổi. Mỗi khi Ân Tịch bị Tề gia hạ nhục và đánh đập, Trữ Dịch lại dùng tiếng đàn để an ủi nó, cùng nó chạy bộ . . .

Trữ Dịch tựa như anh trai của Ân Tịch, yêu thương nó, mà nó cũng nguyện ý mà ý lại vào Trữ Dịch như một người anh trai. Có những lúc ngẫu nhiên, nó lại nhớ tới Thân Tử Duệ, bé trai có ánh mắt triu mến có một lời hứa hẹn thực sự nhưng sau đó cũng không có xuất hiện nữa, nghĩ đến lúc đó trong lòng đó còn có một vết thương nho nhỏ, mà thời điểm kia nó chỉ cảm thấy mình bị lừa gạt, căn bản là không biết một tình yêu nho nhỏ đã chôn dấu trong trái tim nó từ khi nào.

Có đôi khi, Ân Tịch cũng hỏi Bội Dung: “Mẹ, đến khi nào chúng ta mới có thể rời đi khỏi Tề gia?”

Bội Dung luôn kiên định nói cho nó biết: “Ân Tịch, chúng ta sẽ có cơ hội để rời đi, nhất định sẽ có.”

Ân Tịch rất thêm muốn được như Tề Tư Di cùng Tề Tư Mục, không phải vì chúng nó được ăn sơn hào hải vị, cũng không phải bởi vì chúng nó được ăn vận xinh đẹp, mà là chúng nó mỗi ngày có thể đeo cặp trên vai tới trường, nó luôn ước ao được giống như hai chị em kia, đeo cặp trên lưng đi đến trường, mà là Tề gia căn bản không dự định sẽ cho nó đi học, mỗi ngày khiến cho cuộc sống của nó càng khó khăn, đem tất cả mọi đau đớn nhất, thống khổ nhất, mệt nhọc nhất đổ lên đầu mẹ con nó.

Hứa Bội Dung nhìn thấy ánh mắt khát vọng của nó, lén nút thắm hạ quyết tâm, nhất định phải tìm cơ hội mang Ân Tịch chạy trốn, chưa chắc đã thành công nhưng nhất định phải thử xem.

Đó là một đêm mưa gió sấm chớp, mọi người trong Tề gia đều đã đi vào giấc ngủ, Hứa Bội Dung thu thập vài bộ quần áo bình thường hay mặc, cùng từng đồng tiền công dành dụm được, nhẹ nhàng mà đánh thức Ân Tịch đã đi vào giấc ngủ.

“Đừng lên tiếng, mẹ mang con rời khỏi Tề gia, cao chạy xa bay.” Bội Dung bịt miệng Ân Tịch cẩn thận nói.

Ân Tịch sau nghi nghe rõ, dùng sức mà gật đầu, nó hiểu được mẹ muốn nói gì.

Nó nhanh chóng mặc quần áo, nhìn liếc mắt toàn bộ căn phòng mà nó đã lớn lên, nơi này có nhiều đau khổ cũng có nhiều vui vẻ cùng với mẹ.

Bên ngoài đông tố nổi lên, trái tim Ân Tịch bang bang đập loạn lên, mí mắt cũng giật giật, trong lòng bất an và hưng phấn lẫn lộn nhau.

“Mẹ chúng ta bỏ đi như vậy có thể bị bắt trở về hay không?” Ân Tịch nhẹn không được hỏi.

“Ân Tịch con nghe mẹ nói, sẽ không đâu, nơi này không thích hợp với chúng ta, cho dù là liều mạng, mẹ cũng phải

đưa con thoát khỏi nơi này, vĩnh viễn không trở lại.” Mẹ kiên định nói.

“Vâng, mẹ, sau này Ân Tịch lớn lên nhất định sẽ bảo vệ mẹ, không bao giờ . . . để cho bọn người đáng giận này khi dễ

mẹ nữa.” Ân Tịch cũng kiên định nói với Hứa Bội Dung.

Hứa Bội Dung gắt gao ôm lấy Ân Tịch, khoe mắt không khỏi tràn ra lệ nóng. Ân Tịch là lý do duy nhất để cô sống sót, đêm nay, cô nhất định phải đem Ân Tịch rời khỏi nơi này, sau đó sống một cuộc sống quá đơn giản mà bình thản, rời xa tất cả nơi này.

Hai người cầm chút hành lý đơn giản, lo lắng hướng cửa sau đi đến. Bên ngoài tiếng mưa vẫn rất lớn, mọi người giống như đều đang đắm chìm trong giấc mộng, không ai nghĩ Hứa Bội Dung sẽ mang theo con gái chạy trốn trong một đêm mưa gió bão bùng.

Hứa Bội Dung là một người thận trọng, kế hoạch hết thảy cũng không nhìn ra chút sơ suất nào, mà chung quy là cô đã xem nhẹ một điều, chính là lòng người Tề gia, Lâm Âm Ai vẫn luôn theo dõi Hứa Bội Dung, bà ta cũng nghĩ ra nhất định Hứa Bội Dung sẽ nghĩ biện pháp chạy trốn . . .

Đang lúc Hứa Bội Dung mang theo Ân Tịch hướng phía cửa sau đi ra, hết thảy đều như chính mình mong muốn, chính là khi mà cô cùng với Ân Tịch muốn hướng phía trước chạy tới, ánh mắt cô cùng Ân Tịch đều tràn ngập sợ hãi, bởi vì hai người bọn họ nhìn thấy trước cửa có một con chó săn rất lớn, canh giữ ở một góc cửa, mắt sáng lóe lên.

“Gâu. Gâu. Gâu. Gâu.” Chó săn nhìn thấy có người muốn chạy trốn rời khỏi nơi này, lớn tiếng sủa lên, tiếng sủa của nó phá tan đêm mưa yên tĩnh cùng với những người trong Tề gia đang ngủ say.

“Ân Tịch, chạy mau.” Hứa Bội Dung ném ô đi, theo bản năng hét lớn, nắm chặt tay Ân Tịch hướng màn mưa chạy đi.

Ân Tịch dùng toàn bộ khí lực của bản thân, liều mạng chạy, mà khoan đã, mẹ buông lỏng tay nó ra, nó bất an quay đầu lại, đã thấy mẹ ngừng lại, ngăn cản chó săn đuổi theo bước chân của nó.

“Ân Tịch, con chạy mau, đừng có quay đầu lại, vĩnh viễn không được quay đầu lại . . .” Hứa Bội Dung quay lưng về phía Ân Tịch, lớn tiếng hét, trong thanh âm tuyệt vọng lộ ra hy vọng tương lai của Ân Tịch.

“Không , mẹ, con không muốn rời xa mẹ, con không muốn” Ân Tịch khóc hét lên, thanh âm tràn ngập bi thương trong màn đêm mưa gió này, nó không muốn rời xa mẹ, nó không muốn hy sinh mẹ để thành toàn tự do của chính mình, nếu không có mẹ, nó sống thì cũng để làm gì . . .

“Con phải nghe mẹ nói, mặc kệ chuyện gì xảy ra, không được quay đầu lại nhìn, chỉ được chạy về phía trước, nghe thấy không? Chạy đi . . .” Hứa Bội Dung hét khàn cả giọng.

Người Tề gia nghe được tiếng sủa của chó săn, từ từ tỉnh lại.

Chó săn nhìn chăm chăm biểu tình kiên định của Hứa Bội dung, cứ như vậy giằng co với cô, Hứa Bội Dung đã chuẩn bị rất tốt để hy sinh bản thân, nhưng lúc cô quay đầu lại, đã nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt mà kiên định của con gái.

“Con vì sao không nghe lời mẹ nói? Vì sao? Vì sao?” Lúc này đây, Hứa Bội Dung lần đầu tiên giờ tay tát Ân Tịch một bạt tai.

Ân Tịch không khóc, bởi vì nó biết mẹ dùng tình yêu thương để nói lên trái tim đau đớn của chính mình.

“Nếu không có mẹ, Ân Tịch có đi đến đâu cũng không vui vẻ. Nếu ở lại có thể cùng một chỗ với mẹ, cho dù là bao nhiêu khổ sở, Ân Tịch cũng sẽ không sợ, Ân Tịch không muốn rời khỏi mẹ.”

Rốt cuộc không chế không được nữa, Hứa Bội Dung gắt gao ôm lấy Ân Tịch, khóc lớn, ủy khuất từ lâu đến giờ một tiếng một tiếng mà trút hết ra, Ân Tịch dùng thân hình nhỏ bé của mình gắt gao ôm lấy mẹ.

Hạ nhân Tề gia đã nhanh chóng chạy tới, ngơ ngác không hiểu gì khi nhìn thấy một màn này, ai cũng không dám đến quấy rầy, tận cho tới khi Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm đi tới.

“Đem hai mẹ con chúng nó áp giải đi cho ta.” Lâm Âm Ái uy nghiêm ra lệnh, trong mắt không mấy may tia thương xót.

“Dạ.” Hạ nhân đáp lời, cứng rắn đem hai mẹ con đang gắt gao ôm nhau tách ra, sau đó áp giải về đại sảnh Tề gia.

“Mày muốn chạy trốn?” Lâm Âm Ái nhẹ nhàng mà nhấp một ngụm trà, biết rõ còn có ý hỏi.

“Phu nhân, là tôi bị ma xui quỷ khiến, xin hãy tha thứ cho tôi, tôi nguyện tỳ chấp nhận mọi hình phạt, chỉ cầu bà tha cho Ân Tịch.” Hứa Bội Dung vừa nói xong đã quỳ xuống, càng không ngừng dập đầu lạy.

“Không phải mẹ sai, mẹ là vì cháu mới làm như vậy, xin đừng phạt mẹ, phạt Ân Tịch đi, Ân Tịch sẽ làm rất nhiều rất nhiều việc, cầu mọi người tha cho mẹ.” Ân Tịch cũng quỳ theo xuống, càng không ngừng dập đầu, chỉ cần họ có thể bỏ qua cho mẹ, cho dù dập đến chảy máu đầu nó cũng không tiếc.

“Mày đứng lên.” Lâm Âm Ái nói với Ân Tịch.

Ân Tịch nghe thấy bất an đứng lên.

“Ngẩng đầu lên.” Lâm Âm Ái lại nói, trong giọng nói nghe không ra chút cảm xúc gì.

Ánh mắt Ân Tịch chậm rãi hướng về phía mặt Lâm Âm Ái, Ân Tịch mới 8 tuổi, tuy rằng rất gầy yếu, nhưng dung nhan xinh đẹp vẫn như trước không bị che lấp, Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm gắt gao nhìn chăm chăm khuôn mặt kia.

“Bốp, bốp.” Hai bàn tay không lưu tình chút nào đánh ra, không có dấu hiệu báo trước.

Ân Tịch yên lặng chịu đựng, không dám ra tiếng, không khí lập tức tĩnh lặng như tro tàn.

“Từ ngày mày 3 tuổi tao đã nói cho mày biết, mà không có mẹ chỉ có vú em, xem ra những lời dạy dỗ này mày vẫn không biết.” Lâm Âm Ái lạnh lùng nói.

Móng tay của mẹ ta không lưu tình mà xẹt qua mặt Ân Tịch, lưu lại một vết xước rớm máu, Ân Tịch cố gắng nén đau không lên tiếng, nó sợ chỉ cần một thanh âm sẽ lại mang đến đau xót cho mẹ.

“Phu nhân, van cầu bà, tôi van cầu bà, chuyện không liên quan đến Ân Tịch, là lỗi của kẻ làm vú em tôi, hết thảy trừng phạt hãy đổ lên người tôi, tôi van cầu bà, đều là lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi . . .” Hứa Bội Dung càng không ngừng dùng tay hung hăng tát lên mặt chính mình, một tiếng lại một tiếng vang lên, rất nhiều hạ nhân khi nhìn thấy màn này đều quay mặt đi chỗ khác.

Lâm Âm Ái không để ý đến Hứa Bội Dung, mặc cho cô tát chính mình. Móng tay của mẹ xẹt qua mặt trái của Ân Tịch, rồi lại má phải của Ân Tịch, khóe miệng Ngô Niệm cất dấu nụ cười đắc ý.

“Phu nhân, van cầu bà buông tha Ân Tịch đi, tôi nguyện ý chịu tất cả trừng phạt, tuyệt không oán hận một câu . . .”

Hứa Bội Dung nhìn thấy Ân Tịch cố nén đau, cõi lòng tan nát một mảnh, chỉ có thể càng thêm dùng sức tát vào mặt mình.

“Roạt Roạt . . .” Tiếng móng tay xẹt qua mặt thật nhỏ mà đau đớn, in thành hai vết thương dài rớm máu khắc ở trên khuôn mặt nhỏ nhỏ bằng bàn tay của Ân Tịch, đau đớn cùng thống khổ như vậy.

“Tao chỉ hy vọng sau này mày lớn lên không trở thành tiện nhân như mẹ mày, khuôn mặt này từ khi sinh ra đã là tai họa, tai họa nên cần phải hủy, mà không nên giữ lại.” Lâm Âm Ái nhẹ nhàng mà rút khăn lụa ra, cẩn thận lau vết máu trên tay mình.

Ân Tịch không rơi một giọt nước mắt, cũng không kêu lên một tiếng nào, tất cả đau đớn cùng nước mắt đều chảy vào trong lòng, nhưng lại nhẹ nhàng mà nói xong: “Những hình phạt nên chịu Ân Tịch đều nguyện ý nhận, Ân Tịch chỉ cầu bà tha cho vú em”

“Nể mặt mày cầu xin, ta sẽ tha mạng cho nó, nhưng là tuyệt đối không thể bỏ qua trừng phạt.” Lâm Âm Ái cười như không cười nói.

Hứa Bội Dung không dám lo là vẫn như trước tát chính mình.

“Mày đã muốn chạy trốn, ta đây sẽ cho mày nhớ kỹ giáo huấn đêm nay.” Lâm Âm Ái liếc mắt nhìn A Phúc, A Quý đứng một bên, bọn chúng đều lập tức hiểu ý, cầm đồ trên tay đi lại gần.

“Đánh gãy một chân của nó, coi như là trừng phạt cảnh cáo.” Lâm Âm Ái lạnh lùng mà ra lệnh.

A Phúc, A Quý lôi ra một chân của Hứa Bội Dung, đem gậy hung hăng đập xuống, chỉ nghe một tiếng hét vô cùng thê thảm chấn động trời đất.

“Đừng Đừng” Rốt cục Ân Tịch cũng chạy qua, vô cùng thảm thiết hét lớn lên.

Thanh âm kia kinh động Tề Gia Tĩnh và hai vị tiểu thư, bọn chúng đều chạy ra xem đã xảy ra chuyện gì

Nhìn thấy một màn này, lòng Tề Gia Tĩnh vẫn là cả kinh không thể tin được, cứ cho là hiện tại hắn đã không còn cảm tình với Hứa Bội Dung, nhưng hết thảy những điều này cũng làm cho hắn áy náy.

“Mẹ, mọi chuyện đêm nay cứ như vậy đi, mẹ cũng mệt rồi, trở về phòng nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Ân Tịch ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang nói kia, người đàn ông này cùng nó xa lạ như vậy, trong mắt nó đối với hắn chỉ có hận ý cùng chán ghét.

Nhìn thấy hận ý trong mắt Ân Tịch, trong lòng hắn xuất hiện một tia tự trách, nhưng chung quy là chỉ lóe lên rồi vụt tắt, sau đó cùng Ngô Niệm chờ Lâm Âm Ái lên lầu.

“Người quái dị Tiện nhân” Tề Tư Di nhìn thấy mặt Ân Tịch, vui sướng khi người khác gặp họa, còn không quên phỉn một ngụm nước miếng lên mặt nó.

“Người quái dị Tiện nhân” Tề Tư Mục cũng học chị mình nhả một ngụm nước miếng, mới vui sướng rồi đi.

Ân Tịch yên lặng chịu đựng tất cả khuất nhục này, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến bên người mẹ nó, “Mẹ, chân của mẹ thế nào rồi?”

“Ân Tịch, đừng khóc, đừng khóc” Hứa Bội Dung không thể di chuyển cái chân đau đớn của chính mình, mà dùng bàn tay đã đau nhức rã rời của mình lau đi nước mắt khóe mi của Ân Tịch.

“Mẹ đã già rồi, chính là Ân Tịch, mặt của con còn đau không? Đau hay không đau?” Hứa Bội Dung nhìn hai vết máu trên mặt kia, đau đớn tột đỉnh dâng trào trong lòng.

“Mẹ, không sao cả, Ân Tịch đã không còn đau, thật sự, không đau tý nào.” Ân Tịch cố gắng làm cho chính mình mỉm cười làm cho mẹ tin tưởng hết thảy những gì nó nói đều là sự thật.

Bàn tay vuốt mặt nó của Hứa Bội Dung chậm rãi trượt xuống, cả người té xỉu trong đại sảnh.

“Mẹ” Thanh âm đau đớn của Ân Tịch vang lên.

Hứa Bội Dung vì gặp trời mưa to, hơn nữa còn phải quỳ gối trên mặt đất lạnh như băng, mặt bị đánh xung phong, chân lại bị đánh gãy, hơn nữa bị vết thương của Ân Tịch kích thích, rốt cuộc cả người cũng không thể chống đỡ được nữa, ngã xuống.

Tề gia cũng chưa nói sẽ tìm bác sĩ cho Hứa Bội Dung, mà vết thương của cô lại càng ngày càng nghiêm trọng, mỗi đêm Ân Tịch đều dùng khăn ướt đắp lên trán mẹ, nhưng một chút chuyển biến tốt cũng không có, vì thế nó chỉ có thể đi cầu xin Tề gia, bất kể bị lăng nhục thế nào, nó cũng sẽ chịu đựng, bởi vì nó không muốn mẹ chết, đây là cách duy nhất.

Vào bữa cơm chiều của Tề gia, Ân Tịch phá tan mọi ngăn cản, quỳ xuống, dập đầu một cái: “Xin các người hãy tìm bác sĩ cho vú em, chỉ cần các người mời bác sĩ khám bệnh cho vú em, các người muốn cháu làm gì cháu cũng sẽ đồng ý.”

Lâm Âm Ái không ngẩng đầu lên, ăn uống như bình thường, bà ta không lên tiếng, ai cũng không dám nói chuyện.

Ân Tịch cứ quỳ như vậy, mãi cho đến khi bà ta ăn xong, nhưng Lâm Âm Ái cái gì cũng chưa nói, lập tức liếc qua Ân Tịch, rồi muốn đi lên lầu.

“Mẹ.” Tề Gia Tĩnh vẫn không đành lòng, gọi một tiếng. Ngô Niệm trừng mắt nhìn một cái, nhưng lúc này đây, Tề Gia Tĩnh lại quay đầu đi chỗ khác, dù sao Ân Tịch cũng là con gái ruột của hắn, nhìn thấy nó quỳ như vậy, trong lòng không thể không có chút động tĩnh gì.

“Chị Lâm, tìm đại một bác sĩ về khám cho cô ta, đừng để cô ta chết ở Tề gia, làm Tề gia xui xẻo.” Lâm Âm Ái nghe tiếng đưa con trai gọi như vậy, bỏ lại một câu, sau đó không hề quay đầu lại, đi thẳng lên lầu.

Ân Tịch sau khi nghe được, cuối cùng tâm tình cũng thả lỏng, mẹ được cứu rồi, mà nó, sau khi biết mẹ có thể được cứu, ngất xỉu trên mặt đất, nguyên lai nó cố gắng chống đỡ không ngã xuống chính là vì muốn chăm sóc mẹ, mà hiện giờ biết mẹ có thể được cứu, nó rốt cuộc chống đỡ không được mà ngã xuống.

Trong cơn mê man nó cảm giác có người hương nó đi đến, nhưng chung quy lại nó không thể nhận biết được điều gì nữa.

Đại trạch của Trữ gia, Trữ Dịch đã nhiều ngày chờ Ân Tịch, nhưng rốt cuộc nó vẫn không xuất hiện, vì sao không đến chào cậu một câu?

“Trữ thiếu gia, phu nhân đang đợi cậu, cậu mau lên đường đi, nếu trễ máy bay, phu nhân sẽ không vui.” Người hầu nhẹ nhàng nói.

“Bà vú, tôi đã dặn vú đi Tề gia tìm hiểu tin tức, thế nào rồi?” Trữ Dịch hỏi.

“Thiếu gia, Tề gia cũng là một gia đình giàu có, nghe nói có mấy đứa bé đã di cư sang nước ngoài rồi, có thể người mà cậu muốn tìm nằm trong số đó.” Vú em nói dối, vì bà không thể cho thiếu gia biết sự thật, nếu nói ra, nhất định thiếu gia sẽ không đi nữa, như vậy tiền đồ của thiếu gia sẽ bị phá hỏng.

“Đó là sự thật sao?” Trữ Dịch nghi ngờ hỏi.

“Thiếu gia, nuôi cậu lớn đến như vậy, vú đã từng lừa gạt cậu bao giờ chưa?” Đây là lần tiên, vú em nói dối với thiếu gia mà bà nuôi từ nhỏ đến lớn.

Trữ Dịch nhìn đám cỏ, cuối cùng xoay người, lên xe, theo tâm nguyện của cha mẹ mà ra nước ngoài học tập. Cậu thầm thở trong lòng: “Ân Tịch, anh nhất định sẽ trở về tìm em.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Dấu hiệu mới

Bác sĩ khám bệnh cho Hứa Bội Dung rất bình thường, hẳn không phải là bác sĩ nổi danh của bệnh viện chính quy nào, nhưng kiểm tra cũng rất cẩn thận.

Hứa Bội Dung từ trong mơ màng tỉnh lại, vừa mở mắt đã nhìn thấy bác sĩ cẩn thận từng li từng tí khám bệnh cho mình, lại nhìn thấy Ân Tịch đang ngủ say bên cạnh, lòng của cô chùng xuống.

“Bác sĩ, vết thương trên mặt con gái tôi có để lại sẹo không?” Bội Dung lo sợ hỏi.

“Cô yên tâm, vết thương của cô bé không sâu lắm, cũng không có dấu hiệu bị nhiễm trùng, hơn nữa tuổi cô bé còn nhỏ, trẻ con sẽ hồi phục rất nhanh, chỉ cần thường ngày chú ý đến ăn uống là được.” Bác sĩ khẳng định nói.

Nhìn thấy tâm trạng Hứa Bội Dung thả lỏng, bác sĩ nói: “Tôi đã từng xem phim của cô, thật không nghĩ tới tôi còn có thể gặp được người thật, lúc tôi và vợ tôi yêu nhau chúng tôi hay đi rạp chiếu phim xem phim của cô.”

Nghe thấy câu này của bác sĩ, ánh mắt Hứa Bội Dung hiện lên một tia sáng, nhưng trong nháy mắt lại từ từ tối đi, đó là chuyện của rất nhiều năm trước rồi, những đôi tình nhân xem phim của cô nay đều đã trở thành vợ chồng hợp pháp, mà chính mình lại. Hứa Bội Dung dừng lại. . . , không đành lòng tiếp tục nghĩ nữa.

“Khi báo chí đưa tin, kỳ thật tôi và vợ tôi cũng không tin, nhưng đến hôm nay nhìn thấy tất cả, tôi càng thêm tin tưởng cô là một người thiện lương mà kiên cường, nếu tôi có thể giúp đỡ được điều gì, cô cứ nói cho tôi biết.” Bác sĩ nhẹ giọng mà khẳng định nói.

Nghe được lời nói của vị bác sĩ, trong mắt cô lại dấy lên hi vọng, nhanh chóng đứng quá. . . . có chút kích động mà nói: “Thật vậy không? Ông đồng ý giúp tôi và con gái của tôi sao?”

“Chỉ cần tôi có thể làm, tôi nhất định giúp cô, những bộ phim cô đóng đã tác thành cho tình yêu của tôi và vợ tôi, cũng đã tác thành cho cuộc hôn nhân của chúng tôi.” Vị bác sĩ thành thật nói, tất thấy những điều anh làm cũng bởi vì nhiệt tình mà ra, anh và vợ mình trước đây chính vì cùng đi xem phim mà gặp nhau rồi yêu nhau, bởi vậy mới có cuộc sống mỹ mãn như ngày hôm nay. Mà thân tượng của bọn họ lại phải trải qua cuộc sống như vậy, lúc trước khi lựa chọn lui về hậu trường, biết bao nhiêu người yêu thích điện ảnh đều không nỡ buông tha, mà cô lại lựa chọn lập gia đình, giúp chồng dạy con, lại không nghĩ rằng . . .

“Tôi muốn rời khỏi nơi này, ông có thể nói tôi bị mắc bệnh truyền nhiễm không? Và cả con gái của tôi cũng vậy, tôi xin ông, được chứ?” Hứa Bội Dung nắm chặt tay bác sĩ, giống như nắm lấy tia sinh mệnh cuối cùng vậy.

“Nhưng một chân của cô, có thể cả đời không đi lại được, cho dù có tốt hơn thì khi đi cũng chỉ có thể đi bước một.

Nếu bây giờ cô rời khỏi đây, sẽ không tốt đối với cái chân bị thương của cô, mà con gái cô cũng cần thời gian tĩnh dưỡng.” Vị bác sĩ giải thích.

“Không sao, những chuyện này không quan trọng, tôi sẽ tìm một nơi cùng con gái điều dưỡng, nhưng đây là cơ hội duy nhất để tôi có thể rời đi, nếu họ biết tôi và Ân Tích bị mắc bệnh truyền nhiễm, nhất định sẽ không giữ tôi ở Tề gia nữa, cho nên tôi cầu xin ông!” Hứa Bội Dung gần như cầu xin nói, thậm chí nghĩ muốn đứng lên quỳ lạy hẳn một cái, nhưng là vẫn bị vị thầy thuốc này quả quyết cự tuyệt.

“Tôi đồng ý, tôi sẽ giúp cô, có thể thành công hay không thì phải xem vận may của cô, tôi cũng hy vọng thân tượng một thời của tôi được hạnh phúc.” Bác sĩ gạt đầu nói.

“Cám ơn ông, tôi nhất định sẽ nhớ mãi đại ân đại đức của ông, nếu có cơ hội báo đáp, tôi và con gái nhất định sẽ đền ơn. Xin nói cho tôi biết tên họ của ông.”

Vị bác sĩ chỉ cười cười, dặn dò: “Tôi sẽ nói với Tề gia, vì cô bị sốt cao trong thời gian dài dẫn đến viêm phổi, con gái cô cũng bị cô lây nhiễm cho nên hôn mê bất tỉnh.” Nói xong, vị bác sĩ mỉm cười với cô, xoay người đi ra khỏi phòng, chỉ để lại Hứa Bội Dung đang nhìn theo với đôi mắt đắm lệ .

Hứa Bội Dung vẫn tin, trên đời này vẫn còn người tốt

“Cái gì? Cả hai mẹ con bọn họ bị viêm phổi?” Lâm Âm Ái khó tin hỏi lại.

“Phu nhân, bệnh nhân vì sốt cao không ngừng, hơn nửa thời gian trị bệnh đã quá trễ, dẫn đến viêm phổi, cho nên đề nghị phu nhân cho hai bệnh nhân này đến bệnh viện lớn để chữa trị, như vậy mới có hy vọng tốt hơn một chút.”

“Ý của ông là, bọn họ có thể không qua khỏi? Viêm phổi lại là loại bệnh truyền nhiễm!” Ngô Niệm ở một bên nhỏ giọng hỏi.

“Đúng vậy, cho nên phu nhân nhất định phải đưa họ đến bệnh viện để cách ly, tránh cho nhiều người bị lây nhiễm, như vậy nguy hiểm của ngài cũng sẽ lớn hơn nhiều.” Vị bác sĩ nghiêm trọng hóa vấn đề nói.

“Cám ơn ông, bác sĩ Lưu, tôi nhất định sẽ đưa họ đến bệnh viện cách ly, vất vả cho ông rồi.” Nói xong Lâm Âm Ái lớn tiếng: “Chị Lâm, thay tôi tiễn bác sĩ Lưu.”

Nhìn vị bác sĩ đi được một quãng xa, Lâm Âm Ái giận dữ nói: “Hai đứa tiện nhân này bị viêm phổi, chuyện nghiêm trọng như vậy, vì sao tới tận hôm nay mới có người nói cho ta biết?”

“Mẹ, mẹ đừng nóng giận, bác sĩ cũng vừa tới không bao lâu, bây giờ việc cấp bách là đưa họ đến bệnh viện cách ly.” Ngô Niệm ở một bên nói.

“Bệnh viện? Hai đứa tiện nhân này cũng xứng đáng được đến bệnh viện?” Lâm Âm Ái không hờn giận mà nói.

“Chẳng lẽ để họ chết ở Tề gia? Như vậy không phải sẽ gặp xui xẻo sao? Hơn nữa cũng sẽ nguy hiểm cho thân thể của mẹ nữa.” Ngô Niệm bất an nói, trong lòng cô ta cũng lo sợ mình bị lây bệnh, cho nên nhất định phải khuyên Lâm Âm Ái đuổi cả hai mẹ con họ ra khỏi Tề gia.

“Không, ta sẽ không để bọn chúng chết ở Tề gia, A Phúc, A Quý, ngay bây giờ hãy thay ta đuổi hai đứa tiện nhân kia đi.” Lâm Âm Ái nhẫn tâm ra lệnh, cho dù chết, bà cũng sẽ không để Hứa Bội Dung chết ở Tề gia, cô ta không xứng.

“Dạ” Người hầu đồng thanh đáp.

Chẳng qua lúc này đây, bà ta đã tính sai, dù Lâm Âm Ái có đuổi Hứa Bội Dung cùng con gái ra khỏi Tề gia thì vĩnh viễn cũng không thể làm bà ta thoát khỏi sự chán ghét và thống hận.

Bọn họ nhận dùng những lời ti tiện nhất đuổi mẹ con cô đi, nhưng trên mặt hai mẹ con lại tràn đầy hạnh phúc khi được giải thoát.

Thân hình nhỏ bé của Ân Tích dựa mẹ, Hứa Bội Dung lê một cái chân không thể nhúc nhích, từng bước từng bước một đi về con đường phía trước. Cô nghĩ, họ sẽ không bao giờ quay trở lại nơi này, vĩnh viễn về sau cũng không, từ nay về sau, cô sẽ có cuộc sống mới, cô sẽ cùng Ân Tích và mẹ sống một cuộc sống giản dị mà bình thản.

“Anh Trữ Dịch, tạm biệt! Thân Tử Duệ, em đi rồi, em sẽ không thể ở bãi cỏ chờ anh nữa! Mọi thứ ở nơi này, tạm biệt, tạm biệt mãi mãi!” Ân Tích ở

trong lòng một lần lại một lần ní non.

Cuối cùng, cô đã rời khỏi nơi này, không bao giờ. trở lại nữa!

Tám năm trời, Tần Phương đã đến Tề gia vô số lần, nhưng trước sau chưa hề gặp được con gái và cháu ngoại của mình. Bà không dám chuyển nhà nữa vì sợ con gái trở về sẽ không tìm thấy mình.

Khi bà thấy gương mặt tái nhợt của con gái xuất hiện ở cửa, còn nắm tay một cô bé nhỏ gầy đứng bên cạnh, Tần

Phương ôm hai người xúc động mà khóc lớn, mấy năm nay, bà tưởng rằng sẽ không bao giờ còn được gặp lại con gái và Ân Tịch. Không ngờ ông trời lại thương tình cho bà.

Ba tháng sau, Hứa Bội Dung cùng Ân Tịch được Tần Phương chăm sóc tận tụy, thân thể dần dần hồi phục lại, nhưng chân của Hứa Bội Dung vĩnh viễn không thể trở lại như bình thường được nữa, từ nay về sau, chân thọt thành hình tượng của cô, cô sẽ không bao giờ có thể lấy lại hình tượng ngọc nữ như trước đây nữa.

Trong nhà vốn đã nghèo túng, nay vì Hứa Bội Dung cùng Ân Tịch về, ngày qua ngày càng thêm kham khổ, vì muốn làm cuộc sống của người nhà tốt hơn một chút, Hứa Bội Dung chỉ có thể đi tìm người môi giới trong giới giải trí hiện nay – chị Hồng.

“Bội Dung, em muốn quay lại giới giải trí, e rằng rất khó, không phải chị không muốn giúp em, mà là.” Chị Hồng có phần khó xử nói.

“Chị Hồng, chị hiểu lầm em rồi, chị xem bộ dáng bây giờ của em, đã sớm không có khả năng quay lại giới giải trí, nhưng em nhờ chị giúp em tìm đường sống, bây giờ người em quen biết chỉ có chị, coi như nể tình chị em trước đây của chúng ta, cầu xin chị giúp em.” Hứa Bội Dung thành khẩn thỉnh cầu.

“Bội Dung, chị em chúng ta sao lại phải nói cầu xin, lúc trước nếu không có em trợ giúp chị, có lẽ chị đã không có được thành tựu như hôm nay, nhưng em tới chỗ của chị, em có thể chịu đựng được những người đã từng coi em là một ngôi sao bây giờ lại hắt hủi không? Trong lòng em sẽ không khó chịu sao? Em sẽ không cảm thấy tủi thân sao?”

Chị Hồng lo sợ thay cho cô.

“Chị Hồng, bây giờ em chỉ muốn có một công việc, có thể làm cho mẹ và con gái em có một cuộc sống tốt hơn một chút, khổ cực thế nào, lời nói lạnh nhạt thế nào em cũng chịu được, chị yên tâm, với bộ dáng bây giờ của em, sẽ không ai biết em đã từng là ngọc nữ, ha ha.” Hứa Bội Dung đau khổ cười chính mình.

Trong lòng chị Hồng tràn ngập bi thương, lúc trước là một ngọc nữ – minh tinh trong giới điện ảnh, cái ngày cô được gả cho vị thương nhân giàu có ấy, mọi người đều nghĩ cô sẽ hạnh phúc, hôn lễ xa xỉ lúc trước, chủ lễ phong lưu phóng khoáng, khiến biết bao nhiêu nữ ngôi sao hâm mộ, mà kết cục hiện giờ, hẳn là không ai có thể ngờ đến.

“Vì sự an toàn của em, thời gian đi làm của em sẽ từ năm giờ sáng tới mười giờ, quét tước dọn dẹp vệ sinh cho câu lạc bộ, tiền lương chị sẽ trả cho em bằng với người có tiền lương cao nhất ở nơi này – di Khiết.” Chị Hồng mỉm cười nói.

“Chị Hồng, cảm ơn chị, nếu sau này có cơ hội, Bội Dung nhất định sẽ báo đáp”

“Đừng nói như vậy, chị chỉ có thể giúp em được đến thế này, nếu có thể, em đi làm bất cứ lúc nào cũng được, chị sẽ dặn A Lam dẫn em đi làm quen chỗ làm và công việc.” Chị Hồng vỗ vỗ bả vai cô.

“Được, bây giờ em làm quen chỗ này trước một chút, ngày mai bắt đầu đi làm. Cảm ơn sự sắp xếp của chị.” Trong lòng Hứa Bội Dung cảm kích, cô biết chị Hồng cho cô thời gian làm việc như vậy để giúp cô tránh được những kẻ kiêu kỳ bình thường hay tới nơi này, cũng giúp cô thêm an toàn.

Ân Tịch cũng bắt đầu trở lại cuộc sống bình thường, rốt cục nó cũng được đeo cặp sách, cũng giống như rất nhiều những đứa trẻ khác trở thành học sinh, mà nó so với bất kỳ đứa trẻ nào cũng đều khắc khổ hơn, thành tích ưu việt luôn dẫn đầu từng năm từng năm một cho tới tận khi nó vào cấp ba.

Cuộc sống của cô đã không còn bóng dáng của Tề gia nữa, bởi vì cô đến trường học dành cho những đứa trẻ nghèo khó, mà người của Tề gia vĩnh viễn đều nằm ở xã hội thượng lưu.

Ở trường học Ân Tịch rất được thầy cô giáo yêu quý, giọng hát của nó cũng rất hay, hơn nữa khi trường học mở cuộc thi đóng kịch, khả năng diễn xuất của nó đã chiếm được sự tán thưởng của các thầy cô giáo toàn trường, họ đều nói nó có khả năng diễn xuất thiên phú, có thể diễn xuất thành công những cảnh tình cảm chân thành mà tha thiết. Tất cả những điều này, chỉ có chính nó mới biết, khả năng thiên phú của nó đều được di truyền từ mẹ.

Ân Tịch cầm giấy khen về nhà, toàn bộ thành tích đều đứng thứ nhất, thanh nhạc đứng thứ nhất, biểu diễn đứng thứ nhất.

Tần Phương cùng Hứa Bội Dung khi nhìn thấy Ân Tịch mang giấy khen về đều cảm thấy rất vui mừng.

“Bà ngoại, sau này cháu lớn lên nhất định phải giống như mẹ, là một ngôi sao xinh đẹp kiên cường nhất, bà nói xem có được không?” lúc Ân Tịch mười

tuổi, vòng tay ôm lấy cổ bà mà nói

“Được, được. Ân Tịch nhà chúng ta nhất định sẽ càng hấp dẫn, càng kiên cường hơn so với mẹ cháu năm đó.” Tần Phương vui mừng mà hạnh phúc trả lời.

“Ân Tịch, nếu mẹ không muốn con trở thành ngôi sao, con có thể đồng ý với mẹ sẽ từ bỏ giấc mơ làm ngôi sao nổi tiếng không?” Hứa Bội Dung đi vào, bắt Ân Tịch mặt đối mặt với cô.

“Vì sao ạ?” Ân Tịch khó hiểu hỏi.

“Bởi vì mẹ không muốn con sau này bị cuốn vào thế giới đầy thị phi ấy, mẹ chỉ hy vọng con lớn lên khỏe mạnh, sau đó đi làm, lập gia đình, sống một cuộc sống bình thường.” Hứa Bội Dung bình tĩnh nói, cô không muốn con gái đắm chân vào vết xe đổ của mình, một khi đã bước vào giới giải trí, con người sẽ không thể không chế bản thân trước những cám dỗ.

“Nhưng Ân Tịch thật sự rất thích biểu diễn, con cũng thích ca hát nữa, thầy cô giáo đều nói con hát nghe rất hay.

Nhưng nếu mẹ không thích Ân Tịch như vậy, Ân Tịch nhất định sẽ nghe lời mẹ.” Ân Tịch nhỏ giọng nói.

Nước mắt Bội Dung không kìm được mà chảy xuống, Ân Tịch nhẹ nhàng lấy tay giúp cô lau đi: “Mẹ, con sẽ không hỏi tại sao nữa, chỉ cần mẹ không khóc, chuyện gì Ân Tịch cũng có thể làm.”

Tần Phương ôm chặt lấy hai người, ba người ôm nhau thành một đoàn, không biết là vui mừng hay bi thương, cả ba đều không ngừng rơi lệ. Cũng từ đêm ấy, Ân Tịch từ đó về sau không hề tham gia biểu diễn hay ca hát trên trường học nữa, chuyên tâm lao vào học tập.

Thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, tới một ngày Ân Tịch cũng đã tròn mười bảy tuổi, cô trở nên càng thêm xinh đẹp động lòng người, còn hơn Hứa Bội Dung năm đó, vẻ đẹp của cô mang theo sự thuần khiết, tươi trẻ.

Trong trường học những người theo đuổi cô luôn xếp thành hàng dài, nhưng cô vẫn một mình một người, dù người khác có đối xử tốt với cô thế nào, cô cũng sẽ cố gắng duy trì khoảng cách, bởi vì mẹ đã từng nói: Nếu không muốn bị tổn thương thì đừng cho người khác có cơ hội thương tổn mình.”

Bởi vậy, Ân Tịch không có bạn bè, ở trường học cũng có tiếng là băng sơn mỹ nhân (người đẹp lạnh lùng). Cả trường học cũng chỉ có một nam sinh dám tiếp cận cô, đó chính là Trần Thuật. Hắn cũng là người bạn duy nhất của Ân Tịch.

“Ân Tịch, vì sao em không ghi danh ở học viện điện ảnh K? Trong mắt anh, em chính là một diễn viên trời sinh, không đăng kí vào học viện điện ảnh thì quá lãng phí.” Trần Thuật ở một bên khuyến khích.

“Em đã đồng ý với mẹ, không làm diễn viên, cho nên em không thể ghi danh ở học viện điện ảnh được.” Ân Tịch cũng có chút mất mát.

“Nhưng em không thích làm diễn viên nữa, sau này phim anh quay sẽ không có em làm nữ diễn viên chính, phim của anh không thể bán thì làm sao bây giờ? Coi như em thương người bằng hữu này mà ghi danh vào học viện điện ảnh đi, được không? Được không?” Trần Thuật đứng một bên không biết xấu hổ những nhoe.

Trong lòng hắn thực hối tiếc, lúc trước hắn luôn nghĩ Ân Tịch sẽ học ở học viện điện ảnh, hắn mới không quan tâm đến sự phản đối của gia đình mà có ý muốn trở thành đạo diễn chuyên nghiệp, hiện tại hắn đã học năm thứ hai khoa đạo diễn chuyên nghiệp, vậy mà Ân Tịch lại nói với hắn, cô không thể học ở học viện điện ảnh, làm tất cả kế hoạch của hắn đều hồng bét.

“Anh đã làm học trưởng của em nhiều năm nay, lúc này đây, em quyết định không cho anh làm học trưởng của em nữa, em ghi danh ở học viện tài chính và kinh tế, về sau sẽ trở thành thành phần trí thức.” Trên mặt Ân Tịch tràn ngập vui sướng, cô cũng không biết con đường này có đúng hay không, mặc dù vứt bỏ tình yêu với nghiệp diễn chuyên nghiệp sẽ rất đau khổ, nhưng tất thấy đều không bằng nụ cười của mẹ cô, cô tình nguyện lựa chọn con đường khác.

Ân Tịch mười bảy tuổi, Trần Thuật hai mươi tuổi, năm đó, bọn họ ngồi trên thảm cỏ của trường học nói chuyện vui vẻ.

Trần Thuật vẫn đảm đương vai trò làm hộ hoa sứ giả của cô, chỉ có hắn biết, lần đầu tiên gặp cô, hắn đã cứu cô khi cô đang bị mấy đứa trẻ con bắt nạt, lúc đó cô mới mười một tuổi, còn hắn mười ba tuổi.

Cũng từ ngày đó, hắn một mực yêu cầu gia đình cho hắn chuyển trường, từ học viện quý tộc dành cho học sinh giới chuyên tới một trường học bình thường, nhưng hắn vẫn luôn lặng lẽ bảo vệ cô, không để cô lại bị người khác khi dễ là hắn đã cảm thấy rất hạnh phúc rồi.

Lần diễn xuất cuối cùng ở trường trung học, Ân Tịch đã được thầy giáo mời tham gia diễn xuất, cũng nhờ vai diễn này đã thay đổi hoàn toàn tương lai sau này của cô.

Vị giảng viên của học viện điện ảnh K sau khi xem hết vở kịch này, dốc lòng cầu xin chỉ thị của viện trưởng, đặc biệt xét cho cô được trúng tuyển vào là sinh viên của học viện, đây là đãi ngộ chưa từng có, mà cô vẫn do dự không biết có nên đem điều này báo cho người nhà hay không.

Một đêm kia, mẹ cô, mắt nhắm lại nói: “Ân Tịch, nếu con thật sự thích diễn xuất, mẹ sẽ không ép con nữa, nếu con trúng tuyển vào học viện điện ảnh, con

hãy đi học đi, học viện điện ảnh không phải ai cũng có thể vào đâu.”

Một đêm kia, ba người lại ôm nhau, có nước mắt có nụ cười có.

Khu nhà cấp cao của Trần gia.

“Trần thiếu gia, những chuyện cậu giao tôi đều đã hoàn thành tốt, Hứa Ân Tịch tiểu thư đã đồng ý tham gia vào học viện điện ảnh K” Người đàn ông bên cạnh nhẹ giọng nói.

“Biết rồi, ông đi đi, việc này đừng cho lão gia biết.” Trần Thuật sau khi nói xong liền nhảy xuống hồ bơi.

Hắn nhất định phải để Ân Tịch trở thành ngôi sao nổi tiếng nhất, làm cho cô trở thành nữ diễn viên hạnh phúc nhất thế giới, đây là lời hứa mà ngay từ nhỏ Trần Thuật đã tự hứa với mình.

Năm đó, Ân Tịch mười bảy tuổi, vào học ở học viện điện ảnh K, trở thành học viên khoa diễn xuất.

Cũng trong năm đó, Trần Thuật hai mươi tuổi, vì thực hiện lời hứa với Ân Tịch, hắn đạt thành tích xuất sắc và được cử đi tu nghiệp khoa đạo diễn tại trường điện ảnh của Pháp, lần từ biệt này, lại làm cho cuộc sống của Ân Tịch từ đây về sau trở nên “nước sôi lửa bỏng.”

Một đêm trước khi Trần Thuật đi Pháp, hẹn gặp mặt Ân Tịch.

“Nha đầu ngốc, anh phải đi, em cũng vậy, đừng có bị cuốn hút bởi trai đẹp, chờ anh trở lại làm diễn viên của anh, biết không?” Trần Thuật nhìn chăm chăm cô, vẫn đùa cợt như trước đây.

“Không được gọi em là nha đầu ngốc nữa, em đã lớn rồi, em về sau còn phải lấy chồng chứ.” Cái miệng nhỏ nhắn của Ân Tịch chu lên đầy bất mãn.

“Ồ trong lòng anh, em chính là một nha đầu ngốc, bị người ta ức hiếp cũng không biết đánh trả, chỉ biết im lặng mà chịu đựng, anh chỉ cứu em một lần, em liền ngày nào cũng oán lấy anh, không phải nha đầu ngốc là gì.” Trần Thuật lại kể chuyện trước đây để trêu ghẹo cô.

Nhớ lại thời điểm kia của Ân Tịch, Trần Thuật thấy mình thật may mắn khi ngày đó bị lạc đường, càng may mắn hơn khi gặp được cô, cô gái đã cho hắn biết trên đời này còn có người có thể làm hắn đau lòng, làm hắn muốn bảo vệ.

“Anh gọi em như vậy nữa, em sau này sẽ không làm diễn viên trong phim điện ảnh của anh đâu.” Ân Tịch không có ý tốt mà cười xấu xa.

“Khó mà làm được, em nhất định phải làm nữ diễn viên chính cho bộ phim điện ảnh đầu tiên của anh, vị trí này ai cũng đừng mong đoạt được, vĩnh viễn cũng đừng mong xuất hiện trong những bộ phim của đạo diễn Trần.”

“Còn chưa quay phim đã tự xưng mình là đạo diễn lớn, không biết xấu hổ.” Nói xong, Ân Tịch còn làm mặt quỷ.

Nhìn thấy vẻ mặt nghịch ngợm của cô, Trần Thuật trong phút chốc thất thần, lấy tay vuốt ve đầu cô: “Nha đầu ngốc.”

Trần Thuật nhẹ nhàng mà đem cô ôm vào trong ngực, Ân Tịch có điểm không thích ứng nên muốn giãy, Trần Thuật nhẹ nhàng mà nói: “Đừng nhúc nhích, ngày mai anh phải đi, để anh ôm em nha đầu ngốc. Em gái.”

Cuối cùng, Trần Thuật vẫn nói thêm hai chữ em gái, bởi vì hắn sợ sự thô lỗ của hắn sẽ làm cô sợ, thực ra ở trong lòng, hắn càng lo sợ cô sẽ vì sự thô lỗ của hắn mà lựa chọn cách trốn tránh.

Ân Tịch nghe được hai chữ “em gái” kia, không phản kháng lại, mặc cho hắn nhẹ nhàng mà ôm lấy mình.

Gió đêm nay dường như càng thêm ôn nhu hơn mọi ngày.

Sau khi Ân Tịch từ biệt Trần Thuật, vừa mới mở cửa ra, lại nghe được trong phòng đột nhiên có một tiếng động vang lên, cô ngay cả giày cũng không kịp tháo, vội vàng chạy vào phòng, đã thấy trước mắt một màn, lớn tiếng mà hét ầm

lên: “Mẹ. Mẹ.”

Nghe được tiếng kêu của Ân Tịch, Tần Phương ở gian phòng kia cũng vội vã chạy tới, đã thấy Hứa Bội Dung té trên mặt đất, bất tỉnh nhân sự, nhất thời hoảng hốt kêu lên: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?”

“Bà ngoại, đừng lo, cháu sẽ đưa mẹ đi bệnh viện”, vừa nói, Ân Tịch vừa xốc mẹ lên lưng mình, hướng bên ngoài chạy tới, chỉ cảm thấy sao thân mình mẹ lại nhẹ như vậy, mấy năm nay, mẹ đều đã phải chịu đựng rất nhiều khổ cực, càng làm lòng Ân Tịch thêm khó chịu.

“Mẹ, mẹ nhất định phải cố gắng, nhất định phải cố gắng, không được bỏ lại Ân Tịch và bà ngoại, bao nhiêu khổ đau như vậy, chúng ta đều chịu đựng được, lúc này đây, mẹ nhất định cũng phải cố gắng.” Ân Tịch ở trong lòng cầu nguyện, lưng cồng mẹ chân càng lúc càng nhanh hơn.

“Bác sĩ, mẹ cháu thế nào rồi?”, Thấy bác sĩ đi ra, Ân Tịch vội vàng hỏi.

“Cô là gì của bệnh nhân?”. Ánh mắt thầy thuốc hiện lên một tia nghi hoặc.

“Cháu là con gái của bệnh nhân, có chuyện gì bác sĩ đều có thể nói với cháu.” Nhìn thấy vẻ mặt của bác sĩ, trong lòng Ân Tịch đột nhiên cảm thấy bất an.

“Tình trạng bệnh nhân rất không tốt, cần lập tức phẫu thuật, hơn nữa có thể không thành công.” Thầy thuốc nhìn cô gái trước mặt, vẫn lựa chọn phương án nói thẳng cho cô biết.

“Mẹ cháu, bệnh của mẹ rất nghiêm trọng? Là bệnh gì?” Thanh âm của Ân Tịch bắt đầu trở lên run rẩy.

“Cơ thể của mẹ cô do mệt nhọc nhiều năm cùng dinh dưỡng không đầy đủ, hơn nữa vết thương cũ lại tái phát, chông chất mà dẫn đến. Chẩn đoán ban đầu là u não, bên trong đã phát triển dài khoảng hai cm, cần nhanh chóng cắt bỏ.” Bác sĩ giải thích.

“Bác sĩ, bác nói cho cháu biết rốt cuộc nghiêm trọng tới mức nào?” Ân Tịch cố đứng vững mà nhìn bác sĩ.

“Nếu không làm giải phẫu, với tình trạng hiện nay của mẹ cô, khối u ác tính sẽ di căn rất nhanh ra toàn thân, không thể sống quá một tháng, cho dù là phẫu thuật cắt bỏ, cho dù giải phẫu thành công, cũng chỉ có thể sống thêm ba năm, hơn nữa chi phí phẫu thuật cũng không nhỏ, cho nên, người nhà cô cần suy nghĩ cho kỹ.” Bác sĩ phân tích tất cả vấn đề cho cô nghe.

“Sao lại có thể như vậy? Bác sĩ, có phải chẩn đoán nhầm không? Sức khỏe mẹ cháu luôn luôn rất tốt, làm sao lại có bệnh như vậy? Cháu không tin. . . . không tin. . . .” Nghe tin dữ như vậy, Ân Tịch không muốn chấp nhận sự thật này.

“Cháu à, chúng tôi đã kiểm tra hai lần rồi, đây là sự thật.” Bác sĩ đột nhiên bỏ thân phận thầy thuốc sang một bên, dùng giọng điệu của một trưởng bối nói.

“Nhưng không phải là có giải phẫu cũng có khả năng sẽ không thành công? Nếu như không thành công, mẹ cháu có thể sống được bao lâu?” Nước mắt Ân Tịch chậm rãi chảy xuống, cô nhớ, mẹ cô tới tận bây giờ cũng chưa được hưởng phúc dù chỉ một ngày, cô vẫn luôn chờ mình lớn lên, sau khi lớn lên sẽ kiếm thật nhiều tiền để hiếu thuận với mẹ, nhưng vì sao đột nhiên mẹ lại ngã bệnh?

“Không thể nói chắc chắn được, có một số khả năng mà ngay cả y học cũng chưa giải thích được, nói không chừng trên đời này sẽ có kỳ tích xuất hiện.” Bác sĩ an ủi, nhìn biểu tình của Ân Tịch, ông khẳng định tình cảm mẹ con của họ rất thấm thiết sâu nặng.

“Khi nào sẽ bắt đầu phẫu thuật ạ?” Ân Tịch lại hỏi.

“Sau khi nộp hết tiền thuốc men, nội trong hai ngày sẽ bố trí để phẫu thuật.”

“Chi phí phẫu thuật khoảng bao nhiêu tiền?” Ân Tịch nhẹ giọng hỏi.

“Ước chừng ba mươi vạn, nếu muốn phẫu thuật thì phải nhanh lên, không thể kéo dài, để tránh tình trạng bệnh nặng hơn làm giảm tỉ lệ thành công của cuộc phẫu thuật.” Bác sĩ giải thích.

“Dạ, cháu đã biết, cảm ơn bác sĩ, cháu trở về cùng người nhà bàn bạc một chút, nội trong hai ngày cháu và người nhà sẽ lo đủ tiền viện phí và phẫu thuật, xin hãy chăm sóc thật tốt cho mẹ cháu.” Ân Tịch khẩn cầu nói.

Vị bác sĩ gật đầu đồng ý, nhìn theo bóng dáng cô đơn nhỏ bé của Ân Tịch rời đi, ông nhẹ nhàng mà lắc đầu, gánh nặng như vậy đặt lên vai của một cô bé mười bảy tuổi, làm sao ông có thể không động lòng?

Ban đêm thành phố K vẫn náo nhiệt như vậy, thành phố không có bóng đêm này bắt đầu trình diễn một cuộc sống khác, nhìn ánh đèn neon đầu đường, Ân Tịch lâm vào chuỗi tuyệt vọng, thành phố này, trừ bỏ người nhà, cô chỉ có một mình Trần Thuật là một người bạn, mà hần ngày mai sẽ đi Pháp, hần ở trong nhà cũng không phải là rất có tiền, cô làm sao có thể tại thời điểm mấu chốt này mà đi tìm hần chứ.

“Nên làm cái gì bây giờ? Còn có thể tìm ai?” Ân Tịch ở trong lòng một lần lại một lần tự hỏi, trong đầu đột nhiên hiện lên Tề gia, chỉ là bất chợt hiện lên, nhưng nội tâm của cô lại tràn ngập sợ hãi, nơi khiến cho thời thơ ấu của cô phải chịu vô hạn thống khổ, chẳng lẽ thực sự chỉ có thể đi đến đó hay sao?

Đi tìm người Tề gia, là lựa chọn mà cô không muốn nhất, nếu có thể bán chính mình, cô cũng không nguyện ý đi tìm người Tề gia, Ân Tịch ở trong lòng nghĩ vậy, nhưng là ai có thể giúp cô đây?

Đang lúc cô do dự không dám quyết định, cô ngẩng đầu đã thấy công ty mà mẹ đi làm, trong đầu cô hiện lên một cái ý niệm, cô có thể đi van cầu di Hồng, có thể di Hồng sẽ giúp bọn cô, Ân Tịch bước nhanh chân chạy qua đó.

Di Hồng thực khách khí đón tiếp cô, Ân Tịch chỉ gặp qua di Hồng ba lần, lần đầu tiên là lúc cô sinh nhật 10 tuổi, lần thứ hai là sinh nhật hai năm trước đây của mẹ khi cô trộm chạy tới công ty của di Hồng, mà lần thứ ba chính là đêm nay.

“Ân Tịch, mới ba năm không thấy, lại trở mã xinh đẹp như vậy, so với mẹ cháu năm đó lại càng khiến người ta kinh diễm, đúng là con gái 18 tuổi biến

thành mỹ nhân, di Hồng đã nhanh không nhận ra được cháu rồi.” Ánh mắt di Hồng đột nhiên sáng như pha lê, tựa như phát hiện ra lục địa mới vậy.

“Di Hồng, lần này cháu đến đây là có việc muốn nhờ di.” Ân Tịch nhỏ giọng trực tiếp đi vào vấn đề.

“Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Nói cho di Hồng biết, di Hồng có thể giúp nhất định sẽ giúp cháu.” Di Hồng khẽ mỉm cười.

“Mẹ cháu mẹ Mẹ cháu mẹ” Khi nhắc tới mẹ nước mắt dề nén hồi lâu của Ân Tịch rốt cục cũng liền ào ào chảy xuống, nhất thời nghẹn lời.

“Cháu đừng vội, chậm rãi nói với di Hồng, mẹ cháu cuối cùng là bị làm sao?”

“Mẹ cháu ở bệnh viện, bác sĩ nói phải nhanh chóng mổ, nhưng là” Ân Tịch ngừng một chút, di Hồng không đợi cô nói xong đã vội tiếp lời.

“Có phải là không đủ tiền phẫu thuật hay không? Cần bao nhiêu tiền, cháu nói cho di Hồng biết.”

“Bệnh viện nói phải ba mươi vạn.” Ân Tịch tận lực ổn định tâm tình của chính mình.

“Ba mươi vạn? Không phải là con số nhỏ nha!” Di Hồng nghi ngờ nói.

“Di Hồng, cháu van cầu di, cứu mẹ của cháu vội, chỉ cần có thể có 30 vạn, bảo cháu làm gì cháu cũng nguyện ý.” Nói xong, Ân Tịch liền quỳ xuống, trong lòng Ân Tịch thì vì mẹ, hết thảy những điều này đều đáng giá.

“Ân Tịch cháu làm cái gì vậy, mau đứng lên đi, di Hồng cũng không nói sẽ không giúp cháu.” Vừa nói, di Hồng chạy nhanh đến nâng Ân Tịch dậy. Vòng vo nói thêm: “Kỳ thật di Hồng cũng chỉ là một nhân viên ở câu lạc bộ mà thôi, cũng chỉ là làm công ăn lương, nhất thời thực không lấy đâu ra được 30 vạn, nhưng mà có một cách, xem được không?”

Di Hồng nói xong trong lòng đã dâng lên một cỗ vui sướng.

“Phương pháp gì? Chỉ cần có 30 vạn, bảo cháu làm gì cũng được.” Ân Tịch kích động nắm chặt lấy tay di Hồng.

“Ân Tịch, cháu đừng vội, cách này phải hy sinh rất lớn, cháu phải suy nghĩ cho kỹ, biết không?” Di Hồng đột nhiên quan trọng hóa vấn đề.

“Mặc kệ là hy sinh cái gì, chỉ cần có thể cứu được mẹ, cháu cái gì cũng không sợ.” Ân Tịch kiên định nói.

“Được, cháu đã quyết tâm như vậy, vậy di Hồng liền giúp cháu. Đầu tiên, cháu nói cho di Hồng biết, cháu có còn là con gái hay không?” Đối mặt với ánh mắt đơn thuần của Ân Tịch, di Hồng vẫn kín đáo hỏi nhỏ.

Nghe được câu hỏi của di Hồng, Ân Tịch lập tức giật mình, nhưng cũng đã nghe ra ý tứ trong lời nói của bà ta, lại nhìn ánh mắt chờ mong đáp án của di Hồng, Ân Tịch gật gật đầu.

“Vậy cháu có nguyện đem thân con gái của cháu đổi lấy viện phí cho mẹ cháu hay không?” Di Hồng lần này trực tiếp hỏi cô.

Ân Tịch do dự một hồi, suy nghĩ hết thảy đến mẹ, có phải con gái hay không đối với cô cũng chỉ là một hình thức, chính là đối với tiền thuốc men của mẹ mà nói cũng giống như đổi lấy sinh mệnh của chính mẹ, mặc kệ là chỉ kéo dài thời gian, nhưng đối với lòng cô dù chỉ một ngày có mẹ cũng là hạnh phúc.

“Cháu nguyện ý.” Ân Tịch kiên định nói.

“Vậy cháu về trước đi, tối mai cháu lại đây, tiền di sẽ bảo đối phương ứng trước cho, việc giải phẫu lúc nào cũng có thể làm, cho nên cháu đừng quá lo lắng cho mẹ, trước mắt điều chỉnh một chút tâm tình của chính mình, tối mai sẽ là lúc mà cháu phải đối mặt với bước ngoặt lớn trong cuộc đời mình, biết không?” Di Hồng nhẹ nhàng ôm Ân Tịch, thực ôn nhu an ủi cô gái này.

Kỳ thật suy nghĩ của Tống Hồng luôn rất rõ ràng, điều bà làm cũng chỉ là buôn bán mà thôi, giới giải trí cùng thương giới chính là như vậy, kẻ có tiền đều chơi đùa biến thái, mà ông chủ của câu lạc bộ này không thể nghi ngờ chính là một kẻ đại biến thái, nắm vận mệnh của rất nhiều minh tinh cùng cô gái trẻ.

Sau khi Ân Tịch rời đi, Tống Hồng nhắc điện thoại lên, phía bên kia truyền đến một thanh âm lười nhác mà lạnh lùng: “Chuyện gì?”

“Ông chủ, lần trước ngài bảo tôi chuẩn bị cho ngài một cô gái, ở đây đã có, chính là lúc này đây giá cả hơi quý hơn một chút, nhưng là tuyệt đối đáng giá.” Sắc mặt Tống Hồng hiện lên tia biến hóa.

“ Bao nhiêu?” Đầu kia điện thoại truyền đến hai chữ đơn giản.

“100 vạn, hẹn đêm mai, nếu thời gian không thích hợp, tôi có thể cùng cô ấy thay đổi.”

“Không cần, đêm mai luôn đi. Vẫn chỗ cũ, thời gian cũ.” Nói xong điện thoại đã cắt đứt.

Tống Hồng vừa vung tay đã buôn bán lời 70 vạn, mà đối với tất thảy những điều này, bà ta chỉ nhẹ nhàng cười, chẳng có gì khác với bình thường cả, có thể do bà là một kẻ đã rất quen thuộc những vụ buôn bán như thế này.

Một căn phòng khác, trên mặt người đàn ông lộ ra một nụ cười nham hiểm.

“A Khôn, có phải đại thiếu gia hôm qua đã từ Anh trở về không?”

“Đúng vậy, nhị thiếu gia, lần này đại thiếu gia trở về hình như là muốn cướp tập đoàn giải trí Thịnh Thiên từ trong tay của cậu thì phải.” A Khôn trả lời.

“Tôi nhất định phải cho anh ta biết cái gì gọi là khó nhằn, làm cho anh ta đừng bao giờ có ý định với Thịnh Thiên nữa.” Người thanh niên nhẹ nhàng đem tàn thuốc dụi vào gạt tàn.

“Ý của cậu chính là. . . ?” A Khôn khó hiểu hỏi lại.

Chỉ thấy người thanh niên kia nhẹ nhàng nói gì đó bên tai A Khôn, mà hắn thì lại gạt đầu lia lại, trong mắt lộ ra một tia hung ác.

Ân Tịch nói dối bà ngoại, nói là đi Hồng cho bọn họ vay tiền, đây cũng là lần đầu tiên cô nói dối.

Bà ngoại vẫn canh giữ ở bên ngoài cửa phòng phẫu thuật của mẹ, Ân Tịch nhìn thấy thời gian sắp tới cũng mượn cớ rời đi, về mặt bà ngoại lộ ra nghi ngờ, mà Ân Tịch thừa dịp kẻ hở đó trốn đi mất.

“Mẹ, thực xin lỗi, bà ngoại, thực xin lỗi. . .” Ân Tịch ở trong lòng thầm nói.

Di Hồng nhìn thấy Ân Tịch, trong lòng đã có tính toán âm hiểm, bà nhất định phải làm cho Ân Tịch trở thành cây rụng tiền của mình, trên mặt lại lộ ra vẻ quan tâm của người làm gì.

Rất nhanh, Ân Tịch phải tiếp nhận một cái lễ rửa tội hoàn toàn không biết, rất nhanh cô không tự giác mà đã bị người ta mang đi tắm rửa, cho dù đều là con gái, nhưng mà thân thể cô cũng không tự chủ được mà run rẩy.

Cô bị người ta dùng bao vải màu trắng trùm lên, ánh mắt bị một chiếc khăn voan màu hồng bịt kín.

“Các người làm vậy để làm gì? Muốn đưa tôi đi đâu?” Ân Tịch sợ hãi hét lên, không khỏi hỏi ra vấn đề ngu ngốc như thế.

“Tiểu thư, cô không phải sợ hãi, tất thấy những điều này, chỉ là thủ tục mà thôi.” Một giọng nữ rất du dương, sau đó chính là yên lặng khác thường.

Thật lâu sau, cô cảm giác được thân thể của mình đã chạm đất, lại có thanh âm vang lên bên tai cô: “Cô phải chủ động khiêu khích người đàn ông ở trong đó, nếu hắn ta không vui tiền cũng sẽ không thoải mái. Còn có nếu hắn không có gỡ khăn lụa của cô xuống, thì cô không thể tự mình gỡ xuống được.”

Lời của cô ta vừa mới dứt, cô liền cảm thấy chính mình bị đẩy mạnh vào trong phòng, sau đó là cửa phòng mở ra.

Cô giống như đột nhiên bị sa vào một thế giới đen tối, cái gì cũng đều nhìn không rõ, vừa mới di động thân thể lại ngã xuống phía trước, trên người cảm giác từng trận rét run, nguyên lai là bao vải màu trắng trên người đã bị cởi ra, không khỏi dùng tay che chắn.

“Ai?” Trong phòng truyền đến thanh âm ồ ồ thở dốc của đàn ông.

Ân Tịch nghe được thanh âm, động tác trên tay ngừng lại, đứng yên tại chỗ, sợ hãi không ngừng đánh úp vào cơ thể cô, không biết nên làm thế nào cho phải?

“Ai phái cô tới đây?” Vẫn là thanh âm như trước, chính là tiếng hít thở của hắn ngày càng nặng nề, càng ngày càng đậm, tựa như đang đè nén gì đó.

Người được hơi thở của người đàn ông xa lạ, Ân Tịch không khỏi ngưng ngừng, chẳng qua là sợ hãi trong lòng vẫn như trước không hề tiêu tan.

“Cô phải chủ động khiêu khích người đàn ông ở trong đó, nếu hắn ta không vui tiền cũng sẽ không thoải mái. Còn có nếu hắn không có gỡ khăn lụa của cô xuống, thì cô không thể tự mình gỡ xuống được.” Thanh âm của người đàn bà kia lại một lần nữa vang lên bên tai cô, trong lòng cô không ngừng động viên chính mình, chỉ cần mẹ có thể tốt, tất thấy những điều này đều là đáng giá.

Người được hơi thở xa lạ của người đàn ông, cô theo hướng đó vươn tay ra đi về phía trước, tận tới khi chạm được da thịt nóng bỏng của hắn, mới giật mình rút tay về phía sau.

Mà người đàn ông kia đột nhiên thực thô bạo đem khăn màu trắng trên người cô xé mất, Ân Tịch trần trụi đứng ở trước mặt hắn, theo bản năng cô dùng tay che đậy phía trước mình.

Đối với động tác theo bản năng này, cô nghe được tiếng cười nhạo phát ra từ mũi của người đàn ông này, cô biết, hắn nhất định là cho rằng cô đang giả bộ mình là người còn trong trắng, trong lòng không khỏi dâng lên nỗi bi thương, thân thể càng thêm lạnh như băng.

Tiếng thở ồ ồ của người đàn ông ngày càng dồn dập, ngày càng gần, thẳng đến khi ghé sát lỗ tai cô.

Thanh âm thanh linh trở lên dồn dập, trầm thấp áp lực giằng giữ nói: “Thừa dịp trước khi tôi không cảm thấy hối hận, chạy nhanh đi.”

Thanh âm như vậy khiến Ân Tịch nhìn không được run bần bật, hắn là đang cự tuyệt cô sao? Bởi vì cô không có chủ động, nếu cự tuyệt cô, cô lấy gì để

đi cứu mẹ đây?

Ân Tịch căn bản là không ngờ tới tình huống lúc này, người đàn ông này đã muốn cực lực khắc chế dục vọng trên người chính mình nếu cô đã là người trưởng thành, hiểu được chuyện giữa nam nữ, giờ phút này, người đàn ông trước mắt này rõ ràng bị hạ thuốc, hơn nữa đang cố gắng khống chế chính mình không chạm tới cô.

“Tôi có thể cái gì cũng không muốn, chỉ cầu ngài đừng cời xuống khăn hồng trên mắt tôi.” Thanh âm của Ân Tịch rất nhẹ nhàng, mang theo một tia cầu xin, thậm chí có một tia u sầu.

Thân thể người đàn ông rõ ràng chấn động một chút, không chờ hắn kịp phản ứng lại, tay nhỏ bé của Ân Tịch đã chủ động quấn lên cổ hắn, hắn thực nóng bỏng, cơ thể khao khát của hắn như được phóng thích, rốt cục không thể khống chế được nữa, gất gao mà ôm lấy thân thể gầy gò lạnh lẽo của cô.

Không chờ cho cô lại tiếp tục có hành động gì nữa, thân thể đã nóng cháy của người đàn ông gất gao đem cô áp chế đặt ở dưới thân mình, hai tay tìm kiếm sự an ủi trên thân thể lạnh lẽo của cô.

Tay hắn mang theo khí phách bao trùm nơi đây của cô, dùng sức mà vuốt ve, thậm chí môi hắn cũng nhẹ nhàng mà ngậm lấy nó, thậm chí còn khiến cô phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Mặc dù dục vọng trong thân thể làm cho hắn không thể kiềm chế, nhưng là hắn cảm nhận được rõ ràng thân thể của cô gái này đang run rẩy, mà cô đang một mực chịu đựng cảm giác sợ hãi này, trong lòng không hiểu dâng lên một tia đau đớn, nhưng trong giây lát đã bị dục vọng bao trùm.

Ân Tịch cố gắng đè nén, bắt mình thích ứng sự sợ hãi này.

“Mùi hương trên người cô rất thơm, là loại nước hoa nào?” Hắn đột nhiên hỏi, phá vỡ bất an của cô.

“Tôi Tôi không có Không có dùng nước hoa.” Thanh âm của Ân Tịch cũng run rẩy, có một tia ngưng ngừng thoáng qua suy nghĩ của cô, đây là lần đầu tiên thân thể cô gần gũi với đàn ông như vậy.

Trên người hắn tỏa ra mùi vị nam tính, trừ bỏ sợ hãi cô còn có mơ hồ chờ mong, sự chờ mong bất chợt này khiến cho trong lòng Ân Tịch càng thêm sợ hãi.

“Em đang sợ hãi?” Tay hắn nhẹ nhàng lướt qua da thịt trên đùi cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve, lần sau so với lần trước càng nhẹ nhàng hơn, cứ như vậy mà vuốt ve.

“Không Tôi không Sợ hãi.” Miệng cô nói ra câu không sợ hãi, chính là thanh âm cùng thân thể đã bán đứng cô.

Khóe miệng người đàn ông nổi lên một nụ cười như không, hắn cũng không chạm tới nữ nhân không có lai lịch rõ ràng, cũng không có trách nhiệm với nữ nhân sau khi chạm vào, chẳng qua là đêm nay, đây là ngoại lệ của hắn.

Không nghĩ rằng em trai tốt đẹp lại chuẩn bị cho hắn một cô gái mà hắn cảm thấy có một tia vui mừng, nhưng những gì em trai chuẩn bị cho hắn chỉ mới bắt đầu, cứ cho là hắn đã biết, cũng đã không có đường lui, chỉ có thể hướng con đường này tiếp tục đi theo.

Cái lưỡi bá đạo của hắn linh hoạt mà tìm kiếm thơm ngọt trên cánh môi của cô, nụ hôn cẩn thận ôn nhu như vậy cũng khiến hắn cả kinh, hắn rất ít khi như vậy mà hôn một người phụ nữ, mà hương vị của cô, làm cho hắn mất hồn.

Hắn đột nhiên ôn nhu trên từng tác từng tác da thịt ướt mồ hôi của Ân Tịch, khiến cho sợ hãi của Ân Tịch tiêu tan đi rất nhiều, cánh môi mềm mại của hắn làm cho cô muốn nhìn xem người đàn ông trước mắt này có hình dáng thế nào.

Hô hấp của hắn ngày càng nặng nề, càng ngày càng dày đặc, động tác trên tay không khỏi mạnh hơn một chút, mà độ mạnh này làm cho cô đau đớn không nhận được, mà đau đớn này của cô lại khơi gợi hưng phấn khó hiểu trong người hắn.

Đột nhiên, ngón tay hắn xâm nhập tới mảnh đất bí ẩn của cô, thử vuốt ve thăm dò, đau đớn cùng khoái cảm kì quái làm cho cô nhận không được mà ngậm nga rên rỉ, nghe được thanh âm của chính mình như vậy, mặt Ân Tịch đỏ lên, cứ cho là cô chưa biết tới việc người lớn, nhưng là cô biết thanh âm như vậy biểu hiện cho cái gì.

Miệng hắn lộ ra một nụ cười lơ đãng tà mị, chậm rãi làm cho thân thể của cô thích ứng được động chạm của hắn, tận đến khi cảm nhận được cô đã chuẩn bị rất tốt, rốt cục mới đem chính mình dung nhập vào cơ thể cô.

“A” Miệng Ân Tịch hét ra một thanh âm thống khổ, cô mãnh liệt áp chế không cho chính mình lớn tiếng kêu ra, mặc kệ cho đau đớn lần đầu tiên khiến cho cô muốn ngắt đứt, nhưng cô vẫn nhớ kỹ mục đích tới nơi này.

Người đàn ông nghe được thanh âm cực lực khắc chế của cô, lòng mày nhin không được khẽ nhúc nhích lại, lập tức hắn hôn nhẹ lên trán cô, “Thả lỏng một chút, từ từ sẽ tốt lên.”

Từ từ, từ từ, thanh âm khiêu gợi liên tiếp vang lên.

Từ từ, từ từ, một tiếng lại một tiếng thanh âm thống khổ áp lực cũng liên tiếp vang lên, mà người đàn ông này lại bất lực, được tính trong thân thể hắn đã mãnh liệt phát tác, không thể một lần lại một lần muốn cô, mà cô – một cô gái vừa mới tiếp nhận chuyện của đàn bà, thân thể căn bản là không thể chịu

nổi một lần lại một lần đòi hỏi của hắn.

Tận đến khi Ân Tịch hoàn toàn hôn mê bất tỉnh, thân thể của người đàn ông mới chậm rãi giảm bớt lại, được tính từ từ tiêu tan, thần trí của hắn cũng chậm rãi khôi phục lại.

Nhìn thấy cái miệng anh đào tỉnh té của cô hơi hơi mím chặt lại, như là áp chế rất nhiều tâm sự. Cầm gương lên, khuôn mặt nhỏ nhắn, một bàn tay của hắn có thể ôm trọn lấy, nếu như gỡ khăn lụa xuống, sau đó sẽ là một đôi mắt như thế nào?

Người đàn ông nghĩ vậy, hắn đột nhiên nghĩ muốn giờ tay gỡ khăn lụa che mặt của cô xuống, hắn muốn nhìn thấy sau lớp khăn lụa kia là khuôn mặt như thế nào? Tay hắn chậm rãi giờ tới . . .

Tay hắn còn chưa chạm đến khăn lụa của cô, điện thoại trong phòng cư nhiên đã vang lên, khuôn mặt hắn đột nhiên âm lãnh xuống.

Hắn cầm lấy điện thoại, chờ đối phương mở miệng nói chuyện, bên kia truyền đến một thanh âm âm lãnh của nam nhân: “Tôi ở nhà trọ trước đây chúng ta thường chơi chờ anh, lại đây tôi với anh đấu một trận, nếu anh thắng, tôi sẽ nghe lời anh, nếu anh thua liền chạy ngay về Anh đi.”

“Được.” Người đàn ông cúp điện thoại, sắc mặt càng âm lãnh, chung quy, hắn nhịn không được, khơi mào chiến tranh giữa hai anh em.

Nhìn thấy cô gái còn mê man trên giường, hắn từ trong ví tiền của mình lấy ra một chiếc vòng trang sức bằng cẩm thạch, trong suốt sáng bóng có thể thấy là vô giá.

Hắn không vạch trần khăn lụa của cô, mà là đem vòng trang sức nhẹ nhàng mà đeo lên cổ cô.

“Nếu có một ngày, chúng ta có thể gặp lại nhau, vậy thì cả đời này em có muốn chạy trốn cũng không thể.” Người đàn ông yên lặng ở trong lòng tâm niệm một lần, trái tim hắn âm ỉ đau đớn, hắn nhớ tới một buổi trưa rất nhiều năm trước, giống như người đã từng quen biết nhưng chung quy không gặp lại nữa. Mà lời hứa giống như đã từng quen biết kia có phải vẫn còn có người nhớ rõ hay không?

Hắn đeo kính, nhẹ nhàng mà đi ra ngoài.

Chờ đợi hắn tuyệt đối chính là một quả bom, mà hắn phải đi lĩnh quả bom này.

Trong biệt thự, người đàn ông cười âm hiểm khi thấy hắn đi vào đến, nhẹ giọng âm lãnh gọi một câu: “Anh cả.”

“Nhiều năm như vậy, mày vẫn không thay đổi, vẫn như trước thích đánh lén sau lưng.” Người đàn ông rất không tiết chế chửi.

“Xem ra cô bé kia hầu hạ anh cả không tồi, tinh thần no đủ.” Nói xong hắn nở một nụ cười đối trá.

“Mày nói thẳng đi, mà muốn như thế nào?” Người đàn ông rất mát bình tĩnh nói.

“Chúng ta lên sân thượng của khách sạn Bạch Bó so tài bắn súng, ai bắn trúng tâm nhiều hơn thì thắng.” Hắn tựa tiểu phi tiểu nói.

“Thân Từ Kiều, chỉ đơn giản như vậy sao?” Người đàn ông đột nhiên cảm thấy có chút bất an, nhưng loại bất an này lại không biết từ đâu mà đến.

“Đúng, chỉ đơn giản như vậy, anh đến trước đi.” Thân Từ Kiều bước lên cầu thang.

“Nếu tao thắng, mày sẽ đem Thịnh Thiên giao cho tao?” Nam nhân nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, nếu anh thua sẽ không được tiếp tục nhúng tay vào việc điều hành Thịnh Thiên nữa, hơn nữa chính anh phải nói với ba, anh không thể tiếp quản Thịnh Thiên, thế nào?” Trong đáy mắt Thân Từ Kiều nhìn không ra tia bất đồng nào.

“Được.” Người đàn ông gật đầu, bước lên cầu thang.

“Bang ... bang ... bang ... bang phanh.” Năm tiếng vang lên, rõ ràng đều bắn trúng ngay giữa trung tâm, miệng hắn lộ ra một nụ cười ngạo nghễ.

“Tới lượt mày.” Hắn đem súng ném tới tay Thân Từ Kiều.

Thân Từ Kiều nhìn nhìn năm phát súng, đem súng ném sang một bên, nhẹ nhàng mà vỗ tay. “Cứ nghĩ anh không nhúng tay đến việc làm ăn bên ngoài cùng với xã hội đen, ai ngờ thương pháp lại dứt khoát như vậy, điểm này, tôi không thể không bội phục, chính là đáng tiếc . . .”

Nhìn thấy bộ dáng muốn nói lại thôi của hắn, trực giác nói cho hắn biết, nhất định là Thân Từ Kiều đã gài bẫy hắn.

Thân Từ Kiều đứng một bên lớn tiếng bật cười, là cười nhạo hay châm chọc, tóm lại trong ánh mắt hắn đầy vẻ khinh thường.

“Có một số thứ, có lẽ chỉ cách nhau bằng một tờ giấy hoặc một mảnh vải, nhưng lại có thể khiến kẻ khác làm những chuyện mà hắn không dám làm, mà tôi, hoàn toàn có cách để anh làm những việc anh không bao giờ dám.” Thân Từ Kiều lạnh lùng nhìn hắn, vừa lòng mà cười.

Ánh mắt người đàn ông đột nhiên hiện lên một tia cảnh giác, đi đến trước tấm vải tập bắn, nhẹ nhàng kéo ra, đập vào mắt hắn là hình ảnh một cô gái cả người đầy máu, miệng cô ta bị kẻ khác dùng miếng vải trắng bịt chặt lại, viên đạn của hắn đã xuyên qua miếng vải trắng này và trực tiếp bắn vào ngực cô.

ta. Hình ảnh vô cùng thê thảm trước mắt làm hấn thống khổ nhắm mắt lại, phần nộ chạy về phía Thân Từ Kiều đứng trước mặt, túm vạt áo hấn.

“Mày vì sao phải làm như vậy? Mày không biết đây là phạm pháp sao? Vì sao mày lại biến thành thế này? Thân gia tại sao lại có một kẻ bại hoại như mày?” Người đàn ông rít lên.

“Tôi tận bây giờ anh đều khinh thường những thói quen hay sở thích của tôi, ví dụ như nói tôi thích chơi đùa với xử nữ, ví dụ như nói tôi thích cùng những nữ mình tinh chơi đùa biến thái, ví dụ như nói tôi thích đem kẻ tôi căm ghét ra tra tấn hoặc tra tấn đến chết, bởi vì những điều này sẽ đem đến cho tôi khoái cảm, còn anh, không thấy khoái cảm sao? Ha ha.” Thân Từ Kiều sỗ sàng mà cười như điên.

“Mày là thằng điên!”

“Anh muốn tiếp nhận Thịnh Thiên, anh có thể đấu được với tôi sao? Anh cho rằng giới giải trí là nơi đơn giản sao?”

Người đàn bà kia là người phụ nữ của Lão đại Hắc bang, anh giết người phụ nữ của hấn, anh cho là Hắc bang sẽ buông tha cho anh à? Anh bước vào giới giải trí thì đừng mong tránh được Hắc bang, có Hắc bang còn có cảnh sát, với sức của anh, anh có thể đấu với bọn họ sao? Ngay cả tôi anh còn đấu không lại, hừ!” Ngay cả lỗ mũi Thân Từ Kiều cũng lộ ra sự khinh thường.

Ánh mắt người đàn ông vẫn luôn dõi theo hấn không rời.

“Tôi biết ba cho anh trở về tiếp nhận Thịnh Thiên là vì muốn thay đổi một vài thứ, anh hãy trở về nói với ông ta, chỉ cần Thân Từ Kiều tôi chưa chết, thì đừng mong đẩy tôi ra khỏi Thịnh Thiên, chuyện hai cha con các người dám làm, Thân Từ Kiều này cũng dám.” Nói xong, hấn không quay đầu lại mà rời khỏi nhà trọ, để lại người đàn ông suy sụp ngồi trên mặt đất.

Ân Tịch nắm chặt chiếc vòng trên cổ, trong lòng dâng lên một cỗ tình cảm nhộn nhạo không rõ ràng, rốt cuộc hấn là ai? Vì sao phải cho cô chiếc vòng cổ này?

Trái tim cô bỗng đập loạn nhịp.

Đột nhiên, cô chạy nhanh về phía bệnh viện, không biết bây giờ mẹ thế nào rồi? Giải phẫu thành công hay thất bại?

Mà cô chưa bao giờ nghĩ tới, tình trạng của mẹ như vậy, kéo dài mãi cho đến rất nhiều năm sau này.

“Tôi không hy vọng cuộc phẫu thuật này sẽ mang lại bất kỳ ảnh hưởng xấu nào cho bệnh viện, cuộc phẫu thuật đêm nay đã thất bại, nguyên nhân do thể chất bệnh nhân không chịu nổi, do tinh thần bệnh nhân căng thẳng kéo dài cùng thần kinh bị suy nhược dẫn đến.” Một vị bác sĩ có chức sắc nói, nhưng trong mắt ông ta một chút thiện chí của người thầy thuốc cũng không có.

“Chúng ta phải giải thích với người nhà bệnh nhân thế nào đây, khối u kia vốn lành tính, nhưng chúng ta lại chẩn đoán nhầm thành ác tính, hơn nữa lại khiến cho khối u di căn đến cả thần kinh não bộ, có lẽ cả đời cứ mãi nằm như vậy, so với người thực vật thì có khác gì nhau, chẳng lẽ y bác sĩ chúng ta không phải chịu một phần trách nhiệm hay sao?” Vị bác sĩ nói ra sự thật, trong đầu hấn hiện lên bóng dáng gầy yếu của cô bé kia.

“Bác sĩ Lý, việc này sẽ ảnh hưởng tới bệnh viện, liên quan đến thanh danh của ba vị bác sĩ chúng ta, một khi công khai, người nhà bệnh nhân đòi kiện lên tòa án, hậu quả chắc tất cả chúng ta đều biết rõ, viện trưởng cũng sẽ không cho phép chúng ta công khai, cuộc thảo luận kết thúc ở đây, chuyện này chỉ có ba chúng ta biết, một khi để lộ ra thì đừng ai mong mình sẽ thoát khỏi trách nhiệm.” Vị bác sĩ quyền uy nghiêm túc nói.

Người thầy thuốc cũng đi theo phụ hợp, ánh mắt bác sĩ Lý u ám nhìn xuống.

“Cái gì? Sao lại có thể? Tại sao có thể như vậy? Vì sao lại như vậy? Bác sĩ Lý, ông nói cho cháu biết, vì sao lại như vậy?” Ân Tịch vừa gào khóc vừa lôi kéo góc áo ông ta.

“Thật xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng khối u đã làm cho tình hình xấu đi, trở nên nghiêm trọng hơn, hơn nữa thần kinh người bệnh bị suy nhược trong thời gian dài nên mới khiến kết quả cuộc giải phẫu thành như vậy.” Bác sĩ Lý không quay ra, nhẹ nhàng nói, ông không dám nhìn thẳng vào mắt cô mà nói dối.

“Vậy mẹ cháu phải làm sao bây giờ? Bà ấy còn có thể tỉnh lại không?” Ân Tịch chưa từ bỏ ý định hỏi “Việc này còn tùy tình hình, có những kỳ tích ngay cả lý luận y học cũng không thể giải thích được, nếu xuất hiện kỳ tích, nói không chừng mẹ cháu sẽ tỉnh lại.” Bác sĩ Lý thần nhiên nói, thứ kỳ tích này giữa hàng ngàn vạn người mới xuất hiện một lần, xác suất chỉ là một phần mấy triệu, cơ hội xuất hiện kỳ tích gần như bằng không.

Nghe được kết quả, Ân Tịch hôn mê bất tỉnh.

Khi cô tỉnh lại, bà ngoại đang ngồi bên cạnh giường của cô, trong ánh mắt là trù ẻo thống khổ. Cô vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc bạc của bà.

“Ân Tịch, nếu cháu không kiên cường lên, cháu muốn bà phải làm sao bây giờ? Cháu bảo mẹ cháu phải làm sao bây giờ?” Bà ngoại nức nở, thế nhưng trong ánh mắt đầy kiên định, trải qua nhiều năm như vậy, bà ngoại vẫn kiên cường mạnh mẽ như vậy mà sống, bởi vì bà không thể bỏ mặc con gái cùng

cháu ngoại mình.

“Bà ngoại, bà yên tâm, cháu nhất định sẽ đứng dậy, cháu phải chăm sóc bà và mẹ, chúng ta cùng nhau tạo ra kỳ tích, chúng ta sẽ chờ mẹ tỉnh lại.” Ân Tịch kiên cường nói.

Khóe mắt bà ngoại rung rung lệ, gật đầu hơi hơi mỉm cười

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Ngoài ý muốn

“Hứa tiểu thư, đề nghị cháu tiếp tục để mẹ ở bệnh viện trị liệu, như vậy việc chữa trị cho mẹ cháu sẽ thuận lợi hơn rất nhiều. Tuy nhiên, chi phí sẽ tương đối cao.” Bác sĩ Lý nhẹ giọng đề nghị, trong ánh mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Cám ơn ông, bác sĩ Lý! Mặc kệ chi phí cao tới đâu, cháu nhất định sẽ không từ bỏ việc trị liệu cho mẹ.” Ân Tịch kiên cường nói.

Một tháng mất bốn vạn đồng tiền viện phí thêm phí trị liệu, điều này đối với Hứa gia nghèo khó mà nói chính là họa vô đơn chí, Ân Tịch yên lặng suy nghĩ trong lòng, làm thế nào một tháng có thể kiếm được nhiều tiền như vậy? Áp lực cuộc sống bắt đầu dồn về phía cô.

Từ câu lạc bộ của dì Hồng trở về, trong lòng cô càng thêm phiền muộn, hóa ra mẹ đi làm một tháng chỉ được hai ngàn đồng, tình hình này cơ hồ làm cho hồng mắt, nhớ tới lời nói của dì Hồng, thân thể cô không khỏi thấy run rẩy.

Di Hồng như nhìn ra nỗi lo của cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng nói: “Chỉ cần cháu đồng ý, dì Hồng có thể giúp cháu một tháng kiếm được mười vạn.”

“Thật vậy ư? Việc gì mà một tháng lại có thể kiếm được nhiều tiền như vậy?” Ân Tịch khờ dại hỏi.

“Công việc này phải hi sinh rất nhiều, chính là giống cuộc giao dịch lần trước, chỉ có điều cháu đã không còn là con gái nữa, nhưng dì Hồng cam đoan với cháu, chỉ cần cháu nghe lời dì, dì Hồng sẽ không để cháu chịu ủy khuất. Tới nơi này đều là những kẻ có tiền, dì Hồng có thể giúp cháu trong thời gian ngắn nhất tìm được một ông chủ đồng ý trả tiền bao cháu.”

“Dì Hồng, dì nói muốn để cháu.” Ân Tịch không dám tin mà nhìn bà ta.

“Cháu đừng nghĩ dì Hồng làm thế này là hại cháu, cháu có biết trong giới giải trí có bao nhiêu nữ minh tinh đều là do dì Hồng cho họ cơ hội làm quen với các phú thương không? Cháu cho là tất cả những nữ minh tinh ườn ọ kia đều là kẻ có tài năng sao? Cháu quá ngây thơ rồi, một nữ ngôi sao không có gia cảnh giàu có, chỉ có lên giường với những phú thương thì mới có thể có được vai diễn, hừ!” Trong lời nói của dì Hồng vô tình để lộ sự hèn mọn.

Ân Tịch tròn tròn mắt, không thể tin vào những điều vừa nghe, cô luôn nghĩ diễn viên là dựa vào kỹ thuật diễn xuất mà nổi tiếng, chưa từng nghĩ rằng đằng sau lại có quy tắc như vậy.

“Ân Tịch, tự cháu về suy nghĩ cho kỹ đi. Nếu cháu đồng ý, dì Hồng không chỉ tìm cho cháu một người cha nuôi, mà còn có thể giúp cháu tỏa sáng ở giới giải trí, thậm chí so với mẹ cháu năm đó càng sáng càng quý hơn!”

Cứ như vậy, Ân Tịch trên đường trở về vẫn suy nghĩ về lời của dì Hồng, cô nên làm gì bây giờ? Ngoài con đường này ra cô còn có thể lựa chọn con đường nào khác không? Ai tới nói cho cô biết đây?

“Bà ngoại, sao bà còn chưa đi ngủ? Bước vào cửa, Ân Tịch phát hiện bà ngoại còn ngồi trên ghế sofa, dường như tâm sự rất ngổn ngang.

“Ân Tịch, cháu nói thật với bà ngoại đi? Chi phí phẫu thuật cho mẹ cháu là thế nào? Đã trễ thế này mà cháu còn đi làm?” Bà ngoại đứng lên, đột nhiên lớn tiếng nói với Ân Tịch.

“Chi phí phẫu thuật là dì Hồng cho cháu mượn, trước đây cháu đã nói với bà rồi mà. Cháu phải quay lại chỗ dì Hồng, xem có thể tìm được việc làm hay không.” Ân Tịch nửa thật nửa giả nói

“Cháu nói dối, Tống Hồng là loại phụ nữ thế nào, trong lòng bà ngoại đây biết hết, tuyệt đối không có chuyện cô ta cho chúng ta mượn ba mươi vạn.” Bà ngoại đập bàn, nghiêm khắc lớn tiếng.

Ân Tịch đứng yên tại chỗ, một cử động nhỏ cũng không dám, túm chặt lấy góc áo mình.

Đồng hồ báo thức đã điểm mười hai giờ đêm, Tần Phương lau đi nước mắt nơi khóe mắt, đi đến bên Ân Tịch, ôm chặt lấy cô.

“Nếu phải bán đứng cháu để đổi lấy những điều này, cho dù có một ngày mẹ cháu tỉnh lại, nó cũng sẽ không đồng ý, cháu biết không?”

“Bà ngoại, Ân Tịch biết, Ân Tịch hiểu cả, nhưng nếu cháu không cố gắng hết sức để đi tranh thủ hết thảy những điều này, nếu mẹ mất, cả đời này cháu sẽ không bao giờ tha thứ cho mình, cả đời cũng không.” Ân Tịch ôm Tần Phương đau khổ không dứt.

“Nghe lời bà ngoại nói, chỉ một lần này, nếu tiền vẫn không đủ, tự bà ngoại sẽ nghĩ cách.” Nói xong, Tần Phương đi vào phòng mình, từ trong một chiếc hộp bị khóa lấy ra một chiếc khăn tay, nhẹ nhàng mở ra.

Đó là một đôi hoa tai bằng ngọc bích, tỏa sáng lấp lánh, đẹp đến mức làm Ân Tịch không đòi được mất ra.

Nhìn thấy đôi bông tai ngọc bích này, ánh mắt Tần Phương trở nên vô cùng dịu dàng, bà đắm chìm trong ký ức của mình, mãi đến khi Ân Tịch gọi bà đến ba lần, bà mới tỉnh lại.

“Thứ này phải giá trị ít nhất là hai ba mươi vạn, ngày mai cháu hãy mang đi cầm cố, dù sao nó cũng không thuộc về bà.” Tần Phương tự nhủ.

Nhìn bà ngoại suy nghĩ, Ân Tịch nhẹ nhàng hỏi: “Đây là ông ngoại để lại cho bà sao?”

“Không phải, đây là của một người bạn, về sau có cơ hội bà sẽ nói.” Bà ngoại không nhắc lại, si ngốc mà nhìn đôi bông tai kia đến thất thần.

Ân Tịch nhẹ nhàng lấy từ trong ví ra một chuỗi vòng cổ, đưa ra trước mặt bà ngoại, đó là một chuỗi vòng cổ so với đôi hoa tai ngọc bích còn có phần chói mắt hơn, bà ngoại lấy lại tinh thần, dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn cô.

“Đây là của người kia để lại, cháu cũng không cần đến, nhìn có vẻ rất đáng giá, ít nhất cũng bằng hai năm chi phí cho mẹ, trong khoảng thời gian này, cháu sẽ cố gắng đi làm kiếm tiền.” Ân Tịch thản nhiên nhìn chuỗi vòng, dường như đang che dấu chút mất mát trong lòng.

Bà ngoại vỗ nhẹ lên tay cô, không nói gì.

Ông chủ tiệm trang sức dùng giá tám mươi vạn để mua một hoa tai ngọc bích cùng một chuỗi vòng cổ ngọc bích, về mặt hán rạn ngồi chưa từng có.

Ba tháng sau, cũng tại cửa hàng trang sức đó.

“Hai vị Tề phu nhân, hai vị Tề tiểu thư, hôm nay các vị muốn mua gì?” Người bán hàng rất nhiệt tình đón tiếp

“Tôi muốn cho hai đứa con gái chọn vài món trang sức.” Ngô Niệm lạnh nhạt trả lời, nhìn bên này nhìn bên kia, không ngừng lắc đầu.

“Mẹ, những món trang sức này đều thật khó coi, chúng ta vẫn là đôi tiệm đi.” Tề Tư Di dùng giọng điệu kiêu căng nói.

“Tư Di, bà nội đã nói với cháu không ít lần rồi, cháu đã lớn, về sau ở bên ngoài phải ăn nói cho ra dáng vẻ của một đại tiểu thư con nhà giàu, không đẹp cũng không được nói thẳng ra.” Lâm Âm Ái lại nhắc nhở.

Hai chị em im miệng, không nói chuyện nữa.

“Qua mấy tháng nữa, cả hai đứa cháu gái ta đều tròn mười tám tuổi, ta phải tặng cho mỗi đứa một món trang sức, gần đây có hàng mới không?” Lâm Âm Ái hơi hơi mỉm cười

“Có thì có, nhưng có điều rất quý giá.” Gã bán hàng nói với người khách hàng lớn tuổi, ở bên tai bà ta nhẹ nhàng nói.

“Ông cho tôi xem hàng trước, chỉ cần tôi hài lòng, giá cả sẽ thương lượng.” Lâm Âm Ái cười nhưng trong lòng không cười mà trả lời.

“Mời vào bên trong nói chuyện.” Người bán hàng làm một tư thế xin mời.

Một nhà bốn người cùng đi vào, một lúc sau, nghe thấy hai cô bé kia kêu lên: “Oa, thật là đẹp! !”

“Hứa tiểu thư, chúc mừng cô!” Ngữ khí của vị bác sĩ thực bình thản.

“Bác sĩ, tôi là?” Ân Tịch nghi ngờ hỏi.

“Cô đã mang thai ba tháng rồi.” Bác sĩ đem phiếu xét nghiệm để trước mắt nàng.

Tay Ân Tịch run rẩy cầm tờ phiếu xét nghiệm, thời điểm cô vừa xoay người đi, cô nghe được vị bác sĩ nữ kia nói sau lưng: “Nhỏ như vậy đã thất thần, về sau lớn lên nhất định là một con đàn bà dám dăng . . .”

Trải qua ba ngày ba đêm suy đi tính lại, Ân Tịch quyết định xóa sạch đứa nhỏ này, nó tới không đúng lúc, cô tuyệt đối không thể sinh ra một đứa bé không có cha được.

Thừa dịp bà ngoại ngủ, ban đêm, cô nhẹ nhàng mà cầm lấy điện thoại, gọi đến số máy của bệnh viện. “Tôi muốn làm giải phẫu lưu thai, càng nhanh càng tốt, phiền các vị giúp tôi xếp lịch được chứ?” Ân Tịch nhẹ nhàng nói với người trong điện thoại.

“Tôi giúp cô kiểm tra thời gian một chút, ước chừng ba ngày nữa bác sĩ Trần sẽ làm giải phẫu, nếu có thể, tôi sẽ giúp cô đăng ký, thời gian là 3h chiều.” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm lạnh như băng của một người phụ nữ.

“Được, vậy 3 ngày nữa tôi sẽ liên hệ với cô. Cảm ơn.” Ân Tịch sau khi nói xong cúp máy ngay lập tức.

Đèn phòng khách đột nhiên sáng trưng lên, thân ảnh gầy yếu của bà ngoại xuất hiện trước mặt Ân Tịch, bức bách khiến Ân Tịch không dám thở mạnh.

“Bà ngoại, sao bà lại tỉnh dậy?” Ân Tịch tận lực hạ thấp ngữ khí.

“Ân Tịch, cháu còn coi bà là bà ngoại sao? Vì sao chuyện lớn như vậy lại gạt bà?” Thanh âm của bà ngoại rất nhẹ, cũng rất nghiêm túc.

Ân Tịch cúi đầu, cắn môi, không dám hé ra một tiếng.

“Ân Tịch, bà ngoại đều đã nghe thấy hết. Ba ngày nay nhìn bộ dáng mất hồn của cháu, bà cũng đủ biết cháu có tâm sự. Vô luận cháu đưa ra quyết định gì bà ngoại cũng ủng hộ cháu, nhưng mà cháu hãy suy nghĩ thật rõ ràng, đây là một sinh mệnh mà cháu.” Bà ngoại không có trách cứ Ân Tịch, mà lại kéo cô ôm vào trong lòng chính mình.

“Bà ngoại, cháu sợ lắm, cháu rất sợ, Ân Tịch rất sợ . . .” Nằm trong lòng bà ngoại, Ân Tịch bắt đầu rầm rức khóc.

“Có bà ngoại ở đây, đừng sợ, vô luận là xảy ra chuyện gì, bà ngoại cũng sẽ ở bên cạnh cháu, cháu ngoan. Nhất định phải kiên cường lên.” Hốc mắt Tần Phương nước mắt run run tuôn trào.

“Ân Tịch, bà ngoại cũng đã từng mang thai một đứa bé, bởi vì biết đứa bé ấy không thể sinh ra, bởi vì một khi sinh ra, đứa nhỏ đó sẽ không có cha. Nhưng bà ngoại vẫn quyết định sinh, chỉ tiếc rằng đứa bé cùng bà vô duyên, khi mới được 4 tháng ở trong cơ thể bà vì một sơ sót ngoài ý muốn mà đã rời bà đi mất, nhưng là bà ngoại vẫn rất đau lòng, bởi vì nó mà máu thịt trên người bà ngoại . . .” Tần Phương một lần lại một lần đau đớn nhớ lại.

Ân Tịch lặng lẽ nghe, trong lòng nhớ lại hình ảnh cùng hân, hân nói: “Đừng sợ.”

Hân hôn lên trán cô . . .

Ba ngày sau, Tần Phương cùng Ân Tịch đi vào bệnh viện, nhìn thấy thân ảnh gầy yếu của Ân Tịch, Tần Phương gắt gao nắm chặt tay cô, khẽ mỉm cười với cô.

“Quyết định rồi, đừng sợ, bà ngoại ở bên cạnh cháu.” Tần Phương ôn nhu vuốt ve tóc cô, đem tay cô giao cho bác sĩ, Ân Tịch yên lặng gật đầu, đi theo bác sĩ vào phòng giải phẫu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Gặp lại

Bốn năm sau, Ân Tịch 21 tuổi đứng sau một đàn những ngôi sao, ngẫu nhiên diễn một số vai phụ nhỏ bé, có đôi khi giúp đỡ đại mình tình xách túi xách, tuy là như vậy, nhưng Ân Tịch vẫn rất vui vẻ, bởi vì sau 1 tháng cô cũng có thể kiếm được 1 vạn 2, hơn nữa công việc ở chỗ đi Hồng cũng kiếm thêm được một ít tiền nữa, có đôi khi cô còn có thể bán được một cuốn tiểu thuyết trên mạng, chi phí sinh hoạt của mẹ cũng có thể ổn định, có điều là thời gian nghỉ ngơi của cô ngày càng thêm thiếu.

“Mẹ, chừng nào thì mẹ mới ăn cơm cùng Tiểu Úc vậy?” Một bé gái kéo dài thanh âm nói vào trong điện thoại.

“Tiểu Úc ngoan, bây giờ mẹ đang rất bận, con tự mình tìm gì đó ăn đi, phòng bếp không có thì tìm tủ lạnh. Ân Tịch vừa nói chuyện điện thoại một bên cầm hai bộ quần áo mới của A Đồng (nữ minh tinh mới nổi năm nay) đặt lên bàn.

“Mẹ, vì sao mẹ mãi mãi lúc nào cũng vội vậy, Tiểu Úc chỉ là rất nhớ mẹ thôi. Đã hai ngày không có gặp mẹ rồi.” Giọng bé gái vẫn buồm bình như trước nói vào điện thoại.

“Tiểu Úc, mẹ chính thức nói với con, con đã ba tuổi rồi, không nhỏ nữa, phải học chăm sóc chính mình, mẹ còn rất nhiều việc phải làm, nếu tối muộn mà cụ ngoại còn chưa có trở về, tự mình tìm cái gì đó để ăn đi.” Ân Tịch cường chế cúp điện thoại, sau khi cúp xong, ở trong lòng lại lặng yên nói: “Tiểu Úc, mẹ cũng nhớ con.”

Cô cầm quần áo trực tiếp đi vào phòng hóa trang, nhìn thấy A Đồng đang đứng ở đó nũng nịu gọi điện thoại.

Ân Tịch nhú mày, bắt đầu sửa sang lại những thứ mà cô ta yêu cầu. Làm việc ở chỗ đi Hồng lâu ngày, ngôi sao nào được đại gia nâng đỡ, cô chỉ cần

nhìn là biết.

A Đồng dựa vào bộ ngực 36D, thu phục tổng giám đốc tập đoàn bất động sản Đặng Tự Cường, cô ta hầu ngủ hần, hần ta cấp cho cô một dự án đầu tư mới, làm cho cô ta nhận được rất nhiều hợp đồng quảng cáo Tình huống như vậy, Ân Tịch đã muốn nhìn đến quen cả mắt, mà cô lại vẫn như trước hỗn tạp trong đám sao “hot” gì đó.

Mà A Đồng, dựa vào bộ ngực cỡ 36D đã xây dựng được thương hiệu “ngôi sao gọi cảm”, đi đến đâu cũng “đệ nhất không đối thủ.”

“Được, Đặng tổng, tối hôm nay em sẽ tới, nhưng là ngài không thể lại đối đãi A Đồng như vậy nha, A Đồng sẽ không chịu nổi đâu, vâng A” Thanh âm của A Đồng nũng nịu, mang theo khiêu khích kinh thiên động địa.

“Đặng tổng, ngài thật là hư hỏng nha, a Như vậy sao được? Đặng tổng, ngài thật xấu”

Ân Tịch lãnh đạm đứng một chỗ, thật sự là chịu không nổi mà đi ra ngoài.

Tề gia, cả nhà ngồi quây quần lại ăn bữa tối.

“Tư Di, đêm mai có party, con cùng đi với mẹ đi.” Ngô Niệm cười nói với cô.

“Mẹ, mẹ bắt công, con cũng muốn đi, vì sao mỗi lần mẹ chỉ mang chị đi chứ?” Tề Tư Mục ở một bên tức giận bất bình.

“Chị con đã 21 tuổi, con gái nên thừa dịp tuổi xuân đẹp nhất mà tìm một người chồng tốt. Tư Mục cũng 18 tuổi, có vừa ý cái gì không? Nói xem coi, bà nội có thể giúp con thực hiện hay không?” Lâm Âm Ái cười nói.

“Bà nội, cháu muốn là một minh tinh, cũng không thể không được chứ?” Tề Tư Mục làm nũng nói.

“Cháu dám, minh tinh là cái thứ gì? Cũng chỉ là con hát mà thôi.” Lâm Âm Ái quẳng đũa xuống, lớn tiếng cả giận nói.

“Bà nội, bà quá cực đoan, bây giờ đã là thời đại nào rồi, cháu diễn sẽ không phải là mấy trò xằng bậy gì.” Tề Tư Mục ở một bên tiếp tục tranh thủ thuyết phục Lâm Âm Ái.

“Cháu tốt nhất hãy chết tâm đi, cháu sẽ làm minh tinh, trừ khi bà chết.” Lâm Âm Ái ngoan độc nói, quay đầu hướng phòng chính mình đi đến.

Tề Tư Mục tức giận đến mức đem bát ném loảng xoảng, lớn tiếng hét một câu: “Cháu nhất định sẽ là minh tinh, hơn nữa còn là một đại minh tinh.”

Trên con đường trung tâm của thành phố K, trong một tòa nhà cao tầng, ánh đèn lờ lẹt của tập đoàn Thân thị chiếu rọi đồng cao ốc phía dưới.

“Thân tổng, bên ngoài có một người nói là bạn của ngài ở bên Anh muốn gặp.” Thư ký vẫn duy trì nụ cười tác nghiệp, nhìn khuôn mặt hoàn mỹ của Thân tổng, trái tim xuân sắc đập nhộn nhạo lên.

“Cô cho họ vào đi.” Người đàn ông buông văn kiện trong tay xuống, trong đầu hiện lên những người bạn ở Anh, chính là người ấy sao? Cự nhiên đã tìm được đến công ty?

Cửa mở ra, người đàn ông gỡ kính mắt xuống, cười như không cười nhìn hần.

“Cậu trở về từ khi nào thế? Tại sao không báo cho mình một tiếng, rất không phải bạn bè nha.” Trong mắt người đàn ông lộ ra biểu tình kinh hi.

“Tôi làm sao dám quấy rầy công việc của chủ tịch Thân cơ chứ, xem ra một năm nay cậu ở đây cũng đã quá hồ mả gọi gió đấy, một chút không vừa ý cũng không thấy, mình còn nghĩ cậu bị cái thần gọi là em trai kia ép tới quay cuồng chứ, xem ra năng lực của cậu vượt xa dự đoán của mình, ha ha.” Người kia cười lớn đi qua gắt gao ôm lấy hần.

“Mẹ cậu nguyên ý để cho cậu trở về sao?”

“Việc làm ăn bên Anh mình quản không tới, hiện tại giao cho anh cả của mình xử lý, sau đó mẹ cũng muốn mình có thể tiếp nhận việc làm ăn ở thành phố K. Kỳ thật cậu biết lần này mình trở về cũng không phải là vì việc làm ăn, là bởi vì ngân ấy năm mình vẫn không có quên cô ấy.” Trong mắt người đàn ông không có lấy một tia bất cân đối, một tia mất mát xệt qua.

“Trừ Dịch nhiều năm như vậy, cậu xác định cô ấy vẫn còn nhớ rõ cậu sao?”

“Tư Duệ, vậy cậu đã trở về hai năm rồi, cậu đã tìm được cô gái kia chưa?” Trừ Dịch không trả lời mà hỏi hần.

“Không có, đây tựa như mò kim đáy bể vậy, nhưng mình sẽ không từ bỏ, mình vẫn cảm nhận được cô ấy còn ở thành phố K này.” Tư Duệ lắc lắc đầu, không khỏi thời dài một phen.

“Về cô ấy, cậu cái gì cũng không biết, nếu như cô ấy đi qua người cậu, cô ấy không đeo vòng cổ, cậu sẽ nhận được cô ấy chứ?” Trữ Dịch lại hỏi một lần nữa.

“...” Từ Duệ im lặng nhìn hấn, không phải hấn chưa từng nghĩ tới vấn đề này, chính là hấn tin tưởng, hấn nhất định có thể nhận ra cô, dựa vào hơi thở trên người cô hấn nhất định sẽ nhận ra, luôn tại thời điểm thất vọng nhất hấn tự an ủi bản thân như vậy.

“Có mấy công ty giải trí liên hệ với mình, có cả Thịnh Thiên, cậu nói mình có nên đi tiếp hay không?” Trữ Dịch trêu ghẹo nhìn Thân Từ Duệ.

“Làm ăn với nó, không chỉ cần có trí thông minh, còn phải có thủ đoạn, mình hy vọng cậu nên thận trọng.” Từ Duệ nghiêm túc nói.

“Cậu yên tâm đi, mình sẽ không sao đâu. Mình tính toán ở thành phố K sáng tác bốn bài hát, đây cũng là 4 tác phẩm cuối cùng của mình, từ nay về sau, trái tim mình đều đặt ở công ty.” Nói đến đây, ánh mắt Trữ Dịch hiện lên tia ưu sầu thần nhiên.

Xuất thân của hấn đã quyết định hấn không thể đem âm nhạc thành sự nghiệp của hấn, vô hình chung, hấn cũng chỉ hy vọng đem âm nhạc trở thành niềm đam mê. Trừ bỏ người nhà cùng Thân Từ Duệ, không ai biết Trữ Dịch chính là nhạc sĩ nổi danh thế giới KC.

“Ân Tịch, đến khi nào anh mới có thể tìm thấy em?” Trữ Dịch ở trong lòng thầm nhắc, lâm vào vô hạn nhớ nhung.

Tề gia.

“Chị, lần này chị nhất định phải giúp em. Bằng không em nhất định chết mất.” Tề Tư Mục lôi kéo tay chị mình nói.

“Em muốn chị phải giúp em thế nào? Chính em phá thành một bãi chiến trường, chị phải thu dọn giúp em thế nào, không phải cứ có tiền là có thể giải quyết mọi vấn đề đâu.” Tề Tư Di bồi dầu đường âm cho tay, thần nhiên nói.

“Chính là vai diễn đã có, tuy rằng không phải là vai chính, nhưng là vai diễn này cũng rất được hoan nghênh, hơn nữa cuối tuần sẽ công chiếu.” Tề Tư Mục dè dặt nói.

“Em đúng thật là ăn gan hùm mặt báo rồi, bà nội mà biết được, em đừng nghĩ tiếp tục ở trong nhà nữa.” Tề Tư Di có vẻ nghi ngờ với vai diễn này.

“Bà nội thế nào em cũng không thềm quản nữa, em lần này nhất định phải giật được giải nữ diễn viên mới triển vọng của Kim Kê Bách Hoa, em nếu như đã quyết định bước chân vào giới điện ảnh, em đây nhất định phải nổi tiếng, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì.” Tề Tư Mục cắn răng thề, trong ánh mắt lộ ra tia ngoan độc hoàn toàn không phải của cô gái mới 18 tuổi.

“Chị thấy em đúng là điên rồi.” Tề Tư Di không thể hiểu nổi em gái mình vì cái gì lại ham muốn gặp may như vậy, mà đối với đứa em này, cô đúng là thật đau đầu và bất đắc dĩ.

“Chị, em biết chị nhất định có cách mà, hiện tại chị đã có địa vị không tồi trong công ty, bà nội coi trọng chị như vậy, hơn nữa chị cũng quen biết nhiều người hơn so với em, chị giúp em nghĩ cách đi, em nhất định phải nhận được giải thưởng kia kia.” Tề Tư Mục tiếp tục dây dưa.

Tề Tư Di nhìn em gái, dừng lại một phút sau mới nói: “Đêm mai có party, chị nghĩ có một người sẽ tới, hấn khẳng định có thể giúp em, em nhìn xem chị của em có mị lực đó hay không?”

Trong lòng Tề Tư Di bắt đầu có một tính toán mới, như vậy không chỉ có thể giúp em gái, còn có thể giúp chính mình, bởi vì một tháng trước cô đã coi trọng người đàn ông kia.

“Chị, người chị nói đến là ai thế? Em có biết không?” Tề Tư Mục tò mò hỏi.

“Người phụ trách công ty giải trí Thịnh Thiên.”

“Người phụ trách công ty giải trí Thịnh Thiên, Thân Từ Kiều? Chị, người này nếu có thể thu phục, giải thưởng diễn viên mới triển vọng nhất định sẽ vào tay em, nhưng mà em nghe nói hấn ta là một kẻ rất biến thái, chị cần phải cẩn thận một chút.” Tề Tư Mục có điểm lo lắng nói.

“Chị của em là người làm việc có chừng mực, mau trở về phòng ngủ đi, chuyện của em chị sẽ giúp em giải quyết.” Tề Tư Di lộ ra cười cười, trong lòng lại nhộn nhạo dâng lên một cỗ dục vọng.

Tiếng di động đúng lúc vang lên, nhìn đến hiển thị trong điện thoại, nở nụ cười: “Tôi đã biết, ở chỗ cũ chờ tôi, tôi lập tức tới.”

Tề Tư Di mặc một chiếc áo hai dây, bên ngoài mặc một chiếc váy siêu ngắn, bộ ngực đầy đà thoát ẩn thoát hiện, như là đi hẹn hò với tình nhân.

Chỉ thấy rất nhanh cô ta đã đi vào một gian phòng tổng thống trong một khách sạn cao cấp, trong phòng mơ hồ phát ra thanh âm kiều mị.

“Anh nhớ đến chết mất, hai ngày không thấy, em có biết anh nhớ em bao nhiêu không? Tiểu yêu tinh.” Thanh âm hỗn hển của người đàn ông vang lên.

Chậm rãi trong phòng truyền đến tiếng hét chói tai từ cổ họng của phụ nữ, rên rỉ không dứt

Một nơi khác, ngón tay hấn nhẹ nhàng mà đem tàn thuốc bóp nát, “A Khôn, chuyện tôi sai cậu đi làm, kết quả thế nào rồi?”

“Trước mắt, thì Tề Gia Tĩnh đảm nhiệm chức chủ tịch Tề thị, nhưng là phần lớn quyền quyết định đều nằm trong tay Lâm Âm Ái mẹ của hắn, người đàn bà này không hề đơn giản. Tề Gia Tĩnh có một đứa con trai đang du học ở Mỹ, nhưng hoàn toàn là một tên công tử bột, trừ bỏ ăn chơi đàng điếm, bao nuôi đàn bà thì cái gì cũng làm không nổi.” A Khôn nhìn về mặt của hắn, dừng lại.

“Nói tiếp đi.” Người đàn ông hơi nhíu mày.

“Con gái lớn của Tề Gia Tĩnh, Tề Tư Di rất lợi hại, trước mắt đang giữ chức giám đốc bộ phận thị trường của Tề thị, thực sự là có năng lực, thu phục được vài người phụ trách của công ty lớn hợp tác với bọn họ. Còn có một đứa con gái út kêu Tề Tư Mục, cô ta có vẻ rất ham thích thể giới giải trí, trước mắt sắp có phim được công chiếu, không biết cô ta đã dùng cái loại thủ đoạn gì, cư nhiên lọt vào danh sách đề cử nữ diễn viên mới triển vọng nhất của giải Kim Kê Bách Hoa.” A Khôn đứng một bên báo cáo tất thấy những điều mà hắn biết.

“Ngô Niệm có vai trò gì với Tề Gia Tĩnh, điều tra chưa?” Thanh âm của người đàn ông cực kỳ lạnh lùng.

“Tề Gia Tĩnh không phải là kẻ có thể làm việc lớn, hơn nữa làm việc không có tính toán, gặp cái gì tốt liền lao đầu vào, Ngô Niệm là người đàn bà không có tâm cơ nhưng là người có cái đầu to, đây không phải là người đàn bà dễ chọc vào.”

“Còn Tề Tư Di thì sao?” Người đàn ông có hứng thú hỏi.

“Cô ta hẳn là kẻ được việc, có mối quan hệ khá tốt với Hồng thất gia, giúp Tề thị gạt về vài hợp đồng buôn bán lớn.”

“Party đêm mai, cô ta sẽ đi chứ?”

“Nhà cô ta là có ý tìm bạn trai cho cô ta, giấy mời tôi đã sai người đưa đầy đủ, chỉ cần không có vấn đề lớn thì hẳn là đã đi đến rồi.” A Khôn tin tưởng mười phần nói.

“Con gái út của Tề gia thì sao? So sánh với chị cô ta, ai có tiền đồ hơn?” Người đàn ông hưng phấn hỏi.

“Con gái út thì có vẻ mộng ảo một chút, không thích buôn bán, chỉ thích giới giải trí, con gái lớn thì khôn khéo được việc, hơn nữa còn có tư chất kinh doanh, bất quá nghe nói cô ta ra tay xử lý mọi việc có vẻ ngoan độc một chút.” A Khôn cẩn thận phân tích.

“Tôi thích giao tiếp với người thông minh, việc buôn bán gần đây thế nào? Thân Tử Duệ còn chú ý đánh bật Thịnh Thiên không?”

“Việc làm ăn bên ngoài không tồi, nếu có thể tìm được một tập đoàn chống lưng phía sau, bên ngoài có thể mở rộng hơn một chút. Gần đây lão gia cùng với đại thiếu gia đều không có động tĩnh sẽ động chạm tới Thịnh Thiên, nhưng mà bọn họ vẫn bài xích việc làm ăn bên ngoài, hơn nữa tập đoàn Thân thị cũng không nguyện ý chống lưng cho một công ty nào hết, hiện tại cơ may Thịnh Thiên dựa vào đó là rất ít.” Trong mắt A Khôn lộ ra một tia lo lắng.

“Không có Thân thị, tôi sẽ tìm nhà khác, ha ha . . .” Thân Tử Kiều nghĩ đến đại tiểu thư của Tề gia, mặt hắn càng nở rộ vui mừng, tiếng cười cũng càng ngày càng âm hiểm.

A Khôn yên lặng đứng ở một bên, nhìn thấy Thân Tử Kiều cười, trong lòng cũng nở nụ cười âm hiểm.

Trong bữa tiệc, có rất nhiều các minh tinh điện ảnh cùng các nhân vật lớn của xã hội thượng lưu đồng thời hội tụ, ánh đèn chớp nháy liên tục, mỗi người đều đeo một cái mặt.

“Kính thưa quý vị, đêm nay là bữa tiệc hóa trang do tập đoàn Thịnh Thiên tổ chức, hy vọng mọi người có thể vui chơi thỏa thích, sau khi tháo mặt nạ, sẽ có một phần kinh hi mà mọi người không ngờ tới.” Tiếng của cô gái cầm microphone nhu tình mà kiều mỹ.

Nam nữ cảm ly rượu không ngừng chạm cốc, ngoài mặt là một party của xã hội thượng lưu, thực chất đây là một bữa tiệc giao dịch ngầm.

“Ân Tịch, đêm nay cháu phải trông coi cẩn thận, tan buổi dạ tiệc, hãy giám sát bọn làm thuê dọn dẹp xong xuôi thì cháu mới được về, biết chưa?” Di Hồng nhẹ giọng nói.

“Vâng, cháu biết rồi.” Nhìn thấy hội trường tối om, cô ôm chiếc laptop yêu quý đến một góc yên tĩnh của căn phòng, lẳng lặng đánh máy.

Thân Tử Kiều đeo mặt nạ, đang định từ cửa bên tiến vào hội trường, bởi vì đêm nay, hắn nhất định phải săn được cô ta.

Đi khắp các ngõ ngách trong phòng, vô tình ngẩng đầu lên, cánh cửa hé mở, hắn thấy bên dưới ánh đèn, một cô gái đang im lặng gõ máy tính, lúc thì hơi mỉm cười, có lúc lại u sầu vô cùng.

Tựa như ánh trăng dịu dàng như nước chiếu vào trái tim lạnh lẽo của hắn, hình ảnh yên bình như vậy chiếu rọi thật sâu vào trong tâm trí hắn, hắn thề với lòng, hắn nhất định phải có được cô gái này.

Hắn nở nụ cười giả tạo đi vào party ồn ào, nhìn thấy cơ thể của các cô gái lướt qua trước mặt hắn.

Thân Tử Kiều tập trung vào mục tiêu phía sau, từng bước một đi qua, tựa tiểu phi tiểu đứng trước mặt cô.

“Uống một ly chứ.” Cô gái trẻ kiêu kỳ chạm nhẹ ly vào ly rượu của hắn, chậm rãi đưa ly rượu lên môi, từng chút từng chút uống vào, nhưng ánh mắt vẫn đầy dụ dỗ mà nhìn về phía hắn. Có lẽ là cố ý, một giọt rượu vang còn dính trên môi làm cho người đàn ông rục rịch.

Tay hắn nhẹ nhàng mà lau đi giọt rượu vang bên môi cô, mà cô há miệng cắn ngón tay hắn, thân thể tiến thêm một bước về phía trước, giống như vô tình mà va chạm vào nơi mẫn cảm của hắn.

Mùi nước hoa trên người cô gái từ từ bao vây hắn, tay hắn ôm chặt lấy thắt lưng cô, “Tôi có thể lý giải động tác vừa rồi của cô là muốn dụ dỗ tôi không?”

“Anh nghĩ sao?” Tay cô nhẹ nhàng lướt qua cổ hắn, nửa thân trên như dính sát vào người hắn, lại như có như không mà cọ sát.

Tay hắn dùng sức ôm chặt, thắt lưng của cô gái càng thêm cọ sát nơi mẫn cảm của hắn, tay cô ta bắt đầu không kiêng nể gì chạy loạn trên người hắn.

“Chúng ta đến chỗ khác, chơi sẽ càng vui hơn.” Hắn ở bên tai cô mà thổi nhẹ.

“Muốn chơi thế nào?”

“Đi rồi sẽ biết.” Thân Từ Kiều kéo tay cô chậm rãi rời khỏi party.

“Tề Từ Di, cô chắc chắn không thể thoát khỏi lòng bàn tay tôi.” Thân Từ Kiều nhẹ giọng nói thầm trong lòng.

Trong buổi party, một nữ nhân gọi cảm mà yêu mị di chuyển một vòng tròn, nhẹ nhàng mà ôm lấy cổ một người đàn ông cao lớn.

“Tôi biết khuôn mặt anh bên dưới chiếc mặt nạ này trông như thế nào.” Cô ta hùng hồn nói, mùi nước hoa trên người nồng nặc.

“Ồ, vậy cô nói xem trông như thế nào?”

“Suron mặt nghiêng 45 độ, sự trầm ổn của Thân Từ Duệ cùng sự phóng đảng không thể kềm chế.” Tay cô tháo lỏng cà-vạt của hắn ra, “Anh nói xem, tôi nói có đúng không?”

“Nếu cô nói đúng, vậy cô hẳn phải biết Thân Từ Duệ cực chán ghét phụ nữ trên người có mùi nước hoa nồng nặc.” Chỉ có hắn biết, từ buổi tối bốn năm trước, hắn bắt đầu chán ghét mùi nước hoa nồng nặc, và luôn nhớ đến mùi hương nhẹ nhàng trên cơ thể của cô gái kia.

Cuối cùng, những người phụ nữ bên cạnh hắn đều không có thứ mà hắn nhưng nhớ.

“Ân Tịch, mau tới hội trường để giúp đỡ, đợi lát nữa là lúc chơi trò chơi, hãy mở năm chai rượu vang, nhớ đeo mặt nạ vào.” Ân Tịch còn chưa kịp trả lời, di Hồng đã ngắt điện thoại.

Cô lưu các file dữ liệu vào, có chút không đành mà gấp laptop lại, đeo mặt nạ lên, vội vàng đi về phía hội trường.

“Hiện tại là thời điểm hào hứng nhất, là lúc bắt đầu trò chơi, nếu bạn muốn có một đêm kinh tâm động phách, nếu bạn nghĩ có một thứ đáng giá mang về sau đêm nay, xin nhớ rõ phải bắt đầu 60s hắc ám kinh hồn.” Vừa nói xong, đèn trong hội trường toàn bộ bị tắt hết.

Hội trường không báo trước mà đen ngòm, làm cho mọi người hưng phấn không thôi, bóng tối trong hội trường càng thêm mãnh liệt.

“Thân tiên sinh.” Thanh âm câu hồn của một nữ nhân đuổi theo.

Thân Từ Duệ xoay người muốn rời đi nhưng phát hiện đã không kịp nữa rồi, để tránh cô gái trên người có mùi nước hoa nồng nặc kia, hắn tiện tay tóm lấy một cô gái bên cạnh kéo ra chắn trước mặt cô ta.

“A. Anh là ai, buông tôi ra.” Bỗng nhiên bị kéo vào vòng ôm áp của một người đàn ông, Ân Tịch khó chịu hét.

“Thân tiên sinh, anh ở đâu? Em không nhìn thấy anh?” Cô gái kia chưa từ bỏ ý định lớn tiếng mà gọi, hội trường cũng là một mảnh hỗn loạn và tối đen.

Không đợi Ân Tịch lấy lại tinh thần, đôi môi hơi lạnh của cô đã bị người đàn ông trước mắt này ngậm chặt lấy, bá đạo mà cạy mở miệng của cô ra.

Ân Tịch dùng sức đẩy hắn ra, nhưng hắn lại càng ôm chặt hơn, còn càng dùng sức mà hôn mạnh, khiến cô không thể hô hấp. Mùi vị nam tính nhàn nhạt trên người hắn làm cô u mê, hình như đã từng ngửi qua ở đâu đó.

Thân Từ Duệ ban đầu chỉ muốn mượn cô để ngăn cản nữ nhân đáng chết kia, không nghĩ rằng vừa hôn lại làm hắn nghiện, hương vị này lại tươi đẹp và ngọt ngào như vậy, hương vị hỗn loạn giống như đã từng biết, làm hắn luyến tiếc khi buông cô ra.

Nắm cả người cô xoay một cái, lại một cái xoay người, hắn ép cô vào một góc của bức tường.

Lúc này ngọn đèn sáng lên, tất cả những hoạt động đang dâng trào cũng hoàn toàn chấm dứt, một màn kịch động kia như là chưa bao giờ xảy ra.

“Anh buông tôi ra.” Ân Tịch cố gắng kìm nén sự tức giận của mình.

“Không được.” Giọng đàn ông bá đạo vang lên.

“Anh nhất định không buông phải không?”

“Tôi thích cùng chơi đùa và chinh người phụ nữ nhân mà mình có hứng thú.” Hắn nhẹ đặt tay phủ lên mặt cô, “Tôi thích làn da trơn mịn của phụ nữ, không có mùi phấn son.” Hắn giả vờ nhẹ nhàng mà ngửi mùi hương trên người cô.

“Anh là đồ lưu manh.” Ân Tịch hung hăng nói ra những bất mãn của mình.

“Tôi lưu manh với cô thế nào? Tôi lưu manh với cô sao?” Giọng điệu của hắn vẫn nhẹ nhàng như trước.

“Nếu anh không bỏ tay tôi ra, anh sẽ chết rất thê thảm đấy.” Cô không có hảo ý mà nhìn hắn, một ý nghĩ tà ác xuất hiện trong đầu.

“Tôi rất muốn biết mình sẽ chết như thế nào, có muốn thử không?” Hắn lại coi thường cô, không thể nghĩ ngờ cô gái trước mắt này rất thông minh, cô không như chú mèo con quần lầy lắn, mà dùng một cách khác khiến hắn cảm thấy thật hiếu kì.

“Chết tiết.” Ân Tịch cúi đầu rửa một câu, qua ánh mắt của hắn, cô nhìn thấy bóng dáng của chính mình, liếc mắt một cái, cô phát hiện mặt mình hơi hơi đỏ lên.

“Hình như cô đỏ mặt kia.” Hắn càng không kiêng nể mà đùa giỡn cô.

Đầu nổ tung, cô khép hờ mắt, nhắc đuôi phải hướng về phía bộ phận mẫn cảm của hắn mà đá vào.

Chỉ nghe “A” một tiếng, nhưng cô có cảm giác mình chưa có đá đến nơi a.

Chân phải của cô mới vừa nhếch ra, hắn liền dịch người ra ngoài, mà tay hắn lại đụng đúng vào mặt nạ của cô, lôi kéo như vậy, mặt nạ của cô như lá rụng, rơi ra khỏi khuôn mặt, bản thân cô bị mất thăng bằng, cơ thể bắt đầu ngã về phía sau, cô theo bản năng vươn tay tìm điểm tựa, vô tình với tới mặt nạ của hắn.

“Cẩn thận!” Thân Tử Duệ nhìn thấy thân thể cô ngã xuống, vội vàng vươn tay ra đỡ.

Hai chiếc mặt nạ gần như đồng thời bị đối phương tháo ra, mái tóc dài như mây của cô rơi tán loạn trước ngực, vẻ kinh hoàng trong ánh mắt còn chưa lui thì đã thấy vẻ mặt y hết trong ánh mắt hắn.

Cảnh này ngây dại trong nháy mắt, tay hắn đỡ cơ thể sắp rơi xuống đất của cô, nhỏ nhắn khéo léo như vậy.

“Vì sao trong nháy mắt kia lại thất thần?” Trong đầu Ân Tịch có một tia kinh ngạc.

Ánh mắt kia, giống như đã từng quen biết, đã từng gặp ở đâu sao? Thân Tử Duệ cố gắng nhớ lại, nhưng cái gì cũng nhớ không ra, những ký ức trước năm mười sáu tuổi dù thế nào cũng không thể tìm lại.

“Cô đẹp hơn tôi tưởng tượng đấy, đáng người không tồi, là cỡ 36A.” Thân Tử Duệ dùng giọng điệu đùa bỡn để che dấu nội tâm bối rối.

“Cám ơn lời khen của anh, lưu manh. Buông tôi ra!”

“Được, tôi đây xin tuân lệnh!”

“Đừng đỡ tôi đứng lên đã!” Ân Tịch đột nhiên nhớ ra nếu hắn buông tay, cô nhất định sẽ rất khó coi mà ngã sấp xuống trước mặt hắn.

Đột nhiên, thanh âm dịu dàng của một nữ nhân vang lên: “Tốt, tôi sẽ đến ngay.”

Trong lúc hắn vô tình ngẩng đầu, phát hiện được cách đó không xa có một thân ảnh thon dài, mà trên cổ cô ta lóe ra ánh sáng màu lam, Thân Tử Duệ theo bản năng rút tay lại.

“Đông!” Một tiếng vang lên, Ân Tịch nghe thấy tiếng cái đầu của mình thân mật mà hôn mặt đất.

“Tên thần kinh này, đột nhiên buông tay cũng không nói một tiếng.” Cô tức giận nói, nhưng phát hiện ra hắn đã đi mất rồi, ngay cả đầu cũng không quay lại mà bỏ chạy mất.

Nhìn bóng dáng đã đi xa của hắn, lòng cô không hiểu dâng lên một cổ mất mát.

Trong phòng từng hồi từng hồi vang lên tiếng thờ dốc của đôi nam nữ.

“A. Uhm Mạnh lên một chút.” Người phụ nữ phát ra thanh âm vừa thống khổ vừa vui thích.

Bàn tay của người đàn ông đột nhiên dùng sức bóp chặt vai cô, sau đó là nơi đầy da tuyết trắng.

“A. Em cảm giác khó chịu muốn chết. Lại dùng lực chút đi.” Cô ta như chưa bao giờ dâng lên cổ khoái cảm như vậy, vui sướng dường như đang dâng trào, đầu cô ta hung hăng vùng vẫy, một đầu tóc đen thui lúi tán loạn trên mặt, mà cảnh tượng này lại càng làm cô ta thêm mười phần quyến rũ.

Người đàn ông xoay người một cái, hung hăng đem người phụ nữ đặt dưới thân, một bàn tay nhanh chóng rút từ dưới gối đầu lên một ái dây dài màu hồng, thành thực mà trói chặt hai tay của người phụ nữ.

“Hóa ra Thân tống thích trò này.” Trong mắt người phụ nữ càng hiện lên ngọn lửa tình mãnh liệt, cô biết mình đã gặp được đối thủ.

“Thế nào, em không dám sao? Tề gia đại tiểu thư, àn!” Thân Từ Kiều lúc này đã mất đi không ít dục hỏa, mà trò chơi tình ái biến thái vẫn là ham thích của hắn.

Tề Từ Di dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi mình để quyến rũ, ánh mắt càng sáng lên, nhìn theo cơ thể mạnh mẽ của hắn, ý nói với hắn, cô thích trò chơi này.

Hắn vừa mới cột chặt tay cô, chân cô dùng sức quặc lấy thắt lưng hắn, phát ra thanh âm hưởng thụ.

Thân Từ Duệ theo sát thân ảnh đeo chiếc vòng cổ, ở một chỗ rẽ, rồi lại một chỗ rẽ nữa, đi thẳng ra hội trường.

Cô gái như cảm giác được có người theo dõi mình, đột nhiên dừng bước, quay đầu lại, nhìn Thân Từ Duệ đẹp trai mà lại mang theo hơi thở quý phái làm sự tức giận của cô ta dần dần tiêu tan.

“Xin hỏi tiên sinh, anh đi theo tôi làm gì?” Thanh âm của cô gái dịu dàng như trước, gương mặt kiều mỵ lộ ra sự gợi cảm, không thể nghi ngờ đây là một báu vật nhỏ.

“Là cô ấy sao?” Thân Từ Duệ nhẹ nhàng hỏi trong lòng.

Thấy ánh mắt hắn nhìn mình chằm chằm, nhưng cái gì cũng không nói, cô tò mò mà theo dõi hắn, tựa như đang thi xem ai có lòng kiên nhẫn hơn.

Thân Từ Duệ đi từng bước một về phía trước, mỗi bước hắn tới gần, tim của cô liền đập nhanh hơn một chút, cô đã từng gặp qua rất nhiều đàn ông đẹp trai có tiền, nhưng cho tới bây giờ chưa có người đàn ông nào có thể mang lại cho cô loại cảm giác này.

Tay hắn nhẹ nhàng chạm vào cổ cô, sau đó lướt xuống, chạm vào chiếc vòng cổ ngọc bích kia.

“Là em phải không?” Thanh âm của hắn dịu dàng như suối nước mùa xuân.

Cô giống như đã rơi vào một cái bẫy, bị mắc kẹt trong đó, không thể thoát ra, không thể thốt ra lời nào.

Hắn cũng không nói thêm gì nữa, không tự chủ được mà kéo cô ôm vào lòng, nhẹ nhàng ôm, mãi mê mà tận hưởng cảm giác yêu thương mà hắn đã chờ đợi.

Có lẽ hắn đã quá khát vọng, có lẽ hắn đã chờ mong lâu lắm rồi, hắn hoàn toàn không nghĩ rằng cô gái trước mắt này có thật sự là cô gái đêm đó hay không.

Đột nhiên bị ôm, làm cho cô gái hoàn toàn cả kinh, cô chưa bao giờ nghĩ tới mình lại có duyên kỳ ngộ điểm lệ như vậy, đây là lần đầu tiên Tề Từ Mục có gặp được, mặc kệ là người đàn ông này có ý đồ bất lương gì, cô đã bị hắn chinh phục.

Thật lâu sau, cô nhẹ nhàng đẩy hắn ra, dịu dàng như nước mà nói: “Tiên sinh, tôi nghĩ anh nhận nhầm người rồi, mặc dù vừa nãy anh chủ động là do kim lòng không đậu hay là lý do khác, nhưng bây giờ tôi cần phải đi.”

Cô dùng ánh mắt mát lạnh nhìn hắn, “Chiếc vòng cổ này nhìn rất đẹp, xin hỏi mua ở đâu vậy?” Thân Từ Duệ nhìn nó có chút thất thần, chính ánh mắt này đã bán đứng những suy nghĩ trong lòng hắn, có một loại đàn ông khi nhìn vào ánh mắt của họ, bọn vĩnh viễn sẽ không biết được họ đang suy nghĩ cái gì, nhưng một khi ánh mắt của họ lẫn tạp một chút cảm xúc, nó sẽ bán đứng chính họ.

Thời điểm Tề Từ Mục thấy hắn nhìn chiếc vòng cổ kia, trong lòng đã suy nghĩ ra khả năng, cuối cùng cô ta quyết định nói dối, bởi vì cô đoán người đàn ông này có tình cảm đặc biệt đối với chiếc vòng cổ.

“Tôi không biết là mua ở đâu, tôi chỉ biết, bốn năm trước, một ngày tôi thức dậy, nó đã có trên cổ. Đã xảy ra chuyện gì thì tôi không nhớ rõ, bởi vì tôi đã mất trí nhớ về một số chuyện.” Cô ta thân nhiên nói, ánh mắt như vô tình nhìn thấy sự thay đổi của hắn, “Xin hỏi tiên sinh, anh biết chiếc vòng cổ này sao? Hay là anh quen biết tôi à?”

Ánh mắt cô ta vô tội chứa đựng hồn nhiên như một đứa trẻ, nhưng mà hắn lại cảm thấy thân thể của cô còn thiếu một điều gì đó? Nhưng tốt cùng là thiếu cái gì thì hắn lại không có cách nào diễn tả được, có lẽ là liên quan đến việc cô ấy mất trí nhớ, Thân Từ Duệ tự trấn an lòng mình.

“Chiếc vòng cổ này có một câu chuyện đặc biệt, chuyện này chỉ có tôi cùng cô gái sở hữu chiếc vòng cổ này biết, nhưng mà tôi không biết liệu cô có phải là cô gái ấy không, bởi vì tôi chưa từng nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy.” Cứ như thế, ánh mắt của hắn không khỏi toát ra một tia dịu dàng, bởi vì hắn luôn kiên nhẫn nhớ tới cô trong buổi đêm kia.

“Có lẽ thật sự chỉ là hiểu lầm, tôi nghĩ tôi phải đi rồi, nếu về sau anh có cơ hội gặp được gặp lại cô ấy, tôi sẽ chúc phúc cho anh.” Tề Tư Mục lấy lui làm tiền, thân nhiên mỉm cười với hắn, xoay người đi về phía trước.

Hắn nhìn cô tao nhả xoay người, bản năng nói với hắn: phải giữ cô ấy lại, đó là cô gái mà người đã chờ đợi bốn năm nay, chiếc vòng cổ kia chính là minh chứng tốt nhất, một gia đình bình thường sẽ không bỏ ra gần ngàn vạn đồng để mua chiếc vòng cổ này.

“Đừng đi! Đừng đi!” Hắn đi lên phía trước giữ chặt cánh tay cô lại.

Cô quay đầu lại đón nhận ánh mắt khí phách của hắn, lòng của cô càng thêm khẩn trương hơn, trái tim bang bang đập loạn lên, mỗi một phút một giây đều nặng nề đánh sâu vào lòng của cô.

Cô bị hắn làm cho mê muội còn chưa kịp lấy lại tinh thần, đôi môi của hắn đã bá đạo đặt lên đôi môi mềm mại của cô, không ngừng mút lấy, không để cô có không gian để thở dốc.

Cô đưa tay chạm vào khuôn mặt hắn, nhìn hắn nói: “Mặc kệ em có phải là cô gái anh đang tìm kiếm hay không, nhưng giây phút đầu tiên khi nhìn thấy anh kia, em có một loại cảm giác giống như đã từng quen thuộc.”

Không đợi hắn lên tiếng, cô đã chủ động hôn hắn, ôm chặt cổ hắn, không cho hắn có suy nghĩ khác, mà chỉ có thể chìm sâu trong nhu tình chủ động của cô, không thể tự thoát ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Mưu kế

“Thật vậy sao? Giải thưởng nữ diễn viên mới triển vọng liên hoan phim Kim Kê Bách Hoa lần thứ 38 đã thuộc về em sao?” Tề Tư Mục vẫn có chút không thể tin mà tròn tròn mắt, tin tức này tới quá nhanh.

“Xem em vui chưa kia, chỉ cần chị gái này của em ra tay, còn có chuyện muốn mà không làm được hay sao?” Tề Tư Di hỏi lại, nhìn cô em gái xinh đẹp mang theo ánh mắt ngây thơ, như vậy sau này khi mà đã có kẻ chống lưng ở phía sau thì nhất định sẽ có thành tích nổi bật trong giới giải trí.

“Cảm ơn chị, chị gái thân yêu nhất nhất của em.” Tề Tư Mục vui vẻ mà ôm mặt chị gái hôn trái một cái, hôn phải một cái, cho đến khi Tề Tư Di cầu xin tha mạng mới buông tha.

“Làm sao chị có cảm giác gần đây em có việc gạt chị à? Cô gái nhỏ gần đây trở nên rạng rỡ, có phải đã yêu rồi không, mau khai thật đi!” Tề Tư Di nhìn tia sáng kì dị lộ lên trong mắt em gái, có đôi khi lại si ngốc ngây ngô cười, không thể không làm cô sinh nghi.

Tề Tư Mục cười ngây ngô, “Chị, lần này em thật sự bị người đàn ông kia làm cho mê muội rồi.”

“Người đàn ông nào lại có thể bắt được trái tim Tề gia nhị tiểu thư của chúng ta nhanh như vậy nha? Nói cho chị biết, hắn tên là gì? Làm gì và vãn vãn?”

“Anh ấy là Thân Từ Duệ, hắn chị đã từng nghe nói đến người này.” Mắt cô hơi hơi mỉm cười, thời điểm khi mà cô nghe thấy hắn tên là Thân Từ Duệ, tim của cô càng đập nhanh hơn, vì cái tên này cô đã từng nhìn thấy trên báo chí, nghe TV báo đài nói đến, người nổi nghiệp tương lai của tập đoàn Thân thị trị giá cả trăm ngàn triệu.

“Em đang nói đến người nổi nghiệp tập đoàn Thân thị – Thân Từ Duệ?” Tề Tư Di khó tin mà hỏi, người kia chưa bao giờ lộ diện trước giới truyền thông, lại là gã đàn ông thay đàn bà như thay áo.

Tề Tư Mục ra sức gạt đầu, dòng nước hạnh phúc trong lòng biểu hiện trên mặt rất rõ ràng.

“Em biết không? Hắn cùng Thân Từ Kiều là anh em trai cùng cha khác mẹ, nếu chị em chúng ta chinh phục được cả hai anh em nhà họ, chúng ta sẽ trở thành những người phụ nữ đẹp đẽ nhất, cao quý và rực rỡ nhất cả thành phố K này, cũng sẽ là đối tượng hâm mộ của tất cả các cô gái khác.”

“Chị, ý của chị là chị sẽ chinh phục Thân Từ Kiều sao? Ông chủ của công ty giải trí Thịnh Thiên, về sau em có thể trở thành diễn viên của Thịnh Thiên?” Tề Tư Mục hưng phấn đến mức thiếu chút nữa thì hét lên, ông trời thật sự ưu ái cô, không chỉ giúp cô gặp được đối tượng ngưỡng mộ trong lòng, mà còn có thể trở thành thiên hậu ảnh bạc khiến bao người ngưỡng mộ.

“Chị khuyên em, chinh phục Thân Từ Duệ so với việc trở thành thiên hậu ảnh bạc còn khó hơn rất nhiều.”

“Tứ Duệ đã nói sẽ không can thiệp đến chuyện của em, chỉ cần em thích anh ấy nhất định sẽ ủng hộ em.” Nghĩ đến Thân Tứ Duệ, ánh mắt của cô, giọng nói của cô đều mềm mại như gió xuân.

“Xem ra hần đối xử với em không tồi.”

“Anh ấy đối xử với em rất tốt, nhưng em thấy rất lo lắng, rất sợ hãi.”

“Hần đối tốt với em, em còn lo lắng sợ hãi cái gì?”

“Bởi vì em đã nói dối anh ấy, em sợ có một ngày anh ấy biết được sẽ không bao giờ. muốn gặp em nữa, thậm chí là hận em, em nên làm gì bây giờ?” Tề Tư Mục bắt an nhìn chị gái, nắm chặt lấy tay cô, vẻ mặt bây giờ cùng đáng về hạnh phúc ban này hoàn toàn trái ngược.

“Nói cho chị biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

Tề Tư Mục bắt đầu đem quá trình cô cùng Thân Tứ Duệ quen biết nhau kể tất cả cho chị nghe, chuyện này nghe như tình tiết của một chuyện tình lãng mạn trên TV làm Tề Tư Di cũng cảm thấy cả kinh.

“Chị, em phải làm thế nào mới có thể khiến Thân Tứ Duệ không phát hiện em là giả?” Tề Tư Mục nhíu chặt mày.

“Tìm ra cô gái kia, biết người biết ta mới có thể trăm trăn trăm thắng. Nếu cô ta đã chịu đem bán chiếc vòng cổ này, chứng tỏ cô ta rất cần tiền, cũng chứng minh cô ta là một phụ nữ hám tiền, loại phụ nữ này rất dễ đối phó.”

“Vậy chị phải giúp em, em thật sự không muốn mất Thân Tứ Duệ, em không chỉ thương anh ấy, huống chi anh ấy vẫn là chủ tịch của Thân thị, về sau việc làm ăn của nhà chúng ta cũng có thể được mở rộng và thuận lợi hơn nữa.” Cô cười ngọt ngào, trong lòng lại như đóa hoa đang nở xòe dưới nắng mai.

“Được rồi, yên tâm đi! Muốn tìm cô gái kia, sẽ không khó khăn lắm. Có lẽ là hần cố tình mượn cơ chiếc vòng này để tiếp cận em, chỉ là cách thức không giống người thường mà thôi, nhìn đáng về căn câu của em là đủ biết xác suất thành công cao bao nhiêu rồi.” Tề Tư Di trêu ghẹo em gái.

“Tốt nhất là như vậy, em đây cùng anh ấy chính là vương tử cùng công chúa, oa, ngắm lại cũng thật hạnh phúc nha.” Tề Tư Mục cười khờ dại.

“Em đi trang điểm đi! Em đi nằm mơ ngay đi!” Tề Tư Di bắt đầu chọc lét em mình, làm cô phải liên tục xin tha, trong phòng tràn ngập tiếng cười nói của hai chị em.

Tề Tư Mục len lén từ phía sau ôm lấy Thân Tứ Duệ, dịu dàng nói: “Chờ đợi mệt quá phải không?”

“Trời sinh phụ nữ có quyền đến muộn.” Hần quay người lại, nhẹ nhàng ôm lấy cô, ngửi mùi hương của cô, nhíu mày

“Gần đây em thích dùng nước hoa có mùi nồng nặc?”

“Vâng, anh không vui sao?”

“Anh nhớ mùi hương trên người em rất nhạt nhưng cũng rất thơm ngát, hãy cứ dùng mùi ban đầu đi!” Hần nhẹ giọng nói, cánh tay cũng buông thân thể cô ra.

Cô chu đôi môi đỏ mọng nũng nịu đáp lời: “Được rồi, em đây về sau sẽ lựa theo gu của anh.” Đấy lòng lại nổi lên một trận gọn sóng, hần vẫn coi cô là cô gái đêm đó, chẳng lẽ chỉ một đêm mà đã khắc sâu như vậy? Những gì cô gái đó có thể cho anh, Tề Tư Mục này cũng có thể cho anh.

Thân Tứ Duệ mở cửa xe cho cô, chờ cô lên xe rồi nhẹ nhàng đóng cửa xe lại.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Cô mở to mắt ngây thơ hỏi.

“Đưa em đi ăn ở một nhà hàng Pháp, rượu vang ở chỗ đó rất ngon.” Hần lãnh đạm nói.

“Tứ Duệ, anh thật tốt.”

Nói xong, cô hôn nhẹ lên môi hần, lộ ra nụ cười ngọt ngào, “Ba ngày nữa chính là lễ trao giải thưởng Kim Kê Bách Hoa, anh có đi không?”

“Ba ngày sau có thể không được, anh phải đi sang Anh, bên đó có một hội nghị quan trọng, khi trở về anh sẽ. đền cho em, được không?”

“Cuộc hội nghị này quan trọng hơn em sao? Đây là lần đầu tiên em được nhận giải thưởng, em thật sự hy vọng anh có thể đến.” Tề Tư Mục có chút không vui mà nói, lại phải cố nén bùng phát tính tình đại tiểu thư, vì cô biết Thân Tứ Duệ không thích những cô gái tính tình nhỏ nhen, chỉ có thể từ từ đổi giọng mà nói: “Thôi được rồi, công việc quan trọng hơn. Nếu xử lý công việc xong mà còn thời gian, nhất định phải trở về gặp, được không?”

“Được.” Hần gật gật đầu, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Suốt trên quãng đường xe chạy, Thân Tứ Duệ đã có một cảm giác không yên lòng khó hiểu, mà hần lại không thể tìm ra nguyên nhân của những suy nghĩ

vẫn vợ này.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Oan gia ngõ hẹp

“Ân Tịch, đêm mai là lễ trao giải, cô không chỉ có trách nhiệm với những việc mà tôi đã giao phó lúc trước, cô còn phải làm một số công việc hậu trường nữa, hiện tại có một vài nhiệm vụ quan trọng cần giao cho cô, đó là phục vụ cho tốt người năm nay đạt giải, biết không?” Chị Dương nghiêm túc nói, làm cho cô không dám coi nhẹ công việc quan trọng này.

“Người mới đoạt giải thưởng là ai vậy?” Ân Tịch uống nước, thuận miệng hỏi.

“Tề Tư Mục.”

Chị Dương vừa nói xong, người đang uống nước – Ân Tịch hoàn toàn bị bất ngờ, nuốt quá nhanh một ít nước còn chưa kịp nuốt vào đã bị sặc, ho đến nước mắt chảy ròng ròng.

Chị Dương dùng sức vỗ lưng cô, “Uống nước thế nào mà không cẩn thận như vậy chứ.”

“Chị Dương, có thể đổi người không, em sợ đến lúc đó vội quá lại hỏng việc, tiếp đón không tốt lại ảnh hưởng đến công ty của chúng ta.” Ân Tịch thương lượng nói.

“Ân Tịch, chị Dương biết em là người khéo léo, vậy nên yên tâm. Kỳ thực với thực lực của em, hoàn toàn có thể trở thành diễn viên hàng đầu trong giới điện ảnh, chính là nha đầu em không chịu chụp quảng cáo mất mề, hy sinh nhỏ một chút cũng không nguyện ý, ai.” Chị Dương thấy đáng tiếc mà lại đau lòng lắc đầu.

Ân Tịch chỉ cười nhạt, “Em có thể đổi một người khác tới nhận phần công việc kia được không?”

“Không được, nhất định phải là em. Chị Dương này đã suy nghĩ chu đáo rồi, Tề Tư Mục rất hay đến đây, diễn xuất của cô ta quả là không tồi, sau này nhất định có thể nổi danh, nếu em không muốn hy sinh, vậy chị đây tìm cơ hội cho em lên làm trợ lý của cô ta, như vậy nguồn thu nhập của em cũng ổn định và khá hơn, không cần phiền não ở công ty làm tạp vụ, được không? Chuyện như vậy không phải ai cũng có thể chạm tới nha, nhất định phải nắm chắc cơ hội.” Chị Dương chỉ ném lại vài câu ngắn gọn, để lại Ân Tịch với ánh mắt ngầy dại đứng ở tại chỗ.

Ân Tịch như thế nào cũng không thể ngờ tới, Tề Tư Mục lại bước chân vào thế giới giải trí, y như lời nói của chị Dương, sau này không chừng bọn họ sẽ phải giáp mặt nhau, nghĩ đến những điều này, bóng ma ngày thơ ấu làm cho cô không khỏi rung mình một cái.

Một bé gái tết hai bím tóc đuôi sam, mặc chiếc váy nhỏ siêu ngắn, nghe tiếng nhạc trong TV, bản thân lại theo tiết tấu không ngừng mà lắc lư cái mông nhỏ bé, bàn tay nhỏ bé vỗ liên hồi.

“Ôi, bà cô nhỏ của tôi ơi, cháu muốn nhảy cũng đừng đứng ở nơi cao như vậy, lỡ như ngã xuống thì làm sao? Cháu muốn dọa chết cụ ngoại sao?” Tàn Phương vội vã chạy tới, đem bé Tiểu Úc xuống dưới.

Lúc này, chuông cửa vang lên, Tiểu Úc vừa nghe tiếng chuông, co chân chạy ra mở cửa, Tàn Phương nhìn thấy thân ảnh nhỏ bé của nó, trong lòng càng thêm ấm áp.

“Mẹ, hôm nay mẹ tan ca sớm hơn hôm qua hai mươi phút.” Tiểu Úc chìa hai ngón tay, hưng phấn nói.

“Xem ra Tiểu Úc gần đây có tiến bộ, có thể đếm tới hai mươi.” Ân Tịch buồn tui, nắm tay bé đi về phía sô pha, “Nói cho mẹ nghe, hôm nay con có chuyện gì vui không?”

Mẹ vừa hỏi, Tiểu Úc liền nặng nề mà hít một ngụm khí: “Haizz.”

“Tiểu Úc hôm nay làm sao vậy, nói cho mẹ nghe chút nào?”

“Mẹ, con thật phiền lòng nha.” Tiểu Úc còn nhỏ tuổi mà đã bắt đầu phiền lòng, hai tay chống vào má.

“Kia, đây là thế nào chứ? Mau nói cho cụ ngoại biết nào.” Tàn Phương có chút khẩn trương.

“Cũng không có gì, chính là cái tên Tiểu Mập ở lớp học khi dễ cháu, hôm nay lại còn nói muốn chơi trò hôn nhẹ với cháu nha, cái chính là bộ dáng của nó thật không đáng yêu, cháu mới không cần chơi với nó đâu, thật sự phiền phức.”

Tiểu Úc vẫn còn đắm chìm trong thế giới phiền não của chính mình.

“Ha ha.” Ân Tịch đi qua ôm Tiểu Úc, hôn trái một cái, hôn phải một cái, “Tiểu Úc của chúng ta còn nhỏ như vậy đã có người theo đuổi, thật không đơn giản nha.”

“Mẹ, cái gì gọi là theo đuổi?” Tiểu Úc mở to mắt, tò mò hỏi.

Tần Phương cùng Ân Tịch nhìn nhau, nhún nhún vai không nói gì.

Hình ảnh cô trong gương, đẹp có phần diễm đúa, đôi mắt to đen láy lộ ra một tia狡 hoạt, môi đỏ mọng ướt át hấp dẫn, bên ngoài là chiếc váy chữ V cổ sâu khoi gợi trí tò mò, chỉ cần có cử động nhỏ cũng tạo ra một phen hấp dẫn trí mạng.

“Đêm nay tôi phải trở thành tâm điểm chói mắt của lễ trao giải liên hoan Kim Kê Bách Hoa, tôi phải khiến cho tất cả mọi người khi nhìn thấy đều phải nhớ rõ Tề Tư Mục tôi.” Cô ta nở một nụ cười mê người với hình ảnh trong gương.

Hai tay của cô nhẹ nhàng mở chiếc hòm ra, đó là một chuỗi vòng ngọc bích chói mắt, ánh sáng chói mắt thu hút ánh mắt người khác, trợ lý bên cạnh cô nhẹ nhàng giúp cô đeo vào.

“Wow, thật xinh đẹp.”

“Đêm nay người tỏa sáng nhất nhất định là Tề tiểu thư, rất đẹp.”

“Thật sự là lóa mắt nha!”

Người muốn lôi kéo làm quyền xung quanh lại không ngừng a dua nịnh hót, một số có vẻ là thực tâm khen cô, lòng ham hư vinh của Tề Tư Mục đứng là được an ủi lớn, nhưng mặt ngoài cô ta lại tỏ vẻ không để ý.

Ân Tịch không có xuất hiện ở phòng hóa trang của Tề Tư Mục, cô đem phần công việc “béo bờ” này trộm giao cho A Mĩ, mà cô lại tranh thủ thời gian rảnh rỗi mở máy tính lên mạng xem những bình luận của độc giả, trong lòng nhẹ nhàng mỉm cười.

Ngón tay linh động mà trắng nõn của nàng lướt nhanh trên bàn phím, hơi hơi nheo mắt lại, sau đó lại hơi ngẩng đầu, ánh mắt chăm chú của nàng giống như một bức tranh tĩnh mặc, yên lặng không phù hợp với khung cảnh náo nhiệt bên ngoài. . .

“Hứa Ân Tịch, cô ở đâu? Mau lăn ra đây cho tôi, hiện tại nơi này loạn thành một mảnh, cô ở đâu hả?” Chị Dương cầm bộ đàm lớn tiếng hét lên.

Ân Tịch “Bộp” một tiếng gấp máy tính lại, một bước bằng ba bước chạy nhanh hướng hội trường.

Ân Tịch đẩy mạnh cửa ra, lập tức nhìn thấy A Mĩ bị hung hăng tát hai cái, một thanh âm bén nhọn của đồ vật rơi xuống đất, “Mày hẳn là không muốn ăn cơm nữa hay sao? Mày có biết chiếc váy này đối với tao có ý nghĩa gì hay không?”

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi, Tề tiểu thư, tôi không cố ý đâu, thật sự rất xin lỗi.” A Mĩ ôm má một bên lại không ngừng giải thích, còn không ngừng áp chế ủy khuất của chính mình.

Ân Tịch nhìn cái người được gọi là Tề tiểu thư kia, cô nghĩ đó hẳn là Tề Tư Mục đi, bộ lễ phục dạ hội màu đen của cô ta bị dính một mảng nhỏ thuốc màu đỏ.

“A Mĩ đi lấy một chiếc cọ vẽ lại đây, A Nghĩa, anh am hiểu về tranh, đem chấm đỏ này biến thành một đóa mầu đơn đi.” Thời điểm Ân Tịch nói chuyện cô không có ngẩng đầu lên, ở trong tiềm thức của cô, cur nhiên là cô sợ hãi đối mặt, sợ hãi bị cô ta phát hiện cô chính là người chị năm đó bị cô ta khi dễ.

A Mĩ vừa thấy có người đến cứu nguy, sợ hãi trong lòng mới buông lỏng, dùng tốc độ nhanh nhất mang cọ vẽ tới tay A Nghĩa.

“Cút ngay, ai cho phép mày vẽ tranh đông tranh tây trên váy của bản tiểu thư?” Tề Tư Mục lại lần nữa bùng nổ tính khí đại tiểu thư, tất cả trong mắt đều là khinh bỉ.

“Tề tiểu thư, thời gian trao giải ngay lập tức đã bắt đầu rồi, nếu cô không để cho A Nghĩa thử một chút, chẳng lẽ cô muốn mặc bộ lễ phục này đi lên nhận thưởng sao?” Ân Tịch cố lấy hết dũng khí, lạnh lùng nói, tận lực làm cho thanh âm của mình nghe không chút cảm tình, mà cô vẫn nhìn những người bên cạnh mình, xem như là an bài bọn họ làm việc đi, mà trong lòng chính cô thừa hiểu rằng, bản thân mình là đang tránh né ánh mắt của Tề Tư Mục.

“Hừ, nếu tranh vẽ không đẹp, tôi nhất định sẽ khiến các người không còn đường mà kiếm ăn.” Cô vẫn như trước chưa hết giận, đôi mắt xinh đẹp đã lộ ra sự gian ác.

“A Nghĩa, nhanh lên.” Ân Tịch nháy mắt với hắn.

A Nghĩa cầm lấy cọ vẽ, quét một chút vào thuốc vừa màu đỏ, pha trộn với màu sắc lúc trước, nhẹ nhàng vài nét bút, một đóa mầu đơn đỏ rực đã nở rộ trên nền váy, lại dùng một chút màu xanh, vẽ nên vài cái lá cây, trông vô cùng sống động, tựa như một đóa mầu đơn nở rộ dưới nắng mai.

Nhìn thấy kiệt tác như vậy, Tề Tư Mục cũng kinh ngạc, không khỏi bội phục người vẽ cùng cô gái đã ứng cứu kịp thời kia.

“Nói cho tôi biết cô là ai?” Tề Tư Mục nhìn không được hỏi.

“Tôi tên là A Nghĩa.”

“Tôi hỏi cô gái không cột tóc kia, cô quay lại đây.” Cô ta vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Cô ấy tên Hứa Ân Tịch.”

“A Nghĩa.”

Ân Tịch và A Nghĩa đồng thời lên tiếng, cô muốn ngăn cản nhưng quá là không còn kịp nữa.

“Hứa Ân Tịch, cô qua lại đây.” Lời của cô ta rất nhẹ, lại khiến cho người ta không thể kháng cự, cô biết mình đúng là không thể thoát khỏi đối mặt nữa.

Ân Tịch xoay người lại, mỉm cười nhìn cô ta: “Tề tiểu thư, xin hỏi bây giờ còn có gì không hài lòng nữa không?”

Tề Tư Mục đối diện với đôi mắt thanh lệ kia, ngũ quan xinh xắn không chút phần son, lại đẹp như một bức tượng điêu khắc, làm cho trong lòng Tề Tư Mục cực kỳ không thoải mái.

Cô ta nhẹ nhàng đi tới, “Nơi này do cô phụ trách sao?”

“Đúng vậy.”

“Bốp!” một tiếng vang lên bàn tay dừng ở trên khuôn mặt trắng nõn của Ân Tịch, khiến người khác nhất thời kinh hãi, lại không ai dám lên tiếng.

“Tôi đánh cô để cho cô nhớ kỹ, tôi không phải kẻ dễ chọc đến, các người làm không tốt phải bị phạt.” Cô ta khinh miệt nhìn cô.

Ân Tịch chống lại ánh mắt của cô ta, sau đó ánh mắt nhẹ nhàng sụp xuống, nhìn thấy chuỗi vòng cổ ngọc bích kia, trong phút chốc kinh sợ, nguyên bản cô cũng có một chiếc vòng cổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Lễ trao giải

“Thân tống ngài thực sự muốn đi đón Tề tiểu thư sao?” Trợ lý kiêm vệ sĩ A Cơ lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, tìm cho tôi một vị trí an toàn nhất, tôi muốn dành cho cô ấy một sự bất ngờ.”

“Tiếp theo là hạng mục giải thưởng nữ diễn viên mới triển vọng nhất năm nay, người nhận thưởng: Tề Tư Mục, xin bên dưới cho một tràng pháo tay nhiệt liệt để đón chào Tề Tư Mục tiểu thư.”

Hội trường một mảnh thét chói tai, “Tư Mục, Tư Mục, Tư Mục. . .”

Tề Tư Mục mặc bộ lễ phục màu đen trẻ cỏ chậm rãi đi lên bục nhận giải, tao nhã mà cao quý, một đóa mầu đơn sống động lại tăng thêm vài phần hấp dẫn cho cô ta.

Cô hơi hơi mỉm cười với tất cả khán giả, hoàn toàn bất đồng với vẻ kiêu ngạo ương ngạnh trong hậu trường, khiến cho người ta không khỏi bội phục khả năng diễn xuất của cô ta.

Người dẫn chương trình nhìn không được ca ngợi: “Quả là một người phụ nữ kiêu sa, không thể không công nhận rằng hôm nay Tề tiểu thư ăn vận quả là vô cùng chói mắt, đối với giải thưởng này, cô có điều gì muốn chia sẻ đây?”

Tề Tư Mục cầm lấy mic, ôn nhu nói: “Cảm ơn tất cả các vị khán giả đã ủng hộ tôi, không có sự cổ vũ của các vị tôi sẽ không thể giành được giải thưởng này cảm ơn mọi người, hy vọng sau này tôi sẽ có nhiều tác phẩm điện ảnh công chiếu để đền đáp công ơn mọi người.”

Cả hội trường lại lần nữa nhiệt liệt vỗ tay.

“Tề tiểu thư, tôi nghe nói nhạc sĩ nổi danh thế giới KC đang định sáng tác riêng cho cô một ca khúc, có đúng không?”

“Điều này tôi cũng chưa rõ ràng lắm, nếu như có thể có được sáng tác riêng của KC, tôi nhất định sẽ vô cùng quý trọng cơ hội này, cũng sẽ không để cho quý vị đã yêu mến tôi phải thất vọng. Cảm ơn!” Tề Tư Mục không có tiếp tục đề cập đến vấn đề khác.

Người dẫn chương trình đang chuẩn bị nói lời cảm ơn chào tạm biệt cô ta, lại đột nhiên có mấy người diễn cường ôm hoa chạy lên, hiện trường lại một lần nữa nhiệt liệt vỗ tay, cảnh tượng như vậy quả là nổi bật hơn hết thảy những diễn viên đã nhận giải đi xuống.

Người dẫn chương trình phỏng vấn vài người nên tặng hoa, hỏi bọn họ vì sao lại hâm mộ Tề Tư Mục?

“Em cảm thấy bộ dáng của chị Tư Mục thật sự rất xinh đẹp, sau này lớn lên em cũng muốn xinh đẹp như vậy.” Đây là một giọng bé gái vô cùng ngọt ngào, có lẽ là trên dưới 8 tuổi gì đó.

“Diễn xuất của Tư Mục rất xuất sắc, tôi vẫn sẽ ủng hộ cô ấy.”

“Hy vọng sau này sẽ có nhiều tác phẩm điện ảnh xuất sắc được công chiếu cho fan hâm mộ chúng tôi được thưởng thức.”

. . . . Hội trường lại lần nữa vang lên tràng vỗ tay lớn

Ân Tịch nhìn chuỗi vòng cổ sáng chói bằng ngọc bích trên cổ Tề Tư Mục, trong lòng một mảnh mát mẻ, đi qua một chỗ rẽ, lại mơ hồ nghe được một thanh âm, cô tò mò dừng lại bước chân, chậm rãi đi đến gần cửa.

“Trần Đạo, chúng ta đã bàn bạc rồi nha bộ phim tiếp theo em là diễn viên chính, a . . .”

Thanh âm này có điểm quen thuộc, Ân Tịch nhẹ nhàng mà đẩy cửa ra, cửa không có khóa trong, nguyên lai là người được giải nữ diễn viên xuất sắc nhất là này Ngô Ngọc, chỉ thấy nửa người trên cô ta lơ lửng, một cánh tay ra sức ôm lấy thắt lưng của Trần Đạo, tay kia thì đang tìm đến nơi bí ẩn của hắn . . .

“Thoải mái không? Còn muốn nữa hay không? Trần Đạo?” Ánh mắt cô ta mơ màng nhìn hắn, vì được làm diễn viên chính, cô phải làm cho vị đạo diễn này thực vui sướng.

“Tiểu yêu tinh, lại dùng lực một chút, a! Đúng là như vậy, nhanh một chút, nhẹ một chút, nhanh nữa lên . . .” Thanh âm của Trần Đạo đứt quãng áp lực không la lớn, chỉ thấy Trần Đạo dùng sức một cái, đầu Ngô Ngọc đã bị hắn đè xuống, mặt của cô ta đến gần bộ phận mẫn cảm của hắn . . .

“Ấn nó. Anh muốn em dùng hết sức ấn nó thật lâu, để cho anh nhìn thấy công lực của em, nó thoải mái, em nhất định cũng thoải mái, tiểu yêu tinh . . .” Hắn dùng lực vỗ vỗ đầu của cô ta, sau đó chỉ nghe thấy những thanh âm đặc thù vang lên. . . .

Ân Tịch đã không muốn tiếp tục nghe nữa, không cần nghi ngờ gì đây chính là một cuộc giao dịch, chính là những người này càng lúc càng lớn mật, không chỉ có làm ở trên giường kín đáo, mà ngay cả nơi của công chúng bọn họ cũng tìm thấy hứng thú, mà tên Trần Đạo này lại bắt một nữ minh tinh nổi tiếng dùng miệng để giải quyết dục vọng của hắn Xem ra tất cả những lời đồn đều là sự thật

Cô chạy rất nhanh rời khỏi nơi quỷ quái này, lại hoàn toàn không có chú ý tới người đang đi ngược chiều tới.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Giống như đã từng quen biết

“Cô là ai?” Hắn không kiềm chế được mà hỏi, thanh âm lại vô cơ mà ôn nhu, mà loại tiếp cận ôn nhu thân thiết này trong nháy mắt khiến đầu óc cô trống rỗng, tựa hồ đã bị hắn vẩy vào trong lòng, nhưng cô lại không muốn thoát ra.

“Chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Cô nhìn hắn, đúng vậy, hắn có khuôn mặt khiến cho phụ nữ phải mê mẩn, cánh môi mỏng có vẻ cong lên phía trước, chính là cô xác định đây mới là lần thứ hai nhìn thấy khuôn mặt này, lần đầu tiên là trong buổi tiệc tối bị hắn cưỡng hôn, lần thứ hai là lúc này đây.

“Mỗi lần gặp một người phụ nữ nào anh cũng đều hỏi như vậy sao?” Cô nhẹ nhàng thở ra, hơi thở trong veo khiến cho tim hắn có điểm loạn nhịp, mỗi lần nhìn thấy cô, hắn đều cảm thấy dường như đã từng quen biết.

Cô nhẹ nhàng mà liếm môi, dấu đi rung động trong lòng, mỗi lần nhìn thấy hắn, không hiểu sao cô càng thêm bối rối.

“Đây là cô đang hấp dẫn tôi, đúng không?”

Thân Tử Duệ nhẹ tay xoa cánh môi của cô, nhẹ nhàng mà vuốt sang trái rồi lại sang phải, không thể không thừa nhận, da thịt của cô thực non mịn, ngay cả môi cũng trơn bóng như vậy, hắn nhìn không được muốn nhiều hơn trên cơ thể cô, nghĩ như vậy, thân thể hắn vô cơ nóng lên, dần dần có phản ứng.

“Anh thả tôi đi!” Cô cúi đầu nói, thậm chí còn có một tia cầu xin, cô sợ hãi hắn như vậy tới gần, mà thân thể hắn lại gắt gao ép cô vào bờ tường, làm cho

cô không thể nhúc nhích.

“Van xin tôi, tôi sẽ tha cho em.” Hơi thở của hắn lại lần nữa ủa tới, làm cho cô không có thời gian để cự tuyệt hương vị hô hấp của hắn.

“Anh. Anh hạ lưu. Anh vô sỉ. Anh đê tiện.”

Cô bối rối, tìm trong đầu tất cả những từ có thể sử dụng, để buộc hắn rời đi, mà hắn lại càng thêm chăm chú nhìn vào mắt cô, tựa hồ muốn nuốt cô vậy.

“Đừng. Để tôi đi.”

Cô trở nên sợ hãi, bởi bởi vì bàn tay hắn bắt đầu không yên phận mà càng thêm đòi hỏi trên người cô.

“Em nói tôi hạ lưu, vô sỉ, đê tiện. Bây giờ tôi sẽ cho em biết sự hạ lưu, vô sỉ, đê tiện của tôi.”

Tay hắn dường như không định dừng lại, nhẹ nhàng lướt qua xương quai xanh trơn bóng, ngón tay không ngừng mà trượt.

“Anh. Nếu anh không đi tôi sẽ kêu lên đấy!” Ân Tịch giận dữ nói, lại phát hiện càng nói thanh âm của mình càng lớn hơn.

Đôi chân rắn chắc của hắn mạnh mẽ khống chế chân của cô, không để cho cô có thêm nửa động tác: “Cô muốn kêu như thế nào? Đây là cô đang nói cho tôi biết cô càng muốn hơn đó.”

“Anh.” Ân Tịch đột nhiên bối rối, khuôn mặt nhỏ nhắn ảo não tức giận càng làm cho nó thêm ửng hồng.

Hắn nhìn không được mà cắn xuống vai cô.

“A.” Ân Tịch đau đến mức kêu khẽ.

Hắn ngừng đầu nhìn thấy cô gắt gao cắn chặt môi mình, động tác quen thuộc này khiến cho tim hắn đập loạn lên, mùi hương quen thuộc mà xa lạ làm cho hắn xao động bất an.

“Cô đã từng có một đêm đặc biệt sao?”

Không biết tại sao, bản năng của hắn muốn biết cô có một buổi tối như vậy hay không, thậm chí hắn hy vọng câu trả lời của cô là có.

Đôi mắt thanh mỹ của cô lóe lên một tầng sáng, tựa hồ là đang cố nén nước mắt, môi cô hơi run rẩy muốn nói tiếp, người đàn ông này vì cái gì lại hỏi cô như vậy, vì cái gì phải gọi lên nỗi đau mà cô đang muốn cố gắng quên đi. . . .

“Có phải nếu tôi nói cho anh biết, anh sẽ bằng lòng tha tôi đi.”

“Nếu lấy đây làm điều kiện trao đổi thả em ra, tôi có thể đồng ý.”

Ánh mắt hai người lại lần nữa đối diện nhau, nhìn thấy cô cố nén nước mắt, tim hắn có chút đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Biết rõ

“Từ Duệ . . . Từ Duệ. . . ?”

Một giọng nữ kiều mị vang lên, sau khi Thân Từ Duệ nghe được liền sửa sang lại quần áo và tăng thêm khoảng cách giữa hai người, động tác vô thức này khiến cho Ân Tịch đột nhiên cảm thấy nhục nhã.

“Từ Duệ, anh khiến em tim thật mệt chết đi, A Cơ nói anh đến đây, em thật vất vả mới thoát khỏi vòng vây của phóng viên. . . .” Cô ta đột nhiên phát hiện không khí có chút dị thường, cô nhận thấy sự tồn tại của Ân Tịch. Lông mày nhíu lại, hơi cúi đầu, bộ dáng chật vật mà lại động lòng người, nội tâm đột nhiên có một cảm giác vô cùng khó chịu.

“Tư Mục, chúng ta đi thôi.” Thân Từ Duệ chỉ thản nhiên nói một câu, cũng không muốn cô tiếp tục gây phiền phức.

Tránh việc không cần thiết phát sinh.

Thật phiền nha.

“Nhưng mà . . .” Tề Tư Mục còn muốn nói gì đó nhưng tay cô đã bị Thân Từ Duệ nắm lấy kéo đi, hướng tới phía đối phương hỏi han, để lại cho Ân Tịch hai bóng lưng thân mật.

Một cảm xúc kỳ lạ lướt qua trái tim Ân Tịch, nước mắt cố nén rốt cục cũng ào ào tuôn ra, đẹp tựa đóa hoa tinh khiết sau cơn mưa, nhưng cuối cùng cũng chỉ là người ngoài mà thôi, mà cô cũng không thể hiểu nổi vì cái gì mà bản thân mình lại khó chịu như vậy, người chậm rãi ngồi xổm xuống đất, tay vô thức ôm lấy hai vai mình, nước mắt hưng hăng tuôn rơi, lại bị đầu chính mình che khuất.

“Đề tiện. . .” Một giọng nữ bén nhọn vang lên xẹt qua màng tai của Ân Tịch, thanh âm này thực quen thuộc, nghe một lần cô khó có thể quên được, cô lau nước mắt nhẹ nhàng đứng dậy.

“Mây thật giỏi diễn trò. Mây cho rằng mây bày ra cái bộ đáng đáng thương là có thể câu dẫn Từ Duệ hay sao? Nói cho mây biết tốt nhất mây nên thực tế chút đi, Hứa Ân Tịch, mây đừng tưởng mà sửa thành họ Hứa là tao không nhận ra mây là ai, mây loại đàn bà đáng xấu hổ này, mây cả đời cũng đừng nghĩ thoát khỏi số kiếp bần tiện.” Tề Tư Mục tròn lớn mắt, đẩy về miệt thị cùng khinh thường.

“Mây cảm mến lại.” Ân Tịch cũng tròn lớn mắt nói.

“Đừng tưởng mây có thể gặp được Từ Duệ là mây giỏi, chính là tao nói cho mây biết mây cũng chỉ là một bộ quần áo của hắn, là loại đàn bà thấp hèn bán thân cho đàn ông để cầu vinh thôi, sớm hay muộn mây cũng bị hắn đá thôi, bởi vậy thức thời mà cách xa hắn một chút, nếu không tao sẽ không bỏ qua cho mây đâu.” Tề Tư Mục vẫn chưa nguôi giận như trước, “Nếu để cho tao một lần nữa nhìn thấy mây tiếp cận hắn, tao sẽ khiến cho mây nhớ thật rõ cái gì là ‘những ngày thơ ấu không thể quên’, tiện nhân, cút.”

“Bốp!” Một thanh âm vang lên, Ân Tịch vung tay tát cô ta một bạt tai, đây là lần đầu tiên cô có dũng khí đi đánh một người phụ nữ, đặc biệt là phụ nữ họ Tề.

“Mây đánh tao?” Tề Tư Mục chặt vật ôm lấy mặt mình, vạn lần không thể tin nổi, cô gái trước mắt này lại dám ra tay với mình, từ trước đến chỉ có cô khi dễ kẻ khác, hôm nay cư nhiên lại bị người mà cô vô cùng khinh thường này khi dễ, cơn giận này như thế nào cô cũng nuốt không trôi, khi mà cô vung tay đang định trả lại cho cô ta một bạt tai thì ngừng đầu lên đã đối diện với khuôn mặt băng lãnh của Thân Từ Duệ.

“Từ Duệ . . . em . . .” Tề Tư Mục nói không lên lời, nước mắt ào ào tràn ra, chạy nhào vào lòng ngực hắn, nức nở khóc.

“Em muốn đánh cô ta?” Khuôn mặt Thân Từ Duệ tối đen lại, hắn tin tưởng những gì hắn đã thấy, lòng cô gái này cư nhiên lại ác độc như vậy.

“Từ Duệ . . . vốn là em trở lại để lấy đồ vật này nọ, thấy cô ta còn ở đây, liền cùng cô ta chào hỏi, chính là cô ta tự nhiên lại nói em câu dẫn anh, nói em không biết xấu hổ, còn mắng em là tiện nhân, vì sao lại có kẻ xấu như vậy, anh là bạn trai của em, chính là cô ta nhìn như thế nào mà bảo em là kẻ thứ ba, ô ô. . .” Ánh mắt cô ta liếc xéo mặt cô, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Tề Tư Mục ẩn nấp trong lòng ngực hắn, nước mắt và thanh âm ứ khuất không ngừng nức nở, sự tĩnh lặng không giải thích của cô cùng những thanh âm nức nở của Tề Tư Mục càng khiến hắn càng thêm tức giận.

“Tôi yêu cầu cô phải giải thích với cô ấy, tôi muốn cô lập tức giải thích!” Lời nói của hắn khiến cho không kẻ nào dám có một tia phản kháng, trong thanh âm lộ ra uy hiếp trí mạng.

“Anh lấy tư cách gì mà bắt tôi giải thích sự việc mà anh không biết ngọn nguồn, anh lấy tư cách gì mà dám lớn tiếng đe dọa tôi?” Ân Tịch không chút nào sợ hãi mà ngheh diện ánh mắt của hắn kiên định mà lãnh đạm nói.

“Từ Duệ, quên đi, em không muốn gây chuyện thị phi, em nghĩ rằng cô ta bỗng nhiên sinh lòng đố kỵ mới làm vậy thôi, mau đi thôi, nếu có phóng viên phát hiện được thì sẽ không tốt đâu.” Tề Tư Mục kéo tay hắn.

“Thân tống, có một đám phóng viên đang chạy lại đây, về chuyện riêng tư của Tề tiểu thư, nhanh rời đi thôi, không sẽ muộn mất.” A Cơ lãnh đạm nhìn màn khôi hài này.

“Nhớ đấy, nếu còn dám đánh người phụ nữ của tôi . . . Thì nên nhớ rõ hỏi trước xem Thân Từ Duệ tôi có đồng ý hay không, hừ!” Hắn ném lại một ánh mắt cảnh cáo lãnh khốc trí mạng, ôm cô gái đang nức nở trong lòng rồi khỏi tầm mắt của cô.

“Thân Từ Duệ . . . Thân Từ Duệ . . . Thân Từ Duệ . . .”

Ân Tịch thầm nhĩ nhắc lại cái tên này, đúng vậy, người đàn ông này đã hoàn toàn quên cô, lời hứa hẹn vẫn như là thật đã sớm tan biến – không còn nữa. “Tôi hy vọng anh không phải Thân Từ Duệ mà tôi biết, anh chính là chủ tịch nắm giữ tập đoàn tài chính Thân Thị – huyết mạch của thành phố, mà không phải Thân Từ Duệ mà tôi biết.”

“Nếu em thấy đau liền lớn tiếng kêu lên đi.” Đây là câu nói đầu tiên mà hắn nói với cô.

“Nắm chặt tay của anh, nếu đau thì dùng lực xiết chặt lấy.” Đây là câu thứ hai hắn nói với cô, khi mà lưng của cô bị tra tấn giống như người tàn tật, cô thống khổ hưng hăng bám chặt vào tay hắn, mà ngay cả lông mi hắn cũng không có chút rung động.

“Tạm biệt, Thân Từ Duệ.”

Trong lòng Ân Tịch nhẹ nhàng nói, quay đầu lại nhìn thực đã không còn bóng dáng hắn nữa, cô nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang tuôn rơi, đoạn thơ ấu ảm

áp này cứ như vậy chậm rãi rời xa cô.

Về đến nhà.

“Về nhà nghỉ ngơi cho tốt.” Thân Tử Duệ nhẹ nhàng mà nói, trong giọng nói lộ ra tia mệt mỏi, khuôn mặt quật cường của cô gái kia vẫn xuất hiện trong đầu hắn.

“Em muốn anh ở lại với em, Tử Duệ, em biết bên cạnh anh có rất nhiều đàn bà, chính là cho đến bây giờ em vẫn chưa là người phụ nữ của anh, em muốn trở thành người phụ nữ của anh.”

Tay cô không an phận mà quàng lên cổ hắn, cánh môi đỏ búng bao trùm lấy môi hắn, chủ động của cô khiến hắn có chút bất ngờ.

Do dự.

Thân thể của cô lại càng dán sát vào người hắn, bộ ngực sữa mềm mại gắt gao ma sát ngực hắn, tay cô nhẹ nhàng vói vào Tây trang tối màu của hắn, nhẹ nhàng mà vuốt ve hắn, muốn khơi mào dục vọng của hắn.

Nhìn thấy cô chủ động nhiệt tình như vậy, hắn hóa bị động thành chủ động, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể cô, làm cho cô ngồi ở trên đùi chính mình, cánh môi hắn trên cái cổ duyên dáng của cô chậm rãi đi xuống . . .

Lễ phục màu đen trẻ cổ của cô chậm rãi tụt xuống, lộ ra cánh xuân đầy đặn xinh đẹp, một bàn tay hắn ra sức vuốt ve, mà cánh môi hắn lại ở một bên ngực ra sức cắn nuốt, dùng sức vừa đủ khiến cho cô nhìn không được mà ngâm nga ra tiếng.

“Tử Duệ . . . Em muốn.” Thân thể cô bị hắn nhẹ nhàng nâng lên, nhìn thấy dục vọng như rồng như hổ kia thức tỉnh dậy.

“Như vậy em đã chịu không nổi, thực miễn cảm.” Hắn ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt ửng hồng của cô.

“Anh phá hư . . . Em muốn anh yêu em, em muốn trở thành người phụ nữ của anh . . . Cho nên, em muốn . . . Em muốn, rất muốn.” Cô chậm rãi tuôn ra những lời mỉa mai, tay bắt đầu chậm rãi trượt xuống dưới, thẳng tới khi chạm tới nơi miễn cảm của hắn, cô có thể cảm nhận được sự nóng bỏng của hắn, lớn lên của hắn . . .

Tay cô chậm rãi vuốt ve nó, miệng nhẹ nhàng cắn bờ vai của hắn, động tác lớn mật này đột nhiên kích thích thần kinh của hắn, hắn không suy nghĩ ở trên vai của cô dùng lực cắn một cái thật mạnh, lưu lại một dấu răng thanh mỹ, cổ nén kìm nén không cho lệ rơi xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn mà quật cường kia khác sâu vào suy nghĩ của hắn.

Tay hắn nhẹ nhàng túm lấy tay cô, “Đi lên nghỉ ngơi, trên xe không thuận tiện lắm.”

Cô choáng váng mờ lớn hai mắt, không hiểu vì sao hắn đột nhiên dừng lại, “Có phải anh cảm thấy kỹ xảo của em không bằng những nữ nhân khác nên anh không thích em?”

“Không phải, mỹ vị của em một đêm kia anh vẫn còn nhớ rõ.” Hắn thản nhiên nhìn cô, “Em nhìn không giống bình thường.” Cô gái trước mắt này cùng sự ngây ngô bốn năm trước có chút bất đồng, ngây ngô đã chuyển thành chủ động . . .

“Em không biết, em chỉ muốn anh vui vẻ, muốn anh ở trên người em mà vui vẻ.” ánh mắt cô vô tội lệ nóng vòn quanh, hắn đem cô ôm vào ngực mình.

Hung hăng mắng chính mình, vì cái gì lại nhớ tới người phụ nữ chết tiết kia, mà lại đi thương tổn người con gái mà mình vẫn chờ đợi bấy lâu nay?

Lâm Âm Ái thấy cô, tức giận chất vấn: “Có phải cháu không còn coi ta là bà nội nữa hay không? Cứ nhiên dám trộm ta đi diễn phim, cháu muốn bà tức đến chết mới hả đúng không?”

Tiền tay bà ta đem ly trà ném xuống đất, ai cũng sợ tới mức không dám hé răng. . .

“Bà nội, cháu chỉ muốn làm một ngôi sao điện ảnh mà thôi, tại sao bà phải tức giận đến vậy chứ? Cháu có thể giặt giũ cũng là mang lại sĩ diện cho Tề gia nha. Tề Tư Mục cảm thấy thật phiền phức với những hét hò của Lâm Âm Ái.

“Ngôi sao, ngôi sao cũng chỉ là con hát, cháu làm con hát, về sau như thế nào còn có thể tiến vào gia đình hào môn, tìm nhà môn đăng hộ đối chứ.” Lâm Âm Ái đập bàn, lớn tiếng gào thét.

“Cái này bà không cần quan tâm, cháu có bạn trai rồi.”

“Cái gì? Con có bạn trai, vì sao lại không nói cho mẹ biết?” Ngô Niệm nhin không được tiếp lời.

“Bà nội, mẹ, mọi người cũng đừng cấm đoán em gái quá, hiện tại nó là bạn gái của Thân Tử Duệ, sự nghiệp diễn xuất của nó sẽ do Thân Tử Duệ chống đỡ, giúp cho nó trở thành ngôi sao cũng có thể tiến vào nhà hào môn.” Tề Tư Di ở một bên thay em gái giải thích. . .

“Sao? Cháu là đang nói đến Thân Từ Duệ người thừa kế tập đoàn Thân Thị sao? Bà không nghe nhầm chứ? Cái tập đoàn kia có thủ phủ đặt tại Anh mà vẫn là huyết mạch kinh tế trong nước – tập đoàn Thân Thị sao?” Lần này ngay cả Lâm Âm Ái cũng có chút khó tin.

“Đúng vậy, chính là hần ta, vậy cho nên, Từ Mục chỉ cần nắm chặt lấy hần, khẳng định sẽ khiến Tề gia về vang, đến lúc đó, bà nội và mẹ đi ra ngoài cũng như dát vàng vào mặt.” Tề Từ Di cười cười nhìn cả nhà.

“Vậy càng không thể chụp diễn gì hết, Thân gia là danh ngôn vọng tộc, như thế nào lại chấp nhận một đứa con dâu là con hát chứ? Chuyện này. . .” Lâm Âm Ái không tiếp tục phát hỏa nữa mà khản trương đứng dậy.

“Ô kìa, bà nội, bà cũng đừng quan tâm nữa, cháu sẽ nắm chắc tất cả, cháu muốn đi nghỉ ngơi, hôm nay cháu mệt mỏi quá rồi.” Tề Từ Mục khề dậm chân, không hồn giận mà nhìn mọi người.

“Vậy con chọn thời điểm đưa nó đến ra mắt đi, để cho chúng ta nhìn một chút, tốt nhất là nên sớm đính hôn, người như vậy nhất định phải gắt gao túm chặt.” Ngô Niệm ở một bên thức tỉnh con gái, sợ cô không thể tóm được hần.

Tề Từ Mục xoay người đi lên lầu, Tề Từ Di đi theo lên, thần bí nháy mắt với cô.

“Chị, chị thấy biểu hiện hôm nay của em thế nào, có được không?” Tề Từ Mục nhẹ nhàng mà hóp một ngụm nước.

“Không kém nha, đúng là tiểu yêu tinh nha, không phải đêm đầu tiên của em đã giành cho mỗi tình đầu của em rồi sao?”

“Chị, những chuyện này đều là quá khứ rồi, hiện tại trong lòng em chỉ có Từ Duệ thôi, chính là cư nhiên hôm nay em lại gặp được Hứa Ân Tịch cùng Từ Duệ ở một chỗ, con tiện nhân đáng chết kia cư nhiên vẫn còn sống, còn ba lần bốn lượt mà ve vãn đàn ông nữa. . .” Ánh mắt cô ta lộ lên phần uất, từ miệng phun ra không một từ tốt đẹp nào.

“Để đó chị còn có tin tức kinh thiên động địa muốn cho em biết nè, em uống nước trước đi, chị xác định em uống xong mới nói cho em biết, miễn khỏi em bị sặc. . .” Tề Từ Di vuốt ve bàn tay nõn nà của mình.

“Còn chuyện gì nghiêm trọng hơn sao?” Tề Từ Mục chu cái miệng nhỏ, nén giận nói.

“Chị điều tra ra được chủ nhân của cái vòng cổ kia.” Cô giơ tay đặt lên vai em gái, “Trước khi chị nói xong, em phải đảm bảo là sẽ bình tĩnh mới được.”

“Chị, chị mau nói đi, em sắp vội đến chết rồi đây.” Tề Từ Mục Dừng sức gặt đầu.

“Chị hỏi ông chủ lúc trước bán vòng cổ cho chúng ta, hình như người đem đến là một bà già tên Tần Phương.”

“Tần Phương là ai?” Tề Từ mục nhin không được hỏi, “Đó là mẹ của Hứa Bộ Dung, là bà ngoại của Hứa Ân Tịch.” Tề Từ Di cắn răng kèn kẹt nói.

“Cái gì, ý của chị là cái vòng cổ này có thể là của Hứa Ân Tịch? Chuyện này làm sao mà có thể chứ? Có phải chị tra nhầm rồi không?” Tề Từ Mục căn bản không muốn chấp nhận tin này là sự thực, cô có chết cũng không tin người mà Thân Từ Duệ vẫn nhớ mãi không quên là cái con tiểu tiện nhân mà cô ghét nhất.

“Không phải có thể là của nó, mà là người phụ nữ có một đêm quan hệ với Thân Từ Duệ chính là nó. Năm đó nó bán vòng cổ này hần là để chữa bệnh cho Hứa Bộ Dung. Hơn nữa còn có một tin tức, nhất định em nghe được sẽ nhảy dựng lên mất?” Như trước, Tề Từ Di cho cô ta một khoảng thời gian để có thể chấp nhận.

“Cái gì, còn chuyện gì nữa sao, chị nói hết ra đi, em chịu được mà.”

“Hứa Ân Tịch còn sinh một đứa con gái, năm nay hơn 3 tuổi, có khả năng rất lớn con bé kia chính là con của Thân Từ Duệ, chuyện này một khi hần mà biết được, hậu quả thế nào em có thể tưởng tượng ra đây.” Tề Từ Di đem tất cả mọi chuyện mà mình điều tra được từng câu từng chữ nói cho em gái biết.

Nghe được tin tức khi ngạc như vậy, Tề Từ Mục kinh hoàng, ngã ngồi trên sofa, trong mắt tràn ngập kinh hoàng.

“Từ Mục, đừng lo lắng, còn có chị ở đây.” Tề Từ Di đi đến trước sofa, ngồi ở bên cạnh cô ta, nhẹ nhàng mà trấn an.

“Chị, chị nhất định phải giúp em, con tiện nhân Hứa Ân Tịch kia sao mà xứng đôi với Từ Duệ chứ, em tuyệt đối không để cho cô ta đạt được mục đích.” Tề Từ Mục tròn trũng mắt, trong mắt tràn ngập thù hận.

“Đừng, trước mắt, phải ngăn cản không cho Hứa Ân Tịch tiếp cận Thân Từ Duệ nữa, tốt nhất là khiến cho Hứa Ân Tịch biến khỏi thành phố này đi, phải làm cho nó biến khỏi thành phố này.”

“Nhưng mà, làm sao mà làm nó biến khỏi đây được chứ, cho dù là có cho cô ta một ít tiền, chưa chắc cô ta đã đồng ý rời khỏi.” Về mặt Tề Từ Di ai oán, rít giọng nói.

“Khiến cho cô ta hận thấu tâm thành phố này, hoàn toàn không còn người vương bận, nhất định cô ta sẽ rời đi. . .”

Tề Tư Di lộ ra chút hung ác.

“Ý của chị là . . . Nhưng là như vậy có rước phiền toái đến không a?” Tề Tư Mục không khỏi giật mình đứng dậy.

“Chuyện này em không cần lo nhiều, hiện tại em phải khống chế được Thân Tử Duệ, khiến cho hấn ta và Hứa Ân Tịch không có cơ hội gặp nhau.” Tề Tư Di lại cẩn trọng dặn em mình.

.....

“Đêm nay anh muốn đi chơi bạc sao?” Một cô gái đi đến trước mặt một người đàn ông, từng bước đi yếu điệu nổi bật lên quần áo xa hoa mà khiêu gọi trên người.

Người đàn ông cầm ly rượu, một bên nhẹ nhàng mà mân mê cái ly thủy tinh, một bên lại hưởng thụ màn xuân sắc trước mặt.

Cô nhẹ nhàng vuốt ve phần da thịt lỏa lồ trên người mình, tận đến khi kẻ sát thân thể người đàn ông.

Miệng hấn vẫn còn ngậm rượu, nhẹ nhàng màng hé mở miệng, đem từng giọt rượu đỏ mà đưa vào trong miệng cô, một lần lại một lần mút lấy thơm mát trong miệng cô, tay kia lại ra sức nắm bóp lấy bờ ngực cỡ bự đã đỏ bừng lên của cô ta.

“Xuống nữa.” hấn ở bên tai cô nhẹ nhàng ní non.

“Từ Kiều. . .” Cô mơ màng nhẹ nhàng cắn lên vành tai của hấn, sau đó nhẹ nhàng mà nằm lên chiếc giường xa hoa.

Thân Tử Kiều nhẹ nhàng dùng khăn lụa đỏ bịt kín mắt cô ta, “Tu Di, đợi một lát nữa anh sẽ cho em biết thế nào là vui sướng lên thiên đường và vui sướng đến chết. . .”

“Hừ. . .” cô ta cực kỳ mất hồn mà hừ ra một tiếng.

Trong bóng tối quý dị lộ ra một khuôn mặt tươi cười, đem ly rượu nhẹ nhàng mà tưới lên người cô, cảm giác lạnh lẽo không khỏi khiến cô run rẩy. . .

Hấn vui vẻ thưởng thức, cúi người xuống, vươn đầu lưỡi một lần lại một lần liếm, công phu thuần thực của cái lưỡi khiến cho thân thể mẫn cảm của Tề tư Di chốc lát đã run rẩy, trên người bắt đầu lan ra một tầng đỏ ửng.

“Từ Kiều. . . Đứng. . . Đứng tra tấn người ta nữa. . .” Tề Tư Di áp lực dục vọng đang muốn bùng nổ, loại cảm giác khó chịu đến mất hồn này làm cô cơ hồ tức muốn chết đi.

Hai tai cô ôm chặt lấy đầu của hấn, muốn ở trên đầu lưỡi của hấn tìm đến nhu cầu khát vọng của mình, tay cô chậm rãi đem đầu hấn ấn xuống dưới, thẳng đến khi cái lưỡi của hấn đụng đến vùng cổ đại lan tràn tới mẫn cảm của cô. . .

“A. . . Thoải mái không?” Đầu lưỡi hấn linh hoạt mà liếm, làm cho toàn cô kịch liệt run rẩy, một trận lại một trận khoái cảm khiến cô hét lên.

Thân Tử Kiều giống như được thỏa mãn ngẩng đầu lên, nhìn cái đầu không ngừng ngoe nguẩy của cô, trong đầu hấn đột nhiên tràn ngập khuôn mặt của một người phụ nữ khác. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Làm cho cô ta phải đến cầu xin tôi. (18+)

“Từ Kiều. . . Xin anh. . . em chịu không được nữa. . . . Đứng tra tấn em nữa, được không?” Khuôn mặt Tề tư Di ướt đầm mồ hôi, ham muốn dục vọng bùng nổ, tay cô ta ở trong đêm đen sờ soạng, Thân Tử Kiều trong nháy mắt có chút hoảng hốt vì xuất hiện ảo giác, vội vàng nhảy khỏi giường.

“Từ Kiều, . . . anh ở đâu? Đứng đi, cho em. . .” Cô càng thêm bức thiết, đột nhiên không cảm nhận được hơi thở nóng bỏng của gấn trên người, dục vọng của cô ta không được thỏa mãn càng thêm bành trướng.

“Em tới bắt anh. . . . Bắt được anh anh liền cho em. . .” Hấn nhẹ nhàng thổi khí bên tai cô, cô nghe được hơi thở của hấn vội vàng vươn tay sờ soạng tìm kiếm thân thể hấn. . .

Tay hấn thừa dịp cô không chú ý, lén lút quờ đến nơi đầy đà của cô, nhẹ nhàng mà bóp vài cái rồi vội vàng chạy đi, làm cho cô ta càng thêm ham muốn không thể ngừng nghỉ.

“A. . .” Tề Tư Di lại hét lớn lên, tay cô ta không an phận mà vuốt ve thân thể chính mình, một tác lại một tác đi xuống, vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi chính mình, tay bắt đầu hướng tới nơi mẫn cảm. . .

Một trận lại một trận run rẩy, thanh âm rên rỉ một lần lại một lần vọng vào lỗ tai Thân Từ Kiều, tất cả mọi động tác của cô đều bị hấp thu vào trong tầm mắt.

Dục vọng của người đàn bà này hẳn đã biết rõ, hẳn không thể không thừa nhận, bọn họ quả là cặp đôi trời sinh trên giường, hẳn dừng ở động tác và thanh âm của cô, rốt cục không thể kìm nén nữa, hướng về phía thân thể của cô ta đi đến.

Tay hẳn mới vừa động đến thân thể của cô, rốt cục cô ta không thể khống chế được nữa, hung hăng ôm lấy hẳn, dùng sức cắn lên vai hẳn, hai tay không an phận lần mò tới nơi nóng cháy của hẳn . . .

“A. . .” Hẳn trầm giọng hét lên một thanh âm hưởng thụ.

Con khát của đàn ông hung hăng đánh gục hẳn, một cái xoay người liền ngồi lên trên, yết hầu rốt cục cũng phát ra tràn thanh âm khiến cô ta vừa lòng . . .

“Người mà tôi bảo cậu điều tra đã tìm được chưa?”

“Cậu xem có phải là người này không?” A Khôn đem ảnh chụp đưa ra trước mặt Thân Từ Kiều.

Ánh mắt hẳn nhìn chằm chằm ảnh chụp, trên bức ảnh hé ra khuôn mặt cô đang hơi hơi mỉm cười, ánh mắt có chút xuất thần tỉnh lặng mà lại có chút mất mát khiến cho tim hẳn không khỏi dâng lên một cỗ nhu tình.

“Nói qua tình huống của cô ta xem nào.” Mắt hẳn vẫn như trước nhìn chằm chằm bức ảnh, không có ý định dời đi.

A Khôn đứng ở bên trái hẳn, nhẹ giọng nói: “Cô ta tên là Hứa Ân Tịch, là người do Tổng Hồng phụ trách, cô ta thích diễn xuất, nhưng cuối cùng cũng chỉ diễn những vai quần chúng, về nguyên nhân của việc này thì không khó hiểu lắm, có lẽ là cô ta không muốn chấp nhận quy tắc.”

A Khôn nói tới đây, nhẹ nhàng dùng ánh mắt liếc một cái Thân Từ Kiều.

“Nói tiếp đi?” Tuy ngữ khí của hẳn rất nhẹ nhưng lại không thể áp chế được tia hỗn loạn.

“Tôi đã hỏi thăm tình huống của cô ta ở chỗ Tổng Hồng, bà ta nói cô ta chính là cô gái đem đêm đầu tiên bán với giá cao kia, cũng từng đưa đến trước mặt cậu một lần.” Thanh âm của hẳn chậm rãi nói, bởi vì hẳn thoáng nhìn thấy lông mày Thân Từ Kiều đã nhíu chặt lại.

“Ý của cậu là, Hứa Ân Tịch chính là cô gái đã đưa đến bên cạnh Thân Từ Duệ, phải không?” Một bàn tay hẳn ra sức bóp chặt góc ghế, như là muốn bóp nát nó vậy, đem toàn bộ tức giận phóng thích trên cái ghế.

“Đúng.” Thanh âm của A Khôn nhỏ như tiếng muỗi vo ve, hẳn biết cậu chủ đang suy nghĩ cái gì, hẳn không đại gì mà đang đứng ở cửa Lôi Trì lại tự tung tự tác sảy chân một cái khó mà giữ được cái mạng này.

“Thân Từ Duệ và Hứa Ân Tịch có nhận biết đối phương không?” Hẳn vẫn cường chế lửa giận trong lòng như trước, trong đầu hiện lên hình ảnh một người.

“Hẳn là không đâu. . .” Câu nói kế tiếp của thuộc hạ không hiểu vì sao đã bị hẳn làm cho hoảng sợ, run rẩy nói.

“Tôi muốn cậu làm cho cô ta phải chủ động đến cầu xin tôi, tôi phải có được cô ta, hiểu được ý tứ của tôi chứ? Cụ thể phải làm như thế nào thì đi mà bàn bạc với Tổng Hồng, sau đó kêu Tổng Hồng đến chỗ tôi một chuyến.” Hẳn hơi hơi nheo mắt lại, tăng sương mù trong mắt dần dần tan biến, mà nội tâm lại dâng lên một cỗ nhện nhào, “Cô gái này, hẳn phải có được.”

Đây là lần đầu tiên hẳn bức thiết mãnh liệt muốn có một người phụ nữ đến như vậy, hẳn nhất định sẽ không để cô thoát khỏi lòng bàn tay của chính mình.

“Còn gì muốn hỏi sao?”

Thuộc hạ tò mò: “Cậu thật sự tính toán kết hôn cùng Tề tiểu thư sao?” A Khôn nói xong đầu càng thêm cúi xuống.

“Đương nhiên, vì sao tôi lại muốn kết hôn với cô ta, cậu hẳn là biết rõ, tôi cùng cô ta không chỉ là bạn giường thích hợp. . .” Hẳn hơi nheo mắt nhìn hẳn, ý cười hiểm ác lộ ra khóe miệng.

” . . . Lần trước cậu nói muốn chơi một trò chơi với nhiều người, thời gian cụ thể cậu đã dự định chưa để tôi còn an bài, những người đó đã chọn và đưa đến đây cho cậu, nhưng là có một người chưa đến, có vẻ hơi khó khăn.” A Khôn nâng tầm mắt nhìn sắc mặt đã có chút dụi đi của hẳn.

“Người kia có phải là Niếp Dục hay không?”

“Đúng thế, cô ta có chỗ dựa vững chắc là đại thiếu gia, hơn nữa cũng là người ở bên cạnh cậu ấy hai năm, cô ta cũng không dám khinh thường mà phản bội cậu ấy.”

“Nói cho cô ta biết, nếu như không muốn phản bội Thân Từ Duệ, vậy thì làm cho cô ta dứt khỏi Thịnh Thiên đi, mà cũng khiến cho cô ta không thể bước chân vào thế giới giải trí nữa! Càng là đàn bà của Thân Từ Duệ, tôi càng phải động vào.” Nhìn hần như là đang muốn đánh nhau, tùy tay đem một chén trà nhỏ trên bàn hung hăng bóp nát.

“Vâng, tôi đã rõ.” Sau khi A Khôn nói xong, tự động đi ra ngoài cửa, nhẹ nhàng mà đóng lại biến mất khỏi tầm mắt của Thân Từ Kiều.

“Thân lão đại, cậu tìm tôi?” Tống Hồng đi đến trước mặt hần, nhẹ giọng hỏi thăm.

“Biết tôi tìm bà có việc gì không?” Mặt hần nhẹ nhàng đảo qua mặt bà, người phụ nữ này đã hơn bốn mươi tuổi, lại chăm sóc dung nhan trong giống như chỉ mới 30 vậy, quyền rũ thướt tha.

“Có chút không rõ ràng lắm, còn phải đợi lão đại chỉ giáo, như vậy tôi cũng có thể thay ngài làm tốt sự tình.” Bà ta nhẹ nhàng cười, nội tâm lại nổi lên một tia gọn sóng.

“Gần đây có một bộ phim điện ảnh cổ trang bắt đầu quay, phải không?” Thân Từ Kiều lãnh đạm nhẹ nhàng băng quơ nói.

“Đúng vậy, ý tứ của cậu là . . .”

“Bảo Đạo Vị sắp xếp cho Hứa Ân Tịch một vai diễn không tồi, nhưng là tôi muốn kết quả sau khi cô ta có được vai diễn này xong thì gây lên một loạt những phản ứng gây ảnh hưởng lớn, càng lớn càng tốt, lớn đến mức cô ta không thể thoát khỏi, làm cô ta phải đến cầu xin tôi, hiểu chưa?” Hần nhìn khuôn mặt khôn khéo của bà ta, nhẹ nhàng mà nở nụ cười.

“Tôi đã hiểu, tôi sẽ bàn bạc lại với Đạo Vị . . .” Tống Hồng nhẹ nhàng đáp.

“Biết nguyên tắc của tôi chưa?”

Ánh mắt hần lộ ra tia tức giận thân nhiên, lòng Tống Hồng lại càng thêm căng thẳng.

“Rõ, đã rõ , tôi cam đoan thân thể của cô ta sẽ không bị xâm phạm.”

“Chi cần bà làm tốt chuyện này, chuyện phía trước tôi có thể không truy cứu, nhưng là thời điểm làm việc đừng có động chạm đến điểm mấu chốt của tôi, bà cần tiền để đi bao dưỡng thẳng đàn ông kia, nhưng khi làm việc dưới tay tôi, phải hiểu được chuyện gì có thể làm chuyện gì không nên làm, nếu không chớ có trách tôi Hiểu chưa?”

Thời điểm Thân Từ Kiều nói chuyện, ánh mắt không có dời khỏi Tống Hồng, nhìn thấy khuôn mặt bình thản mà như kích động của bà ta, trong lòng dần dần lộ ra một ý cười.

“Tạ ơn lão đại, lần sau khi làm việc tôi nhất định sẽ nghiêm khắc dựa theo quy định cậu đặt ra, đối với việc phá vỡ nguyên tắc của cậu tuyệt đối sẽ không có lần tiếp theo.” Tống Hồng hèn mọn cúi đầu, cố gắng giải thích với hần.

Tống Hồng dùng sữa dưỡng thể thoa đều lên người mình, một lần lại một lần, đối với chuyện của bà ta Thân Từ Kiều đều rõ như lòng bàn tay, mà khi làm bà ta cảm thấy đã kín kẽ không chút sơ hở, xem ra bà đã quá xem nhẹ hần rồi.

Tại đây trong cái vòng luẩn quẩn này, ai có thể mua mặt mũi của Tống Hồng bà có thể có tất thảy những gì mình muốn, không chỉ có bản thân phải cố gắng mà còn phải lợi dụng thủ đoạn và các mối quan hệ, mấy năm nay khi các hạng mục làm ăn của Thịnh Thiên mở rộng đúng là không thể thoát khỏi liên quan, mà bà lại phải ở trong cái vòng luẩn quẩn này tiếp tục giữ được mặt mũi, phải dựa vào Thịnh Thiên, muốn dựa vào Thịnh Thiên thì nhất định phải nghe lời của Thân Từ Kiều.

“Bội Dung, thực xin lỗi, cảm tình của hai chị em ta một lần lại một lần va chạm vốn đã không còn, ở trong cái vòng luẩn quẩn này, ai cũng có cái bất đắc dĩ của chính mình.” Trong lòng Tống Hồng nhẹ nhàng nhắc lại, đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng bà cảm thấy có lỗi với đệ nhất ngôi sao một thời có ơn với bà.

Mà từ giờ trở đi, bà phải biến Hứa Ân Tịch trở thành công cụ ổn định của mình, thậm chí là một cái cây rụng tiền. Nghĩ thông suốt, bà chậm rãi buông lỏng chính mình, để cho thân thể cực kỳ thư giãn.

Suy nghĩ một lần rồi một lần, động tác chà lau thân thể cũng không có dừng lại, chậm Thật chậm . . . lừa hận trong mắt đã biến thành dục hóa không thốt lên lời. . .

Loại chơi đùa này đối với bà đã quá quen thuộc, bất quá, mấy năm nay áp lực càng lớn hơn, dục vọng của bà cũng càng lớn, hết trai bao này lại đến trai bao khác.

Vừa xuất hiện bên cạnh bà ta, đàn bà có tiền có quyền thì có quyền sinh sát, nghĩ muốn tiến vào giới giải trí, phải cần bà xem vừa mắt, chỉ cần nghe lời bà ta, không thể nghĩ ngờ gì sẽ có được một lời cam đoan của bà ta.

Một đôi tay cường tráng có lực nhẹ nhàng mà xoa bóp bả vai của bà ta, “A!” Bà ta nhẹ nhàng mà phát ra một thanh âm sung sướng, “Kỹ thuật mát xa của em có vẻ đã tiến bộ nhiều, chị Hồng thật thích, nhất định sẽ ghi tạc trong lòng.” Tay hắn lại chậm rãi tăng lực, “Thoải mái sao?”

“Thoải mái. . . . Lại tiếp tục ấn xuống đi. . . .” Một lời mà hai ý tứ này, làm cho thân thể bà ta càng thêm thoải mái.

Lý Chương sau khi nghe được, năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng từ trên bả vai chậm rãi trượt xuống, thủ pháp quả là nhuần nhuyễn và lão luyện.

Miệng Tổng Hồng phát ra từng đợt từng đợt thanh âm thỏa mãn. . . .

“Đề chỗ này lại. . . tăng lực một chút. . . rồi mạnh một chút. . .” thanh âm của bà ta càng ngày càng trầm mê, càng ngày bà ta càng mê luyện thủ pháp cuồng dã mà có chút thô lỗ này, càng cuồng dã càng khiến bà hưởng thụ, thân thể tuổi trẻ có lực lại càng khiến dục vọng của bà ta cuộn cuộn dâng lên.

“Bóp đi. . . dùng sức bóp đi. . . a. . .”

Tay Lý Chương không có dự liệu sớm như vậy đã khiến bà ta đạt đến khát vọng rồi, hai ngón tay ở bên dưới lại hung hăng dùng sức đi vào, lại ra sức mà xô xuyên.

“A. . . . Tên yêu tinh này. . . . Muốn cho chị chết hay sao?” trong giọng nói hờn dỗi của bà ta còn mang theo thỏa mãn cực hạn, “Mau. . . . Dùng sức. . . . Cố gắng cho chị. . . . Lớn nhất đi. . . .”

“Sao vậy, mới như vậy đã muốn rồi sao.?”

“Chú em. . . .”

“. . . . Tôi. . . . Dùng sức. A. . . .”

Tổng Hồng không chịu nổi nữa, một cái xoay người đã đè hẳn xuống dưới thân, hung hăng mà ngồi lên, cuồng loạn mà cười ngửa, lớn tiếng hét chói tai, đúng chỉ có như vậy, mọi phiền não của bà không thể thắng nổi dục vọng chính bản thân. . . . Hết thảy mới có thể phóng thích.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Nhục nhĩ trong tiệc rượu

“Ân Tịch, xem qua kịch bản này, Trần Đạo bảo di đưa cho cháu.” Tổng Hồng đem kịch bản đưa tới tay cô, “Thật là kỳ quái, con quỷ háo sắc này không có hướng cháu mà xuống tay, cư nhiên nguyện ý cho cháu vị trí thứ chính.”

“Thật sự sao?” Ân Tịch nhìn thấy mấy chữ “Đàn bà chốn hậu cung.” Một kịch bản lớn như vậy không ngờ lại có thể đến tay của cô, “Xác định là dành cho cháu sao ạ?”

Cô vẫn là không thể tin tưởng được chuyện tốt như vậy đột nhiên lại có thể chạy đến với mình, nguyên tắc làm việc của Trần Đạo những người trong làng giải trí đều biết, cứ mỗi bộ phim được công chiếu lại thành công lãng xê vang danh một diễn viên mới thành cấp sao, nhưng là muốn có được kịch bản của hắn ta, ngay cả người tâm phúc cũng phải trả một cái giá rất đắt.

“Cố gắng nỗ lực lên, di Hồng không hi vọng cháu cả đời này chỉ là diễn viên quần chúng mà thôi, kỹ thuật diễn xuất của cháu hơn hẳn mẹ mình, cho nên nhất định phải quý trọng cơ hội này.” Bà ta vỗ bả vai Ân Tịch, có chút áy náy nói.

“Cám ơn di Hồng, nhất định di đã tốn không ít công sức, thay cháu cầu xin với Trần Đạo, nhất định đã rất tiêu tốn công sức, nhất định cháu sẽ không làm di thất vọng.” Ân Tịch cảm kích nhìn di Hồng.

“Phần lớn những vai diễn được đề bạt trong bộ phim này đều là diễn viên mới, nữ chính là người mới giành được giải nữ diễn viên mới xuất sắc nhất, nam chính là Lý Cơ – nam diễn viên mới xuất sắc nhất, hãy cố gắng lên, hy vọng liên hoan Kim Kê Bách Hoa tiếp theo sẽ có tên của cháu.” Bà ta cổ vũ nhìn Ân Tịch. “Chuyện của Tề gia tốt nhất là đừng để vướng bận vào sự nghiệp của cháu, cháu đã biết giới giải trí hỗn tạp, việc chạm mặt là không thể tránh khỏi.”

Ân Tịch Dùng sức cắn môi, cô cũng không có nghĩ sẽ trở thành đối thủ diễn xuất của Tề Tư Mục, hơn nữa trên danh nghĩa cô ta là diễn viên chính cũng là đối thủ với vai diễn của cô, trong lòng chung quy cũng có một tia lo sợ.

“Di Hồng, vậy bộ phim này có Ngô Ngọc không?” Ân Tịch khép nép hỏi một chút, nhớ đến những gì ngày đó cô đã nghe được.

Thân thể của cô bỗng rét run, trao đổi như vậy sẽ lấy được cái gì chứ?

“Cô ta hả, chắc cũng là thứ chính đi, bộ phim hậu cung lần này còn nhiều diễn viên có thể nổi danh lắm, con nhỏ này không đơn giản. Hừ. .” mũi Tổng

Hồng lộ ra một trận trào phúng.

Ân Tịch không lên tiếng đáp lời, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Đàn bà chốn hậu cung” vì một tên hoàng đế mà mọc sừng đối địch lẫn nhau, đàn bà trong giới giải trí cũng vì danh vọng mà đối đầu nhau, chung quy, đều là vì muốn tìm một ông chủ có quyền, có thế mà bám vào . . .

Mà cô làm sao có thể thoát khỏi quy tắc của giới giải trí chứ?

Buổi tiệc họp giới thiệu “Đàn bà chốn hậu cung” có mấy thành viên quan trọng, Trần Đạo cùng nhà đầu tư Lưu tổng.

“Trần Đạo . . . đến đây, em kính anh . . .” Ngô Ngọc cầm ly rượu ngồi ở trên đùi hắn.

“Tiểu Ngô vẫn đúng là tri kỷ, đến đây, đến đây. . . Tất cả mọi người uống đi . . .” Trần Đạo dùng sức bóp một bên đùi lả lơi của cô ta.

Những người khác tay đều nâng ly, đồng thời uống, có một người đàn bà nhẹ nhàng mà nhích người, đến gần thân thể nhà đầu tư Lưu tổng.

Duy nhất chỉ có nam chính Lý Cơ là ngồi cười uống rượu, trong lòng mọi người đều biết, hắn có thể có được vai diễn này, khẳng định là có người chống lưng phía sau, người này chính là Tổng Hồng.

Tề Tư Mục trào phúng liếc nhìn mấy nữ diễn viên khác, chính là Hứa Ân Tịch, người có bối cảnh giống như cô ở trong giới giải trí thượng lưu này lại không cần a dua nịnh hót, cũng không cần đi hiến thân . . . cô đến được nơi này không thể nghi ngờ chính là một kẻ quái dị, Hứa Ân Tịch lại trở thành chèn cười của bọn người kia.

Ân Tịch yên lặng ngồi ở một bên, không đi nịnh hót bất kỳ kẻ nào, cứ cho là như vậy, nhưng mà kẻ khác lại không chịu buông tha cho cô.

“Vị này là Hứa tiểu thư sao? Quả là trời sinh khí chất thanh lệ nha, tôi đã rất ít nhìn thấy tiểu mỹ nhân như vậy, Trần tổng anh đúng là thật tinh mắt, thật là tinh mắt...” nhà đầu tư Lưu tổng lớn mật lộ ra ánh mắt dâm dăng, tay dưới bàn đã bắt đầu không chịu an phận.

Tay hắn chậm rãi mon men đến chân Ân Tịch, may mắn tối hôm nay cô mặc đầm dạ hội kín đáo dài chấm gót, nguyên nhân dễ hiểu là cô đã nhìn thấy hành động dâm tiện của tên Lưu tổng này trong tiệc họp mặt đầu năm, ở đây muốn làm người, phải học hết được mọi mảnh khoe, tựa như cái cô diễn viên kêu San San này vậy.

“Ai nha, Lưu tổng thật là phá hư a . . .” Cái cô tên San San gắt gao dùng chân mon mem theo tay Lưu tổng, hờn dỗi với Lưu tổng nói.

Ân Tịch nhẹ nhàng mà nhích người, tránh khỏi bàn tay bẩn thỉu của Lưu tổng đang đuổi theo.

Một bàn tay bị người đàn bà kia kẹp chặt lấy, tay kia vẫn còn không an phận mà tìm kiếm nơi ẩn nấp của Ân Tịch . .

. . Thân mình Ân Tịch chợt tránh né nhanh chóng di chuyển.

“Nào, chúng ta cạn một ly mặc cho những nữ nhân không biết đối nhân xử thế, hy vọng bọn họ sớm ngày hiểu được đạo lý này, mọi người nói xem có đúng không nha.” Tề Tư Mục nâng tay đứng dậy thực ôn nhu nói, “Tôi kính một ly trước.”

Tay cầm ly rượu của cô ta đột nhiên di chuyển, giả bộ không cẩn thận làm đổ ly rượu thuận tiện đổ cả lên đầu Ân Tịch, một ly rượu từ từ rót xuống . . .

Cô ta vội vàng rút khăn lau trên bàn ra, lớn tiếng ra vẻ thực có lỗi nói: “Thực xin lỗi . . . thực xin lỗi nha . . .” tay cô ta ra vẻ lau đi rượu đổ trên tóc mà thực chất là cô ta đang dùng sức mà giật tóc Ân Tịch, khiến cho cô đau đến gần như chết lặng.

Tề Tư Mục vẫn như là chưa hết giận, nhìn thấy một nhân viên phục vụ đang đi tới, trong mắt lại toát ra một ý cười giảo hoạt.

Nhân viên phục vụ còn chưa có thực sự đến gần thân thể của cô ta đã giả vờ nhẹ nhàng ngã lộn đến trước mặt hắn, mọi thứ đều đổ ụp xuống mặt đất, hai tay lại gắt gao túm chặt tóc của cô.

“A. . .” Ân Tịch bị người ta đột nhiên dùng sức giật tóc mình cuối cùng cũng không thể nhịn được hét lớn lên, mà lúc này, một loạt sự việc đã xảy ra. . .

Nhân viên phục vụ đỡ thân thể sắp ngã xuống của Tề Tư Mục, trực tiếp tránh cho thân thể cô ta tiếp xúc mặt đất.

Lưu tổng thừa dịp loạn ôm lấy Ân Tịch, một bàn tay ôm lấy thắt lưng của cô, tay kia thì vô si mò đến ngực của cô, hơn nữa còn dùng sức bóp một cái, lộ ra nụ cười dâm dăng.

“Hứa tiểu thư, đáng người của cô quả là tuyệt mỹ nha!” Nói xong thân thể hắn cư nhiên sát gần lại dựa hướng vào cô, vật cứng trên người hắn có chấn động rõ ràng, Ân Tịch hận không thể dùng dao mà cắt phăng nó đi, mà tóc của cô lại vẫn bị Tề Tư Mục gắt gao túm chặt . . .

Cuối cùng nhân viên phục vụ cũng dùng sức đỡ Tề Tư Mục đứng dậy, lúc này đau đớn từ tóc của Ân Tịch mới giảm đi một chút, mà trên tay của Tề Tư Mục lại nắm một nhúm tóc của cô, cô ta khoe khoang mà quơ quơ trước mặt cô. . .

“Thực xin lỗi, Hứa tiểu thư, vừa rồi nhân viên phục vụ không cẩn thận huých phải tôi, chân không vững liền ngã xuống, kỹ năng của nhân viên phục vụ này

quá kém, cô nói có phải không nha?” Trong mắt Tề Tư Mục nổi lên ý cười không ý tốt.

Ân Tịch chỉ thản nhiên nhìn cô ta một cái, không nói lời nào, chỉ là trong chớp mắt, cô nhìn thấy Tề Tư Mục đánh một bạt tai vào mặt nhân viên phục vụ, đánh xong lại nhỏ nhẹ nói: “Phục vụ không tốt, đây là anh tự tìm lấy, nếu như anh bất mãn có thể đi báo cáo với quản lý của các anh.”

Một cái tát này dù là đánh vào mặt nhân viên phục vụ, nhưng không thể nghi ngờ gì đây là lời chào của cô ta với những người ở đây, khách sạn này dám đắc tội với Tề Tư Mục cô ta như vậy, sau này nhất định cũng chả tốt đẹp gì. . .

Ân Tịch vừa được tự do không có để ý đến Tề Tư Mục, mà là bật người đẩy Lưu tổng ra, tránh xa hẳn một chút, bởi vì dùng sức quá mạnh, Lưu tổng không thể đứng vững, mông hướng xuống chào hỏi mặt đất, mất hết cả mặt mũi.

Ân Tịch trong lòng nói thầm, “đắc tội nhà đầu tư này, cũng đừng vọng tưởng đến vai diễn này nữa.” Cô nhìn thoáng qua khuôn mặt đã nhuộm màu đỏ tía của Lưu tổng nghĩ thầm, nhất định lần này cô đã dẫm nát ao khô tâm của di Hồng rồi.

“Ôi, Lưu tổng, em đỡ ngải đứng lên nào, đau không?” San San bật người ngồi chồm hổm xuống, chạy nhanh đi diu hẳn, những người khác cũng vội vàng thăm hỏi.

“Hứa tiểu thư, làm sao có thể không cẩn thận như vậy chứ? Lưu tổng mà cô cũng dám đẩy, phạt ba chén đi. . .” Trần Đạo cầm chén rượu đưa cho cô, thuận tiện nháy mắt một cái, Ân Tịch sao mà không biết, đây là một lần cơ hội để cô lấy lại mặt mũi cho Lưu tổng chứ, không uống thì việc này nhất định hồng бет mất, chính cô cũng gặp rắc rối không ít. .

“Chúng ta cũng đừng làm khó xử vị tiểu thư này, nếu không tôi thay cô ấy uống phạt đi!” Rót cục cũng có người đứng ra thay cô nói chuyện, người đó chính là Lý Cơ, tuy rằng hẳn vẫn không có nói nhiều, nhưng hiện tại hẳn vẫn là ngồi sao bên cạnh di Hồng, người bình thường không nề mặt nhưng cũng sẽ không dám đắc tội.

“Thì ra ở đây còn có hộ hoa sứ giả nha, chính là nếu như anh uống hết rượu phạt này, nếu như một người nào đó không cẩn thận lỡ lời nói ra bên ngoài, chuyện này sẽ khá phức tạp nha, hơn nữa cũng sẽ làm mất thành ý của chị Hứa đây.” Tề Tư Mục giống như âm hồn không có tan, chỉ cần có thể khiến cho Ân Tịch thống khổ thì cô ta sẽ tận dụng mọi cơ hội.

Tay cầm chén rượu của Lý Cơ xấu hổ giờ giữa không trung.

“Không phải chỉ là ba chén rượu thôi sao? Lý tiên sinh anh cũng quá xem nhẹ tôi rồi.” Ân Tịch nâng chén rượu lên, mỉm cười, “Lưu tổng, vừa rồi tôi đã quá liều lĩnh, ly rượu phạt đầu tiên này tôi nhất định uống hết.”

Cô cầm lấy chén rượu, nhắm mắt lại một hơi uống hết, Lưu tổng vừa thấy, lại thừa cơ nhào tới.

“Thật tốt nha, rất kiên cường, tôi thích!” Nói xong hẳn giờ tay lại rót cho cô một chén nữa, “Ba chén, một chén cũng không thể thiếu nha, bằng không lời xin lỗi này tôi cũng không chấp nhận.”

Lúc mà hẳn đưa chén rượu cho cô còn thừa cơ sờ tay cô một chút, trong đầu tất cả đều là hình ảnh da thịt non mịn của cô, cả bộ dáng trắng trợn trước mặt hẳn.

“Hứa tiểu thư tiếp tục uống đi, uống xong Lưu tổng sẽ cao hứng.” Trần Đạo ở một bên dùng sức khuyên giải, trong lòng lại đang tính toán một chuyện khác, nhìn khuôn mặt xinh đẹp như ngọc của cô, hoa tâm của hẳn lại cuộn trào.

Ân Tịch nhắm mắt lại uống hết chén thứ hai rồi thứ ba, xung quanh đàn ông thì trầm trồ khen ngợi, đàn bà thì trào phúng cười đùa.

Ba chén rượu uống xong, hơn nữa vừa rồi đầu còn bị Tề Tư Mục giật tóc, hiện tại Ân Tịch có chút không trụ vững, ở thời điểm cô vẫn còn duy trì được thanh tỉnh, đại não nói cho cô biết, chạy nhanh đi toilet đem chỗ rượu này ới ra đi. .

Vội vàng, cô bối rối mà lại cấp bách chạy tới nhà vệ sinh, thậm chí còn chưa kịp nhìn xem trên cửa là nhà vệ sinh nam hay nữ, cô đã vọt chạy vào. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hấp dẫn trong toilet

Ân Tịch tìm được phòng vệ sinh là bắt đầu nôn ọe, cảm giác dạ dày đang nhào lộn, khó chịu đến mức nước mắt đều muốn rớt xuống, cô vẫn cho rằng hết thảy những này đây cô đều không phải đối phó, nhưng là không có thân thể, cô phải học cách tự mình ứng phó tất cả.

“Chỉ cần nhẫn nhịn, uống chút rượu mình có thể nhịn, bị Tề Tư Mục khi dễ mình cũng phải nhịn” Ân Tịch không ngừng tự nói với chính mình, nhất định phải nhịn tất cả.

Cho đến khi cảm giác đã ỏi ra gần hết, cô mới miễn cưỡng tự mình đứng lên, mặc dù đã ỏi hơn phân nửa, nhưng cô vẫn còn có chút vầng đầu hoa mắt, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu như không đủ thanh tỉnh, cô nhất định sẽ bị con cáo già háo sắc kia nuốt sống mất, nghĩ đến đây, đầu óc của cô cũng tỉnh táo hơn một nửa.

Cô muốn chạy trốn, nhất định phải chạy trốn? Nhưng mà trốn thế nào? Bọn chúng sẽ bỏ qua cho cô sao? Trong mơ màng, Ân Tịch từ từ hướng ngoài cửa toilet đi tới, nhưng là tại sao? Cô không nhìn thấy cửa, mà chỉ nhìn thấy tường thịt bịt kín chứ?

Đang chìm trong suy nghĩ, một giây, hai giây, ba giây, ngẩng đầu, từ từ, từ từ, khuôn mặt người đàn ông hiện rõ trước mắt cô, gương mặt này cô đã gặp qua, mà vẽ mặt của hắn? Sẽ không có vẽ mặt này, đúng sẽ không có vẽ mặt này.

“Anh tại sao lại ở chỗ này? Nơi này là toilet nữ, tiên sinh! Toilet nam ở cách vách, khụ khụ !!!” Cô cảm thấy một đại nam nhân lại phạm phải lỗi như vậy, là việc rất buồn cười, không nhịn được cô cười ha ha lên, thân thể lại lắc lư một chút.

Rượu có tác dụng quá chậm, nếu không cô uống ba chén liền, không ngất đi mới là lạ.

“Cô uống nhiều rồi, toilet nữ ở cách vách.” Người đàn ông nhìn khuôn mặt uống rượu bị ửng đỏ của cô, hần dăng lên một ý nghĩ muốn hung hăng mà chà đạp khi dễ cô, chẳng lẽ cô không biết phụ nữ uống rượu say là rất nguy hiểm sao? Đặc biệt là trường hợp như thế này?

Sắc mặt của hắn càng ngày càng trầm xuống, hần rời khỏi phòng đàm phán với khách hàng, chuẩn bị đi đến toilet thì lại phát hiện ra cô đang cầm chén rượu để cho người ta rót ba chén, vẽ mặt lúc ấy chính là quật cường không chịu thua, chính là ánh mắt như vậy khiến cho hần quên đi cái tát kia của cô với Tư Mục.

Khi hần thấy người đàn ông kia tay chân lảo đảo với cô, trong đầu hần dăng lên một ý nghĩ chạy tới chặt đứt cái bàn tay bẩn thỉu kia, nhìn cô vọt vào nhà vệ sinh, hần cũng đi tới, cũng đóng cửa lại khiến cho không có một người đàn ông nào có thể vào nữa, mà hần lại có thể bình tĩnh đứng ở ngoài chờ cho tới khi cô nôn xong.

“Cái tường này rất thoải mái, rất mềm, tôi muốn ngủ!” Ý thức của cô đã dần dần trở lên mơ hồ, thân thể tựa vào bả vai của hần, thoải mái dựa vào không muốn dứt ra.

“Này, đây không phải là tường, là thân thể của tôi.”

“Ho, đừng quấy rầy! Tôi muốn ngủ một giấc!” Không hiểu sao, cô cảm thấy nơi này rất thoải mái, cô có thể an tâm giao cho hần, rượu càng xâm nhập ý thức của cô, mà đầu của cô lại đang đau đến mức muốn vỡ ra vậy.

Ngón tay của cô cứ nhiên chạm đến miệng của hần, động tác vô ý thức này lại khiến cho hần nảy ra suy nghĩ phải bảo vệ cô, theo bản năng vươn tay ra đỡ lấy thân thể gầy yếu của cô.

Tay của hần mới vừa đụng đến hông của cô, thân thể của cô chợt ngã oạt xuống, Thân Tử Duệ tức giận ngút trời.

“Này, nói cho cô biết trước đừng có mà ỏi ra.”

Lời của hần lại không nhanh bằng động tác của cô, nhanh chóng, cô đã ỏi ra, ỏi toàn bộ lên Tây trang của hần.

Chờ hần cởi áo khoác ra, lại khôi phục lại như cũ, đã sớm thấy đầu của cô dựa vào vai hần, hơn nữa tay không an phận ôm hông của hần, tay lại vô thức luồn vào áo của hần, động tác này vô thức mà khiến dục vọng của hần dâng trào.

“Người đàn bà chết tiệt này! !” Hần cúi đầu tức giận mắng một câu, hiện tại ý thức của hần cũng không hơn gì cô gái đang say rượu này, vì không muốn tiếp tục để cho cô hành hạ hần nữa, hần vội vàng đẩy tay của cô ra.

“Đừng đẩy tôi ta, tôi thích như vậy mà!” Ân Tịch không vui bực mình nói, tay lại lần nữa trở lại tìm kiếm, lúc này cô đã không đủ thanh tỉnh để nhận ra mình đang trêu chọc một con mãnh thú.

Thân Tử Duệ đem áo vest bên người khoác lên người cô, quay người đem thân Ân Tịch áp vào vách tường.

“Ai thật là đau nha! !” Phần lưng đột nhiên bị va vào tường, theo bản năng cô hét dữ dội lên, sau đó thân thể từ từ nhào về phía trước, nhào vào trên người hần.

Hần cúi đầu, nhìn thấy làn da trơn nhẵn ửng đỏ dưới ánh đèn của cô, cái môi anh đào khê mấp máy càng thêm mị hoặc, đáng chết, tại sao khi ở trước mặt cô hần lại dễ dàng mất không chế như vậy?

“Tôi nóng quá tôi rất khó chịu” Ân Tịch bắt đầu lẩm bẩm nói nhỏ, đôi tay không tự chủ gạt áo vest xuống, lại dán lên thân thể mặc mỗi áo sơ mi mỏng của hần.

“Ồi thật thoải mái!” Cô dứt khoát đem toàn thân nhào vào trong lồng ngực hần, không an phận mà mò mẫm.

Thân thể ấm áp của cô dán chặt lên thiêu đốt thân thể hần, khiến cho nơi nhạy cảm của hần nhanh chóng trướng lên.

“Đừng động, tôi muốn ngủ một chút.” Thân thể hần không an phận ngo ngoáy, không nỡ để cho cô an tĩnh ngủ một giấc.

Cô càng không yên lòng, hần càng nhin, nữ nhân chết tiết này cư nhiên ngủ còn nhiều lời như vậy, hần cúi đầu nhìn khuôn mặt xinh đẹp của cô, nhin không được cần lên mỗi một cái.

“Đừng” đột nhiên bị cắn đầu nhói làm thức tỉnh thần kinh của cô, lời nói chưa kịp ra khỏi miệng, đầu lưỡi của hần đã linh hoạt tràn trọc ở trong cái miệng ngọt ngào của cô.

Loại cảm giác này cũng không tệ lắm, cô vẫn còn tựa như ở trong mộng, cô tham luyến mà nghĩ muốn nhiều hơn, bản năng cô vươn tay ôm chặt hông của hần.

Càng thêm sát sao cọ sát vào nơi nóng bỏng của hần, không được, hần hiện tại liền muốn cô gái này, tại sao lại có thể dày vò như thế chứ?

Tay của hần bắt đầu không kiêng nể mà leo lên nơi đầy dãi của cô, lưu luyến tràn trọc .

“Ừm, tôi nóng khó chịu quá.” Ân Tịch nhạy cảm mê sảng nói, thân thể bị hần dẫn đường , từ từ mềm nhũn ra.

Nụ hôn của hần vẫn triền miên không ngừng đảo quanh, hương vị tươi mát của cô hần muốn nếm bao nhiêu cũng chưa đủ, tay hần bắt đầu luôn xuống dưới.

Eo của cô mảnh mai có thể nắm bằng một tay, mềm mại đến mức đầu hần ơng ơng lên tay như muốn bẻ gãy nó, thậm chí hần còn nghĩ tới nếu đôi chân thon dài của cô quấn lên hông hần thì hần khó khăn mức nào mới tự chủ được.

Khi tay hần bắt đầu men tới bên dưới eo của cô mà sờ soạng, lông mày khẽ nhíu lại. Đây quả nhiên là người đàn bà chết tiết, quả nhiên còn mặc quần tất và áoсет bó sát eo, hần luôn luôn ghét khi bản thân phải chủ động đi giải quyết vấn đề chết tiết này.

Khi đàn bà đối mặt với hần, luôn là đã chuẩn bị hết thảy rất tốt, chỉ cần nhẹ nhàng vung lên tay của hần đã có thể hoặc nhanh hoặc chậm mà đâm vào, mà riêng người đàn bà chết tiết này, cư nhiên nhiều lần như vậy khiêu chiến sự nhẫn nại của hần với đàn bà.

“Tôi muốn về nhà, về nhà, tôi muốn, tôi muốn.” Ân Tịch lần nữa nói mê, căn bản không ý thức được lời nói của cô có bao nhiêu ái muội, khiến cho dục vọng của người đàn ông trước mắt này càng thêm bành trướng.

Mắt của hần càng lúc càng thâm trầm đáng sợ, không được, tất cả thần kinh của hần đều bị nữ nhân này đóng băng mất rồi, mà hần cũng không thể kiềm chế nổi nữa, khát vọng tự dưng tuôn trào.

Thật chặt, dán lên thân thể mềm mại của cô, khát vọng không những không giảm mà còn bành trướng hơn nữa.

“Tôi lập tức muốn trở về nhà, đưa tôi trở về nhà!” tay của cô bắt đầu hung hăng đánh hần, thật không đúng chỗ mà trêu chọc nơi khó nhin của hần.

“Đàn bà chết tiết, nếu muốn về nhà, vậy về nhà dạy dỗ cô!”

Hần khắc chế dục vọng muốn phát tác, ôm cô gái đang hành hạ hần đến tận đại thân thể này đến thang máy dành cho hội viên Vip mà nhanh chóng rời đi, vì vậy cũng không ai có thể phát hiện ra Hứa Ân Tịch đã rời khỏi nơi này. Mà trên bàn rượu mấy tên đàn ông háo sắc kia vẫn đang nghĩ quý khách làm sao để ôm được mỹ nhân mang về.

Đây là lần đầu tiên hần phục vụ phụ nữ say rượu, ở trong xe, hần không chút do dự mà đặt cô ngồi vào vị trí sát bên cạnh hần.

Hần dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến biệt thự hạng sang gần đây của hần, mà bên ghế phụ cô gái đang ngủ mê lại vô thức liếm liếm cái miệng nhỏ nhắn, khiến cho hần không chế không được muốn cần lên đó.

Xe dừng lại, hần nhìn khuôn mặt đang an tĩnh ngủ của cô, trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác ấm áp, ánh mắt không thể dời đi khuôn mặt tuyệt trần của cô.

Hần nhẹ nhàng ôm cô lên lầu, quần áo cô xộc xệch nhìn ra là ngủ cực kỳ không an ổn, mặc loại váy bó sát như vậy ngủ thoải mái được mới là lạ, vì vậy hần phá lệ đi lấy áo ngủ mặc vào cho cô.

Da thịt trên người cô lại non mịn như vậy, như cánh hoa đào trong suốt, sau khi tay hần chạm tới lại không muốn rời đi, mà cô sau khi được cởi xuống quần áo lại ngủ cực kỳ say.

Người đàn bà này thật đáng chết. Hần cúi đầu mắng, cư nhiên sau khi khơi mào dục vọng bành trướng của hần xong lại có thể ngủ say như chết, mà dục vọng bị khơi lên kia khiến hần gần như nổi điên, hần không thể nào túm lấy người đang ngủ kia mà hung hăng chà đạp được.

“Từ Duệ, trẻ như thế còn đòi em tới đây?” Lời của người đàn bà kia còn chưa có nói hết, hần đã mạnh mẽ xé tan y phục của cô, đôi tay leo lên nơi rất tròn của cô ta mà hung hăng nhào nặn.

“A . . . a . . .” người đàn bà không nhin được hô lên.

Hắn vén váy của cô ta lên, tay vừa chạm vào, lại phát hiện cô ta không có mặc bất kỳ thứ gì, hắn rút ra lại đâm vào, tinh thần lại càng thêm hưng phấn, người đàn bà này luôn luôn hiểu rất rõ hắn, cái gì cũng cho hắn, không giữ một chút nào, hắn thô bạo ra vào trong cơ thể cô ta, kích thích khiến cho cô ta không ngừng rên rỉ ra tiếng . . .

Niép Thanh vô cùng hưởng thụ, đồng thời hai tay cũng bám chặt lên vai hắn, phối hợp với hắn, trước mặt người đàn ông mà cô mê luyến này cô mới nhiệt tình hành động như vậy, cô cũng muốn hắn ta ngày càng mê luyến cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Nhục nhã buổi sáng sớm

Xuyên thấu qua cửa sổ, ánh mặt trời chiếu vào căn phòng mà Ân Tịch đang ngủ, cô thỏa mãn trở mình một cái rồi chậm rãi mở mắt ra, trấn định ba giây, hoàn cảnh lạ lẫm làm cho ý nghĩ của cô nháy mắt đã thanh tỉnh.

“Đây là đâu? Vì sao cô lại nằm trên giường? Hai tay cô không tự giác giật giật tóc mình, đột nhiên phát hiện, y phục trên người mình cũng đã bị thay đổi. “Trời ơi, vì sao tôi lại mặc quần áo ngủ của đàn ông chứ? Quần áo của tôi đâu?”

Chuyện gì . . .”

Cô cố gắng nhớ lại những chuyện đã phát sinh lúc trước: chính là sau khi uống rượu . . . Cô chạy đi ới . . . sau đó . . .sau đó gặp được một người đàn ông, kia, người đàn ông kia là . . . Là Thân Từ Duệ.

Vậy đây là phòng của hắn sao? Vậy bọn họ Chuyện gì?

“Đáng chết!” Cô khẽ mắng chính mình, vội bật dậy, mở cửa phòng ra muốn lén lút chạy trốn.

“Đứng lại. . .” Thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng của phụ nữ vang lên sau lưng cô.

Nguy rồi, đây có thể là mẹ của hắn hay không, Ân Tịch dừng bước, cũng không dám xoay người, không đứng, thanh âm này nghe như là người còn trẻ nha.

Tiếng bước chân sau lưng càng ngày càng gần, mà tim của cô lại càng đập loạn lên, cô ta đi đến trước mặt cô, mắt sắc bén nhìn cô.

Niép Thanh, nào Ân Tịch hiện lên cái tên đại minh tinh này, hóa ra đại gia siêu cấp bao dưỡng cô ta chính là Thân Từ Duệ, tên đàn ông chết tiệt này, rốt cục bên người hắn có bao nhiêu đàn bà chứ?

Thời điểm mà Ân Tịch vẫn còn thắc mắc tự hỏi bên người hắn có bao nhiêu đàn bà thì Niép Thanh cũng nhìn cô từ đầu tới chân không bỏ sót chút nào, “Có vẻ rất mới mẻ nha.” Tay cô ta tự nhiên xoa mặt của cô.

Ân tịch còn chưa tới kịp phản kháng, tay cô ta đã muốn dùng sức hung hăng nhéo một cái thật mạnh trên mặt cô.

“Cô” Ân Tịch đau đến mức la hoảng lên; “Buông ra!”

“Đừng có ý đồ dùng tuổi trẻ của mày đi câu dẫn Từ Duệ, mày không đủ tư cách, nữ nhân bi ới!” Cô hận nhất chính là phụ nữ có bộ dạng thanh thuần xinh đẹp hơn cô, mà Ân Tịch trước mắt, không thể nghĩ ngờ gì chính là đối tượng mà cô sợ hãi nhất.

“Cô buông ra trước, sự tình cũng không phải như cô tưởng tượng đâu?” Ân Tịch có ý định muốn giải thích.

“Mày nghĩ muốn giải thích cái gì? Mày chưa từng lên giường cùng Từ Duệ, cũng chưa từng làm tình với hắn sao?” Cô ta nhìn cô khinh miệt, “Trên người đều mặc quần áo ngủ của hắn, mày tưởng tao ngu à?”

“Chẳng lẽ Từ Duệ muốn tao tới đây là vì sau khi mày không thỏa mãn được hắn sao?” Tâm lý Niép Thanh dâng lên cổ tức giận bùng bùng, chỗ dựa vững chắc của cô không thể để cho con đàn bà này cướp đi được, nhiều người đều thua

dưới tay cô như vậy, nữ nhân này cô cũng sẽ xử lý được dưới tay.

Tay cô ta lại một lần nữa dùng sức mà nhéo mặt của cô, rõ ràng Ân Tịch cảm giác được mặt mình đang sưng phù lên.

Cô ta không quản gì cả, giờ tay đẩy cô ra, sau đó vung tay tát một cái tát nảy lửa trên mặt Ân Tịch. Lại vô duyên vô cớ bị đánh một cái tát, lòng Ân Tịch sôi sục lên, nhanh chóng trả lại một cái như vậy.

Tay Ân Tịch vừa chạm tới mặt cô ta, Niép Thanh đã không thể chịu được lực đạo mạnh mẽ như vậy, lão đảo một cái, không tự chủ được ngã nhào vào

vách tường, một thanh âm “Âm” vang lên.

“Có lẽ tôi đã dùng lực quá thừa rồi nha!” Ân Tịch xòe tay mình ra, trong lòng lại buồn bực, “Tôi cũng chỉ đánh một cái nhẹ mà thôi, sao lại nghiêm trọng như vậy chứ?”

“Các người đang làm gì?” Một thanh âm uy nghiêm mà lãnh khốc của đàn ông vang lên đi tới gần bọn họ, càng tới gần càng thêm lạnh lùng.

“Từ Duệ, anh đã đến rồi!” Niếp Thanh vô lực mà mảnh mai nhào vào lồng ngực hắn, ánh mắt ướt át nhẹ nhàng xẹt qua mắt hắn, mà hắn lại gắt gao nhìn chăm chăm cô gái kia, như vậy, cô ta lại nở nụ cười, bởi vì ả nhìn thấy ánh mắt phẫn nộ của hắn.

“Tôi đã từng nói qua với cô muốn đánh đàn bà của tôi phải hỏi qua xem tôi có đồng ý hay không chứ?” Lời nói của hắn lạnh đến thấu xương, Ân Tịch cố gắng đè nén sợ hãi trước hơi thở nguy hiểm của hắn, làm như thật bình tĩnh không có chút sợ hãi nào.

“Từ Duệ, em vừa rồi đi ra không cẩn thận gặp được cô ta, vốn chính là muốn chào hỏi một chút, tất cả đều là phụ nữ hầu hạ anh, đều là chị em, về sau gặp cũng phải hành xử cho đúng mực, chính là không nghĩ ra em này lại như vậy...” Thanh âm nức nở vang trời lơ đãng của Niếp Thanh lại vang lên, gắt gao dán chặt vào người hắn.

“Đúng, tôi đã đánh đàn bà của anh một lần, anh muốn thế nào, nói đi.” Ân Tịch thông suốt, đón nhận ánh mắt nguy hiểm của hắn.

Mỗi một lần khi đối diện với ánh mắt này, theo bản năng Ân Tịch muốn chạy trốn, bởi vì hắn đem lại cảm giác nguy hiểm cho cô.

Tóc cô rối tung tán loạn ở trước ngực, trên người cô mặc bộ đồ ngủ màu trắng của hắn, lộ ra vẻ thanh thuần đáng yêu, đó là lực hấp dẫn trí mạng mà đàn ông không thể khống chế được, nhìn thấy đôi chân thon dài mà trắng nõn dưới lớp quần dài của cô, dục vọng của hắn dâng trào chỉ hận không thể nhảy xuống nước tự tử.

Cô gái này ở mọi thời điểm đều có thể khơi mào dục vọng của hắn, mà bộ dáng không màng sống chết của cô cũng luôn luôn khiến hắn phẫn nộ, khi đối diện với cô gái này hắn không thể khống chế sự bình tĩnh của mình.

Hắn đẩy Niếp Thanh ra, đi đến bên người Ân Tịch, dùng sức bóp chặt cằm của cô nâng lên, phát hiện mặt cô có chút đỏ ửng vì bị tát.

“Có chuyện gì xảy ra với mặt của cô vậy?” Thoạt nhìn câu hỏi của hắn không có lấy một chút thiện ý, giọng điệu lại bá đạo đến mức khiến người ta sợ hãi.

Niếp Thanh nghe thấy hắn hỏi như vậy lòng không khỏi căng thẳng, cô biết Thân Từ Duệ ghét nhất là đàn bà tranh giành tình nhân.

“Chuyện này không liên quan đến anh, đem quần áo của tôi trả lại cho tôi.” Ân Tịch lạnh lùng mà nhìn lại hắn.

“Cô đánh đàn bà của tôi, như thế nào lại bảo là không liên quan đến chuyện của tôi, cô cho rằng có thể khinh nhẹ như vậy mà rồi đi khỏi nơi này sao?”

Cô nhìn thấy mắt hắn ngày càng tối lại, cô đối diện với ánh mắt hắn, nhẹ nhàng cười lạnh.

Ân Tịch vươn tay, hung hăng ở trên mặt mình tát hai cái thật mạnh, tức thì hai má của cô hắn nên mười đầu ngón tay đỏ ửng.

“Như vậy đã đủ chưa? Nếu chưa đủ, tôi có thể tiếp tục...” Nói xong cô lại lần thứ hai nâng tay mình lên.

Hắn nhìn thấy hành động như thế của cô, giận giữ trong mắt càng thêm nồng đậm, nắm chặt lấy tay cô: “Cô nháo đủ chưa? Đủ rồi thì rút khỏi nơi này cho khuất mắt tôi.”

Cô rút tay mình về, tiêu sái mà xoay người đi xuống lầu.

Hắn đứng ở phía sau nhìn bóng dáng đi xa của cô, trừ phẫn nộ cũng chỉ là phẫn nộ.

Đàn bà chết tiệt, vì cái gì phải cậy mạnh như vậy? Chẳng lẽ cô không thể như những người phụ nữ khác làm nũng với hắn, làm loạn một chút hoặc là khóc lóc một chút hay sao?

“Từ Duệ...” Niếp Thanh từ phía sau ôm lấy thắt lưng hắn, dùng bộ phận mềm mại đầy đặn của mình cọ cọ vào lưng hắn, tay cô ta chậm rãi hướng đến nơi cực nóng của hắn...”

Hắn đẩy tay cô ra, lãnh đạm nhìn cô, “Cô có biết tôi ghét nhất là loại đàn bà tự cho mình là giỏi hay không? Về sau để tôi ít nhìn thấy hành động lén lút của cô đi...”

Hắn không chút lưu luyến đi lướt qua người cô, để lại Niếp Thanh tròn mắt há mồm chết đứng một chỗ.

Mặc dù Thân Từ Duệ có rất nhiều đàn bà, cho dù cô có đi khi dễ bọn họ, cho tới bây giờ hắn cũng là mắt nhắm mắt mở, tình huống phẫn nộ như hôm nay, vẫn là lần đầu tiên.

Mà có thể khiến cho người đàn ông này ngoại lệ, cư nhiên là vì cô gái vừa rồi kia, đổ kị trong mắt cô ta càng dâng trào.

Ân Tịch đi ra ngoài mới phát hiện, nơi này là khu biệt thự xa hoa căn bản là không có khả năng có thể gọi được xe, mà trên người cô còn mặc quần áo ngủ của hắn, càng thêm bí thảm chính là, cô còn đi chân trần . . .

“Thân Từ Duệ, anh là tên hỗn đản. tôi hận anh! Hận anh !” mãi mãi cô cũng chỉ lặp lại có hai chữ, Ân Tịch nhìn không được cúi đầu nguyên rủa hắn.

Khi mà cô đang gian nan bước đi, một chiếc xe Lincoln dừng ngay trước mặt cô, thay cô mở cửa xe, nhẹ giọng nói:

“Hứa tiêu thư, mời lên xe, Thân tiên sinh sai tôi đưa cô về nhà.”

Ân Tịch bị chiếc xe đột ngột dừng lại dọa tới, đồng thời lại dâng lên một tia ám áp, người đàn ông này hóa ra vẫn còn có chút tính người.

_____+++++_____

“Di hỏi cháu, rốt cục não cháu làm bằng gì hả? Tôi rất vất vả mới có thể giúp cháu giành lấy một cơ hội, vậy mà cháu lại đắc tội với cả Trần Đạo cùng nhà đầu tư, không phải là cháu không muốn ngóc đầu dậy trong cái vòng luẩn quẩn này chứ hả, cháu muốn hầu giường đàn ông gì cũng không miễn cưỡng cháu, nhưng mà cháu không thể nhẫn nhục một chút đừng có đắc tội với người ta sao?”

Tổng Hồng đóng cửa lại hung hăng mắng dạy bảo Ân Tịch, tựa như chưa có nguôi giận, “Cháu còn có thể trốn đi không lời chào hỏi, vậy sao không trực tiếp biến khỏi Thịnh Thiên đi, tìm nơi không có ma nào mà trốn đi?”

“Thực xin lỗi, di Hồng, lúc ấy cháu đúng là say đến mức bất tỉnh nhân sự, cho nên” Ân Tịch cẩn thận giải thích, trộm liếc biểu tình phẫn nộ của di Hồng, không dám tiếp tục nói nữa.

“Hứa Ân Tịch, cơ hội không phải lúc nào cũng có, di hỏi cháu một lần cuối cùng, vai diễn này cháu còn muốn hay không hả?” Di Hồng lên giọng nhấn mạnh câu hỏi phía sau.

“Cháu đương nhiên muốn . . .” Ân Tịch giật mình trả lời.

“Vậy di Hồng cho cháu một cơ hội cuối cùng, đêm mai hẹn cho cháu cùng Trần Đạo và Lưu tổng, cháu chủ động đến nói lời xin lỗi bọn họ, sau đó coi như chuyện gì cũng không có.”

“Di Hồng, cháu phải đi một mình sao? Cháu sợ . . .”

Ân Tịch còn chưa có nói xong, sắc mặt di Hồng đã biến hóa: “Cháu sợ bị hai người họ ăn sao? Bọn họ chẳng lẽ không để cho Tổng Hồng đây một chút mặt mũi sao, di nói rồi, nhiều nhất là cháu uống vài ly rượu, về phần những mặt khác, đừng để cho bọn họ nghĩ nhiều nữa, hơn nữa, cháu cũng phải tự học mà bảo vệ chính mình đi, di Hồng chỉ giúp cháu được một lần, không giúp cháu được cả đời, muốn tồn tại lâu dài trong giới giải trí, không tìm chỗ dựa vững chắc, không hầu hầu ngủ kẻ khác thì cũng phải học mà làm người đi.”

Những đạo lý này, Ân Tịch làm sao không hiểu chứ, chính là con đường trước mắt này cô vẫn là phải đi một mình, cô cũng muốn học cách bảo vệ chính mình.

Ân Tịch gật đầu với di Hồng, di Hồng mỉm cười vỗ vỗ bả vai cô, “Yên tâm đi, di Hồng đã nói không bắt cháu hầu ngủ thì nhất định cháu sẽ không phải hầu ngủ.”

Ân Tịch tin tưởng mà gật đầu, yên lặng xoay người đi ra, di Hồng nhìn theo bóng dáng cô mà lộ ra một nụ cười quỷ dị.

“Ân Tịch, bên ngoài có người tìm cô, hiện tại đang ở phòng của cô.” A Lam chạy đến nói với cô.

“Ai tìm vậy?”

“Không biết, cô đi xem xem.” A Lam lắc lắc đầu nói.

Ân Tịch hướng phòng của chính mình đi đến, trong đầu tràn đầy nghi hoặc, “Ai tìm nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Nhân vật bí ẩn

Một cô gái có mái tóc ngắn được cắt tỉa cẩn thận, trông rất cá tính, ngũ quan xinh xắn, nhưng nhìn vào ánh mắt cô ta người ta có thể nhìn thấy sự thành thực và khôn khéo.

“Cô tìm tôi sao?” Ân Tịch hỏi.

“Cô chính là Hứa Ân Tịch?” Cô gái chăm chú quan sát cô, so với trong ảnh bộ dạng của cô càng thêm thanh thuần mỹ lệ, ánh mắt có vẻ hồ hững lại có chút u buồn, nhưng mà sự trong sáng của nó mị hoặc đến mức ngay cả con gái cũng

phải ghen tỵ.

“Đúng vậy, xin hỏi cô là . . .”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là tôi muốn giúp đỡ cô có thể ngẩng đầu lên mà vênh mặt trong giới giải trí.”

Trên mặt cô gái tràn đầy tự tin nói.

“Giúp tôi sao? Tôi lấy gì để tin tưởng cô chứ?” Ân Tịch khó hiểu hỏi.

“Tôi đến giúp cô có thể nổi danh, có thể cùng cô bàn mưu tính kế giành ngôi ảnh hậu.”

“Nhưng mà tôi không biết cô, hơn nữa tôi cũng có thể từ chối cô!” Ngoài miệng tuy rằng Ân Tịch từ chối nhưng mà trong lòng cô cũng không bài xích cô gái này, hơn nữa cô còn có một chút cảm tình với cô ấy, loại tình cảm này không thể nói nguyên nhân vì sao, mà chỉ có thể nói đó là một loại bản năng.

“Cô biết Trần Thuật sao?” Khi cô gái nhắc đến cái tên này, trong giọng nói của cô ta có một tia u buồn cùng tê tái.

“Tất nhiên là biết rồi, nhưng kể từ khi anh ấy đi Pháp chúng tôi đã bị mất liên lạc. Cô là bạn của anh ấy sao?” Ân Tịch nghe thấy cái tên Trần Thuật này trong mắt lộ ra tia kinh hi.

“Tôi là bạn tốt của anh ấy, hơn nữa tôi cũng vì anh ấy mới nguyện ý đến đây giúp cô, nếu không có anh ấy tôi cũng sẽ không thể biết cô đâu.”

“Vì anh ấy mà đến, vậy chắc cô biết hiện tại anh ấy đang ở đâu phải không, tôi cũng rất nhớ anh ấy, có một lần Trần Thuật nói chính anh ấy muốn trở thành nhà đạo diễn tài ba, muốn tôi là nữ chính đầu tiên của anh ấy, quả là treu đùa, tôi nghĩ đến bây giờ chắc anh ấy đã quên từ lâu rồi.”

Ân Tịch vui vẻ mà nói về những ước định trước đây của cô cùng Trần Thuật, ngược lại đã quên mất cô gái bên cạnh, không để ý tới ánh mắt cô ta đã bắt đầu trở nên lạnh lẽo.

“Anh ấy là người đàn ông cẩn thận tỉ mỉ như vậy làm sao có thể quên đi chuyện này chứ? Anh ấy nhớ đến từng câu từng chữ đã nói với cô, mục tiêu quan trọng nhất của anh ấy chính là giúp cô trở thành ảnh hậu danh giá sáng chói nhất.” Cô gái kia cẩn thận nói với cô, trong giọng nói không khỏi có chút nghẹn ngào.

”Tôi . . . Tôi không hiểu lắm ý tứ của cô, đến tột cùng là cô muốn nói gì với tôi?” Sau khi nghe được những lời này Ân Tịch có chút không thể ứng phó nếu như đây là nguyện vọng của hắn, tại sao hắn không tự mình đi thực hiện lấy?

“Anh ấy nhớ cô, nhưng là anh ấy vĩnh viễn không thể quay trở lại nữa, chẳng lẽ cô tuyệt đối không có nhớ đến anh ấy, không muốn biết tin về anh ấy sao?” Ánh mắt của cô lại nổi lên đau đớn, cô cực lực khắc chế tâm tình của bản thân.

“Tôi rất muốn biết. Không phải là Trần Thuật anh ấy đã xảy ra chuyện gì chứ, cô mau nói cho tôi biết đi. . .” Ân Tịch nghe ra được chút kỳ quái trong lời nói của cô gái này, lòng khẩn trương bắt lấy tay của cô ấy lắc lắc liên tục.

“3 năm trước đây anh ấy đã vĩnh viễn rời xa tôi, trong chuyến bay từ Pháp về thành phố K không may gặp sự cố, không một ai may mắn sống sót, trong đó có cả . . . Trần Thuật. . .” Nói đến đây thanh âm của cô đã trở nên nghẹn ngào tuy rằng ngoài mặt cô tỏ ra thản nhiên nhưng mà bản thân cô biết mình đau đến cỡ nào.

“Không thể nào, làm sao có thể như vậy chứ, anh ấy là người tốt, tại sao Trần Thuật lại có thể gặp chuyện không may chứ?” Ân Tịch lắc đầu kiên quyết không chịu chấp nhận đây là sự thật.

“Cô biết vì sao tôi đến tìm cô chứ?”

Ân Tịch nhìn cô ta không dám mở miệng, trực giác nói cho cô biết cô gái này cùng Trần Thuật nhất định có mối quan hệ không bình thường.

“Tôi tên là Hạ Vũ, từ nhỏ tôi đã thích anh ấy, nhưng anh ấy một mực chỉ coi tôi là em gái dù cho tôi có tình nguyện như thế nào ở bên anh ấy, đến một năm trước khi tôi thu dọn di vật của anh ấy tôi mới phát hiện ra một cuốn nhật ký của anh ấy, khi đó tôi mới biết có một người con gái mà anh ấy yêu, người đó chính là cô.”

Ân Tịch lặng lẽ nghe, tim cô không khỏi đau nhói lên, Trần Thuật là một chàng trai mạnh mẽ, cho đến bây giờ tất cả những việc mà anh ấy làm đều là vì cô, vì cô anh không ngại gian nan vất vả, nhưng mà cô lại thủy chung cho rằng anh chỉ coi cô như một đứa em gái để chăm sóc yêu thương.

“Nói thật tôi rất đổ kỵ với cô, tại sao anh ấy có thể thích cô như vậy, nhưng mà tôi cũng rất hâm mộ cô, cô có thể khiến một người tuyệt vời như anh ấy yêu cô nhiều năm như vậy, cho thấy cô cũng không kém cỏi gì, tựa như tôi yêu anh ấy bao nhiêu năm nay, do đó tôi quyết định sẽ thành toàn nguyện ước của anh ấy, giúp cô có thể bước lên bục vinh quang danh giá – ngôi vị ảnh hậu.”

Khi mà Hạ Vũ nói những lời này, giọng của cô vô cùng kiên định.

“Đó là nguyện vọng lớn nhất của Trần Thuật , bởi vậy tôi hy vọng cô không để cho tôi thất vọng cũng càng không nên để cho anh ấy thất vọng, tôi hy vọng ở trên trời anh ấy có thể nhìn thấy cô như anh ấy mong ước, tôi cũng sẽ tận lực giúp cô vô điều kiện.

“Không tôi sẽ không đáp ứng cô, giới giải trí quá phức tạp, tôi có thể thấy cô là cô gái trọng tình trọng nghĩa, cho nên tôi cũng không thể để cho cô phải vất vả vì thế giới này.” Ân Tịch không nghĩ ngợi liền cự tuyệt cô ta.

“Bây giờ bên cạnh cô không có người hỗ trợ về kinh tế, cho dù trong giới chuyên nghiệp tôi chưa có tên tuổi nhưng mà tôi lại có năng lực, điều này cô không thể cự tuyệt vì tôi muốn cho Trần Thuật vui vẻ , coi như là tôi đang cầu xin cô được không?” Ánh mắt chân thành của cô ta khiến cho Ân Tịch đau xót.

“Ân Tịch !”

Hạ Vũ nhẹ nhàng hô lên một tiếng, mắt cô đã tràn ngập hơi nước.

Hai cô gái xa lạ lại có thể vì một người đàn ông mà đem sinh mạng gắn chặt với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Sóng gió quay phim thử

Tề Tư Mục mặc một bộ Y phục bằng lụa màu trắng, tóc mây uốn lượn, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, như ẩn như hiện càng tăng thêm vẻ mỹ hoặc, cô hài lòng ngắm mình trong gương, lộ ra một nụ cười sáng lạn.

“Wow, Tư Mục, cô mặc đồ lụa trắng thật là đẹp nha, dựa vào y phục này cùng với khí chất vốn có, đừng nói là hoàng thượng, ngay cả chúng tôi đây khi nhìn cũng đã động tâm rồi nha!” Mấy cô gái bên cạnh sau khi thay xong y phục cũng đã ra sức nịnh nọt tán dương, bởi vì bọn họ rất rõ thân thể của Tề Tư Mục, không cần phải hầu giường tiếp rượu mà có thể làm nữ chính, phía sau nhất định là có thân thể hiển hách nếu không cũng có một người đàn ông cường đại chống đỡ.

“Vậy sao? Bất quá lụa trắng này so với màn tuyền mà nói, đương nhiên có làm sao có sức hút bằng?” Ánh mắt cô nhẹ nhàng lướt qua chiếc quần màu tím mỏng manh mà ai đó đang mặc kia, khinh thường nói.

Cô gái kia vừa nghe thấy, ửng cười, “Đúng vậy, cho nên chúng ta chỉ có thể hợp tác mà thôi.”

Nụ cười trên mặt Ngô Ngọc nở rộ, nhưng trong lòng lại như đang phát hỏa, con nhỏ này quá mức cuồng vọng đi, mà cô lại không dám vạch mặt cô ta, tức giận trong lòng chỉ có thể đè nén xuống mà thôi.

Tề Tư Mục nhìn biểu tình tế nhị của cô ta, khóe miệng nổi lên một nụ cười đắc thắng cùng với tia trào phúng, tiện tay vung nhẹ, làm ống tay áo bằng lụa trắng quần chặt lên mặt cô ta, ngẩng mặt cao ngạo nhìn những cô gái đã thay xong đồ lướt qua mặt họ đi ra.

Đạo diễn cùng nhà đầu tư chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, ngắm nhìn bộ dáng hiện đại đổi thành cô gái cổ trang xinh đẹp.

Ngô Ngọc mặc một thân tử sa (màn tuyền), lại bị lời nói của Tề Tư Mục kích thích mặt hết trắng rồi lại đỏ, hoàn toàn mất đi bộ dáng kiêu mị của mình. Một cô gái khác cũng ăn mặc đồng dạng là San San lại vẫn như cũ chu cái miệng nhỏ nhắn hướng về phía nhà đầu tư Lưu tổng làm nũng.

Một cô gái duy nhất tương đối đặc biệt là mặc một bộ y phục bằng lụa màu xanh, ở trong phim này cô đóng vai là một người yêu thích động vật – Lí Lam, giờ phút này cô đang ngồi bên cạnh một con chó có bộ lông tuyết trắng, ở trong hậu cung, nàng từng 9 lần dùng con sủng vật này để gây án, hại chết 9 người phi tử đã từng ra tay làm nhục cô.

“Hứa Ân Tịch như thế nào còn chưa có đi ra hử?” Trần Đạo có chút lo lắng hỏi.

“Cô ta hử? Đi trễ, vừa mới tiến vào không được mấy phút, đoán chừng y phục còn chưa có thay xong nha.” Ngô Ngọc đi lên trước một bước, đứng ở trước mặt Trần Đạo dùng bộ ngực ngoại cỡ của mình cọ sát vào cánh tay hắn.

“Thật xin lỗi , đã bắt mọi người phải đợi.” Cô gái đẩy cửa đi ra, đồng dạng là một thân y phục lụa trắng, khác là tóc của cô nhẹ nhàng xõa ở trước ngực cùng sau gáy, trên đầu cài một cây trâm nhẹ nhàng rủ xuống, trên vành tai có chiếc khuyên tai ưu nhã hình hoa lan, cô thật nhu nhược mà thanh tân thoát tục, tựa như một luồng gió mới thổi quét qua. Quét vào lòng nữ nhân khiến họ hâm mộ cùng đổ kỵ, quét vào lòng nam nhân khiến tìm họ một lần rạo rực.

Nếu như nói y phục lụa trắng làm toát lên sự mặn mà sắc sảo của Tề Tư Mục, nhưng là so sánh với Hứa Ân Tịch cô ta hoàn toàn không có khí chất thanh tân như vậy, Tề Tư Mục nhìn Hứa Ân Tịch trước mắt, tay nắm chặt lại, đè nén tức giận mãnh liệt.

Mà lúc này, cao hứng nhất là Ngô Ngọc, mặc dù rất đồ kị khí chất thoát tục của Hứa Ân Tịch, nhưng là nhục nhã vừa rồi của Tề Tư Mục mới chính là nhục nhã của cô, bởi vì cô nhìn ra được, trong mắt mọi người ai cũng nể sợ Tề Tư Mục.

Lưu tổng cùng Trần Đạo ngây ngốc đứng ở một chỗ, biểu tình của hai người cũng ngây dại, tim cũng không thể đè nén được nhận nhận.

Khỏe miệng Tề Tư Mục cười khìch một tiếng, nhẹ nhàng mà lướt qua đó, “Tỷ tỷ có lỗi ăn mặc thật là thanh lệ, ngay cả muội muội cũng thấy đẹp mắt, vậy để chúng ta ra ngoài quay phim thử đi.”

Cô ta nói như vậy, Hứa Ân Tịch hoàn toàn không dám tin, rốt cục cô ta lại có cái ý định gì đây?

Chỉ thấy Tề Tư Mục dặt tay của cô, hướng về phía mọi người cười một tiếng,

“Ồ trong kịch bản tôi cùng Ân Tịch chính là chị em kết nghĩa, hơn nữa lại cùng nhau vào cung, tình cảm tự nhiên cũng tốt hơn các chị em khác.”

Những lời này của cô ta là nói cho mọi người khác nghe, cũng chính là nói cho Ân Tịch nghe, bởi vì tình cảm của hai người bọn họ so với bất kỳ nữ nhân nào ở đây đều không giống với.

Cô ta nắm chặt tay Ân Tịch từ từ hướng trường quay đi ra, những người khác cũng vội vàng đuổi theo. Móng tay của cô ta từ từ đâm sâu vào lòng bàn tay Ân Tịch, ngón tay sắc nhọn từ từ cắm vào trong da thịt của cô, Ân Tịch từ trước đến giờ chưa từng để móng tay, muốn đánh trả nhưng không có cái gì để đánh trả, cô chỉ có thể dùng phương thức khác để biểu hiện phản kháng của mình.

Tề Tư Mục như là đoán ra được ý định của cô, ở bên tai cô nhẹ nhàng thì thầm: “Cô trong thật đáng yêu, nếu như cô muốn bị lộ tẩy thì cứ lên tiếng phản kháng đi.”

“Mày, hèn hạ vô sỉ!” Ân Tịch thấy cô ta uy hiếp mình, ý thức rõ ràng được phản kháng cũng vô ích nên đành buông tay, mà Tề Tư Mục lần nữa lại ngẩng cao đầu mỉm cười đắc thắng.

Có bàn tay này, khi quay phim cô tha hồ mà hành hạ Hứa Ân Tịch đến chết, nghĩ đến đây, vụ việc quần áo đã không còn khiến cô lưu tâm nữa, nhưng vừa nghĩ đến Thân Từ Duệ, mắt cô ta lại lần nữa nổi lên đồ kị, móng tay lại lần nữa bấm thật sâu vào.

Ân Tịch nỗ lực khắc chế, nhưng bàn tay đã đau nhức đến tê dại, máu một giọt lại một giọt chảy ra ngoài, chảy tràn đến tay áo vẫn từng bước từng bước mà hướng phía ngoài đi ra, giả bộ như chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy.

Ngô Ngọc mắt tinh phát hiện ra một màn này, trong lòng cả kinh, cái con Tề Tư Mục này thật ác độc, nhưng cái gì cũng không nói, vẫn như cũ kéo tay đạo diễn, dùng bộ ngực cỡ 36D kích thích hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Thiết kế bấy

“Có chuyện gì xảy ra với tay của cậu thế? Bị người nào bấm vậy?” Nhìn vết máu còn đọng lại cùng với hằn móng tay trên tay cô, Hạ Vũ nhíu mi hỏi.

“Không có gì, bị một con đàn bà nhỏ nhen làm ra mà thôi, rất nhảm chán, nói một chút lịch trình tối nay đi.” Ân Tịch hồ hững nói, cô không muốn nói ra ân oán cá nhân của mình, cô không những không muốn tăng thêm phiền phức cùng gánh nặng cho Tiểu Vũ, mặt khác cô lại càng không muốn chiếm được sự thương hại của Tiểu Vũ với tuổi thơ khốc liệt của mình.

Nhìn biểu tình không muốn nói chuyện của cô, Hạ Vũ cũng không muốn cưỡng cầu, “Di Hồng nói Lưu tổng cùng Trần Đạo đã bao phòng B04 ở câu lạc bộ Kim Hải, hy vọng cậu nắm chắc lấy cơ hội này, uống ly rượu nói chút lễ tiết là được.”

“Nếu quả thật chỉ có như vậy thì chỉ cần khéo léo là được, chỉ sợ là sẽ có bất trắc...” Ân Tịch thoáng nhớ lại ánh mắt nhìn mình của Lưu tổng cùng Trần Đạo, đó tuyệt đối không phải là ánh mắt bình thường, nó hàm chứa sự bi ối, xấu xa cùng muốn chiếm đoạt.

“Ngộ nhớ, sẽ có ngộ nhớ sao? Lời nói của di Hồng còn có thể giả sao? Nói như vậy cậu sẽ rất nguy hiểm.” Hạ Vũ nhanh chóng phản ứng lại, “Không được, mình đi cùng với cậu, như vậy sẽ có thêm phần chắc ăn hơn.”

“Không, cậu không thể đi, nếu như cậu đi, bọn họ sẽ càng mượn cớ để làm to chuyện của mình, nói mình không có thành ý.”

“Vậy mình sẽ ở gian phòng bên cạnh của cậu, một khi có gì bất trắc mình cũng có thể kịp lúc mà giúp cậu.” Hạ Vũ đề nghị nói với cô.

“Không sao đâu, không cần lo lắng! Mình sẽ ổn thôi, nếu quả thật có bất trắc, mình cũng sẽ có biện pháp.” Ánh mắt Ân Tịch nhìn thẳng vào Hạ Vũ, tràn đầy cảm kích nói: “Cảm ơn cậu!”

Mặc dù thời gian ở chung của hai người không nhiều lắm, nhưng là cảm tình của hai người đều giống như bạn tri kỷ nhiều năm vậy, luôn luôn là cảm kích cùng tín nhiệm lẫn nhau có lẽ đây chính là duyên trời định.

Buổi tối, phòng B04 câu lạc bộ Kim Hải, Ân Tịch mặc một chiếc áo sơ mi rộng thùng thình màu trắng, phía dưới là một chiếc quần cao bồi cạp cao bó sát, lộ ra nhiệt huyết thanh xuân.

Cô đứng ở ngoài cửa ra vào hít thở thật sâu, một khi đi vào, sẽ có thể có hai kết quả xảy ra, một là hai người đàn ông này bị cô đắc tội, hai là hai người đàn ông kia sẽ khi dễ cô, nếu mà như vậy thì quả là đi Hồng đã bán đứng cô.

Trường hợp thứ ba có thể là đi Hồng không có bán cô, mà là cô chỉ cần uống một hai ly rượu, hàn huyên vài câu về kịch bản, bọn họ có thể bỏ qua cho cô, thế nhưng khả năng này có thể xảy ra sao?

Cuối cùng là vẫn phải đối mặt, cô tình nguyện là đắc tội với hai người đàn ông này cũng không thể để cho bọn họ khi dễ cô, Ân Tịch thầm nói trong lòng vậy, rồi cuộc tay cũng đẩy cánh cửa ra.

Trong căn phòng xa hoa, một bộ sofa rộng lớn vuông vức đặt ở giữa căn phòng, sofa rộng lớn như vậy hoàn toàn có thể sử dụng như một chiếc giường, mà thoát nhìn căn phòng cũng mang đầy đủ tính chất của một câu lạc bộ thượng lưu, nhạc âm ỉ, rượu đủ loại, xem ra tình huống hôm nay của cô không đơn giản gì.

“Ai nha, Hứa tiểu thư, rốt cục cũng nể mặt tới rồi, mau vào a!” Lưu tổng nhiệt tình chào hỏi.

“Lưu tổng, đạo diễn Trần đâu? Sao chỉ có một mình ngài chứ?” Ân Tịch nhìn căn phòng rộng lớn, chỉ có một mình Lưu tổng ngồi trên sofa, mà đi Hồng lại nói cho cô biết là Trần Đạo cũng có ở đây.

“Tôi vừa liên lạc với ông ấy, xe của ông ấy bị tắc đường, khoảng chừng 20 phút nữa sẽ tới, không nên gấp nha!” Hần đứng dậy, đi về phía Ân Tịch, lôi cô đến ngồi trên ghế sofa, mình lại đi rót rượu.

“Hứa tiểu thư, chúng ta cạn trước một ly đi.” Hần đem cái ly đến trước mặt Ân Tịch.

“Hai chúng ta hàn huyên một hồi chờ đạo diễn Trần đến đây, bằng không ông ấy lại bảo chúng ta không biết suy nghĩ uống rượu cũng không đợi ông ấy, Lưu tổng ngài thấy có đúng hay không?” Ân Tịch giả bộ cười, tận lực kéo dài thời gian.

“Thì ra Hứa tiểu thư thích đông vui nha, không có nhìn ra đó!” Lưu tổng cười xấu xa, “Bất quá như vậy càng thêm phần kích nha, ha ha!”

Ân Tịch nghe thấy lời của hắn, trong lòng vô cùng khó chịu, chỉ có thể giả bộ không hiểu gì, “Lưu tổng cả ngày lẫn đêm nói chuyện làm ăn, khẳng định là mệt chết đi rồi, nếu không tôi bắt nhip một bài hát, ngài hát theo nhé!”

“Được, Hứa tiểu thư bảo tôi hát cái gì, tôi liền hát cái đó!” Tay của hắn nhẹ nhàng mà vuốt ve vai của cô.

Ân Tịch từng bước lùi về phía sau, đi đến bục hát karaoke. Lưu tổng đứng ở phía sau, tay nhẹ nhàng mân mê cằm của mình, mắt lộ ra tia đói khát hung ác.

Ân Tịch nhìn như đang nghiêm túc chọn bài hát, mà trong lòng lại đang có một tính toán khác, tối hôm nay làm cách nào để thoát khỏi Lưu tổng đây, xem ra Trần Đạo sẽ không có tới.

Uống rượu, nhất định là cô liều mạng với tên Lưu tổng này, cô không thể uống quá một chén, vậy hãy cùng hắn chơi trò chơi này đi, để cho hắn thua sẽ không dùng rút rượu cho hắn.

“Chúng ta trước mắt cạn một ly đã, cạn xong rồi hát sau.” Lưu tổng bung rượu đến trước mặt Ân Tịch, Ân Tịch nhếch miệng mỉm cười.

“Hứa tiểu thư cười thật là mê người nha! Vì nụ cười xinh đẹp như vậy, nhất định phải cạn một ly.”

“Lưu tổng bằng không chúng ta chơi trò chơi đi, ai thua người đó phải uống được không?”

Lưu tổng do dự một lúc, sau đó lại cười xấu xa, “Chúng ta uống trước một ly, sau khi uống xong rồi chơi, thế nào? Sẽ không đến mức ngay cả chút mặt mũi này cũng không cho chứ?”

Ân Tịch thấy đây đã là lần thứ ba hắn mời rượu, nếu như còn không uống nữa đoán chừng hắn sẽ không khách khí nữa.

“Được vậy chúng ta uống trước một ly!” Ân Tịch nhận lấy rượu, uống nửa ly nhỏ, Lưu tổng cũng không có trách cô.

Tay của hắn cũng không đành lòng vòng vào hông cô, cô gái này hết lần này tới lần khác trêu chọc lòng cùng với thân thể của hắn, hắn nhìn thấy môi anh đào của cô uống xong chút rượu đỏ, cũng không thể không chế được nữa.

“Tiểu mỹ nhân, chúng ta tới uống rượu đi!” Hần mạnh tay kéo tay Ân Tịch trở lại sofa, không cho phép cô có bất kỳ phản kháng nào.

“Lưu tổng, chúng ta còn phải chơi trò chơi nha, uống rượu mới có hứng thú.” Ân Tịch muốn đứng dậy cầm mấy thứ đạo cụ, cô vừa mới đứng dậy Lưu tổng liền kéo quần áo của cô, mạnh mẽ lôi kéo, thân thể của cô lại ngã nhào vào ghế sofa.

Theo bản năng Ân Tịch dịch ra khá xa Lưu tổng, Lưu tổng lại từng bước từng bước dịch đến gần cô.

“Một khi đã bước chân vào thế giới này, Hứa tiểu thư cũng đừng mong thanh cao đi, chỉ cần cô hầu hạ tôi thật tốt, tôi nhất định sẽ để cho cô làm nữ chính bộ phim tiếp theo, đưa cô đến vị trí cao nhất của thế giới giải trí.” Lưu tổng trực tiếp nói ra những lời này, hần không thể nhẫn nại được nữa, thực sự rất muốn nuốt sống Ân Tịch.

“Lưu tổng, tôi nghĩ là ông đã hiểu lầm rồi, di Hồng trước khi đi đã nói với tôi, hành động lần trước của tôi có chút thất lễ nên lần này tôi đến đây kính rượu cho ngài để tạ tội, về những chuyện khác, di Hồng không có nhắc đến, tôi lại càng không có nghĩ nhiều hơn.” Ân Tịch dùng từng câu từng chữ để ám chỉ, chẳng qua là di Hồng cho cô tới uống rượu tạ lỗi, cũng không có ý định gì khác.

“Lão tử tung hoành ngang dọc trong thương giới cũng có mặt có mũi, chơi mình tính không có ngần cũng cả trăm, không có một người nào không dám nghe lệnh hết, tôi xem trọng cô, chỉ cần cô phục vụ tốt tôi, tôi cũng có thể đá hết lũ mình tính kia đi.” Hần thô lỗ nói xong, thân thể như mãnh thú mà đổ ập về phía Ân Tịch.

“Không, ông buông tôi ra, tôi không phải là mấy người đàn bà mà ông muốn kia.” Ân Tịch đẩy hần ra, trong đầu không ngừng nhắc nhở mình phải tỉnh táo một chút.

“Ồ trong mắt Lão tử, đàn bà cởi quần áo ra đều giống nhau hết, cũng là thứ đùa vui cho kẻ có tiền mà thôi.”

Hần không còn có thể kiên nhẫn nữa, khẽ dùng lực tay hung hăng kéo tà áo sơ mi của cô xuống, hai cúc áo phía trên bị bật ra, mà bộ ngực cao vút hơi lộ ra ngoài, vừa thấy hần đã tựa như bốc hỏa, vron tay muốn cởi sạch y phục của cô.

Hần như hổ như báo khiến cho Ân Tịch kinh hoàng, lúc này trừ bản thân cô không ai có thể cứu cô cả, nhân viên phục vụ không có lệnh của khách hàng thì không thể mở cửa đi vào, mà cửa hoàn toàn đóng kín, vì vậy càng dễ dàng cho hần thực hiện hành vi bất lương hơn.

Tay của hần lập tức luồn vào chỗ cúc áo bị bung ra của cô, cô hoảng sợ nhanh chóng cài lại những cúc áo kia, mà hần lại hung hăng hất tay cô ra, khiến cho tất cả hiện lên trước mắt hần.

“Ông buông tôi ra, còn không buông, tôi sẽ hét gọi người tới.”

“Mày hét đi, mày lập tức hét lên cho ông mày nghe, mày càng hét ông mày lại càng phấn khích. Để ông mày xem tiểu yêu tinh mày gọi đến cỡ nào.” Hần bắt đầu lộ bản chất, một câu lại một câu tục tĩu phun ra.

“Bốp!” Ân Tịch theo bản năng tát hần một cái thật mạnh.

“Mày, mày dám đánh ông mày, là muốn ông chơi chết mày đúng không?” Trong mắt của hần trừ dục hỏa còn thêm một phần lửa giận, vron tay hung hăng tát hai cái thật mạnh lên mặt Ân Tịch.

“Đánh ông mày à, tốt, ông chơi chết mày, ông mày không tin không hành hạ chết được mày.” Hần càng thêm hung hăng, hai tay dùng chút lực đem áo sơ mi của Ân Tịch xé thành hai mảnh, nơi đầy dả của cô lộ ra ngoài, đôi mắt lạnh như dao của hần nhìn thẳng về phía cô.

“Không cần, tôi không muốn!” Theo bản năng Ân Tịch lâm bầm, mà thân thể của cô lại bị hần ép đến không thể nhúc nhích, cô tuyệt vọng ngoảnh mặt sang một bên, ánh mắt đột nhiên sáng lóe lên.

Một chai rượu đỏ đang để trên bàn cạnh sofa, cô nhìn tên Lưu tổng đã bắt đầu u mê, thừa dịp hần phân tán, tay của cô nhẹ nhàng lần tới chai rượu trên bàn trà. .

“Mẹ nó, tiểu yêu tinh này, ông mày phải chơi đến khi thoải mái mới được.” Nhìn bộ ngực trắng ngần đầy dả trước mặt hần, hần tục tĩu mà tuôn ra một tràng, chuẩn bị giờ trò.

Hần cúi đầu, chuẩn bị găm nhấm mùi thơm của cô, rốt cục Ân Tịch cũng chạm tới chai rượu trên bàn.

Cô dùng hết sức, hung hăng đem chai rượu nện một cái thật mạnh vào đầu của hần, chỉ nghe “Choang!” một tiếng, không bao lâu sau, mùi rượu cùng máu tanh đã sặc sụa vào mũi của cô.

Lưu tổng đột nhiên bị đập vào đầu, chợt ngẩng đầu lên, nhìn hình ảnh càng mơ hồ trước mắt, hần tức giận hét: “Mày, tao muốn kiện mày.”

Ngay sau đó đầu hần nghẹo xuống ngắt đi, Ân Tịch sợ tới mức không dám lên tiếng, nhẹ nhàng giơ tay lên mũi hần, cho tới khi nghe được hô hấp của hần mới trấn an, hần chỉ ngắt đi mà thôi không phải bị cô đánh chết, lúc đó mới bình tâm lại.

Xong rồi, coi như lần này đã đem sự nghiệp diễn viên phá hủy, mặc dù có chút nuối tiếc nhưng so với việc chính mình phải hầu giường hần, cô tuyệt đối không hối hận, bỏ dậy nhặt lên y phục đã bị xé rách.

Khi cô vừa đem áo sơ mi mặc vào, chuẩn bị chuẩn khỏi đây, lại phát hiện ra cửa nhẹ nhàng mà có tiếng động, ngẩng đầu lên cô nhìn ngay thấy bộ mặt quỷ dị mà khôn nặn của Trần Đạo.

“Hứa tiểu thư, sắc mặt sao lại hốt hoảng vậy?” Trần Đạo đến gần cô, nhẹ nhàng ngửi ngửi mấy cái trên người cô.

“Không có gì, Lưu tổng uống nhiều quá, ông đưa ông ấy về đi thôi, di Hồng gọi điện thoại kêu tôi về, có việc gấp nên không thể kính rượu Trần đạo diễn được rồi, hôm nào có cơ hội tôi sẽ nhận lỗi với ngài.” Ân Tịch giả bộ trấn định mà nói, bước chân lại bắt đầu hướng ngoài cửa đi ra.

“Ai nha, tại sao phòng lại có mùi máu tanh vậy?” Hấn cố làm ra vẻ vô cùng kinh ngạc, “Hứa tiểu thư, thế nào lại vội vã như vậy chứ, bình thường thấy cô luôn rất bình tĩnh mà, xảy ra chuyện gì nói cho tôi biết, tôi nhất định giúp cô giải quyết.”

Tay hấn kéo tay của cô, Ân Tịch lại lần nữa bị hấn kéo ngược trở lại, đối mặt với hấn.

“Lưu tổng uống nhiều quá, đầu không cẩn thận va phải chai rượu, cho nên ngủ mê mất, tôi hiện tại sẽ đi gọi xe cứu thương, phiền Trần đạo diễn cùng giúp một chút.” Ân Tịch nhìn ánh mắt của hấn, sợ hãi nhưng vẫn bình tĩnh nói, dù sao cô cũng quyết định rồi, chuyện lớn không thành thì cũng không ủy khuất chính mình.

“Vậy sao? Tôi đoán Lưu tổng sẽ không đến mức bất cẩn như vậy nha, là do cô, không nhìn ra, Hứa tiểu thư có thể ra tay mạnh như vậy, bắt quá tôi cũng thích nha.” Trần Đạo nhỏ giọng nói, cười cợt đột nhiên quay sang nhìn cô, “Tôi rất thương thức những người như Hứa tiểu thư đây, không giống với lũ mình tinh kia, một dạng thấp hèn, cô là người đầu tiên mà tôi gặp không chịu cúi đầu khom lưng, cho nên nhất định tôi muốn cô uống một ly.”

“Cám ơn Trần đạo diễn nâng đỡ, bắt quá hôm nay thực sự là tâm tình không tốt, hôm nào đó sẽ kính rượu với ông.”

Ân Tịch khéo léo cự tuyệt, cô không biết rốt cục tên Trần Đạo này đang có ý định gì, nhưng là lo lắng trong đáy lòng không có giảm đi.

“Không phải sợ, tôi sẽ không khi dễ cô, uống ly rượu này xong, cô có thể đi, tuyệt không làm khó dễ cô, về phần chuyện của Lưu tổng tôi sẽ giúp cô giải quyết.” Trần Đạo cầm lên một bình rượu, nhẹ nhàng mở ra, rót vào ly.

“Nói thật, đột nhiên tôi rất muốn giúp cô, mặc dù thanh danh của tôi cũng không được tốt gì, nhưng mà tôi lại có nguyên tắc làm người của chính mình, đặc biệt tôn trọng những người phụ nữ có quý tộc.” Sau khi nói xong, chính hấn đem ly rượu trong tay uống trước, sau đó giờ giờ cái ly lên.

Ân Tịch đứng ở bên cạnh hấn không nhận thấy bất kỳ động tác kỳ lạ nào, đột nhiên cô không thể đoán nổi người đàn ông này có mục đích gì, chẳng lẽ sẽ như hấn nói sao? Như vậy không giống tác phong của hấn lắm, nhưng mà . . .

“Không cần suy nghĩ nhiều, uống xong ly rượu này, trở về nhà nghỉ ngơi cho tốt, chuyện diễn xuất sẽ không bắt cô phải có bất kỳ hi sinh nào, nói thật cô thích hợp làm nữ chính hơn, nhưng mà gia thế của Tề Tư Mục quá cường đại, chúng tôi là đạo diễn cũng chỉ có thể nghe theo, nhưng là bằng với kỹ thuật diễn xuất cùng với tương mạo của cô, nhất định sau này sẽ nổi danh lên.”

Hấn bắt đầu đi nói ra cảm giác của chính mình, mặt khác lại đem ly rượu nhẹ nhàng đưa cho cô.

Ân Tịch nhận lấy rượu, nhìn hấn, chỉ thấy hấn đem ly rượu như ban nãy uống sạch rồi.

“Tôi cùng Tổng Hồng cũng đã là bạn thâm niên, cho nên những gì bà ấy đề nghị tôi sẽ đáp ứng.” Hấn nhẹ nhàng mà vỗ vai của cô.

Ân Tịch nửa tin nửa nghi ngờ nói: “Cám ơn, rượu này tôi uống, hy vọng bộ phim này của đạo diễn Trần sẽ thành công vang dội.”

Rượu này sẽ không có vấn đề gì, cô nhìn thấy hấn uống hai ly, uống xong ly rượu này, mọi tính toán của cô cũng đã rõ ràng, bởi vậy cô dốc một hơi uống cạn sạch. Trần Đạo cười phả lên.

“Trần đạo diễn, tôi đi trước, tối nay cám ơn ông đã nương tay.” Ân Tịch cảm kích nói.

“Cô mau về đi, ngủ một giấc thật ngon a.”

Ân Tịch xoay người hướng cửa đi đến, một bước, hai bước, ba bước. . .

Không đúng, tại sao cô lại cảm giác mình sắp ngã đi, tất cả trước mắt đều mơ hồ, rượu chẳng lẽ có tác dụng nhanh vậy, cô cả kinh, bị lừa rồi, rượu này có vấn đề.

Tay Ân Tịch vừa chạm vào cạnh cửa, thân thể từ từ rũ xuống, trong mơ hồ cô nghe thấy nụ cười sắc lang của Trần Đạo rồi chìm vào hôn mê, cô không biết gì nữa.

Trần Đạo đi đến bên cạnh người cô, bế cô đặt ngang lên ghế sofa, hấn một tay nhẹ nhàng mà cởi áo sơ mi của cô ra, miệng nuốt nước miếng ừng ực.

“Tiểu mỹ nhân à, tiểu mỹ nhân, đại gia sẽ từ từ, từ từ nuốt em vào bụng, ha ha.”

Cửa bị mở ra, đi vào là ba người đàn ông mặc Tây trang màu đen, người đàn ông dẫn đầu đi lên, hung hăng nắm vạt áo của hấn, “Tao xem mày đã sắc lang đến coi trời bằng vung rồi, ngay cả ý chỉ của Lão đại cũng dám cãi lại.”

“Khôn ca, tha mạng, xin tha mạng, thật sự là chưa có làm gì cả, tôi chỉ đem cô ta để ở chỗ này thôi, sau đó mọi người đã vào rồi,” Trần Đạo liều mạng xin tha.

“Tao tin rằng mày cũng không dám, không muốn đoạn tử tuyệt tôn thì đoàn hoàng một chút, cởi quần áo ra!” A Khôn ra lệnh nói.

Chỉ thấy hần còi quần áo ra, nhẹ nhàng đi về phía Ân Tịch, mà giờ khắc này trong mắt hần nửa phần dục vọng cũng không có, chỉ còn là khủng hoảng nhưng hần vẫn đi về phía thân thể Ân Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Gièm pha

Tập đoàn Trữ Thị.

“Cái gì? Tại sao có thể xảy ra chuyện như vậy?” Trữ Dịch rống to vào điện thoại.

“Thật xin lỗi, chúng tôi”

“Chờ tôi sang đó, đem toàn bộ tư liệu chuẩn bị xong cho tôi.” Không đợi đến khi đối phương nên tiếng trả lời, Trữ Dịch đã cắt đứt điện thoại, bấm đến phím điện thoại nội bộ cho thư ký.

“Giúp tôi đặt vé đến Anh sớm nhất, 40 phút nữa tôi muốn lên máy bay.”

“Được tôi lập tức đặt lịch.” Thanh âm ngọt ngào của thư ký nhanh chóng đáp lại.

Trữ Dịch dùng tốc độ nhanh nhất lái xe đến sân bay, sau đó nhanh chóng lên máy bay đi Anh, mọi tin tức về giới giải trí của thành phố K lập tức bị phong bế với anh. ’

Khi Ân Tịch lần nữa tỉnh lại, thể giới đã hoàn toàn biến hóa. Mà người bảo vệ bên cạnh cô là Hạ Vũ.

“Tại sao mình lại ở đây?” Ân Tịch từ từ đứng dậy, vội vàng hỏi cô ấy.

“Tôi hôm qua cậu uống nhiều quá là Trần Đạo đưa cậu trở về, lúc trở lại y phục của cậu đã bị xé rách không còn nguyên vẹn.” Hạ Vũ nhìn thẳng vào mắt cô, không có tiếp tục nói nữa, bởi vì cụ thể có chuyện như vậy xảy ra hay không, cô không dám khẳng định, nhưng là tiêu đề trang nhất của báo giải trí hôm nay lại vô cùng chói mắt

“Không thể nào, tôi hôm qua mình có uống rượu, nhưng sẽ không say đến mức chuyện gì cũng không biết, bởi vì lần đầu tiên mình chỉ uống có nửa ly, sau cũng uống có nửa ly.” Ân Tịch cố gắng nghĩ lại, mà sau khi cô uống xong nửa ly rượu thứ hai, đi tới cửa, sau đó ngất đi, sau đó là Trần Đạo đi tới, sau đó thì cái gì cô cũng không biết.

“Không, sẽ không phải vậy!”

Ân Tịch bắt đầu không ngừng lắc đầu, trong mắt lộ ra khủng hoảng cùng tự hỏi.

“Ân Tịch.” Hạ Vũ đi lên phía trước, nhẹ nhàng nắm lấy tay của cô.

Nhìn vào vẻ ngập ngừng muốn nói lại thôi của cô ấy, Ân Tịch giống như là nhận ra được điều gì, “Có chuyện gì xảy ra? Cậu nói cho mình biết, mình còn có thể đối mặt mà.”

“Sáng sớm hôm nay tất cả các trang đầu từ báo in đến tạp chí đều đăng tin ảnh nóng của cậu!”

Mắt Ân Tịch đảo qua, cầm tờ tạp chí trên bàn, vừa mở ra đã nhìn thấy, tay cầm tờ báo run kịch liệt.

“Nữ thứ chính thanh thuần thoát tục của ‘Đàn bà chốn hậu cung’ – Hứa Ân Tịch hiến thân cho nhà đầu tư bị cự tuyệt, chưa thỏa mãn dục vọng ra tay đã thương nhà đầu tư, sau lại quay sang đạo diễn, ý đồ thực hiện quy tắc ngầm.”

Trên nội dung báo mới hôm nay viết, nhà đầu tư chuẩn bị khởi tố Hứa Ân Tịch, muốn tố cáo tội danh cố ý đã thương, theo như phân tích, Hứa Ân Tịch sẽ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật, một loạt hành động của cô ta không chỉ có trái đạo đức, hơn nữa đã tạo thành tổn thương rất nghiêm trọng cho người trong cuộc, sẽ có khả năng kinh án phạt sáu tháng hoặc 1 năm tù.

“Cái này là bịa đặt, ngậm máu phun người!” Ân Tịch nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Trên báo còn có ảnh chụp từ video.” Hạ Vũ đưa cho cô chiếc điện thoại đã vào mạng sẵn, tựa đề chói mắt khiến cô suýt ngã ngửa.

“Ngọc nữ màn ảnh Hứa Ân Tịch trong ngoài không đồng nhất, video 15 phút kích tình cùng đạo diễn.”

Cô click vào video đó, nhìn thấy bản thân quần áo sộc sệch nằm trên sofa, cái ghế kia chính là ở trong căn phòng của câu lạc bộ Kim Hải, mà là người đang bò ở phía trên cô chính là khuôn mặt ngựa đực, còn có tiếng rên rỉ của phụ nữ.

“Không không, không thể nào.” Cô tuyệt vọng lắc đầu, cơ hồ nổi điên lên, cô chọt lao ra khỏi căn phòng.

Hạ Vũ ở phía sau chạy nhanh theo.

“Ân Tịch, bên ngoài toàn bộ là nhà báo, cậu muốn chạy đi đâu chứ?” Hạ Vũ ở phía sau cô lớn tiếng hét.

Nghe được hai chữ nhà báo, bước chân Ân Tịch từ từ khựng lại, từng bước lùi về phía sau, vô lực ngã trên sofa, trên khuôn mặt tối nhợt không chút tức giận.

“Minh tuyệt đối không tin những điều này, cậu có thể rất kích động, nhưng minh tuyệt đối không tin tưởng, giọng của người đàn bà trong clip tuy rằng có chút giống với cậu nhưng mà mà nghe kỹ lại sẽ có chút khác biệt, thanh âm đã được xử lý qua.”

“Mặc dù thân thể là cậu, nhưng kỳ quái là mặt cậu không tỏ vẻ gì cả, thậm chí miệng của cậu cũng không chút mấp máy, tất cả đây, rất giống với kỹ thuật cắt ghép video kỹ thuật cao.” Hạ Vũ từng bước từng bước phân tích cho cô loại kỹ thuật này đã được áp dụng rất nhiều lần.

“Nhưng mà thật sự những chuyện tối hôm qua mình đều không có nhớ.” Ân Tịch cố gắng giải thích, nhưng mà đột nhiên phát hiện chỗ sơ hở, “À đúng rồi, tối hôm qua mình đã ngủ đi, căn bản không thể lên tiếng nói được, càng không thể nào . . . , đây là hãm hại, tuyệt đối làm hãm hại.”

“Lưu tổng cùng Trần Đạo cho rằng cậu không muốn bị chìm xuống, cho nên tất cả đều lên tiếng tố cáo cậu, nhưng là mình cảm thấy bọn chúng làm như vậy nhất định là có kẻ giật dây phía sau.” Trực giác nhạy bén của Hạ Vũ báo cho cô biết, chuyện này tuyệt đối không thể đơn giản như vậy.

“Chẳng lẽ là di Hồng? Bà ta làm sao có thể tìm bọn họ chứ, hơn nữa biết mình không muốn lên giường, bà ấy đều bảo đã xử lý tốt, tại sao di Hồng lại làm như vậy? Minh không thể chấp nhận điều này.” Mất mát trong ánh mắt Ân Tịch càng dâng trào, di Hồng vẫn chưa từng ép buộc cô, mà mấy năm nay bà ấy vẫn luôn giúp đỡ cô, cho cô một công việc ổn định.

“Bất kể có phải di Hồng làm hay không, mình đều cảm thấy bà ta không đơn giản như vậy, nếu như bà ta thật sự đề cao cậu, người bình thường sẽ rất nể mặt bà ta, bà ta là người rất có trọng lượng trong giới giải trí, dĩ nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của mình thôi.”

Hạ Vũ và Ân Tịch nhìn nhau, cả hai người trong lòng đều đang suy đoán, mà cuối cùng họ đều đi đến một kết luận chung.

Ân Tịch vẫn là quyết định gọi một cuộc điện thoại cho di Hồng, rất nhanh, bên kia đã bắt máy, cũng truyền đến thanh âm vô cùng lo lắng mà ân cần của bà ta.

“Ân Tịch, cháu đang ở đâu?”

“Cháu đang ở một nơi rất an toàn.” Ân Tịch nhẹ giọng đáp lại.

“Bây giờ cháu cứ ở trong đó, cũng đừng có ra ngoài, bên ngoài bây giờ rất nhiều phóng viên, chờ di giải quyết xong hãy đi ra .”

“Giải quyết? Vấn đề hiện tại phải giải quyết như thế nào chứ? Những kẻ kia đều là ngậm máu phun người, nhưng mà cháu lại không có bằng chứng nào chứng minh bọn chúng đang vu cáo cả.” Ân Tịch có chút kích động, những chuyện kia đã đã kích rất lớn đến tinh thần của cô.

“Trước mắt cháu hãy bình tĩnh lại, hãy nghe di nói, nhất định di Hồng sẽ giúp cháu.” Thanh âm của bà ta rất nhẹ nhàng, lời của bà ta khiến cho người ta nghe được cũng có chút ấm áp, mặc dù Ân Tịch vẫn còn hoài nghi tất cả.

“Giúp thế nào? Chuyện lớn như vậy có thể giải quyết thế nào chứ, tối hôm qua di nói họ sẽ không làm gì với cháu, nhưng mà tất cả những chuyện xảy ra tối hôm qua hôm nay liền đã xuất hiện ở trên các cơ quan truyền thông, hơn nữa còn thật giả lẫn lộn!” Ân Tịch theo bản năng phản kháng.

“Cháu là đang trách di Hồng sao? Nếu là như vậy, di làm sao mà biết được hai tên khốn nạn đó không nghe lời di nói chứ?” Giọng Tổng Hồng có chút tức giận cũng có áy náy, nhưng lời của bà ta vẫn vang lên: “Hiện tại biện pháp duy nhất chính là tìm được một người có thể trị được Lưu tổng cùng Trần Đạo, khiến cho bọn chúng chủ động thừa nhận tất cả là do chúng hãm hại.”

Chẳng qua Ân Tịch chỉ lẳng lặng nghe, không nói gì, cũng không có cúp máy.

“Ân Tịch hãy nghe di nói, đây là cơ hội cuối cùng của cháu, người có thể trị hai người kia di biết chỉ có một người, đó chính là ông chủ của Thịnh Thiên chúng ta tổng giám đốc Thân Từ Kiều, tối nay di sẽ sắp xếp cho hai người gặp mặt, chỉ cần hấn đồng ý, như vậy tất cả loạt ảnh nóng cùng tin đồn ngày mai sẽ biến mất.

Ân Tịch vẫn chỉ lẳng lặng nghe như cũ.

“Này, Ân Tịch, cháu vẫn còn nghe chứ?”

“Cháu đã hiểu, trước tiên cứ như vậy đi.” Ân Tịch cúp máy, đem di động ném đi.

Hạ Vũ ngồi ở bên cạnh cô, nhìn khuôn mặt mệt mỏi mắt hờn của cô, nhẹ vỗ vai cô.

Ân Tịch ngẩng đầu lên, nhìn đối diện vào đôi mắt đen láy trong veo như nước của cô: “Dì Hồng bảo mình phải đi cầu xin tổng giám đốc của công ty giải trí Thịnh Thiên – Thân Từ Kiều, nói hần có thể giúp mình, mình hiểu được ý tứ của dì Hồng, bà ta muốn mình dùng thân thể đi cầu xin, nhưng mà mình không muốn.”

“Trước mắt người có thể giúp cậu chỉ có ba người, ba người này đều là đại gia thao túng được cả thành phố K này, Thân Từ Kiều là một trong số đó.”

“Ba người? Trừ Thân Từ Kiều ra vẫn còn có hai người nữa? Là ai?”

“Thân Từ Duệ, người đàn ông này kế thừa sản nghiệp trải rộng toàn cầu, tài sản của hần năm ngoái đã vươn lên vị trí thứ ba trên thế giới, cả thành phố K cùng các nước khác, không có kẻ nào không dám để lại mặt mũi cho hần. Nhưng mà bên cạnh hần đàn bà nhiều đến đếm không xuể, hiện tại Niếp Thanh cũng là một trong số đó.”

“Vậy còn người kia đâu?” Ân Tịch tò mò hỏi, đột nhiên, cô cảm thấy mình có thêm một tầng hiểu biết mới về Hạ Vũ, hoặc có thể nói là cô mới bắt đầu hiểu biết Hạ Vũ thôi.

“Một người khác mình không khuyên cậu đi cầu xin, bởi vì hần ta là xã hội đen, Hạ Thị là băng xã hội đen, cậu đã nghe nói qua chưa?”

Ân Tịch khẽ gật đầu, “Nhưng mà mình lại không hiểu chút nào, xã hội đen chủ yếu làm cái gì?”

“Băng xã hội đen Hạ Thị đã trải rộng giang hồ gần trăm năm, đã truyền được ba đời, dưới trướng chúng có kinh doanh sòng bạc, khách sạn, hạng mục làm ăn lớn, còn có một số sản nghiệp không thể lộ ra ánh sáng như: sòng bạc có đánh cược mạng sống, mỗi người tới đó chơi thua ra về chính là mất mạng, cũng có kẻ có thể thoát chết nhưng mà phải chui qua háng người khác mà bỏ ra, hoặc cũng bị chặt mất bộ phận nào đó trên thân thể, từ đó không bao giờ dám bước chân vào sòng bài nữa.”

Hạ Vũ cảm ly nước bên cạnh lên nhấp một ngụm, tiếp tục nói: “Những thứ khác chính là vũ khí, ma túy, các thứ hàng quốc cấm . . . Nhưng theo hiểu biết mới nhất của mình, người nối nghiệp đời thứ ba của Hạ Thị – Hạ Thiên Triệu đã không còn giao thiệp với bọn làm ăn bất chính phạm pháp kia”

“Hạ Vũ đến tột cùng là người nào mới được?” Tại sao phải phân tích rõ ràng như vậy?” Ân Tịch nhìn không được hỏi ra hai câu.

“Cái này cũng không quan trọng, quan trọng là trước mắt Thân Từ Kiều cũng dính líu đến xã hội đen, hơn nữa còn có tin tức hần đang quản lý một số sản nghiệp bất chính bên ngoài, cho nên mình cũng không muốn cậu đi tìm hần. Hạ Thiên Triệu dù sao cũng xuất thân từ bang phái xã hội đen, một khi đã dính vào thì hậu quả không thể lường trước được, cho nên mình đề nghị cậu đi tìm Thân Từ Duệ, mặc dù bên cạnh hần đàn bà rất nhiều, nhưng mà bối cảnh của hần coi như cũng sạch sẽ.” Hạ Vũ đem toàn bộ phân tích của mình nói cho cô biết, nhưng mà vẫn còn có một người, đó là thiếu gia Trữ Thị – Trữ Dịch. Thực ra cô có biết, nhưng cô không có nói ra bởi vì hiện tại hần không có ở thành phố K, đã bay đi Anh, cho nên có nói cho Ân Tịch cũng vô ích mà thôi.

“Những gì cậu biết so với tưởng tượng của mình còn nhiều hơn rất nhiều, thân phận của cậu khiến mình rất nghi ngờ.”

“Ân Tịch, cậu phải tin mình, mình không nói cho cậu biết là mình không muốn tạo thêm gánh nặng cho cậu, còn nữa, về gia thế của mình, mình không muốn nói, bởi vì bọn họ chỉ làm thương tổn mình mà thôi.” Hạ Vũ quay mặt đi, ngó ra ngoài cửa sổ, trong mắt có tia thương cảm không thể nói thành lời.

Ân Tịch nắm chặt tay cô, “Mình tin tưởng cậu, mình cũng sẽ không miễn cưỡng cậu nữa.”

Hai người nắm thật chặt tay nhau, quan hệ của hai người không chỉ còn là đối tác, mà nhiều hơn chính là tình cảm chân thành ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Cầu xin

Ân Tịch phiền muộn dùng ngón tay rút rút tóc của mình, bảo cô đi cầu xin Thân Từ Duệ, đây quả là chuyện nhục cười đến cỡ nào, nhưng trừ hần ra, chẳng lẽ cô thực sự phải đi cầu bọn người kia sao?

Điện thoại vang lên, Ân Tịch nhìn thấy số điện thoại gọi đến hiển thị là số ở nhà, tim đập ịch ịch, sáng sớm khi tỉnh dậy đã hoàn toàn quên mất phải gọi điện báo cho cả nhà là mình không sao, hơn nữa cả đêm qua cô không có trở về, nếu như là bị bà ngoại nhìn thấy hình ảnh trên báo của mình . . . Ân Tịch không dám tiếp tục nghĩ nữa.

“A, mẹ Ân Tịch, cuối cùng điện thoại của mẹ cũng có thể gọi rồi, tại sao tối hôm qua mẹ không về nhà thế?” Tiểu Úc lại dùng ngữ khí trách móc hỏi cô.

“Tiểu Úc ngoan, tối hôm qua mẹ có việc, hai ngày nay mẹ bận rộn công việc mà, khi nào hết bận sẽ về nhà chơi với Tiểu Úc, có được hay không?” Ân

Tịch cố gắng cho giọng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh tự nhiên.

“Có phải là Tiểu Úc lại không ngoan, cho nên mẹ không trở về nhà à? Nếu như mẹ muốn tìm ba ghê cho Tiểu Úc cũng nhớ phải tìm người đẹp trai yêu mẹ nha, biết không?” Nó nói như người lớn vậy, khiến cho lòng Ân Tịch càng thêm đau thất.

Cô chưa kịp đáp lại, điện thoại đã bị một người khác cầm lấy, đó là thanh âm của bà ngoại, “Ân Tịch, tối ngày hôm qua xảy ra chuyện gì vậy? Tại sao không trở về nhà thế?”

“Bà ngoại, không có việc gì hết, mọi chuyện đều tốt cả, hai ngày hôm nay công việc quá bận rộn, lát nữa đi Hồng còn sai cháu đi làm việc, cháu vừa mới nhận một vai diễn mới, lần này quay ngoại cảnh ở thành phố H, cho nên 9 ngày tới cháu có thể chưa trở về nhà, tốt nhất bà cứ trông coi Tiểu Úc hộ cháu, quay xong cháu sẽ trở về tìm mọi người.”

“Vậy cháu phải chú ý thân thể nha.”

“Vâng, bà ngoại, tổ diễn đều đã đi, cháu cúp máy trước đây.” Ân Tịch giả bộ vội vã, nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Nghe được thanh âm của bà ngoại, có lẽ là còn chưa biết gì cả, từ trước đến giờ bà cũng không có hay xem tin tức trên báo lắm, thỉnh thoảng có xem TV cũng chỉ là xem phim hài. Cô không thể ích kỷ như vậy, coi như cô không để ý gì hết đi, nhưng mà cô không thể vì mình mà thương tổn tới bà ngoại cùng Tiểu Úc được.

“Hạ Vũ, mình nghe cậu, mình muốn càng nhanh càng tốt, những tin tức kia mình muốn lập tức được làm sáng tỏ.” Ân Tịch quyết định hy sinh bản thân, bởi vì chỉ có như vậy, cô mới có thể khiến cho cả nhà yên tâm được.

Cô không dám nghĩ đến, nếu như cô phải đi ngồi tù nửa năm, cho dù là nửa năm thì mọi người cũng làm sao bây giờ?

Tiền thuốc của mẹ làm sao đây? Bà ngoại cùng Tiểu Úc cũng sẽ bị hàng xóm cười chê đến cỡ nào? Nhớ nhuốc trong cuộc đời mình cô có thể không để ý đến, nhưng là bà ngoại sẽ rất đau lòng, cuộc sống của Tiểu Úc sau này sẽ thế nào, người khác cũng sẽ cười chê nó không có ba mà mẹ lại ngồi tù.

“Mình sẽ dùng tốc độ nhanh nhất giúp cậu tìm hành tung hiện tại của hắn, sau đó phải trông cậy vào cậu rồi.” Hạ Vũ đi ra khỏi phòng, bắt đầu phát huy tác dụng của mình.

Ân Tịch vẫn ngồi trong phòng, nội tâm rối rắm cùng sợ hãi, cô đã nhìn thấu đủ loại màu sắc các cuộc giao dịch trong vòng giải trí này, cô cho là mình có thể tránh xa nó, nhưng mà hiện tại, cô cũng như những nữ minh tinh kia, vẫn là phải bước vào con đường kia.

Ba giờ sau, Hạ Vũ ôm một đống đồ trở lại phòng, lãnh đạm bình tĩnh nói: “Hiện tại Thân Tử Duệ đang ở khách sạn quốc tế Đại Hoành, bốn tiếng nữa hắn sẽ bay đi Pháp, bây giờ cậu lập tức thay quần áo, hóa trang cho tốt, hơn nữa thời điểm đi trên đường phải cẩn thận, cậu chỉ còn 2 tiếng rưỡi nữa thôi.”

Nhìn tốc độ của Hạ Vũ, cô cũng không dám ngờ ngẩn nữa, nhanh chóng cầm lấy quần áo thay xong, thực ra cũng chỉ là một cái quần đơn giản kiểu cách có chút khác biệt, nó rất vừa với cơ thể cô, nhìn Hạ Vũ chuẩn bị đồ trang điểm cho mình, trong lòng cô một hồi cảm động, thì ra cô còn chưa hiểu hết cô ấy.

Da Ân Tịch vốn đã trắng sáng trong veo, chẳng qua là tinh thần uể oải, nhìn liếc qua có vẻ rất yếu ớt, nhưng là chỉ vài đường chì, vài cái phết tay, khuôn mặt thanh tú của cô đã xinh đẹp vô cùng.

“Cuối cùng mình cũng hiểu được tại sao Trần Thuật lại một lòng với cậu như vậy, bởi vì không có người đàn ông nào có thể cự tuyệt cậu.” Hạ Vũ buông dụng cụ trang điểm trong tay xuống, ngay cả phụ nữ như cô cũng phải hâm mộ, huống chi là đàn ông.

Ân Tịch không nói gì, chỉ ôm cô thật chặt.

“Mình tiễn cậu qua đó, xe đã đợi ở dưới lầu.” Hạ Vũ cũng ôm cô, sau đó đeo kính cho cô, hai người hướng nhà xe đi tới.

Ân Tịch đi vào khách sạn quốc tế Đại Hoành, cô theo như Hạ Vũ chỉ bảo, đi thẳng đến vị trí bể bơi.

“Thật xin lỗi, tiểu thư, cô không thể đi vào.” Hai nhân viên mặc áo vét đen ngăn cô lại ở cửa khu giải trí.

“Tôi tới tìm Thân tiên sinh, phiền hai vị thông báo giùm.” Ân Tịch nói rõ.

“Ngại quá, Thân tiên sinh đang bơi, khi ngài ấy bơi lội không ai có thể quấy rầy, bao gồm cả phụ nữ.” Một trong hai người mặc đồ đen kia có chút giễu cợt nói.

Theo như ý của hắn, đàn bà muốn tìm tới đã quá nhiều, đàn bà nào, nước nào đều có cả, mục đích đều giống nhau, đó chính là câu con rùa vàng này.

“Thật sự tôi có việc rất gấp tìm ngài ấy, phiền hai vị thông báo một chút, nếu như ngài ấy không muốn gặp, tôi sẽ đi ngay lập tức, được không?” Ân Tịch có chút cầu xin nói, đây là cơ hội duy nhất của cô, nếu như cô không biết quý trọng, cuộc đời của cô . . .

“Đề cô ta vào đi!” Hắn thông qua bộ đàm nói với bảo vệ ngoài cửa.

Thân Tử Duệ thông qua máy ghi hình ở trên hồ bơi, nhìn thấy bộ dáng của cô, lộ ra một nụ cười quỷ dị.

Ân Tịch siết chặt bàn tay mình, mím miệng không dám thở, từ từ hướng phía hồ bơi đi đến, sau lưng cô cửa đã đóng chặt lại.

Một thanh âm kia vang lên, cũng chặn đứng đường lui của cô, cũng có nghĩa là cô giống như những nữ minh tinh kia, dựa vào nhan sắc để đổi lấy lợi ích của chính mình.

Mà bản thân cô cùng với những nữ minh tinh kia đâu có gì khác biệt chứ?

Vì người nhà, đúng, đúng vậy, nhưng là trong tiềm thức, ý nghĩ lay cũng chỉ là một cái có để lừa gạt mà thôi, trên thực tế, cô đã bán cả linh hồn lẫn thân thể của mình rồi.

“Phanh!” một tiếng vang lên, bọt nước từ hồ bơi tung tóe khắp nơi, chỉ thấy một thân thể cường tráng đang ngập lặn trong làn nước bơi tới gần đây, cô biết, người đàn ông kia là Thân Tử Duệ.

Trong làn nước hồ bơi xanh biếc như ngọc, không gian rộng lớn chỉ có hấn và cô, thậm chí, cô có thể nghe được từng tiếng hít thở của mình, ngày càng dồn dập.

Thân thể của hấn dưới làn nước thật gọi cảm, một cổ thân thể màu đồng rắn chắc, nhìn qua chính là . . .

Trời ạ! Bình tĩnh lại! Ân Tịch thầm mắng chính mình, còn muốn cái gì chứ, đại họa ngập đầu mà trong thời khắc này cô còn có thể suy nghĩ đến đáng người của hấn chứ?

“Soạt” một tiếng vang lên, Thân Tử Duệ nhảy lên bờ, mà trên người hấn chỉ mặc một chiếc quần bơi bó sát, thân hình hấn nhanh chóng lộ ra trước mắt cô, thấy một màn như vậy, Ân Tịch ngại ngùng đỏ mặt, theo bản năng quay lưng đi.

Hành động biến đổi nho nhỏ này đã rơi vào trong mắt hấn, hấn không tự chủ cười khẽ một cái.

“Cô đến tìm tôi, là muốn tôi nhìn bóng lưng của cô sao?” Thanh âm cố gắng kìm nén của hấn ở phía sau cô vang lên.

Ân Tịch vẫn không thể kìm nén được xấu hổ, ánh mắt len lén sụp xuống, phát hiện ra hấn đã mặc thêm một chiếc áo choàng màu trắng, khi đó cô mới xoay người, từ từ đi đến bên cạnh hấn.

Mỗi một bước đi, lòng của cô càng thêm rối rắm.

Tay của cô càng thêm siết chặt, rồi lại nhẹ nhàng buông ra, đúng vậy, cô căng thẳng, hấn có thể nhận ra, chỉ là cái gì cũng không nói một lời, hấn muốn xem cuối cùng cô gái này sẽ mở miệng nói gì với hấn đây?

Cô đứng trước mặt của hấn, áo choàng của hấn chưa buộc dây đai lưng, thậm chí cô có thể nhìn thấy cơ bắp chắc khỏe trên người hấn, còn nữa . . . Cô có thể ngửi thấy mùi vị nam tính nhàn nhạt trên cơ thể hấn.

“Đáng chết! Đang nghĩ cái quái gì thế này?” Ân Tịch hung hăng mắng chính mình, nhìn vào ánh mắt thâm thúy đen như mực của hấn, theo bản năng cô muốn né tránh, muốn chạy trốn.

“Lấy dũng khí, nói đi! Nói xong sẽ không có chuyện gì nữa,” cô lại lần nữa khích lệ chính mình.

“Thân tiên sinh, tôi đến đây cầu xin ngài giúp tôi một chuyện, được chứ?” Thanh âm của cô nghe có vẻ rất bình tĩnh, nhưng chỉ có chính cô biết, để nói ra những lời này trong lòng cô đã phải giãy giụa bao nhiêu lâu.

“À! Không phải cô là người rất cậy mạnh sao?” Hấn nhớ tới ngày nào đó cô hung hăng tát vào mặt chính mình chỉ vì muốn đi ra khỏi biệt thự, một màn kia, luôn quần quanh trong đầu hấn, có đuổi cũng không đi.

“Hứa Ân Tịch tôi cậy mạnh ư? Là nhân viên dưới trướng của công ty giải trí Thịnh Thiên, tôi còn chưa có chính thức ký hợp đồng làm nhân viên thực sự, bởi vì tôi còn chưa có chính thức rơi vào vòng đua giỡn.” Cô thấp giọng nói, lại phát hiện ra giọng nói của mình có chút mất kiểm soát.

“Hứa Ân Tịch ơ! Hứa Ân Tịch.!” Tay hấn nhẹ nhàng nâng cái cằm nhỏ nhắn của cô lên, “Tất cả mọi tin tức của các tờ báo hôm nay đều là viết về cô, Hứa Ân Tịch.”

Trong mắt của hấn không có ôn tồn, thậm chí còn trở lên dữ dội khi gọi đến cái tên của cô, hấn không có nhớ lại nổi một chút, cô chính là bé gái năm nào kia, lòng của cô lại thêm ê ẩm đau.

Như vậy cũng tốt, không nhớ rõ càng tốt, trực tiếp coi giữ bọn họ là một cuộc mua bán là xong, sau khi giao dịch kết thúc, hấn vẫn là hấn, cô vẫn là cô.

“Tôi hy vọng Thân tiên sinh có thể giúp tôi, bởi vì những chuyện kia đều là bịa đặt.”

“Cô không cần giải thích gì với tôi hết, tôi chỉ muốn biết cô lấy cái gì để trao đổi?” Ngón tay của hấn nhẹ nhàng xoa xoa cằm của cô, da cô rất mịn màng, hấn không thể không thừa nhận điều này.

“Nếu như có thể, tôi nguyện ý . . .”

“Nguyện ý là đàn bà của tôi hay là làm bạn giường của tôi, hử?” Lời của hắn mặc dù rất nhẹ, thế nhưng lại thật sâu nhục nhã không cho Ân Tịch một chốn dung thân.

Đã đi tới bước này, tất cả đều là cô lựa chọn, bị nhục nhã cô cũng chỉ có thể tiếp nhận.

“Nếu như có thể, tôi chỉ muốn cùng ngài giao dịch, thời gian cuộc giao dịch này do ngài quyết định, trong khoảng thời gian này ngài muốn tôi làm gì cũng được.” Ánh mắt cô trong veo mà vô cùng quật cường.

Hắn ghét sự quật cường của cô, bởi vì mỗi lần như vậy, hắn cũng không biết làm thế nào.

“Cô cho rằng tôi sẽ đồng ý để cô thành bạn giường lâu dài của tôi sao? Vậy thì cô đánh giá quá cao mị lực của mình rồi đó.” Ngón tay hắn vẽ vòng xung quanh miệng cô, bỗng dưng thâm nhập vào trong miệng của cô.

“Tôi không thích phụ nữ tự cho là mình thông minh, muốn cầu tôi thì phải nghe lời của tôi, biết không?” Thanh âm của hắn nhẹ như vậy lại như một khối núi nặng vang lên bên tai của cô.

Thậm chí ngón tay của hắn còn nhẹ nhàng khuấy động trong miệng của cô.

Cô gạt đầu, thống khổ nhắm mắt lại, nhục nhã như vậy không biết cô sẽ phải chịu đựng đến khi nào.

“Theo tôi 5 ngày 5 đêm, 5 ngày 5 đêm này cô hoàn toàn thuộc về tôi, tất cả cô đều phải nghe tôi.” Tay của hắn bắt đầu loạn trên mặt cô, hướng tới mi tâm của cô, trong khoảng cách gần như vậy, hắn bỗng phát hiện ra lông mày bên trái của cô có một nốt rồi son rất nhỏ, giống như đã gấp ở đầu đó.

Một bàn tay khác của hắn lại nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh xinh đẹp của cô, giống như đang đánh đàn dương cầm vậy.

Lông mi của cô run rẩy, hắn nhìn thấy động tác của cô, nở nụ cười tà mị.

Thậm chí hắn còn muốn nhiều hơn, hắn muốn nhìn thấy vẻ mặt biến hóa của cô, từng chút một từng chút biến hóa.

Có ý nghĩ này, khiến cho hắn càng không chút kiêng kỵ, một tay nâng mặt của cô lên, một bàn tay khác lại trượt xuống xuống bờ ngực đầy đà của cô, xoa nắn.

Động tác của hắn khiến cho cô theo bản năng mà mở mắt ra, lại đối diện với ý cười xấu xa trong mắt hắn, mặt cô đột nhiên ửng hồng, theo bản năng lại nhắm mắt lại.

“Biết vì sao tôi đáp ứng cô không? Bởi vì tôi thích ngửi mùi hương trên người cô!” Miệng hắn dán chặt vào lỗ tai của cô, nhẹ nhàng mà cắn, kích thích mọi giác quan của cô.

Tay hắn nhẹ nhàng trên người cô khiêu chiến, dùng đầu ngón tay thử đi dò xét cô, mắt vẫn không có rời khỏi vẻ mặt của cô, mặc dù cô cực kỳ nhẫn nhịn không biểu hiện ra, nhưng theo từng động tác biến hóa của hắn, lúc nhẹ lúc mạnh, cũng làm cho lông mày của cô nhíu lại hoặc giãn ra như vậy.

Cách một tầng quần áo, lần nữa hắn hướng xuống phía dưới bụng cô, dùng tay cẩn thận xoa nắn.

Nhẹ nhàng, hắn tháo khóa quần của cô ra, bàn tay ở bên trong nhẹ nhàng, từng bước từng bước bắt đầu lần xuống dưới, lông mày Ân Tịch nhíu chặt lại, theo bản năng khép chặt hai chân lại.

“Ý cô là muốn nói cho tôi biết, cô muốn ngay bây giờ sao?” Lời của hắn như độc được đánh thẳng vào ý thức của cô.

“Không muốn!” Ân Tịch lắc đầu, lời nói của hắn vĩnh viễn vẫn mang theo nhục nhã, mà động tác của hắn không cần phải nghi ngờ gì chính là càng muốn nhục nhã cô, hắn muốn nhìn thấy cô phải thống khổ như thế nào cầu xin hắn.

“Ý muốn bảo tay tôi đừng có ngừng sao?” Tay của hắn bao trùm nên nơi nhạy cảm của cô, ngón tay lại ở phía dưới nhẹ nhàng khiêu khích, thừa dịp cô nhíu chặt lông mày hướng trong thân thể cô đâm thật sâu vào.

“A, buông tôi ra!”

“Thả cô ra, Nhưng là thân thể của cô đang nói cho tôi biết, cô thích như vậy đúng không?” Hắn lại càng trừng phạt cô, ngón tay chuyển động một cái, trực tiếp chạm vào nơi mẫn cảm của cô, ở trong thân thể cô ra sức mà chuyển động.

“Cầu xin anh đừng có như vậy được không?” Ân Tịch nhắm hai mắt, thống khổ cầu xin, nhưng là phản ứng trong cơ thể đã phản bội cô, thì ra cô cũng chỉ là giống với những người phụ nữ khác, mặc dù chỉ là giao dịch, mặc dù không có tình cảm, nhưng là thân thể cũng đã đánh mất lý trí của bản thân.

“Cô đã ướt rồi, để xem cô nói dối như thế nào nữa?” Hắn thêm một ngón tay nữa đi vào, đau nhức trong cơ thể khiến cho cô hung hăng hét lên.

“A, buông tay, giao dịch của chúng ta còn chưa có bắt đầu!”

Hắn quan sát vẻ mặt của cô, khát vọng của hắn giây phút này cũng bành trướng lên, mỗi thanh âm thống khổ của cô đều kích thích hắn.

“Nếu như cô muốn chọc giận tôi, hiện tại tôi sẽ muốn cô ở đây.”

Hắn chợt rút tay ra khỏi cơ thể cô, hung hăng túm lấy cằm cô, người phụ nữ không biết thức thời này, cư nhiên lại muốn cò kè mặc cả với hắn, rõ ràng thân thể khát vọng như vậy, miệng lại vẫn không buông tha chính mình,

“Thật xin lỗi, Thân tiên sinh!” Cô cắn môi, cố gắng nặn ra ba chữ thực xin lỗi này, giờ phút này, cô rõ ràng cảm nhận được như thế nào là một người đàn bà hầu giương, những cử chỉ hiện nay của cô rõ ràng khiến hắn không hài lòng.

“Cô đi vào phòng B07, tất cả sau này phải nghe tôi, chuyện của cô tôi sẽ giúp cô xử lý.” Hắn đang cực kỳ đè nén cơn tức giận của mình.

“Nhưng là, tôi còn có một số việc cần phải giải quyết, tôi có thể trở về một chuyến chứ?”

“Không cần phải nói những lời này với tôi, tác dụng của điện thoại là gì tôi nghĩ là cô hiểu được, những lời như vậy tôi không muốn nghe một lần nữa.”

Hắn lại lần nữa bị cô chọc giận, đặc biệt là là mỗi lần cơn giận của hắn lại bị khơi mào bởi cô gái này, người đàn bà chết tiệt này.

“Đã biết, Thân tiên sinh!”

Ân Tịch yên lặng lùi khỏi tầm mắt của hắn, theo như lời hắn nói đi giải quyết những vấn đề kia, mà không biết được tình huống phía trước đang chờ đợi cô là gì. Người đàn ông này không dễ chọc vào, giống như một quả bom hẹn giờ vậy, bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Mới chỉ là bắt đầu

Ân Tịch đi vào căn phòng B07 mới phát hiện ra kẻ có tiền thật là xa xỉ.

Thứ đập ngay vào trực giác của cô là một chiếc giường siêu lớn hình tròn xa hoa phía trên phủ một màu trắng, suy nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu cô chính là hắn đã cùng bao nhiêu người đàn bà làm tình trên chiếc giường lớn này.

Cái ý nghĩ quái gở này đánh đập vào trí óc cô, cô vỗ vỗ đầu chính mình, mong cho bản thân bình tĩnh lại.

Đúng vậy cô còn chuyện qua trọng phải làm, nếu cô muốn dời đi năm ngày thì cũng phải khiến cho mọi người an tâm, còn có Hạ Vũ cùng với di Hồng nữa.

Cô lấy di động ra gọi cho Hạ Vũ.

Ân Tịch hoài nghi tại sao thanh âm của Hạ Vũ lúc nào cũng có thể bình tĩnh lãnh đạm như vậy.

“Minh phải rời khỏi đây 5 ngày, cậu đến chỗ di Hồng thay mình nói một chút.” Theo bản năng Ân Tịch muốn giải thích gì đó nhưng lại cảm thấy giải thích gì cũng chỉ là dư thừa, bởi vậy chỉ bổ sung thêm một câu: “Làm phiền cậu giúp mình trông nom người thân.”

“Được mình đã rồi!”

“Tiền thuốc tháng này của mẹ mình ở bệnh viện XX cũng cần phải nộp rồi, tên mẹ mình là Hứa Bội Dung.” Ngừng một chút cô lại mở miệng nói, “Minh còn có một đứa con gái nó tên là Tiểu Ưc, hiện tại bà ngoại mình đang chăm sóc nó.”

“Ừ, mình đều đã rồi.” Lời nói của cô ấy giống như không chút ngạc nhiên với việc cô đã có con vậy.

“Địa chỉ nhà mình là: số nhà 406 lầu 8 tiểu khu Bạch Vân. Minh cảm thấy họ đang gặp nguy hiểm” Lòng Ân Tịch cuồng loạn nhảy lên, “Minh không yên tâm bọn họ, hơn nữa mình cảm thấy hết thảy những chuyện này đến quá nhanh, mà chúng cũng không đơn giản như vậy, đến bây giờ mình cũng chỉ hy vọng bọn họ được bình an trong lúc mình đi vắng.”

“Ân Tịch, có mình ở đây cậu yên tâm họ sẽ an toàn, mình chờ tin cậu trở về.”

“Cảm ơn cậu, Hạ Vũ.”

Bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, sau đó là thanh âm cuộc gọi bị cắt đứt.

Ba tiếng sau, cánh cửa vẫn như trước không chút động tĩnh, Ân Tịch đột nhiên có một suy nghĩ, không phải mỗi một người phụ nữ đều được hân đặt cho một căn phòng tại một khách sạn khác nhau chờ đến lúc hân gọi đến để ‘sùng hạnh’ chứ?

Vì muốn khắc chế bản thân không được suy nghĩ lung tung nữa, cô quyết định đi xem TV.

Những tin tức trên TV về báo chí càng khiến cô kinh ngạc hơn, khi đó cô cảm thấy giọng nói của nữ MC sao mà ngọt ngào đáng yêu đến vậy.

Tiếp theo là hình ảnh của nhà đầu tư Lưu tổng, lúc này trong mắt hân không còn là lừa gạt ngọt ngào mà là hèn mọn nhìn ống kính, rụt rè nói “Những chuyện mà báo chí nói giữa tôi và Hứa tiểu thư cũng chỉ là hiểu lầm, tôi uống rượu say sau đó có hành động mất kiểm soát, . . . Hơn nữa Hứa Ân Tịch tiểu thư là một diễn viên rất đặc biệt.”

“Lưu tiên sinh, nhưng mà sáng nay ngài đã vòng vo lý giải một hồi tôi nghĩ rằng hân là lúc đó ngài cũng đã tỉnh rượu rồi chứ, cũng xin hỏi động lực nào đã khiến ngài có những quyết định trái ngược như vậy?” Ông kính của phóng viên chìa thẳng vào mặt Lưu tổng.

“Tôi thừa nhận tôi có chút ái mộ Hứa tiểu thư, nhưng mà Hứa tiểu thư lại có bài xích với tôi, bởi vậy chúng tôi xảy ra tranh chấp, vậy nên tôi có chút tức giận mà lấy lý do này để uy hiếp, hiện tại tôi đã nhận ra loại hành vi này quả là đáng xấu hổ, cũng xin Hứa tiểu thư có thể tha thứ cho tôi. Ngay tại đây trước mặt mọi người tôi xin chân thành xin lỗi Hứa tiểu thư, nếu như cô ấy muốn truy cứu trách nhiệm pháp luật tôi cũng xin nguyện ý hợp tác.”

Nói xong hân cúi đầu xuống, lay một cái thật thấp, sau đó là hình ảnh của người dẫn chương trình.

“Những thông tin mới nhất được báo chí đưa tin cũng đã được đính chính, clip kích tình trong phòng, nhân vật nữ chính ở đây không phải là Hứa Ân Tịch mà nghe nói là một nữ diễn viên khác, hơn nữa nữ diễn viên này đã từng nhận được giải nữ diễn viên phụ xuất sắc nhất năm nay Ngô Ngọc. Ngoài ra nữ diễn viên này cũng đã mở cuộc họp báo thừa nhận, bởi vì ghen ghét và đố kỵ với tài năng diễn xuất cũng như dung mạo của Hứa tiểu thư mà cô ta đã bày ra trò vu oan này nhằm tiêu diệt một đối thủ mới trên con đường tiến thân của cô ta.”

Ân Tịch không có tiếp tục nghe nữa mà tắt TV đi tới bên cửa sổ, từ tầng cao này nhìn thành phố phồn hoa xa xỉ bên dưới.

Trong thời gian ngắn như vậy Thân Tử Duệ có thể đem tất cả mọi chuyện giải quyết ổn thỏa, cho thấy khả năng của hân cường đại đến cỡ nào, cô mê mẩn mà nghĩ, người đàn ông như vậy có bao nhiêu là nguy hiểm chứ, kết thúc chuyện này cô muốn hoàn toàn thoát khỏi hân.

Trong lúc mà cô đang ngây ngẩn suy nghĩ, chuông cửa liên vang lên.

“Hứa tiểu thư, xin mời đi theo tôi, Thân tiên sinh đang đợi cô ở bên ngoài.” Người đàn ông lễ phép nói với cô.

“Đi đâu?” Ân Tịch buột miệng hỏi.

“Thân tiên sinh chỉ sai tôi đến truyền đạt như vậy, đi đâu chúng tôi cũng không biết.” Hân bày ra tư thế cung kính mời cô đi.

Cô không ngờ rằng bên trong khách sạn xa hoa này còn có sân bay tư nhân, mà hiện ra trước mặt cô là một chiếc máy bay tư nhân hào hoa.

“Hứa tiểu thư, Thân tiên sinh mời cô đi lên.”

Cô dừng bước một chút, không nói gì từng bước từng bước đi lên, tràng cảnh trước mắt khiến cô kinh ngạc không thể tin được.

Cô từng thấy báo viết qua, nói rằng trong máy bay tư nhân có trang bị đầy đủ các thiết bị tiện nghi, có cả nhà bếp, phòng giải trí còn có cả phòng ngủ . . . Nhưng khi thực sự chứng kiến cô lại càng thấy thực tại còn xa hoa hơn nhiều so với trên báo chí viết.

Người đàn ông kia, chúa tể của nơi này hiện tại đang quay lưng về phía cô, thân ảnh cao ngất đứng ở đó khiến cho tim cô có chút loạn nhịp.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Lại gây thù chuốc oán

“Bốp, bốp!” chỉ nghe hai tiếng này, trên khuôn mặt người đàn bà đã nhanh chóng đầy vết máu, cho thấy kẻ ra tay ngoan độc đến cỡ nào.

“Thật xin lỗi, Thân lão đại!” Tống Hồng không có ôm mặt mà lần nữa nói lời xin lỗi. Điều mà bà ngoài ý muốn chính là Thân lão đại vì không có được Hứa Ân Tịch mà đánh bà.

“Tại sao lại để cho cô ta đi tìm Thân Tử Duệ hả?” Thanh âm của hân lạnh lùng lại hung ác như vậy.

“Sau khi A Khôn mang người đi, căn bản tôi không thể liên lạc được với cô ta, khi mà tôi tìm được người đại diện của cô ta – Hạ Vũ thì cô ấy mới nói cho tôi biết là cô ta đi tìm Thân Tử Duệ, ngay sau đó tất cả báo chí đều đảo ngược toàn bộ tình hình, mọi mưu kế của chúng ta đều bị phá hủy.” Tống

Hồng thấp giọng nói.

“Nếu như bà vẫn trông coi cô ta cẩn thận thì làm thế nào cô ta có cơ hội đi tìm Thân Từ Duệ chứ?” Giọng của hấn vẫn đầy trách cứ như cũ không chút giảm bớt.

“Là do tôi sơ suất, tôi chưa từng nghĩ Hứa Ân Tịch lại có thể quen biết đại thiếu gia, tôi vẫn cho rằng khi cô ta khó khăn ngoài tìm tôi ra cô ta không còn con đường nào khác.” Tống Hồng dè dặt giải thích.

“Tôi không muốn tiếp tục nghe bà giải thích, hiện tại tôi chỉ muốn bà làm sao để cô ta tiếp tục quay lại cầu xin tôi, lần này bà còn làm không xong nữa thì lập tức cắt khỏi Thịnh Thiên cho tôi.” Thân Từ Kiều thẹn quá thành giận quát tháo.

“Vâng, Thân lão đại, bên cạnh Hứa Ân Tịch có rất nhiều người có thể lợi dụng được, cô ta còn có mẹ bị bệnh nặng, bà ngoại cao tuổi cùng đứa con gái còn nhỏ.” Trong mắt bà ta lần nữa dâng lên hy vọng, bà nhất định phải nắm được những nhược điểm này của cô, bà không thể bị đuổi khỏi Thịnh Thiên, một khi bà rời khỏi Thịnh Thiên thì bà coi như trắng tay, địa vị, tiền tài, đàn ông . . .

“Đây là nhượng bộ cuối cùng của tôi, lần này không cho phép xảy ra sơ suất gì, nghe chưa?”

“Biết, tạ ơn Thân lão đại đã nương tay.” Bà ta không dám biểu hiện ra một chút nào bất mãn cùng kháng nghị, người đàn ông trước mặt này hiện tại chính là chỗ dựa vững chắc như núi của bà, hấn bảo bà làm cái gì bà phải làm như thế ấy.

Sau khi Tống Hồng ra về, vẻ mặt của hấn càng thêm ngưng trọng, “A Khôn, tối hôm qua Tề Từ Di thấy được những gì?”

A Khôn nhớ lại hình ảnh tối hôm qua Trần Đạo làm vài động tác trên người Hứa Ân Tịch, bọn hấn cũng chụp vài tấm hình xong, khi hấn và A Dũng đi Hứa Ân Tịch dự định đi đến căn phòng mà Thân lão đại đã bao sẵn.

Khi mà bọn hấn sắp đạt được mục đích thì lại đột nhiên đụng phải Tề Từ Di, đối với người đàn bà này bọn hấn luôn phải cẩn trọng vì có thể người đàn bà sau này có thể là “Tầu phu nhân” của bọn chúng.

“A Khôn, trên lưng cậu đang cõng ai thế hả?” Ánh mắt Tề Từ Di nhìn chằm chằm vào người trên lưng A Khôn.

Đây là người bạn uống nhiều quá tôi đang định đưa cô ấy trở về.” A Khôn bình tĩnh trả lời.

“Vậy sao? Tại sao lại đi đường này, tôi vừa vô tình nhìn thấy Từ Kiều đi vào gian phòng kia, tôi đang chuẩn bị đi tìm anh ấy đây.” Vừa nói cô ta vừa nở một nụ cười xinh đẹp.

“Tôi thuê cho cô ấy một phòng bên cạnh, bởi vì cô ấy đã hôn mê tôi gọi mãi cũng không có tỉnh.” A Khôn tiếp tục giả vờ làm như chuyện gì cũng không biết.

Tề Từ Di là một người đàn bà thông minh, thoáng cái cô cũng biết cô gái này nhất định là đưa đến phòng của Thân Từ Kiều, hấn ta là loại người gì cô cực kỳ rõ ràng.

Chẳng qua là cô rất tò mò, cô gái này là ai mà A Khôn lại che chở cho cô ta đến như vậy, trong đầu cô ta bỗng hiện lên một vài cái tên.

Cô ta giờ tay chạm đến người cô gái trên lưng hấn, ý đồ kéo y phục của cô ta ra.

“Tề tiểu thư!” A Khôn lùi về phía sau một bước nhẹ giọng nói một câu: “Bạn của tôi đã mệt mỏi quá rồi, trước mắt tôi đưa cô ấy về đã.”

“Thế nào lại khẩn trương như vậy, để tôi xem mặt mũi bạn cậu thế nào đã chứ.” Tề Từ Di tiến lên một bước định lật lên.

“Không phải vậy, tôi chỉ là sợ làm trễ thời gian quý báu của Tề tiểu thư thôi, nếu như cô có hứng thì cứ xem đi.” A Khôn không có tiếp tục kiên trì nữa, hấn sợ rằng mình càng cố kiên trì càng khiến cho cô ta nghi ngờ hơn mà thôi.

Tề Từ Di vươn tay từ từ đưa về phía đầu của cô, nhẹ nhàng kéo áo khoác đắp lên đầu cô xuống, chỉ thấy khuôn mặt bị tóc đen rũ xuống, mà làn da trắng hồng đến mức đàn bà nhìn cũng phải ghen tị.

Tại sao cô gái này trông lại quen như vậy? Một cổ chán ghét từ đáy lòng tràn ngập dâng lên. Vô thức cô đến gần phát hiện ra trên lông mày bên trái của cô ta có một nốt ruồi nhỏ màu đỏ, trong lòng nháy mắt đã hiểu tất cả.

“Thì ra là cô ta!” Tề Từ Di lộ ra vẻ mặt khinh thường, “Bộ dạng không tệ, có điều hơi bạc mệnh. Hừ”

“Tề tiểu thư biết người bạn này của tôi sao, người bạn này của tôi quả thực vận khí không được tốt lắm.” A Khôn chỉ có thể gật đầu phụ họa.

“Không quen, tôi đi trước tìm Từ Kiều, chúc người bạn này của cậu có một buổi tối vui vẻ nha.” Sau đó cô ta đập mạnh giày cao gót đi vào phòng của Thân Từ Kiều.

A Khôn đứng tại chỗ, hoàn toàn tròn tròn mắt, đầu óc loạn một mảng, chút nữa Thân lão đại muốn dùng cô gái này, thế mà Tề Từ Di lại phát hiện tiến vào trước rồi, giờ cũng đi vào sao ?

Thân Tử Kiều mở cửa đã đối diện ngay với khuôn mặt quyến rũ của Tề Tư Di.

Kính ngạc trong nháy mắt kia của hắn khiến cho cô càng khẳng định suy đoán của mình: hắn coi trọng Hứa Ân Tịch hơn nữa còn dùng thủ đoạn hèn hạ để muốn cô ta.

Kết quả như vậy khiến cho cô cực kỳ khó chịu, đối lại bất kỳ người phụ nữ nào cô sẽ không thành vấn đề nhưng duy nhất chỉ có Hứa Ân Tịch cô tuyệt đối không cho phép.

“Anh chỉ cảm thấy kỳ quái là tại sao em biết anh ở đây?” Ánh mắt của hắn lập tức khôi phục lại.

“Thật là trùng hợp khi trong đầu em đang nhớ đến anh, sau đó lại thấy anh tiến vào trong này em liền len lén đi theo muốn cho anh một bất ngờ.” Vừa nói người đã sát lại.

Thân thể mềm mại dán tại nơi nóng bỏng của hắn chậm rãi cọ sát, khiến cho hắn từ từ cảm giác được bành trướng của hắn.

Tay của cô xé đi áo sơ mi của hắn, cắn lấy cà – vạt của hắn.

Hắn ác ý cười cười, nhưng trong lòng lại thống hận cô xuất hiện không đúng lúc, con mồi của hắn đang chờ hắn nhưng cuối cùng cũng phải trở mặt cùng cô.

Cô dùng sức kéo hai tay của hắn ra sau lưng, lại dùng cà – vạt vừa mới cởi được bằng miệng cột chặt tay của hắn lại.

“Hôm nay em muốn chơi cái gì?” Thân Tử Kiều chỉ có thể phụ họa cười một tiếng xem vỡ tuồng này, xem ra hắn hiểu được cô muốn gì.

“Anh thử nói đi, em muốn kích thích có thể kích thích anh đến chết.” Miệng của cô tiến tới vành tai của hắn, nhẹ giọng nói.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Thân Tử Kiều nhìn cô ý bảo cô buông tay của hắn ra, cô chỉ là ngoái đầu lại nhìn một cái rồi mỉm cười cầm điện thoại của hắn lên thấy hiển thị là A Không.

Đề phím trả lời đem điện thoại dán vào tai hắn, một tay khác thì làm loạn trên người hắn.

Cô nhìn về mặt của hắn hướng về phía cô cười cười, người đàn ông này thực có tởm giả bộ đến như vậy, cô có thể nhịn bởi vì cô yêu người đàn ông này mặc dù cô biết hắn có chút biến thái cũng thích chơi trò mạo hiểm nhưng cô cảm giác bên trong hắn không phải như vậy.

Tay của cô trượt tới nơi nhạy cảm của hắn lại ra sức khuấy động, nhìn thấy hắn lộ ra vẻ mặt áp chế, cô nở một nụ cười giáo hoạt.

“Tôi đã biết, các cậu về đi thôi.” Từ đầu đến cuối hắn chỉ hướng về phía điện thoại nói mấy câu này, sau đó xoay ngược thân mình lại dán chặt vào người cô.

“Có phải lâu quá không được ăn em liền ngửa người hử?” Hắn dùng lực áp chế về phía cô, tay của hắn không cách nào nhúc nhích dục vọng lại bị cô khơi mào đến muốn tung.

Cô ta cười xấu xa nghiêng người luồn sang bên cạnh hắn rồi đi đến chỗ khác, cởi giày của mình ra, ngồi trên ghế sofa nhẹ nhàng vén váy của mình lên, làm lộ ra cặp chân trắng nõn.

Cô dùng chân của mình khuấy động trên người hắn, cuối cùng dừng lại ở nơi mẫn cảm của hắn, ác ý cứ như tơ vò quấn quanh hắn.

Hắn càng ngày càng lớn, hô hấp càng ngày càng dồn dập, nặng nề.

Cô nhẹ nhàng gỡ tay cởi quần áo cùng với tất chân của mình ngay trước mặt của hắn, hết sức khiêu gợi.

Cô ném tất chân, quần áo cũng cởi ra đầu tiên là lộ hai vai sau đó là dần dần xuống dưới . . .

Cho tới khi hoàn toàn bại lộ trước mặt hắn, cái eo nhỏ của cô uốn éo nhẹ từng bước từng bước gần sát thân thể của hắn, cô bắt đầu lắc lư thân thể của mình khiến cho hắn càng thêm thống khổ muốn mà lại không được, mồ hôi hắn túa ra, hắn muốn cô ngay bây giờ.

Nụ hôn của cô một đường dọc xuống dưới cho đến khi dừng ở đỉnh núi vĩ đại của hắn, một tay cầm lấy, đầu lưỡi nhẹ nhàng hạ xuống . . .

Cổ họng của hắn cũng không thể áp chế được nữa phát ra tiếng gầm nhẹ và thanh âm thoải mái.

“Mau cho anh!”

Khi thân thể hắn đạt tới cực kỳ khó chịu cô lại đột nhiên rời khỏi thân thể hắn, cười cười nhìn dục hỏa trong mắt hắn.

“Muốn sao, như vậy cầu xin em đi, em sẽ cho anh.” Thanh âm của cô mang theo mỉa mai hoặc khôn cùng.

“Cho anh, cầu em cho anh.” Hắn đã không thể kiểm soát được nữa lớn tiếng hét lên.

Cô cười xấu xa sát lại gần hắn.

“Cho anh. . .” thanh âm của hắn càng không thể đè nén được nữa.

Cô biết rằng bây giờ nếu buông tay của hắn ra hắn sẽ hung hăng giày xéo cô, mà thứ cô muốn chính là sự dữ dội cực hạn này của hắn.

Lời nói vừa dứt, tay của hắn vừa được buông lỏng ngay lập tức hắn đã xoay người áp chế cô trên tường, dùng hết sức không chút báo trước nào đâm vào cơ thể cô.

“Muốn hành hạ anh sao, anh sẽ ăn thịt em đến chết, tiểu tiện nhân này.”

Thân thể hắn hung hăng đâm vào, miệng tức giận mắng một tràng những lời lẽ thô tục, mà cô lại phát ra tiếng thét chói tai thỏa mãn.

‘Hứa Ân Tịch vĩnh viễn mày đừng có mong đợi mò được đến giường của Thân Từ Kiều,’ trong lòng cô thét chói tai, lại tràn đầy hận thù với Hứa Ân Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Trò chơi vừa mới bắt đầu

Cô từ từ hướng phía hắn đi tới, tay nhỏ bé rất nhanh nắm lại rồi rất nhanh lại buông ra.

“Cô giống như rất sợ hãi?” Thanh âm của hắn vang lên, nháy mắt đó tựa như có thể nhìn thấu cô, “Uống một hớp rượu, bình ổn thần kinh một chút.”

Hắn đem một ly rượu đỏ đến trước mặt của cô, nhẹ nhàng mà cười.

“Cám ơn!” Cô gơ tay nhận lấy ly rượu, nhưng chỉ là cầm lấy, thể nhưng cô lại phát hiện ra bàn tay đang cầm ly rượu kịch liệt run rẩy.

Tay của hắn nhẹ nhàng đỡ lấy, “Tôi còn chưa có ăn cô, không cần phải khẩn trương như vậy.”

Hắn ác ý cười xấu xa, ở trước mặt cô lại càng không kiêng nể, tựa hồ hắn rất vui sướng khi thấy cô căng thẳng, sợ hãi, bởi vì chỉ có cô như vậy, hắn mới có cảm giác chinh phục được cô gái này.

“Thân tiên sinh, cám ơn!” Cô còn muốn nói gì đó nhưng mãi chỉ nặn ra được hai chữ cám ơn, nói xong, cô lại cảm thấy bản thân mình sao lại ăn nói vụng về như vậy.

“Tôi sẽ chấp nhận lời cám ơn của cô, uống nó đi.” Thanh âm của hắn rất hồ hững, trong trẻo, lạnh lùng cũng không cho phép kẻ khác cự tuyệt.

Cô nhìn về phía hắn, phát hiện ra hắn cũng đang nhìn mình, ánh mắt đối diện nhau, lại lần nữa khiến cô muốn chạy trốn, chột cùi đầu, đem toàn bộ ly rượu đỏ uống vào trong bụng.

Uống xong, cô xoay mặt đi không nhìn hắn nữa, mà là nhìn đến bầu trời xanh trong bên ngoài cửa sổ, loại màu xanh trong veo này khiến cho cô có chút thương cảm, cộng thêm tác dụng của ly rượu, ưu thương đột nhiên dâng trào, khiến cho cô càng thêm trầm mặc.

Hắn chăm chú nhìn ánh mắt ưu thương nhìn ngoài cửa sổ của cô, một luồng lại một luồng ánh sáng trời chiều vàng óng khúc xạ trên bề mặt thủy tinh, chiếu rọi vào sợi tóc của cô, thân thể cô, cô ở dưới những tia sáng gãy vụn ấy, tựa như một nàng tiên không vương bụi trần, ánh mắt có chút ưu thương khiến cho hắn phải si ngốc nhìn.

Bất kỳ người phụ nữ nào khi ở chung với hắn, không hề có một khắc nào không hao tổn tâm trí để lấy lòng hắn, chỉ muốn hắn vui vẻ cùng thỏa mãn. Mà cô lúc này, hoảng hốt lui về thế giới của chính mình, ưu thương của cô do đâu mà có? Hắn lại có chút tò mò, trừ Tề Từ Mục ra, hắn cứ nhiên lại tò mò với cô gái này.

Cứ nhiên hắn không thể không chế được bản thân mình, từ từ hướng phía cô đi tới, ngồi ở bên cạnh cô, trong khoảng cách gang tấc chăm chú ngắm cô, hắn mới phát hiện ra da của cô so với ở xa còn sáng ngời hơn, rượu đỏ khiến cho cô có một vẻ đẹp rất đặc biệt.

Cánh môi anh đào then thừng áp áp của cô khiến hắn muốn chiếm đoạt, nhìn vào đôi mắt lạnh lùng của hắn, cô lại có thể phát hiện ra một tia dịu dàng khác thường, phát hiện này khiến cho tim cô có chút loạn nhịp.

“Không cần phải nhìn tôi như vậy, nếu không tôi sẽ không khống chế được bản thân đâu.” Hắn đối diện ánh mắt cô, bất kỳ động tác vô thức nào trong lúc này của cô, đặc biệt là khi quay đầu lại, mang theo mùi thơm như có như không trên người, kích thích giác quan của hắn, khiến cho ánh mắt nóng bỏng của hắn càng thêm nhạy cảm.

Cô cụp mắt xuống, hành động này cũng vô thức rơi vào ánh mắt nhạy cảm của hắn, lấy lại tinh thần, hốt hoảng quay đầu, nhưng là vẫn bị hắn bắt được ánh mắt ngây ngốc kia, cũng không thể kiềm chế nổi nữa, hắn kéo thân thể của cô qua.

“Thân tiên sinh, đây là trên máy bay!” Không khỏi căng thẳng, khiến cho lời nói của cô có chút không tập trung.

“Ồ trên máy bay? Ý cô muốn nói cho tôi biết là ở trên máy bay là không thể sao?” Đầu của hắn lướt qua vai của cô, ở bên tai cô nhẹ giọng nói nhỏ.

Đáng chết, lời của cô là có ý gì? Cô vẫn còn nghi ngờ, thậm chí bản thân cô nói ra như vậy hắn mới ngộ ra, ở trước mặt hắn, cô tựa như vĩnh viễn ở vị trí cánh giác đề phòng.

Hắn nhẹ nhàng thở một hơi, khiến cho thân thể càng thêm nóng lên, tay của hắn không tự chủ tìm tới nơi đầy đặn của cô, một lần lại một lần.

Ân Tịch theo bản năng nín thở, khiến cho thân thể bình tĩnh, thanh thản lại, mà tay của hắn lại không nguyện ý tha cho cô, càng thêm loạn trên người của cô.

Mắt hắn chậm rãi quan sát vẻ mặt của cô, đôi mắt của cô trong veo như nước, nụ hôn của hắn vô thức đi xuống, từ lồng ngực trắng tận đến môi của cô, hắn cẩn thận đi vào, nhẹ nhàng cạy ra đầu lưỡi linh hoạt vòng vào hàm răng hút lấy ngọt ngào của cô.

Địu dàng bắt ngờ của hắn khiến cho cô mất đi ý thức, thậm chí ngay cả ý nghĩ cự tuyệt cũng đã bay biến.

“Ừm!” Cô nhẹ giọng kêu ra tiếng.

Nghe được khích lệ của cô, hắn càng thêm ngang ngược, nụ hôn của hắn cũng biến thành bá đạo, từ môi trượt xuống cổ của cô, ở trên xương quai xanh của cô chậm rãi cắn, khiến cho cô không cách nào hít thở, thân thể nhạy cảm dưới thể công lúc dịu dàng lúc bá đạo của hắn từ từ mềm rũ xuống.

Tay của hắn từ từ trượt xuống. . .

Tay của hắn từ từ trượt xuống, thậm chí còn luồn vào trong quần của cô, nhẹ nhàng trêu chọc, mà dưới những tia nắng phản xạ của ánh mặt trời tựa như cô càng trở lên mềm mại, Ân Tịch vô thức cong người.

Hắn cũng không có ý định buông tha cô, ngược lại càng thêm kích thích tay hắn loạn hơn, dọc theo nội y của cô, tay hắn từ từ đi lên đi lên nữa.

Nụ hôn của hắn trượt xuống hướng tới nơi mềm mại trắng hồng của cô, đầu lưỡi nhẹ nhàng trêu chọc xung quanh nó, hoặc liếm, hoặc cắn nhẹ.

“Ừm!” Cô mất tự nhiên ưm ra một tiếng, cô muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện mình mềm yếu đến vô lực.

“Cờ quần áo trên người tôi xuống!” Thanh âm của hắn trầm thấp nặng nề, ngẩng đầu lên nhìn cô, hắn thực sự muốn cắn nuốt cô.

Tay của cô dừng ở giữa không trung, có nên cởi áo của hắn ra hay không? Cô do dự, cô vẫn còn bồi hồi, mặc dù cô đã chuẩn bị tất cả để hy sinh, nhưng thời điểm thực sự đến, cô lại không thể ức chế được ý nghĩ muốn cự tuyệt.

Hắn nhìn ra sự do dự của cô, hắn ghét nhất là thời khắc máu chốt cô lại vĩnh viễn không phối hợp, ngón tay của hắn trượt tới nơi nhạy cảm của cô, bắt đầu xoa nắn.

“A, không cần!” hắn làm cô đau, đột nhiên hắn khiến cô ứng phó không kịp, cánh tay đang dừng ở giữa không trung vô thức mà bám chặt vào bờ vai của hắn.

“Nói cho tôi biết, cô có muốn hay không?” Miệng hắn gặm vành tai cô, đây là lần đầu tiên hắn kiên nhẫn như vậy mà tìm hiểu một người phụ nữ, lần đầu tiên cho phép một người đàn bà có nhiều thời gian do dự như vậy.

“Không, không!” Cô dùng sức lắc đầu, tóc như là bông tuyết phiêu tán, vô thức vương trước ngực cô, trên mặt hắn.

Hắn dùng sức hít lấy mùi thơm trên tóc cô, có một mùi vị thật khác thường, tim chợt loạn nhịp, nhưng chỉ là lóe lên, lửa nóng trong mắt lại tăng gấp bội.

“Thân thể của cô vĩnh viễn thành thực hơn, phụ nữ nên thành thực! Đặc biệt là đàn bà của tôi.” Ngón tay của hắn một đường trượt vào thân thể của cô, từ từ khiến cho cô có thể cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

“A!” thanh âm tựa như đau đớn mà cũng như hưởng thụ từ trong cổ họng cô phát ra.

“Cô còn muốn nhiều hơn, là như vậy sao?” Lời của hắn như một mũi dao đâm vào đáy lòng cô, lực trên cổ tay từ từ tăng lên.

“Ừm!” Tay cô vô thức bám chặt lên vai hắn, hắn có thể nhạy cảm phát hiện được khát vọng của cô, bởi vậy động tác trên tay càng nhanh hơn, bụng dưới căng cứng cũng càng khiến hắn phải đè nén.

“Lớn hơn một chút nữa, tôi muốn nghe thanh âm của cô!” Hắn cảm nhận được thân thể của cô đang mềm đi, đang chậm rãi ham muốn, hắn không nhịn được mà muốn khám phá cô nhiều hơn.

“Cầu xin anh, cầu xin anh.” Thanh âm của cô không khỏi nghẹn ngào.

“Không chịu được? Cầu xin tôi cho cô, đừng không?” Không có không chế, động tác càng thêm mau lẹ.

“Không xin anh đừng như vậy, xin anh hãy ra ngoài.” Cô khó khăn biểu đạt ý nghĩ của mình.

Động tác trên tay hắn đột nhiên dừng lại, chưa từng có người phụ nữ nào dưới tình huống đã ướt át như vậy mà cầu xin hắn dừng lại, hơn nữa không cần hắn.

Người đàn bà này chẳng lẽ không phải là đàn bà sao? Đến thời điểm như vậy mà còn có thể nói ra lời cự tuyệt?

“Cô nên rõ ràng thân phận của mình!” Ngữ khí của hắn đột nhiên trở nên lãnh đạm, trong mắt dần chuyển thành lửa giận.

“Thật xin lỗi, cho tôi chút thời gian!” Trong tình huống này, dưới hoàn cảnh như vậy, nếu như thân thể cô có thể sung sướng, thì cô cảm thấy mình thấp hèn biết bao, tựa như trở thành nô lệ tình dục của hắn vậy, mà cô còn chưa có chuẩn bị xong tâm lý.

“Đừng khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi, không nên chạm tới điểm mấu chốt của tôi, đây là lần thứ nhất, nếu có lần sau, hậu quả như thế nào cô sẽ không đoán trước được đâu, bởi vì thời điểm người đàn ông trở lên điên cuồng thì họ không thể biết được mình đang làm gì đâu.” Hắn nhìn thẳng vào cô, hung hãn cắn một cái trên môi cô, “Đừng quên, trò chơi của chúng ta chỉ vừa mới bắt đầu thôi.”

Có chút đau đớn lại có chút mơ hồ.

Cô lại lần nữa cắn chặt môi của mình, cũng không có nói lời nào, từ từ xoay mặt, ít nhất hiện tại, cô còn chưa có học được làm thế nào để phối hợp đàn ông, như thế nào để hưởng thụ vui sướng với một người đàn ông mà cô không yêu.

Cùng với người mình không thương, cô chỉ từng có một lần, chính là sai lầm, mà đêm đó để lại cho cô một nỗi sợ hãi nhưng không khỏi có một phần chờ mong, mà sau đó, ngoài sợ cô cũng chỉ còn có sợ hãi.

Mà người đàn ông trước mắt này, cũng chỉ cho cô cảm giác giống như vậy, trừ khủng hoảng cũng chỉ là hoảng sợ.

Thân Tử Duệ đi về phía quầy bar trong máy bay, một thân thon dài ngồi trên ghế, tự mình rót một ly rượu, giống như chỉ có như vậy, hắn mới có thể không chú ý tới cô, cũng chỉ có như vậy hắn mới có thể đè nén dục hòa trong người.

Nhìn bóng lưng của hắn, thậm chí cô có một tia đau lòng, cô sợ tình cảm này xuất hiện, chỉ có thể tiếp tục trốn tránh, không dám chú ý nữa.

Đúng vậy cuộc chơi của bọn họ chỉ vừa mới bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Giới hạn

Máy bay dừng trước một tòa lâu đài, hắn đi lên trước mặt cô, vươn tay dắt cô xuống khỏi máy bay, hành động bất ngờ này khiến trái tim cô có chút ấm áp.

Đây rất giống với những tòa lâu đài thời trung cổ của Pháp, mặc dù phòng ốc có thể nhìn thấy đã trải qua tu sửa, nhưng là nền văn hóa theo năm tháng lắng đọng lên tòa thành vẫn như cũ khiến cho Ân Tịch không thể nhìn nổi kích động.

Đây tựa như là hoàng tử và công chúa trong truyện cổ tích xưa, bọn họ có hai đứa con, ở trong tòa lâu đài này sống cuộc sống vui vẻ, cầu nguyện hạnh phúc mỗi ngày.

Mà bây giờ, một tòa lâu đài chân chính hiện ra trước mắt cô, kiến trúc chạm trổ hùng vĩ, mang theo lịch sử tinh hoa, cô giống như bước vào giấc mơ của mình, nắm tay người yêu, vui vẻ chạy trốn hay là tản bộ trong tòa lâu đài.

“Chúng ta đi thôi!” Hắn tiến tới bên tai của cô, cười xấu xa thức tỉnh cô khỏi mộng ảo, mà trong lòng hắn lại cho rằng cô đang vô cùng yêu thích tòa thành.

Hắn cũng không nghĩ thích tòa lâu đài, mà là hắn thích kiến trúc của nước Pháp, những trang trí cùng với khung cảnh yên tĩnh xung quanh.

“Chào mừng Thân thiếu gia đã trở lại.” Người giúp việc đứng chào hai bên một mực cung kính, trăm người một lời hô lên.

Hắn không có kiểm chứng suy nghĩ của mình mà là dắt tay cô, hướng bên trong lâu đài đi vào, đi được nửa đường lại chợt dừng bước, lòng mà nhúu càng chặt lại.

“Ai dùng nước hoa?” Ngửi khí của hần nghe như không có điều gì khác thường, hờ hững như chỉ là một câu thăm hỏi bình thường.

“Thân thiếu gia, là tôi!” Một cô gái ăn mặc xinh đẹp trang điểm kỹ càng bước chân ra phía trước, chẳng qua là mùi vị son phấn trên mặt cô ta quá nặng khiến cho hần càng thêm chán ghét.

“Vú Thân, thanh toán tiền lương tháng này cho cô ta, có thể đưa cho cô ta thêm một tháng nữa, từ giờ trở đi, cô ta đừng có xuất hiện ở đây nữa.” Lời của hần vẫn hời hợt như cũ, cũng khiến người khác không thể kháng cự.

“Vâng, thiếu gia.” Người phụ nữ đứng tuổi được gọi là vú Thân đáp lại, trang phục của bà rất đơn giản, lộ ra khí chất trầm ổn cùng chặt chẽ cẩn thận của một người quản gia, không có vẻ lơ đãng giống cô gái vừa rồi.

Cô gái kia nghĩ muốn mở lời cầu xin, nhưng bị vú Thân liếc mắt một cái, lời của cô ta chỉ biết nuốt vào trong.

Thân Tử Duệ bỏ lại một đám người giúp việc bên ngoài, cùng Ân Tịch đi vào trong lâu đài.

Trang trí bên trong lâu đài cũng không có nguy nga tráng lệ quá mức như cô tưởng tượng, tất cả đồ gia dụng đều được làm bằng gỗ đỏ, bày biện cực kỳ đơn giản, làm cho người ta chú ý nhất chính là bức tranh hoa hướng dương treo trên tường. 16 đóa hoa hướng dương hình thái khác nhau, hoặc nở rộ tươi rói hoặc đã héo khô, hoặc mới hé nở, nền màu vàng nhạt, dùng màu vàng đậm tô lên sắc điệu của hoa hướng dương, nhụy hoa màu đen tương phản đẹp mắt, màu sắc đó khiến cho người ta có một cảm giác choáng ngợp, hình ảnh tổng thể làm cho người ta có một ý chí kiên cường mạnh mẽ vượt lên trên số phận, làm cho người ta cảm thấy cuộc sống tràn trề hy vọng, ánh mặt trời chính là rực rỡ, mà bầu trời chính là sự rộng lớn.

Thực giác của cô nói cho cô biết, bức tranh này là một tác phẩm cổ của tác giả tên là Phạm Cao.

Theo như lịch sử ghi lại, cả cuộc đời Phạm Cao chỉ vẽ có 11 bức tranh về hoa hướng dương, có 10 bức sau khi ông ấy qua đời đã bị thất lạc, chỉ có một bức hiện giờ đang được trưng bày ở viện bảo tàng Phạm Cao. Ông ấy dùng các loại tư thế của hoa hướng dương để kể về cuộc đời mình, thậm chí có lúc còn ước ao mình trở thành một bông hoa hướng dương.

“Xem ra cô đối với bức tranh này cũng có chút hiểu biết và tình thần thương thức, nó chính là bút tích của Phạm Cao!” Hần tựa như nhìn thấu suy nghĩ của cô, lộ ra một nụ cười lãnh đạm, chẳng qua là ẩn trong nụ cười đó còn có một tia ưu thương.

Ưu thương thoáng qua kia khiến cho Ân Tịch tưởng rằng mình nhìn nhầm, một người đàn ông tự phụ, bá đạo như vậy cũng có lúc ưu thương sao? Cô tự nói với mình, nhất định là hoa mắt rồi.

Tòa lâu đài bày biện đơn giản mà rất có sức sống, không chỉ có thể hiện sự tài giỏi của chủ nhân, mà còn nói lên những yêu thích của chủ nhân, lần này khiến cho Ân Tịch có một cái nhìn mới về người đàn ông trước mắt này, nhưng là cô không chế mình, bởi vì cô không muốn đến quá gần hần, bởi vì đối với cô hần là một con người cực kỳ nguy hiểm.

“Buổi tối tôi cần tham gia một buổi dạ tiệc, cô phải đi cùng tôi!” Lời của hần đơn giản, đi thẳng vào vấn đề, “Tôi sẽ sai người giúp việc giúp cô chuẩn bị, đừng bắt tôi phải đợi quá lâu, bởi vì tôi không thích chờ đợi đàn bà.”

Hần nhấn mạnh câu cuối, giống như là một lời cảnh cáo.

Người giúp việc nghe lời hần nói, cung kính đứng ở trước mặt cô, dẫn cô đi về một hướng mà cô không biết là nơi nào, mà cô chỉ có thể lựa chọn đi theo.

“Hứa tiểu thư, cô muốn tắm rửa trước hay là dùng một chút thức ăn trước?” Một người hầu gái trong đám đó nhẹ nhàng hỏi.

“Tôi không đói, tôi muốn tắm rửa trước.” Cô cần phải tắm rửa, tẩy đi một nhọc trên người.

Cô hoảng sợ khi mà đứng trước một bể tắm lớn, thậm chí cô còn nghĩ đến cái bể tắm như vậy thì có bao nhiêu người có thể thoải mái ngâm mình trong đó.

“Cô thích dùng tinh dầu hay là cánh hoa?”

“Dùng cánh hoa đi!”

Cô trầm ngâm không đầy một lúc, bề mặt bể tắm đã tràn ngập cánh hoa, trong lòng có cảm giác rất hưng phấn.

Một cánh tay vươn ra ...

Một đôi tay nhẹ nhàng mà lướt qua bả vai cô, thậm chí còn muốn cởi áo của cô ra.

Ân Tịch mắt tự nhiên quay đầu lại, chỉ thấy người nữ hầu đứng phía sau đang muốn cởi y phục của cô ra, theo bản năng cô ôm lấy người mình, miễn cưỡng nở một nụ cười.

“Tôi không quen có người khác bên cạnh khi tắm rửa, càng không quen người khác phục vụ mình, cảm ơn cô rất nhiều, tôi có thể tự mình làm.” Lùi về phía sau một bước, mỉm cười nhìn bọn họ.

“Hứa tiểu thư nói như vậy chúng tôi rất khó ăn nói với thiếu gia.” Một người hầu trong đó nhắc đến Thân Từ Duệ, bởi vì bọn họ rất sợ bị trách phạt, mà bọn họ cũng không muốn vì chuyện nhỏ này mà phải vứt bỏ đồng lương bát gạo.

“Không sao đâu, nếu như Thân tiên sinh hỏi, hãy nói là tôi muốn như vậy, nếu như muốn truy cứu trách nhiệm, tôi sẽ thay mọi người gánh chịu.” Ân Tịch bảo đảm nói với họ.

Chín người nhìn nhau một cái, sau đó lặng lẽ đi khỏi.

Không còn ai ở trước mặt cô, lại lần nữa đối mặt với hồ tắm tràn ngập cánh hoa, lòng của cô đột nhiên như chim bồ câu, hít thở không khí tự do.

Cô nhẹ nhàng trút quần áo trên người xuống, cho đến khi không còn gì cản trở nữa.

Tóc tùy ý xõa ở trên lưng ngọc ngà, đẹp tựa nữ thần khiến người ta không khỏi nhón nhạo.

Cô nhẹ nhàng đi vào hồ tắm, để cho thân mình từ từ chìm xuống, làn da trắng sáng như ngọc của cô thấp thoáng trên những cánh hoa hồng, càng tạo ra khung cảnh thêm câu hồn nhiếp phách.

Tay của cô nhẹ nhàng phủ lên thân thể mình, dưới những cánh hoa hồng đỏ dày đặc thân thể cô ở trong nước nhẹ nhàng chuyển động, yêu thích trong nháy mắt khiến cô không khỏi nở một nụ cười.

Hình ảnh giây phút mà cô quay đầu lại nở một nụ cười kia đã rơi vào mắt hắn, động tác quay người kia quả là mỹ lệ thoát tục, tựa như nhan sắc đệ nhất chốn cung đình, hắn thấy lòng mình càng thêm nhón nhạo.

Ân Tịch càng không ngừng vớt những cánh hoa rồi lại thả xuống, càng không ngừng nâng một bàn tay vớt cánh hoa lên phủ lên mặt mình, sau đó lại nhẹ nhàng buông xuống.

Cô tự do vui đùa, nhìn một màn ngây thơ như thế của cô, hắn nhin không được bước chân trần nhẹ nhàng hướng hồ tắm đi xuống.

Thân thể của cô quay lưng về phía hắn, tựa vào thành hồ tắm tạm thời nghỉ ngơi, từ từ nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác vui thích của làn nước ấm.

Hắn đi đến bên cạnh cô rồi dừng lại, từ từ ngồi xổm xuống, tay của hắn không nhin được vuốt ve vai của cô.

“Thật sự không cần đâu, cô cứ nói với tiên sinh, tôi không có thói quen cũng không thích người khác ở bên cạnh tôi lúc này.” Cảm giác được có sự đột kích của người lạ, cô cho rằng đó là nữ hầu bị Thân Từ Duệ trách mắng đi trở vào, căn bản là không thể không nghe lời của hắn.

Tay của hắn tựa hồ không muốn dừng lại, ngược lại lại hướng tới xương quai xanh của cô vuốt ve, cô cảm giác được có gì đó không đúng, đây không phải là đôi tay của phụ nữ, hơi thở bên người cô vừa xa lạ mà lại quen thuộc, đột nhiên mở mắt ra, quay đầu lại, đối diện là đôi mắt tà mị mang ý cười xấu xa của hắn.

“Tôi nói rồi, tôi không thích nhiều người cùng tắm, nhưng mà nhìn thấy màn này tôi lại thay đổi chủ ý.”

“Thân tiên sinh.” Cô tựa hồ muốn cự tuyệt lại không nghĩ tới phải làm thế nào.

“Lúc này cô nên yên lặng, giống như vừa rồi vậy.” Răng hắn nhẹ nhàng cắn lên vành tai của cô, tay từ từ trượt xuống nơi mềm mại của cô.

Nhẹ nhàng đùa bỡn cô, từ từ, cho đến khi nơi đó trở lên căng cứng, lại dùng chút lực để cho nó trở lên mềm mại, dùng mọi cách để tấn công cô, khiến cho thân thể của cô dưới bàn tay của hắn từ từ nóng lên, sau đó là thiêu đốt.

“Ưm!” cô nhẹ nhàng rên lên, tay của cô phủ ở trên tay hắn, ý định ngăn cản động tác của hắn.

Nụ hôn của hắn chạy một đường dọc theo sau lưng cô đến xương quai xanh, nhẹ nhàng mà cắn.

“Cô sợ sao? Hay là cô muốn?” Tay của hắn ngược lại bắt lấy tay của cô, hắn dẫn dắt tay cô nhẹ nhàng bao trùm lên nơi đầy dằm của mình.

“A. . . cầu xin anh buông tôi ra., không nên như vậy.” Cử động của hắn hoàn toàn ngoài dự đoán của cô, mà hắn lại như ác ma cười tà ác, càng không chút kiêng kỵ.

Hắn muốn cô hưởng thụ trong sợ hãi, vui vẻ trong thống khổ, tay của hắn chẳng những không buông ra, ngược lại lực lại lớn hơn.

“Tôi sẽ dạy cô làm thế nào để cho mình vui vẻ!” Hắn dấn vào bên tai của cô, để cho hơi thở của hắn gần vào cô hơn, nhẹ giọng nói nhỏ, khiến cho tim cô đập càng loạn hơn.

“Tôi không muốn.”

“Không, cô đang nói dối, thật ra cô rất muốn!” Tay của hắn bắt đầu dẫn tay của cô vuốt ve trên thân thể cô.

“Không phải sợ, thả lỏng đi!” Hắn cảm nhận được sự khiếp sợ của cô, tay của cô vô thức run lẩy bẩy, đây là lần đầu tiên cô quen thuộc với thân thể mình như vậy.

Cô nhẹ nhàng đặt phải đỉnh núi mẫn cảm của mình, thân thể cô vô thức cong lên, xung quanh cơ thể gợn lên những vòng sóng nhỏ, khuôn mặt cô không ngừng biến hóa dưới sự kích thích của hắn.

Tay của hắn nghĩ muốn dẫn cô lấy được nhiều hơn, cô lại từ từ co lại, không dám tiếp tục đi xuống, cô như vậy, cô cảm thấy mình thật đáng xấu hổ, cùng với những người đàn bà muốn lấy lòng hắn không có gì khác cả.

“Không cho trốn.” Thanh âm của hắn như muốn lấy mạng vang ở bên tai cô, tay của cô bị hắn nắm trong tay, bắt đầu hướng tới nơi nhạy cảm sâu nhất đi tới.

“Cầu xin anh đừng như vậy!”

“Tin tưởng tôi, cô sẽ vui vẻ! Tôi muốn cô đối mặt với hoảng sợ của cô, từ từ, cô sẽ không phải sợ hãi nữa!” Thanh âm của hắn dần dần trầm xuống, hắn cảm nhận được dục vọng nóng bỏng của mình đang lớn lên.

“Không!” Thanh âm kháng cự, ngón tay của cô dưới sự điều khiển của hắn gấp rút tiến nhập vào trong cơ thể mình, theo sau đó, một ngón tay của hắn cũng trượt vào trong thân thể cô, hơn nữa còn ra sức dấn chặt vào cơ thân thể cô.

“A!” Cô hét lớn, thanh âm xen lẫn thống khổ, dưới sự đau đớn cùng thúc dục, không nhận được co rút càng thêm nhanh chóng.

Tay của hắn hướng dẫn cô bắt đầu chuyển động, cảm giác được thân thể cô đang co rút.

“Không muốn, đừng, thực sự không cần.” Cô nhắm mắt lại, hai hàng nước mắt trong veo dọc theo sườn mặt chảy xuống, cô tùy ý cho hắn chi phối mình, chẳng qua là trái tim đã từ từ nguội lạnh.

Cuối cùng, cô không thể nào ở trước mặt người đàn ông mà cô không yêu làm như vậy, bởi vì đây là một kiểu hắn chơi đùa thân thể cô.

Hắn cảm giác được sự biến hóa trong cơ thể cô, thấy lệ nóng từ khóe mắt cô chảy xuống, tựa hồ không thể nhẫn tâm được nữa, tim của hắn thoáng qua một tia đau đớn.

Hắn rút ngón tay đang chuyển động trong thân thể của cô ra, nhìn thân thể vẫn co quắc trong nước của cô, mà nơi đầy dẫy của cô lại như ẩn như hiện trước mặt hắn, trong nháy mắt hắn lại trưởng đại lên.

“Đây là một lần cuối cùng tôi nói cho cô rõ, đừng có chạm đến điểm mấu chốt của tôi, cô có ngày hôm nay là do cô tự nguyện, cũng giống như tôi đối với cô vậy, nếu như cô một lần nữa chạm tới giới hạn nhẫn nại của tôi, tôi sẽ cho cô trở lại điểm xuất phát.” Lời của hắn nặng nề mà có tia không thể kháng cự. “Cô nên tin rằng tôi có thể cho cô tự do từ trong tay bọn họ, thì tôi cũng có thể đem cô trở về chỗ cũ.”

Cô cắn chặt môi, nuốt nước mắt uất nghẹn vào trong lòng, đúng vậy, cái này thì có gì để khóc? Cái này đáng giá để thương tâm sao? Nếu như chính mình đã lựa chọn như vậy, nếu đã đáp ứng 5 ngày mặc cho hắn định đoạt, cô còn có tư cách gì để nói đến thuần khiết và tôn nghiêm chứ?

“Thật xin lỗi, Thân tiên sinh!” Thanh âm của cô đã không còn nghẹn ngào, mà là có chút bình tĩnh đến đáng sợ, “Sẽ không có lần sau nữa.” Cô nỗ lực nặn ra những chữ này từ trong lệ rằng.

“Cho cô 20 phút! Mặc quần áo tử tế xong xuống lầu, 20 phút nữa theo tôi đi dự một buổi dạ tiệc, ăn mặc đẹp đẽ một chút.” Thanh âm của hắn vẫn lạnh lùng như vậy, “Quần áo ở bên cạnh kia, có ba bộ, cô tự chọn một bộ là được, trang sức cũng có bên cạnh, cô chỉ cần mặc vào là được.”

“Vâng!” Cô bị động đáp lời.

Cho đến khi không còn hơi thở của hắn, cô mới từ bồn tắm đứng dậy, dưới ánh đèn thân thể càng thêm kiều diễm, mà cô lại tự giễu, có lẽ hắn chỉ là nhìn trúng thể xác của cô mà thôi, cô cũng nên dùng nó để mà lợi dụng đi.

Tề gia.

“Chị, làm sao bây giờ? Từ Duệ cư nhiên lại mang theo con ranh đó đến lâu đài bên Pháp, em sắp điên mất, em điên cuồng nghĩ muốn giết người!” ánh mắt Tề Tư Mục toàn là sát khí.

“Em gấp cái gì? Giết nó sao, chẳng phải là quá dễ dàng cho nó rồi à?” Cô ta lắc đi lắc lại ly rượu vang đỏ, “Chị muốn nó còn sống, sống không bằng chết.”

“Không được a, . . . nếu như Từ Duệ biết được nó chính là cô gái đêm đó, vậy em phải làm sao bây giờ? Em sẽ hoàn toàn mất đi anh ấy, hơn nữa càng ngày em càng cảm thấy Từ Duệ cũng không còn đối xử nhiệt tình với em như trước nữa, thậm chí có lúc còn tỏ ra chán ghét nữa. . .” Tề Tư Mục hoảng sợ nói, càng không ngừng giật tóc của mình.

“Em điên lên thì có ích lợi gì? Phải tỉnh táo, chị đã nói bao nhiêu lần rồi, bất cứ thời điểm nào khi đối mặt với chuyện gì, đều phải giữ cho đầu óc thanh tỉnh, dù là cái chết cận kề cũng phải tỉnh táo.” Tề Tư Di lại lần nữa dạy dỗ em gái.

“Em không phải là chị, em không thể lãnh tĩnh như vậy, em vừa nghĩ đến có thể mất đi Từ Duệ, em liền đã muốn điên lên rồi.” Tề Tư Mục vẫn nóng nảy cuồng loạn như cũ.

“Em chính là cô gái đêm đó, đây chuyện chính là chứng cứ tốt nhất.”

“Nhưng mà người hiện tại đang ở đó với Từ Duệ là con đàn bà đó, thậm chí bọn họ còn có một đứa con gái.” Cô thống khổ nói.

“Bọn họ không có con, Thân Từ Duệ sẽ không bao giờ biết được hắn có một đứa con gái, bởi vì đứa bé đó sẽ không còn trên cõi đời này nữa.” Cô ta lạnh lùng cười, mím môi nhấp một ngụm rượu.

Khi mà cô biết Thân Từ Kiều cũng coi trọng cô ta, cô càng thêm thống hận và chán ghét cô ta, cô ta còn dám dò dẫm đến bên cạnh người đàn ông của Từ Mục, cô nhất định sẽ khiến cô ta phải chịu đựng hết thảy mọi thống khổ sau đó là biến mất khỏi thế giới này, như vậy mới hả cơn giận trong đầu cô.

“Chị, ý của chị là?” Tề Từ Mục nhẹ nhàng dùng tay xẹt qua cổ mình.

Tề Từ Di gạt đầu, sau đó đem toàn bộ phần còn lại của ly rượu đổ vào trong bụng, Tề Từ Mục lộ ra một nụ cười đắc ý, đúng vậy, chỉ cần con gái của cô ta chết, không còn có chứng cứ chứng minh cô ta chính là cô gái đêm đó, như vậy Từ Duệ liền chỉ thuộc về mình cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Kinh diễm

Cô nhẹ nhàng từ trên lầu đi xuống, từng bước từng bước, thế nhưng thanh âm giày cao gót vẫn cứ vang vọng.

Thân Từ Duệ nghe được tiếng giày của cô, ánh mắt bắt đầu hướng về phía cầu thang, mà thân ảnh của cô vẫn còn chưa có xuất hiện, giờ khắc này, tim của hắn hẫng là đang cuồng loạn lên, cư nhiên hắn lại mong đợi cô xuất hiện đến như vậy.

Thanh âm của giày cao gót một tiếng lại một tiếng đánh vào trái tim hắn, ánh mắt của hắn chăm chú nhìn về phía cầu thang, mong đợi đồng thời lại có chút khản trương, hắn chưa bao giờ có cảm giác trông ngóng sự xuất hiện của một cô gái như bây giờ, hy vọng lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng cô mặc lễ phục dạ hội.

Đập vào tầm mắt hắn chính là một màu đỏ chói, cư nhiên cô lại chọn màu đỏ thắm.

Từ từ thân hình của cô bắt đầu hiện ra, chân bị gấu váy che kín, nhưng lại khiến cô càng thêm chói lọi.

Trên người mặc một thiết kế váy cổ hình chữ V, làm cho bộ ngực cao vút đầy đặn của cô như ẩn như hiện, dây chuyền ngọc trai màu trắng đơn giản mà lại rất có sức quyến rũ, khiến cho toàn thân màu đỏ toát lên một tia mềm mại, thanh thuần, che lấp đi sự nóng bỏng của màu đỏ chói lọi, mái tóc cô đơn giản cột gọn lại sau gáy bằng một chiếc trâm cài xinh đẹp, lộ ra cần cổ ngọc ngà.

Kiểu diễm mà không chói lóa, gợi cảm mà không dung tục, nhìn có vẻ bại lộ nhưng lại có chút thanh thuần cùng bảo thủ, là cô gái trong mơ của biết bao đàn ông, kiểu diễm và thanh thuần.

Hắn lần đầu tiên cảm thấy phụ nữ mặc lễ phục màu đỏ mà khiến người ta mê ly, Đông Tây phương kết hợp với nhau, tơ lụa khiến cho vóc dáng của cô càng xinh đẹp mỹ miều.

Đây là lễ phục mới nhất do nhà thiết kế hàng đầu Paris thiết kế, được mặc trên người của cô, mà không thể nghi ngờ gì, khi cô mặc nó lên chẳng khác gì một người mẫu hàng đầu thế giới của một nhãn hiệu nổi tiếng.

Ánh mắt hắn gần như si mê, hắn không thể từ bỏ mà dời mắt khỏi cô, thậm chí có một khắc hắn muốn đem cô giấu đi, không bao giờ để cho bất cứ người đàn ông nào có thể thưởng thức được sự thẹn thùng cùng quyến rũ của cô.

“Thân tiên sinh, tôi đã chuẩn bị xong!” Cô từ từ bước tới trước mặt hắn, nói nhỏ.

“Xem như đầu tư cũng không tệ, ít nhất cũng không mất thể diện trong tiệc rượu.” Mắt hắn vẫn si mê, trong lòng lại càng thấy đẹp, nhưng mà lời nói lại vẫn khó nghe như trước.

“Cảm ơn, Thân tiên sinh!” Thanh âm của cô vô cùng bình thản, đúng vậy cô đã quyết định, 5 ngày 5 đêm này như là một con búp bê gỗ, cô sẽ thuận theo tất cả ý nguyện của hắn, cho đến khi kết thúc, sau đó không bao giờ gặp lại nữa.

Sự nhu thuận bất ngờ của cô khiến hắn có một tia không vui, hắn ghét cô nguy trang bình tĩnh như vậy.

Hắn vươn tay ra, nhẹ nhàng kéo cô đi, vô luận là phía sau, bên cạnh hay phía trước chỉ cần nhìn qua cũng thấy bọn họ như là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Chiếc xe Lincoln dừng ở trước mặt một tòa biệt thự xa hoa, xem ra đây là một buổi tiệc của thế giới thượng lưu, những người lui tới không chỉ là thương nhân buôn bán bàn bạc làm ăn, mà còn có cả những kẻ buôn bán thể xác tới dự dõ.

Thân Tử Duệ phát hiện ra, cho dù là đi tới tiệc rượu náo nhiệt, thì nữ nhân ở bên cạnh hắn vẫn luôn luôn trở thành tiêu điểm.

Sự ồn ào của buổi tiệc khiến cho Ân Tích không được tự nhiên, cô cảm giác được ánh mắt tất cả mọi người đều hướng về cô, là ánh mắt đố kỵ ghen ghét của nữ nhân, còn là ánh mắt bỉ ố vô sỉ của bọn đàn ông thói tha.

Cô cảm giác mình như một con búp bê vải vậy, được thưởng thức cũng bị chỉ trích. Rất nhanh, có một đám đông chạy đến vây lấy hắn để chào hỏi, đàn ông trên thương trường, phụ nữ có đẹp mấy thì cũng bị gạt sang một bên.

Cô từ từ rời khỏi hắn, nháy mắt cảm thấy đói bụng, đứng vậy từ lúc xuống máy bay đến giờ, cô vẫn chưa có ăn uống gì, cô bây giờ, bụng trống rỗng, cảm giác có thể ăn hết cả một con trâu.

Cô không để ý tới thanh âm ồn ào xung quanh nữa, đi tới trước mặt nơi bày biện thức ăn, nhẹ nhàng lấy một ly nước trái cây cùng điểm tâm, mặc dù cô đang đói bụng muốn chết, nhưng là vì bản khoản mặt mũi của Thân Tử Duệ, vẫn phải là giả bộ, ăn rất nhỏ nhẹ, nhưng mà trong người có bao nhiêu khó chịu, chỉ có cô mới biết.

Mặc dù cô đã rất cố gắng biểu hiện khí chất ôn hòa của chính mình, nhưng là cô vẫn không thể dời khỏi đĩa thức ăn trên tay, mà những người chung quanh trên tay lại chỉ cầm ly rượu đứng bên cạnh những người khác trò chuyện riêng chỉ có cô là đứng ở bên cạnh bàn ăn, không có ai trò chuyện, mà bộ dáng đáng yêu kia của cô lại lọt vào trong mắt một người đàn ông, hắn mặc dù làm bộ không để ý tới cô nhưng mắt hắn chưa có một khắc nào dời khỏi cô cả.

Trong lòng hắn cư nhiên đang nở nụ cười, hắn nhìn cô một lần lại một lần ăn từng miếng đồ ăn ngọt, bộ dáng thật đáng yêu, cảm thấy một trận ám áp, khóe miệng vô thức nổi lên một nụ cười, mà nụ cười này khiến cho người đàn ông bên cạnh chú ý theo.

Hắn nhẹ nhàng nhấp một ngụm rượu, tầm mắt theo mắt của hắn rơi ở trên người cô.

“Dáng dấp của cô ta quả thực không tệ, đúng, vóc dáng không tồi, đối từ lúc nào thế?” Lời nói này tựa như là bạn bè cùng tuổi thăm hỏi bình thường vậy.

Thân Tử Duệ không có trả lời, mà nhẹ nhàng cười trừ một tiếng.

“Xem ra lần này cậu nghiêm túc,” hắn nửa đùa nửa thật nói, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Đàn bà đối với cậu chỉ là quần áo, với mình nó cũng chỉ là quần áo, nghiêm túc, có vẻ chuyện này còn quá xa xôi rồi.” Thân Tử Duệ uống xong rượu, không suy nghĩ nhiều nói, nhưng mà bản thân hắn lại vô cùng rõ ràng, hắn càng như vậy, càng cho thấy hắn đã bắt đầu động lòng.

“Đứng vậy nha, hai chúng ta đều không phải Trữ Dịch, hắn mới là người đàn ông chung thủy một lòng.” Hắn bắt đầu chuyển đề tài, nếu như bàn luận vấn đề đàn bà thì quả là không có ngày về mất.

“Tiểu tử này đi Anh rồi, khi nào trở lại thành phố K, ba chúng ta nhất định phải gặp mặt một lần, lâu lắm rồi không có tụ tập.” Thân Tử Duệ nhớ tới Trữ Dịch, lại nhớ tới tình cảm anh em, hắn và Trữ Dịch quen nhau trước Hạ Thiên Triệu 2 năm, tình cảm của bọn họ vẫn luôn không tệ, cũng chỉ có một loại người mới có thể ở cùng một chỗ thôi.

Mặc dù bề ngoài bọn họ đối với đàn bà đều không bao giờ ngoảnh mặt nhìn lại, người ngoài vĩnh viễn cũng chỉ để ý tới tốc độ thay đàn bà như thay quần áo của bọn họ, mà trong lòng bọn họ đều vô cùng rõ ràng, chỉ cần gặp được

một người phụ nữ mà khiến trái tim họ rung động, thì từ sau đó trở đi họ cũng không bao giờ nhìn tới một người đàn bà nào khác nữa.

“Đoán chừng là 9 ngày nữa, bên Anh gặp phải một chút phiền toái, cho nên cậu ấy đi rất gấp, hình như có quan hệ gì đến anh trai cậu ấy thì phải.” Hạ Thiên Triệu nhẹ giọng nói xong, hai người lại bắt đầu chuyển sang đề tài buôn bán, thanh âm cũng càng ngày càng nhỏ.

“Vị tiểu thư phương Đông này, chào cô!” Một người đàn ông mắt xanh tóc vàng đi đến trước mặt Ân Tích, lịch sự chào hỏi.

“Vâng xin chào!” Ân Tích thả đĩa đồ ăn trong tay xuống, nhẹ giọng đáp lại.

“Cô mới đẹp làm sao. Bộ lễ phục này quả thực quá thích hợp với cô, cô là cô gái phương Đông đẹp nhất mà tôi đã từng gặp đấy, như người Trung Quốc các cô thường nói là gì nhỉ? Đẹp như tiên nữ, ha ha.” Thanh âm của hắn vô cùng nhẹ nhàng, nhưng ánh mắt hắn nhìn cô khiến cho Ân Tích có cảm giác không thoải mái.

“Cám ơn ngài đã khích lệ.” Ân Tích lịch sự duy trì khoảng cách.

“Tiểu thư phương Đông xinh đẹp này, tôi có thể mời cô uống một ly chứ?” Lời của hắn nghe như là lời mời lễ giáo bình thường khiến Ân Tích không thể cự tuyệt.

“Ngại quá, tôi không biết uống rượu.” Ân Tích vẫn là lựa chọn không uống, bởi vì cô biết từ lượng của mình, một khi uống say khẳng định sẽ rất mất hình tượng, mất hết mặt mũi của Thân Tử Duệ, hắn đã cảnh cáo cô, nếu như dám đụng đến điểm mấu chốt của hắn, hắn sẽ một lần nữa ném cô về điểm

xuất phát ban đầu, tới lúc đó cô làm thế nào để đi đối mặt người nhà đây?

“Không sao. Loại rượu này uống không say đâu!” Hấn đem ly rượu của mình đưa cho Ân Tịch, hấn lại đến quầy rượu cầm một ly rượu khác, vẫn không quên giải thích, “Tiểu thư phương Đông xinh đẹp, rượu này tôi chưa có uống qua, mời cô uống rượu là tôi rất nghiêm túc.”

Hấn dùng tiếng Trung Quốc nói từng chữ từng từ, nếu như cô còn tiếp tục cự tuyệt thì có vẻ không lịch sự lắm, vì vậy cô chỉ mỉm cười một cái, sau đó giờ tay tiếp nhận ly rượu từ trong tay hấn. Trong lòng lại hồ hững nghĩ, một ly cũng không vấn đề gì đâu.

Tất thấy màn này đều thu ở trong mắt Thân Từ Duệ.

“Xem ra đàn bà của cậu tối hôm nay rất được hoan nghênh nha, nhanh như vậy đã khiến cho Paul tiên sinh để ý tới rồi, đàn bà bị hấn chú ý tới 10 người thì đến 9 người không thể chạy thoát đâu.” Trong mắt Hạ Thiên Triệu nở nụ cười nhân nhật, “Chú ý ly rượu trên tay hấn, hấn đúng là thắng tiểu nhân, thường tẩy máy tay chân với mấy ly rượu.”

“Nếu như cô ta dám uống ly rượu của thắng đàn ông khác đưa cho, tối nay mình sẽ dạy dỗ cô ta thật tốt.” Hấn dùng tay xoa xoa cằm, vẫn canh chừng cô, mỉm cười, “Mình hận rằng mình chưa từng bóp nát cô ta, cảnh cáo cô ta không được mỉm cười với thắng đàn ông khác.”

Hấn thừa nhận hấn có tính chiếm hữu rất lớn, nhưng là tính chiếm hữu bá đạo đến như vậy, cũng khiến cho hấn cảm thấy kinh ngạc.

“Cô gái của cậu đã uống vào rồi, làm sao bây giờ?” Hạ Thiên Triệu cười xấu xa nhìn hấn, nhìn lửa hận ngày đang bùng lên trong mắt hấn, người đàn ông này quả là chết cũng không chịu nhận là mình đã yêu cô gái kia.

“Lần này đổi trò chơi khác đi!” Ánh mắt của hấn hướng về phía Hạ thiên Triệu, ám chỉ hấn có thể bắt đầu đi, hấn gật gật đầu.

Trước khi đi lại lần nữa xác nhận, “Sau tối nay, gặp mặt chính là kẻ thù.”

“Từ đó tình nghĩa anh em của chúng ta cũng kết thúc luôn!” Hấn phụ họa đáp lại, lại dùng ánh mắt nói cho nhau biết, cần phải cẩn thận.

Hạ thiên Triệu đứng sủa sang lại quần áo cho chỉnh tề, hướng phía Ân Tịch cùng Paul đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Nhục nhã trên tiệc rượu

Thân Từ Duệ nhớ tới những lời vừa rồi Hạ Thiên Triệu nói với hấn.

“Thân Từ Kiều bây giờ đã bắt đầu liên kết với các bang phái làm ăn buôn bán, dã tâm của hấn muốn phát triển bang phái hắc đạo. Biết hiện tại hấn dùng công ty nào làm công xưởng rửa tiền chứ?”

“Nhà nào?” Thân Từ Duệ hỏi nhỏ, ánh mắt trở lên nghiêm trọng.

“Tề thị, hiện tại hấn đang có quan hệ với đại tiểu thư Tề gia, Tề Tư Di. Mình nghe nói, thời gian trước cậu đi lại rất thân thiết với nhị tiểu thư của Tề gia.” Lời nói khiêu khích của hấn vẫn không có thuyên giảm.

“Chờ xem nó giờ trò gì, đoán chừng sắp tới sẽ là các công ty con của mình, suy tính của nó luôn chu toàn như vậy, chỉ tiếc nó quá coi thường chúng ta rồi.” Ánh mắt Thân Từ Duệ vô cùng tức giận, hấn vĩnh viễn nhớ tới ánh mắt đêm hôm đó của Thân Từ Kiều, tràn ngập khinh bỉ cùng trào phúng, đó là lần đầu tiên có người dám nhìn hấn như vậy, bởi vì trong lòng hấn, hấn vĩnh viễn cho rằng người anh trai này của hấn không đủ nhẫn tâm, cho là Thân Thị chỉ do hấn dẫn dắt mới có thể phát triển rộng lớn được.

“Dã tâm của hấn rất lớn, hấn không chỉ có hứng thú với Thân Thị, còn có cả Hạ gia bọn mình nữa, thậm chí nhiều hơn, chuyện biến đổi trên thế giới hấn coi như là chuyện trong nhà, so với chúng ta hấn cũng ngoan độc không kém đâu.” Mặc dù Hạ thiên Triệu chưa từng trực tiếp giao chiến với Thân Từ Kiều, nhưng là nhìn tác phong của tên này, hấn cũng biết thừa hấn ta ngoan độc đến cỡ nào, tự phụ sẽ không thể chiến thắng, người này rất đáng sợ, bởi vì chuyện gì hấn cũng dám đụng vào, hơn nữa còn cực kỳ không có nhân tính.

Bọn họ không đủ hung ác tàn nhẫn, là bởi vì bản tính của bọn họ là thiện lương, lương tâm không cho phép bọn họ làm chuyện mất nhân tính, ví dụ như Hạ Thiên Triệu hấn chẳng hạn, thế lực bang xã hội đen của hấn không ngừng mở rộng, nhưng vĩnh viễn sẽ không chạm tới ma túy cùng vũ khí.

Mà mỗi lần Thân Từ Duệ khai chiến với hấn ta, lại luôn luôn nghĩ trong lòng dù sao bọn họ cũng cùng một người cha. Chính vì vậy mà càng không dám ra tay.

“Lần này mình sẽ không mềm lòng nữa.” Thân Từ Duệ hung ác quyết tâm, ánh mắt vẫn bắt di bắt dịch.

“Minh sẽ giúp cậu!” Hạ Thiên Triệu chỉ tuôn ra bốn chữ này, nhưng cũng đủ chứng minh tình cảm anh em của hắn, vấn bài này đánh cuộc bằng sinh mệnh, thậm chí so với những sông bạc dưới trướng hắn còn đáng sợ hơn, bởi vì hết thấy đều không thể nắm chắc, cũng không thể dự đoán được, và lại có thể phát sinh bất cứ chuyện gì bất ngờ.

“Vị tiểu thư phương Đông này tôi cũng rất coi trọng, làm sao bây giờ?” Hạ Thiên Triệu nâng cằm cô lên, nghiêm túc thương thức, cô gái này quả thật là rất đẹp, có sinh khí, có quật cường, nếu như không phải là người mà Thân Tử Duệ coi trọng nhất định hắn sẽ có hứng thú tiếp tục suy nghĩ.

“Thì ra là Hạ gia, dáng dấp của vị tiểu thư này quả thực rất đẹp, tôi rất thích!” Hắn giang tay ôm lấy ngang hông của Ân Tịch, nghĩ muốn chứng minh đây là đàn bà của hắn.

Mặt Ân Tịch có chút đỏ lên, đầu cũng bắt đầu choáng váng, khi tay hắn đụng vào hông của cô thì theo bản năng cô cự tuyệt: “Thật xin lỗi, Paul tiên sinh.”

“Vị tiểu thư này không thích ngài, Paul tiên sinh, tôi nghĩ ngài nên về đi thôi.” Hắn làm tư thế tiễn khách.

“A, không phải như thế, Hạ tiên sinh, tôi cùng vị tiểu thư này trò chuyện rất vui vẻ, đúng không?” Ánh mắt của hắn xoay sang nhìn Ân Tịch, nhìn khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng của cô, hắn biết, thuốc đã bắt đầu có tác dụng, nhưng là rất chậm, một giờ sau mới hoàn toàn phát tác, hắn muốn thừa thời gian này đưa cô đi.

“Thế nào, hai vị lại có hứng thú với bạn gái của tôi sao?” Lúc này Thân tử Duệ đã đi tới.

“Thì ra là bạn gái của Thân tiên sinh, không trách được xinh đẹp như vậy, nếu như Thân tiên sinh không ngại, tôi xin có một yêu cầu có chút quá đáng . . .” Paul cười cười?

“Chuyện gì mà khiến Paul tiên sinh phải dùng đến một chữ xin chứ?”

“Nếu như một ngày Thân tiên sinh không còn hứng thú với vị tiểu thư này, có thể giới thiệu cho tôi hay không, tôi nhất định sẽ rất trân trọng cô ấy.”

“Ha ha, ha ha!” Thân Tử Duệ cùng Hạ Thiên Triệu bắt đầu cười lớn.

“Thân tiên sinh, làm sao bây giờ? Tôi cũng coi trọng bạn gái của ngài!”

Paul nhìn tình huống lúc này, lại nhìn Ân Tịch, chỉ có thể nhịn đau bỏ chữ yêu thích, bởi vì hai vị địa gia này hắn không dám đắc tội, len lén chuồn mắt.

Hạ Thiên Triệu một tay ôm lấy hông của Ân Tịch, rất chặt không có buông ra, mặc dù cô nghĩ muốn tránh, làm thế nào cũng không có biện pháp.

“Ra giá đi, Thân tiên sinh, tôi đã nhìn trúng cô gái này!” Hắn nghiêm túc hướng về phía Thân Tử Duệ tuyên chiến.

Thân Tử Duệ nhìn tay hắn ôm cô, trong lòng cũng dâng lên một cỗ tức giận, mặc dù hắn biết người đàn ông này là huynh đệ của hắn, nhưng hắn chán ghét khi cô ở bên cạnh người đàn ông khác.

“Cô thì sao? Coi trọng người đàn ông này sao?” hắn một tay kéo thân thể của cô về, để cho cô dán thật chặt vào người hắn, hắn có thể nhận thấy được thân thể cô đang từ nóng lên, mặt cô có chút ửng hồng.

“Nói đi!” Tay của hắn mạnh mẽ nâng cằm của cô lên, nhìn ánh mắt bắt đầu mơ màng của cô, hắn lại vô thức muốn hôn cô.

“Đưa tôi đi!” Thanh âm của cô có chút run rẩy.

“Hắn không mang cô đi, tôi sẽ mang cô đi!” Hạ Thiên Triệu nhứ chặt lồng mây, trong mắt lộ ra vẻ khinh bạc, nhanh chóng vươn tay, lần nữa đem Ân Tịch từ trong ngực Thân Tử Duệ đoạt lấy.

“Hạ Thiên Triệu, cô ấy là đàn bà của Thân Tử Duệ tôi, nể mặt cậu là bạn bè mình không muốn đôi co nhiều, nếu như cậu còn lần tới nữa, đừng trách tôi trở mặt.” Ánh mắt của hắn ngày càng trở lên nghiêm túc, lời cũng vô cùng nghiêm túc.

Người xung quanh vây lại xem ngày càng nhiều, bọn họ đều tò mò cô gái kia như thế nào mà có thể khiến cho hai bậc anh tài trong giới thượng lưu tranh đoạt, còn đáng xem hơn là hai người này vốn là bạn tốt của nhau.

“Vậy sao? Ngại quá, cô gái này tôi cũng coi trọng, hơn nữa tôi nhất định muốn cô gái này.” Lời của hắn giống như kiên định không chịu từ bỏ.

“Nếu đã như vậy, đừng có trách tôi!” Thân Tử Duệ vừa dứt lời, hắn liền cầm chai rượu bên cạnh nện mạnh xuống mặt đất. “Từ nay tình cảm anh em chúng ta cũng giống như chai rượu này vậy!”

“Cậu cho rằng Hạ Thiên Triệu tôi sẽ nể mặt tình cảm anh em sao? Hừ!” Cũng như vậy, hắn cầm chai rượu bên cạnh hung hăng đập xuống đất, giọng nói càng thêm vang dội.

Mà cái chính là hoàn cảnh như vậy nhưng không một người nào tới ngăn cản, bởi vì bọn họ cũng không dám đắc tội hai vị này, một hắc đạo một chính

đạo, chắc tội ai họ cũng chết rất thảm

Những người phụ nữ xung bắt đầu nhẹ nhàng bàn tán xôn xao, phần lớn là đang chửi Ân Tịch là một phụ nữ không biết xấu hổ, lại dám hai chân đạp hai thuyền.

“Tôi trả 1 tỷ mua cô gái này.” Hần khiêu khích nhìn về phía Thân Từ Duệ.

“Xem ra, cô ta cũng còn rất đáng tiền đấy chứ, có vẻ tôi bán cho cậu vẫn đang còn bị lỗ đấy.” Hần tựa như đang do dự nhìn về phía Ân Tịch.

Ân Tịch cắn môi lặng lẽ lắc đầu, cô không phải là đồ vật cũng không phải y phục, nói bán là có thể bán, họ không có quyền như vậy, cô là của chính mình.

“2 tỷ!”

Thân Từ Duệ bắt đầu không vui nhìn về phía hần, tiểu tử này muốn chơi đến cùng sao?

“Cô ấy vô giá. Nếu như cậu không buông cô ấy ra, tôi liền không khách khí với cậu nữa!” Mặt Thân Từ Duệ trầm xuống, hoàn toàn biểu lộ đối với cô hần rất đề ý.

Hạ Thiên Triệu thấy trò chơi này cực vui, tựa hồ như phải buộc cho Thân Từ Duệ ra tay mới thôi, mà biểu hiện của hần cũng khiến Hạ Thiên Triệu rất ngạc nhiên, bởi vì hần không nghĩ đến cư nhiên Thân Từ Duệ lại động tâm với cô gái này, mà chính bản thân cậu ta còn chưa nhận ra.

Làm huynh đệ nên giúp hần một chút, Hạ Thiên Triệu tự nhắc nhở chính mình như vậy, khoe miệng nở một nụ cười xấu xa.

“Tốt, tôi muốn nhìn một chút bộ dáng của Thân tiên sinh khi không khách khí là như thế nào?” Hạ Thiên Triệu khiêu khích, “Nếu như vậy chúng ta cùng đầu một ván trên sông bạc, nếu như cậu thắng, tôi liền buông tay, nếu như cậu thua, cô gái này sẽ thuộc về tôi.”

“Mày cứ luôn đi!” Đã sớm không thể không chế được cơn giận, khi nghe được hần muốn đem người phụ nữ của mình đặt cược trên sông bạc Thân Từ Duệ đã hận đến mức muốn bắn nát tiểu tử này ra, là bạn bè tốt, anh em cũng vậy, hần phải xử vụ này.

“A!”

“A! Cư nhiên bọn họ ra tay thật, trời ơi, trời ơi! Cư nhiên bọn họ ra tay thực sự!” Nhìn hai người đánh nhau, hiện trường cũng trở nên náo loạn.

Một khi nắm đầm đã buông ra, hai người không ai phân biệt cao thấp gì cả.

Hạ Thiên Triệu nhìn bộ dáng nghiêm túc của hần,, biết mình đóng kịch thật là giỏi, bằng không sẽ không bức tên tiểu tử này đến điên cuồng như vậy, chơi đủ là được rồi, đột nhiên bị đầm không chịu nổi té trên mặt đất, Thân Từ Duệ cũng cúi người tiếp tục đánh nữa.

“Đáng chết, đủ chưa hả?” Hạ Thiên Triệu nhẹ giọng nói nhỏ với hần, hai người cách nhau rất gần, thanh âm chỉ như muỗi vo ve.

“Còn không dừng tay thì đàn bà của cậu sẽ bị kẻ khác bê đi đấy.” Hần nhỏ giọng nói, lời này khiến cho Thân Từ Duệ giật mình ngoái lại, chỉ thấy Ân Tịch đã bị tên Paul đáng chết đó ôm đi.

Thân Từ Duệ phát hiện ra, ném Hạ Thiên Triệu xuống đất liền lập tức đuổi theo ra ngoài. Nhìn bộ dáng cấp bách của hần, ác ý cười trên môi Hạ Thiên Triệu càng sâu, không nghĩ tới Thân Từ Duệ cũng có lúc vì đàn bà mà điên cuồng như vậy.

Hiện trường khôi phục lại vẻ náo nhiệt như cũ, ở một số chỗ có lẽ là có thêm một đề tài để bàn tán, mà tin tức đêm nay Thân Từ Duệ cùng Hạ Thiên Triệu vì một người đàn bà mà trở mặt với nhau chưa tới 1 tiếng sau đã đến tai Thân Từ Kiều.

Một căn phòng nhỏ bên trong buổi tiệc, Paul nhìn Ân Tịch mà nước miếng chảy ròng ròng, không biết nên ra tay từ chỗ nào.

“Tôi nóng quá!” Lúc này Ân Tịch đã có chút hôn mê.

“Bảo bối đừng nóng vội, lập tức sẽ không nóng nữa!” Mặt hần càng thêm bí ối, bàn tay hướng nơi mềm mại của cô xoa nắn.

“Woa, thật mềm mại, bảo bối, em thật tuyệt.” Ân Tịch đã hoàn toàn mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Múa

Thân Tử Duệ dùng sức gỡ cái miệng khốn kiếp của hắn đang dán trên cổ cô ra, mà thân thể của hắn lại dăm dăm chặt vào khiến cho người ta nhìn thấy chỉ muốn giết người.

“Chết tiết!” Hắn chạy tới tóm chặt lấy cà – vạt của Paul dùng sức đâm liên hồi vào mặt hắn.

“Dám đụng đến đàn bà của tao, mày chán sống rồi đấy.” Tay hắn tựa hồ như không tính dừng lại.

“Thân tiên sinh, tôi sai rồi, lần sau sẽ không dám nữa, mong ngài bỏ qua cho tôi, tôi van xin ngài.” Paul lớn tiếng cầu xin, ánh mắt tràn ngập sợ hãi.

“Đừng đánh nữa, đừng đánh nữa.” Ân Tịch nhìn thấy một màn này, trong mơ hồ nói lên mấy tiếng, thân thể cô càng thêm nóng bức, cô muốn đi uống nước, cô muốn đi tắm.

“Cho tôi nước, tôi muốn uống nước.” Cô dựa chặt vào Thân Tử Duệ mơ hồ nói, thanh âm nũng nịu vô cùng đáng yêu, hắn nhìn thấy cô càng lúc càng khó chịu, động tác trên tay dừng lại, Paul chỉ thừa cơ hội này hốt hoảng chạy ra ngoài.

Hắn dùng lực đánh cô một cái cho ngất xỉu, sau đó đem cô nhét vào trong xe, bởi vì hắn cũng không muốn ở nơi này ép cô, như vậy cả hai người đều khó chịu.

Xe lao vun vút trên đường cao tốc không bao lâu sau đã dừng lại trước lâu đài.

Hắn đem đá lạnh chườm lên trán của cô, cô bắt đầu từ từ tỉnh lại, ánh mắt cô ngập tràn sương mù, cánh môi đỏ mọng nhẹ nhàng hé mở.

“Tôi không muốn đi. Không muốn.” Trong mơ màng cô nhẹ giọng nói mê, tay của cô bắt lấy tay của hắn đem tay hắn nhẹ nhàng đặt ở trên người mình.

Nắm chặt lấy tay cô tựa như là đang trấn an cô, bởi vậy tay cô cũng thả lỏng ra một chút.

“Thoải mái, thật là thoải mái!” Dưới tác dụng của đá lạnh cơ thể nóng bức của cô càng thêm thoải mái.

“Còn muốn sao?” hắn nhỏ giọng hỏi. Hắn thực muốn cắn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô.

“Muốn khiêu vũ không?” Hắn tựa như muốn cho dục vọng của hai người đạt tới cao trào.

Cô nhẹ nhàng gật đầu lẩm bẩm nói gì đó.

“Em khiêu vũ khiến tôi vui vẻ tôi sẽ làm cho em thoải mái, muốn bao nhiêu cũng được.” Thanh âm của hắn vô cùng nặng nề lại chứa đựng đầy ý tứ.

Hắn nhẹ nhàng đem cô từ phía sau kéo lên đặt cô lên vách tường.

“Khiêu vũ em sẽ rất vui vẻ, tôi cũng sẽ rất vui!” thanh âm của hắn dán chặt vào bên tai của cô lẩm bẩm.

“Không muốn, tôi nóng quá, nóng quá.” Ánh mắt đang khép chặt của cô khẽ hé mở, cô nhìn thấy hắn đang ngồi trên sofa cười xấu xa.

“Tôi nói rồi, em phải nghe lời tôi, lấy lòng tôi.”

“Tôi khó chịu quá, thực sự rất khó chịu.” Theo bản năng Ân Tịch dùng bàn tay vuốt ve thân thể đã nóng đỏ lên.

Dần dần, cô bắt đầu tìm được cảm giác.

Thân thể chậm rãi động đậy, mặc dù cô chưa từng múa thoát y nhưng mà đối với nhạc Jazz ngày đi học cô đã học rất nhiều nên mỗi một vũ điệu mà nói với cô cũng không khó khăn gì.

Chân cô từ từ hướng lên, sau đó là đến vòng eo nhỏ lắc lư, mỗi một động tác đều khiến cho tóc cô lả tả vương xuống.

Nóng bức trong thân thể lại lần nữa tập kích, mà ý thức của cô ngày càng trở lên mơ hồ, tựa như thoát toàn bộ y phục trên người khiến cô càng thêm thoải mái.

Cô nhẹ nhàng kéo khóa bên hông xuống, vài vóc mềm mại không còn bất kỳ sự khống chế nào đột nhiên trượt xuống chân của cô, khiến cho toàn bộ đường cong hoàn mỹ đều hiện ra trước mặt hắn.

Trán hắn bắt đầu rịn mồ hôi, cô gái đáng chết này lại có thể quyến rũ như vậy, đến tột cùng là còn có người đàn ông nào có từng chứng kiến qua vẻ mỹ hoặc này của cô hay chưa?

Hông của cô bắt đầu động đậy, nơi đây đã dưới mỗi một động tác ngày càng dựng đứng lên, mỗi một động tác đều kích thích thần kinh của hắn, hắn đang cực kỳ dè dặt bản thân, hắn nghĩ cô gái này còn bao nhiêu thứ mà hắn chưa biết nữa?

Thân thể nóng bức vẫn còn kích thích cô, bàn tay cởi ra những cản trở còn sót lại trên người, tay lại không tự chủ mà vuốt ve nơi đầy đặn của mình từ từ đi xuống.

Tất cả mọi chống đỡ trong nháy mắt đã sụp đổ, cô hoàn mỹ như vậy mà đứng trước mặt hắn, cổ họng hắn tựa hồ co giật mà mồ hôi trên cổ trên trán hắn toát ra càng nhiều, hắn nhìn không được coi cả – vật của mình ra.

Tay của cô nhẹ nhàng mà hất mái tóc của mình ra sau làm cho mái tóc đen bóng phiêu tán ở trên lưng mình, ánh mắt long lanh trong veo cùng dáng người tựa như hoàn mỹ càng khiến cho mắt hắn trở lên mơ màng.

Cô từng bước từng bước hướng phía hắn đi tới, khiến cho hô hấp của hắn bắt đầu càng lúc càng dồn dập.

Cô từ từ cúi người xuống nhẹ nhàng ngồi ở trên đùi hắn, lại nhẹ nhàng động đẩy thân thể, càng đến gần cô càng cảm thấy thân thể mình càng thoải mái, thư thái, vì vậy khiến cho cô không thể nhìn được mà muốn nhiều hơn.

“Ừm!” Cô nhẹ giọng ngâm nga, tay vô thức động chạm vào người hắn.

Cô cởi áo sơ mi của hắn ra, đem thân thể nóng bỏng của mình dán lên ngực hắn, tựa hồ chỉ như thế này cô mới có thể thoải mái hơn một chút, mà chút thoải mái ngắn ngủi này lại càng khiến cô muốn nhiều hơn.

Dưới tình huống như vậy, tay hắn không thể an phận được nữa tìm tới nơi đầy da của cô dùng sức xoa nắn.

“A, không cần, đừng đừng lại!” Lần này cô lại càng dán chặt vào hắn, bởi vì chỉ có hắn thân thể cô mới có thể không nóng bức nữa.

Hắn ôm cô hướng ghế sofa lăn một vòng, đoạt lại quyền chủ động nằm lên người cô.

Bàn tay hắn cầm lấy khay đá lạnh ở bên cạnh đặt lên người Ân Tịch, hắn nhìn thấy thân thể cô đột nhiên co quắt lại khi tiếp xúc với đá lạnh, theo tốc độ di chuyển của miếng đá lạnh thân thể cô lại càng thả lỏng, mà càng như vậy dục vọng trong người cô lại càng ham muốn nhiều hơn.

Nước đá tan ra chậm rãi trượt xuống khe ngực của cô trong suốt như sương mai, bộ ngực đầy đặn dựng đứng lên khiến hắn không thể nhìn được nghĩ muốn thưởng thức, đầu lưỡi của hắn bắt đầu theo hướng di chuyển của tảng đá mà hôn xuống một đường.

“A!” Thanh âm của cô càng ngày càng mê ly, tay của cô không nhìn được ôm chặt lấy đầu hắn, trong thân thể bỗng dâng lên một khát vọng cực hạn.

Từng nụ hôn của hắn làm cho cô trở lên thư thái hơn, tay hắn tại nơi đầy da của cô càng hắn xuống nhiều dấu vết hơn.

Khát vọng của cô ngày càng lớn, càng mãnh liệt khiến cho thân thể càng thêm nóng bức tựa như muốn nổ tung.

Hắn đem dục vọng nóng bỏng của mình vùi sâu vào trong cơ thể cô, khiến cho hai người dán chặt vào nhau, đồng thời cả hai người cũng hét lên sung sướng.

“A . . .”

“A . . .”

Thời khắc tiến vào cơ thể cô trong nháy mắt đó hắn tựa như muốn phát điên, nữ nhân đáng chết này lần đầu tiên của cô đã cho ai? Mặc dù hắn không thèm để ý đến những điều này của đàn bà xung quanh mình, nhưng là hắn vừa nghĩ tới cô từng bị người đàn ông khác đè ở dưới thân, thẹn thùng mà thờ dốt, hắn liền giận giữ tới mức muốn đi giết tên đàn ông kia.

Hắn đem toàn bộ tức giận đánh thẳng vào cơ thể cô, mỗi một lần va chạm vào nơi chật hẹp của cô hắn tựa như không nhìn được mà muốn nhiều hơn, muốn vào sâu hơn.

Ánh trăng bên ngoài bầu trời Paris như nở một nụ cười thỏa mãn.

Bên trong phòng từng đợt từng đợt tiếng thờ dốt liên tiếp vang lên quấn quanh hai thân thể đang giao hòa đòi hỏi lẫn nhau.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Tìm cách phá đám

Tề gia.

“Chị thế nào rồi?” Tề Tư Mục vọt vào trong phòng lo lắng hỏi.

“Không sao cả, chẳng qua là sáng sớm ngày mai tất cả các trang báo sẽ đồng loạt đưa tin số nhà 406 lầu số 8 tiểu khu Bạch Vân bởi vì không cẩn thận nên đã xảy ra hỏa hoạn mà những người trong nhà bởi vì ngủ say mà dẫn đến ngủ say cả đời luôn.” Lời của cô ta vô cùng hời hợt giống như đang nói đến

một chuyện không hề liên quan đến mình vậy.

“Có thật như vậy không?” Tề Tư Mục vẫn còn hoài nghi xác nhận lại lần nữa.

“Yên tâm đi, người chị tìm chính là A Lực đây là phần tử xã hội đen đã giúp chị ra tay thành công không ít việc, nếu như hắn dám làm loạn chị đảm bảo sẽ cho hắn sống không bằng chết.” Tay cô ta nắm chặt lại nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Vậy sao? Chị, chị thật tuyệt vời, em yêu chị!” Tề Tư Mục ở trên mặt chị mình liên tiếp hôn như mưa vô cùng phấn khích, mà hoàn toàn không có nghĩ rằng đó là hai mạng người bọn chúng đã phạm pháp mà chỉ cảm thấy sự trừng phạt này còn chưa có đủ với Hứa Ân Tịch.

“Tin tức ngày mai tung ra, em tin rằng nó cũng không thể an tâm mà tiếp tục ở bên cạnh Từ Duệ nữa. Hừ”

“Khi bọn họ đi nghỉ dưỡng cũng không nhất thiết sẽ xem tin tức mà chuyện này xảy ra em cho rằng Thân Từ Duệ sẽ quan tâm sao? Coi như là có quan tâm thì hắn cũng biết được người chết có liên quan đến Hứa Ân Tịch sao?”

“Vậy làm sao bây giờ? Không được, em nhất định muốn cho con ranh Hứa Ân Tịch kia biết được và không thể nào tiếp tục ở bên cạnh anh ấy nữa.” Tề Tư Mục hậm hực nói.

“Điều chị muốn chính là không cho cô ta biết, để đến khi cô ta trở về phát hiện ra người thân của mình toàn bộ đã chết mà khi đó cô ta còn ham vui hưởng lạc ở bên cạnh một người đàn ông, em thử nghĩ coi cô ta sẽ thống khổ đến cỡ nào? Ha ha ha ha.” Tề Tư Di điên cuồng mà nở nụ cười.

“Đây đúng là làm cho cô ta thống khổ đến chết nhưng mà làm sao bây giờ nhờ Từ Duệ trở lại thấy cô ta đáng thương mà có cảm giác thì em biết làm sao bây giờ?” Tề Tư Mục bất an hỏi: “Không được em phải đi tìm Từ Duệ, em muốn nói cho anh ấy biết Hứa Ân Tịch . . .”

“Không được đi!” Tề tư Di cắt đứt lời nói của em gái.

Tề Tư Mục khó hiểu nhìn về phía chị mình, cô không hiểu tại sao chị mình lại ngăn cản cô đi phá Ân Tịch và Thân Từ Duệ.

“Chị sao lại không được?” Tề Tư Mục quay lại hậm hực hỏi.

“Chẳng lẽ ngay cả đạo lý bọ ngựa bắt ve mà em cũng không hiểu sao? Bây giờ nếu như em chạy đến tìm hắn, sẽ khiến cho Thân Từ Duệ sinh chán ghét, bởi vì hiện tại người mà hắn cưng chiều nhất là Hứa Ân Tịch, huống chi đàn bà

em cần phải đối phó quá nhiều mà người em cần tốn nhiều tâm tư nhất để đi đối phó chính là Trữ Hạ – đại tiểu thư của Trữ Thị, bởi vì cô ta mới là con dâu mà người nhà Thân Từ Duệ nhìn trúng, những con đàn bà khác bắt quá cũng chỉ là tranh thủ tình cảm mà thôi.” Tề Tư Di không nhanh không chậm phân tích, đối với đứa em gái này cô cũng phải kiên nhẫn, nó quả là đứa nông nổi không biết nhìn trước ngó sau.

“Nhưng mà em rất là chán ghét Hứa Ân Tịch, hơn nữa em chỉ cần nghĩ tới hiện tại nó đang nằm dưới thân Thân Từ Duệ em đã tức đến mức chỉ muốn cầm dao băm nó thành tám mảnh mới hả cơn giận của em.” Cô ta nắm chặt tay lại thống hận không thể liều mạng ngay lập tức với Hứa Ân Tịch.

“Em gái ngốc của chị, muốn giải quyết vấn đề này rất đơn giản, em bây giờ nên chịu khó suy nghĩ một chút bằng không sau này em làm sao mà đấu lại với lũ đàn bà bên cạnh hắn chứ.” Ngờ kìa của cô ta cao lên, kéo tay em gái quay trở về.

“Theo ý của chị nói là đem một người khác đi thay em đến gây rối, em ở nhà chỉ cần ngư ông đắc lợi thôi phải không?” Tề Tư Mục khó hiểu nhìn về phía chị mình.

“Đúng vậy lợi dụng bàn tay kẻ khác để đạt được mục đích của em, chị tin tưởng rằng hiện nay có một người mà tâm tình cũng kích động không kém em đó là Niếp Thanh, em lợi dụng cô ta đi phá kỷ nghi của bọn họ, để cho bọn họ cá chết lưới rách, sau đó em hãy chạy đi tranh thủ.” Cô ta vờn tay vuốt tóc em gái mình, “Nhớ kỹ một điều em phải biến mình thành người con gái đêm hôm đó, người mà hắn tìm 4 năm nay, khi đó em có thể leo lên vị trí phu nhân của chủ tịch tập đoàn Thân Thị.”

Nghe Tề Tư Di nói, cô lộ ra một nụ cười đắc ý, đúng vậy đàn ông đều thích phụ nữ ngốc một chút, cùng những người đàn bà khác tranh thủ tình cảm cô cũng chỉ bị biến thành trò cười mà thôi, mà mục đích cuối cùng của cô chính là phu nhân chủ tịch, vị trí đó chỉ có một mình Tề Tư Mục cô mới có thể ngồi vào những người khác chớ có mơ tưởng.

“Hứa Ân Tịch, em chỉ muốn nhìn thấy nó đau đớn, em phải khiến cho nó thật khổ sở mới được.” Tề Tư Mục nhìn chăm chăm vào cái gương phía đối diện, ánh mắt vô cùng hung ác, đúng vậy cô đổ kị với bộ dáng động lòng người của cô ta, đáng vẻ khi mặc bộ đồ lụa trắng xinh đẹp của cô ta khiến cho cô tựa như muốn phát điên.

“Em gấp cái gì, Hứa Bội Dung mẹ nó không đấu lại được mẹ chúng ta,, thì Hứa Ân Tịch cũng đừng mong thoát khỏi bàn tay của chị em mình, chị nhất định sẽ cho nó biết muốn chọc vào chị em Tề gia chúng ta nó sẽ được lĩnh hậu quả như thế nào.” Tề Tư Di từ từ xiết thật chặt tay Tề Tư Mục lại.

Cô vẫn còn uất giận khi nhớ tới bộ dáng của Thân Từ Kiều đêm hôm đó, cô có thể cho tất cả mọi người đàn bà khác dùng chung Thân Từ Kiều nhưng chỉ riêng Hứa Ân Tịch là không được.

Ân oán giữa bọn họ tựa như mạng nhện càng kết càng sâu, trái tim người đàn ông của hai chị em bọn họ cứ nhiên đều rung động bởi cô ta, muốn chiếm hữu cô ta, hai chị em họ làm sao mà có thể nuốt trôi cục tức này, trong đầu cô ta dần dần hiện lên một chuỗi những âm mưu.

Chương 32: Đánh thức

Nắng mai nhu hòa chiếu rọi lên khuôn mặt có phần quen thuộc, bộ dáng có phần sinh động đáng yêu này khiến cho hắn không nỡ quấy nhiễu cô, cứ như vậy mà nhìn cô.

Làn da nõn nà trắng như tuyết lộ ra một tia phấn hồng, không có bất kỳ chút son phấn nào, hơi thở tự nhiên thoảng qua khiến cho hắn có chút kinh ngạc, phụ nữ bên cạnh hắn luôn luôn trang điểm rất tinh xảo không dám để cho hắn nhìn thấy bộ dáng thật dưới lớp trang điểm của bọn họ, mà cô cứ nhiên không hóa trang lại có thể đẹp đến thế, khiến cho trái tim hắn lại nhộn nhạo.

Nụ hôn của hắn nhẹ nhàng rơi xuống đuôi lông mày trên nốt ruồi màu đỏ của cô, không thể ức chế được trái tim đang rung động hắn vô thức vươn ngón tay vuốt ve đuôi lông mày của cô. Cứ nhiên hắn lại tham luyến giây phút được ở bên cạnh cô, ý nghĩ nếu như giây phút này có thể kéo dài mãi mãi cả đời khiến cho lòng hắn dâng lên một cổ ấm áp.

Vẫn như cũ, ý nghĩ kia chỉ là thoáng qua, trong nháy mắt đã tan biến, hiện tại trong lòng hắn cô cũng chỉ giống với những người đàn bà kia vì danh lợi mà không tiếc bán rẻ thân thể, mà điều khiến hắn cực kỳ khó chịu là thân thể của cô đến tốt cùng là đã qua tay bao nhiêu người đàn ông.

Nghĩ tới đây lông mày của hắn nhíu chặt lại, hắn vô cùng để ý đến việc vẻ đẹp của cô đã bị bao nhiêu người đàn ông biết đến nhưng lại vô thức không để ý tới cô gái này đã thực sự thâm nhập vào trái tim hắn. Nhìn cô ngủ say trước mặt, lại nghĩ đến cũng từng có người đàn ông khác như vậy nhìn cô, lòng hắn dâng lên một cổ lửa giận, cô gái đáng chết này, hắn muốn cô.

Hắn nghĩ muốn hành hạ cô, thời điểm mà hắn không thể tĩnh tâm hắn muốn cô cũng phải chia sẻ tức giận với hắn, thậm chí hắn mãnh liệt muốn đánh thức cô dậy.

Một khi dục vọng của hắn đã phát tác thì không có biện pháp ngăn lại, hắn bắt đầu giờ trò với cô.

Trong khi còn mộng lung buồn ngủ, cảm giác bị người quấy rầy, hôn lên lông mày cô, môi của cô, xương quai xanh của cô, còn có nhiều hơn là nơi bí mật trên thân thể cô.

Nhưng mà buồn ngủ quá, cô mệt quá, tối ngày hôm qua tựa như cô bị đưa lên thiên đường rồi lại bị đẩy xuống địa ngục vậy, trong mộng, cô chủ động dụ dỗ hắn, thậm chí không tiếc động tác đáng xấu hổ mà quyến rũ hắn, nhưng mà hiện tại giấc mộng này giống như là đang lại bắt đầu đến.

“Không muốn, tôi mệt quá.” Tay của cô vô thức muốn đẩy hắn ra, cô muốn ngủ, không muốn bị bắt luận kẻ nào quấy rầy cả.

“Cô có mệt cũng vô dụng, đàn bà đáng chết, cô nên khiến cho tôi mệt mỏi, nếu không tôi cứ nhất định không bỏ qua cho cô đâu.” Lời của hắn độc ác như vậy, hắn kéo mạnh cái chăn trên người cô ném đi, hắn nhìn thân thể đang biến hóa của cô dưới bàn tay hắn, từ từ ửng hồng, từ từ có cảm giác.

Môi hắn bắt đầu thay thế tay của hắn, nhẹ nhàng liếm lên đỉnh núi mềm mại của cô, ở xung quanh nó xoay tròn, cảm giác nụ hoa của cô đang chậm rãi nở rộ lên.

“Ừm!” trong mê mang cô vô thức rên lên, cảnh tượng trong mộng lại bắt đầu, nhưng là cô không tài nào có thể mở mắt ra được, cô ngủ chưa đủ, thân thể của cô yếu ớt vô lực.

Nụ hôn của hắn trượt một đường đi xuống, ác ý cười lớn lên, hắn muốn thưởng thức ngọt ngào của cô, hắn muốn cô cảm thấy vui sướng khi đầu lưỡi của hắn hạ xuống.

“Ừm!”

Thanh âm của cô càng thêm kích thích hắn, nhẹ nhàng, hắn dùng tay chống đỡ lên thân thể cô, đầu lưỡi linh hoạt thuần thục tiến đến nơi nhạy cảm của cô.

“A, a!” Cô cảm giác lại bị một lưỡi đao cường ngạnh thâm nhập, thế nhưng cảm giác mềm mại này lại khiến cho cô muốn nhiều hơn, tại sao cô cảm thấy thân thể của mình dưới sự thưởng thức của hắn lại trở lên mềm yếu như vậy?

Đầu lưỡi của hắn lại ra sức trần trọc tại nơi mẫn cảm của cô, cho tới khi hắn cảm thấy cô chậm rãi co rút, cô đang cần hắn.

“Nói cho tôi biết, có muốn hay không?” Đầu hắn dính sát vào một bên tai của cô, hơi thở của hắn khi ở bên cạnh cô tựa như là một loại độc dược.

“Muốn, tôi muốn!” Cô nhẹ giọng nỉ non, giống như đang chìm trong mộng đẹp.

Một cái lao xuống, hắn vùi chặt vào trong cơ thể cô, hung hăng va chạm, dưới thế công mãnh liệt của hắn, cô từ từ tỉnh lại, phát hiện ra tất cả đều không phải là mộng.

“À!” Ân Tịch mở mắt ta, phát hiện ra người phía trên mình đang dùng loại ánh mắt tà ác mà nhìn cô, lớn tiếng châm chọc.

“Thế nào, lại lần nữa chứ?” Hấn vẫn như cũ không thể rời khỏi cô.

Thì ra tất cả đều không phải là mộng, thì ra đây đều là thật, bao gồm tối hôm qua, người đàn ông này một mực đoạt lấy cô.

Nghĩ tới những điều này, mặt Ân Tịch có chút ửng hồng, mà động tác không có dừng lại của hấn tựa như những mũi dao đâm vào cơ thể cô, không nhịn được nghĩ muốn nhiều hơn, cổ họng cô vô thức phát ra những âm thanh mà cô không dám ngờ tới.

Hấn lại càng cười tà ác hơn.

.....

Hai người đồng thời đạt được nhu cầu lớn nhất của nhau xong, hấn không chút lưu tình mà rời khỏi thân thể cô, hơn nữa khi xuống giường cũng không thêm nói một lời nào.

Cô cảm thấy thật chật, giờ phút này khiến cho Ân Tịch cảm thấy mình giống như một công cụ ấm giường, mà tất cả những điều này đều là do cô can tâm tình nguyện lựa chọn.

Tại sao lại như vậy? Tại sao lại như vậy?

Cô tức giận suy nghĩ, rõ ràng mình không thương hấn, nhưng mà thân thể cô lại dễ dàng phản bội cô, hơn nữa còn có thể tự nhiên mà hưởng thụ hoan lạc dưới thân hấn, điều này khiến cho cô xấu hổ, nhục nhã, hung hăng dùng chân trẫm chặt lấy đầu mình khiến cho không còn không gian để hô hấp, chỉ có thể như vậy, cô mới có thể không chế mình không nhớ tới những hình ảnh đáng chết kia nữa.

Khi cô tắm rửa sạch sẽ xong, mở tủ quần áo ra, phát hiện bên trong đều là y phục của phụ nữ, từ đầm dạ tiệc đến trang phục hưu nhà ở nhà đều có cả, hơn nữa tất cả đều là những thiết kế mới ra.

Thậm chí ngay cả nội y cũng đầy đủ mọi thứ, Ân Tịch chợt hít sâu một hơi.

Cuối cùng, cô tiện tay cầm lấy một chiếc váy liền thân rộng thùng thình mặc ở nhà, so với những váy vóc hoa lệ bằng sợi tổng hợp kia, váy bông sẽ khiến cô cảm thấy thoải mái hơn.

Tà váy dài rộng rãi thướt ta lại lộ ra đôi chân dài cân xứng, mái tóc mới được thổi khô vương vãi trước ngực. Tận cho tới khi thân thể cảm thấy thoải mái hơn mới từ từ hướng phòng khách dưới lầu đi tới.

Cô bước chân trần đi rất nhẹ nhàng, cô không thích bị thúc giục mà khi cô đi tới cầu thang, bước chân liền chậm lại, bởi vị thanh âm mất tự nhiên kia lại vang lên bên tai cô.

Đó là tiếng thở dốc của nam nữ, nháy mắt cô có chút hoài nghi, nhưng mà khi cô bước xuống bậc thang thứ hai thì ánh mắt của cô nói cho cô biết, những gì cô nghe được tất cả đều là thật.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Bị hai bọn họ nhục nhã

Từ chỗ cô đứng nhìn xéo sang người đàn ông là Thân Tử Duệ mà người phụ nữ lại là Niếp Thanh, nhìn cảnh bọn họ dây dưa cô dâng lên một cổ bất an, theo bản năng muốn chạy trốn khỏi chỗ này, cô không có cách nào có thể đứng nhìn bọn họ đang làm gì được.

“Đứng lại!” Khi cô đang chuẩn bị chạy trở lại lên lầu giọng nói của hấn vang lên phía sau lưng cô.

Hấn là đang gọi cô sao? Tựa như hấn nhìn thấu được suy nghĩ của cô, bởi vậy cô không thể làm bộ như chưa nghe thấy gì cả.

“Tôi muốn cô đi qua đây.” Giọng nói của hấn mặc dù không lớn nhưng là trong căn phòng trống trải này nó toát lên sự cường ngạnh không thể kháng cự.

Mà cô cũng chỉ có thể từ từ quay lại, bởi vì cô không có lý do để cự tuyệt bất kỳ yêu cầu nào của hấn trong 5 ngày này, cô không có bất kỳ tự do nào, hấn yêu cầu cô đến, cô phải đến.

Chân dài dưới làn váy đang đung đưa kia của cô khiến cho hấn nhộn nhạo, đây là điều mà chưa một người đàn bà nào khi ở bên cạnh hấn làm được.

“Thân tiên sinh, xin hỏi có chuyện gì không?” Ân Tịch đi đến trước mặt bọn họ, làm như cái gì cũng chưa nhìn thấy, cái gì cũng chưa nghe được.

“Từ Duệ, tại sao cô ta cũng ở đây vậy?” Niếp Thanh bấu môi, thân thể dính sát vào tay hắn, bàn tay còn nhẹ nhàng phủ lên trước ngực hắn, hoàn toàn coi Ân Tịch thành người trong suốt.

“Vậy em tại sao lại ở đây?” Khẩu khí của Thân Từ Duệ có chút không vui.

“Từ Duệ, người ta nhớ anh, lại vừa dịp em đến Pháp quay một vài cảnh quan trọng, vậy nên đặt vé máy bay đến đây thăm anh một chút, anh không muốn em sao?” Cô biết hắn không thích đàn bà hỏi đến chuyện riêng của hắn, lại thấy ngữ khí không lấy gì làm vui vẻ của hắn cô đành vòng vo trả lời.

Hắn nhẹ nhàng mở một cái lên cái miệng của cô, “Thế mới là nghe lời!”

“Thanh nhi luôn ngoan nhất mà!” Cô nhẹ nhàng hôn trả lại hắn, nhẹ nhàng rên rỉ, cô muốn cho người đàn bà trước mặt này thấy Thân Từ Duệ mê luyến cô, không chỉ có mê luyến thân thể của một mình cô ta.

Ân Tịch lặng lẽ nhìn, lãnh đạm đến mức ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy khó mà tin được, đúng vậy cô nên tỉnh táo, phải cực kỳ tỉnh táo, bởi vì một khi không bình tĩnh cô sẽ không thể tha thứ cho chính bản thân mình.

Mà sự lãnh đạm tỉnh táo của cô lại như một đòn trí mạng đánh vào tự tôn của Thân Từ Duệ, người đàn bà đáng chết này, chẳng lẽ cô chỉ coi đây là một vở tuồng sao, càng lúc hắn càng thấy tức giận.

Hắn đột nhiên dùng sức bóp một cái thật mạnh lên ngực Niếp Thanh.

“A. Từ Duệ đau.” Niếp Thanh phát ra một nụ cười chán động cùng lời nói vô cùng mỉa mai, cô cố gắng muốn kích thích cô gái trước mặt này, nữ nhân này đúng là chả làm được trò trống gì, làm cho hắn ta hiện tại còn ăn chưa có no.

Cô tự nói với mình là đang xem một bộ phim mà thôi, chẳng qua bộ phim này có hạn chế người xem, không được công chiếu rộng rãi.

Cánh tay đang ôm Niếp Thanh của Thân Từ Duệ chợt buông ra, hướng về phía Ân Tịch đi đến, “Cô đi qua giúp tôi thay quần áo.”

“Từ Duệ, chuyện như vậy cứ để em làm cho. Thanh nhi luôn biết rõ anh thích mặc y phục như thế nào, cũng biết được anh mặc y phục gì sẽ đẹp trai hơn người!” cô vội vàng đem thân thể dán chặt vào, không thể tin được, cư nhiên hắn lại chỉ định Hứa Ân Tịch, đáng chết cô ta muốn giành đàn ông với cô sao?

“Tôi còn chưa có biết từ khi nào em lại quan tâm đến cuộc sống của tôi như vậy đấy.” Hắn quay lại cho cô ta một ánh mắt sắc lạnh, người phụ nữ này, càng ngày càng không biết điều.

Nhìn thấy ánh mắt của hắn, cô ta sợ hãi lùi về phía sau, nhưng vẫn mỉm cười, “Gần đây công việc bận rộn quá, tinh thần có chút không minh mẫn, em cũng phải nhờ em gái đây giúp anh đi thay quần áo, cô ấy nhất định có thể lựa chọn y phục thích hợp với anh hơn cả em nữa.”

Lời nói của cô ta so với lật sách còn nhanh hơn, hắn cũng không muốn để ý tới cô nữa, mà lôi kéo Ân Tịch hướng trên lầu đi đến.

“Hứa Ân Tịch cô chờ xem, tôi nhất định sẽ không cho cô sung sướng được lâu đâu, tôi đã ở bên Từ Duệ 2 năm, mà cô cũng chỉ giống với lũ đàn bà qua đường kia mà thôi, cùng lắm là 2 tháng sẽ bị tổng cổ đi. Dám giết đàn ông với tôi nữ nhân đó tuyệt đối không có quả ngon mà ăn đâu.” Trong lòng Niếp Thanh căm phẫn, oán hận, mà cô cũng chỉ có thể ngồi trên sofa mà chờ bọn họ.

Cô nhất định sẽ không cho Hứa Ân Tịch được như ý khi ở đây, cô không chấp nhận lòng mình đang hoảng loạn trước Hứa Ân Tịch, bởi vì cô ta so với cô rõ ràng là thanh khiết và xinh đẹp hơn, có khí chất hơn cho nên cô mới điên cuồng chạy đến đây để phá hư hết thảy.

Mà cô lại chẳng ngờ rằng cô đã bị kẻ khác thiết kế lợi dụng tự mình chui vào rọ.

Ân Tịch dưới hành động bá đạo của hắn ngoan ngoãn đi vào trong phòng thay đồ, hắn một tay đóng chặt cửa lại, tay kia đã đem thân thể cô dán chặt lên ván cửa, nơi mềm mại của cô cọ sát vào vòm ngực hắn cho hắn thấy cư nhiên nữ nhân đáng chết này không có mặc

Dục vọng của hắn trong nháy mắt đã dâng trào. . .

“Tôi đi soạn y phục cho anh.” Ân Tịch chợt nghiêng người đẩy thân thể của hắn ra, linh hoạt né sang một bên.

Cô gái này càng lúc càng lớn mật, dám làm trái với ý tứ của hắn, tốt, vậy hắn sẽ làm cho cô biết rõ thế nào là hậu quả của việc cố tình kháng cự, cuối cùng cô cũng chỉ là bị thương tổn thảm hại hơn mà thôi.

“Mặc vào cho tôi!” Giọng nói của hắn không có bất kỳ tia thương lượng nào.

Cô kinh ngạc nhìn hắn, muốn thay hắn mặc y phục nhất định phải cởi những thứ mà hắn đang mặc trên người xuống, nghĩ đến phải cận kề thân thể của hắn như vậy, cô hận không thể chặt hắn ra làm vài mảnh.

“Cô muốn phản kháng sao? Đừng quên cô đã đáp ứng những gì, nếu như cô bội ý tôi cũng không miễn cưỡng cô nữa.” Hắn nhẹ giọng nhắc nhở cô chớ có quên thân phận của mình.

Cô hận hấn thì cũng chỉ có thể giấu ở trong lòng, mà ánh mắt không cho phép phản kháng của hấn khiến cho cô không thể không quay đầu nhìn về phía thân thể hấn.

Khi y phục của hấn bị cởi hết, tay của cô lại đụng vào da thịt hấn khiến cho hấn lại bắt đầu có phản ứng, chẳng qua là đang tận lực đè nén chính mình mà thôi.

Khi cô cởi quần của hấn ra, tay vô thức lại đụng phải dục vọng nóng bỏng của hấn, hấn xoay người một cái đè cô lên vách tường, chợt tốc váy của cô lên dùng sức cởi nội y của cô ra, đem thân thể cô xoay ngược vào tường.

Cô đối mặt với tường, hấn không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào, thậm chí không có bất kỳ báo trước nào từ phía sau thô bạo tiến vào trong cơ thể của cô, điên cuồng mà chiếm giữ.

Một khắc kia, cô cảm thấy bị người đàn ông này hành hạ, đúng vậy, không chút ôn nhu, người đàn ông này coi cô như công cụ phát tiết của hấn.

Ân Tịch đưa lưng về phía hấn, mặt tựa vào vách tường, nước mắt cứ thế ràn rụa chảy xuống.

Thân Tử Duệ sau một trận phát tiết lại là một hồi thờ dốc, áp sát lên cơ thể cô. . .

« Tử Duệ anh đã thay xong quần áo rồi.” Vừa nhìn thấy hấn đi xuống, Niếp Thanh tựa như hổ vồ mồi mà nhào vào dán chặt lên cơ thể hấn, căn bản cũng không kiêng kỵ gì đến việc trên người hấn vẫn còn lưu lại mùi của Ân Tịch.

“Thế nào, để cho em chờ lâu quá sao?” Khẩu khí của hấn vẫn lãnh đạm như cũ, thậm chí còn có tia không vui.

Cô cũng không phải kẻ ngu si gì, bọn họ làm sao chỉ có thể đơn thuần thay quần áo không chứ? Chẳng qua là cô làm bộ như không biết, bởi vì đàn ông đều thích phụ nữ thông minh nhưng lại giả vờ hồ đồ, huống chi đây lại là người đàn ông chói lọi này.

“Làm sao anh biết được chứ, người ta chỉ là muốn sớm gặp anh hơn một chút, bởi vậy hôm nay tổ diễn vất vả lắm mới để cho em một ngày tự do nghỉ ngơi, Tử Duệ anh nhất định phải cùng em, em thực sự rất nhớ anh nha, rất nhớ nha.” Càng nói thân thể cô ta càng dán chặt vào người hấn hơn.

“Em muốn đi đâu?”

“Em muốn ra biển chơi, đã rất lâu không có cùng anh đi ra biển chơi rồi nha.” Cô nhẹ nhàng dùng ngón tay xoay tròn trên ngực hấn, bởi vì đi biển cô mới có nhiều cơ hội tiếp xúc với hấn hơn.

“Được vậy thì ra biển.” Hấn không chút do dự đáp ứng cô ta.

“Tử Duệ, anh thật tốt nha.” Miệng cô ta vẫn hung hăng mà mở lên môi cùng mặt hấn.

Mà Ân Tịch chẳng qua là chỉ đứng ở bên cạnh, cái gì cũng không suy nghĩ, cô nghe nói bọn họ muốn đi biển tâm tình cũng buồn lòng xuống, rốt cục cô có thể nghỉ ngơi rồi, khoe miệng không khỏi nở một nụ cười.

“Cô cùng đi đi!” Hấn chỉ vào Ân Tịch, ác ý nói.

“Tử Duệ em chỉ muốn có thể giới của hai người chúng ta thôi.” Cô ta bấu môi, bắt đầu làm nũng, mà chỉ cần một ánh mắt không vui của hấn bắn xuyên qua đã khiến cô lập tức ngậm miệng lại.

“Thân tiên sinh, thật xin lỗi, tôi có thể xin phép ở nhà nghỉ ngơi không?” Ân Tịch tuyệt đối không muốn phải đi xem cái loại kịch vui này, hơn nữa cô rất cần nghỉ ngơi, thân thể cô mệt mỏi quá.

Nhìn hấn không lên tiếng cô lại bảo đảm nói: “Tôi đảm bảo tuyệt đối sẽ không nhân cơ hội mà trốn đi, mong Thân tiên sinh đồng ý.”

“Hứa tiểu thư đi thôi, tôi sẽ không đồng ý, tôi hy vọng thỉnh cầu như vậy cũng sẽ không bao giờ có lần thứ 2 nữa, lời của tôi nói vĩnh viễn cũng đừng bao giờ phản bác nếu không hậu quả là gì có lẽ bản thân cô thực rõ ràng hơn ai.”

Nói xong hấn ôm eo Niếp Thanh đi ra ngoài, mà cô không thể không đuổi theo, tâm tình cô thật rối loạn, tự nói với mình, 5 ngày này coi như mình đã chết hết 5 ngày này mình sẽ trọng sinh.

Bọn họ đi lên du thuyền tư nhân của Thân Tử Duệ, vô cùng xa hoa.

Ân Tịch cố ý tránh mặt bọn họ, nhưng mà tựa hồ như mọi chỗ cô xuất hiện hấn và Niếp Thanh đều cố ý song song xuất hiện trước mặt cô, cô coi tiếng nói cười của bọn họ như là thể sự bụi trần, cô không muốn vì bọn họ mà ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

Gió biển thổi nhẹ nhàng khiến cho thân thể cô thêm thư thái, cô nhẹ nhàng dựa vào lan can lẳng lẳng nhìn mặt biển trải rộng trước mắt, sự tĩnh lặng của nó khiến cho lòng người ta cũng có chút trầm lặng.

Mà bên kia Niếp Thanh cùng Thân Tử Duệ đang tắm nắng, Thân Tử Duệ nhắm mắt lại, thân thể Niếp Thanh lại bắt đầu không an phận, cô đứng dậy

hương thân thể hần đi tới...

Thân Tử Duệ vẫn như cũ nhắm chặt hai mắt, thậm chí còn lười mở ra, mặc cho cô ta thi triển lực đạo trên người hần, hôm nay coi như cô ta gặp may đi.

Ngón tay mềm mại nhẹ nhàng khơi mào lên điểm nhỏ trên ngực hần, sau đó lại nhẹ nhàng cắn, lại nhẹ nhàng buông ra.

Từng bước từng bước hướng về vị trí cường đại của hần, cho tới khi cảm được dục vọng nóng bỏng của hần, mất mị hoặc nhìn hần, kỹ xảo thuần thục khơi mào khiến cho hô hấp của hần trở lên dồn dập.

Đầu của cô ta từ từ thấp xuống, có chút gì đó do dự đem phần to lớn của hần ngấm vào trong miệng, bắt đầu có tiết tấu.

Thanh âm của hần bắt đầu có chút đè nén, thủ đoạn với thân thể đàn ông của Niếp Thanh vô cùng linh hoạt.

Cô ngẩng đầu lên ánh mắt sương mù nhìn thấy vẻ mặt có mấy phần không thể khống chế của hần, tay cô ta lại lần nữa dùng sức nắm chặt nơi nhạy cảm của hần.

Cô dùng sức nắm nó lại nhẹ nhàng buông ra, như vậy mấy lần cô lại thấy hần khép hờ mắt lại hưởng thụ.

Cho đến khi cảm thấy thích hợp, cô không do dự ngồi lên hần, hét lên thanh âm hưởng thụ, động tác chuyển động trên người hần của cô ta càng lúc càng nhanh, càng mạnh, tay của cô ta cũng càng lúc càng can rờ cời đồ tẩm trên người chính mình, nhẹ nhàng dùng bộ ngực đầy đặn cọ sát trên đùi hần.

Cô ta hét chói tai tựa hồ còn muốn hét lớn hơn nữa để cho một người phụ nữ khác cũng ở trên du thuyền nghe thấy, bởi vì cô ta muốn khoe khoang, chỉ có cô ta mới có thể thỏa mãn người đàn ông cường đại này.

Một màn này rơi vào trong mắt của cô, sau đó cô lặng lẽ lui ra chỗ khác, thực sự cô không có tâm tình để đi thưởng thức cái loại phong cảnh như vậy.

Ân Tịch cảnh cáo chính mình nhất định phải cách xa người đàn ông này.

Thừa dịp lúc Thân Tử Duệ đi tắm, Niếp Thanh chạy đến trước mặt Ân Tịch.

“Tôi tới là muốn nói cho cô biết, đừng có ý nghĩ quyến rũ Tử Duệ, anh ấy là của tôi.” Cô ta rành rọt nói từng chữ đe dọa.

“Niếp tiểu thư, tôi đối với anh ta cũng không có chút hứng thú nào, qua mấy ngày này tôi với anh ta cũng không còn bất kỳ quan hệ nào.” Cô nhàn nhạt mở miệng, đối với lời đe dọa cấp bách của cô ta, lời của cô tựa như không chút tức giận.

“Bên cạnh Tử Duệ nhiều đàn bà như vậy, bọn chúng chẳng qua cũng chỉ là y phục mà thôi, cô cũng không ngoại lệ, rất nhanh sẽ bị vứt bỏ.”

“Cô không cần nhắc nhở tôi làm gì, đối với những chuyện này tôi thực sự không có hứng thú, cô nên nghe lời khuyên của tôi, đó là dùng tâm tư đi suy nghĩ xem làm sao để cho mình có thể bám chặt bên cạnh Thân Tử Duệ lâu hơn một chút đi.” Cô trả lại những lời này cho cô ta, thực sự cô không muốn đối co nhiều lời.

“Tôi ở bên cạnh anh ấy bao lâu, không cần cô đến nhắc nhở, cô căn bản là không thể thỏa mãn được anh ấy, ban nãy khi anh ấy cùng tôi, tôi có thể khơi gợi được hứng thú của anh ấy nhưng mà cô thì không.” Cô ta tựa hồ khoe khoang mình lấy được ân sủng của Thân Tử Duệ.

Nhìn bộ dáng cười đắc ý của cô ta, Ân Tịch cảm thấy những người như vậy thật đáng thương.

Cô gái trước mặt này chính là ngôi sao trên TV được ngàn vạn người ái mộ, mà hiện tại... tình cảnh này khiến cô bật cười lớn.

“Bốp!” Một tiếng tát chói lọi vang lên.

“Tao ghét nhất là loại cười này, lần sau mày còn dám cười như vậy trước mặt tao nữa, cười một lần tao đánh một lần, tốt nhất trước mặt tao nên đang hoàng một chút.” Niếp Thanh dám đối xử với Ân Tịch như vậy là vì cô ta đã biết trước hoàn cảnh của cô.

Cô điều tra Ân Tịch biết được rằng cô ta là một đứa con gái bồi cảnh không có gì đáng nói, là một diễn viên quần chúng, bằng với khí lực của cô ta mà dám đi đấu với cô sao? Cô dùng một cái tát này để nói cho cô ta biết, dám giành đàn ông với cô thì nữ nhân đó sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Ân Tịch vuốt mặt lại lần nữa dùng ánh mắt đắc ý nhìn cô ta.

“Mày còn dám dùng loại ánh mắt này nhìn tao, tao nhất định sai người móc mắt mày ra.” Cô ta nhìn thấy ánh mắt khinh miệt không thèm quan tâm của cô khiến cho cô ta có cảm giác mình là đàn bà đang bị thất sủng vậy.

“Cô muốn móc mắt của ai thế?” Một thanh âm lạnh lùng của đàn ông từ phía sau vang lên.

Mặt Niếp Thanh đột nhiên cứng đờ, vội vàng nở một nụ cười, hướng phía Thân Tử Duệ chạy tới.

“Em với muội muội đang đùa bỡn một chút thôi mà, chúng em đang thử diễn mấy cảnh trong ‘Đàn bà chốn hậu cung’, muội muội đây vì mới vào nghề

nên muốn thỉnh giáo mấy kỹ thật diễn suất cơ bản, mấy năm nay ở trong giới giải trí em cũng có chút thành tích vậy nên nếu như dạy Hứa muội muội chắc cũng không có vấn đề gì, phải không muội muội?” Niếp Thanh hướng về phía Ân Tịch, ánh mắt mang đầy vẻ uy hiếp.

Ân Tịch nhàn nhạt liếc mắt nhìn cô ta, nhẹ nhàng nói: “Đúng vậy, còn phải cảm ơn chị Niếp đây đã chỉ bảo cho em.”

Ân Tịch nguyện ý phối hợp với cô ta, vì cô không muốn tranh thủ tình cảm của nam nhân, huống chi tên đàn ông này lại là người cô cực kỳ khinh thường.

Thân Tử Duệ nhìn hai người bọn họ, lại nhìn thấy dấu đỏ trên mặt Ân Tịch, xem ra Niếp Thanh này đã ra tay quá nặng rồi, người đàn bà này ở bên cạnh hần 2 năm mà vẫn không hiểu lễ nghĩa, xem ra cần phải dạy dỗ một chút nếu không có một ngày cô ta sẽ mọc cánh mà leo lên đầu hần mất.

Điều khiến hần lại càng không vui chính là ánh mắt không chút tức giận của Ân Tịch, cô gái đáng chết này, hần nhất định phải khiến cô bót cao ngạo đi mới được.

“Em đã nghĩ ra muốn chơi trò gì tiếp chưa, tâm tình lại tốt như vậy, chúng ta đây đổi một chỗ khác đi, thế nào?” Thân Tử Duệ nâng cằm Niếp Thanh lên, ánh mắt nhìn như đang tán tỉnh cô, nhưng thực tế ánh mắt đó lại không buông tha mà nhìn về phía Ân Tịch.

“Tư Duệ, anh thật tốt!” Môi của cô ta hưng hăng hôn chụt một cái lên môi hần.

“Đi cười ngựa, thế nào?” Hần tiếp tục nhìn Niếp Thanh cười, một tay ôm lấy thắt lưng cô ta.

“Anh yêu, em thực cảm động anh nha, nguyên lai anh vẫn biết em thích cười ngựa.” Niếp Thanh đối với việc hần nhớ rõ ham muốn của mình thấy rất kinh ngạc, đồng thời cũng có tin tưởng nị hoặc của bản thân mình.

Nhìn thấy cô gái trước mắt này, cô cười nhạt, Hứa Ân Tịch căn bản không phải là đối thủ của cô, thứ nhất không biết cách lấy lòng Thân Tử Duệ, hai lại là một tiểu nữ nhân không hiểu phong tình, đàn bà như vậy cho dù là được sủng ái cũng chỉ là dựa vào khuôn mặt mà thôi, chờ tới khi Tư Duệ hết cảm thấy cô ta mới mẻ, cô ta cũng sẽ chỉ giống như một bộ quần áo mà thôi.

“Chuyện kia . . . Thân tiên sinh, tôi có thể không cười ngựa chứ?” Ân Tịch đứng một bên nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng dâng lên một cổ mất mát, nhưng tựa như cũng chỉ một cái chớp mắt rất nhanh tâm tình đã bình tĩnh trở lại.

“Những gì buổi sáng đã nói qua có cần tôi lặp lại một lần nữa hay không?” Thanh âm của Thân Tử Duệ lại lần nữa lạnh lùng vang lên, so với những lời tán tỉnh Niếp Thanh, thanh âm này còn có thêm chút cực đoan.

“Tôi không phải là không đi, mà là căn bản tôi không cười ngựa, cho dù có đi cũng phá hủy vui vẻ của anh cùng với Niếp Thanh.” Ân Tịch miễn cưỡng lộ ra khuôn mặt tươi cười, từ nay trở đi cô phải học cười mới được.

“Tư Duệ, nếu Hứa tiểu thư kiên trì không muốn đi, chúng ta cũng không nên miễn cưỡng cô ấy nữa.” Niếp Thanh bắt đầu ứng phó làm nũng, như vậy lại càng tốt, có cô ta ở đây sẽ càng gây trở ngại cho việc thân mật của cô cùng Tư Duệ.

“Mất hứng hay không đến lượt cô nói sao? Nếu không đi, xoay người cút khỏi đây cho tôi!” Hần giận giữ nói, ánh mắt trong trẻo lộ ra một tia lạnh lùng.

Nữ nhân chết tiệt này, càng ngày càng không ngừng cự tuyệt, xem ra không cho cô ta nếm chút khổ sở, cô sẽ không biết cách học ngoan ngoãn ở trước mặt hần.

Ân Tịch không nói thêm gì nữa, chính là từ đầu đến cuối cô cũng không nhìn về phía bọn họ, mặc cho gió buổi sáng thổi bay tóc dài của cô, toát lên vẻ đẹp lãnh diễm (Diễm lệ mà lạnh lùng) khiến cho Thân Tử Duệ như phát điên, Niếp Thanh ở bên cạnh cũng điên cuồng lên, một cái là thương yêu, một cái là hận.

Niếp Thanh mặc bộ đồ cười ngựa màu đỏ, thực tươi đẹp nóng bỏng, Ân Tịch chỉ đơn giản mặc một bộ đồ cười ngựa màu đen, nhưng lại làm tăng thêm vẻ lạnh lùng cho khuôn mặt của cô.

Hai người hai phong cách hoàn toàn bất đồng, chính là lại làm cho lòng hần càng thêm xúc động, lại thủy chung vẫn giữ khuôn mặt lạnh nhạt và ánh mắt băng lãnh, vô luận là cô có mặc thế nào, cho dù là áo sơ mi đơn giản màu trắng, như vậy nó cũng luôn toát lên vẻ gợi cảm cùng thanh thuần của cô, mà phát hiện được những điều này, hần lại thủy chung không có nghĩ tới, bản thân mình có phải đã yêu cô gái trước mắt này hay không.

Trường đua ngựa tư nhân, một mảnh thảo nguyên xanh biếc, hai huấn luyện viên đua ngựa dắt ra hai con kỵ mã to khỏe tinh tráng màu đen, khi nhìn thấy chúng Ân Tịch dâng lên một cổ sợ hãi, không biết vì cái gì, cô luôn luôn rất sợ ngựa, thậm chí không dám tới gần chúng nó. . .

Niếp Thanh lại không như vậy nhìn thấy ngựa cô ta nở ra một nụ cười kinh hi, chính phục đàn ông cũng như huấn luyện ngựa vậy, càng dùng mãnh càng khiến cô có dục vọng chinh phục về tay, cô ta là một người đàn bà rất tham vọng.

“Tư Duệ, hai chúng ta cùng cười một con ngựa được chứ?” Niếp Thanh đến gần bên cạnh hần, lộ ra ánh mắt khát vọng. . .

“Được, em lên trước đi, anh lập tức sẽ tới!” Ngủ khí của hần tràn ngập triu mến, mà ánh mắt lại vẫn lạnh lùng như cũ.

Niếp Thanh cười hi hi chạy đi, nhanh chóng chọn con ngựa mà cô ta muốn.

“Tôi bảo cô cười thì cô phải lên, đừng có phản bác lại lời của tôi, lại càng không nên khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi.” Thân Tử Duệ đi sát vào bên

người cô, lạnh lùng nói . . .

Ân Tịch chỉ là thân nhiên quay đi, ánh mắt không chút bất mãn.

Bộ dáng máy móc của cô làm cho hần phần nộ, tất cả đàn bà đối với hần đều là tranh thủ làm nũng, cô gái này lại luôn ngược lại, để xem bộ mặt này, để hần nhìn xem cô có thể giả bộ đến khi nào.

“Từ Duệ, anh mau tới a, mau tới đi!” Thanh âm kiêu diễm có phần khiêu khích của Niếp Thanh vang lên, Thân Từ Duệ nhìn về phía Ân Tịch lần nữa, biểu tình của cô dường như vẫn không có biến hóa.

Lưu lại cho hần chính là một bóng lưng lãnh đạm mà nhu nhược, cô hướng về phía một con ngựa khác đi đến, Thân Từ Duệ chạy về phía Niếp Thanh, nhún một cái dứt khoát đã ngồi lên ngựa.

Theo bản năng thân thể Niếp Thanh dựa cả vào người hần, gắt gao dán vào ngực hần.

“Như thế nào ngựa còn chưa có chạy em đã không an phận rồi chứ?” Hần máy móc mà nhìn cái người đang nhiễu loạn trong lồng ngực, nói một câu.

“Chán ghét, anh thật là phá hư, người ta chỉ muốn ngồi ổn định hơn một chút thôi.” Cô ta giả bộ thẹn thùng mà làm nũng, tay nhỏ lại nhẹ nhàng vuốt ve xuống.

“Càng lúc càng lớn mật, hôm nay còn chưa có ăn no hay sao?” Thân Từ Duệ vừa dứt lời, đã hóa bị động thành chủ động, một tay nắm dây cương ngựa, tay kia thì hướng tới nơi đầy đặn của cô ta dùng sức mà nắn bóp cho nó nóng bùng lên.

“A . . . Từ Duệ, anh nhẹ một chút chứ!” Cô ta đèn nén cảm giác đau đớn, thẹn thùng nói.

Con ngựa chậm rãi chạy về phía trước, tay của hần đang luồn trong quần áo của cô ta, có vẻ đường hoàng và rõ ràng như vậy, con ngựa nhẹ nhàng có chút chuyển biến, màn này liền lộ ra ngay trước mắt Ân Tịch.

“Không phải là em muốn kích thích sao?” Thanh âm của hần trở lên gằn gừ, tay đang xoa nắn càng thêm dùng sức mà nhéo.

Ân Tịch không ngờ tới, vừa mới ngẩng đầu đã đập ngay vào mắt cảnh tượng này, thanh âm có vẻ uyển chuyển yêu mị, chính là vừa nghe thấy thanh âm khó nghe đó càng khiến cho Ân Tịch không màng nghĩ tới, bởi vì cô không muốn làm cho bản thân mình cảm thấy đổ kỵ và phần nộ trước đôi nam nữ hạ tiện này.

Đúng vậy, cô hần là làm bộ như cái gì cũng không biết, cho dù là cô có nhìn thấy hết thảy, nhìn đến rõ ràng thế nào, coi như là lần nữa xem cảnh nóng bị hạn chế đi, cô chỉ có thể như vậy an ủi chính bản thân mình.

Con ngựa ở ngay trước mắt cô mà cô vẫn không dám tới gần, theo bản năng bài xích, một hồi sau, con ngựa không kiên nhẫn hí lên vài tiếng, giống như phản đối lại bài xích của cô, cứ như vậy Ân Tịch lại càng không dám đến gần con ngựa.

Từ xa nhìn lại, vẻ mặt e ngại của cô vẫn là đập vào mắt hần, không hiểu sao hần có một tia đau nhức, cứ nhiên hần còn muốn chạy qua đó giúp cô, muốn ôm cô vào lòng cùng cười ngựa tung chạy, ý nguyện này chợt lóe qua đầu hần, Thân Từ Duệ quả quyết bắt đầu ngăn chặn ý nghĩ này, đây là một ý nghĩ thật đáng sợ.

Tay hần lại càng dùng sức mà niết vào nơi tư mật của người đàn bà trước mặt, mà là người đàn bà này luôn luôn như là vì hần mà chuẩn bị vậy, liền ngay cả khi mặc đồ cưỡi ngựa cũng chọn váy mà bên trong lại không có mặc nội y.

Chỉ cần tay hần nhẹ nhàng tiến vào, đã nhanh chóng có thể chạm tới nơi mẫn cảm của cô ta, hơn nữa thuần thực mà khơi mào trung tâm u cốc đó, xoay tròn rất nhanh, lực so với bình thường lại mạnh hơn vài phần, Niếp Thanh bắt đầu có chút chịu không nổi chiếm giữ mạnh mẽ mang thêm bảy phần thô bạo hôm nay của Thân Từ Duệ.

“Từ Duệ . . . em . . . Em muốn nhẹ một chút. . .” Cô ta tựa như hưởng thụ mà cũng giống như thống khổ mà ngâm lên.

“Được, như vậy đi nha!” Tay hần không buồn hỏi xem cô có đồng ý hay không đã vói vào nơi mẫn cảm của cô lần nữa.

“A . . .” Cô đột nhiên hét lớn lên, tập kích bất ngờ mãnh liệt như vậy, làm cho thân thể của cô càng thêm phần kích so với bình thường.

“Đừng nhẹ vậy . . . Em muốn mạnh hơn . . . Từ Duệ!” Cảm xúc của Niếp Thanh bắt đầu bị kích động, dục vọng trong thân thể lại lần nữa thức tỉnh.

“Không phải không thích mạnh sao? Vì cái gì đột nhiên lại muốn?” Lời nói của hần mang theo tia trào phúng, đàn bà ở dưới thân hần, vĩnh viễn đều là ham muốn lại ham muốn, mà người phụ nữ hần thực sự khát vọng lại vẫn như trước duy trì khoảng cách với con ngựa, tay hần giật mạnh một cái, dừng lại.

“Không . . . Từ Duệ đừng có ngừng. cầu anh, em muốn Thanh nhi muốn” Cô ta bắt đầu ra sức biểu hiện công phu dụ hoặc của mình, dục vọng đang thúc dục cô, cô phải làm cho người đàn ông này thấy sự phóng đảng của cô, không có người đàn ông nào không thích đàn bà phóng đảng cả.

Lời này tuy rằng không có sai, nhưng là một người đàn ông một khi đã thực sự động tâm, phóng đảng như vậy, công phu trên giường của nữ nhân có

cao siêu cỡ nào thì cũng không thể thắng nổi lý lẽ của con tim.

Ân Tịch không có nhìn hấn để cầu cứu, mà là lạnh lùng nhìn tất thấy những chuyện này, người đàn ông này khiến cô ghê tởm, cô chán ghét loại đàn ông như vậy! Trong lòng cô tự nhắc nhở chính mình, đúng vậy cô chán ghét người đàn ông không ngừng nhục nhã cô.

Tay hấn ở trong cơ thể cô ta tùy ý dùng sức, dịch yêu ở tay hấn bắt đầu nhộn nhạo lên, mà hấn lại càng không để ý đến người bên cạnh đang hét chói tai, thậm chí thanh âm của cô ta chỉ là muốn kích thích Ân Tịch, khoe khoang cô ta được ân sủng . . .

Con ngựa dưới động tác của bọn họ bước chân càng nhanh hơn, mà Niếp Thanh dưới tình huống kích thích như vậy cũng nhanh chóng đạt đến cao trào . . .

Ngay thời điểm mà cô sắp chính thức lên đỉnh, di động của Thân Tử Duệ vang lên, hấn không chút thương tiếc từ trong cơ thể cô ta nhanh chóng rút ra.

“Ừm . . . Tử Duệ đừng . . . Tử Duệ ! ! !” Trong mắt cô tràn đầy bất mãn, tình dục nồng đậm còn chưa có rút đi, mà hấn lại không thèm liếc mắt lấy một cái nhẹ nhàng nhảy xuống ngựa hướng chòi nghỉ ngơi bên cạnh đi đến.

Dục vọng không được đáp ứng Niếp Thanh vẫn trên lưng ngựa chạy đi, trong lòng kìm nén vô số ủy khuất không dám bộc phát, chỉ có thể mặc cho thân thể xóc nảy trên lưng ngựa, thấy Thân Tử Duệ dần dần lùi về phía sau cô, trong lòng cô ta hiện lên một ý niệm, dục vọng không được đáp ứng trong thân thể chậm rãi bị dập tắt, thay vào đó là một ý niệm khác, mà ý niệm này so với dục vọng có vẻ khiến cô ta càng thêm hưng phấn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Lộ rõ vẻ ngang ngược

Niếp Thanh nhẹ nhàng mà đạp vào bụng ngựa, lôi kéo dây cương, thật thuần thục mà cúi rạp đầu xuống, hướng về phía Ân Tịch đi đến.

“Hứa tiểu thư, xem ra đây là lần đầu tiên cô cười ngựa, tôi đến giúp cô nha!” Niếp Thanh nhảy xuống ngựa, nhiệt tình nói.

“Không cần, tôi chính mình có thể xoay sở được.” Cô thân nhiên từ chối, bởi vì cô biết, người đàn bà này tuyệt đối sẽ không đơn giản như vậy mà muốn giúp mình.

“Tôi không giúp cô, cô cũng không dám tới gần ngựa, chẳng lẽ cô muốn cho Tử Duệ trở về còn nhìn thấy bộ dáng cô không dám lên ngựa sao? Hoặc là cô như vậy chính là muốn cho Tử Duệ có thể cùng cười ngựa với cô, muốn mượn cơ này để câu dẫn anh ấy!” Lời của cô ta bắt đầu nổi lên châm chọc, mặc kệ như thế nào, cô ta chính là muốn Hứa Ân Tịch ngồi lên lưng ngựa.

“Tôi không phải là người nhảm chán như cô!”

“Phải không? Nếu như vậy, cô dám cười sao? Cho dù là bị hại sợ hãi cũng không đến mức không dám lên ngựa chứ? Trong lòng có chủ ý gì đâu cần nhất định phải để tôi nói rõ ra, cho dù cô giả bộ như vậy, cô cho rằng có thể chiếm được thương hại của Tử Duệ sao? Đúng là buồn cười, tôi nhìn cô a, cũng chỉ là giả thanh cao, trước mặt đàn bà với nhau cả cần gì phải giả bộ chứ, tất cả mọi người đều hiểu ý nhau, cần gì phải nói ra chứ?”

“Niếp tiểu thư, xin cô không cần đem ý nghĩ của chính mình áp đặt lên người khác, không phải bất cứ người đàn bà nào cũng muốn đứng bên cạnh Thân Tử Duệ đâu.” Ân Tịch đánh gãy lời của cô ta, trực tiếp cự tuyệt.

“Phải không? Kia nếu như vậy, cô liền chứng minh cho tôi xem a, nhảy lên ngựa đi, không cần chờ Tử Duệ đến giúp cô, sau đó lại đem cho cô một chút kích thích gì đó.” Lời của cô ta mang theo trào phúng, “Chỉ tiếc a, những kích thích này chị đây đã hưởng thụ lúc trước rồi.” Nói xong, cô ta ngoác miệng cười hắc hắc một bộ dáng bức người nhìn cô.

Ân Tịch không thể tiếp tục nghe nữa, cổ lấy dũng khí hướng tới con ngựa đi đến, Niếp Thanh nửa cười nhìn hết thấy những màn này, nhanh chóng đi lên phía trước, nhiệt tình trợ giúp cô đặt yên ngựa.

Rốt cục, dưới sự trêu chọc của Niếp Thanh, Ân Tịch coi như thuận lợi mà ngồi trên yên ngựa.

Đột nhiên đứng ở trên cao, trong chớp mắt Ân Tịch có chút chóng mặt, cô ngồi trên yên ngựa như trước không dám lộn xộn, gắt gao nắm chặt lấy dây cương trên tay, thậm chí còn cầu nguyện nó đừng có cử động, đừng có cử động nha. . .

Thừa dịp Thân Tử Duệ không có phát hiện ra, cô ta phát một cái vào mông con ngựa, bởi vì cô biết nếu như dùng quá sức, con ngựa nhất định sẽ lồng lên hí vang, mà cô lại không muốn cho Tử Duệ cảm thấy được cô đang khi dễ Ân Tịch.

Con ngựa bắt đầu ở trên bãi cỏ nhẹ nhàng mà chạy, Niếp Thanh nhanh chóng nhảy lên con ngựa của chính mình, gắt gao theo sát phía sau con ngựa của Ân Tịch, hai người song hành mà chạy.

Ân Tịch ngồi ở trên lưng ngựa, gắt gao kẹp chặt bụng con ngựa, cố gắng không cho nó chạy nhanh, mà cô lại hoàn toàn không biết tất cả đây đều là bị kẻ khác thiết kế.

“Hứa tiểu thư, tôi có thể cưỡi ngựa với tư thế rất thư thái nha. Đứng không nào, nếu như vậy tôi đây chạy một vòng trước cho cô xem nha!” Niếp Thanh cười như không cười nói.

Một ý niệm xấu xa hiện lên trong não cô ta, gắt gao mà giật cương ngựa, dùng sức mà đập vào bụng ngựa, lại giờ roi lên hung hăng quát vào mông nó.

“Cha Cha. . . .” Con ngựa bắt đầu hướng phía trước chạy tới, mà khi mới bắt đầu chạy cô ta cố tình làm cho ngựa của chính mình va vào con ngựa của Ân Tịch.

Một tiếng hí dài vang dội, con ngựa của Ân Tịch nháy mắt đã phần nộ hung hăng lồng lên, một mạch đuổi theo con ngựa của Niếp Thanh phi như điên.

“A. . . cứu. . . .” Ân Tịch còn chưa kịp định thần thì con ngựa đã nhanh chóng cuồng loạn chạy lên, mà cô đã sợ tới mức nhắm mắt lại, lớn tiếng hét chói tai, thanh âm nhanh chóng vọng vào lỗ tai Thân Tử Duệ.

Niếp Thanh rất nhanh đã quơ roi ngựa trên tay lên, chỉ có làm cho con ngựa của chính mình chạy nhanh hơn mới có thể kích thích cho con ngựa kia đuổi càng hung dữ hơn, mới có thể nhanh chóng làm cho Hứa Ân Tịch bị ngã xuống khỏi lưng ngựa, đây đều là hai con ngựa hung dữ, một khi đã khơi mào sự tức giận của chúng thì rất khó mới có thể dập tắt được.

“Ngựa ơi ngựa ơi . . . cầu mày đừng chạy nữa, . . . Xin đừng chạy nữa. . . .” Ân Tịch sợ tới mức lớn tiếng hét lên, trong lòng bắt đầu hoảng loạn, đối với ngựa cô không có kinh nghiệm gì, ý niệm duy nhất là túm chặt lấy giây cương.

“Đáng chết ! ! ! !” Thân Tử Duệ xoay người ném điện thoại đi, lớn tiếng tức giận mắng một câu, bắt đầu chạy đến chỗ một con ngựa khác, ra sức hướng phía Ân Tịch đuổi tới.

Trong một căn phòng xa hoa, Thân Tử Kiều thỏa mãn mà rời khỏi thân hình lồ lộ của một cô gái.

“Thân tổng, còn muốn sao?” cô gái tựa hồ còn muốn chơi lại cái trò chơi kia, xoay người hai chân thon dài lại kêu tới.

“Muốn sao? Cảm thấy dạo này còn chưa có đủ kích thích sao?” Khẩu khí của Thân Tử Kiều đột nhiên thay đổi, thời điểm dục vọng của hắn đã chấm dứt, hắn cực kỳ chán ghét đàn bà ép buộc, không phải hắn không thể cho, mà là hắn cảm thấy được đã không còn chút hứng thú nào mà vui đùa với cô ta nữa.

Trong đầu hắn lại bắt đầu hiện lên khuôn mặt thanh mỹ của một cô gái, đúng vậy, hắn đang mãnh liệt khát vọng cô gái này.

“Cám ơn Thân tổng đã chiếu cố. . .” Cô gái có chút xinh đẹp kia vĩnh viễn là thông minh, hiểu được tất cả chỉ là một hồi giao dịch, miễn cưỡng vờn vai một cái, không có do dự đứng dậy mặc quần áo, sau đó rời đi.

“Hứa Ân Tịch, một ngày nào đó cô sẽ phải nằm dưới thân Thân Tử Kiều tôi, nếu như tôi không chiếm được thì những thằng đàn ông khác cũng đừng có mơ. ”, hắn hung hăng mà bóp chặt một điều thuốc trong tay.

“Tin tức này có thể tin được không?” Thân Tử Kiều nhìn A Khôn, có chút nghi ngờ hỏi.

“Xác định là tuyệt đối có thể tin cậy, Thân Tử Duệ vì Hứa Ân Tịch đã trở mặt với Hạ Thiên Triệu, lúc đó rất nhiều người trong giới kinh doanh đều chứng kiến, mối quan hệ của bọn họ vừa cắt đứt, bên này chúng ta có thể bắt đi một địch thủ.” Sắc mặt A Khôn lộ ra chút đắc ý.

“Hứa Ân Tịch, thực là một người đàn bà không đơn giản, nói cho Tổng Hồng biết, người đàn bà này nhất định tôi phải có được, nếu như bà ta làm không xong việc thì biết thân biết phận mà cút ra khỏi Thịnh Thiên đi.”

“Tổng Hồng vốn đã chuẩn bị đầu vào đấy.” A Khôn khẳng định nói, trong lòng cũng có chút bất an, Lão Đại cũng để ý cô gái này, cô gái này cơ hồ sẽ khiến cho mấy công tử nhà giàu có tiếng ở thành phố này xảy ra một trận ác chiến. Hắn hi vọng, Thân Lão Đại không nên vì cô gái này mà quên mất nhiệm vụ quan trọng của chính mình.

“Cậu không cần phải lo lắng, trong lòng tôi luôn luôn nắm chắc, đối với Thân Tử Kiều tôi đàn bà cũng chỉ để chơi đùa mà thôi, người nào cũng giống nhau hết.” Hắn tựa như nhìn thấu tâm tình của A Khôn.

“Đúng, là tôi suy nghĩ quá nhiều.” A Khôn cúi đầu; yên lặng không nói lời nào nữa.

Trên bãi cỏ, ba con ngựa đều chạy như điên, chỉ có Hứa Ân Tịch là không thể điều khiển được con ngựa của mình

“Ngựa ơi, xin mày Nghe lời đi, dừng lại đi” Ân Tịch cơ hồ là khóc ra tiếng mà cầu xin, chính là con ngựa không có hiểu được những lời của

cô, cứ như điên mà đuổi theo con ngựa phía trước.

“... Xong ... Lần này chết chắc rồi ...” Ân Tịch cơ hồ nhận ra điều này, gắt gao nhắm chặt mắt lại.

Niép Thanh càng thêm điên cuồng mà phi đi, hơn nữa càng chạy càng làm cho con ngựa chạy lòng vòng bất định, Hứa Ân Tịch tuyệt đối là không có khả năng điều khiển ngựa, dần dần, thân thể nghiêng sang một bên, người càng khom xuống, miệng gắt gao mím chặt lại.

“.....” Con ngựa điên cuồng hét lên một tiếng.

“A...”

Rất nhanh Ân Tịch đã bị con ngựa hất ra khỏi yên, cô thét chói tai lên.

Thân Tử Duệ vẫn là chậm một bước, khi mà ngựa của hắn đuổi kịp cô thì cô đã bị ngựa hất văng xuống đất, không chút do dự, hắn lập tức nhảy xuống, bởi vì hắn còn muốn cứu cô, con ngựa kia tức giận lồng lên ...

Cơ hồ trong nháy mắt chân của con ngựa đã đè mạnh lên cổ chân hắn, hắn kéo cô ra xa, con ngựa nhìn thấy chủ nhân che chở như vậy, tựa hồ có cảm ứng, đứng yên tại chỗ.

“Sao rồi, cô nói chuyện cho tôi!” Thân Tử Duệ vỗ vỗ mặt của cô, mà mắt cô vẫn gắt gao nhắm lại không có mở ra ...

“Hứa Ân Tịch, tôi đang nói chuyện với cô, cô nếu dám không đáp lại, tôi tuyệt đối sẽ khiến cô phải hối hận.” Thanh âm của hắn tràn ngập bất an, đứng vậy, hắn cứ nhiên sợ hãi cô không bao giờ ... nữa có thể nói chuyện, hắn lâm vào khủng hoảng.

Ân Tịch vẫn là không chút phản ứng, không chút do dự hắn một phen đem của người cô ôm vào lòng.

“Tư Duệ, làm sao vậy?” Niép Thanh nhìn thấy hắn đã vào đường chạy, rất nhanh chạy qua đó.

“Cút ngay cho tôi, Niép Thanh, tôi cảnh cáo cô, tốt nhất là cô nên cầu nguyện cho cô ấy không việc gì đi, nếu không tôi sẽ khiến cô phải trả giá gấp bội lần!” Một khi Thân Tử Duệ đã bị chọc tới, hắn sẽ điên cuồng như một con báo, nếu không phải là đang ôm Ân Tịch, khẳng định là hắn sẽ phẫn nộ đến mức bóp gãy cổ cô ta.

Niép Thanh nghe được như vậy, sợ tới mức lùi về phía sau ngã ngồi trên bãi cỏ.

Tại sao lại có thể như vậy? Tại sao lại có thể như vậy? Hắn chưa từng bao giờ nói ngoan độc như vậy, chính là lúc này đây, hắn cứ nhiên vì người đàn bà này, sẽ không phải vậy, hắn rõ ràng cũng rất chán ghét cô ta, thậm chí ở trước mặt cô ta bày trò thân thiết với chính mình, hắn như thế nào lại có thể thích Hứa Ân Tịch chứ, hắn sẽ không như vậy.

... Sẽ không phải vậy.

Niép Thanh một hồi lại một hồi tự nhủ, hai tay nắm chặt lấy tóc mình. ...

“Hứa Ân Tịch, không được ngủ, không cho em ngủ, tôi nói rồi em phải nghe tôi nói, nhất định phải nghe, nhất định!”

Hắn ôm cô, một đường chạy thẳng ra bên ngoài, hắn lo sợ, hắn bá đạo, giờ phút này hắn nhất định phải đánh thức cô.

Mặt hắn tái nhợt không chút huyết sắc.

“Chết tiệt, cứ nhiên em lại khinh tôi như vậy, em không thể coi nhẹ như vậy được, tôi muốn em tỉnh lại, em phải tỉnh lại, có nghe thấy không hả ...”

“Em mau tỉnh lại, nếu không tỉnh lại tôi sẽ giận đó, tôi mà tức giận em sẽ không thể sống yên ổn được, em hẳn là biết rõ mà.” Ngữ khí của hắn đều là mệnh lệnh, đều là bá đạo ...

Chính là Hứa Ân Tịch cũng không có tỉnh dậy, tận tới khi đến bệnh viện, cô cũng không đáp lại hắn một câu.

Thân Tử Duệ đứng ở một bên, cảm giác được tim mình đập loạn đến mức có thể nhảy ra ngoài rồi, hắn cảm nhận được mình chưa bao giờ khẩn trương đến như vậy, sợ rằng khi mà mình không may giết người lần đó hắn cũng không đến mức khẩn trương như bây giờ.

Bác sĩ chỉ thân nhiên cười, “Thân Tiêm sinh, xin đừng căng thẳng quá, mời hãy an tĩnh ngồi ở đây, như vậy tôi mới có thể xem bệnh cho cô ấy thật tốt được.”

Hắn tựa hồ cảm nhận được mình có chút nóng vội, miêng cường ngồi xuống ở bên cạnh, chính là cảm giác tựa như đang ngồi đồng lửa, như nằm đồng than, cuối cùng cũng đành lựa chọn yên lặng ngồi một bên, nhìn thấy khuôn mặt cô, ít nhất như vậy hắn mới cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Ngả bài

“Thế nào?” Thân Từ Duệ nhìn thấy hấn đứng lên, vội vàng bước đến, lo lắng hỏi.

Hấn mỉm cười nhìn người đàn ông đang khấn trương này, đây là lần đầu tiên hấn thấy Thân Từ Duệ sốt ruột vì một người phụ nữ như vậy.

“Không có việc gì phải không?” Hấn thấy Joy mỉm cười, trong lòng tựa hồ có một tia trấn an.

“Tôi nghĩ cô gái xinh đẹp này là bị dọa đến hôn mê, tạm thời con sóc đã qua rồi.” Joy cười nhìn hấn.

“Sao? Chỉ là bị dọa đến ngất đi thôi?” Thân Từ Duệ không thể không mở to hai mắt, kinh ngạc mà hỏi lại hấn.

“Đương nhiên cũng có một ít vấn đề nhỏ. Chân của cô ấy chắc là do té bị thương, nhưng vấn đề không lớn, không có tổn thương gì đến xương cốt, chỉ cần chú ý hai ngày này đừng để chân trái của cô ấy chạm xuống đất là được.”

“Thật sự chỉ nhẹ như vậy sao? Nhưng mà mình thấy cô ấy bị ngựa hất ngã đấy!” Thân Từ Duệ vẫn là không thể tin được.

“Ôi, Thân Từ Duệ tiên sinh yêu quý của tôi ơi, cậu đang hoài nghi y thuật của tôi sao?” Joy giả bộ bày ra bộ mặt mất hứng, kỳ thật hấn lo lắng quá thừa rồi.

“Không. không. Tôi chỉ.” Dường như đây là lần đầu tiên Thân Từ Duệ có vẻ luống cuống tay chân, “Không sao là được rồi, mình tin tưởng cậu.”

Joy mỉm cười, “Nhớ kỹ, chân trái của cô ấy có một ít máu tụ, đừng khiến chân phải dùng sức, như vậy sẽ khôi phục rất chậm.”

“Vậy có cần phải bó bột cho cô ấy hay không? Bó bột lại có lẽ an toàn hơn đấy.” Thân Từ Duệ vội vàng đề nghị, hấn sợ cô khôi phục không tốt sẽ ảnh hưởng đến sau này.

“Không cần đâu, cô ấy không bị thương tổn gì đến xương cốt cả, bó bột thậm chí còn gây phản tác dụng cho việc hồi phục đó, tin mình đi, mình không chỉ là bác sĩ riêng của cậu, mình còn là bạn cậu nữa cơ mà.” Joy vỗ vỗ vai hấn, kiên định nhìn hấn.

“Vậy cô ấy vì sao còn chưa tỉnh lại?”

“Ha ha . . . vị tiểu thư xinh đẹp này bị dọa cho bất tỉnh, sau đó thì có lẽ là do mệt mỏi quá, hiện tại chỉ là ngủ say mà thôi.” Joy cười lớn, “Mình thấy cậu có vẻ rất để ý đến cô gái này, cậu yêu cô ấy rồi?”

“Cậu đùa sao Joy? Bất quá cô ta cũng chỉ là đàn bà mà thôi, mình làm sao có thể yêu cô ta chứ?” Hấn lại lớn miệng cãi cùn, bắt đầu giả bộ đáng bất mẫn không thèm để ý.

Joy không tiếp tục hỏi nữa, bởi vì hấn hiểu rõ con người Thân Từ Duệ, bắt hấn thừa nhận bản thân yêu một người so với việc bảo hấn giao ra toàn bộ tài sản còn khó hơn.

Joy đi rồi, hấn đi đến bên cạnh cô, nhìn thấy hai mắt đang nhắm chặt của cô, cánh mi thật dài hơi hơi giãn ra, cánh môi anh đào hơi hé mở, thậm chí hấn thực tự nhiên nắm lấy tay cô nhẹ nhàng đưa lên môi của hấn.

Cô gái đáng chết này, thì ra là đang ngủ làm cho hấn vô cùng lo lắng! Cô gái này, cô ta dám ngủ?

Tựa hồ như càng ngày càng nắm chặt trái tim hấn, có một chớp mắt hấn thực sự cảm thấy mình thực để ý đến cô.

Nghe được tiếng hít thở đều đều của cô, hấn rời khỏi căn phòng, đứng vậy, sau khi cô tỉnh lại, hấn nhất định phải tra tấn cô một trận, như vậy mới tiêu tan nỗi phiền nộ vừa rồi của hấn.

“Cô cảm thấy cô còn có thể quay về đây sao?” Nhìn thấy Niếp Thanh đi vào lâu đài, lửa giận của hấn lại lần nữa bị khơi mào.

“Từ Duệ, Hứa tiểu thư bị thương em cũng rất lo lắng, đương nhiên em cũng muốn đến thăm cô ấy, hơn nữa người mà Thanh nhi vẫn luôn để ý chính là anh.” Niếp Thanh đi qua, tay cô thử bám vào người hấn.

Mà lúc này đây Thân Từ Duệ hung hăng đẩy cô ta ra.

“Tôi đã nói rồi, bất kỳ người đàn bà nào cũng đừng có đụng vào điểm mấu chốt của tôi, lúc này đây, cô đã chơi đùa quá mức rồi, hơn nữa tôi cũng nói cho cô biết cô đã bị knock – out!” Thanh âm của hấn không có lấy một tia ảm áp.

“Không . . . Thanh nhi không hiểu, em cũng không có làm chuyện gì quá đáng cả, vì sao lại đối xử với em như vậy?”

Niép Thanh bày ra bộ mặt đáng thương nhìn hấn, trong mắt bắt đầu có hơi nước, cô biết trước mặt Thân Từ Duệ đàn bà tội kị khóc lóc.

Mà cô vĩnh viễn cũng chỉ nhớ rõ được mặt trước, không nhớ rõ mặt sau, Thân Từ Duệ không muốn nhìn phụ nữ khóc là bởi vì hấn còn chán ghét người đó, là bởi vì hấn còn chưa có tìm được người phụ nữ duy nhất của hấn kia.

“Cô không rõ sao? Cô ở bên cạnh tôi hai năm, tính tôi như thế nào hấn là cô phải biết, có một số việc đừng để tôi phải tự nói ra, nếu như vậy, vị trí của cô sau này cũng chỉ khổ sở hơn mà thôi, tôi hy vọng cô có thể thoải mái vui vẻ, bây giờ thì rút khỏi nơi này, đừng bao giờ xuất hiện trước mắt tôi nữa.” Thân Từ Duệ ngay cả lông mày cũng không nhăn một cái.

“Không, em không đi, Từ Duệ, em biết em sai rồi, sau này em nhất định sẽ ngoan ngoãn, được không? Em sẽ rất nghe lời, rất rất nghe lời, nhưng Thanh nhi cầu xin anh, đừng đuổi em đi.” Cô ta từ phía sau ôm chặt lấy thắt lưng hấn, gắt gao dán chặt lại, thanh âm nghẹn ngào, làm như vậy đàn ông nhất định sẽ mềm lòng, mà cô ta thực không hiểu có một số người lại ngoại lệ.

Hấn không cho phép tay cô ta được chạm dù chỉ một giây trên người mình, dùng sức nhanh chóng gỡ tay cô ta ra.

“Đừng để tôi phải lặp lại lần nữa, cô là người thông minh, biết khiến tôi tức giận thì sẽ có hậu quả gì rồi đấy.” Hấn lạnh lùng nói, thậm chí không thèm quay đầu liếc cô ta lấy một cái, trực tiếp rời khỏi tầm mắt của cô ta.

Chỉ còn lại Niép Thanh ngơ ngác đứng ở đó, hết thấy những điều này đến quá nhanh, cô cứ như vậy mà bị Thân Từ Duệ đá kết thúc, nguyên nhân chỉ đơn giản là cô không có ý tốt mà chọi phải Hứa Ân Tịch.

“Hứa Ân Tịch, những gì mày cướp từ trong tay tao, một ngày nào đó, tao sẽ khiến mày phải bồi thường gấp bội”, Niép Thanh ở trong lòng oán hận thề.

Thân Từ Duệ xử lý công việc xong lại lần nữa đi vào phòng ngủ của Ân Tịch, muốn nhìn một chút xem cô đã tỉnh lại hay chưa.

Khi hấn đẩy cửa ra, lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh sợ.

“Hứa Ân Tịch! Cô muốn làm gì? Đừng nhúc nhích!” Giọng nói của hấn đầy căng thẳng, Hấn sợ cô không cẩn thận sẽ ngã từ trên giường xuống.

Ân Tịch nghe thấy tiếng của hấn, hành động chuẩn bị đi xuống giường ngay lập tức dừng lại.

“Tôi chỉ muốn xuống giường thôi!”. . . . Cô như đang giải thích, “Anh không cần phải lo lắng.” Cô đang có ý nghĩ muốn giải thích với hấn thì hấn đã hung hấn nắm lấy cánh tay cô.

“Bác sĩ nói cô không thể xuống giường. Chân của cô bây giờ vẫn còn sưng, nếu xuống giường sẽ không có lợi cho việc hồi phục của cô. Nghe lời đi, trở về giường nằm!” Giọng nói của hấn đột nhiên biểu lộ một tia dịu dàng như vậy, khiến cho cô nhìn không được có chút đề phòng.

“Cô không cần dùng ánh mắt như vậy mà nhìn tôi. Là bác sĩ đã nói như vậy. Mau nằm xuống!” Hấn dường như không thể kiên nhẫn nữa, trực tiếp ấn cô nằm xuống giường.

“Đừng! Anh muốn làm gì! Buông tôi ra!” Ân Tịch nhìn không được mà hét toáng lên, nghĩ rằng hấn lại có ý nghĩ bắt lương.

“Cô nghĩ đi đâu vậy? Hứa Ân Tịch! Tôi chỉ là muốn cô nằm xuống, cô nghĩ rằng tôi muốn làm gì với cô sao?” Lời nói của hấn bắt đầu lộ ra chút xấu xa.

Ánh mắt của cô dường như vẫn còn đề phòng, nhưng nhìn hấn không có động tác tiếp theo nên sự đề phòng cũng dần buông lỏng.

“Tôi cũng đâu có nghĩ gì!” Lời của cô chả khác nào không đánh mà khai.

“Vậy cô đỏ mặt làm gì?” Dường như hấn không muốn bỏ qua cho cô.

“Anh. Tôi phải rời giường, anh tránh ra!” Cô oán trách mà nhìn hấn. Ánh mắt cùng nụ cười xấu xa nhưng tràn ngập nhu tình của hấn làm cho trái tim cô đột nhiên đập nhanh hơn. Tại sao có thể như vậy? Rõ ràng cô chán ghét hấn như thế...

“Tôi nói không thể rời giường thì sẽ không được rời giường!” Hấn lại một lần nữa bá đạo theo ý mình.

“Tôi không thể cứ nằm mãi ở trên giường được!”

“Đến bữa ăn tôi sẽ sai người đưa tới, cô chỉ cần cố gắng dưỡng thương cho tốt là được rồi. Có chuyện gì không cần đứng dậy, cứ dùng điện thoại đầu giường gọi là được rồi.”

“Được, cảm ơn! Vậy phiền anh đi ra ngoài trước một chút, được chứ?” Ân Tịch tựa như đang khấn cầu, nếu hấn không đi ra ngoài thì cô thật sự sẽ phát điên mất.

“Cô muốn làm gì?” Theo bản năng hấn hỏi lại một câu.

“. Dù sao anh cứ đi ra ngoài là được.” Giờ cô gấp đến mức có suy nghĩ muốn đi lên bóp chết hấn; chẳng lẽ hấn một chút cũng không

nhìn ra cô đang rất gấp sao?

Hắn như cũng có chút cảm giác được, nhìn thấy khuôn mặt sốt ruột của cô, hắn hỏi thử, “Cô muốn đi toilet phải không?”

Hắn nói trắng ra làm cô kinh hãi, ánh mắt kinh ngạc khiến hắn càng thêm chắc chắn, hóa ra là cô gái này quá buồn (đi vệ sinh). Hắn nhìn không được mà bật cười.

Không chờ cô đáp lại, hắn đã ôm thẳng lấy người cô.

“Anh làm gì vậy! Thả tôi xuống!” Ân Tịch theo bản năng hét lên.

Hắn không thèm nghe cô nói mà mang cô thẳng tiến về phía cửa phòng toilet.

Đây là cái tình huống gì vậy? Đại não của Ân Tịch đột nhiên trống rỗng, tay cô theo bản năng mà ôm vòng quanh cổ hắn, giống như mọi chuyện đều là đương nhiên vậy. Chính là đây không phải là điều cô muốn sao?

Mùi vị tỏa ra trên người hắn quen thuộc mà xa lạ không chỉ thâm nhập vào trong mũi mà còn càng kích thích đại não của cô. Làm thế nào mà cô ại cảm thấy mùi vị này thực quen thuộc chứ?

Hắn ôm Ân Tịch, cảm giác có được cô ở trong lòng hắn thì ra lại ảm áp như vậy. Thậm chí hắn còn hy vọng con đường này có thể dài hơn một chút. Trên người cô hình như có mùi thơm của cơ thể, nhẹ nhàng mà xâm nhập vào trong lòng hắn. Hắn thích mùi thơm nhẹ nhàng của cơ thể phụ nữ như vậy. .

Không cho phép hắn nghĩ nhiều, đã đến toilet, hắn nhẹ nhàng đem cô đặt ở trên bồn cầu.

“Cô xong rồi thì kêu tôi, không cần tự mình đi ra!” Hắn tựa như rất lo lắng nói, trực giác nói cho hắn biết, cô gái này nhất định sẽ cật lực, tự mình đi ra, cho nên trước tiên hắn phải cảnh cáo cô mới được.

“Vâng!” Ân Tịch nhẹ nhàng mà gật đầu, im lặng quay đi, chỉ hy vọng hắn rời khỏi nơi này nhanh lên, hoàn cảnh như thế này khiến cô có chút sợ hãi.

Tề Gia.

“Niếp Thanh bị Từ Duệ đuổi đi rồi. Làm sao bây giờ? Có phải hắn đã phát hiện Hứa Ân Tịch chính là người phụ nữ kia hay không?” Tề Từ Mục sợ hãi nói.

“Em hoảng sợ cái gì. Chắc chắn không phải, càng vội khiến cho em càng luống cuống khi phải đối đầu. . .” Tề Từ Di thân nhiên nói.

“Từ Duệ là của em, cũng không phải là Từ Kiều của chị, chị đương nhiên không vội, nhưng em thì vội a.” Tính tình tiểu thư của Tề Từ Mục lại xuất hiện, đối với chị gái cũng đã bắt đầu không còn kiên nhẫn.

“Nếu em ở trước mặt Thân Từ Duệ mà để lộ cái tính này thì chắc chắn hắn sẽ bị em dọa chạy mất. Cho dù không có con tiện nhân Hứa Ân Tịch, em cũng không đâu lại được Trữ Hạ. Theo như chị được biết, cô gái này chính là vô cùng ôn nhu và nhẫn nại a?” Tề Từ Di quay đầu lại, thận trọng mà nhìn em gái.

“Không! Em không muốn Từ Duệ thuộc về người khác. Làm sao bây giờ chị? Chị giúp em đi. Em nên làm gì bây giờ?” Tề Từ Mục bối rối không biết làm như thế nào cho tốt cả.

“Chờ, phải chờ.” Tề Từ Di nhẹ nhàng cười xấu xa, Tề Từ Mục thì cái hiểu cái không.

Tất cả những chuyện này, chẳng qua mới chỉ là bắt đầu thôi!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Một màn nộ

“Ân tịch tiểu thư, Thân Thiếu gia đã nói qua, cô không thể ra ngoài.” một nữ hầu trẻ tuổi vội vàng đuổi theo, trong thanh âm tràn đầy lo lắng cùng sợ hãi. Cô biết rằng, nếu Ân Tịch xảy ra chuyện thì công việc này của cô cũng sẽ dừng nghỉ muốn tiếp tục nữa.

Ân Tịch nghe được thanh âm này, quay đầu hướng về phía cô ta mỉm cười.

Người hầu gái nhìn thấy nụ cười của cô, có chút ngây ngốc mơ màng, cô gái tên Ân Tịch này thật là xinh đẹp nha, nụ cười nở rộ như thiên sứ vậy, có lẽ ở trong mắt người hầu, cô đẹp giống như một tiên nữ trên trời.

“Tôi không sao, không cần lo lắng, tôi chỉ là muốn đi lại một chút sẽ không ảnh hưởng đến vết thương.” Ân Tịch rất hòa nhã mà nhìn cô ta.

“Cái đó, Ân Tịch tiểu thư, cô vẫn không nên đi lại lung tung, tôi sợ Thân thiếu gia biết sẽ trách mắng đầy tớ chúng tôi. Thanh âm của cô ta mang theo một tia khẩn cầu.

“Ừm, được rồi, tôi đây không làm khó dễ cô nữa, thực ra tôi chỉ là quá nhàm chán cho nên muốn hít thở không khí một chút...” Trong lòng Ân Tịch bắt đầu không thể đoán nổi Thân Tử Duệ, hẳn thế nào mà ngay cả đi cũng không cho cô đi.

Tuy rằng cô bị thương nhưng không đến nỗi phải bị nhốt như thế này chứ.

“Cảm ơn Ân Tịch tiểu thư đã không làm khó bọn hạ nhân chúng tôi.” Nữ hầu cao húng cúi khom lưng xuống.

Động tác này cư nhiên khiến cho Ân Tịch thấy sống mũi cay cay, cô cũng đã từng sợ hãi như thế, sợ hãi làm không tốt sẽ phải chịu phạt, càng sợ hơn chính là mẹ bị phạt, ký ức về những ngày thơ ấu ấy bỗng nhiên đánh úp đại não của cô.

Nữ hầu phát hiện Ân Tịch không có quay lại phía cô mà là thản nhiên nhìn ra nơi cách đó không xa. Trong ánh mắt hiện lên vẻ ai oán xót xa làm cho người ta có chút tò mò. Cô luôn cho rằng, có thể được Thân thiếu gia sủng ái, đó là hạnh phúc lớn cỡ nào của cô gái kia.

“Ân Tịch tiểu thư, tâm tình cô không tốt sao?” Cô vì hiếu kỳ mà hỏi, sau đó đã nhanh chóng sửa lại lời nói: “Thực xin lỗi, tôi thực lắm chuyện.”

“À, không có chuyện gì. . .”, Ân Tịch nhìn về phía cô ta, trong lòng càng cảm thấy hoảng hốt, “Cô có biết thư phòng ở nơi nào không?”

Thời điểm nhàm chán, xem sách sẽ là phương thức tốt nhất để giết thời gian.

“Tôi đưa Ân Tịch tiểu thư đi.”

Đầy cửa thư phòng ra, rất lớn, cũng không phải là khoảng không trống rỗng, một cỗ sách vờ lau năm đập vào mắt cô, trùng trùng điệp điệp, tầng tầng lớp lớp sách, rất chỉnh tề mà đặt trên giá sách.

Ánh mắt Ân Tịch rơi vào chiếc đàn Vi-ô-lông, hẳn còn có thể chơi Vi-ô-lông sao? Ân Tịch có chút không thể hiểu thấu hẳn, cô vẫn cho rằng hẳn chỉ là một thương nhân buôn bán.

Đàn vi-ô-lông kia đặt bên cạnh một cây đàn dương cầm. Cô đi qua, nhẹ nhàng thử âm, âm sắc thật thanh khiết, chỉ tiếc khả năng đánh đàn dương cầm của cô có hạn.

“Ân Tịch tiểu thư, cô nghĩ muốn đánh đàn sao?”

Nữ hầu nghe được tiếng đàn, liền hỏi,

“Thân thiếu gia cũng thực thích đàn dương cầm, ngẫu nhiên chúng tôi cũng được nghe Thân thiếu gia đàn. Thời gian cậu ấy đàn dương cầm cũng không nhiều nhưng mà nghe rất hay, tuy rằng tôi nghe không hiểu gì đó, nhưng mà khi nghe thực khiến người ta bội phục, hắc hắc.”

Trong lòng nữ hầu Thân thiếu gia kia chính là một người truyền kỳ, không chỉ là một kỳ tài trong chốn doanh nhân mà còn am hiểu nghệ thuật, càng hiếm có hơn chính là tuân thủ lịch sự, đúng là vương tử tha thiết mơ ước của biết bao cô gái nhà.

“Gì? Anh ta còn có thể chơi đàn vi-ô-lông?” Ân Tịch thuận miệng nói tiếp.

“Hình như tôi chưa từng nghe thấy Thân thiếu gia chơi, nhưng là ngẫu nhiên sẽ có một người bạn của tiểu gia đến chơi, cậu ấy thích chơi đàn Vi-ô-lông, đàn cũng rất êm tai, có đôi khi cả hai bọn họ phối hợp cùng chơi gì đó, âm thanh rất tự nhiên!” Nữ hầu ngáy ngốc mà cười, Ân Tịch nhìn thấy bộ dáng hồn nhiên của cô ta, cũng hơi hơi mỉm cười.

“Ân Tịch tiểu thư, người cười lên thật sự rất đẹp mắt nha, chà trách Thân thiếu gia lại để ý cô như vậy, cho tới bây giờ tôi chưa hề thấy Thân thiếu gia để ý vị tiểu thư nào như vậy.” Ở trong lòng nữ hầu, Thân thiếu gia chính là một người trong mộng, nhưng mà cô sẽ không đổ kị cũng không mong ước giấc mơ này, cô luôn hy vọng một nam diễn viên trong mộng sẽ có một nữ diễn viên mà cậu ấy thích.

Trong đầu Ân Tịch lại không thể hiểu nổi, đối với vấn đề tình cảm của Thân Tử Duệ cô không muốn đi tìm hiểu, cũng không nghĩ chạm vào, bởi vì cô không muốn bị cuốn vào vòng xoáy tranh đoạt của nữ nhân.

Ân Tịch đổi đề tài: “Tôi muốn chơi đàn vi-ô-lông cô giúp tôi lấy đến đây xem thử một chút đi”

“Ân Tịch tiểu thư cũng biết kéo đàn vi-ô-lông sao, thật lợi hại ah!” Nữ hầu kinh ngạc mà nói, trong mắt toát ra sự thích thú và hâm mộ.

“Tên của em là gì?” Ân Tịch nhìn thấy vẻ hồn nhiên không có một tia giả tạo của cô ta.

“Em gọi là Lan Lan, là Lan trong Lan Vương loài hoa nổi bật nhất trong các loài hoa nha. Em là số ít trong những người Trung Quốc ở đây có thể nói tiếng Trung nha.” Cô ta ngáy ngốc cười hắc hắc.

“Cảm ơn em, Lan Lan.” Ân Tịch tỏ vẻ hứa hão, “Tôi muốn đi dạo trong hoa viên bên cạnh, phiền em giúp tôi đem đàn vi-ô-lông cùng theo qua đó.”

“Có thể như vậy hay không. . .” Lan Lan lộ ra chút biểu tình khó xử.

“Sẽ không sao, có chuyện gì tôi sẽ thay em chịu trách nhiệm” Ân Tịch nhìn ra sự lo lắng của cô ta, hiểu ý mà trấn an cô ấy.

Được Ân Tịch chắc chắn như vậy, Lan Lan vui sướng cầm đàn Vi-ô-lông hướng ra phía ngoài mà đi, Ân Tịch bị tâm tình của cô ta cuốn hút, lo lắng cũng từ từ buông lỏng, vườn hoa sau buổi trưa, cũng tĩnh lặng như vậy, còn có thanh âm của đàn vi-ô-lông, ít nhất trong thời gian ngắn ngủi này cô không phải vì Thân Tử uệ mà phiền lòng.

Cô tiếp nhận đàn vi-ô-lông trên tay Lan Lan, nhẹ nhàng mà thí âm. Gió hiu hiu thổi, nhẹ nhàng mà vờn lên tóc dài của cô, cô vô thức nhắm hờ mắt lại, hưởng thụ giây phút tĩnh lặng hiếm có này.

Thanh âm nhẹ nhàng, êm dịu, du dương, giống như dòng suối nhỏ róc rách chảy vô cùng tự nhiên, thân nhiên đến mức người ta không thể kìm nén được.

“Thật là dễ nghe!” Người hầu gái đứng cách Ân Tịch không xa, yên lặng ghi nhớ ở trong lòng, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, giống như đang hưởng thụ.

Thân Tử Duệ đứng ở một bên nhìn Ân Tịch, không có muốn tiến lên quấy rầy cô, hắn cũng không nghĩ rằng mình có thể chứng kiến được một màn như vậy.

Cô gái này lại một lần nữa khiến hắn kinh ngạc, hắn không ngờ cô kéo vĩ cầm lại hay như vậy. Tiếng đàn của cô nhẹ nhàng nhưng mang nặng u sầu cùng bi thương, như làn nước mùa xuân, một khi đã gọn sóng làm cách nào cũng không thể thu trở về được nữa.

Mái tóc dài bị gió thổi tung, để lộ ra gương mặt thanh mỹ trắng nõn, ánh mặt trời buổi trưa chiếu lên thân thể cô lộ ra một tầng vàng óng ánh, chiếu lên quần áo trắng trong của cô, cô lúc này tựa như là một bức tranh tiên nữ hạ phàm, ưu thương mà vẫn mỹ lệ thanh thuần.

Những ngón tay thon dài, trắng hồng nõn nà của cô theo nhịp điệu mà kéo đàn vi-ô-lông.

Hắn nhìn bức tranh này, trong lòng có thanh âm dội lên, luật động trong tĩnh lặng, ngũ quan lạnh lùng của hắn cũng trở nên nhu hòa.

Thanh âm như nước chảy thoáng qua, đáy lòng hắn chậm rãi biến hóa theo tiếng đàn của cô, nhanh chóng bước đi vào thư phòng, nhẹ nhàng lật lấp đàn dương cầm lên, chưa bao giờ hắn lại muốn đàn một bản nhạc như bây giờ.

Năm ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng mà đặt trên phím đàn, phối hợp với nhịp điệu của cô bắt đầu đàn.

Ân Tịch cảm nhận được tiếng đàn, động tác trên tay hơi ngừng một chút, tiếng đàn của hắn cũng u buồn ai oán, lại có một phần vui vẻ, tựa hồ hắn muốn dùng tiếng đàn để xua tan mọi u sầu của cô.

Cô lại kéo vi-ô-lông, từ từ đuổi kịp tiết tấu của hắn, tiếng đàn của hai người hoàn mỹ tựa như thác nước từ trên cao chảy xuống, từng đợt sóng bắt đầu gọn, từ từ lan tỏa, hai con người lần đầu tiên cùng hòa tấu lại hài hòa như vậy. . .

Chậm rãi, chậm rãi, tay hắn thu hồi thanh âm cuối cùng, Ân Tịch cũng chậm rãi buông cây đàn vi-ô-lông trên tay xuống.

Lan Lan nói không lời, không biết làm như thế nào để biểu đạt kinh ngạc của chính mình, chỉ cảm thấy tất thảy đều đẹp quá, hoàn mỹ quá.

Ân Tịch xoay người, chỉ thấy Thân Tử Duệ mặc một bộ đồ hưu nhân từ trong phòng đi tới, ánh mặt trời chiếu rọi lên người hắn, làm cho Ân Tịch có nháy mắt thất thố cùng si mê.

“Tôi không hề nghĩ rằng, hóa ra cô có thể chơi vi-ô-lông.” Trong giọng nói của hắn có một chút ám áp, không hề lạnh như băng hay bá đạo làm cho cô muốn chạy trốn.

“Bởi vì tôi từng có một vị tiểu sư phụ thiên tài.” Ân Tịch thân nhiên nói. Từ lúc cô rời khỏi Tề gia đến nay, chưa hề gặp lại Trữ Dịch, cũng không biết được hiện tại hắn như thế nào, ánh mắt của cô hiện lên tia u sầu thân nhiên.

Hắn thoáng thấy nổi mắt mát chột lóe trong đôi mắt cô, trong lòng không hiểu lại cô có cổ xúc động, mắt mát kia của cô là vì ai? Còn có tiếng đàn ưu thương kia của cô là vì ai?

“Tôi có một người bạn cũng rất am hiểu về vi-ô-lông, cũng là một thiên tài hiếm có.” Hắn ép buộc chính mình không được nghĩ tới người đàn ông khiến cho lòng cô ưu thương kia là ai, vậy nên chỉ có thể dời sang chuyện khác.

“Biết chơi vi-ô-lông thì có rất nhiều người, nhưng thiên tài về vi-ô-lông thì không nhiều.” Lời nói của Ân Tịch có vẻ như băng quơ nói chuyện không đầu, suy nghĩ rối loạn khiến cho cô không thể tập trung được. . .

Khoảnh khắc này, cô không thể không nhớ đến Trữ Dịch. Thời thơ ấu, ngoại trừ mẹ, hắn là người con trai duy nhất đem lại cho cô sự ấm áp. Hắn dạy cô kéo vi-ô-lông, nói cho cô biết cô múa nhất định có một ngày thành thiên tài.

“Chiếc đàn vi-ô-lông này ngoại trừ cô ra, chỉ có cậu ấy là đã từng kéo qua. Cô thật sự không tò mò về chủ nhân của chiếc đàn này sao?” Đường như hắn muốn đem suy nghĩ của cô quay về trong tầm kiểm soát của mình.

“Nếu như vậy, như vậy Ân Tịch xin hỏi, chủ nhân của chiếc đàn này là ai?” Ân Tịch cười khẽ, phụ họa vấn đề của hắn, một khúc hòa tấu vừa rồi làm cho cô có một cái nhìn mới về hắn, ít nhất giờ phút này cô không có chán ghét hắn.

“Nếu tôi nói cho cô, cô nhất định biết cậu ấy là ai. Nhưng mà tôi đã đồng ý với cậu ấy sẽ không tiết lộ thân phận của cậu ấy cho bất kỳ ai cả, trừ khi cậu ấy nguyện ý nói cho cô biết.” Thân Tử Duệ lại bắt đầu cảm thấy hối hận khi chuyển chủ đề, bởi vì hắn đã từng hứa với Trữ Dịch, thân phận KC của cậu ấy không được công khai cho ai biết, cậu ấy không muốn có chút phiền phức không đâu. . .

Ân Tịch chỉ cười âm thầm, sau đó nhìn về phía xa xăm.

“Chiếc vi – ô – lông này là của KC.” Thân Tử Duệ vẫn nói ra, bởi vì chỉ cần cô không biết KC chính là Trữ Dịch thì cũng coi như là hắn đã không bán đứng bạn bè, cũng không biến mình thành kẻ ở trước mặt cô mà thừa nước đục thả câu.

Hắn cũng bắt đầu kim lòng không đầu mà để ý đến cái nhìn về hắn trong lòng cô.

“KC? Nhạc sĩ âm nhạc quốc tế-KC?” Ân Tịch không giấu được kinh ngạc. Mỗi một ca khúc của KC đều có thể tô hồng sự nghiệp một con người, chính là yêu cầu của hắn cũng vô cùng khủng khiếp, có thể có được ca khúc của hắn không có 4 vị ca sĩ, trước Tề Tư Mục ở Trung Quốc cũng chỉ có một nữ ca sĩ được hát ca khúc của KC, cô ta được mệnh danh là giọng ca biến hóa thần kỳ Lâm Phi.

“Thanh âm của anh ta thật sự rất kén giọng, gần nhất dường như anh ta là vì Tề Tư Mục mà soạn một bản nhạc.” Ân Tịch vừa nói xong liền cảm thấy hối hận, Thân Tử Duệ nhất định sẽ trở mặt nhưng mà cô vẫn không thể không chế mà nói ra, thậm chí cô còn muốn biết hắn và Tề Tư Mục có cảm tình sâu đậm cỡ nào.

Quả nhiên, cô nghe thấy được hơi thở nguy hiểm trên người hắn đang hướng về phía mình.'

“Đừng tưởng rằng chỉ kéo một khúc nhạc thì cô có thể thay đổi vị trí của cô trong lòng tôi. Điều không nên hỏi thì đừng hỏi. Đặc biệt là tò mò, đây là điều mà tôi cực ghét.” Hắn tựa như đoán được tâm tư của cô, đối với sự lãnh đạm vô hình của cô khiến cho cơn giận giữ của hắn dâng trào.

Tề Tư Mục là người phụ nữ hắn đã tìm kiếm suốt bốn năm, vị trí của cô ta trong lòng hắn không phải người nào cũng có thể thay thế được. Nhưng lại có một cảm giác đau đớn khó hiểu lướt qua trái tim hắn, bởi vì hắn cảm thấy bản thân mình mấy ngày gần đây không hề nhớ tới cô mà chỉ nhớ mong người phụ nữ trước mắt này.

Hắn nghi ngờ chính mình. Chẳng lẽ hắn thật sự là một tên hoa hoa công tử, có thể dễ dàng động tâm với một người con gái, chẳng lẽ tất cả những người phụ nữ bên cạnh hắn đều không thỏa mãn nỗi dục vọng của hắn hay sao?

Trước khi gặp được Hứa Ân Tịch, hắn vẫn nghĩ mình yêu người phụ nữ tối hôm đó, hơn nữa còn rất sâu nặng.

“Thực xin lỗi.” Ân Tịch nhẹ giọng nói, trong lòng xuất hiện loại cảm xúc khó hiểu. Từ sự giận dữ của hắn, cô biết hắn rất quan tâm Tề Tư Mục. Nhưng cô không hiểu, vì sao hắn lại yêu một người phụ nữ như Tề Tư Mục như vậy?

Chẳng lẽ tình yêu đích thực là yêu mà không quan tâm đối phương là người như thế nào sao.

Ân Tịch cúi đầu né tránh cơn thịnh nộ của hắn.

“Hóa ra cô cũng biết nói xin lỗi sao?” Hắn tiến đến gần cô, nâng cằm cô lên. Hắn không cho phép cô né tránh. Về khinh thường trong giọng nói của hắn làm cô một lần nữa cảm thấy mình bị nhục nhã. Bản tính của người đàn ông này vĩnh viễn cũng không thể thay đổi. Mà cô lại cho rằng người đàn ông có thể chơi đàn là người có nội tâm sâu lắng, nhưng cô sai lầm rồi.

Ngao khí trong mắt cô cùng bắt khuất một lần nữa xuất hiện. Ánh mắt như vậy, hắn thấy một lần sẽ nổi giận một lần.

Hiếm khi có được khoảnh khắc tốt đẹp như vậy nhưng lại bị sự thăm dò vô tình nhanh chóng xóa sạch. Thân Tử Duệ vốn nghĩ cô không giống với những người phụ nữ khác, nhưng xem ra hắn đã lầm rồi. Cô và tất cả những người phụ nữ khác đều giống nhau, đều muốn khống chế hắn, đây chính là điều hắn tối kỵ nhất.

Chẳng qua, hắn không rõ, quan hệ giữa Ân Tịch và Tề Tư Mục lại thiên ti vạn lữ như vậy. Đối lại là người đàn bà khác, Ân Tịch cũng không thể không quan tâm.

“Tôi muốn nói, thật xin lỗi, xin Thân tiên sinh để tôi trở về đi.” Ân Tịch chỉ có thể kiên trì mà lên tiếng. Cô thầm nghĩ phải mau chóng thoát khỏi cái chiến trường này, bởi vì cô không biết kế tiếp hắn sẽ làm gì. Hành động của người đàn ông này cô đoán không ra.

“Trở về? Đã muốn quay về giường nhanh như vậy sao?” Hắn lại cố ý xuyên tạc ý của cô. Hắn biết như vậy chính là nhục nhã đối với cô, khiến cô phải từng giây từng phút nhớ rõ thân phận hiện tại của mình – một người đàn bà làm công cụ ấm giường, một người phụ nữ để hắn mua vui. .

“Rõ ràng anh biết tôi không có ý này!” Cô đứng cảm đón nhận ánh mắt của hắn.

“Ha ha” Hắn đột nhiên cười vài tiếng, “Cô như vậy là muốn tôi chạm vào cô sao? Rõ ràng cô cũng biết giới hạn của tôi vậy mà còn muốn động vào.”

“Anh.” Ân Tịch bị hấn làm cho á khẩu không trả lời được. Giới hạn của người đàn ông này là cái gì? Bất luận là cô làm gì hay chỉ nói một câu cũng đã động chạm tới giới hạn của hấn?

Một giây trước hấn còn ảm áp như ngày nắng, giây tiếp theo lại có thể lạnh lẽo như ngày có tuyết rơi. Một gã đàn ông như vậy, ai có thể thấu hiểu được giới hạn của hấn? Xem ra câu nói: “một người đàn ông tính khí thất thường còn đáng sợ hơn sự đố kỵ của phụ nữ”, cô đã được lĩnh giáo rồi.

Hắn hung hăng cắn vào miệng cô, dùng sức mút vào. Hắn dồn tất cả sức lực của mình vào môi cô, hôn đến mức khiến cô ngạt thở.

“Anh buông ra.” Rốt cuộc cũng có một chút không gian, cô phản kháng sự bá đạo cùng việc tập kích bất ngờ của hấn.

Dường như hấn không định cho cô cơ hội nào để phản bác. Lời còn chưa nói xong, bờ môi của hấn đã lại bao trùm, đầu lưỡi bá đạo qua lại trong miệng cô rồi mút vào.

Tay hấn cũng bắt đầu không an phận, ôm chặt lấy thắt lưng của cô, làm cho thân thể của cô càng thêm gần sát vào hấn.

Cô muốn rời khỏi cơ thể hấn. Hai cánh tay cô quơ quơ trong không trung, không muốn dựa vào cơ thể hấn, toàn bộ trọng tâm cơ thể dồn vào chân cô. Cô cảm thấy sự đau đớn ở chân tăng lên nhanh chóng.

“Anh buông tôi ra! Tôi không chịu nổi!” Giọng nói của cô trở nên khàn khàn.

Đang chìm trong cơn dục hỏa và thịnh nộ, Thân Từ Duệ đương nhiên không nhớ đến vết thương ở chân cô. Nghĩ rằng cô đang làm bộ tránh né để khỏi mào dục hỏa của hấn lớn hơn nữa. Tay hấn không chút do dự bao trùm ở nơi đầy đá của cô mà xoa nắn.

“A.” Ân Tịch đang ở trong vòng tay hấn, vì tay hấn bỗng đột ngột rời khỏi thắt lưng, sức lực ở chân rốt cục không chống đỡ nổi cơ thể của cô, từ từ ngã xuống. .

Mãi đến khi cô sắp ngã xuống đất, Thân Từ Duệ mới giật mình mà lấy lại tinh thần. Người phụ nữ này còn đang bị thương mà hấn lại khiến cô phải đứng lâu như vậy. Hấn giận tới mức muốn tự đánh chính mình.

Hấn lại một lần nữa ôm lấy thân thể của cô, sợ cô sẽ lại ngã xuống. Hấn ghét nhìn thấy hình ảnh của cô như vậy, hình ảnh cô bị ngã sắp xuống lại lần nữa hiện lên trong đầu hấn, nhìn không được, thân thể hấn có chút run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Âm mưu

“Bà phải nắm bắt được cơ hội hiếm hoi này, nếu còn không tranh thủ, đến lúc đó đến cả tôi cũng không cứu được bà đâu. Bà cũng biết tác phong của Thân lão đại rồi đấy.” A Khôn nhìn Tống Hồng. Hấn cũng chỉ có thể nói như vậy. . . .

“Mấy năm nay, tôi thay hấn kiếm cũng không ít tiền, hấn thật sự sẽ tuyệt tình như vậy sao?” Tống Hồng nhẹ nhàng hít một hơi thuốc, cau mày.

“Nhưng nếu hấn thật sự muốn có được Hứa Ân Tịch, mà bà lại hết lần này đến lần khác làm hấn thất vọng, tôi không dám nói hấn sẽ tuyệt tình như vậy, nhưng trong lòng bà không phải đã có sự khẳng định rõ ràng hơn tôi sao?” Trong mắt hấn cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ. Thủ đoạn của Thân Từ Kiều hấn cũng đã thấy nhiều, khi hấn ta đã muốn có được thứ gì đó, bất luận là dùng thủ đoạn gì cũng phải có được, hấn không chiếm được thì cũng sẽ không để kẻ khác có được.

“Tôi sẽ có cách.”

“Muốn tôi giúp đỡ thì nói đi. Chúng ta đi theo bên cạnh Thân lão đại cũng đã lâu như vậy, tôi cũng không hy vọng bà sẽ lâm vào bước đường đó.” A Khôn làm việc tuy rằng thủ đoạn độc ác nhưng đối với huynh đệ bằng hữu vẫn luôn cầu xin họ.

“Thực ra có một việc tôi muốn tìm cậu giúp đỡ, có thể chứ?” Long mi của Tống Hồng lại nhíu chặt.

“Chuyện gì?” Bộ dạng giống như chuyện đó rất nghiêm trọng.

“Hứa Ân Tịch có ba người thân. Nhưng hai trong số đó đã đột nhiên qua đời, tin tức đài báo nói là do hỏa hoạn ở tòa nhà chung cư, tất cả mọi người ở lầu đó đều được cứu ra, chỉ có bà ngoại và con gái của cô ta là chết cháy.”

“Ý bà là trận hỏa hoạn này không phải là ngoài ý muốn, mà là có người tạo nên?” A Khôn theo bản năng nói ra ý nghĩ của mình.

“Tôi chỉ cảm thấy đây là một sự trùng hợp ngẫu nhiên. Nhưng nhiều năm như vậy, cô ta cũng không có kẻ thù, xử sự luôn luôn cẩn trọng, đối với mọi người cũng rất hòa thuận, là ai nhẫn tâm như vậy đó đều là thân nhân của cô ta, từ khi mọi chuyện xảy ra tôi vẫn một mực nghi ngờ, cảm thấy có rất

nhieu điểm nghi vấn, Hứa Ân Tịch mới vừa đi vắng, sau lưng đã xảy ra hỏa hoạn.” Ánh mắt Tống Hồng càng trở lên suy tư, bằng với đầu óc nhạy cảm của bà ta, cái chuyện ngoài ý muốn này đến 80% là sắp đặt.

“Xem ra Hứa Ân Tịch còn chưa biết chuyện này. Một khi trở về và biết được, cô ấy sẽ thế nào? Nếu thật sự là do có người cố ý, vậy kẻ đó so với Thân lão đại còn ngoan độc hơn nhiều.” Đầu A Khôn lại hiện lên những người có mối quan hệ với Hứa Ân Tịch, kẻ khiến cho cô ta mất đi người thân là người có hình dạng thế nào?

Bởi vì đồ kị, bởi vì cầm hòn, bởi vì thù hận. Theo như phân tích của Tống Hồng, trong giới diễn viên cô không có kẻ thù, vậy chỉ có thể là do đồ kị!

Niếp Thanh? Hiện tại người nhận được sự ưu ái của Thân Từ Duê là Hứa Ân Tịch, điều này đối với Niếp Thanh chính là đã kích lớn nhất, nhưng người phụ nữ này sẽ không ngu ngốc như vậy, cô ta cũng không có thủ đoạn và thế lực như thế, vậy hành động này có thể là do hắc đạo nhúng tay vào, có thể là ai đây?

Đột nhiên, trong đầu hần xuất hiện hình ảnh của cô ta, đêm đó cô ta nhìn Hứa Ân Tịch rất bình tĩnh nhưng lại mang theo một biểu hiện âm lãnh.

Đúng vậy, Tề Tư Di, hần nhìn ra người phụ nữ này tuyệt đối không phải người đơn giản, cô ta đủ mị hoặc nhưng cũng đủ ngoan độc, hơn nữa cô ta vẫn đi lại với hắc đạo, nhưng à vì cái gì mà phải làm như vậy?

“A Khôn! A Khôn!” Tống Hồng phải gọi đến hai lần hần mới có phản ứng.

“Cậu nghĩ đi đâu vậy? Không lẽ cậu biết ai là hung thủ?” Ánh mắt Tống Hồng mang theo một tia chờ mong.

“Không có. Tôi chỉ đang nghĩ xem ai đã làm điều đó. Có đáp án tôi sẽ nói cho bà biết, có lẽ đây thật sự chỉ là một vụ tai nạn ngoài ý muốn.” A Khôn vờ vai Tống Hồng, nói vài câu rồi rời khỏi chỗ của bà ta.

Tống Hồng dụi điều thuốc trên tay, quyết tâm cầm lấy điện thoại.

“Xin chào, đây là bệnh viện XX. Tôi là bác sĩ Lí.”

“Bệnh viện các người có một bệnh nhân tên là Hứa Bội Dung, ông biết không?” Giọng nói của Tống Hồng bình tĩnh nhưng có chút đáng sợ.

“Xin hỏi cô là người nhà của bệnh nhân à?” Bác sĩ Lí thuận miệng hỏi, căn bản là không có suy nghĩ đến phương diện khác.

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là. Tôi biết vì sao mà bệnh nhân này đến giờ vẫn còn nằm trong bệnh viện các người!” Giọng nói của Tống Hồng bình tĩnh, nhưng xuyên qua sóng điện thoại đến tai bác sĩ vẫn còn đầy lạnh lẽo, lại đủ khiến cho ông ta cảm thấy hoảng hốt . . .

“Bà là ai?” Giọng nói của bác sĩ Lí rõ ràng trở nên căng thẳng. Chuyện giải phẫu này ông biết rất rõ, việc chẩn đoán sai lúc đó đã khiến cuộc sống của ông không thể yên ổn trong lương tâm, nhưng ông lại bất lực, bởi ông không thể làm được gì.

“Tôi đã nói rồi, chuyện này không quan trọng. Bốn năm trước, khối u trong não Hứa Bội Dung vốn là lành tính vậy mà các ông lại chẩn đoán nhầm thành ác tính, sau khi giải phẫu mới khiến bệnh nhân đến giờ vẫn phải nằm trên giường. Chuyện này không sai chứ, bác sĩ Lí?”

“Rốt cuộc bà là ai? Nói này nói nọ là muốn làm gì? Đối với những chuyện cô vừa nói tôi căn bản không hề biết.”

“Ha ha! Ông có thể che giấu sự thật, nhưng tôi cảm thấy tất cả mọi người đều hiểu đạo lý làm người, không nhất thiết phải làm to chuyện, muốn tôi không báo cho giới truyền thông biết chuyện này thì rất đơn giản, thay tôi làm một chuyện. . . .”

“Bà nghĩ rằng tôi sẽ chịu để bà uy hiếp sao?” Bác sĩ Lí tuy rằng nói vậy nhưng trong đầu đã bắt đầu luống cuống.

Người phụ nữ này là ai? Muốn ông làm chuyện gì? Đã qua nhiều năm như vậy rồi, ông cho rằng tất cả mọi chuyện đều đã qua, không nghĩ rằng vẫn bị kẻ khác đào lên. Mô hôi trên trán ông ta bắt đầu túa ra như tắm.

“Nếu vậy, tôi đành phải làm cái chuyện tố giác mấy vị bác sĩ phụ trách năm đó của các người, nếu không làm, danh dự bao năm của bệnh viện các người cũng thành hư vô luôn, nếu làm tôi sẽ coi như chuyện gì cũng không biết.” Tống Hồng tiếp tục nói vào điện thoại: “Tôi muốn các ông thu tiền viện phí điều trị mỗi tháng của Hứa Bội Dung là 20 vạn tệ, về phần lấy có gì tôi tin tưởng bác sĩ các ông sẽ thành thạo hơn tôi.”

“Uhm . . . về việc chi phí trị liệu của bệnh nhân cá nhân tôi không có quyền tăng lên, yêu cầu như vậy thực rất quá đáng.”

“Quá đáng hay không quá đáng đối với tôi mà nói cũng không quan trọng. Quan trọng là. . . tôi tin tưởng các ông sẽ bằng lòng, xin hãy đem lời của tôi nói cho hai vị khác biết. Nếu trong vòng 3 ngày không đề cập tới giá viện phí, vậy thì đến ngày thứ tư, các ông nhất định sẽ thấy tất cả báo chí đều có tin về các ông, còn có tình hình bệnh viện của các ông nữa.”

Tống Hồng nói xong một chữ cuối cùng. Thậm chí không chờ đối phương đáp lời liền cúp điện thoại.

Đây là điểm cuối cùng bà có thể lợi dụng, Hứa Ân Tịch vì mẹ, cho dù bảo cô ta bán mình cô ta cũng sẽ làm. Đây cũng là cơ hội duy nhất để bà có thể lập công trước mặt Thân Từ Kiều. Tống Hồng tuyệt đối không thể một lần nữa làm cho kế hoạch này tan như bọt biển được.

Không phải bà muốn độc ác, mà là trong cái vòng lẩn quẩn này, quy tắc trò chơi làm cho bà ta không thể không độc ác. Bà không độc ác bà sẽ bị đẩy

ra khỏi vòng chơi, tất cả những mối quan hệ cùng kẻ có quyền thế bà đã thiết lập được sẽ từ từ biến mất, bà tuyệt đối không thể để cho cơ nghiệp bao nhiêu năm nay bà liều mạng đánh đổi bị hủy dưới tay Hứa Ân Tịch được.

“Chị Hồng, còn đang vội sao?” Một gã đàn ông trực tiếp đẩy cửa đi vào cắt đứt suy nghĩ của Tống Hồng.

“Ai cho phép cậu vào mà không gõ cửa hả?” Tống Hồng hướng về phía gã đàn ông trước mặt giận dữ gầm lên.

“A, thực xin lỗi, chị Hồng tôi lập tức đi ngay.” Tựa hồ đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy chị Hồng giận dữ đối với hắn như thế, sợ tới mức có chút run rẩy.

“Ừ, em muốn đi sao?”

Tống Hồng thấy vậy, ngữ khí lập tức dịu đi. Chuyển biến quá nhanh trong tình thế này khiến cho người thanh niên có chút khó hiểu.

“Tôi. . . tôi. . .” Hắn thậm chí nói cũng có chút lắp bắp.

“Quách An, cậu tới nơi này, không phải là muốn hỏi người phát ngôn tác phẩm ‘thiên ý’ đã xác định chưa hay sao?”

Ánh mắt của bà ta vẫn gắt gao theo dõi khuôn mặt tuổi trẻ anh tuấn của hắn, sau đó một đường đi xuống cơ ngực cường tráng của hắn, xuống một chút nữa sau đó . . . thất thần ở điểm mấu chốt của hắn . . .

Nhìn thấy ánh mắt chị Hồng chuyển biến, tâm tình Quách An cũng dần dần buông lỏng. Loại ánh mắt này hắn từng gặp qua một lần, cũng là một lần kia hắn thỏa mãn bà ta sau đó hắn nhanh chóng nhận được vai thứ chính trong một vở kịch lớn. Vai diễn này cũng làm cho hắn trong giới điện ảnh và truyền hình có được sự khởi đầu. Hắn cũng rất rõ ràng, nếu kế tiếp muốn có sự phát triển hơn nữa hắn còn cần dựa vào bà ta, cho nên hắn mới đứng ở đây. Dù rằng hắn cỡ nào không muốn bán rẻ tiếng cười mua vui cho cái loại đàn bà lẳng lơ đã nhàn nhê mất đi sáng bóng này.

“Em biết chị ghét nhất là tự tiện hay không?”

Tống Hồng đến gần bên cạnh hắn. Một bàn tay nhẹ nhàng mà chỉ chỉ ở trước ngực hắn, trong thanh âm bắt đầu có chút mờ ám . . .

“Tôi tuy rằng không biết chị Hồng ghét cái gì nhất, nhưng là tôi biết rõ chị Hồng hiện tại thích cái gì!” Thanh âm của hắn cũng bắt đầu mờ ám theo, tay hắn cầm lấy tay kia của bà ta nhẹ nhàng đặt lên miệng mà cắn.

“Vậy a, em cũng nên nói cho chị Hồng biết chị Hồng hiện tại thích cái gì?” Bà ta tự hồ có ý dựa sát của hắn mà khơi gợi hứng thú. Bà ta muốn biết kế tiếp gã này muốn làm gì, nghĩ muốn chơi cái gì!

Quách An chính là chỉ xấu xa cười, đem Tống Hồng áp lên vách tường, thân thể hắn gắt gao mà dán lên. Nơi mẫn cảm nhanh chóng trương đại ở bên bắp đùi của bà ta. Làm cho bà ta cảm nhận được sự nóng cháy cực đại của hắn.

Còn chưa chờ Tống Hồng có phản ứng, hắn đột nhiên mà nâng một chân của bà ta lên, làm cho nó vững vàng quán ớn lên lưng chính mình, mạnh mẽ đem cơ thể đâm về phía bà ta.

“A. . .” Đối với việc đột nhiên thô lỗ với bà ta như vậy, thân thể của hắn rất dễ chịu, nơi mẫn cảm của bà ta lập tức còn có phản ứng.

Tay hắn bò lên trước ngực bà ta, dùng sức mà nhào nặn, hơi thở ồ ồ nặng nề làm cho thân thể hắn càng thêm hưng phấn. Ham muốn của Tống Hồng thoáng cái đã bùng nổ triệt để. Tay bà ta khẩn cấp mà cời quần áo của hắn.

Không hề có dạo đầu, hắn mỗi lần lại dùng sức, mạnh mẽ đưa thân thể của hắn tiến vào, gắt gao mà bắt lấy chân của bà ta. Dùng sức mà càn quấy trong cơ thể của bà ta.

“Ừm, mạnh nữa lên, mạnh mẽ mà đâm vào chị. . .” Hai tay chị Hồng gắt gao mà ôm lấy bờ vai hắn, hai chân cũng gắng sức mà kẹp chặt thắt lưng hắn. Thậm chí làm cho hắn dùng sức để ra sức trong cơ thể mình. Ở thời khắc cơ thể bà ta tiếp nhận hắn đâm tới thân thể của bà còn phải chịu đựng một lực đạo khác tuy rằng khiến cho bà có nỗi khổ riêng, nhưng lại càng làm cho bà càng thêm hưng phấn.

“Nhanh. . . chị muốn nhanh. . . dùng sức nữa đi. . .” Tống Hồng hưng phấn mà kêu to, thân thể của bà ta dưới tình huống này sẽ nhanh chóng co rút cực hạn, thậm chí so với đàn ông còn ham muốn hơn.

Quách An ra sức mà lấy lòng bà ta. Dùng toàn bộ sức lực của bản thân va chạm vào người đàn bà trước mặt này, một lần lại một lần chỉ cầu bà ta có thể đạt tới đỉnh điểm.

“Phải, chính là cảm giác này!”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Cô thiếu tôi một đêm

Đây là đêm cuối cùng, Ân Tịch ở trong lòng nhớ kỹ, năm ngày năm đêm, rốt cục đã kết thúc. Mà người đàn ông này, sau khi cô bị thương nhất định không có gặp mặt cô nữa, tựa như trước mắt dường như là chuyện lớn nhất của cô.

Nghĩ đến đây, trong lòng dâng lên một tia mềm mại, mặc kệ hắn có dự vọng lớn thế nào với phụ nữ, thậm chí làm bao nhiêu trò để nhục nhã cô, nhưng cũng coi như hắn đã cứu giúp cô vượt qua ải này.

“Hứa tiểu thư, Thân thiếu gia cho mời cô tới” Nữ hầu nhẹ nhàng mà nhắc nhở.

“Được” Ân Tịch nhẹ nhàng đáp lời, chậm rãi hướng về phía cửa đi đến.

“Đóng cửa lại!” Thanh âm lạnh lùng của Thân Tử Duệ lên tiếng nhắc nhở, ánh mắt hắn lại vẫn dừng ở ngoài cửa sổ, một góc thành phố hiện ra dưới trời đêm.

Quả là yên tĩnh và mỹ lệ khác thường.

“Thân tiên sinh, ngài tìm tôi?” Trong lời nói của Ân Tịch tựa hồ như là hỏi cho có lệ.

“Có phải tôi không tìm cô, cô liền tính cứ như vậy mà đi?” Ngự khí của hắn một lần nữa lại lạnh lẽo vang lên, hắn phát hiện hắn rất dung túng cô gái này, dung túng đến mức chính bản thân hắn có lúc nghĩ mà sợ, hắn không thể cứ như vậy coi nhẹ mà buông tha cho cô được . . .

“A, không phải, Thân tiên sinh!” Ân Tịch dường như nghĩ muốn giải thích, rồi lại cảm thấy được lời giải thích của mình quá là thừa thãi.

“Vậy sao?” Thân thể hắn bắt đầu hướng về phía cô, người phụ nữ này chẳng lẽ không biết thân phận của chính mình là gì sao? Cần làm chuyện gì đều cần hắn phải nhắc tới mới tính sao?

“Tôi chỉ là. . . tôi chỉ là. . .” Gương mặt Ân Tịch có chút ửng hồng, nói được một nửa nhưng thế nào cũng không nói được nữa.

“Chẳng qua là muốn dùng cách này để khơi mào dự vọng của tôi đối với cô sao?” Tay hắn mạnh mẽ đem cô kéo đến gần thân thể hắn, gắt gao dán chặt vào đối phương.

“Không phải, anh hiểu lầm tôi!”

“Ha ha, hiểu lầm, kiểu hiểu lầm này chính là từng bước từng bước câu dẫn tôi, không phải sao? Nếu là như thế, cô nên hiểu rõ nội dung giao dịch đi. Không cần để cho tôi lần nào cũng phải . . . nhắc nhở cô, thời điểm nào nên làm cái gì thời điểm nào không nên làm cái gì!” Hắn giống như bị cái gì đó chọc giận mà chính hắn cũng không hiểu bản thân vì sao lại như thế? Là muốn cô đến mức hắn không thể không dùng cách nào đó để cột chặt cô ở bên cạnh sao?

Ân Tịch chỉ là cúi đầu cắn môi. Đầu của hắn nhích lại gần, hương thơm nồng đậm thân nhiên trên tóc tràn ngập không khí, vẩn vút xung quanh cổ cô.

“Đêm nay, không thể được, không nên như vậy. . .” Trong giọng nói của Ân Tịch dường như mang theo một tia khẩn cầu.

Hắn giống như không buồn nghe đến ngữ điệu của cô, tiến gần thân thể mềm mại của cô.

Dự vọng vài ngày chưa phát tác tựa như sóng chiều dâng trào cuộn cuộn. Hương thơm như có như không trên người cô làm cho hắn càng thêm muốn ngừng mà không được. . .

“Tôi muốn. . .” Hắn cúi đầu mà cất giọng, tay không kiềm hãm được bắt lấy nơi đầy đặn, mềm mại của cô mà xoa nhẹ.

“Ừ, . . Không cần.” Bàn tay Ân Tịch bao trùm ở trên tay hắn tựa như muốn ngăn cản hành động của hắn.

Thân Tử Duệ cố chấp mà gạt tay cô ra, dọc một đường đi xuống. Thân thể của cô rõ ràng là rất miễn cảm, nhưng lúc nào cũng ra vẻ thánh nữ. Được cứ như vậy đi, nhưng cô vẫn vô thức mà bị vây khốn trong thân thể của hắn. . .

Hắn nhất định phải làm cho gười đàn bà này phải van cầu hắn muốn cô. Khóe miệng cũng từ từ nổi lên ý cười xấu xa, thậm chí trong lòng hắn còn hiện lên ý nghĩ tà ác.

Tay hắn đi tới bụng của cô nhẹ nhàng mà vuốt ve, một bàn tay xé rách quần áo của cô. Nửa thân trên trắng ngần lộ ra, tóc thật dài dán trên mặt, mắt khẽ nhắm lại, ngọn đèn chiếu xuống thân thể cô. Bức họa trước mắt thực sự mê người, hắn hận không thể ngay tức khắc cắn nuốt cô vào bụng, bá đạo mà độc chiếm.

Hình ảnh như vậy ngoài hắn ra có tên đàn ông nào khác được thấy qua chưa?

Miệng của hắn dùng sức mà cắn lên vai cô, hung hăng mà cắn đi xuống.

” . . Ah. . .” Ân Tịch đau đến nhین không được kêu lớn thành tiếng, hành động bất ngờ này làm cho cô có một tia vui sướng khó hiểu lại có chút bất an.

“Tôi muốn cô nhớ kỹ, nhớ kỹ miệng của tôi từng ở trên người cô lưu lại dấu vết. Cho dù là cô có đàn ông khác, cô cũng phải nhớ kỹ điều tôi nói.”

Hắn bá đạo như con cuồng phong thổi quét qua.

Ý nghĩ nực cười non nớt này có phải quá trẻ con rồi không? Đường đường là tổng giám đốc Thân Thị mà lại có hành động bá đạo như vậy sao, Ân Tịch nhìn không được mà nở nụ cười.

Thân Từ Duệ cũng không biết vì cớ gì bản thân mình đột nhiên lại có hành động như thế. Từ trong đáy lòng hắn hy vọng cô gái này sẽ vĩnh viễn không thể xóa mờ dấu vết của hắn trên thân thể cô, cảm xúc khi hắn ở trong cơ thể cô . . .

Tay hắn bắt đầu hướng xuống phía dưới bụng cô, Ân Tịch nhanh tay mà nắm lấy.

“ . . Không cần . . Đêm nay, thật sự không được.” Cô gắt gao bắt lấy tay hắn không cho hắn di chuyển xuống dưới nữa.

“ . . Tôi nói rồi. Không cần giả vờ như vậy, nếu không tôi sẽ cho cô nếm thống khổ tột cùng.” Trong mắt hắn tràn đầy dục vọng, ánh mắt hắn nhìn cô bá đạo như vậy, có hung hăng chiếm giữ cùng yêu cầu mãnh liệt.

Tay Ân Tịch chậm rãi buông ra, ánh mắt chậm chậm nhắm lại, cô biết, cô không có quyền mà yêu cầu hắn dừng lại.

Cô hiện tại bất quá chỉ là tình nhân, công cụ làm ấm giường của hắn.

Từ trong mắt cô nhẹ nhàng rơi xuống hai giọt nước mắt, cô cũng không biết chính mình là vì cái gì; vì cái gì phải khóc chứ?

“Giao dịch này vốn là do cô tình tôi nguyện. Cô khóc như vậy là vì cái gì?” Người khác chỉ biết cho rằng cô giả bộ thuần trang cao khiết, bước chân vào con đường này, nó vốn đã không nên tồn tại nữa, không phải sao?

Dường như cảm giác được cảm xúc của cô có điều gì đó không bình thường. Hắn ngừng đầu, chỉ thấy hai mắt cô nhắm lại nước mắt tuôn trào. Hắn rút cuộc cũng dâng lên một tia không nở, nhưng rất nhanh đã bị phần nộ thay thế.

Chẳng lẽ cùng hắn ở một chỗ, cô thống khổ đến như vậy sao?

Vậy thời điểm cô ta ở dưới thân thẳng đàn ông khác hầu hạ chẳng lẽ cũng không hưng phấn sao?

Tay hắn không hề do dự hung hăng mà trượt đi xuống, lập tức hắn dường như nhận thấy được có cái gì không đúng, lông mi hơi hơi nhún lại.

“Cô. . .” Hắn tựa hồ muốn nói nhưng sao lại không biết nên mở miệng thế nào.

“Thân tiên sinh, nếu ngài muốn, ngài có thể không cần để ý nhiều. Chỉ cần ngài không cảm thấy bẩn là được.” Lời nói của Ân Tịch lạnh như băng cốt, gương mặt lộ vẻ tê tái.

“Cô. . , đây là thái độ gì? Cô nghĩ rằng tôi không dám sao?” Thân Từ Duệ chán ghét vẻ tê tái cùng lạnh như băng của cô trước mắt hắn, chán ghét cô đối với cái gì đều có thái độ bất cần. Đây là châm chọc hắn sao?

“Ngài hiểu rõ, tôi không phải có ý tứ kia, tôi cũng không nghĩ chu kỳ sẽ tới trước. Cũng không phải tôi không có tâm tình vui vẻ mà hầu hạ.” Cô một chữ lại một chữ mà nói hết. Thời điểm khi cô từ chính miệng nói ra hai chữ hầu hạ, cả người của cô càng thêm trở nên lạnh như băng. Dù cho hắn còn để thân mình đề lên người cô, cô đã có cảm giác thân thể của hắn biến lạnh.

“Tôi sẽ không muốn thân thể của một người đàn bà đang bẩn, nhưng là đêm nay, cô nợ tôi. Lần sau, tôi nhất định sẽ tìm thời điểm đòi lại.” Thân Từ Duệ cảm giác được sự thay đổi của cô, hắn cũng không phải người vô si. Phụ nữ thời kì đặc biệt cho dù hắn khó nhẫn nại đến đâu cũng sẽ không đi ép buộc.

Nếu như hắn muốn, không chỉ đối với phụ nữ là một loại thương tổn; lại càng đối với chính mình là một sự si nhục.

Đàn bà tuy rằng như quần áo, nhưng hắn ít nhất là tôn trọng phụ nữ, đặc biệt trong thời kì sinh lý.

Hai người giằng co ở nơi này, trong bầu không khí trầm mặc. Không khí làm cho hai bên đều có chút khó xử, muốn phải thoát nhưng lại lưu luyến không rời. Hắn cảm giác được thân thể của hắn từ từ lạnh lẽo. Cự nhiên trong lòng hắn dâng lên một chút thương xót, hắn muốn ôm cô, làm cho cô ấm áp.

Ý tưởng này một khi đã nảy sinh, tay hắn thật tự nhiên đã đem đầu của cô vùi ở tại trước ngực, một tay nhẹ nhàng mà ôm là thất lưng của cô. Cái gì cũng không làm. Liên đặc biệt nghĩ, muốn im lặng như vậy mà ôm cô.

Thay đổi quá nhanh, Ân Tịch đối với cử chỉ ôn nhu bất ngờ của hắn có điểm trở tay không kịp. Trên người hắn hơi thở nam tính nhàn nhạt, thân thể cô lạnh như băng cùng chết lặng nhưng cô cự nhiên không có cự tuyệt. Thậm chí có chút tham luyến là tham luyến hắn lúc này ôn nhu cùng ấm muội.

Có lẽ sẽ là một đêm sau cùng, có lẽ hai người bọn họ mỗi bên đều tồn tại bí mật nhỏ. Đường như ai cũng không có ý muốn phá bỏ chút yên tĩnh này. Im lặng kéo dài mãi đến khi Ân Tịch khắc chế không được nhỏ giọng thân ngâm.

“Hừm, cô làm sao vậy?” ngữ khí hắn thực tự nhiên liền khản trương.

“ . . U . . ” không biết sao làm sao Ân Tịch chỉ biết cắn chặt miệng. Chịu đựng đau đớn kịch liệt do đau bụng kinh mang đến. Mỗi kì nguyệt san, ngày đầu tiên đều là thời điểm cô thống khổ nhất. Có đôi khi thậm chí đau đến co giật đành phải nằm nghỉ.

Hắn dường như linh ngộ được điều gì, “Có phải không thoải mái hay không? Nếu như đau thì la lên, không cần kiềm nén.”

Ân Tịch nghe câu nói này giống như đã từng quen biết, sống mũi đột nhiên dâng lên chua xót. Hắn có nhớ lại khi còn bé hắn đã từng cõ vũ một tiểu cô nương không? Hắn liệu có biết được tiểu cô nương hiện tại chính là cô gái ở trước mắt không?

Thân Tử Duệ ôm cô như ôm một cô công chúa, đem cô nép vào trong ngực mình. Tay cô rất tự nhiên liền vòng ôm lên cổ hắn. Vì sao? Vì cái gì cô vào lúc này đây lại có được một loại sùng nịch ôn ái? Cô không nên đi hưởng thụ, cô cần phải cự tuyệt, cần phải bài xích.

Hắn đem cô nhẹ nhàng mà đặt trên giường lớn mềm mại, đem gối đầu tựa vào lưng của cô sau đó dùng chiếc đệm giường đặt trên bụng cô. Hắn như thể ôn tình mà săn sóc, so với Thân Tử Duệ mà cô biết quả là hai người hoàn toàn khác biệt . . .

Hắn có điểm sùng nịch đưa tay che bụng của cô, thì thào ” Vẫn còn rất lạnh.”

Hắn cầm lấy điện thoại ở bên cạnh, đơn giản mà nói: “Làm cho Hứa tiểu thư một chén nước đường đồ lên đây, đưa đến phòng cho tôi.”

Ân Tịch lại một lần nữa mở to hai mắt nhìn phía hắn. Ánh mắt hắn lộ vẻ một phần thâm thúy đặc ý không có vẻ đen tối, có phần thanh liệt cũng có vẻ dịu dàng.

“Phi! không cần dùng loại ánh mắt ấy nhìn tôi, nếu không tôi không biết kế tiếp tôi sẽ làm ra chuyện không tốt gì đâu!” Trong mắt hắn không có ý tốt mà cười xấu xa, thậm chí mang theo một tia bất mãn nghịch ngợm.

Ân Tịch khản trương quá mức, lấy tay gạt gao mà nắm chặt chần mềm, như là tìm cái gì đó để chống đỡ nội tâm đang cuồng loạn của chính mình.

Mỗi vẻ mờ ám của cô bất quá cũng đều lọt vào mắt hắn, mà tất cả mờ ám của cô đều làm cho trong lòng hắn có cảm giác muốn có được cô.

Luôn luôn chính mình bị cô kích thích.

Đây thực là một đêm kỳ diệu. Nhìn như là một sự kết thúc, mà thực sự thì lúc này trò chơi mới thực sự bắt đầu . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ngoài ý muốn phát hiện ra

Nước Anh, tại biệt thự xa hoa, Trữ Dịch xử lý xong tất cả mọi công việc rồi cực cũng thờ phào nhẹ nhõm. Lần này giao dịch tuy rằng tổn thất không ít nhưng cuối cùng không có tổn hại lớn đến nguyên khí. Chính là anh trai ước đoán chừng một hai tháng sau mới có thể khôi phục.

“Anh hai!” Thanh âm mềm mại ở bên tai hắn khe khẽ vang lên.

“Em gái, làm sao vậy? Sắc mặt nhìn qua thế nào lại kém như vậy.” Trữ Dịch đứng dậy đi đến bên Trữ Hạ, lấy tay xoa đầu cô, nghĩ cô có phải bị ốm hay không?

“Anh hai, em không sao, em muốn về thành phố K, càng nhanh càng tốt!”

Trong thanh âm của Trữ Hạ mơ hồ lộ ra sự bất an.

“Có phải là nhớ Tử Duệ hay không, còn chưa hết hi vọng sao?” Trữ Dịch vỗ về mái tóc em gái, nhẹ giọng hỏi. Em gái này đối với Thân tử Duệ tình cảm thâm thiết. Tuy rằng anh cùng Tử Duệ huynh đệ tình thâm nhưng anh cũng không có biện pháp cưỡng ép Thân Tử Duệ yêu thương em gái mình.

Có đôi khi anh thấy rất kì quái, em gái Trữ Hạ bộ dáng xinh đẹp động lòng người, lại ôn nhu lương thiện, vì cái gì mà Tử Duệ lại không thích cô. Mặc dù hai bác Thân thực xem trọng Trữ Hạ nhưng anh biết Tử Duệ không thích cô.

“Anh hai, em không làm được . . . không thể không nghĩ đến anh ấy? Em cũng không làm được việc không yêu anh ấy. Cho dù em chỉ là được cưới về nhà, bên ngoài còn có đàn bà khác, em cũng không để ý, chỉ cần có thể làm cho anh ấy ở bên cạnh em là được rồi. Như vậy có phải em rất thấp hèn hay không?” Thanh âm Trữ Hạ tràn đầy dịu dàng mà ủy khuất. Kiềm nén tình yêu với Thân Tử Duệ, cô từ năm 10 tuổi thì đã yêu người đàn ông này vẫn không hề thay đổi.

Khi còn nhỏ, cô nghĩ đến là cô chưa đủ lớn cho nên cảm thấy được Thân Tử Duệ không thích cô. Chờ cô trưởng thành trở nên xinh đẹp chính là Tử Duệ vẫn không thích cô, chỉ xem cô như là em gái.

Mẹ Từ Duệ nhắm cô là vị hôn thê của hắn, hắn nói với cô không nên tin là thật. Kia là ý tứ của mẹ hắn, không phải ý của hắn.

Nhưng mà cô coi là thật thì sao? Cô với bất luận việc gì đều cho là thật, chính là hắn vì cái gì lại không hiểu được ý tứ của cô chứ.

“Em gái, anh hai đã nói với em, Từ Duệ hẳn đã tìm được người hắn thích rồi không nên ép miễn cưỡng nữa. Anh hai nhất định sẽ kiếm cho em một người đàn ông càng ưu tú hơn. Nhất định so với Thân tử Duệ càng mạnh mẽ hơn.” Trữ Dịch an ủi em gái, anh không muốn em gái quý báu duy nhất của anh không vui.

“Từ Duệ tìm được người đó, chính là cô gái trong vụ bê bối lần này sao?” Ánh mắt Trữ Hạ u oán, làm cho Trữ Dịch trong lòng không nhịn được phát đau. Lần này em gái anh đúng là quá si tình.

“Cô gái kia quả thật là người trong giới giải trí, nhưng là em nói bê bối nào? Gần đây xảy ra chuyện gì mà anh không biết sao?” Trữ Dịch nghi ngờ mà nhìn em gái.

“Ừm, Từ Duệ dẫn theo một cô gái đi đến lâu đài ở Pháp, cô gái kia tên gọi là Hứa Ân Tịch, chính là cô gái Từ Duệ yêu mến mà anh nói sao?” Trữ Hạ trong mắt có một loại vẻ đẹp đơn thuần.

“Hứa Ân Tịch, Hứa Ân Tịch, Ân Tịch, Ân Tịch. . .” Trữ Dịch lẩm bẩm, sao tên lại giống nhau như vậy, năm đó anh vì sao lại không hỏi cô ấy họ gì.

“Anh hai, anh sao vậy?” Trữ Hạ tựa hồ cảm thấy được thần trí của anh có điểm không đúng.

“Anh không sao, Từ Duệ chính xác không phải yêu mến cô gái họ Hứa kia, có phải nghĩ sai rồi hay không?” Trữ Dịch cảm thấy được sự việc bắt đầu ngày càng mơ hồ.

Như thế nào tất cả nghe ra đều không thích hợp.

“Chính là bê bối của cô gái họ Hứa kia, hơn nữa Từ Duệ vì cô gái này căng thẳng quan hệ với Hạ Thiên Triệu. Nghe nói hắn còn vì cô gái này đuổi Niếp Thanh ra khỏi tòa thành.” Giọng nói của Trữ Hạ càng ngày càng thấp, càng ngày càng tuyệt vọng. Cô tuy rằng biết Thân Từ Duệ bên ngoài có rất nhiều đàn bà, nhưng hẳn đều là chơi đùa thỏa mãn bản thân, chưa hề có một lần hắn chính thức để tâm, chính là lúc này đây, cô cảm giác được cô gái tên Hứa Ân Tịch kia có thể cướp mất Từ Duệ từ bên người cô.

“Em gái, em đừng vội, anh đi tìm hiểu tình hình một chút, đừng nghĩ nhiều chuyện không tốt. Thân Từ Duệ hẳn cũng không thích hợp với em, em nên tìm một người đàn ông trong lòng chỉ em, yêu em, biết không? Như vậy anh và mọi người cũng mới có thể yên tâm đem em gả đi.” Anh nhẹ nhàng mà ôm em gái vào trong ngực, làm cho cô tạm thời có thể có một bờ vai đáng tin cậy.

Trữ Hạ mặc dù biết Thân Từ Duệ không yêu cô, thế nhưng cô lại không làm được việc không yêu hắn. Ở trong lòng cô đã từng thề: Mặc kệ Từ Duệ hắn có yêu cô hay không, chỉ cần có thể trở thành vợ của hắn, muốn cô làm cái gì cô cũng nguyện ý.

Hứa Ân Tịch chính là Ân Tịch sao? Có thể như vậy sao? Không được, anh không thể bỏ qua bất luận cơ hội gì có thể tìm được cô. Hiện tại anh sẽ đi tìm hiểu một chút về cô gái Hứa Ân Tịch này.

“Ân Tịch. . . Ân Tịch. . . Anh đã nói rồi, anh sẽ trở về tìm em, em nhất định phải chờ anh, chờ anh đến bên cạnh em, bảo vệ em suốt cuộc đời.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Trời long đất lở

“Không thể nào, chuyện này không có khả năng là thật, tuyệt đối không có khả năng, nhất định là sai rồi, nhất định là sai rồi. . .” Ân Tịch lắc đầu không muốn tin tưởng những gì cô nghe được.

“Cháu bình tĩnh một chút được không? Ân Tịch” Di Hồng lòng dạ tái tái nhìn về phía cô.

“Ừ, không, di Hồng, di gạt cháu, cháu không tin, Hạ Vũ đâu? Cô ấy vì cái gì không tới gặp cháu? Cô ấy đã hứa với cháu sẽ giúp cháu chiếu cố bọn họ mà.” Ân Tịch giống như mất đi tự chủ, điên cuồng mà gào thét.

“Ân Tịch, cháu bình tĩnh, hiện tại chủ yếu là cần phải bình tĩnh!” Di Hồng lớn tiếng mà lại gào thét như trước.

“Căn bản là không có khả năng xảy ra chuyện này. Tôi không tin, tôi phải về nhà, các người lập tức bảo lái xe quay lại, tôi phải đi về! Tôi phải trở về!” Ân Tịch nhất thời gần như điên lên.

Thế giới này như thế nào lại thay đổi nhanh như thế. Thời điểm cô đi bà ngoại vẫn rất tốt, còn Tiểu Úc, con bé còn làm nũng, còn nói cô tìm người đàn

ông tốt. Cô đi Pháp 5 ngày, khi về Di Hồng nói với cô, những người thân yêu nhất của cô đã không còn. Cô như thế nào cũng sẽ không tin tưởng! Tuyệt đối không tin sẽ xảy ra chuyện như vậy.

“Một chút cái gì? Tôi muốn mọi người nhanh lên, nhanh lên, tôi muốn nhanh lên.” Ân Tịch với tình hình trước mắt là lần đầu tiên kích động như thế này. Cứ một lần lớn tiếng mà đem chính mình đi gây sự với người khác.

Di Hồng gắt gao mà nắm lấy cánh tay của cô, sợ cô kích động sẽ làm ra chuyện khác thường.

Rất nhanh xe ngừng lại ở dưới lầu nhà cô. Cô thậm chí là chột vật mà bước xuống khỏi xe. Nhanh lên, cô thậm chí nhanh lên một chút. Về đến nhà, sau đó trông thấy bà ngoại ở bên Tiểu Úc chơi đùa, theo đạo lý mà trách mắng cô.

Khi cô đứng ở trước cửa nhà thì trước mắt chính là tro tàn vụn vụn cháy còn lưu lại. Bên trong không có vẻ gì của tiếng hoan hô, cười nói. Cũng không có bất kỳ hình ảnh gì, tất cả chỉ đều là tro tàn.

“Không, không, tôi là đang nằm mơ, tôi đây là đang nằm mơ, tôi đây là đang nằm mơ, tôi hiện tại muốn ngủ, đang ngủ là tốt rồi, đang ngủ là tốt rồi.” Ân Tịch bắt đầu nói năng lộn xộn.

Di Hồng ở một bên nhìn thấy bộ dạng sụp đổ của cô, trong lòng hiện lên một tia không đành lòng cùng khổ sở. Cô gái này theo bà biết thì từ khi bắt đầu đã trắc trở. Cuộc sống giống như lúc nào cũng chỉ toàn những vấn đề khó khăn.

“Di nói cho tôi biết, đây là có chuyện gì? Vì cái gì lại như thế này? Đây hết thấy đều là giả, đúng không?” Ân Tịch trông như con sói bị mất mồi.

“Ân Tịch, con hãy nghe di nói. Nơi này con thấy tất cả đều là sự thật, đều là sự thật!” Tống Hồng lớn tiếng quay về phía cô, muốn cho Ân Tịch nhìn thẳng sự thật.

“Không, bà là kẻ lừa đảo, bà là kẻ lừa đảo, bà nói cho tôi biết, đều là giả. Bà đem nơi này ngay trang giống nhà của tôi. Kì thật đây vốn không phải nơi tôi cùng Tiểu Úc và bà ngoại sống. Bà nói dối, bà nói bà gạt tôi có ý đồ gì? Bà nói... Bà nói đi... Bà nói đi, a a?” Ân Tịch dường như chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình, căn bản là không muốn tỉnh lại.

“Bốp! Bốp!” Hốp với hai tiếng, Tống Hồng không chút do dự đánh vào mặt Ân Tịch, bà ta muốn làm cho cô tỉnh lại. Bà ta không thể để cho cô suy sụp được.

Hai cái tát đánh xuống, Ân Tịch dường như có chút lấy lại tinh thần. Trong giây lát, cao giọng mà khóc rống lên.

Tống Hồng đi qua, gắt gao mà đem cô ôm vào trong ngực. “Ân Tịch, lớn tiếng mà khóc đi, đem đau buồn mà đều khóc ra đi!” Lúc này đây phải an ủi cô, kẻ tiếp mới tiến công. Đối với cô ta mà nói, lại là một lúc nhận ba gánh nặng đau đớn kịch liệt.

Trữ Dịch đang nghe nhân viên cấp dưới báo cáo, sắc mặt có điểm một chút một chút ngày càng u ám, cho đến khi hiện ra tất cả đều là mây đen.

“Trữ Tổng, đây đều là tư liệu tôi tìm người tra được. Ở đây đại thể đúng là có người họ Hứa từng sống. Năm đó người đã từng ở Tề gia, cũng chính là đã từng ở bên cạnh biệt thự Trữ Gia, Tề Gia.”

Trữ Dịch gắt gao nắm chặt tay thành quyền, trong lòng dâng lên một trận lại một trận đau đớn kịch liệt. Anh đau chính bởi cô, người anh yêu nhất, cô gái sau đó gặp những điều thống khổ nhất mà anh lại không có ở bên. Ghê tởm hơn chính là bọn họ ở cùng trong một thành phố mà anh lại không tìm được cô.

Anh nhìn ảnh chụp của Ân Tịch, khóe mi kia thấp thoáng nốt ruồi màu đỏ, là quen thuộc như vậy, biểu tình cô khẽ cười xa lạ cũng quen thuộc tập kích vào đại não anh. Nhiều năm như vậy không gặp, cô lớn lên xinh đẹp càng thêm thanh mỹ động lòng người.

Đó là Ân Tịch của anh, anh sẽ không lại để những người khác tới làm tổn thương cô. Cho dù kẻ đó thật là huynh đệ tốt, anh cũng sẽ không nhượng bộ để hấn đến ức hiếp cô. Từ nay về sau, ai cũng đừng nghĩ khi dễ Ân Tịch.

Thân Từ Duệ, đồ hỗn đản. Anh ở trong lòng phát hận mà mắng, mạnh mẽ mở đóng cửa, hướng tới gara ngầm mà đi đến. Anh nhất định muốn hỏi tên kia cho rõ, nhất định phải đi cảnh cáo tên đản ông chết tiệt này.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Sóng trước chưa tan, sóng sau đã ập tới

Khi Ân Tịch còn đang đắm chìm trong nỗi đau khổ mất Tiểu Úc và bà ngoại, thì tin tức đáng sợ kia nhanh chóng đưa đến tiếp, đây đúng là bệnh viện gọi

điện tới.

“Nói!”

“Vi sao đột nhiên lại như vậy? Mẹ tôi không phải vẫn rất tốt sao?” Ân Tịch trong giọng nói bắt đầu có vẻ vô lực, thậm chí nghĩ muốn chết ngay lập tức. Chính là cô không thể không mạnh mẽ chống giữ cho bản thân cô không ngã xuống.

“Hứa tiêu thư, tình hình người bệnh đột nhiên chuyển biến xấu, chúng tôi cũng không có nghĩ đến. Hiện tại biện pháp duy nhất là phải nhanh chóng phẫu thuật, xin mời khẩn trương đến bệnh viện để tiến hành các thủ tục có liên quan. Nếu như cô xác định muốn làm phẫu thuật như đã nói, trước tiên mời chuẩn bị một trăm vạn.” Thanh âm lạnh như băng giống như một cây đao đâm thẳng vào đại não của cô.

“Một trăm vạn.” Giọng nói Ân Tịch một lần nữa khẩn trương vang lên. “Như thế nào đột nhiên phải nhiều như vậy?”

Tổng Hồng đứng ở bên cạnh cô, vẫn yên lặng mà nhìn phản ứng của Ân Tịch. Bà ta biết rõ lúc này Ân Tịch trừ bỏ cầu xin bà ta ra thì cũng không tìm được người khác. Mà bà ta cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ mà Thân lão đại giao cho.

Làm như vậy mặc dù có chút tuyệt tình nhưng mà vì lợi ích của bản thân, bà ta chỉ có thể làm như vậy. Huống chi chỉ cần Ân Tịch bước theo từng bước này, phía trước chờ đợi cô nói không chừng là cơ hội trở thành ngôi sao.

Ân Tịch đánh rơi điện thoại, cả người tê liệt ngồi trên mặt đất. Cô cảm thấy được bản thân mình nghĩ muốn cứ như vậy mà chết đi. Bà ngoại và Tiểu Úc đã đi rồi, bệnh tình của mẹ chuyển biến xấu, cô đã không còn gì lưu luyến cuộc đời này. Nếu đã như thế thì cả nhà cùng chết đi!

Ý nghĩ đáng sợ này sinh ra trong đầu cô chốc lát, cô thể nhưng có phần muốn gạt đi. Đúng vậy, thế giới này có còn gì là quan trọng để cô vương bận, cũng không có cái gì là đáng giá sao cô lại lưu luyến.

Tổng Hồng nhìn bộ dạng của Ân Tịch đã mất hết khí lực. Nhưng hoàn toàn không giống bình thường bà ta thấy, cô gái kia không dao động cũng không suy sụp. Trong đầu cũng tìm cách cho ý kiến:

“Ân Tịch, hiện tại cháu phải cố gắng đứng lên, mẹ cháu còn chờ cháu tới cứu mạng. Cháu không thể suy sụp như vậy!” Tổng Hồng muốn nhắc nhở cô một lý do sống. Ít nhất trên đời này cô còn có người phải lo lắng.

Giương mặt lạnh lẽo như băng. “Tôi như thế nào mới cứu được mẹ? Bệnh viện nói phải một trăm vạn mới có thể làm cuộc phẫu thuật kia; năm đó tôi bán trinh tiết của mình cũng chỉ đổi lấy ba mươi vạn. Hiện tại làm sao tôi có thể kiếm được một trăm vạn nộp cho bệnh viện? Dù sao cũng là chết, mẹ sẽ chết, tôi cũng không sống một mình. Tôi và mẹ cùng xuống một lượt đi tìm bà ngoại và Tiểu Úc. Haha. . .” Giống như cười lại như chế nhạo, giống như khóc mà không phải khóc.

Cùng lúc tất cả tin dữ đều đồng loạt xảy ra mà còn vượt xa khả năng chịu đựng của cô. Đúng vậy, cùng mẹ chết đi, cùng đi đoàn tụ với bà ngoại và Tiểu Úc. Đây làm sao không phải một loại dũng khí bình thường mà hòa cùng với hạnh phúc.

“Ân Tịch, cháu nghe dì Hồng nói, dì Hồng có thể giúp cháu. Chỉ là một trăm vạn thôi, chỉ cần cháu nghe dì Hồng, dì Hồng nhất định giúp cháu có được số tiền này.” Tổng Hồng cũng ngồi xổm xuống, gặt gao mà nắm lấy tay cô.

Ánh mắt Ân Tịch có chút trì trệ, cũng không nghe vào lời nào của bà ta. Cố chấp mà sống, cô giống như nghĩ muốn cùng tất cả người thân cùng chết đi.

“Bác sĩ nói chỉ cần làm phẫu thuật này, mẹ cháu còn có khả năng tỉnh lại. Bà ngoại mất, Tiểu Úc mất thế nhưng còn lại mẹ cháu, mẹ còn chưa chết. Cháu như thế nào có thể vứt bỏ sinh mạng của mình chứ? Cháu như thế nào nhẫn tâm vứt bỏ mạng sống của mẹ cháu chứ. Nghĩ lại năm đó, cháu cùng với mẹ đã trải qua những điều gì? Cháu nghĩ lại xem vì cháu, mẹ cháu đã chịu bao nhiêu khổ cực, cháu như thế nào có thể nói vứt bỏ là vứt bỏ chứ?”

Tổng Hồng tuy rằng không rõ ràng lắm năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng là từ vết thương của Hứa Bội Dung mà suy diễn. Hai mẹ con cô đã trải qua một sự tình tuyệt đối là khó có thể tưởng tượng. Bà ta muốn dùng cách này để kích động Ân Tịch với mong muốn cứu chữa mẹ cô tỉnh lại, chỉ có như vậy bà ta mới có thể làm cho Ân Tịch đi vào cái bẫy đã được dựng sẵn. Bằng không, toàn bộ sẽ thành công toi.

Ngón tay Ân Tịch dường như co giật, ánh mắt yên lặng như trước có ánh sáng mà âm u giống như đã chết đi.

“Hứa Ân Tịch, cái chết của bà ngoại cháu cùng Tiểu Úc là chuyện ngoài ý muốn, cháu chẳng lẽ muốn đem chuyện ngoài ý muốn này áp đặt lên số phận mẹ cháu sao? Chính cháu bỏ đi một cái mạng không sao, chẳng lẽ cháu còn muốn vứt bỏ sinh mạng của mẹ cháu sao. Cháu cảm thấy rằng cháu làm như vậy không phải có lỗi với mẹ cháu, còn có bà ngoại và Tiểu Úc đã chết thì sao? Nếu cháu thật sự muốn chết đi sẽ không ngăn cản cháu. Hơn nữa đi còn giúp cháu để cho cháu toại nguyện. Bây giờ đi liền gọi điện cho bệnh viện nói với bác sĩ là cháu vứt bỏ không cần trị liệu gì hết, để bác sĩ liền ngừng truyền thuốc cho mẹ cháu. Di tin tưởng, không delay một giờ mẹ cháu sẽ vĩnh viễn đi theo cháu, cùng bà ngoại, cùng Tiểu Úc. Mà thủ phạm giết chết mẹ cháu chính là cháu!” Lời nói Tổng Hồng càng ngày càng lớn, nói xong lời cuối cơ hồ như gào thét lên.

Nói xong, Tổng Hồng cầm lấy điện thoại mà gọi cho bệnh viện, hướng về phía điện thoại mà hét lớn: “Tôi là người nhà của Hứa Bội Dung, hiện tại tôi chính thức tuyên bố là phẫu thuật này. . .”

“Không cần, không cần như vậy...” Ân Tịch đột nhiên đứng lên nhìn về phía Tổng Hồng. Nước mắt lóe lên trên gương mặt đau khổ làm cho phụ nữ cũng phải đau lòng.

“Dì Hồng, cháu nghe lời dì, chỉ cần có thể cứu sống mẹ cháu, dì bảo cháu làm cái gì thì cháu làm cái đó!” Thanh âm của cô khe khẽ không chút sức lực

thân thể bất an mà run rẩy.

Tổng Hồng nhìn cô, sau đó hướng về phía điện thoại nói: “Lần phẫu thuật này chúng tôi muốn làm. Hơn nữa sắp xếp thời gian phẫu thuật càng nhanh càng tốt. Phí phẫu thuật tôi sẽ lập tức cho người mang đến.”

Tắt điện thoại, Tổng Hồng nhìn phía Ân Tịch nở nụ cười mà nụ cười này ẩn chứa ít nhiều âm mưu mà chỉ có bà ta biết.

“Trừ tiên sinh, Thân tổng hiện tại đang họp. Mời ngài vào văn phòng của ngài ấy chờ một chút, cuộc họp kết thúc tôi sẽ thông báo ngay cho Thân tổng.”
Thư ký giải thích với Trữ Dịch.

Trữ Dịch xanh mặt “Cái phòng họp đó ở đâu? Tôi sẽ tự đi tìm hần.”

“Không được, đây là công ty, xin tôn trọng vị trí của Thân tổng một chút. Các ngài là bạn tốt hần là hiểu rõ những phép tắc này.” Thư ký bắt đầu giải quyết công việc như thường. Cô tuy rằng không dám đắc tội với Trữ Dịch thế nhưng lại càng không dám đắc tội với Thân Từ Duệ.

Trữ Dịch coi như không có nghe thấy lời của cô ta, bước chân rất nhanh hướng về phía phòng họp Hội đồng quản trị.

Anh nhất định muốn hỏi rõ ràng rốt cuộc một hồi sự tình này là như thế nào!

“Trừ tiên sinh, ngài thật sự không thể như vậy. Thân tổng hiện tại đang chủ trì một cuộc họp rất quan trọng, ngài coi như suy nghĩ cho đám người dưới chúng tôi một chút, xin đừng làm chúng tôi khó xử. Tôi cam đoan, chỉ cần Thân tổng kết thúc cuộc họp tôi sẽ lập tức thông báo Thân tổng đi gặp ngài được không?” Thư ký thấy anh không có phản ứng gì trong lòng càng thêm hoảng sợ, nếu làm loạn trong buổi họp Thân Từ Duệ trách tội, công việc của cô sẽ khó giữ được.

Bước chân Trữ Dịch tốc độ càng ngày càng nhanh. Thư ký phải chạy theo mới có thể đuổi kịp anh.

“Phanh...” Cửa phòng họp bị Trữ Dịch đẩy ra, tất cả các cổ đông đều nhìn về phía anh.

Trữ Dịch không có một tia sợ hãi, kiên định cao ngất mà đứng ở cửa. Thân Từ Duệ thấy bạn chí cốt trong biểu tình mơ hồ về phần nộ, cảm thấy không hiểu chuyện gì.

“Ừm, các vị cổ đông, hôm nay hội nghị tạm dừng tại đây. Về phương án kinh doanh quý IV trong tháng sau sẽ đưa đến tay các vị. Tan họp.” Thân Từ Duệ gấp bản báo cáo đơn giản mà nói.

Rất nhanh phòng họp chỉ còn lại có Trữ Dịch và Thân Từ Duệ nhìn nhau. Thân Từ Duệ dự cảm, hôm nay Trữ Dịch tìm hần tuyệt đối không phải chuyện tốt. Trữ Dịch luôn luôn bình tĩnh trầm ổn có thể kích động như thế khẳng định là đã xảy ra chuyện làm cho hần không thể chịu đựng được.

“Nói đi, cậu hôm nay sao lại như thế này mà tìm mình. Chuyện gì?” Thân Từ Duệ suy đoán cậu ta bị cái gì kích động, chẳng lẽ là vì chuyện của Trữ Hạ, tiểu muội của hần? Trữ Hạ ở trong lòng hần địa vị tuyệt đối là có thể kích động hần như bây giờ.

“Hứa Ân Tịch, mình muốn biết chuyện của cô ấy.” Trữ Dịch nói từng từ, mỗi từ nói ra đều cảm thấy khó khăn hòa cùng với đau đớn như thế. Người phụ nữ mà anh yêu nhất cùng với người anh em tốt của anh. . .

Nghe thấy tên Ân Tịch, Thân Từ Duệ trong nháy mắt có vẻ hốt hoảng, nhưng rất nhanh liền lấy lại bình tĩnh. “Mình biết cô ta, cậu là biết rõ đối với phụ nữ, mình cho tới bây giờ là không hề kháng cự, huống hồ là phụ nữ xinh đẹp, cô ta cũng chỉ là một người trong đó thôi.”

Hần bộ dạng trác tán và bất cần, triệt để chọc giận Trữ Dịch.

“Mày là thằng khốn!” Anh tung một nắm đấm bay qua, đánh vào mặt Thân Từ Duệ.

Trữ Dịch ra tay bất ngờ, làm cho hần trở tay không kịp. Hần hoảng sợ mà mở to hai mắt, ngón tay nhẹ nhàng mà đảo qua khoe miệng phát hiện thấy một tia máu. Cùng Trữ Dịch tình cảm nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên động thủ, hơn nữa hần một chút cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

“Cậu điên rồi sao?” Thân Từ Duệ lớn tiếng hướng về phía hần mà rống lên.

Sắc mặt lạnh băng “Tôi chính là điên rồi. Hôm nay kẻ điên này sẽ giáo huấn cậu, tên khốn nạn này.” Nói xong, Trữ Dịch nắm áo hần lên, tay kia thì chuẩn bị đánh xuống.

Thân Từ Duệ cũng không phải kiên nhẫn nữa, tay hần rất nhanh chặn nắm đấm của Trữ Dịch, lạnh giọng hỏi: “Tại sao cậu lại đánh tôi, dù sao cũng phải cho tôi biết, là chuyện gì đang xảy ra chứ!”

“Tôi đánh chết cậu, rồi sẽ nói chuyện gì xảy ra!” Trữ Dịch lần đầu tiên không khống chế được tâm tình, nhắm hướng tới ngực Thân Từ Duệ mà đánh mạnh một quyền.

Thân Từ Duệ cũng bị khơi mào lửa giận. Tiểu tử này phỏng chừng là đến thay em gái hần trút giận “Tôi lúc trước từ sớm đã từng nói qua, tôi không yêu Trữ Hạ, cậu cũng đã biết vậy. Tôi ở bên cạnh có nhiều phụ nữ thì sao, bắt quá lần này là thay đổi một cái tên mới.”

Đột nhiên, Thân Tử Duệ ngừng lại. Đúng vậy, lần này thay đổi một người mới. Cô ấy gọi là Hứa Ân Tịch nhưng lẽ nào Trữ Dịch là vì nữ nhân này mà tới đánh hấn.

“Cậu tiếp tục nói đi? Tôi xem cậu nói như thế nào nữa!” Trữ Dịch phẫn nộ mà gầm nhẹ, nhắc tới cái tên Ân Tịch thì liền nhẹn không được liền đánh xuống.

“Đau!”

“Lẽ nào Hứa Ân Tịch là người phụ nữ của cậu?” Thân Tử Duệ đánh liều mà phỏng đoán, nhưng nghĩ lại cảm thấy không được phù hợp lắm. Trữ Dịch nếu có bao một người phụ nữ như vậy nhất định hấn sẽ biết.

”Aaaa. . .” Trữ Dịch thét lớn, một quyền hung hăng mà nện đích xác trên tường màu trắng. Nắm tay đâm mạnh vào, máu tươi chậm chậm chảy ra.

Trữ Dịch tự đánh như vậy, Thân Tử Duệ lần đầu tiên nhìn thấy. Rốt cuộc là làm sao vậy? Hấn cố gắng chịu vết thương của chính mình đi tới trước mặt Trữ Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Huynh đệ trở mặt

Thân Tử Duệ vươn tay từ phía sau nắm chặt bả vai Trữ Dịch, nghĩ muốn đem sức mạnh của hấn mà truyền cho Trữ Dịch. Nói cho Trữ Dịch, hết thảy có huynh đệ là hấn ở đây.

“Nói cho mình biết, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Giọng nói hấn rất thấp trầm, âm u làm cho người ta tuyệt đối không thể cự tuyệt.

“Còn nhớ mình đã nói với cậu về cô gái kia không?” Trong lời nói của Trữ Dịch lộ vẻ đau thương, buồn bã.

“À, cậu một mực tìm cô gái đó, chẳng lẽ cậu đã tìm được cô ấy?” Thân Tử Duệ vẫn là có phần không hiểu lắm, đến tột cùng nổi điên đánh người, đột nhiên thay đổi bất thường.

“Đúng vậy, tôi đã tìm được cô ấy, cho nên tôi đến đây đánh cậu!” Trữ Dịch xoay người, trong mắt là đau xót cũng uất hận, phẫn nộ muốn đem người anh em thề cùng sống chết này băm vằm từng mảnh.

“Ý cậu nói là người cậu tìm kiếm kia là Hứa Ân Tịch?” Thân Tử Duệ dường như vẫn là không muốn tin tưởng chuyện này là thật, mà Trữ Dịch nhìn hấn rồi từ từ gạt đầu đã khiến hấn sụp đổ hoàn toàn.

Là cái âm thanh gì trong lòng lộp bộp, lộp bộp mà vang lên. Dường như có vật gì đó đâm vào trái tim hấn. Hấn đột nhiên giống như con gà trống bại gục ngã trên đất.

“Cậu cho tới bây giờ không nói qua cho mình tên gọi cô ấy là gì. Cậu cho tới bây giờ không nói cho mình cô ta trông thế nào. Cậu càng không có nói qua cho mình...” Thân Tử Duệ lầm lũi đọc thoại một mình. Hấn không biết bản thân đang giải thích hay là muốn che giấu cái gì?

“Đúng vậy, mình không có nói qua cho cậu tên cô ấy là gì. Mình cũng không nói qua cho cậu cô ấy trông thế nào. Nhưng là hôm nay mình nói cho cậu: Người mình tìm kia tên là Hứa Ân Tịch. Chân lông mày tâm của cô ấy có một nốt ruồi màu đỏ.”

Anh lại nắm lấy áo của Thân Tử Duệ: “Hôm nay mình càng phải nói với cậu: về sau không được lại động thủ với cô ấy. Nếu cậu dám có ý này, chúng ta từ này về sau sẽ không còn là anh em nữa.”

Như thế nào có thể? Như thế nào sẽ có chuyện xảy ra như vậy có phải nghĩ sai rồi hay không?

Ánh mắt Thân Tử Duệ kinh hoàng dừng lại giữa mặt Trữ Dịch. Hấn sao có thể đoạt người con gái mà người anh em tốt của hấn yêu nhất. Mấy năm nay, tình yêu của Trữ Dịch đối với Hứa Ân Tịch là hấn cùng Hạ Thiên Triệu đều hiểu rõ. Yêu thương khắc cốt ghi tâm.

Chính là sự tình tại sao có thể đến nông nổi như vậy chứ? Hứa Ân Tịch là cô gái mà Trữ Dịch muốn tìm kiếm. Hấn nên làm cái gì bây giờ đây? Hứa Ân Tịch là người phụ nữ của huynh đệ hấn. Không hiểu sao nghĩ đến đây, nội tâm hấn giống như bị người khác xé rách, khó chịu.

“Ân Tịch tin tưởng di Hồng, chỉ cần con làm theo điều di Hồng phân phó, hết thảy cũng không có trắc trở gì, đến thời điểm con trở lại, bệnh của mẹ con cũng tốt rồi!” Tổng Hồng nắm tay Ân Tịch. Trải qua một hành lang dài, sau đó ngừng lại.

Phía trước có hai người đàn ông mặc áo đen chờ hai người.

Ân Tịch mặc cho đi Hồng nói so với nắm mèo thì cũng giống nhau. Mặc cho bà ta nói cái gì cô cũng gật đầu đáp ứng là được rồi.

Sắc mặt lạnh như băng “A Khôn, cậu mang cô ấy đi gặp Thân lão đại đi. Hi vọng các cậu nói chuyện giữ lời. Một trăm vạn đừng quên chuyển tới, chờ cứu người.” Tổng Hồng như muốn tăng quyết tâm cho Ân Tịch.

“Yên tâm đi, người của bà giao cho tôi. Tiền chị Hồng về, nơi này không còn chuyện gì của bà nữa.” A Khôn thanh âm rất lạnh, miệng nói lại mang theo ý cười, ý cười này tức hồ là khen cho Tổng Hồng.

“Ân Tịch, con đi theo hần. Đi đi bệnh viện giúp con chăm sóc mẹ con!” Bà ta đem tay Ân Tịch đặt vào tay A Khôn.

Ân Tịch không có phản kháng gì, cũng không có liếc về phía Tổng Hồng một cái. Theo sự dẫn dắt của A Khôn dần dần mà rời xa tầm mắt của Tổng Hồng.

“Ân Tịch, chấp nhận đi, có trách thì trách con hồng nhang bạc mệnh, muốn trách thì trách con bị Thân lão đại coi trọng. Lần này đừng trách đi Hồng.”

Tổng Hồng cúi đầu ở trong lòng mà nói xong, xoay người rời khỏi nơi này.

Bà ở trong lòng cầu nguyện mong sao Ân Tịch đêm nay sẽ không bị Thân lão đại tra tấn đến chết. Cũng cầu mong sáng mai bà còn thấy được Ân Tịch ở đây. Tuy rằng bà hại vô số nữ nhân, nhưng đều là các cô tự nguyện, thế nhưng Thân lão đại, cái loại này nếu hứng thú chơi đùa điên cuồng nổi lên, bà không dám cam đoan có thể hay không xảy ra tai nạn chết người.

Bà sờ dĩ suy đoán kinh khủng như vậy, là bởi vì ba năm trước đây có một nữ minh tinh không muốn bị quên lãng, mà hần lại nhìn trúng cô. Kết quả dùng thủ đoạn cực kỳ đê tiện đem cô nằm lên trên giường hần. Mà hần năm ấy cũng dùng thủ đoạn mang tính trả thù để chơi đùa nữ minh tinh kia.

Theo bà biết, nữ minh tinh kia sau khi bị hần chơi đùa thể xác, hần lại nhìn cô bị mấy đàn em ở dưới luân phiên nhau cưỡng bức đến chết.

Nghĩ đến đây, Tổng Hồng cũng nhìn không được mà có một ý tốt. Chỉ mong hết thảy lần này sẽ không tái xuất hiện ở trên người Ân Tịch. Bà tuy rằng phá hỏng cô nhưng cũng không nghĩ muốn đưa Ân Tịch vào chỗ chết.

Đề ý tới mạng sống của Ân Tịch, trừ bỏ bọn họ còn có một người, đó chính là Tề Tư Di. Ân Tịch theo bà ta trở lại thành phố K này, trong nháy mắt thì nhất cử nhất động liền bị đề ý tới. Thậm chí còn sắp xếp mật thám ở những điểm cô ta có khả năng.

Cô ta sẽ làm như cô ta nói: Đoạt đàn ông thì kết cục chính là dạng gì.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Lâu rồi chúng ta không gặp mặt

“Tôi biết, tôi sẽ lập tức tới đó.” Một người phụ nữ nhẹ nhàng cắt đứt điện thoại, trong mắt loé lên một tia hung ác.

Cô nhất định sẽ làm cô ta hiểu chuyện, đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên gặp mặt thế nào cũng phải mang lễ vật tới, không phải sao?

Đeo kính râm, cả người rực rỡ với chân váy ngắn bên ngoài khoác áo choàng lông tinh xảo, bộ ngực sữa trắng như tuyết thật sống động, tinh tế mà đi giày cao gót vào, trên đường đi nhẹ nhàng khoe ra vòng eo thon gọn, gương mặt xinh đẹp cùng dáng người nóng bỏng cũng đủ để làm cho phân nửa số đàn ông điên đảo.

“Thân lão đại, Hứa tiểu thư đã tới công.” A Khôn cầm điện thoại đứng ở ngoài cửa nói.

“Đỉnh.” Một tiếng động nhỏ, cửa tự động mở ra.

A Khôn lùi về phía sau vài bước, đứng cạnh bên người Ân Tịch, nhẹ nhàng nói nhỏ: “Vào đi thôi, bên trong chính là chủ nhân cô cần phải hầu hạ, hầu hạ cho tốt, tất cả đều trông cậy ở cô.”

Ân Tịch chết lặng mà nghe, giờ phút này, đối với cô mà nói, ngay cả cái chết còn không sợ, là người phụ nữ đã không còn gì phải e ngại, cô giống như một cái xác không hồn nhẹ nhàng đi vào.

Cửa cũng đóng lại, bên trong yên tĩnh đến đáng sợ, Ân Tịch đứng ở cạnh cửa, vẫn do dự có nên đi tới trước hay không?

“Hứa tiểu thư, mời vào.” Giọng nói đàn ông rất rõ ràng, nhưng lại lộ ra chút âm khí.

Ân Tịch đi từng bước vào phía bên trong, ngọn đèn cũng chậm chậm sáng lên, ánh đèn loại này mang màu vàng của hoa cúc, có một bầu không khí tĩnh tế, hương thơm xộc thẳng vào cô, hơi hơi kích thích cái mũi của cô, còn có cả thần kinh của cô.

Phòng rất lớn, ngoại trừ cái giường thì chỉ có một ngăn tủ nhỏ, thế nhưng lòng của Ân Tịch bắt đầu rối loạn, cô sợ hãi, bởi vì cô phát hiện gian phòng ngoại trừ một cái cửa sổ lớn đặt sát phía ngoài, còn lại những vách tường khác tất cả đều là gương.

Cô nhìn thấy một người đàn ông thân hình cao ráo mặt hướng về cửa sổ đưa lưng hướng về phía cô, mà bốn phía trong từng ngõ ngách cô nhìn đến chính là làm cho sắc mặt của mình càng thêm tái nhợt cùng kinh hãi, cô mặc quần áo gần như trong suốt (đây là do di Hồng bảo cô mặc vào, khi cô đi vào cửa, A Khôn đã tùy tiện đem áo khoác bên ngoài của cô cởi ra, cô cũng biết, cô một lần nữa bị người khác đem gói lại thành lễ vật đến hầu hạ đàn ông.)

“Loại hương này, cô có thích không?” Người đàn ông vẫn như trước đưa lưng về phía cô.

Ân Tịch không có chuyển động thân thể, cô cảm giác chính mình đi đến đâu cũng đều có gương, phản chiếu hình ảnh cô như một cái xác không hồn, đến cùng người ta giao dịch thể xác, những cái gương như tổ giác cô, cô phải làm như thế nào đây?

“Dạ, rất thơm” Cô có chút chết lặng mà thừa nhận lời hắn nói.

“Hứa tiểu thư thích là tốt rồi, hiểu biết nhiều một chút mới có thể vui vẻ, người được càng nhiều tâm tình sẽ càng thích thú.” Thân thể hắn chậm rãi di chuyển tới gần, lộ ra gương mặt anh tuấn.

Ân Tịch hiểu được ý tứ trong lời nói của hắn, hương này chỉ dùng để kích tình, hắn vì cái gì mà phải làm như vậy?

Nghe đồn các ông lớn trong giới giải trí thích thử các trò chơi cảm giác mới lạ, đêm nay đứng tại nơi này, tất cả đã nói cho cô biết, kia không phải tin đồn, mà là sự thật.

Hắn chậm rãi hướng về gần cô, từng bước một, đi rất nhẹ nhàng.

Ân Tịch vẫn như trước không dám cử động, cô biết, cho dù chính mình có cử động cũng không được gì, ngược lại còn làm thân thể cô toát nhiều mồ hôi, trộn lẫn với hương khí, không chừng tác dụng kích tình sẽ càng phát tác nhanh hơn.

Tay hắn nhẹ nhàng mà dụi dụi hai bờ má nõn nà của cô, nhẹ nhàng mà đảo qua cái mũi: “Hương thơm của cô toả ra thật mê người, thực đối lập hương khí, cùng hương khí trong phòng có chút bất đồng, nhưng tôi thích.”

Hắn cười nhìn thực rất bình thường, thế nhưng cô biết, loại đàn ông này so với Thân Từ Duệ càng kinh khủng hơn, Thân Từ Duệ là bá đạo kinh khủng mà cái kinh khủng của hắn, thậm chí rất hung ác.

Hắn nhẹ nhàng mà nâng cằm của cô lên, giống như đang thưởng thức một lễ vật trân quý, theo thân hình cô chậm rãi nhìn xuống, cô thoáng nhìn thấu trong mắt hắn nổi lên dục vọng cùng tham lam.

“Cô biết làm sao để hấp dẫn tôi sao?”

Ân Tịch hơi hơi nhếch miệng, nhưng cái gì cũng không nói.

“Quả thật mỗi một tác của cô tôi đều rất thích.” Tay hắn nhẹ nhàng mà xoa lên lông mi cô “Nhưng là ánh mắt của cô, còn có biểu hiện im lặng của cô rất hấp dẫn tôi.”

Ở trong lòng Thân Từ Kiều, hình ảnh lần đầu tiên gặp cô vẫn khắc sâu trong lòng hắn, tràn ngập não hắn.

Tay hắn chậm rãi đi xuống, di chuyển tới mũi của cô, nhẹ nhàng mà lướt xuống xoa nhẹ lên môi cô.

“Thật tốt, chỗ này phải nói là tốt lắm.” Hắn lại từng chút từng chút một mà quan sát cô, nhìn thấy cô không hề có phản ứng.

Ân Tịch cư nhiên có chút khản trương, đúng vậy, bởi vì cô không biết người đàn ông này rốt cuộc nghĩ muốn chơi cái gì, hắn phải chơi như thế nào, nghĩ đến những việc đó, cô cảm thấy mơ hồ rằng việc này so với chết còn khiến cô sợ hãi hơn.

Tay hắn lại tiếp tục xâm nhập lần nữa, một lần nữa cô lại nóng lên.

“Không cần khản trương, tôi sẽ cho cô chậm rãi, thật chậm rãi mà hưng phấn lên, cho cô có thể hưởng thụ rằng một người phụ nữ có thể đạt hưng phấn cực độ là thế nào.” Hắn cúi đầu nói, chậm rãi, tay thì nhẹ nhàng đi xuống, lướt nhẹ qua xương quai xanh của cô.

Ân Tịch cảm nhận được tim trong lồng ngực mình đang đập loạn xạ, cô chưa bao giờ có cảm giác sợ hãi khủng hoảng như vậy.

Cô cắn môi, nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại, coi chính mình như một cái xác, coi chính mình như không có phản ứng, chờ mẹ có thể khỏi bệnh, sẽ hoàn toàn mà rời đi thành phố này, hoàn toàn thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn đó, làm bạn với mẹ, làm bạn với chốn Phật môn.

Nghĩ đến chuyện sau này, nghĩ đến mẹ, ít nhất như vậy, cô có thể tạm thời quên đi cảm giác sợ hãi do Thân Từ Kiều đem lại.

“Tôi nói rồi, cô không phải sợ, tôi nhất định sẽ cho cô vui sướng, cho cô lên đến cực khoái.” Thân thể hần nháy mắt đã tiến sát lại, hơi thở của hần lộ ra nhiều kiềm nén.

Thân Từ Kiều nhẹ tay mà đi vào nơi đầy đà của cô, dùng một ngón tay xoa xoa nụ hoa hồng phấn của cô, thỉnh thoảng kéo nó lên, làm cho chúng dựng đứng lên, giống như muốn cho chúng nhận được toàn bộ kích thích.

Hần dĩ nhiên cảm nhận được chính mình đang hưng phấn, hần cảm nhận được thân thể của hần đang căng phồng, dục vọng mãnh liệt muốn hần đem cô nuốt vào, thế nhưng hần lại nghĩ không cần phải gấp như vậy, hần muốn chậm rãi mà mon trón lẫn nhau, sau đó mới làm cho thân thể cả hai cùng đạt cực hạn, đạt đến khoái cảm cao nhất.

Hần cảm nhận được sự tê dại của cô, khoé miệng lộ ra nụ cười xấu xa.

Hần đem tay cô nhẹ nhàng mà đặt vào trong tay mình, sau đó đem tay cô nhẹ nhàng mà đưa vào miệng cắn, nhìn thấy mặt cô có hơi nhẩn lại.

“Tôi phải để cô tiến sát cơ thể tôi, tay cô phải mon trón từng tấc da thịt của tôi, lại đây, đem hết năng lực của cô ra sử dụng, tôi muốn thấy.” Thân Từ Kiều bắt đầu muốn hưởng thụ mon trón.

Dạ dày Ân Tịch co thắt lại, cô như muốn nôn ra, một người đàn ông như vậy, dường như cô ghé tòm đến muốn ói ra, tay cô tê dại mà dừng lại ở cổ hần, không có làm gì tiếp theo.

Thân Từ Kiều cảm giác được cô rất lạnh đậm, vô cùng tức giận, hần cư nhiên nghĩ đến cô đối với Thân Từ Duệ cũng là thế này sao? Hay là sẽ ở dưới thân của Thân Từ Duệ dâm dăng mà van xin hầu hạ.

Nhìn thấy dung mạo xinh đẹp của cô, vẻ mặt sợ hãi của cô, hần lại không kịp nổi nóng, lần đầu tiên có một người phụ nữ làm cho hần có cảm giác muốn che chở.

Tay hần lại lần nữa bao trùm lấy tay cô, đem tay cô chậm rãi đi xuống thân thể hần, đi vào trước ngực hần, nhẹ nhàng mà mạnh mẽ chà xát.

“Muốn cho bản thân mình khoái hoạt, trước phải làm cho đàn ông hưng phấn, đàn ông hưng phấn, phụ nữ mới có thể càng thêm hưng phấn.” Hần ở bên tai cô nhẹ giọng nói, thân thể lại một lần nữa áp sát, cô có thể cảm nhận được nơi mẫn cảm của hần ở phía dưới rất nhanh chóng đã căng lên.

“Ừm” Thân Từ Kiều cúi đầu áp chế, vật nóng phía bên dưới của hần dán sát vào thân thể của cô, gắt gao làm cho hần muốn phải đi ra.

“Đứng, chính là như vậy, chậm rãi đi xuống lần nữa, từng chút từng chút.” Tay hần cầm tay nàng từng bước một đi xuống, ở trên bụng hần nhẹ nhàng mà xoa vòng vòng.

Thân thể của hần rất nóng, hần khát vọng thân thể cô, người phụ nữ này chỉ nhẹ nhàng mà va chạm thân thể hần, dục vọng của hần lại mãnh liệt ham muốn, điên cuồng muốn!

Hần cầm tay cô lại di chuyển xuống bộ phận rậm rạp phía dưới, tay Ân Tịch liền rút lại.

“Không Không Không thể.” Âm thanh của cô rất nhẹ, rất nhỏ, nhưng là bên trong rất yên lặng, Thân Từ Kiều nghe rõ từng chữ của cô.

“Tôi nói rồi, đừng sợ, hãy nắm chặt nó, cảm nhận được nó đang căng lên, nó sẽ làm cho cô sung sướng, cho cô hưng phấn.” Hần vẫn khuyên giải cô, làm cho cô đối diện với vật nam tính đang sung phồng lên.

Tay hần chậm rãi cầm tay cô đi xuống, làm cho tay cô chạm vào vật nam tính của hần, làm cho nó ở trong tay cô càng thêm phồng lên.

Rốt cuộc hần cũng đem vật nam tính đặt giữa tay cô, sau đó làm cho nó từ căng phồng lên lần nữa.

“Nghe lời, nắm chặt nó!” Giọng nói của hần trầm thấp mà bức cô, cái miệng của hần muốn tìm kiếm đôi môi thơm ngát của cô. . . .

“Không, tôi không cần, tôi không cần!” Ân Tịch sợ hãi nói, tay rút mạnh về, sau đó quay lại phía sau lưng, cô không thể làm được, cho dù là giả vờ, cho dù là nghĩ đến chuyện khác, thế nhưng cô vẫn như trước không vượt qua được.

Cô thoáng nhìn thấy trong mắt Thân Từ Kiều dục hoả nhanh chóng bùng lên thành lửa giận.

“Người đàn bà này, tôi nghĩ cô làm trái với qui tắc trò chơi.” Trong giọng nói của hần có một loại ngữ khí làm người ta sợ hãi.

Đầu Ân Tịch nhanh chóng trống rỗng, cô đắc tội hần, vậy là hần sẽ dùng phương pháp thật khủng khiếp để tra tấn cô.

“Thực xin lỗi, Thân tiên sinh, tôi không làm được, xin ngài mở lòng buông tha cho tôi!” Ân Tịch vẫn muốn cầu xin hần một lần, còn có một tia hi vọng nhất định cô phải tranh thủ.

“Buông tha cô, vậy lúc người đàn ông khác ở trên thân thể cô, cô cũng sẽ cầu xin hần như vậy sao?” Thân Từ Kiều gắt gao mà nhìn cô chằm chằm “Là cầu xin hần buông tha cho cô, hay là cầu xin hần hưng hăng muốn cô?”

Hắn một phen nắm lấy thắt lưng của cô, gắt gao áp sát chính mình.

“Thân tiên sinh, ngoại trừ việc này, ngài bảo tôi làm gì tôi đều đáp ứng, có thể chứ?” Ân Tịch nói.

“Ngoại trừ việc này? Cô nghĩ rằng Thân Từ Kiều tôi thiếu cái gì? Thiếu tiền hay là thiếu đàn bà?” Giọng nói của hắn tạm dừng: “Tôi có thể cho cô nằm dưới thân tôi, van cầu Thân Từ Kiều tôi để mắt đến cô, đừng để tôi chơi trò mèo vờn chuột này, thật tốt mà hầu hạ tôi, hầu hạ tốt tôi, muốn gì cũng được!”

Giọng nói của hắn cho cô biết, hắn đã bắt đầu tức giận.

Ân Tịch theo bản năng mà co rúm thân mình lại. Muốn thật nhanh thoát khỏi đây.

Mắt Thân Từ Kiều loé lên, một phen đặt trên thân thể cô, xem ra lần đầu tiên nói ngọt ngào với người phụ nữ này không được, phải mạnh bạo hơn. Hắn không tin không có người phụ nữ nào lại không muốn làm đàn bà của Thân Từ Kiều hắn, hắn không chỉ muốn thân thể của người phụ nữ này, hắn còn muốn cả lòng của cô.

Hắn không đủ kiên nhẫn để cho cô cơ hội nói thêm cái gì, thận trọng thật nhanh mà tiến lên, ra sức hít thở hương thơm của cô.

Hai tay tuyệt đối không ngừng lại, ở trên người cô tìm kiếm nơi mẫn cảm của cô

“Thân tiên sinh, ngài không thể như vậy, buông ra!” Lời nói của Ân Tịch từ trong cổ họng phát ra, nhưng như thế nào hắn cũng không nghe.

Cô dùng hai tay mình đẩy hắn ra, càng cự tuyệt hắn lại càng xâm phạm, mà chỉ vừa mới chạm vào, không chỉ chọc giận hắn, càng làm hắn thêm kích thích.

Tựa như ảo thuật, trong tay hắn bỗng nhiên hiện ra nhiều sợi dây nhỏ màu trắng, đối với cô lộ ra vẻ mặt tươi cười, trong ý cười âm trầm của hắn, một lần nữa Ân Tịch lại cảm thấy sợ hãi.

“Không cần. Không cần.” Cô theo bản năng mà lui lại, thân thể né ra, đúng vậy, cô phải rời khỏi nơi này, cô muốn đi đến cửa sau đó trốn thoát.

Thân Từ Kiều làm sao có thể buông tha cho cô dễ dàng như vậy, ý tưởng vừa mới xuất hiện trong đầu cô, thì tay hắn cũng đã nắm chặt tay cô.

Ân Tịch dùng sức mà gỡ tay hắn ra, thân thể nghiêng qua nghĩ muốn hướng về phía cửa mà chạy tới, mới vừa đi được một bước, tóc của cô đã bị Thân Từ Kiều nắm chặt trên tay.

“Muốn chạy trốn, không dễ như vậy đâu, cô càng trốn tôi sẽ càng hưng phấn!” Giọng nói của hắn đột nhiên dịu đi: “Tiểu bảo bối, cô phải ngoan, biết không?”

Tóc Ân Tịch vẫn ở trên tay hắn, chỉ có thể đứng im, hắn xoay người một cái, đem cô hoàn toàn hướng về đối diện hắn, hắn nhìn về phía cô, nhìn không được, hưng hăng mà cắn một cái vào miệng cô.

Phần nộ hoà cùng dục vọng làm vật nam tính trên người Thân Từ Kiều ngày càng bành trướng, phải cùng cô rồi mới giải quyết chuyện kia sau, thân thể càng nóng hơn, trong phòng hương khí ngày càng đậm, càng ngày càng đậm hương. . .

Tay hắn cầm sợi tơ trắng rất nhanh mà trói chặt cổ tay đang gãy gục của cô, một vòng rồi lại một vòng, sau đó cột chặt bên trên.

Thân Từ Kiều nhìn thấy tay của Ân Tịch đang bị trói lại, âm trầm mà nở nụ cười, cô không bao giờ. . . . có thể cự tuyệt tôi nữa, cô sẽ là của tôi.

“Ân Tịch, cô biết sao không, cô là của tôi, của Thân Từ Kiều tôi!”

Ân Tịch nhìn thấy hắn tham lam mà dục vọng lại đang bành trướng liền nghĩ đến hai chữ biến thái, người đàn ông này thực biến thái, giữ lấy một người để đạt được dục vọng thực biến thái.

Hắn dường như không nghĩ đến là đang đùa Ân Tịch, cái mũi của hắn cũng ngừng lại không ngửi mùi trên thân thể cô nữa, chỉ cách một lớp quần áo nhẹ nhàng mà ngửi, hắn có tận một đêm đủ thời gian để dây vò cô, đợi cho hương khí trong phòng đạt cực độ, hắn phải đợi xem bộ mặt phóng đảng của cô gái này.

Tay hắn chậm rãi mà di chuyển vào trong cơ thể của cô trước, hắn muốn cởi bỏ lớp quần áo này, hắn muốn toàn bộ thân hình hoàn mỹ của cô được phơi bày ra trước mắt, từng chút một mà nhắm nháp mỗi tác da thịt trên cơ thể cô.

Quần áo tơ tằm nhanh chóng được cởi ra, chỉ cần hắn kéo nhẹ một cái, vải tơ tằm trong suốt bên ngoài nhẹ nhàng mà rơi xuống.

Tay hắn đang cởi bỏ trang phục tơ tằm trên người cô, đột nhiên, cửa nhẹ nhàng bị đẩy ra, là ai mà lại biết cánh cửa bí mật này của hắn, hắn chợt theo bản năng mà suy nghĩ.

Người nào không màng sống chết cư nhiên dám quấy nhiễu hắn, hơn nữa là thời gian hắn đang hưởng thụ, gương mặt anh tuấn của hắn nhăn lại.

“Ai?” Hân lớn tiếng mà nổi giận.

Chỉ nghe thấy tiếng cửa bị đóng lại một lần, sau đó là tiếng bước chân nhẹ nhàng, chậm rãi mà hướng về phía bọn họ, coi như không có ai cả, bất luận cái gì cũng không sợ.

Ân Tịch nghe thấy tiếng bước chân, mặc kệ người đến là ai, cảm giác được có chút hi vọng, có lẽ người này có thể cứu cô thoát khỏi nơi này, cô chờ mong gương mặt này xuất hiện.

Cô ta nhẹ nhàng mà gỡ bỏ kính râm, tùy tiện vứt sang một bên, áo khoác lẫn trang phục bên ngoài đều nằm trên mặt đất, cảm nhận được dáng người xinh đẹp dưới ngọn đèn càng thêm mê người, đôi môi hồng hồng được trang điểm lòe loẹt, chẳng khác nào một người đàn bà lãng lợ.

“Sao cô lại tới đây?” Trong giọng nói của Thân Từ Kiều có chút oán trách, người đàn bà này đã là lần thứ hai cô ta phá vỡ việc tốt của hân, lần đầu tiên, hân nhin, thế nhưng lúc này đây, dường như hân không nhin nổi nữa, cứ cho là việc người đàn bà này vẫn còn giá trị lợi dụng rất lớn đối với hân, thế nhưng chọc giận hân, cũng sẽ không được yên thân.

“Từ Kiều.” Giọng nói của cô ta khàn khàn, cúi đầu thấp xuống, trên gương mặt có chút hồng nhuận không như bình thường.

Thân Từ Kiều nhìn gương mặt kiều diễm là loi của cô ta, lại nhìn đến Ân Tịch gương mặt không chút bụi trần, đây là hai dạng vẻ đẹp không giống nhau, một thì diễm dúa phong trần, một lại tuyệt mỹ thanh lệ.

“Em nghĩ anh đã đến rồi, không nghĩ nơi này lại còn có người!” Cô ta từng bước một đi về phía Thân Từ Kiều, hai tay thực tự nhiên mà vòng qua cổ hân, làm cho nơi đây của mình sớm đã lơ lửng, gât gao mà dán trên người hân.

“Đừng náo loạn, trở về nghỉ ngơi, đêm mai tôi đi tìm cô.” Hân cố an ủi thật tốt.

“Không cần, em không cần nghỉ ngơi, em phải chơi.” Bộ ngực của cô ta nhẹ nhàng lên xuống, tôi phải chơi cùng các người!

Sự lớn mật của cô ta cùng khiêu khích làm cho não hân trong nháy mắt đã phản ứng lại cùng kích thích đứng dậy, hân có chút do dự, rồi lại càng hưng phấn mà đứng lên, nói: “Em muốn chơi như thế nào?”

Đồng thời được chơi cùng hai người phụ nữ khác nhau, bất kể là như thế nào cũng đều là một phen mát hân, lòng hân đang rộn ràng, trong đầu hân nghĩ đến Tề Tư Di sao lại hào phóng mà theo sát hân cùng chơi, nhưng xem ra hân vẫn không hiểu hết được người đàn bà này.

“Anh, em nghĩ trước tiên chúng ta nên khởi động trước.”

“Em muốn khởi động như thế nào?” Hân dùng mu bàn tay nhẹ nhàng và xoa vào nơi đây của cô ta, tập trung ở giữa xoa nắn nhiều lần.

“Em nghĩ nên trời chặt cô ta lại, sau đó để cho cô ta xem hai chúng ta, làm cho cô ta thừa nhận dục vọng của mình.”

Tay cô ta dùng sức mà nắn bóp bộ ngực, một người phụ nữ bị chìm sâu vào dục vọng chịu không nổi sẽ như thế nào, tôi thật muốn xem, hiện tại cô ta bị dây thừng trói lại, nói xem cô ta sẽ làm thế nào?

“Vậy nghe lời em.” Tay hân dùng sức mà nhéo lấy núm hoa bé nhỏ của cô ta, lộ ra nụ cười nham hiểm xấu xa.

Tề Tư Di quay đầu lại, chậm rãi hướng đến gần Ân Tịch, cô ta vươn ngón tay trắng muốt, nhẹ nhàng mà giơ ra trước mặt Ân Tịch.

“Người phụ nữ này có làn da không tồi nha!” Cô ta giả bộ nói, nhưng ánh mắt của cô ta vẫn như cũ hung hăng nhin cô.

Trong mắt Ân Tịch cảm thấy được một loại quen thuộc cùng chán ghét, cô ta là ai? Tại sao cô lại cảm thấy người phụ nữ này thực quen?

“Từ Kiều, cho tới bây giờ em chưa từng chơi cùng người phụ nữ khác.” Ngừ khí của cô ta giả tạo nhưng cũng có chút chân thật, trào phúng cùng chán ghét.

“Như thế nào, em có hứng thú chơi cùng người phụ nữ khác không?”

Thân thể của cô ta không biết nói dối, không biết chơi đùa hứng thú là cái dạng gì? Tay cô ta dùng sức mà vờ vờ ở nơi đây của Ân Tịch, đầu ngón tay đâm vào vùng hồng phấn của cô, Ân Tịch đau đến mức run rẩy.

Sau lưng cô ta là Thân Từ Kiều, cười xấu xa mà nhìn thấy bộ dạng của Ân Tịch, dùng lực mạnh một chút, ngón tay của cô ta lại một lần nữa đâm sâu vào.

Ân Tịch cảm giác được có cái gì đang chậm rãi chảy ra, rất đau đớn làm cho thân dưới cô không kiềm chế được, phát ra tiếng.

“Xem ra vẫn là một tiểu nữ nhân thôi, mới như vậy một chút đã kêu đau.” Nói xong tay cô ta rút ra khỏi thân thể Ân Tịch, cô ta cũng không muốn cho Thân Từ Kiều nhìn ra manh mối gì.

Cười quyến rũ mà xoay người lại, cười phóng đảng với Thân Từ Kiều: “Chúng ta đến trời cô ấy lại, thế nào?” Cô ta quen thuộc tính cách cùng nhu cầu đa dạng của Thân Từ Kiều như vậy, liền cùng cô ta giống nhau, thích chơi đùa điên cuồng nhiều kiểu khác nhau.

Thân Từ Kiều đi tới cái ngăn tủ nhỏ trước mặt, nhẹ nhàng mà kéo ra, bên trong có rất nhiều dụng cụ, Tề Từ Di uốn éo theo sát phía sau, nhìn thấy những đạo cụ này, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn.

Cô ta lấy ra một cái ghế gấp, nhẹ nhàng mà đem nó đặt ở một bên giường, cô ta phải cột Ân Tịch vào nơi này, làm cho cô nhìn cô ta cùng Thân Từ Kiều ở trên giường triển miên thế nào, làm cho đêm nay trở thành một đêm mà cả đời này cô không bao giờ quên được.

Rất nhanh, Ân Tịch bị hai người bọn họ dùng thủ đoạn dễ tiện, đem đặt trên ghế, tay cô, chân cô, còn có thân thể cô, toàn bộ bị từng mảnh tơ trắng cột vào ghế.

Cuối cùng, Tề Từ Di lấy từ trong tay ra một cái đai lụa màu đỏ tươi, sau đó nửa ngồi xổm trước mặt Ân Tịch, đai lụa đỏ đặt ở bên miệng Ân Tịch, sau đó ra sức mà kéo, Ân Tịch theo bản năng mà ngửa đầu ra sau, đau đến tiếng cũng không phát ra được.

Cột chặt ở phía sau, Tề Từ Di kề miệng vào sát lỗ tai Ân Tịch, nhẹ giọng nói: “Đã lâu không gặp, tôi tên là Tề Từ Di!”

Hai người phụ nữ ánh mắt đồng thời nhìn nhau, một người là phần hận đang cười càng thêm xấu xa đáng ghét, một người đang kinh hoàng lại thêm kinh ngạc cùng sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Tuyệt vọng

Bên trong đại hội tập đoàn Thân thị, Trữ Dịch và Thân Từ Duệ đều im lặng, nhưng sự im lặng này do hai người trong lòng đều có tâm trạng, trong lòng bọn họ, cũng không muốn chỉ vì một người phụ nữ mà bỏ đi tình cảm anh em nhiều năm của mình.

“Trữ Dịch, mình thật sự không biết cô ấy chính là người phụ nữ cậu một mực tìm kiếm, nếu mình biết, mình khẳng định sẽ không động vào cô ấy!” Cuối cùng vẫn là Thân Từ Duệ phá vỡ không khí trầm mặc này.

“Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, cậu đã có Tề Từ Mục vậy mà còn tìm tới bốn năm người phụ nữ, tôi vẫn nghĩ cậu sẽ thật lòng với một người phụ nữ, thế nhưng, vốn dĩ tôi tưởng lầm!” Trữ Dịch thần nhiên mà nói: “Cậu cũng biết vậy, cậu nói với tôi, Tề Từ Mục là người phụ nữ cậu một lòng quan tâm, tôi còn thay cậu quan tâm, vì thế, tôi còn có ý sáng tác một ca khúc, kỉ niệm cho tình yêu của các người.”

“Tôi cũng. . . .” Thân Từ Duệ ngập ngừng, vẻ mặt hẩn như không muốn bị người ta phát hiện ra sự tình.

“Cậu cũng gì? Tại sao yêu mà vẫn còn muốn làm thương tổn, đi ôm ấp người phụ nữ kia?” Trữ Dịch có chút bất bình, vì thế, lại càng bức bối khi hẩn cư nhiên ở bên cạnh Ân Tịch.

“Yên tâm đi, tôi biết cách xử lí như thế nào, Hứa Ân Tịch kia, tôi cũng biết cách làm thế nào xử lí.” Thân Từ Duệ dường như không muốn nói tiếp nữa, những lời này từ miệng nói ra, nhưng lại làm cho hẩn cảm thấy khó chịu như vậy.

Trữ Dịch dường như còn muốn nói thêm cái gì, mà giờ phút này, di động lại vang lên, hẩn lấy ra nhìn, lập tức nghe.

“Có chuyện gì xảy ra sao?” Giọng nói của Trữ Dịch thật khản trương.

Giọng nói ở đầu dây bên kia, làm cho vẻ mặt của Trữ Dịch thay đổi thất thường, kia là Ân Tịch sao?

Không trả lời, Trữ Dịch nhanh chóng ngắt điện thoại, xoay người thật mạnh hướng phía cửa ngoài đi đến, Thân Từ Duệ cũng theo sát phía sau. Hẩn cảm thấy có chuyện không hay, nghe được tên Hứa Ân Tịch, hẩn không khống chế được chính mình phải theo sau xem là xảy ra chuyện gì.

Trữ Dịch nhìn thấy Thân Từ Duệ đuổi kịp, dừng bước chân lại, quay sang hẩn nói: “Tôi tự mình có thể xử lí, cậu không cần phải đến đó.”

“Tôi nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, cảm giác sự việc thực nghiêm trọng, hơn nữa tôi nghe được tên Thân Từ Kiều, cậu có biết không?” Hẩn nói đều là sự thật, không phải Thân Từ Kiều kia là người không dễ dàng đối phó sao, mặc dù hẩn rất quan tâm đến an nguy của Ân Tịch, nhưng hẩn sẽ không để cho Trữ Dịch cảm nhận được chính mình đối với Ân Tịch có cảm tình gì.

Nghe Thân Từ Duệ giải thích, Trữ Dịch có chút động lòng, lời hẩn nói cũng không phải không có lý.

“Tôi dù sao cũng là anh trai của hẩn, có tôi ở đây, hẩn không dám làm gì đâu, hẩn làm mọi việc cũng là do tôi đứng đằng sau tập đoàn Thân Thị” Thân Từ Duệ lại một lần nữa thuyết phục rằng hẩn đi là có lợi.

Trữ Dịch không lên tiếng, cũng ngầm là đồng ý.

Toàn thân Ân Tịch đều không thể nhúc nhích, ngay cả nói cũng không, có thể nói ánh mắt của cô tuy rằng nhắm lại, nhưng là lỗi tai của cô không có bị điếc.

“Không được nhắm mắt lại, nếu cô nhắm mắt lại, tôi lập tức sẽ gọi điện thoại cho bệnh viện kia chấm dứt phẫu thuật!” Thân Từ Kiều lộ ra nụ cười xấu xa, hẳn biết người phụ nữ này, nếu không nghe lời hắn nói, sẽ biết trừng phạt gấp hai mươi lần là như thế nào, dù cho hắn yêu thích người phụ nữ này, cô cũng không thể cãi lời hắn.

“Từ Kiều. Từ Kiều.” Giọng nói mỉa mai của Tề Tư Di chậm rãi vang lên, thân thể cũng bắt đầu dán sát vào hắn.

Chiếc váy ngắn yêu thích của cô ta vèo một cái vung tay đã tào nhả nằm ở dưới chân cô ta, lộ ra da thịt tuyết trắng, khuôn mặt tràn ngập hứng thú tiến sát về phía Thân Từ Kiều.

“Uhm. . .” Miệng cô ta nhẹ nhàng mà phát ra những thanh âm cầu khẩn.

“Tiểu yêu tinh. . . .” Tay hắn hung hăng bóp một cái thật mạnh nên nói tuyết trắng đầy dãi của cô ta.

“A. . . . Từ Kiều. . . .” Tựa hồ cô ta rất hưởng thụ những đãi ngộ này một con mắt lại tà mị liếc nhìn Ân Tịch, cô phải cho cô ta thấy cô làm thế nào để chinh phục người đàn ông của cô.

Tay cô lén lút đi vào nơi mẫn cảm của hắn, ở trên mặt nó nhẹ nhàng xoay tròn, nhìn biểu tình của hắn có chút hưởng thụ.

“Có muốn không?” Tay cô ta nắm chặt lấy thứ gì đó. Sau nhiều lần làm tình cô có thể biết rõ đâu là nơi mẫn cảm nhất của hắn.

“A. . . con tiểu tiện nhân này!” Thân Từ Kiều phát ra thanh âm hưởng thụ, đè mạnh đầu cô ta xuống, đem mặt cô ta ấn vào nơi mẫn cảm của hắn.

“Hừ!” Cô ta si ngốc cười xấu xa, “Thật xấu nha, Từ Kiều.”

Lời của cô ta mới vừa nói xong, miệng đã tham lam hút lấy nơi cực nóng của hắn, nhìn thấy nó ngày càng bành trướng, dưới thân cô ta đột nhiên căng thẳng, có cái gì đó đang cuộn cuộn tràn ra.

Ấm ướt từ miệng cô ta dần dần gia tăng lực đạo, một con mắt thoáng nhìn Ân Tịch, lòng của cô ta càng thêm hưng phấn, sau đó, sẽ có rất nhiều màn hay để xem.

Đây là lần đầu tiên cô trải nghiệm trò chơi như vậy, Ân Tịch bức thiết muốn thoát khỏi nơi này, hoàn cảnh này, chính là ai có thể tới cứu cô chứ?

Thân thể Thân Từ Kiều hưởng thụ đồng thời ánh mắt cũng không có rời khỏi Ân Tịch.

Trò chơi có nhiều người như vậy hẳn không phải chưa có chơi qua, chính là lúc này đây, lại phá lệ làm cho hắn hưng phấn khác thường. . . . “Uhm. . .” Thân Từ Kiều hưởng thụ kỹ xảo của cô ta, nhin không được phát ra thanh âm vui sướng.

Trong căn phòng hương khí càng ngày càng đậm, dưới tình huống bọn họ không ngừng phát ra thanh âm hưởng thụ, cô thực sự ghé tòm tất thấy những điều này, nhưng là thân thể cô tại sao lại có kích thích khác thường chậm rãi biến hóa. . .

“Từ Kiều.” Đầu của cô ta ngẩng lên, thân thể cũng chậm rãi đứng lên sau đó miệng dán chặt vào môi hắn bắt đầu triển miên mứt.

Tay Thân Từ Kiều đi vào nơi tư mật của cô ta, ngón tay một trận linh hoạt, “Tiểu tiện nhân này, xem em đã ướt đến mức nào rồi!”

Hắn nhẹ nhàng mà liếm ngón tay, phát ra thanh âm vui sướng

“Uhm. . . Em muốn. . .” Miệng cô ta ra sức hôn hắn, tay cô ta lại càng ra sức du ngoạn trên thân thể của hắn, được tính trong cơ thể cô ta đã phát tác từ từ dâng trào.

“Không chơi, nhanh như vậy đã đầu hàng rồi sao?” Thân Từ Kiều tựa hồ còn muốn tiếp tục khơi mào càng nhiều dục hỏa của cô ta.

Một ngón tay hắn ra sức mà tiến vào cơ thể của cô ta, thân thể của hắn rút mạnh một chút lập tức đã phát ra thanh âm hưởng thụ: “Từ Kiều. . . . Yêu em. . . .”

Tay hắn đang đánh chiến trong cơ thể cô ta, một trận lại một trận, mà tựa hồ hắn chưa thỏa mãn thì cô cũng chưa no đủ.

Đột nhiên hắn lại đem thêm một ngón tay đi vào, đồng thời tăng tốc, ra sức tiến công.

“A, Nhẹ một chút. . .” Tề Tư Di than nhẹ những lời vô nghĩa.

Tốc độ trên tay hắn lại từ từ tăng lên, thân thể cô ta đã từ từ mềm rũ xuống, hắn cảm giác được tay hắn càng ngày càng linh hoạt, nhưng mà phía dưới

của hắn đã sung sướng lên rồi, nữ nhân này vĩnh viễn đều như vậy . . .

Khi mà bọn chúng vẫn còn chìm đắm trong khoái lạc thì Trữ Dịch đã đến trước cửa: “Nơi này sao?”

“Dựa theo người của cậu báo cáo thì hắn là nơi này, đi đến hành lang phía trước kia chắc chắn sẽ thấy một cánh cửa lớn, chắc chắn là căn phòng đó . . .” Thanh âm của Thân Từ Duệ trong trẻo nhưng vẫn có chút lạnh lùng, địa điểm mà Thân Từ Kiều vui đùa nhiều như thế nào hắn cũng không thể đoán ra nhưng chắc chắn sẽ vượt qua dự đoán của hắn và Trữ Dịch.

Hai người tựa hồ như vất chân lên cổ mà chạy bởi vì chỉ cần bọn họ đến muộn một phút thì Ân Tịch có thể đã phải chịu đựng trò chơi đáng sợ.

Khi bọn họ nhìn thấy cánh cửa đóng kín kia, ánh mắt hai người đều trở lên hoang mang, loại cửa này có 2 cách để mở, một là dùng mật mã, hai là dùng vân tay của chính chủ nhân.

“Chúng ta phải làm sao mới có thể đi vào chứ?” Trữ Dịch quá mức lo lắng, thế nhưng hắn dùng thân thể chính mình định phá bỏ cánh cửa, cứ cho là công lực của hắn có sâu không đáy thì vẫn không có chút tác dụng gì.

“Vô dụng thôi, cửa này chỉ có hai cách có thể mở ra, để cho mình thử mật mã xem thế nào, cậu gọi điện thoại kêu Intiy đến đi, hắn ta là chuyên gia lĩnh vực này.” Thân Từ Duệ cũng vô cùng lo lắng cho Ân Tịch, chính là hắn phải tỉnh táo.

Trữ Dịch cầm điện thoại lên, bắt đầu gọi cho Intiy, Thân Từ Duệ lại thử lại một lần mật mã, bất kì mật mã gì hắn cũng thử nhưng vẫn là sai.

Intiy dùng tốc độ nhanh nhất chạy lại đây, cũng đã mất 30phút, 30phút này Ân Tịch phải chịu đựng những gì hai bọn họ không dám tưởng tượng ra.

Cảm xúc của Trữ Dịch đã khủng hoảng đến cực điểm, mỗi một phút trôi qua đối với hắn mà nói giống như vạn kiếp xuyên tâm vậy.

Ân Tịch nhìn đôi nam nữ trước mắt này, cô không cố ý muốn nhìn bọn chúng đùa giỡn, ý niệm cắn lưỡi tự sát đã xuất hiện trong đầu cô, chính là con Tề Tư Di chết tiệt lại cả đường tự sát cũng đã chặn đứng, nội tâm cô lúc này không ai có thể lý giải nổi, thống khổ cùng tuyệt vọng.

Tề Tư Di phải tra tấn cô như vậy, làm cho cô sống không bằng chết.

“Dùng lực . . . A . . .” Tiếng hét hướng thụ vang vọng cả phòng.

“Tư Kiều, em sắp không chịu nổi rồi, em muốn, em muốn anh hung hăng tra tấn em, mau . . .” Thanh âm của cô ta tràn ngập dục vọng mãnh liệt.

Chân cô ta quăn chặt lấy thắt lưng hắn, gất gao muốn vật cực nóng của hắn tiến vào cơ thể mình, bù lại khoảng trống của cô ta.

Thân Từ Kiều ôm lấy Tề Tư Di, đem cả ta hung hăng ném lên giường, như một con mãnh thú túm lấy con mồi hung hăng dùng sức ép đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Ân Tịch, đừng sợ!

Intiy nhận được điện thoại của Trữ Dịch, quả thực đã dùng tốc độ ánh sáng để chạy tới nơi, tất cả thiết bị đều ở trong một cái vali nhỏ xách tay, nhìn thấy cánh cửa, lông mi hắn rõ ràng là nhú lại một chút.

“Thế nào rồi, có làm được không?” Thân Từ Duệ có chút lo lắng hỏi.

“Để mở khoá này tôi chỉ cần một phút đồng hồ, nhưng đó là, nếu chúng ta gặp may, còn nếu không, thậm chí hơn một giờ cũng không xong.” Intiy nói sự thật rồi quay lại, tay cũng đã bắt đầu tiến hành công việc.

“Intiy, tôi ra lệnh cho anh dùng tốc độ nhanh nhất, tốc độ nhanh nhất, biết không?” Trữ Dịch gất gao xiết chặt tay.

“Trữ Dịch, bình tĩnh lại, chúng ta để cho Intiy bình tĩnh mở khoá, như vậy mới có thể nhanh hơn một chút.” Thân Từ Duệ nắm chặt bả vai Trữ Dịch, hắn biết cậu ấy rất lo lắng, thực ra, bình thường cậu ấy không có như vậy.

“Tôi nghĩ đến tên súc sinh Thân Từ Kiều này, tôi có thể nghĩ đến Ân Tịch ở bên trong phải chịu nhiều oan ức, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho hắn.” Trữ Dịch lạnh giọng mà thề.

Intiy lên tiếng: “Im lặng”. Intiy cúi thấp nói, lỗ tai như đang nghe ngóng, đôi mắt còn thật sự chăm chú làm cho hấn càng trở nên kiên định.

Hai người ở bên cạnh Intiy, cũng không dám lên tiếng lần nữa.

“Ngừng thờ!” , thanh âm của Intiy phát ra rất nhẹ, sau khi Thân Từ Duệ và Trữ Dịch nghe được, mau chóng ngừng thờ, may mắn vì hai người đều là cao thủ bơi lội, nín thờ năm phút đồng hồ tuyệt đối là không có vấn đề gì.

Khoảng một giây sau đó, hai ánh mắt gắt gao mà nhìn chằm chằm Intiy mở khoá, biểu hiện của Intiy ngoại trừ im lặng vẫn là lặng im, không nhìn ra được là đang vui hay buồn, có thể thấy được người này đang chuyển tâm dùng mọi sức lực để mở khoá.

Cảm xúc của hấn, như là đạt tới cảnh giới hư không, di chuyển, lại một lần nữa di chuyển.

Bên trong phòng, Thân Từ Kiều và Tề Tư Di lại đạt đến cao trào, như một đòn kích thích thân thể cùng tư tưởng của Ân Tịch, tra tấn cô giống như đang từ trần gian bị đẩy xuống địa ngục vậy.

Sau khi cô ta tạm thoả mãn, Thân Từ Kiều bắt đầu không hề an phận ở trên thân thể Tề Tư Di đứng dậy, người phụ nữ tên Ân Tịch này tất nhiên phải đến cầu xin, nhưng vẫn là hấn ước ao có cô, thân thể của hấn quả thực rất muốn, thậm chí, còn cả lòng của cô.

Tề Tư Di nhìn thấy Thân Từ Kiều không có quyền luyện mà thân thể của hấn từ bên trong dòi ra sau đó hướng về chỗ Ân Tịch đi tới, nơi cái ghế buộc chặt. Ở sau lưng ánh mắt cô ta lộ ra tia hung ác, cô không thể chịu thua Hứa Ân Tịch, cô ta lại càng không phục.

Tiền nhân này, cho dù cùng cô đứng chung một chỗ, bọn tao cũng thấy vị trí của mình bị ô uế, mà bây giờ, cư nhiên dám cùng tao hưởng dụng cùng một người đàn ông, thế này làm sao có thể kêu cô ta không này sinh oán hận được.

Nhưng mà giờ phút này, cô ta tự nói với chính mình, cô ta phải nhịn, nhất định phải nhịn nhịn, giả vờ trước mặt Thân Từ Kiều, cô ta thật cao hứng mà cùng bọn họ chơi trận này.

Trong đầu Hứa Ân Tịch căn bản là bài xích trò chơi của người đàn bà kia, việc kia khiến cô vĩnh viễn đều luôn nhớ rõ đêm nay, trong đầu Tề Tư Di trầm nghĩ, nếu cô ta hi sinh một buổi tối có kiên nhẫn cùng ghê tởm này, có thể đổi lấy ác mộng cả đời của Hứa Ân Tịch, đó cũng thật đáng giá, nghĩ đến đây, liền hướng về phía bọn họ đi đến.

Thân Từ Kiều nhẹ nhàng dùng tay vỗ về trên mặt, trên người Ân Tịch, lộ ra vẻ tham lam cùng hung ác mà giữ lấy

“Tiểu bảo bối có phải đang chịu đựng khó chịu hay không, có phải muốn rồi không?”

“Nếu muốn hãy kêu lên, nói cho tôi biết tôi sẽ cho cô.” Giọng nói của hấn giống như đến từ địa ngục: “À, cô không thể kêu, đừng nóng vội, tôi giúp cô gỡ ra, tin tưởng tôi, tôi nhất định không để cho cô khó chịu nữa!”

Ân Tịch dùng ánh mắt phẫn nộ như muốn giết chết bọn họ, mà thân thể của cô lại nhanh chóng nóng lên, hương khí cùng mùi vị tinh dục trong phòng đã lên tới đỉnh điểm.

“Từ Kiều, gấp cái gì, để em tới giúp anh!” Từ phía sau, thân thể trắng nõn lồ lộ của Tề Tư Di đã xuất hiện trước mặt bọn họ, một chút thẹn thùng cũng không có khi bị người phụ nữ khác nhìn thấy toàn bộ thân thể mình, ngược lại càng muốn khoe ra vóc dáng mê người của mình.

Ân Tịch trong ánh mắt ngoại trừ hương khí đang kích thích dục vọng bên ngoài, lại càng sợ hãi, loại sợ hãi này làm cho cô sống không bằng chết, Tề Tư Di kia không có ý định tốt đẹp gì làm cho cô hoàn toàn tuyệt vọng.

Bên ngoài phòng, Intiy cũng nhanh chóng bắt tay vào làm việc với các dụng cụ, một lần rồi lại một lần dò xét, chỉ nghe thấy một tiếng động vang lên, trên mặt Intiy có chút biểu hiện, hai tay thả ra, thực nhẹ nhõm mà nhìn về phía hai người: “Được rồi!”

“Thời gian là chín giây lẻ chín, so với tôi tưởng tượng quả thực rất nhanh chóng, thật là may mắn.”

Trữ Dịch vọt mạnh một cái tới trước, dùng mạnh cánh cửa một chút, liền mở ra, Thân Từ Duệ theo sát, Intiy bình thường hấn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng không nhịn được tò mò mà theo sát đi tới, là cái gì mà làm cho hai người đàn ông cực phẩm khẩn trương như thế?

Người bên trong phòng nghe được bên ngoài cửa có tiếng động, cảm giác được có người đang đi vào, cũng kinh ngạc đứng dậy, Tề Tư Di đi đến bên giường, cầm lấy một miếng khăn lụa che bớt đi một phần thân thể.

“Là ai to gan như vậy? Dám tự tiện xông đến đây?” Thân Từ Kiều nhặt trên mặt đất một miếng băng gạc, che khuất hạ bộ của chính mình, giọng nói lạnh lẽo vừa rồi giống như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì.

“Thân Từ Kiều, thăng khôn nạn.” Trữ Dịch chạy tới, hung hăng cho hấn một đấm làm cho hấn lao đảo ngã vào cái giường bên cạnh.

Nhìn thấy bên cạnh Ân Tịch bị trói chặt, Thân Từ Duệ trong lòng đau đớn, miệng khẽ kêu: “Ân Tịch.”

Trữ Dịch lập tức dòi tầm mắt lại đây, nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi cùng tuyệt vọng của Ân Tịch, trong lòng đau như cắt,

“Ân Tịch, đừng sợ, anh đến đây.”

Tay anh nhanh chóng cởi dây trói trên người cô, mà cô lại hoảng loạn không thể nói rõ một câu.

“Ân Tịch, anh là Trữ Dịch, là Trữ Dịch, đừng sợ, nhớ rõ, có anh ở đây, anh sẽ không để em phải chịu khổ nữa.” Anh cởi dây trói ra.

Sau khi cởi bỏ dây trói trên người cô, anh cởi bỏ áo khoác trên người mình, đem cô ôm vào trong lồng ngực.

“Đừng sợ, Ân Tịch, chuyện đã qua rồi, anh đến đây, Trữ Dịch ca ca đến đây!”

Ân Tịch dường như rất xúc động, oà lên khóc lớn, thân thể lại run rẩy.

Trữ Dịch dường như cảm giác được cô gái trong lòng đang rất sợ hãi cùng hoảng loạn, gắt gao mà ôm cô, sau đó, một lần nữa lại trực tiếp đem cô ôm vào trong lòng như một công chúa.

Thân Từ Duệ đứng ở bên cạnh, tại sao vào giờ phút này hắn lại muốn đẩy Trữ Dịch ra đến như vậy? Sau đó lại đem Ân Tịch ôm vào trong lòng ngực mình, thế nhưng đó là người anh em tốt nhất của hắn, người phụ nữ kia là người mà cậu ấy yêu nhất, mọi chuyện tại sao lại biến thành như vậy?

“Tôi mang Ân Tịch đi trước, còn lại mọi chuyện cậu tự xử lí!” Trữ Dịch ôm Ân Tịch, giọng nói thật lạnh lùng mà bỏ đi, hiện tại anh phải lập tức mang cô đi khỏi nơi này làm cho cô bớt đi sợ hãi.

“Các người đừng nghĩ là có thể dẫn cô ta đi.” Thân Từ Kiều đứng dậy, rống lên.

Trữ Dịch không thèm để ý đến hắn, vẫn ôm lấy thân thể Ân Tịch hướng về phía cửa đi tới.

“Nếu mày mang cô ta đi, tao sẽ giết Thân Từ Duệ!” Thân Từ Kiều thân thủ cực nhanh, vượt quá toàn bộ sức tưởng tượng của bọn họ. Mà ở bên người hắn luôn luôn cất giấu vũ khí, ngay cả trên giường cũng không bỏ sót.

Tay hắn đã nắm chặt lấy được, trong đầu Thân Từ Duệ nghĩ, tình huống như vậy thực là ngoài dự đoán của bọn họ.

Trữ Dịch đang ôm Ân Tịch cũng dừng lại, nhìn thấy Thân Từ Duệ bị người khác chĩa súng vào đầu, làm sao anh có thể không để ý đến.

“Trữ Dịch, cậu đừng lo cho tôi, đem Ân Tịch đi, tôi sẽ có cách.” Thân Từ Duệ gắp nhẹ, giờ phút này hắn không hi vọng Trữ Dịch cùng Ân Tịch phải chịu thêm một thương tổn nào nữa, chiến tranh giữa hắn và Thân Từ Kiều là chuyện sớm muộn gì cũng phải giải quyết.

“Vậy còn cậu thì làm sao bây giờ? Tôi không thể mặc kệ mà bỏ lại cậu.” Trữ Dịch không có khả năng mà không màng đến sống chết của người anh em với mình, Ân Tịch là sinh mạng của anh nhưng Thân Từ Duệ có làm sao thì hắn là người có lỗi nhất.

“Tôi nói là cậu đừng lo cho tôi, đừng lo cho tôi, nghe thấy không? Chạy nhanh đi!” Thân Từ Duệ rống to rồi đứng dậy.

“Ôi, tình anh em thật sâu đậm nha!” Tề Tư Di vỗ tay mà nở nụ cười, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía người phụ nữ xinh đẹp này.

Cô ta còn cười quyến rũ: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì lúc này, Trữ Dịch ôm lấy một phụ nữ chính là người phụ nữ của Thân đại thiếu gia nhà chúng ta, huynh đệ đều dùng chung một người phụ nữ, thật sự là tình thân nha!”

Cái lưỡi của cô ta giống như một con dao vô hình, kích thích thật mạnh Thân Từ Duệ cùng Trữ Dịch.

“Con đàn bà đề tiện, nếu cô dám nói thêm một câu nữa, tôi lập tức sẽ giết cô quảng ra ngoài.” Trữ Dịch không chút khách khí mà quay lại nói.

“Buông người ra, tao sẽ coi như bọn mày chưa từng tới đây, nếu không hôm nay tao sẽ giải quyết hắn, giết người khi nghiện cũng không sao.” Giọng nói của Thân Từ Kiều ngày càng hiểm độc, gương mặt anh tuấn cũng trở nên méo mó.

“Thân Từ Kiều, mày giết tao cũng được, nhưng tao dám cam đoan, chỉ cần mày giết tao, mày tuyệt đối sống cũng không quá ba ngày, không tin mày cứ thử xem!” Thân Từ Duệ nhẹ nhàng nói.

“Haha, kẻ hoán binh của mày, làm cho tao dễ dàng mắc mưu như vậy sao?” Thân Từ Kiều ăn nói bừa bãi, không kiêng kị gì.

“Nếu mày không tin, mày cứ giết tao đi!” Thân Từ Duệ dùng giọng nói kích thích hắn nhưng trong đầu tuyệt đối tin rằng, cho dù bên ngoài hắn càng cuồng vọng mà nói là không tin, nhưng trong lòng nhất định dao động, đã tranh đấu nhiều năm như vậy, chiến thuật tâm lí đối với người em trai của hắn ngày càng thuần thục.

“Được, hôm nay tao sẽ giết mày.” Một lần nữa hắn lại dùng sức mà hướng về phía đầu Thân Từ Duệ.

“Không!” Hai giọng nói cùng lúc vang lên, một là của Trữ Dịch, một là của người trong lồng ngực anh, Ân Tịch.

Trong phòng bỗng chốc yên lặng, mọi người đều hướng ánh mắt về phía bọn họ.

Chương 46: Thoát khỏi

“Người hán muốn là em, Trữ Dịch ca ca, anh thả em xuống đi!” Ân Tịch nhìn thấy người đàn ông vừa xa lạ vừa quen thuộc này, vừa có chút ảm áp lại vừa khát vọng.

“Không được, có anh ở đây, anh sẽ không để em bị người khác khi dễ!” Trữ Dịch bá đạo nói mà không quan tâm.

“Nhưng nếu anh ta chết, em sống cũng không yên tâm!” Ân Tịch dùng ánh mắt nhìn về phía Thân Từ Duệ, hai mắt nhìn nhau, như có tia lửa điện toé ra rồi nhanh chóng biến mất, hai người dường như đang trốn tránh.

“Thân Từ Kiều, không phải mày thích chơi sao, hai bọn tao đôi lấy một người, thế nào?” Giọng nói của Thân Từ Duệ một lần nữa vang lên.

“Đánh cược, mày muốn đánh cược sao, đừng quên, mỗi một lần đánh cược, mày đều bại dưới tay tao.” Thân Từ Kiều không chút khách khí mà châm chọc hần.

Thế nhưng Thân từ Duệ chỉ nhẹ nhàng cười: “Lúc này hai chúng ta liền chơi trò chơi chúng ta thường chơi trước đây, nếu mày thắng, tao đem Thân thị giao lại cho mày, có hứng thú không?” Sau đó lại bổ sung thêm điều kiện đầu tiên: “Mày phải cho bọn họ rời khỏi nơi này!”

“Nếu như tao tha cho bọn họ đi rồi mày lại đổi ý thì sao?”

“Vây trò chơi là như thế này, mày có thể cho vị tiểu thư đang đứng bên cạnh kia chìa súng vào đầu tao, như vậy khẳng định là tao chạy không được!” Giọng nói của hần vẫn khinh miệt như trước, giống như sinh mạng của hần không quan trọng vậy.

Hiển nhiên Thân Từ Kiều đang do dự, tập đoàn Thân Thị là sản nghiệp mà nhiều năm nay hần mơ tưởng, sự cố gắng của hần cho tới bây giờ đều là không buông tha mà muốn chiếm đoạt lấy Thân Thị.

“Từ Duệ, cậu không thể làm như vậy!” Trữ Dịch chân thành nói.

“Không a. . . .” Ân Tịch cũng không kiềm được, khó chịu mà kêu lên.

“Ân Tịch, em làm sao vậy?” Trữ Dịch nhìn Ân Tịch trong lòng ngực mình, lúc này mặt cô đỏ bừng, tay có chút không an phận mà mò mẫm, thậm chí miệng còn tiến lại gần cổ Trữ Dịch, mùi thơm trên cơ thể cô truyền đến mũi của Trữ Dịch liên hồi.

“Mau đưa cô ấy đi, cậu có nghe thấy không? Trong phòng này là hương khí kích tình, nếu không muốn cô ấy bị tra tấn thì liền nhanh chóng đưa cô ấy đến một nơi yên tĩnh, đi mau!” Thân Từ Duệ dường như rùng rợn, trong lòng có bao nhiêu khó chịu chỉ có mình hần biết, nhưng đây là cuộc chiến giữa hần và Thân Từ Kiều, hần không muốn những người khác bị liên lụy.

Nấp ở một góc khuất, Inty nhìn thấy tình hình như vậy có chút sợ hãi nhưng hần vẫn duy trì bình tĩnh, giờ phút này điều hần cần phải làm là bình tĩnh xem biến chuyển của trận đấu này. . .

Trữ Dịch nhìn ánh mắt của Thân Từ Duệ, lại nhìn Ân Tịch đang trong lòng, đành nặng nề mà quyết định ôm Ân Tịch quay bước chân đi ra ngoài. . .

Sau khi Trữ Dịch và Ân Tịch đi khỏi, giọng nói của Thân Từ Kiều lần thứ hai lại vang lên: “Mày muốn chơi ngay bây giờ chưa?”

“Mỗi người sẽ lấy một khẩu súng, tháo rời ra, ai có thể dùng tốc độ nhanh nhất để lắp lại súng người đó thắng.” Thân Từ Duệ nhìn thấy hần muốn trong mắt Thân Từ Kiều, biết rằng lúc này hần ta đang sục sôi quyết tâm.

“Ha ha ha. . . .” Thân Từ Kiều lớn tiếng mà nở nụ cười: “Tao không nghe lầm, loại trò chơi này, chúng ta từng chơi không dưới mười lần, mày thắng tao không quá ba lần.”

“Tao chỉ hỏi mày, có dám chơi hay không?” Thái độ của hần rất kiên quyết.

“Tao sẽ cùng chơi với mày một lần, lần này mày chết chắc rồi!” Thân Từ Kiều lại một lần nữa thể hiện sự kiêu ngạo trên gương mặt: “Tur Di, cô đem súng đi vào đầu hần!”

Thân Từ Kiều rất cẩn thận mà tính toán bước kế tiếp, hần luôn muốn đem phần thắng nắm chắc trong tay.

Rất nhanh, hần từ dưới giường lôi ra hai khẩu súng, mở chúng ra, sau đó thả viên đạn ở bên cạnh, khi hần nhìn về phía viên đạn bên dưới, trong mắt hiện lên nét cười giảo hoạt.

Trò chơi nhanh chóng được bắt đầu, Tề Tư Di vẫn là như lúc trước dùng súng kẻ sát vào đầu Thân Từ Duệ, khiến hắn ngay một chút cơ hội phản công cũng không có.

Bên trong một góc khuất vừa căn phòng, có một đôi mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm tất cả.

“Bắt đầu!”, thời gian một giây lại một giây, chỉ nghe thấy trên tay hai người nhanh chóng tháo súng, phá ra âm thanh răng rắc.

Lúc Thân Từ Kiều hơi ngẩng mặt lên, phát hiện tốc độ tháo súng của Thân Từ Duệ cư nhiên lại cách hắn một giây, điều này khiến hắn căng thẳng, tốc độ lại chậm mất một giây.

Khi Thân Từ Kiều đang lắp bộ phận cuối cùng của súng, chỉ một động tác cuối cùng, Thân Từ Duệ tao nhả mà lấy súng chĩa vào đầu hắn.

Thân Từ Kiều lần đầu tiên trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Trước đây chúng ta chơi trò này không dưới mười lần, tao thắng mày không quá ba lần, nhưng có phải mày đã quên rằng, lần cuối cùng, là tao thắng mày!” Thân Từ Duệ thoải mái mà giải đáp nghi hoặc trong mắt hắn.

“Mày thắng lượt này, nhưng mày cho là mày có đủ năng lực để ra khỏi nơi này sao?” Trên khuôn mặt Thân Từ Kiều lại một lần nữa lộ rõ vẻ xảo trá.

“Mày nghĩ rằng muốn thử lòng kiên nhẫn của tao, nhưng mày đừng quên lời nói của tao, tao mà chết thì mày cũng chẳng còn sống mà rời khỏi đây.” Thân Từ Duệ thận trọng mà quay lại nói.

“Tao tuyệt đối tin tưởng mày có năng lực đó, nhưng dường như mày vĩnh viễn cũng không đủ gian xảo bằng tao, đừng quên khẩu súng mày đang cầm, mày nghĩ rằng tao cũng ngốc như mày sao, tao sẽ ngốc đến nỗi đưa cho mày viên đạn thật sao? Ha ha ha!” Thân Từ Kiều đắc ý cười ha hả, không hề lo lắng thắng hay thua Thân Từ Duệ đêm nay dường như sẽ thoát khỏi được căn phòng này.

“Mày thật dễ tiện!” Thân Từ Duệ cúi đầu chửi, trong lòng thầm nghĩ phải làm sao để thay đổi cục diện, hắn không thể bị trói chân ở chỗ này, nhưng làm sao để thoát ra?

Hiện tại mỗi một động tác của hắn đều nguy hiểm, không khí trong phòng lại một lần nữa căng thẳng.

“Tao từ trước đến nay chưa bao giờ là quân tử cả. Mày cũng không phải là lần đầu tiên cùng chơi với tao. Tao nói rồi. Mày vĩnh viễn cũng không thể thắng được tao. Hôm nay mày chỉ có hai con đường để lựa chọn!” Thân Từ Kiều nhìn hắn với vẻ mặt đắc ý đến khinh thường.

“Hai con đường gì?” Thân Từ Duệ trả lời ngắn gọn.

“Con đường thứ nhất, là đêm nay mày phải chết!” Thân Từ Kiều như muốn tìm trên sắc mặt Thân Từ Duệ chút rối loạn nhưng lại phát hiện Thân Từ Duệ vẫn bình tĩnh như trước.

“Con đường thứ hai có phải là để Thân thị đặt dưới danh nghĩa của mày thì đêm nay sẽ tha mạng cho tao, phải không?” Thân Từ Duệ tiếp tục bổ sung lời hắn nói.

“Không hổ là anh trai của tôi, có thể hiểu được tôi như thế.” Hắn vuốt cằm. Gã đàn ông trước mặt này vẫn luôn là đối tượng hắn muốn đánh bại. Đêm nay, rốt cuộc hắn đã được toại nguyện, mặc kệ là dùng thủ đoạn gì, kết quả mới là quan trọng nhất.

“Chẳng lẽ mày không tin còn có con đường thứ ba sao?” Thân Từ Duệ hơi nhướn mày, vẻ mặt cư nhiên có một tia đắc ý.

“Con đường thứ ba mà anh có thể chọn là thay vì để Từ Kiều giết anh thì sẽ là tôi giết anh!” Tề Tư Di dùng sức dí súng vào đầu hắn, trong giọng nói mang theo chút mỉa mai xen lẫn lãnh huyết.

“Chị và em gái quả thật khác nhau quá nhiều. Nếu có thể lựa chọn, tôi đương nhiên nguyện ý “mẫu đơn hoa hạ tử – tố quỷ đã phong lưu” (được chết dưới hoa mẫu đơn – làm quỷ cũng phong lưu). Ha ha ha. !” Thân Từ Duệ đột nhiên cười dài một tiếng.

“Cám ơn anh đã coi trọng chị em chúng tôi như vậy. Nếu hôm nay anh may mắn không chết, tương lai anh chính là em rể của tôi. Kỳ thật chuyện này cũng là một chuyện tốt. Nhưng người ra lệnh cho tất cả những người này không phải là tôi. Tôi chỉ có thể nói rất xin lỗi, em rể tương lai!” Chú ý trong lòng Tề Tư Di vô cùng rõ ràng.

Chỉ cần Thân Từ Kiều có thể thành công nắm bắt Thân thị như vậy tất cả tài phú đều thuộc về Thân Từ Kiều, cho dù sau này Thân Từ Duệ là em rể của cô, nhưng so với người đàn ông của mình thì thế nào, cho dù đây là người đàn ông mà em gái cô yêu nhất thì thế nào? Đàn ông đôi bằng vị trí ngôi sao trong nghiệp diễn xuất, như vậy hết thảy nhất định Tề Tư Mục sẽ không trách lựa chọn của cô, huống chi tất thảy những điều này, đều là cô mang đến cho Tư Mục.

“Được, chị vợ tương lai, vậy tính mạng của tôi đây xin giao lại cho chị!”

“Chắc . . chắc.” Thân Từ Kiều tấm tắc mà gọi hai tiếng, một cái xoay người đi đến phía sau hắn, nhẹ nhàng mà giơ tay đặt lên bờ vai của hắn phui phui, như là phui bụi trên người vậy.

“Chỉ cần tôi đếm từ 1 đến 3, mạng của anh chắc chắn không còn!” Thân Từ Kiều dùng giọng nói lạnh lùng nói bên tai Thân Từ Duệ.

“Tao chết rồi, mày cũng không chiếm được Thân Thị đâu.” Thân Từ Duệ lạnh lùng nói.

“Anh làm rồi, tôi nhất định phải lấy được. Tôi sẽ lấy được sự tín nhiệm của lão gia (của cha). Sau khi anh chết, lão già chết tiết kia chỉ có thể dựa vào đứa con duy nhất là tôi, chỉ có tôi – Thân Từ Kiều!” Giọng hắn bất chợt cao vút lên. Trong phòng vọng lại tiếng rống giận dữ của hắn.

“Nếu mày nắm chắc như vậy thì mày sẽ không phải nổi giận thế này!” Thân Từ Duệ vẫn bằng quơ như trước mà nói.

Nhìn qua thì hai người tựa như đang nói chuyện bàn bạc, khẩu súng kia cũng chỉ như một món đồ chơi mà thôi.

“Là anh ép tôi. Vậy tôi đây sẽ tiễn anh lên đường.” Thân Từ Kiều phát ra thanh âm ngoan độc nói, “Từ Di, chuẩn bị đi, anh đếm đến mười, nếu hắn không thay đổi lời nói thì ngay lập tức thay anh kết liễu hắn!”

“Được rồi!” Giọng nói của cô ta thanh thúy nhưng lại lộ ra chút bất an mơ hồ. Đây là lần đầu tiên cô ta tự mình ra tay giết người.

1 . . . 2 . . . 3 . . .

Ở một chỗ không xa bên trong căn phòng, Trữ Dịch ôm Ân Tịch đi vào.

“Thế nào? Có cảm thấy thoải mái hơn chút nào không?”

“Tôi nóng. Tôi nóng. Anh buông tôi xuống. Thả xuống” Đại não của Ân Tịch giờ phút này còn sót lại chút ý thức. “Để anh đi lấy đá lạnh cho em”

“Đừng đi. Đừng.” Ân Tịch lời kéo tay áo hắn, dục hỏa trong mắt không ngừng dâng lên.

Trữ Dịch hiểu được điều hiện lên trong ánh mắt cô, nhưng ngoại trừ điều đó, trong mắt cô còn sót lại sự sợ hãi vì bị trò chơi của Thân Từ Kiều dọa đến.

“Anh không đi. Anh sẽ không đi. Anh sẽ ở bên em. Trữ Dịch ca ca sẽ mãi ở bên cạnh em!” Hắn ôm cô, nhẹ nhàng trấn an cô.

“Không! Anh rút ngay! Đừng chạm vào tôi. Đừng chạm vào tôi.” Ân Tịch bị Trữ Dịch dùng sức ôm, sợ tới mức cả người run lên. “Ân Tịch, anh là Trữ Dịch, anh là Trữ Dịch mà. Bọn họ không ở đây. Bọn họ đều đi hết cả rồi. Không phải sợ.”

“Vâng. Trữ Dịch. Em rất khó chịu. Em khó chịu quá.” Suy nghĩ của Ân Tịch bắt đầu trở nên mơ hồ. Lúc tỉnh táo, lúc lại bị tác dụng của thuốc kích thích.

Đôi môi cô nhin không được mà hôn hắn. Còn Trữ Dịch đang ở trong vòng ôm nhuyến hương thì làm sao có thể địch lại được sự chủ động âu yếm của phụ nữ, dục vọng theo bản năng bắt đầu dâng trào . . .

Ân Tịch bị Trữ Dịch chạm vào người, thân thể giống như phát hỏa lên, nhanh chóng không thể khống chế được nữa, chìm đắm trong đó . . .

Trữ Dịch đem quần áo chậm rãi cởi bỏ, nhắm nháp ngọt ngào của cô, chính là trong đầu anh hiện lên ánh mắt khủng hoảng của Ân Tịch, nếu như thừa dịp cô ấy bị kềm được mà muốn cô, anh còn là chính nhân quân từ sao?

Nếu như sau khi tỉnh lại Ân Tịch không thể chấp nhận được chuyện này thì anh phải làm sao bây giờ? Dục hỏa trên người anh còn chưa có rút đi, nhưng mà anh vẫn thanh tỉnh, nếu như hiện tại Ân Tịch vì được mà giao chính mình cho anh, vậy về sau, nếu như cô vì vậy mà xa lánh anh, anh phải làm sao bây giờ?

Còn có Từ Duệ hiện tại đã thoát khỏi nguy hiểm chưa? Nghĩ vậy, dục hỏa trong người anh chậm rãi tan biến, đúng vậy, anh không thể như vậy mà muốn Ân Tịch, nếu Ân Tịch không tha thứ cho anh, anh sẽ cả đời phải thống khổ trong nỗi hổ thẹn, nếu yêu cô, anh phải tôn trọng cô.

Thừa dịp chính mình còn có một tia lý trí tay anh dùng sức đánh mạnh vào sau gáy Ân Tịch, chỉ thấy thân thể Ân Tịch chậm rãi rũ xuống, đường cong hoàn mỹ trên người cô làm cho dục hỏa của Trữ Dịch lại nhin không được nữa, nhưng anh dùng sức khống chế chính mình, cố gắng đem cô ôm vào phòng tắm, sau đó mở van nước lạnh xuống, đem thân thể của cô thả vào trong.

Có lẽ như vậy cô sẽ bị cảm, nhưng là thân thể sẽ không khó chịu nữa, hương khí cũng chậm rãi tan hết. . .

“Ân Tịch, chờ anh trở lại, anh nhất định sẽ bảo vệ em, nhất định không nuốt lời.” Anh đem những sợi tóc dính trên trán cô nhẹ nhàng gạt về sau vành tai của cô, sau đó lại đem một cái gối đặt ở bên dưới gáy cô, làm cho đầu cô có thể thoải mái hơn một chút.

Trong căn phòng thiết kế đặc biệt của Thân Từ Kiều.

Chỗ rẽ tối, một bóng người chậm rãi tìm vị trí, đã đến lúc hắn cần phải ra tay.

“... 7... 8... 9!” Thân Từ Kiều vừa mới đếm đến 9, thanh âm của một người đàn ông đã vang lên.

“Hắn còn có con đường thứ tư để lựa chọn, đó là dùng mạng của mày đổi mạng của hắn, trò chơi này vui không?” Tay Intiy cầm một lưỡi dao linh hoạt mà kẻ sát cô hắn, ra tay cực nhanh, thậm chí còn chưa đến 2s.

“Mày là ai?” Vì đưa lưng về phía người ra tay, Thân Từ Kiều không thể nhìn thấy mặt hắn.

“Tao là Intiy, người mở khóa là tao, nhưng là cái cửa này tao muốn thử dùng máu người để mở không biết sẽ thế nào, tao muốn thử xem, vậy mày là người đầu tiên thử nghiệm đi.” Intiy hơi hơi xiết mạnh tay, máu đã xuất hiện, đụng chạm của hắn khiến Thân Từ Kiều không thể cảm giác được độ mạnh yếu gì, nhưng là hắn có thể cảm giác được có chất lỏng đang trào ra từ cổ hắn.

Tay nghề của Intiy hắn đã nghe nói qua, nguyên bản là hắc đạo hồn huyết, chơi trò mở khóa căn bản chỉ là đùa dai, mà lực của hắn là giết người không chớp mắt, đó mới là thứ mà người ta kiêng kỵ nhất.

“Thân Từ Duệ, xem như mày lợi hại, lần này hạ nhân của mày so với tao tưởng tượng còn đáng gờm...” Thân Từ Kiều khua tay từ bỏ, hắn không có sự lựa chọn nào khác bởi vì hắn không có khả năng lấy mạng chính mình để đổi lấy mạng Thân Từ Duệ.

“Nếu như vậy, mày bảo vị cô nương xinh đẹp kia buông súng đi, bằng không tay tao ấn xuống lúc nào cũng không biết đâu, tùy tiện mà, ai biết được...” Intiy đùa giỡn nhưng mà lời nói lại như là mệnh lệnh.

“Tư Di, thả hắn đi thôi!” Thân Từ Kiều lạnh lùng phẫn nộ nói.

Thân Từ Kiều bị người khác kề dao vào cổ, Tề tư Di trừ bỏ phẫn nộ cũng không thể làm gì nữa, coi như hiện tại năng lực của bản thân không thể địch lại Thân Từ Duệ, cô chỉ có thể buông súng xuống.

“Cám ơn, chị vợ tương lai của tôi.” Nói xong, hắn còn không keo kiệt tặng cho Tề Tư Di một nụ cười mê người, trong lòng cô ta lại hận đến nghiến răng nghiến lợi, cô biết quan hệ của cô và Thân Từ Duệ như thế nào cũng không thể tốt đẹp nữa.

Chính lúc này, Trữ Dịch mang theo súng vọt tiến vào, Thân Từ Duệ nhìn thấy biểu tình của Trữ Dịch lộ ra ý cười, hắn biết tiểu tử này không thể bỏ mặc hắn, trước mặt mỹ nhân vẫn nhớ tới anh em, trong lòng lại một trận âm ập.

Thân Từ Kiều chỉ có thể nhìn ba người kia tự cao tự đại mà đi ra khỏi căn phòng.

“Ân Tịch thế nào rồi?” Thân Từ Duệ vẫn là không thể giả vờ, tùy ý hỏi một câu.

“Cô ấy không sao, mình sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt.” Khẩu khí của Trữ Dịch lại bắt đầu khôi phục lãnh đạm.

“Không có việc gì là tốt rồi, mình về đây.” Hắn dùng lực đâm vào ngực anh, đây là động tác mà anh em bọn họ hay dùng.

Một động tác tỏ vẻ thân mật...

Trữ Dịch cũng trả lại một động tác y như vậy.

Intiy ở bên cạnh yên lặng nhìn, cái gì cũng không nói, nhưng là có một dự cảm không tốt hiện lên trong đầu, tựa hồ như cô gái kia đã lấy đi trái tim của hai người anh em này, về sau trở thành cái dạng gì, hắn không dám nghĩ nữa...

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Sợ hãi

Trữ Dịch vừa vào đến cửa liền chạy nhanh vào phòng tắm. Thấy Ân Tịch vẫn bình yên mà nằm đó thì mới yên lòng.

Anh bước qua, cầm lấy bàn tay Ân Tịch đang đặt trong bồn tắm. Nhưng... Tại sao... Vì sao tay cô ấy lại lạnh như băng thế này? Chuyện gì xảy ra thế này? Trữ Dịch không khỏi căng thẳng.

“Ân Tịch... Ân Tịch...” Tay anh ra sức lắc cơ thể của cô nhưng không hề thấy phản ứng gì.

Anh một phen ôm lấy cô, sợ tới mức mồ lạnh tuôn ra. “Ân Tịch! Em đừng làm anh sợ! Em ngàn vạn lần đừng làm anh sợ!”

Nhưng ôm thân thể của cô vẫn lạnh như băng, không một chút ấm áp. Muốn dùng nhiệt độ của cơ thể mình có thể làm cô ấm áp, hai mắt cô nhắm nghiền làm cho Trữ Dịch vô cùng sợ hãi.

Anh chạy xe với tốc độ tối đa, dùng tốc độ nhanh nhất đưa cô vào phòng khám

“Ân Tịch, em ngàn vạn lần đừng làm anh sợ. Em không thể như vậy. Nếu em bị làm sao, em nghĩ cả đời này anh làm sao mà sống được.” Trữ Dịch thống khổ úp mặt vào hai lòng bàn tay, ngồi xồm bên ngoài phòng cấp cứu chờ đợi.

“Tư Duệ.” Một giọng nữ nũng nịu ở phía sau lưng hấn vang lên.

“Đã quay về thì sao lại không nói cho em biết? Em thật sự rất nhớ anh!” Cô ta chạy lại rồi nhào vào lòng hấn, vui vẻ hôn hờ.

“Tư Mục.” Thân Tư Duệ nhẹ nhàng mà gọi một câu, ôm cô ta trong lòng, cảm thụ được người trong lòng mình chính là cô.

Hấn tự nói với chính mình, đây mới là cô gái khiến hấn động tâm, hấn tìm cô bốn năm, hấn hấn là đủ rồi, về phần cô gái kia cô ta là của Trữ Dịch, là người con gái của người anh em tốt nhất của hấn..

“Tư Duệ, em muốn anh. Từng ngày từng giờ em đều muốn có anh!” Cô ta ôm chặt lấy thắt lưng của hấn. “Chúng ta về nhà đi, được không?”

Thân Tư Duệ có chút do dự, nhưng không cho phép hấn tìm lý do cự tuyệt, cô ta đã lôi tay hấn kéo vào trong xe. Cô ta tự nhủ thầm trong lòng, mặc kệ thế nào, tối nay cô ta nhất định phải trở thành người phụ nữ của Thân Tư Duệ.

Không gian bên trong xe hơi tối. Trong không khí lượn lờ mùi nước hoa trên người cô ta hòa cùng mùi vị đàn ông nhàn nhạt trên người hấn.

“Anh đưa em về nhà. Hôm nay anh cũng rất bận. Chờ anh xử lý xong việc rồi đi tìm em, được không?” Trong giọng nói của hấn lộ ra dấu vết của sự mệt mỏi. Cho dù là thức ba đêm, hấn cũng chưa bao giờ thấy tâm trạng mệt mỏi thế này. Nhưng bây giờ hấn không muốn gặp bất cứ ai, thậm chí chỉ muốn một mình, im lặng mà suy nghĩ.

“Em không muốn, em không muốn thế. Người ta đã lâu không được gặp anh. Chẳng lẽ anh không muốn em dù chỉ một chút hay sao?” Cô ta dùng tay kéo mặt Thân Tư Duệ đối diện trước mặt mình, để hấn nhìn thấy gương mặt xinh đẹp tinh tế của mình.

“Rất muốn, nhưng đừng náo loạn nữa. Để anh đưa em về nhà!” Hấn vẫn lãnh đạm như trước, ngay cả nói hấn cũng cảm thấy miễn cưỡng, bỗng nhiên hấn phát hiện ra mình không có chút nhớ nhung gì cô gái này.

Mấy ngày nay, hấn gần như không hề nghĩ tới cô gái này. Cô chỉ làm hấn động tâm đúng một lần, chính là buổi tối hấn phát hiện cô đeo chiếc vòng cổ đó. Đó là vì hấn cảm thấy cô chính là cô gái đó?

Hay là cảm xúc của hấn dành cho cô chỉ là do tự mình tưởng tượng. Hấn hoàn toàn không biết gì về cô. Có lẽ tính cách của cô không phải là kiểu mẫu mà hấn thích. Sờ dĩ hấn nhớ mãi không quên chính vì trước đây cảm thấy cô rất thần bí sao?

“Anh đang phát ngốc sao? Đại thúc Thân Tư Duệ của em?” Cô ta nghịch ngợm kéo lấy đầu hấn, hấn so với cô lớn hơn 10 tuổi, kêu một tiếng đại thúc cũng chưa đủ, huống chi hiện tại đề lưu hành trào lưu này cho nên cô cũng muốn dùng thủ đoạn này để thu hút lực chú ý của hấn.

Khơi gợi của cô ta đánh gãy mọi suy nghĩ tiếp theo của hấn chỉ là miễn cưỡng nở nụ cười.

Tề Tư Mục thấy hấn cười, trong lòng cũng vui vẻ nở hoa, chu miệng ra hôn xuống, ôn nhu mà triền miên hôn hấn, mang theo chút thành thực mà lại có chút ngượng ngùng, cô ta vờn đầu lưỡi khéo léo, ở trên môi của hấn thăm dò. . . .

Cô tin tưởng, chỉ cần là đàn ông thì không thể cự tuyệt được thân hình nóng bỏng của cô ta.

Cô ta cởi chiếc áo khoác nhỏ trên người xuống, chiếc váy ngắn cúp ngực đã chực tuột ra, tùy thời có thể tuột xuống bất kỳ lúc nào, phong cảnh tuyết trắng của cô ta đã lộ ra một nửa, cô ta cũng càng thêm lớn mật mà khiêu khích hấn.

Một cái cúi đầu, thân thể của cô ta hướng hấn sát tới, thậm chí còn ngồi ở trên đùi hấn, hơn nữa còn cố ý ngồi nên nơi mẫn cảm của hấn, dùng thân thể mềm mại của mình nhẹ nhàng mà chà sát lên nơi đó. . . .

“Tư Duệ, hãy biến em thành người phụ nữ của anh! Làm cho em biết anh yêu em!” Ánh mắt ả tràn ngập si mê cùng nhu tình, còn có dục hòa hừng hực đầy lên.

Tay cô bắt đầu cởi bỏ cả vạt của hấn.

Cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, sắc mặt Trữ Dịch vẫn là trắng bệch như trước.

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” Anh hỏi rất cẩn thận, thậm chí có một tia sợ hãi khi biết được đáp án, thân thể cô lạnh như băng thế nào cũng không không ấm nên được một tý.

“Nếu tới trễ một chút nữa tôi, có lẽ người bệnh sẽ không có một tia hy vọng.”

“Bác sĩ, ý của ông là cô ấy không có việc gì? Phải không? Cô ấy vẫn tốt, đúng không?” Anh cầm tay bác sĩ, lo lắng nhưng cũng hưng phấn hỏi. . . .

“Trong cơ thể người bệnh vẫn còn chút độc tố, bị kích thích rất nhiều, hít phải hương khí mà không kết hợp cùng với đàn ông, lại bị nước lạnh đim kín cả người, làm cho máu bị đông lại, cho nên mới bị tê giật, may mắn đến đúng lúc, không thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi.”

Trữ Dịch đánh mạnh vào đầu mình một cái, anh sao lại kém hiểu biết như vậy chứ?

“Bác sĩ, vậy độc tố trong cơ thể cô ấy đã hết chưa? Tôi nói chính là cái độc tố gây kích thích ý.” Trữ Dịch vẫn còn bất an, sớm biết kết quả như vậy, anh nguyện cả đời để Ân Tịch hận anh cũng sẽ không làm cho cô phải mạo hiểm sinh mạng như vậy.

“Đã không việc gì nữa rồi, người bệnh hiện đang ngủ, để cho cô ấy nghỉ ngơi an tĩnh một chút, hơn nữa cũng cần tăng dinh dưỡng, nên chú ý bồi bổ cho cô ấy.” Bác sĩ nói xong lập tức rời đi.

Trữ Dịch đi đến bên cạnh giường của Ân Tịch, cầm lấy tay cô, găt gao nắm lấy, “Bác sĩ nói em không đủ dinh dưỡng, trách không được lại nhẹ như vậy, sau này khi ở bên cạnh anh, không được giảm béo nữa.”

“Ân Tịch, lúc đó anh thực sự rất sợ hãi em không bao giờ . . . tỉnh lại nữa, đây là loại sợ hãi mà cả đời anh đến bây giờ mới hiểu được, nếu như phải mất đi em anh sẽ rất sợ hãi, em phải mau tỉnh lại đi.”

“Chờ em tỉnh lại, chúng ta có rất nhiều việc có thể làm, anh còn có thể kéo đàn vi- ô- lông cho em nghe, anh muốn nghe em hát, nghe giọng hát linh hoạt kỳ ảo của em, anh muốn soạn nhạc cho một mình em, hơn nữa chỉ vì một mình em mà soạn”

Trữ Dịch đem tay cô găt gao dán tại bên miệng, nhìn thấy vẻ im lặng ngủ của cô, nghĩ muốn cứ như vậy cả đời mà ngắm cô, mãi cho đến khi bọn họ già đi

Bên trong xe, Tề Tư Mục cùng Thân Từ Duệ tình cảm mãnh liệt.

Thân thể cô ta đã muốn lửa lò toàn bộ trên người hắn, bộ ngực đầy đặn theo động tác mà run rẩy, mang theo một loại hấp dẫn đặc biệt, đường cong của cô ta khiến cho dục vọng của đàn ông bành trướng . . .

Thân Từ Duệ là đàn ông, hơn nữa đã cảm dục vài ngày, nhìn thấy cô gái mà mình vẫn tưởng là yêu mến, dục hòa trong cơ thể cũng bắt đầu bành trướng lên, tay hắn bao trùm lấy nơi đầy đặn của cô ta, ra sức xoa nắn.

Tay hắn bắt đầu du ngoạn trên thân thể cô ta, hắn cơ hồ đều muốn nhanh quay về cái đêm 4 năm trước kia, đêm đó cô như vậy làm cho hắn điên cuồng cùng mê muội, ấn tượng duy nhất là cô có đau đớn thể nào vẫn kiên trì tiếp nhận lượt động điên cuồng và mãnh liệt của hắn . . .

Nhìn thấy hắn bắt đầu có phản ứng, Tề Tư Mục càng thêm cố gắng, miệng của cô ta hôn từng tác đa thịt hắn, cúi đầu một đường đi xuống, cô muốn hắn sung sướng, phải ở trên thân thể cô vui sướng, từ sau trở đi phải mê luyện thân thể cô . . .

Cô không có kỹ xảo thuần thực của Niếp Thanh, nụ hôn còn trúc trắc đi lên quay về, nhưng cũng làm cho hắn có một loại cảm giác khác thường, ít nhất giờ phút này, thân thể của hắn cần cô.

Dĩ nhiên cô thấy hắn đang hưởng thụ, không hề do dự gì, cò nội y của chính mình ra, làm cho nơi mẫn cảm nhất của chính mình kề sát nơi lửa nóng của hắn, từ từ ngò xuống, nhẹ nhàng mà có chút bức bách . . .

“A” Hai người bắt đầu khát vọng thân thể lẫn nhau.

Cô nhẹ nhàng lắc lư, tùy ý khiêu khích làm cho hắn có một tia hưng phấn khó hiểu, cũng có một tia hoài nghi, cô như vậy không giống với đêm đó, cô còn muốn hắn tiếp tục tiến sâu vào, tiếp tục ngồi mạnh xuống, hai chân bắt đầu cùng với nhịp điệu với thân thể, phát ra thanh âm dâm dăng . . .

Xe bắt đầu nhẹ nhàng mà chấn động, bên trong là một trận thanh âm khiến người ta thẹn thùng, Tề Tư Mục cực lực khắc chế chính mình muốn hét chói tai, vừa đến cao trào hưng phấn, cô ta cũng giống như chị của mình muốn hét chói tai, nhưng lại sợ cô lộ quá sẽ khiến hắn hoài nghi, cô phải chậm rãi làm cho Thân Từ Duệ thừa nhận một người hoàn toàn mới như cô.

Một trận cao trào tập kích thân thể bọn họ, đặc biệt là tề Tư Mục không phải là cô ta chưa làm tình bao giờ, nhưng là chỉ có Thân Từ Duệ mới có thể khiến cô hưng phấn đạt đến cao trào như vậy, cô càng thêm mê luyện hắn . . .

Một khắc cuối cùng, Thân Từ Duệ không có mất đi bình tĩnh, ở thời điểm hắn cảm giác sắp phóng thích, không chút do dự rút ra khỏi thân thể cô, đem chính mình phóng ra bên ngoài, thế nhưng hắn tuyệt đối không hy vọng Tề Tư Mục có con của hắn.

Động tác này, làm cho Tề Tư Mục vừa đạt cao trào nháy mắt đã toi xuống đáy cốc.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Hạ Vũ lại xuất hiện

Ân Tịch hơi hơi hé mở hai mắt, trước mắt của cô hiện lên một người đàn ông, thân ảnh mơ hồ, bóng dáng cao lớn, vì cái gì cô lại nhìn thấy Thân Tử Duệ, giống như hần đang hướng cô đi tới, lộ ra nụ cười ôn nhu ấm áp, sáng lạng như ánh mặt trời.

Vì sao cô lại nhớ đến hắn, Ân Tịch vô lực tự hỏi chính mình, thử làm cho mắt mình cố gắng mở hơn một chút, chậm rãi nhìn rõ người đang hướng mình đi tới.

Một người đàn ông, một người đàn ông cao lớn, một người đàn ông đang cười, người này không giống với Thân Tử Duệ, ở trong ấn tượng của Ân Tịch, cô rất ít khi thấy hắn cười, ít nhất là chưa bao giờ thấy hắn cười ấm áp như vậy, nụ cười của Thân Tử Duệ luôn là khinh bỉ và trào phúng.

Hắn là ai vậy? Ân Tịch nhanh chóng lật tung trí nhớ của chính mình, nhớ lại hình ảnh trước khi cô ngất đi.

“Ân Tịch!” thanh âm của anh nhẹ nhàng như vậy, tay anh nhẹ nhàng đem thân thể cô dựa vào thành giường. . .

Hình ảnh lúc này trong sáng như vậy, chiếu vào trong đôi mắt trong veo như nước của cô, ánh mắt ôn nhu quen thuộc làm cho Ân Tịch vô thức nở nụ cười, ánh mắt ngẫu nhiên này cũng làm cho cô đoán ra người đàn ông trước mặt này.

“Anh Trữ Dịch. . .” Ân Tịch thử gọi.

“Đúng vậy, là anh, anh là anh Trữ Dịch của em, anh đã trở về, sẽ không ai có thể khi dễ em nữa, tin tưởng anh!” Lời nói của anh như là lời khẳng định, ánh mắt anh cũng vô cùng kiên định.

Ân Tịch đối mặt anh luôn luôn có cảm giác an toàn như một người anh, cô nguyện ý tin tưởng anh. . .

Cô uống xong ly nước anh đưa qua, cũng không tự nhiên mà cầm lấy ly nước, bỏ qua cơ hội anh giúp mình uống nước, dù sao Trữ Dịch cũng nhiều năm như vậy không gặp, tạm thời vẫn có chút xa lạ.

“Hiện tại em có thể xuất viện chưa? Em muốn xuất viện.” Ân Tịch buông ly nước xuống, ngẩng đầu nhìn về phía Trữ Dịch.

“Không được, thân thể em hiện tại rất yếu, không thể ra viện, phải an dưỡng một thời gian đã !” Trữ Dịch kiên định từ chối, Ân Tịch lúc này ở trong mắt anh, chính là một người bệnh, cần trông nom 24/24.

“Mẹ em còn ở bệnh viện, em muốn đi thăm mẹ, cho nên em nhất định phải đi ra ngoài.”

“Yên tâm, mẹ em bên kia anh đã thu xếp ổn cả, anh hỏi tình huống bên kia rồi, phẫu thuật rất thành công, bác gái có thể khôi phục lại ý thức, cái chính là vẫn cần một chút thời gian, có thể là hơi lâu, hiện tại đã chuyển vào phòng bệnh hạng nhất, có người trông nom 24/24, sẽ không có gì nguy hiểm hết.”

“Em không phải lo lắng, tiền viện phí cùng chi phí phẫu thuật anh đã thay em trả rồi, Thân Tử Kiều bên kia sẽ không thể tìm em gây phiền toái nữa.” Trữ Dịch nắm chặt tay Ân Tịch, “Về sau không được đối xử với bản thân như vậy nữa, gặp khó khăn gì, nhất định phải tìm anh, anh mãi mãi là anh Trữ Dịch của em, biết không?”

Anh bá đạo nắm chặt lấy tay của cô, hơn nữa còn đặt mình ở vị trí đầu tiên.

“Số tiền này, em sẽ trả lại cho anh, nhất định sẽ trả,” Ân Tịch cảm kích nhìn Trữ Dịch, không muốn nợ ai gì đó.

“Em nhất định phải nói này đó với anh hay sao?” Trữ Dịch có chút tức giận nói.

“Đó là tiền của anh, nếu anh không để cho em trả lại, nhất định lòng em sẽ khó chịu, anh nguyện ý giúp em em đã cảm kích lắm rồi, em biết anh không cần số tiền kia, nhưng là anh phải tôn trọng suy nghĩ của em, được không?” ánh mắt quật cường của Ân Tịch lại lần nữa toát lên.

Trữ Dịch dường như thấy được hình ảnh cô trước đây, về mặt quật cường lại muốn chọc người mang theo sự thanh nữ cùng kiên nhẫn.

“Được, anh đáp ứng em, nhưng em phải đồng ý với anh, tĩnh dưỡng thân thể, sau đó kiếm tiền trả lại cho anh.” Trữ Dịch không hề ép buộc cô, cũng không cường bách nữa, nếu cứ ép buộc khẳng định Ân Tịch sẽ không vui, cô không vui anh sẽ rất khó chịu.

“Nhưng là anh có một điều kiện. . .” Trữ Dịch đưa thêm một điều kiện của chính mình.

“Chỉ cần em có thể làm, em nhất định đáp ứng anh, anh nói đi.” Ân Tịch không chút do dự nói.

“Đừng tiếp tục ở Thịnh Thiên nữa, đổi một công ty khác, nếu em còn muốn tiếp tục ở trong cái vòng uẩn quần này, thì phải đổi công ty giải trí đi, ví dụ như Hoa Đăng chẳng hạn.” Dù thế nào, Trữ Dịch cũng không hy vọng Ân Tịch tiếp tục ở dưới tay của Thân Tử Kiều và Tổng Hồng nữa, như vậy Ân Tịch vẫn sẽ ở dưới ma trào của bọn họ.

“Nhưng mà em cùng bọn họ đã ký hợp đồng, hơn nữa thời gian là 1 năm, chưa hết hợp đồng em sẽ phải đền tiền vi phạm hợp đồng.” Ân Tịch đau đớn

nói.

“Những chuyện đó anh sẽ giúp em xử lý tốt, chú ý chăm sóc bản thân, từ từ, đâu còn có đó.” Anh cười nhìn về phía cô.

Ân Tịch nghĩ muốn tiếp tục giải thích gì đó, nhưng lúc này, cửa đã bị đẩy ra, lộ ra khuôn mặt kiều diễm xinh đẹp, chính là sắc mặt của cô ấy có điểm tái nhợt . .

“Minh vừa mới biết cậu ở trong này, cho nên mình đến thăm cậu, vô tình nghe được mấy câu nói sau của vị tiên sinh này, mình cảm thấy ngài ấy nói rất đúng, rồi khỏi Thịnh Thiên đi, đi Hoa Đăng cậu sẽ có cơ hội phát triển tốt hơn.” Hạ Vũ rất trấn định nhìn Ân Tịch cũng không muốn giải thích coi hiện tại mấy ngày nay đến tốt cùng là xảy ra cái gì.

“Hạ Vũ, mình muốn biết . . .”

“Ân Tịch, cậu nhìn cái di động này xem thế nào?” Hạ Vũ tựa hồ muốn ngăn cản cô nói thêm gì đó, nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Ân Tịch phát hiện ra hành vi của Hạ Vũ rất khác thường, cô ấy tuyệt đối không phải là người thích khoe của trước mặt người khác, khi cô đang muốn hỏi gì đó, lại phát hiện ra di động của Hạ Vũ đã đưa đến trước mắt mình, hơn nữa biểu hiện lại vô cùng bình thường, mà trên màn hình nổi lên hàng chữ dài kia nháy mắt đã khiến cô chấn kinh.

Hạ Vũ giả vờ rất tùy ý mà ngồi xuống bên cạnh giường của Ân Tịch, vừa lúc chặn đi tầm mắt của Trữ Dịch, anh căn bản là không thể nhìn thấy biểu tình của Ân Tịch.

“Đây là một người bạn của mình có ý mang từ bên Mỹ về, loại mới nhất, ứng dụng rất đầy đủ, cậu có thể thử một chút coi xem.” Thanh âm của Hạ Vũ rất hưng phấn, tựa như một tiểu hài tử vậy.

Ân Tịch nhìn dòng chữ trên màn hình, lòng vô cùng kích động, “Tất cả những điều này đều là thật chăng? Công dụng rất thần kỳ nha.” Cô phối hợp cùng Hạ Vũ, cô cũng biết chuyện này rất quan trọng, cho nên cô phải nghe theo Hạ Vũ, bởi vì cô không muốn thu hút sự chú ý của người khác.

“Đương nhiên là thật, tin mình đi, hôm nào sẽ mang cậu đến cửa hàng nhìn xem, cũng mua cho cậu một cái.” Trong lời nói của Hạ Vũ có ý tứ.

“Được, có cơ hội mình sẽ đi xem xem. . .” Ân Tịch vui vẻ trả lời, nhưng tận lực làm cho ngữ khí vẫn duy trì bình tĩnh, bởi vì cô không muốn Trữ Dịch phát hiện ra manh mối, không phải cô muốn giấu Trữ Dịch, mà là cô chỉ có thể làm như vậy.

Ân Tịch xem xong không chút do dự tắt nguồn điện thoại, cô cùng Hạ Vũ sau khi tiếp xúc không lâu liền có sự ăn ý đến không ngờ, loại ăn ý này không thể nói lên bằng lời, Hạ Vũ nhìn thấy động tác của cô, mỉm cười với cô.

“Ân Tịch, thực xin lỗi. . .” Thanh âm của Hạ Vũ đột nhiên có chút bi thương, “Cậu nhờ mình chăm sóc người thân của cậu, chính là khi mình chạy tới, bọn họ đã . . .”

“Không cần đau khổ nữa, tất cả chỉ là ngoài ý muốn, không thể trách cậu. . .” Khóe mắt Ân Tịch có chút ẩm ướt.

“Mặc kệ thế nào, mình cũng đã tìm nơi an nghỉ cho bọn họ rồi, ở hoa viên Phiên Gia.” Hạ Vũ ý tứ nói.

“Hoa viên Phiên Gia, là một khu nghĩa trang lớn ở thành phố K?” Trong lòng Trữ Dịch đoán, đây là chuyện gì xảy ra? “Ân Tịch, làm sao vậy?” Trữ Dịch không khỏi không quan tâm.

“Bà ngoại cùng con gái của em bởi vì ngoài ý muốn nên đã đi rồi. . . . Hạ Vũ đem tro cốt của bọn họ đặt ở hoa viên Phiên Gia, em nhất định phải đi nhìn xem, hiện tại em muốn đi.” Ân Tịch có chút kích động, mặc kệ thế nào, cô muốn đi xem, cho dù là diễn trò thì cũng phải làm như thật.

“Tại sao lại có chuyện ngoài ý muốn xảy ra?” Nhưng là Trữ Dịch không có hỏi ra lời, chỉ là ôn nhu nói, “Anh đi cùng em.”

Hạ Vũ nhìn người đàn ông trước mắt này, cô biết anh, nhưng khẳng định là anh không biết cô, mà cô thật không ngờ, Ân Tịch cư nhiên có quen biết với Trữ Dịch, không những quen biết mà còn rất thân thiết, chẳng lẽ con gái của Ân Tịch – Tiểu Úc là con của Trữ Dịch sao? Cô lớn mật dự đoán.

Trữ Dịch quay đầu nhìn về phía Hạ Vũ, “Cảm ơn cô đã chăm sóc Ân Tịch, tôi tên là Trữ Dịch, về sau bất kể là cô hay là Ân Tịch, có khó khăn gì đều có thể tìm tôi.”

“Cảm ơn anh, Trữ tiên sinh.” Hạ Vũ lịch sự mỉm cười, lộ ra hai má lúm đồng tiền không sâu lắm.

“Trữ Dịch đáp lại một nụ cười lịch sự.” Cô không thể không thừa nhận, người đàn ông này rất tuấn tú, nụ cười âm áp có thể khiến phụ nữ mê mẩn, nhưng là lòng của cô, nhiều năm trước đã cho đi mất rồi.

Trong phòng không có bật đèn, một cô gái cầm điện thoại nghe.

“Đại tiểu thư người cô muốn tôi theo dõi, tôi vẫn theo dõi, hôm nay tôi thấy cô ta cùng 1 nam và 1 nữ đi vào hoa viên Phiên Gia, tôi thấy ở đó có hai ngôi mộ, một cái là của bà ngoại cô ta Tần Phụng, một cái là con gái cô ta Tiểu Úc.”

“Cậu khẳng định sao?” Cô ta hỏi lại xác nhận.

“Đúng, chính xác, tôi tận mắt nhìn thấy, nếu như tiểu thư không tin, có thể đến hoa viên Phiên Gia nhìn một chút.”

“Một nam một nữ bên cạnh Hứa Ân Tịch, cậu có biết là ai không?”

“Tôi nhìn không rõ, nhưng theo như bộ dáng thì có thể phán đoán cô gái kia là trợ lý của cô ta, trước kia tôi đã thấy cô ta một lần, còn người đàn ông kia hình như là người thừa kế tập đoàn Trữ Thị – Trữ Dịch, xem ra cái cô Hứa Ân Tịch này cũng không phải người đơn giản gì, cư nhiên còn có thể leo tận đến bên Trữ tổng này.”

“Đủ rồi, tiếp tục theo dõi đi, có gì mới lập tức báo cho tôi.” Cô gái kia nói xong liền cúp điện thoại.

“Hứa Ân Tịch chúng ta chờ coi, chỉ cần một ngày còn Tề Tư Di tao, mày đừng nghĩ có một ngày an ổn.” Cô ta hung hăng xiết chặt lấy ly rượu, ngay cả rượu cũng sánh ra ngoài, không ai biết được cô ta đang có ý đồ gì.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 49: Áp lực phá vỡ hợp đồng

Công ty giải trí Thịnh Thiên, văn phòng của Tống Hồng.

“Ân Tịch, cháu đã suy nghĩ kỹ chưa? Xác định là hủy bỏ hợp đồng với công ty sao?” Tống Hồng cảm thấy bất ngờ nhìn cô, Ân Tịch hiện tại trước mặt bà, quá xa lạ, cũng không phải cô gái năm đó bà có thể không chế nữa rồi.

“Di Hồng, cháu đã suy nghĩ rất kỹ.” Ân Tịch nói rất rõ ràng, trong lời nói lộ ra một tia lãnh đạm.

“Đã suy nghĩ kỹ rồi? Di nghĩ chắc chắn là cháu bị điên rồi, với thân phận hiện tại của cháu làm sao có thể tìm được một công ty nào tốt hơn Thịnh Thiên chứ? Cháu cũng nói cho di biết coi ở thành phố K này, thậm chí là cả nước có công ty giải trí nào dám đối đầu với Thịnh Thiên không?” Tống Hồng ném bản hợp đồng trong tay xuống, cả giận nói.

“Di Hồng, cháu thực sự không muốn đi đoán coi mục đích ngăn cản cháu phá vỡ hợp đồng của di là gì? Đó là do cháu vẫn còn một chút cảm kích di.” Ân Tịch ăn ngay nói thẳng, cô không nghĩ muốn xé rách bộ mặt dối trá kia của Tống Hồng, bởi vì khi mà cô khó khăn nhất, Tống Hồng đã ra tay giúp cô, cứ cho là sự giúp đỡ của bà ta khiến cho cô trở lên hèn mọn, nhưng mà nó cũng giúp cô vượt qua khó khăn.

“Cháu nói những lời này là có ý tứ gì? Cháu muốn nói di Hồng có ý đồ bắt lương với cháu, hay vẫn là muốn nói di bán đứng cháu?”

“Giờ đó cũng không quan trọng nữa rồi, về sau gặp mặt cháu vẫn còn gọi di một tiếng di Hồng.” Cô biết Tống Hồng sẽ tìm cách để cô đi tìm Thân Từ Kiều, đơn giản đây cũng là yêu cầu trên giấy tờ, tại đây trong cái vòng luẩn quẩn này, ai cũng có cái khó xử của mình, Tống Hồng cũng không ngoại lệ, cô có thể thông cảm cho bất đắc dĩ của Tống Hồng, nhưng không có nghĩa là cô sẽ đồng ý với bất kỳ bất đắc dĩ nào của bà ta.

Tất cả những chuyện đã xảy ra, nghĩ lại một chút, không khó mà nhận thấy được những thủ đoạn của Tống Hồng, điều cô có thể làm đó là tránh xa người đàn bà này ra, chính là, Ân Tịch vẫn còn rất thiện lương, vẫn là động lòng với bất đắc dĩ của Tống Hồng, những việc mà bà ta làm sau lưng Ân Tịch, cô căn bản là không muốn tìm cho rõ ngọn ngành.

“Việc cháu có thể rời khỏi Thịnh Thiên hay không di không thể trực tiếp quyết định được, cháu cho là Thân Từ Kiều sẽ thả cháu đi sao?” Tống Hồng không muốn tiếp tục đóng kịch nữa, trực tiếp nói trắng ra.

“Cháu nguyện ý thanh toán tiền bồi thường.”

“Là cái tên họ Trữ bảo cháu làm như vậy sao? Cháu cho là hần ta có thể bảo vệ cháu cả đời sao? Đừng quên bài học năm đó của mẹ cháu, ở thời điểm chói lọi nhất thì lui về sau màn gả cho hào môn công tử, kết quả thì thế nào? Di Hồng khuyên cháu, đàn ông chỉ dùng để lợi dụng, tốt nhất đừng có đụng đến chân tình.”

“Cám ơn di vẫn còn nhớ đến mẹ cháu, khi mẹ cháu tỉnh lại nhất định cháu sẽ nói cho mẹ biết.” Ân Tịch đã có chút không thể kiên nhẫn được nữa, cô chán ghét di Hồng nói mẹ cô như vậy, cho dù tất cả đều là sự thật.

“Ân Tịch, họ Trữ kia đâu không lại Thân Từ Kiều đâu, nghe lời di Hồng quay về Thịnh Thiên đi, trở về cố gắng hầu hạ Thân Từ kiều, tương lai cháu sẽ có thể vung tay mà hô phong hoán vũ, chẳng lẽ ngay cả một chút cháu cũng không muốn? Cho dù là vai diễn gì, chỉ cần cháu muốn, Thân Từ Kiều đều có thể giúp cháu cả.” Bà ta lại bắt đầu chơi trò thả mồi vòn chuột hấp dẫn Ân Tịch.

“Di Hồng, nhiều năm như vậy, nếu như cháu chịu khuất phục căn bản sẽ không cần phải đợi đến ngày hôm nay, cháu nói rồi cháu nhất định dựa vào năng lực chính mình để có được tất cả, mà không cần phải nhờ di chỉ trở lên giường mới có được.” Ngực khí của cô vẫn kiên định như vậy.

“Một khi cháu rời khỏi Thịnh Thiên, như vậy sau này, chúng ta chính thức là đối thủ, thậm chí là kẻ thù, cháu thực sự muốn cùng dì Hồng đi đến bước đường này sao?” Bà ta không thể để cho Hứa Ân Tịch rời đi, nhìn Thân Từ Kiều năm lần bảy lượt muốn có được cô, nếu như sau này Thân Từ Kiều lại muốn bà đưa Hứa Ân Tịch đến giường của hắn, vậy so với hiện tại sẽ khó khăn gấp trăm ngàn lần.

“Cháu đã quyết, nếu thực sự có một ngày như vậy, hy vọng chúng ta đều có thể lùi bước . . .” Ân Tịch đón nhận ánh mắt của bà ta, trấn định đáp lại.

Tổng Hồng nhìn thẳng vào mắt cô, quyết định cho cô rời khỏi đây chỉ sợ bà không thể động đến, nhưng là nếu như cô rời đi, Thân Từ Kiều nhất định sẽ không từ bỏ ý đồ, như vậy người chịu khổ sẽ là chính bản thân bà ta.

Không được, bất luận là phải dùng thủ đoạn gì, bà ta phải đem Ân Tịch vây ở Thịnh Thiên, có như vậy, Thân Từ Kiều mới không đánh đổ giang sơn mà bà mất công gây dựng trong cái vòng luẩn quẩn này.

Nếu như cô ta đã không muốn ăn mềm, như vậy bà có thể bức cô ta ở lại, trong lòng bà ta tự nhủ, chỉ cần cô nói ra chuyện này, không tin Hứa Ân Tịch sẽ không suy chuyển.

“Nếu như đi nói cho cháu biết ai là cha ruột của Tiểu Úc, cháu có ở lại Thịnh Thiên không?”

Những lời này tựa như sét đánh giữa trời quang, sắc mặt Ân Tịch không thể tiếp tục lãnh đạm nữa, từ khi sinh Tiểu Úc ra đến giờ cô đã quyết định quên đi người đàn ông kia là ai.

Không phải cô không muốn biết, mà là cô không dám đi tìm hiểu.

Tựa hồ cô có chút do dự, bắt đầu trở lên sao nhãng. . .

Ân Tịch nhìn dì Hồng, mắt hiện lên chút băn khoăn, thậm chí còn có tia hoài nghi xẹt qua.

“Thực xin lỗi, dì Hồng!” Thân thể Ân Tịch khẽ khom xuống, đổi thái độ lạnh nhạt nói.

“Vi sao ngay cả một chút cháu cũng không tò mò? Là ai lấy mất đêm đầu tiên của cháu? Là ai cho cháu Tiểu Úc?” Tổng Hồng tựa như không chịu tin tưởng, bà ta luôn cho rằng, Ân Tịch tuyệt đối sẽ vì vậy mà ở lại bên cạnh bà ta.

“Tiểu Úc đã không còn ở bên cạnh cháu nữa, cháu biết đề là gì? Đi nói với người đàn ông kia, năm đó hắn làm cho cháu mang thai đứa nhỏ, nhưng là hiện tại đứa bé không có? Dĩ nhiên như vậy có ý nghĩa gì sao? Ân Tịch cười khổ, một mồi châm rầy tập kích trên mặt.

“Tiểu Úc tuy rằng không còn nữa, nhưng là đêm đó là có tồn tại, chẳng lẽ cháu không muốn liếc hắn một cái sao?” Tổng Hồng vẫn y như cũ tranh thủ.

“Không cần, dì Hồng cháu nghĩ mọi chuyện nên dừng ở đây, mọi thủ tục liên quan sẽ có luật sư của cháu lại đây giải quyết, hiện tại cháu còn có chuyện quan trọng hơn, về sau có cơ hội sẽ tìm dì Hồng uống trà.” Ân Tịch không muốn tiếp tục bàn đến vấn đề này nữa, hơn nữa cũng không muốn tiếp tục đứng ở Thịnh Thiên thêm một phút nào nữa.

“Từ đây!” Tổng Hồng lớn tiếng ngăn Ân Tịch đang xoay người đi.

Ân Tịch quay đầu lại hướng về phía bà ta mỉm cười, trong chớp mắt Tổng Hồng có chút ngây dại, bà ta lại không thể không chấp nhận, quả là Ân Tịch có vẻ quyền rũ chết người, ngay cả phụ nữ cũng đều phải đổ kị.

“Nếu hiện tại cháu đi khỏi nơi này, như vậy cháu và dì cần phải thanh toán kinh tế, cũng sẽ không nương tay, đồng nghĩa với chúng ta là kẻ xa lạ, cháu xác định phải như vậy sao?” Cuối cùng Tổng Hồng không thể không dùng đến bài uy hiếp để yêu cầu cô ở lại.

Ân Tịch chỉ là lạnh nhạt cười, lại mỉa hoặc xuân sắc, như làn nước nhẹ nhàng chảy quanh văn phòng của Tổng Hồng, rồi đi khỏi công ty giải trí Thịnh Thiên, rời khỏi nơi này, sẽ không bao giờ cô quay trở lại nữa.

Tổng Hồng xanh mặt, trong lòng vô cùng tức giận, “Hứa Ân Tịch, cho mày rượu mời mày không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy trò này chơi đến cùng, đừng trách dì Hồng này ra tay độc ác.”

“Tư Mục, hãng mỹ phẩm TR quốc tế đang cần tuyển người phát ngôn ở thị trường châu Á, nếu như có thể đoạt được hợp đồng quảng cáo này, thì hình tượng của cô sẽ không còn là ngôi sao trẻ nữa mà sẽ là một bậc minh tinh quốc tế đó. . .” Trợ lý của Tề Tư Mục – Mai Luân hưng phấn nói.

“Bọn họ chuyên sản xuất kinh doanh lĩnh vực gì? Là trang phục hay là châu báu?” Tề Tư Mục đan hai bàn tay vào với nhau.

“Về tình hình bên trong thăm dò được thì thiết kế châu báu là chủ đạo, theo như dự đoán, thì người phát ngôn sẽ mặc lễ phục dạ hội của TR và đeo đồ trang sức của TR nữa. . . .”

“Như vậy hiện tại họ đã đặc biệt để ý đến công ty nào chưa? Ví dụ như có ý định với ngôi sao nào chẳng hạn?” Đây mới là vấn đề mà Tề Tư Mục quan tâm.

“Ánh mắt bọn họ đều khóa ở hai công ty giải trí, một là Thịnh Thiên, hai là Hoa Đăng.”

“Đem những gì cô biết hoặc là đoán được nói ra tiếp đi.” Tề Tư Mục nhìn như không thèm quan tâm, điều mà cô ta quan tâm chỉ có cô ta là hiểu được.

“Trước mắt ở Thịnh Thiên trong tứ đại hoa đán gồm có Ái Ngôn những người còn lại đều không nổi trội lắm, nhưng là ba người còn lại kia dù là khí chất hay bối cảnh cũng không phải là sáng giá, ở trong nhóm những diễn viên trẻ, Tư Mục cô là người triển vọng nhất. Mà bên phía Hoa Đăng kia trừ bỏ Niếp Thanh cũng không có ai có thể đủ tư cách cả, Niếp Thanh đều là dựa vào Thân Tử Duệ mới có vị trí như ngày hôm nay, nhưng là nhất thời đã bị thất sủng, nghe nói quan hệ của cô ta và Thân Tử Duệ đã có chút biến hóa.” Ánh mắt Mai Luân có tia vui mừng rõ rệt.

“Quyền phát ngôn lần này, tôi muốn nắm lấy, cô mau chóng điều tra cho tôi, có bất kỳ tia gió thổi cô lay gì đều phải báo cho tôi biết trước.” Ánh mắt u tối của cô ta lóe lên tham vọng ngút trời.

“Được, còn có một tin nữa, tôi nghĩ cần phải nói cho cô biết, về Hứa Ân Tịch, vai diễn ở “đàn bà chốn hậu cung” cô ta đã đi quay thử, một giờ trước cô ta đã giải trừ hiệp ước với Thịnh Thiên, hơn nữa còn là trả tiền để bãi bỏ hợp đồng, một ngàn vạn!” Cô ta im lặng chờ đợi phản ứng của Tề Tư Mục.

“Là ai giao tiền cho cô ta hủy bỏ hợp đồng?” Ánh mắt Tề tư Mục cơ hồ muốn nổi giận đùng đùng, khoản tiền lớn như vậy, nếu như sau lưng không có người thay cô ta trả, cô ta không có khả năng có được số tiền đó.

Trong lòng cô ta đương nhiên sợ người đó là Thân Tử Duệ, nghĩ đến mấy ngày bọn họ cùng nhau ở Pháp kia, mỗi đêm cô ta đều hán đến nghiêng răng kèn kẹt, ý nghĩ muốn báo thù Hứa Ân Tịch mỗi ngày càng thêm chồng chất, bất quá là cô chưa có cơ hội mà thôi.

“Cái này tôi không rõ lắm, hình như người kia rất thần bí!” Mai Luân cúi đầu nói.

“Đồ vô dụng, có bằng bậy mà cũng không điều tra ra được, tôi còn dùng cô làm gì nữa, mau đi điều tra mau.” Ánh mắt Tề tư Mục đã bùng bùng lửa giận.

“Tôi lập tức đi ngay!” Mai Luân ở trong lòng thầm kêu khổ, ngoài miệng ứng phó, chạy nhanh lui ra ngoài.

“Hứa Ân Tịch, chờ xem, tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của tao.” Hận ý lại lần nữa thổi quết đáy mắt Tề Tư Mục.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50: Tranh thủ tình cảm

Ngoài cửa biệt thự, người phụ nữ đứng ở bên ngoài chậm rãi mở cửa ra, biệt thự hơi có vẻ âm u của ngọn đèn mờ, lộ ra một chút nghệ thuật, người phụ nữ kéo váy trên người xuống, cố gắng làm cho quang cảnh bên trong lộ hết ra ngoài.

“Tử Duệ?” Giọng nói của cô ta kiều mị, gương mặt xinh đẹp thuần thực lộ ra chút ửng đỏ.

“Sao cô lại tới đây?” Giọng hần lãnh đạm vang lên lần thứ hai.

“Người ta nhớ anh thôi, người ta cũng biết sai rồi nên sẽ chịu phạt, anh tha thứ cho em, được không?” Trong mắt cô ta ngân ngấn nước, đôi môi đỏ mọng, chậm rãi tới gần thân thể hần.

Nhìn thấy hần không có phản nộ, Niếp Thanh biết người đàn ông này không có ý đuổi cô ta đi, cô ta to gan mà vươn tay mình, tìm kiếm nơi mẫn cảm quen thuộc trên người hần.

“Cô tìm đến tôi, là có chuyện gì cầu xin tôi sao?” Thân Tử Duệ trước sau đều lạnh như băng.

“Em chính là nhớ anh, nhớ anh đến phát điên, nhớ nụ cười của anh, nhớ sự lạnh lùng của anh, nhớ thân thể anh.” Cô ta cố tránh đi tất cả những gì có thể làm cho hần nổi giận, dùng sự ôn nhu của người phụ nữ để hóa giải định kiến của hần về cô ta, cô ta nhất định phải làm cho người đàn ông này phải mê luyến cô lần thứ nữa.

Thân Tử Duệ nhìn người phụ nữ nhiệt tình như thế, khóe miệng lộ ra một tia cười lạnh.

Tay cô ta bắt đầu hành động trên người hần, hơi hơi nắm lấy nơi trung tâm, tay kia thì lại bao quanh thắt lưng hần, làm cho thân thể mềm mại của mình gát gao dựa sát vào hần.

“Em muốn anh. . . . Tử Duệ.” Giọng nói của cô ta như một tia sáng lóe lên giữa bầu trời đêm.

Thân Tử Duệ hơi đẩy cô ta ra, ngồi trên sofa châm một điếu xì gà, nhìn thấy người đàn bà này cực lực lấy lòng hần, đàn bà ở bên cạnh hần vĩnh viễn đều bị dôi đi, nhưng Niếp Thanh lại dùng kỹ xảo ở lại bên cạnh hần tận hai năm, đồng thời, trong hai năm này, hần làm cho cô ta trở thành ngôi sao của Hoa Đăng, trở thành diễn viên sáng giá trong giới điện ảnh và truyền hình, hai năm này phòng chừng cô ta đều thu được lợi lớn.

Thế nhưng hấn phát hiện ra trong mắt cô ta là lòng tham vĩnh viễn không đủ, mà ánh mắt của người nào đó, ngoại trừ quật cường, kiên nhẫn còn thật trong trẻo.

Hắn lại giật mình một lần nữa, tại sao đột nhiên lại nghĩ đến cô, hấn không cho phép mình động lòng, tuyệt đối không cho phép!

Niếp Thanh dường như rất biến hóa, lại gắt gao mà tiến lên chút nữa, cô ta đặc biệt hiểu biết về dự vọng mạnh mẽ của Thân Tử Duệ, cô ta còn biết, mấy ngày nay, bên người hấn căn bản là không có một người phụ nữ nào khác xuất hiện, cho nên cô ta mới dám to gan như thế.

Cô ta kéo áo hấn lên, không chút do dự mà đem gương mặt mình tiến vào trong lớp quần áo của hấn, dùng cái lưỡi của mình mà khéo léo liếm từng tác da thịt trên người hấn.

Thân Tử Duệ để mặc cho cô ta khiêu khích thân thể, đàn bà đối với hấn, chỉ là quần áo, Hứa Ân Tịch cũng không ngoại lệ, cô ta đối với hấn, cũng chỉ là một thứ quần áo, hấn buộc chính mình phải nghĩ xấu về cô gái tốt đẹp này.

Hấn vút điều xì gà trong tay ra, dùng tay ấn đầu Niếp Thanh xuống, được động tác của hấn ngầm đồng ý, cô ta càng ra sức đứng dậy, khéo léo cời hết váy của mình ra, thế nhưng bên trong cái gì cũng không mặc.

Cô ta ngẩng đầu, đem bộ ngực tuyết trắng của mình phơi bày trước mặt hấn, nhẹ nhàng mà xoa nắn bộ ngực tuyết trắng của mình, khoe miệng nhếch lên gọi tình, ngồi lên trên đùi hấn.

“Tư Duệ. em muốn. em muốn. . . .” Giọng nói của cô ta tràn ngập khiêu khích: “Em muốn anh yêu em, mạnh mẽ mà muốn em, yêu thân thể em, yêu làn da em”

Cô ta nhẹ nhàng mà dùng thân thể chính mình đánh thức vật nam tính của hấn, bên tai lại tràn ngập thanh âm đầy dục tính: “Em muốn anh tiến vào cơ thể em. Thỏa mãn em. Dùng sức xuyên vào em. . . .”

Cô ta ngẩng mặt lên, đem thân thể chính mình ngồi xuống càng sâu. . . .

Thân Tử Duệ xoay người một cái, tay cô ta nhanh chóng cời hết quần áo trên người hấn, hấn không có âu yếm gì cô ta, thậm chí không thèm liếc qua cô ta lấy một cái, thuần túy là chỉ vì giải quyết nhu cầu sinh lý của cơ thể mà đem chính mình vùi vào cơ thể người đàn bà kia. . .

Đàn bà, cời quần áo ra đều như nhau, đều chỉ xứng ở dưới thân hấn hầu hạ, trần trọc thờ ơ gấp. . . .

Biệt thự, đêm nay dường như cũng không yên bình, một bóng dáng xinh đẹp cũng đi đến.

Cánh cửa lại có tiếng vang lên, Thân Tử Duệ đang dùng sức ở trong cơ thể cô ta tiến lên, nhưng cũng không chút do dự mà rút ra khỏi thân thể cô ta. . .

“Tư Duệ. . . .” Niếp Thanh đôi mắt vẫn mơ màng như cũ, nhưng cô ta không dám nói tiếp, mà tự động đi nhặt quần áo dưới đất lên.

“Tư Duệ, em rất nhớ anh!” Lại là một giọng nói nũng nịu của người phụ nữ khác, thế nhưng khi nhìn thấy người phụ nữ khác ở trong phòng, mặt cô ta lập tức trắng bệch. . .

Tóc của Niếp Thanh rất lộn xộn, không thể nghi ngờ rằng cô ta đã vào cửa trước, Thân Tử Duệ cùng cô ta đang tiến hành vận động mãnh liệt.

Hấn rõ ràng biết ở bên ngoài chính là Tề Tư Mục, hấn hấn phải để cho Niếp Thanh tránh mặt đi, thế nhưng hấn cư nhiên lại không làm, trong lòng hấn thật muốn cho các cô gặp nhau, Tề Tư Mục cư nhiên cũng trầm luân như Niếp Thanh, các cô đều là những người đàn bà tâm thương, thuần túy chỉ là một loại quần áo, muốn mặc cũng không được, muốn vút cũng không xong!

“Tư Duệ, tại sao cô ta lại ở chỗ này?” Cô ta rõ ràng biết mình nên tự kiểm chế không nên hỏi, nhưng đố kị trong lòng lại thiêu đốt, cô ta phẫn nộ khi có một người phụ nữ khác đến giành Thân Tử Duệ cùng cô ta.

“Tôi cùng Tư Duệ đã lâu không có gặp mặt, không nghĩ là Tư Mục cô cũng đến hội ngộ đông đủ!” Niếp Thanh lớn giọng nói, loại thiên kim tiểu thư này, ngày ngày ở trong nhà tự đắc kinh khủng, lại còn tự cho mình là thanh cao lắm, vậy cô sẽ cùng cô ta đấu.

“Nhưng hiện tại tôi đã đến đây có phải không? Cô có thể đi rồi!” Tình tình ương ngạnh của Tề Tư Mục lại nổi lên, ngữ khí của cô ta không thể không chế mà hét lên.

“Thực xin lỗi, tôi không có lái xe tới đây.” Giọng của Niếp Thanh thực ôn hòa, ôn nhu mà cúi đầu, cô ta ngầm hiểu được cô ta càng làm bộ như điếm đàng đáng yêu thì càng làm cho đối phương tức đến học máu, ở trong lòng cô ta cười thầm kẻ miệng còn hôi sữa kia.

“Tư Duệ, em mặc kệ, hôm nay buổi tối anh phải giúp em!” Cô ta làm nũng mà cọ cọ vào trong lòng ngực hấn, cô ta nghĩ rằng chỉ cần trải qua một lần tiếp xúc thân thể kia, thì Thân Tử Duệ liền mê luyến cô ta, thế nhưng quay lại trước đây, Thân Tử Duệ đều không có tìm cô ta, mới buổi tối mà cô ta đã vội vã chạy đến biệt thự của hấn, lại không nghĩ rằng được chứng kiến một màn như vậy, điều này sao có thể không làm cô ta tức giận.

Hấn rõ ràng vẫn lạnh như băng, như một cái kiếm bén nhọn, Tề Tư Mục lại không ác độc nhưng cũng không hiền lành, xem ra tầm nhìn cùng đại não so với Tề Tư Di là cách biệt một trời, cô ta chỉ cần có ba phần công lực của chị gái mình, thì đêm nay cô sẽ không ngốc nghếch mà theo Thân Tử Duệ làm

nữ, vì sau lưng đàn ông, ghét nhất là bị đánh chiêu này.

Tề Tư Mục lại khờ dại nghĩ, cô ta làm nũng sẽ làm Từ Duệ khuất phục, thậm chí vì cô ta mà đuổi Niếp Thanh đi, nói cho người phụ nữ bên người hấn biết, cô ta mới là người mà Từ Duệ cưng chiều.

Niếp Thanh ở trong lòng cười lạnh, coi như hiểu biết con người Thân Từ Duệ, hấn tuyệt đối không thích phụ nữ ra lệnh cho hấn làm việc, cho dù là cầu xin, hấn cũng sẽ không, cô ta đứng ở một bên, chờ xem kịch hay kế tiếp.

“Yêu cầu của cô thật nhiều, tôi nghĩ cô hiện tại cần phải bình tĩnh, cô đi về trước đi!” Thân Từ Duệ nhìn thấy người phụ nữ ngang ngược vô lý trước mắt, đó thật sự là người phụ nữ kiên nhẫn quật cường tới hôm đó sao? Hay là trực giác của hấn sai lầm rồi, đêm đó được tính quá mạnh mẽ đến nỗi làm hấn phạm sai lầm.

“Từ Duệ, anh làm sao vậy, lần đầu tiên anh cự tuyệt em, em không cần bình tĩnh, em sợ, em muốn anh!” Nước mắt trong suốt của cô ta bắt đầu chảy ra.

Giờ phút này, hấn lại chán ghét người phụ nữ trước mắt đến như vậy.

“Từ Duệ, anh đừng tức giận, em sẽ ngoan được không? Đừng bắt em đi!” Tề Tư Mục dường như đã cảm giác được thực tế là hấn rất lạnh lùng, ý đồ dùng nước mắt để gây sự chú ý của hấn, để cho hấn thương xót.

“Từ Duệ, xem ra Tề tiểu thư cũng rất nhớ anh, nếu không có gì em đi trước, để cô ấy ở lại, trò chuyện cùng anh!” Niếp Thanh can đúng thời gian, thức thời mà lấy lùi để tiến.

Vậy chiêu này cũng là nói cho Tề Tư Mục biết, cô ta đã muốn lưu lại, tốt lắm, Niếp Thanh tôi tặng cho cô!

Tề Tư Mục sao lại có thể không biết rằng cô ta đang tuyên chiến, ngược lại càng thêm kích thích tính tình ương ngạnh của cô ta, cô ta làm sao có thể chịu ủy khuất như vậy? Người phụ nữ này ở trong giới giải trí chỉ là dựa vào đàn ông, như thế nào mà có thể sánh với thiên kim tiểu thư danh giá như cô đây.

“Chát!” Một tiếng tát tai vang lên, Tề Tư Mục bị kích động mà tát cô ta, một cái tát đau ở trên mặt Niếp Thanh, thì giống như trong lòng cô ta cũng cười thầm, cô thầm nghĩ Tề tư Mục không kiềm được kích động, xem ra cô ta sẽ không là đối thủ của mình.

Thân Từ Duệ không thể tin được toàn bộ sự việc, cô ta cư nhiên dám tát Niếp Thanh trước mặt hấn, cả gan làm loạn để thị uy như vậy làm cho hấn không chút đồng tình mà càng thêm ghét bỏ.

“Các cô rút ra ngoài hết cho tôi!” Thân Từ Duệ gầm nhẹ, trong giọng nói là sự uy nghiêm cùng lạnh lùng như không tha cho bất kì kẻ nào cự tuyệt.

“Từ Duệ, em chỉ muốn.” Tề Tư Mục rút tay lại, lấy lại tinh thần mới phát hiện chính mình rất lỗ mãng, nhưng cũng đã muộn, mà trong mắt Niếp Thanh lại lộ rõ vẻ thắng lợi cùng trào phúng, cô ta càng thêm tức giận, rồi lại không có chỗ phát tiết.

Thân Từ Duệ dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn xuyên qua, Niếp Thanh biết Thân Từ Duệ không còn bình tĩnh, tao nhã mà sai bước chân đi ra ngoài. Tề Tư Mục lần đầu tiên nhìn thấy hấn tức giận, sợ tới mức không dám lên tiếng lần nữa, phụ nữ cũng nên hiểu được, giờ phút này đàn ông là không thể chọc vào.

Ngoài biệt thự, Niếp Thanh mỉm cười với thắng lợi, hai tay vòng trước ngực, nhìn thấy Tề Tư Mục chật vật mà đi ra khỏi cửa. . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Thị uy

“Chà chà!” Niếp Thanh rõ ràng là vừa mới ôn nhu mà giờ đây người phụ nữ xinh đẹp như cô ta lại tỏ ra không có chút hảo ý mà còn châm biếm.

“Tiện nhân, cô đừng đắc ý quá sớm!” Tề Tư Mục nhanh chóng bước tới trước mặt cô ta, giơ tay lên, nghĩ rằng muốn tát cô ta lần nữa, nhưng xem ra cô ta đã sớm chuẩn bị, rất dễ dàng cầm được tay cô.

“Chát!” Âm thanh vẫn vang lên, thế nhưng là Niếp Thanh tát vào mặt Tề Tư Mục một cái.

“Một tát này để tôi dạy cho cô biết ở trước mặt đàn ông không được kiêu ngạo, phải ôn nhu ngoan ngoãn, ở sau lưng đàn ông cô có thể thỏa thích mà nhục nhả, thậm chí đánh người phụ nữ cô hận!” Niếp Thanh đắc ý mà cười cô ta.

“Tiện nhân. . . . cô. . . .” Tề Tư Mục tức giận đến không nói nên lời, đôi mắt như phun ra lửa, hận không thể đem Niếp Thanh băm thành trăm mảnh.

“Như thế nào, không phục ư?” Niếp Thanh nhìn thấy vẻ mặt tức giận của cô ta, đối với loại thiên kim đại tiểu thư này, cô ta càng thêm thù hận, cũng là phụ nữ với nhau, thế nhưng cô ta phải trả giá bằng ngàn lần cố gắng mới đạt được thì đại tiểu thư này lại dễ dàng có được cơ hội.

“Tiện nhân, cô nhớ kĩ hôm nay cô tát Tề Tư Mục tôi một cái, sau này cô sẽ bị ngàn người giẫm đạp!”

“Ha ha. Cô cho là cô có bao nhiêu thanh thuận, cô với tôi cởi quần áo ra thì đều giống nhau thôi. Đều là tiện nhân giống nhau!” Niếp Thanh không nghĩ buồn tha cô ta.

Giơ tay lên, một tay hung hăng tát vào trên mặt Tề Tư Mục, cũng cảnh cáo: “Tôi ghét nhất là bị người khác mắng là tiện nhân, một tát này nói cho cô biết, cô đang ở trong thế bị động, không cần chọc đến giới hạn của đối thủ.”

Vì giữ gìn vóc dáng, Niếp Thanh mỗi ngày đều có rèn luyện, so với Tề Tư Mục lười vận động thì bất kể là thể lực có hơn nhưng thân thủ cũng không nhanh nhẹn bằng, bất quá Niếp Thanh cũng chỉ chịu có chút đòn.

Tề Tư Mục lần đầu tiên phải ngậm bồ hòn làm ngọt, lỗi hận này, cô ta tuyệt đối không từ bỏ ý đồ.

Cô ta bưng mặt mình mang theo một người đầy oán khí đi về Tề gia.

“Em làm sao vậy?” Tề Tư Di phát hiện em gái không bình thường, liền quan tâm.

“Chị, em bị người ta đánh!” Cục tức trong lòng cuối cùng cũng bùng nổ, Tề Tư Mục ô ô mà khóc “Ai dám đánh em hả?” Tề Tư Di nhìn thấy gương mặt còn sưng đỏ, xem ra người này xuống tay rất nặng.

Rõ ràng là tiện nhân kia cư nhiên dám đánh cô! Cho tới bây giờ cô còn chưa có phục hồi tinh thần lại, cô đường đường là thiên kim tiểu thư của nhà họ Tề cư nhiên lại bị một ngôi sao nữ đánh.

Nhìn thấy em gái bị ức hiếp như vậy, Tề Tư Di đoán ra ngay ngọn ngành: “Em đi tìm Thân Tử Duệ?”

“Đúng vậy em lại gặp phải Niếp Thanh đang ở đó, cô ta thật sự rất quá đáng. ”

“Bị người ta hạ rồi! Tính tình đại tiểu thư của em nếu không thay đổi, về sau em còn không có gì mà ăn!” Tề Tư Di tuy rằng nhìn thấy em gái rất đau lòng nhưng để cho nó chịu khổ chút cũng tốt, bằng không nó sẽ không tự kiểm chế được mình.

“Chị, chị mà cũng nói em như vậy, chẳng lẽ em cứ như vậy mà để cho con tiện nhân kia khi dễ?” Tề Tư Mục như thế nào cũng không can tâm, luôn nghĩ cách để trừng phạt cô ta, “Hay là tìm người giết cô ta?” Tề Tư Di thuận miệng nói làm cho Tề Tư Mục dưng đứng lại.

“Chị, hiện tại TR đến Á Châu dự tuyển người phát ngôn, hơn nữa mình có giới hạn cụ thể, em không cho phép tiện nhân Niếp Thanh kia có cơ hội, em còn muốn làm cho cô ta thân bại danh liệt!” Tề Tư Mục nghiêng răng nghiêng lợi mà gằn từng tiếng.

“Ý của em là kêu chị giúp em? ”

“Chị, chị yêu thương em, chỉ có chị mới có năng lực giúp em, chờ em nắm được quyền phát ngôn, trở nên nổi tiếng thế giới sau đó chị muốn thế nào em cũng đều báo đáp chị. Chị chỉ cần hứa với em, có được không thôi?” Cô ta mang lòng thù hận với Niếp Thanh, bắt đầu quay về phía Tề Tư Di mà làm nũng.

Từ nhỏ, chỉ cần cô ta có ý tưởng gì, bất kể là có độc ác hay không Tề Tư Di đều nghĩ biện pháp trợ giúp cho em gái, lần này cũng như vậy, cô sẽ không ngoại lệ mà giúp Tề Tư Mục giành lại công bằng, bởi vì trước đó vài ngày cô ta nói với Thân Tử Duệ muốn chủ động gây chiến với Niếp Thanh, lần này cô ta thuận lợi mà giúp em gái thuận nước đẩy thuyền chứ.

“Hãy nói suy nghĩ của em, em muốn chị giúp em như thế nào?” Tề Tư Di cười, yêu thương mà vỗ về mái tóc của em gái.

Tề Tư Mục đứng lên, tiến đến bên tai chị gái, cúi đầu mà thì thầm, chỉ thấy Tề Tư Di biểu tình biến hóa dị thường, em gái này xấu xa còn hơn cô ta, chỉ có hơn chứ không kém.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Vô tình gặp mặt

“Ân Tịch, viện trưởng bệnh viện mà bác gái đang ở là bạn tốt của ba anh, vậy nên em yên tâm, tuyệt đối sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra đâu.”

“Vừa rồi bác sĩ cũng nói, bác gái đang từ từ bình phục lâu nhất là 1 năm cũng có thể chỉ mấy tháng sau bác gái có thể tỉnh lại bình thường.” Trong mắt Trữ Dịch tràn ngập yêu thương.

“Cảm ơn anh, anh Trữ Dịch. Nếu không có anh, em thực sự không biết phải làm như thế nào mới tốt.” Ân Tịch rất tự nhiên xưng hô với anh.

Trong lòng cũng tràn ngập ảm áp cùng cảm tạ.

“Em không cần phải nói cảm ơn với anh, anh chỉ có một yêu cầu, chính là sau này có khó khăn gì, người đầu tiên em nghĩ đến phải là anh, được không?” Trong giọng nói của anh tràn ngập bá đạo nhưng cũng đầy nhu tình, cho thấy tình cảm sâu nặng của anh với Ân Tịch từ trước tới nay.

Ân Tịch nhìn anh, lộ ra một nụ cười ngọt ngào, Trữ Dịch luôn làm cho cô có cảm giác an toàn, người đàn ông này có lẽ không làm cho trái tim cô thổn thức nhưng cũng không bao giờ khiến cô có cảm giác nguy hiểm cả.

“Anh mang em đến một nơi, nơi đó có thứ mà em thích ăn.” Trữ Dịch thực bí hiểm nói.

“Là nơi nào a?” Ân Tịch theo bản năng hỏi.

“Em đi liền biết, đi thôi!” Trữ Dịch nắm tay cô kéo đi, động tác vô thức này lại khiến cho lòng Ân Tịch có chút rung động nho nhỏ.

Nhưng chỉ là trong nháy mắt, cô liền phủ định ý nghĩ này, Trữ Dịch là người đàn ông vĩ đại cỡ nào, mà cô cũng chỉ là một người đàn bà không tiếc bán thân cầu vinh, cứ cho là cô thân bất do kỷ, nhưng thực sự cô đã bán thân, hơn nữa còn có một đứa con gái, cô làm sao mà có thể xứng với người đàn ông này chứ?

Trong lòng Trữ Dịch vô cùng hưng phấn nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, đây là điều anh chờ đợi nhiều năm nay, có thể cảm nhận được cô đang ở bên cạnh anh, bọn họ có thể sánh vai nhau bước đi hết cuộc đời này, đi vô số nơi, nghe vô số bài ca . . .

Nhà hàng NA là nhà hàng cao cấp nhất trong thành phố K này, muốn vào đây ít nhất 1 năm phải chi ra 10 vạn tiền phí hội viên, không cần đặt trước, luôn luôn có đồ ăn bày sẵn chuẩn bị cho hội viên, mỗi hội viên mỗi năm phải chi ra 100 vạn để có thể thường xuyên đến đây.

Đồ ăn ở nơi này luôn đặc chế theo khẩu vị của từng hội viên một, bởi vậy giới thượng nhân ở thành phố này cực kỳ yêu thích tới nơi này dùng bữa.

Mà quang cảnh cũng không khí nơi này cũng thực tĩnh lặng, có tiếng dương cầm nhẹ nhàng, bàn ăn xa hoa không một hạt bụi, mỗi một người khách đi ra luôn luôn sáng khoái như cảm giác hưởng thụ, hơn nữa rất thích hợp cho những cặp tình nhân trẻ tuổi hẹn hò.

“Còn nhớ rõ khi em còn ở bên cạnh anh, em thích nhất là món này đúng không?” Trữ Dịch ngồi xuống, nhẹ giọng hỏi.

“Anh là đang nói đến món cuốn lòng đỏ trứng sao?” Thanh âm của Ân Tịch lộ ra chút hưng phấn, một lần khi cô ăn điểm tâm cùng Trữ Dịch, cô rất thích món này, từ đó trở đi anh đều phần cho cô một phần.

“Đúng vậy, đầu bếp nơi này tay nghề cũng không tồi hương vị rất giống với vú Trần làm” Trữ Dịch biết sau khi vú Trần đi rồi thì đầu bếp ở đây chính là người duy nhất có thể làm món cuốn lòng đỏ trứng tuyệt nhất, hằng năm Trữ Dịch đều đến nơi này chỉ để nếm thử món cuốn lòng đỏ trứng, tận đến khi đầu bếp ở đây làm đúng như khẩu vị anh yêu cầu mới thôi.

“Em thực sự rất nhớ món này, hôm nay em nhất định phải ăn nhiều thật nhiều mới được, không cho cười . . . ăn xong em còn phải gói mang về mới được.” Ân Tịch đã không thể nhịn được khi nhớ tới hương vị của món ăn kia.

Hai người cùng nhau trò chuyện thực vui vẻ, một màn này đều bị thu vào trong mắt Tề Tư Mục.

“Mai Luân, cô vừa nói người đàn ông cùng ngồi với Hứa Ân Tịch chính là người đã thay cô ta trả tiền sao?” Tề Tư Mục nghiêng nghiêng mặt chỉ đến bàn ăn của Hứa Ân Tịch.

Mai Luân theo hướng của cô ta nhìn lại, “Người đàn ông này cùng ảnh chụp quả là có chút giống, sau khi kiểm tra, người này chính là con trai của tập đoàn Trữ Thị, Trữ Dịch.”

“Chúng ta qua đó chào bọn họ đi.” Tề Tư Mục ngoài cười nhưng trong không cười, cô ta không chỉ không muốn cho Hứa Ân Tịch đến gần Thân Từ Duệ mà thậm chí cô ta còn không muốn cho cô tiếp cận với bất kỳ người đàn ông có tiền nào, cô ta phải khiến cho Hứa Ân Tịch không có chỗ dựa vững chắc nào mới được.

“Ôi, Hứa tiểu thư, thật sự là rất lâu không có gặp nha!” Tề Tư Mục nhanh chóng biến từ bộ dạng gan tỵ sang hòa nhã thân mật.

Ân Tịch vừa nhìn thấy Tề Tư Mục cùng trợ thủ Mai Luân của cô ta lại nghe thấy lời của cô ta, cả người liền nổi da gà, loại đàn bà như Tề Tư Mục này ngay cả khẩu khí cũng khiến cho người ta bất an.

Cứ cho là như vậy nhưng Ân Tịch cũng cười đáp lại, nhẹ nhàng mà trả lời: “Đúng vậy, Tề tiểu thư đã lâu không gặp.”

“Thật sự là trùng hợp nha, mà, mấy ngày hôm trước người cùng cô tới nơi này hình như không phải vị tiên sinh này, như thế nào đã đổi kim chủ nhanh như thế chứ?” Khuôn mặt Tề Tư Mục tươi cười giọng nói cũng cực kỳ thân thiện.

Lời của cô ta vừa ra, không khí nháy mắt đều ngưng trọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tự mình hại mình

“Cô họ Tề sao?” Trữ Dịch ngẩng đầu, thanh âm mang theo tia nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, Trữ tiên sinh.” Cô ta dò xét xung hô.

“Cô hẳn là Tề Tư Mục đi?” Trữ Dịch nhìn thấy cô gái trước mắt này, đây chính là người mà Thân tử Duệ muốn tìm đi, khuôn mặt thì xinh đẹp mà sao tâm địa lại tục tằn như vậy.

“Cám ơn Trữ Dịch tiên sinh đã để mắt, chính là vị tiểu thư này, giống như không có xứng với thanh danh của ngài lắm thì phải, có lẽ Trữ tiên sinh còn chưa có tình tường lắm danh tiếng vang dội của cô ta, Tư Mục đề nghị ngài nên đi điều tra lại đi.” Cô ta bất an, tốt bụng nói, chỉ cần làm cho người đàn ông trước mặt này có ý nghĩ nghi ngờ Hứa Ân Tịch thì nhất định ấn tượng sẽ giảm sút đáng kể.

“Cám ơn đề nghị của cô, Tề tiểu thư, bất quá tôi cũng đề nghị cô, nếu là thiên kim tiểu thư, sẽ không nên nói ba lời bốn câu đã không biết khách khí là gì.” Chỉ một câu đã khiến lời cô ta muốn nói ra nghẹn trở về, anh tuyệt đối không cho phép bất cứ ai bôi nhọ Ân Tịch, anh cũng không sợ đây có phải là người con gái của huynh đệ mình hay không.

“Anh . . .” Tề Tư Mục có chết cũng không nghĩ đến Trữ Dịch không thèm để cho cô ta chút mặt mũi nào như vậy, hơn nữa tuyệt đối còn không bị cô ta khích bác.

Trữ Dịch nhìn khuôn mặt dày cộp phần kia, ngay cả ý muốn liếc mắt cũng không có, trực tiếp quay đầu không thèm nhìn cô ta.

“Đừng nhúc nhích!” Trữ Dịch nhẹ giọng ôn nhu nói với Ân Tịch, sau đó nhẹ tay đem một sợi tơ nhỏ dính trên tóc cô lấy ra.

Động tác tuy là rất nhỏ nhưng lại trêu mẩn như vậy cũng chỉ có người yêu thương mới có thể làm ra, tuyệt đối không thèm để ý đến người bên cạnh nhìn cái gì.

Tề Tư Mục đứng ở một bên xấu hổ đích không biết làm như thế nào cho phải, nghĩ muốn phản nộ rồi lại tìm không ra lý do, lòng tràn đầy phẫn nộ cùng không can lòng.

“Trữ tiên sinh, tôi xin khuyên một câu cuối cùng, đừng bị mắc mưu, đặc biệt là những đứa con gái, bề ngoài thì thanh thuần bên trong thì tỳ như Hứa Ân Tịch tiểu thư này vậy.” Bộ dáng lạnh nhạt của Hứa Ân Tịch khiến cho phẫn nộ của cô ta càng dâng trào.

“Tề tiểu thư, nếu như cô dám nói thêm một câu nữa về bạn gái của tôi, tôi nghĩ giây tiếp theo sẽ liên hệ với luật sư của cô, bàn bạc một số vấn đề đấy.”

“Tội danh gì cấu thành, đối với một vị diễn viên đang lên như cô, chắc cô cũng thừa hiểu.”

Tuy là nể mặt Thân Tử Duệ, nhưng mà với loại con gái như thế này anh tuyệt đối không để cho tý mặt mũi nào.

“Thật sự là không biết tốt xấu!”

Những lời này làm cho sắc mặt Trữ Dịch lập tức thay đổi, Ân Tịch cùng trợ lý Mai Luân cũng nghe ra được mùi thuốc súng.

“Tư Mục, cô không phải nói đến đây ăn cơm sao? Đồ ăn của chúng ta chắc cũng nhanh chóng mang tới rồi.” Một bên Mai Luân đổi giọng giảng hòa, cứ cho đây là nơi cao cấp đi nữa, nhưng vẫn là nơi công cộng, cô phải giữ gìn hình tượng của Tề Tư Mục trước công chúng.

“Anh Trữ Dịch em bảo muốn ăn cuốn lòng đỏ trứng, như thế nào bây giờ còn chưa có mang lên nha, anh có thể đi hỏi một chút không?” Ân Tịch cũng không hy vọng Tề tư Mục tiếp tục to tiếng nữa, lại càng không muốn vì mình mà Trữ Dịch thêm khó khăn.

Nghe lời nói của Ân Tịch, Trữ Dịch biết cô cũng không muốn làm lớn chuyện lên, dù sao đều là nhân vật của công chúng, anh nhẹ nhàng nắm lấy tay cô: “Đề anh đi xem coi!”

Tề tư Mục dưới sự lôi kéo của Mai Luân cực lực rời khỏi bọn họ, trong lòng là tức giận cùng bất bình, cô nhất định phải khiến cho Hứa Ân Tịch trong cái vòng lẩn quẩn này không thể ngóc đầu lên, kết cục cũng giống y Niếp Thanh, thân bại danh liệt.

Tề Tư Mục đang ở trong phòng làm việc.

“Tư Mục, không tốt rồi.” Mai Luân cấp bách chạy tiến vào.

“Có chuyện gì sao? Sao lại kinh hãi như vậy chứ?” Về mặt Tề Tư Mục cực kỳ không kiên nhẫn.

“Ca khúc của KC không sáng tác cho cô nữa.”

“Sao? tại sao lại như vậy, không phải trước đây đã nói là dành cho tôi sao, tại sao lại thay đổi chứ, ngày trước không có ký hợp đồng sao?” Tề Tư Mục phần nộ hết lớn lên.

“Không phải là chúng ta không ký mà trước đây KC nói khi nào sáng tác xong ký cũng chưa muộn, KC vốn chính là nhân vật huyền bí, hẳn ta nói không ký thì không ai dám bắt hắn ký cả.” Mai Luân có chút ủy khuất nói.

“Các người là đầu heo à? Không ký mà không biết đường ép hắn ký à?” Tề Tư Mục thẹn quá thành giận chửi bới lung tung.

“Còn có một chuyện, cô nếu biết . . . đoán chừng sẽ”

“Đừng có dông dài, nói.”

“Ca khúc của KC đã ký hợp đồng với Ân Tịch của Hoa Đăng.”

“Cái gì? Vì sao lại như vậy chứ, con tiện nhân Hứa Ân Tịch dám giờ trò gì ở đây hả?” Tức giận của cô ta giương như là nổ tung, lại là Hứa Ân Tịch, từ ngày cô gặp lại Hứa Ân Tịch cuộc sống của cô tựa như là bị ám ảnh bởi bóng ma vậy.

Kịch bản của cô, người đàn ông của cô, bây giờ còn có ca khúc của cô

“Tôi mặc kệ cô dùng cách gì, cho dù chỉ ra tiền gấp vạn lần cũng được, tôi muốn cần được ca khúc của KC, tôi không muốn chuyện này ảnh hưởng tới tôi. Còn có vị trí người phát ngôn của TR thì sao? Chưa biết thì đi thăm dò cho tôi.”

“Được, tôi sẽ đi ngay lập tức.” Mai Luân rất nhanh đã chạy khỏi phòng làm việc của Tề Tư Mục.

Hứa Ân Tịch, Hứa Ân Tịch Cái tên này tựa như con ác mộng của cô, cô tuyệt đối không cho phép con ác mộng này xuất hiện trong cuộc sống của cô. !

Ba ngày sau, Mai Luân dùng tất cả mọi thủ đoạn cũng không thể tìm ra được bất kỳ manh mối gì.

“Tư Mục, rất xin lỗi, cái người tên KC này rất thần bí, tôi nghĩ chúng ta nên nghiên cứu một chút nguyên nhân anh ta bỏ hợp đồng. . . .” Mai Luân liều chết nói hết, hai vị tiểu thư của Tề gia tựa như hai trái bom, có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

“Phân tích, cô muốn phân tích cái gì với tôi hả?” Lời nói của Tề Tư Mục tràn ngập trào phúng.

“Phân tích vì sao KC lại đem ca khúc cho Hứa Ân Tịch, phân tích điểm mấu chốt tại sao KC – tác giả nổi tiếng như vậy lại đem ca khúc cho Hứa Ân tịch.”

Tề Tư Mục nghe xong cũng bắt đầu tự hỏi.

“Hiện tại Hứa Ân Tịch có chỗ dựa vững chắc là Trữ Dịch, như vậy không lẽ KC và Trữ Dịch có mối quan hệ gì sao?” Mai Luân lớn mật đoán.

“Nói tiếp đi?” Tề Tư Mục ra lệnh, rất muốn nghe tiếp những lời tiếp theo.

“Ngày đó buổi chiều chúng ta đụng mặt Hứa Ân Tịch cùng Trữ Dịch ở NA, kết quả ngày hôm sau lại nhận được tin ca khúc của KC ký kết với Hoa Đăng, hơn nữa còn nghe nói ca khúc này KC yêu cầu đưa cho Hứa Ân Tịch, tôi đoán là bởi vì lời nói của chúng ta đã khiến Trữ Dịch khó chịu, mặt khác Trữ Dịch này lại quen biết KC, vậy nên Trữ Dịch đã giật giấy để đem ca khúc này đưa cho Hứa Ân Tịch.

Sau khi nói xong, Mai Luân nhìn thấy Tề Tư Mục có chút đăm chiêu, cô ta đang bị cuốn theo phân tích của cô.

“Trữ Dịch này cùng KC nhất định có mối quan hệ rất thân thiết, hơn nữa có thể là xưng huynh gọi đệ.” Mai Luân bổ sung nói.

“Chuyện này sao có thể nhìn ra được?” Tề Tư Mục có chút khó hiểu.

“Sau đó tôi lại liên hệ trợ lý của KC, nhưng hắn vừa nghe đến là soạn cho cô, chỉ nói một câu, KC nói: Cả đời này cô đừng mơ có được ca khúc của anh ấy nữa.” Thanh âm của Mai Luân bỗng chùng xuống, “Nếu không phải bạn thân thiết, KC nhất định phải tuyệt tình như vậy sao?”

“Hừ, không biết sống chết gì hết” Tề Tư Mục nhin không được cảm lấy túi xách đi ra ngoài.

Mai Luân nhìn thấy bóng dáng của cô ta chỉ có thể không tiếng động địa thở dài. Cô đã từng hầu hạ rất nhiều ngôi sao, mà người này quả là ương ngạnh, thiên kim tiểu thư nhà giàu có tính tình ương ngạnh khiến người ngoài không thể theo kịp, nhưng là tiền nung cô ta trả lại cao gấp đôi, đây cũng là nguyên nhân mà cô ở bên cạnh hầu hạ cô ta.

Biệt thự của Thân Tử Duệ, Tề Tư mục lại lần nữa đi vào nơi này.

“Tại sao trước khi đến em lại không báo cho anh một tiếng?” Sắc mặt của Thân Tử Duệ có chút không hờn giận.

“Người ta nghĩ muốn tạo bất ngờ cho anh chứ sao? Lâu lắm anh không có tìm em, nhiều tâm sự thực là khó nhin nha.” Cô ta bắt đầu bộ dáng giả dục dàng.

Thân Tử Duệ không lên tiếng. Nhưng không có nghĩa là hiện tại hắn không chán ghét Tề Tư Mục, không hiểu từ lúc nào mà hắn càng nhìn thấy cô càng cảm thấy cô gái này không phải là người hắn muốn tìm, trong tưởng tượng của hắn, cô gái mà hắn muốn tìm đều bị hắn bao trùm cả người, một khi tiếp xúc với cô ta, hắn mới thấy hiện thực quá chênh lệch.

“Tư Duệ, em muốn ở lại đây với anh.” Cô tay đến gần người hắn, nhẹ nhàng mà ôm lấy thắt lưng hắn, ở trong ngực hắn nhẹ nhàng thở thè.

“Có một cuộc họp đang chờ anh, vậy lên bây giờ không có thời gian cùng em.”

“Vậy em chờ anh, em sẽ chờ đến khi anh họp xong, anh đừng đuổi em đi, được không?” Thanh âm của cô ta nhẹ nhàng, nhu nhược, giống như con mèo nhỏ rúc đầu nằm trong lòng ngực hắn.

“Họp khuya lắm, vậy nên em về nhà nghỉ ngơi đi, anh bảo lái xe đưa em về.” Đột nhiên ngay cả cô ta ngoan hiền cầu xin Thân Tử Duệ cũng không đáp ứng.

Tất cả mọi người đều mắc một bệnh chung, sau khi hắn bắt đầu hoài nghi hay chán ghét một người thì vô luận cô ta có làm gì cũng khiến cho hắn cảm thấy phản cảm.

“Tư Duệ, trước kia anh chưa từng đối xử với em như vậy, vì sao hiện tại em lại cảm giác được anh không để ý đến em, là em làm gì khiến anh không vui sao, anh nói cho em biết, em sẽ sửa. . . Về sau em không bao giờ Ghen tỵ nữa, được không?” Mắt cô ta bắt đầu tuôn trào lệ nóng, dưới ánh đèn, điểm đậm đáng yêu như vậy.

Thân Tử Duệ nhìn thấy Tề Tư Mục như vậy, cảm thấy mệt chết đi, hắn cảm thấy hắn không có yêu cô gái này mà căn bản cũng chỉ là dục vọng đàn ông và đàn và, cũng giống như những người phụ nữ từng giao dịch với hắn mà thôi, nhưng mà người trước mặt này cực kỳ không thông minh, những người trước đây một khi thấy hắn không vui là đã vội vàng tìm đường rút đi.

Từ lúc đầu khi gặp Tề Tư Mục hắn đã lầm tưởng là yêu, kết quả hắn lại phát hiện ra hắn không yêu cô gái này, nguyên nhân là gì chính là chuyện mà khiến hắn muốn phát điên.

“Em cảm thấy anh thay đổi, từ sau khi đi Pháp trở về em đã thấy anh lãnh đạm với em, trở lên không muốn nhân nhượng, em ghi nguyên nhân không phải vì con tiện nhân Hứa Âm Tịch kia chứ?” Tề Tư Mục dè dặt hỏi.

Nghe được hai chữ “tiện nhân” Thân Tử Duệ không thể nhịn được nữa, bắt đầu nổi giận: “Nói đủ chưa?”

Thanh âm của Thân Tử Duệ lần nữa khiến cho Tề Tư Mục đại ra.

“Tư Duệ, vì sao, vì sao anh vừa nghe đến tên con đàn bà đó lại nổi giận như vậy? Anh có biết hay không, con đàn bà đó vô liêm sỉ đến mức nào không? Sau khi cô ta lợi dụng anh xong liền chạy đến bám vào người đàn ông khác, đây là em tận mắt nhìn thấy đó.”

Tựa hồ Tề Tư Mục cũng không can tâm sự tình cứ như vậy chấm dứt, “Chính mắt em nhìn thấy giữa chốn đông người cô ta ngồi lên đùi tên đàn ông họ Trữ, hình tượng đó còn đáng giận hơn những ngôi sao tiếp rượu trên tiệc rượu của thương nhân.”

Cô trộm quan sát biến hóa của Thân Tử Duệ, nhưng mà mặt hắn vẫn lạnh như băng, đoán không được suy nghĩ hiện tại của hắn là gì.

“Tư Duệ, anh biết sao không?” Thanh âm của cô ta bắt đầu nhuyển xuống, ngữ khí bắt đầu thê lương, “Cô ta hận em, vì vậy cô ta không muốn cho em có được ca khúc của KC, bởi vậy cô ta bảo tên họ Trữ kia đem ca khúc của KC giao cho cô ta, KC còn nói cả đời này em cũng đừng mong đến ca khúc của hắn ta.”

Thanh âm nức nở lại lần nữa vang lên, bọn đáng điếm đáng yêu giống như con mèo nhỏ cần che chở.

“Ca khúc của KC đưa cho Hứa Âm Tịch?” Thân Tử Duệ như là tự hỏi.

“Đúng vậy, vô cùng chính xác, nhưng mà ca khúc kia ban đầu rõ ràng là sáng tác cho em, hơn nữa lúc trước anh nói KC đã đáp ứng anh.”

“Hiện tại KC lại nghe lời của tên họ Trữ kia, ngay cả mặt mũi của anh cũng không nể.” Thanh âm của cô ta có chút nhỏ nhẹ, chậm rãi nhìn biến hóa trên mặt hắn, cô chỉ đơn giản muốn làm cho Thân Tử Duệ tức giận, như vậy cô mới có thể giành lại ca khúc của KC.

Then chốt là cô ta không thể nào nghĩ ra Trữ Dịch chính là KC!

“Được rồi, anh đưa em trở về đi, anh còn có chuyện quan trọng.” Ngữ khí của hắn lộ ra vẻ không kiên nhẫn.

Tề Tư Mục nghe được hắn đuổi mình đi, chỉ có thể đem tất cả oán hận trong lòng chặn xuống, không dám nói nữa, lần trước vốn đã là một lần dạy dỗ, xem ra cô phải bắt được trái tim của Thân Tử Duệ, cái vòng cổ này hiện thực đã không thể dựa vào nữa, muốn dùng thân thể để khóa hắn cũng không hiệu quả, cô phải tìm ra một biện pháp khác mới được.

Thân Tử Duệ buông mình xuống sofa nhắm hai mắt lại, nói cho chính mình biết không nên nghĩ đến hình ảnh Trữ Dịch cùng với Âm Tịch ở một chỗ nữa.

Đầu lại càng thêm loạn.

Cuối cùng cảm lấy xì gà, một cây, một cây lại một cây . . .

“Ân Tịch mình có một tin tốt muốn nói cho cậu biết!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Vũ lộ ra một nụ cười ngọt ngào, giờ phút này lại càng giống một tiểu oa nhi. Cách biệt một trời vớ vẩn giới giang vốn có.

“Có chuyện gì sao? Sao lại cao hứng như vậy?” Ân Tịch lộ ra một nụ cười ngọt ngào, từ đáy lòng, cô thích Hạ Vũ, cảm giác được cô là một người rất đặc biệt, có thể đặc biệt tin tưởng.

“Ca khúc của KC đã chỉ định dành cho cậu.” Hạ Vũ nhìn thấy Ân Tịch tròn tròn mắt, đây cũng là điều cô đã dự kiến được.

“Vậy sao? Sao lại thế chứ, căn bản mình không biết KC nha, đây là ca khúc mà công ty đưa cho mình sao?” Ân tịch không thể tin được có chút hoài nghi.

“Không phải là công ty đưa cho cậu, mà là KC chỉ định đưa cho cậu!” Hạ Vũ gần từng tiếng sửa lại cho đúng, lại mang theo nụ cười xinh đẹp nghịch ngợm.

“Nhưng mà vì sao chứ? Vì sao KC nổi danh như vậy lại chỉ định cho một người mới vào nghề như mình chứ?” Cô tiếp tục hoài nghi hỏi Hạ Vũ.

Hạ Vũ nhún nhún vai, bộ dáng giống như “Đừng hỏi mình” vậy.

Nhìn thấy Ân Tịch có chút buồn bực trầm ngâm, Hạ Vũ chỉ có thể phân tích nguyên nhân vì sao mà KC lại đem ca khúc đưa cho cô.

“Có 2 nguyên nhân mà KC đưa ca khúc cho cậu, có hai khả năng một là công lao của Trữ Dịch, hai là công lao của Từ Duệ, phỏng chừng hai người họ có thể chuyển hướng ánh mắt của KC đến bên cậu, cậu xem xem Trữ Dịch rộng lượng như vậy cậu có thể đến hỏi anh ta.”

Ân Tịch ngẩng đầu, bộ dáng như bắt được vàng, gật gật đầu, “Có thể là anh ấy, mình sẽ tìm một cơ hội hỏi anh ấy.”

“Vấn đề quan trọng hiện tại không phải là vấn đề đó, mà là cậu phải cảm nhận được ca khúc này, sau đó dùng giọng hát của cậu hát nó lên.” Hạ Vũ lấy một phần ca khúc ở túi xách bên cạnh đưa cho cô.

Ân Tịch vừa nhìn thấy, tên ca khúc “Từng ước hẹn.” Lời bài hát duy nữ lộ ra tình cảm ưu thương, từng âm điệu tựa như từng bước từng bước đưa cô vào thế giới âm nhạc, xâm nhập vào từng tế bào của cô, bắt đầu nghe cô đã có thể nhẹ nhàng ngâm nga.

Thanh âm rất nhỏ, nhưng khi Hạ Vũ nghe được đã giật mình, cô từng nghe Trần Thuật nói cô ấy có giọng hát rất tuyệt, thì ra đó không chỉ là tán dương bừa bãi, chính là thanh âm kia tự như xoay chuyển trong không khí rồi tiến nhập vào tâm hồn cô, lưu lại một cổ xao xuyến rung động.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Sóng ngầm giành vị trí phát ngôn

TR lựa chọn tìm người phát ngôn ở Trung Quốc, lại lựa chọn thành phố K, sự kiện này đã thu hút rất nhiều ngôi sao điện ảnh lớn cùng giới người mẫu từ khắp nơi hội tụ về đây.

Bọn họ tới đây chỉ mong muốn vị trí người phát ngôn được giao cho họ, ban giám khảo lựa chọn gồm 3 người, một là 1 người đàn ông Trung Quốc, còn có một người đàn ông người Pháp và một người phụ nữ trung niên tóc vàng.

Vì có thể chiếm được vị trí người phát ngôn của TR, bộ phận lớn các ngôi sao cùng người mẫu cũng không tiếc hy sinh tiếp rượu thậm chí là hầu giường . . .

Rất nhiều người tự cho là tư sắc hơn người, ngấm ngầm tranh đấu chết đi sống lại.

Nhìn liếc qua, TR cũng không có đặc biệt mời một người nào cả.

Trận đại chiến này, người tranh kịch liệt nhất là Niếp Thanh, Tề Tư Mục, hai người một là đương kim ảnh hậu một là ngôi sao mới nổi.

Mà nguyên nhân chủ yếu chính là hai người này là người của hai công ty giải trí lớn có tiền lực nhất Trung Quốc – Thịnh Thiên cùng Hoa Đăng.

Mà ngày hôm nay, chính là ngày casting thử diễn của hai ngôi sao này, cũng chính là ngày ước chừng khiến bọn họ hiểu đáng người cũng như hình tượng của bọn họ không thích hợp với sản phẩm của TR, hai người này đang ở trên cao tự đứng rơi bịch xuống đất.

Niếp Thanh mặc một thân lễ phục màu đen có vẻ tao nhã mà cao quý, lại mang thêm một tia thần bí, đây cũng là màu sắc vĩnh viễn không lỗi thời luôn chiếm thế thượng phong.

Tề Tư Mục tuổi trẻ, lần này ăn mặc cũng có vẻ hoạt bát, nhiệt tình, mặc một thân lễ phục màu đỏ, váy ngắn chưa qua đầu gối, lộ ra cặp chân tuyết trắng của cô ta, đôi chân xinh đẹp này khiến cho đáng người cô ta càng thêm bắt mắt. Về ưu nhã thành thực của Tề Tư Mục không hề bị che lấp.

Hai người phụ nữ đều có cùng mục đích mà đến đây, mang hai phong cách hoàn toàn bất đồng chỉ mục đích hướng ánh mắt mọi người về phía mình.

“Mai Luân, thời tiết tốt như vậy, cô có cảm thấy màu đen giống như người chết không vậy?” Tề Tư Mục lớn tiếng nói với trợ lý, ánh mắt lại hướng về phía Niếp Thanh.

“Quả là đúng vậy, màu đen bình thường là mấy bà già thường mặc, có vẻ như người thất bại mặc cũng nhiều, ý nghĩ bởi vì màu đen che khuất rất nhiều thứ, tỷ như tuổi tác chẳng hạn.” Mai Luân phối hợp đáp lời Tề Tư Mục.

“Kỳ thực tôi cảm thấy màu đỏ chói sáng nhưng mà cũng dung tục, người càng dung tục thì càng hay lựa chọn loại màu sắc không có chút thanh cao này. Lý Ái, cô nói coi?” Niếp Thanh cũng nhìn về phía trợ lý của mình.

“Đương nhiên, trong thuần phong mỹ tục của chúng ta, màu đỏ tuy là vui mừng, nhưng mà bàn về nhân phẩm, thì mặc nó nhất định nhân phẩm cũng rất kém đi, bởi vì màu sắc này có vẻ như làm người ta nổi bật, nhưng cũng rất dễ khiến cho người ta nhận thấy kẻ mặc màu sắc này vô cùng lỗ mãng, theo như hiểu biết của tôi, đây không phải là truyền thống của TR.” Lý Ái không kém cạnh mà đá lại, hai trợ lý âm thầm tranh đấu.

“Tỷ tỷ à, chị đừng có vội nha, mặc kệ là màu đen, màu đỏ hay là màu trắng cũng thế mà thôi . . . Vị trí người phát ngôn của TR cũng không thể là của chị được.” Tề Tư Mục đi về phía trước hai bước, đứng ở trước mặt cô ta không thêm dè dặt nói.

“Lười dùng có uốn quá sớm, dù sao cô cũng đã gọi tôi một tiếng chị, tôi đây cũng rộng lượng mà nói cho cô biết, một sản phẩm của công ty lớn lâu năm trên thế giới, người ta đòi hỏi một con người thành thực, mà cô, còn quá non, dù có thành thực đi nữa về ngoài cũng không nhìn thấy mà cũng chỉ thấy là cáo già sùng dạn thôi . . .” Cho tới bây giờ Niếp Thanh chưa bao giờ để cho một người nào dễ dàng hạ bệ mình.

“Vậy chúng ta cùng xem trò hay ở phía sau đi.” Nụ cười của cô ta cực kỳ sáng lạng, nhưng sau sự sáng lạng đó che giấu cái gì thì chỉ có cô ta cùng chị của cô ta mới biết được.

Tựa như Niếp Thanh một chút cũng không cảm giác được bão táp sắp kéo tới, trở thành người phát ngôn của TR vẫn là giấc mộng đẹp của cô ta.

Sau một hồi thử vai xong, TR không có tỏ thái độ gì, không có thăng thưởng từ chối cũng không có trực tiếp nhận lời, đáp án là chờ liên hệ với hai công ty quảng cáo.

Khi mà Tề Tư Mục xuất hiện, một thân màu đỏ kia lại khiến cho sắc mặt vị giám khảo nữ có chút biến đổi, chính là trong đầu bà ta đang hiện lên bóng dáng một cô gái.

Cô gái đó mặc một thân lễ phục màu đỏ lộ ra khí chất thanh thuần cao quý, xinh đẹp tựa như nữ hoàng Anh, mà sự thanh khiết của cô ấy lại che giấu đi sự quyền thế cùng cao ngạo của bậc vương giả, đó là lần đầu tiên bà nhìn thấy mà phải thốt lên một tiếng, con gái phương Đông có thể khiến cho thiết kế của bà trở lên lộng lẫy đến kinh người như vậy.

Cái chính là bà vẫn không biết cô gái kia ở đâu, mà lần này bà lựa chọn đến Trung Quốc tìm người phát ngôn cũng chính là hy vọng có thể tìm được một người mang bóng dáng của cô ấy có thể làm sáng chói lên lễ phục của TR, cũng xứng với sự cao quý của kim cương, khi đó mỹ lệ cùng thanh khiết sẽ lồng vào nhau chói sáng.

Bà chờ mong có một cô gái như vậy xuất hiện, vậy nên ngoài thờ dài vẫn chỉ là thờ dài.

Cuối cùng người phát ngôn của TR là ai? Đây là một câu trả lời còn phải chờ đợi, tất cả các trang web lớn cùng kênh giải trí trên TV ngày ngày đều đưa tin, chờ đợi, đều đoán già đoán non người sẽ ngồi vào vị trí này.

Cũng dự đoán rằng bất luận người phát ngôn của TR lần này cho dù là ngôi sao hay người mới . . . cũng là một bước lên trời cao.

Ở các trang web lớn, các diễn đàn, một ít fan cuồng cũng bắt đầu chia thành 2 phe phái, một bên là ủng hộ Niếp Thanh một bên là tiến cử Tề Tư Mục, dù sao mà nói Niếp Thanh cũng là đương kim ảnh hậu, nhân vật cỡ lớn nên cũng tạo thành chút áp lực cho Tề Tư Mục.

Một trận phong ba bão táp nổi nên, đó là một ngày mà không ai ngờ tới.

Niếp Thanh đem xe của chính mình dừng ở gara của nhà trọ công ty, mang theo một thân mỗi một chuẩn bị rời khỏi gara, vừa xoay người một cái cô đã bị người ta đánh mạnh vào sau đầu ngã xù, trong mơ hồ cô chỉ nhìn thấy đó là một người đàn ông đeo kính râm.

Mưa gió cuồng phong bên ngoài tựa như ủng hộ chuyện này, tại một nhà kho bỏ hoang, bốn tên đàn ông cao lớn lực lưỡng trong mắt đều lộ ra tia sáng khùng khiếp.

“Anh em ta ai lên trước nào?” Một trong 4 tên lên tiếng mở miệng nói.

“Cô ta chính là đại minh tinh Niếp Thanh, nếu Hồng gia không lên tiếng, chúng ta làm sao có phúc khí lớn như vậy chứ, còn có thể hưởng thụ thân thể của ảnh hậu.”

“Không nói thì lại thế nào?” Một tên đã không nhìn nổi nước miếng ứa ra.

Niếp Thanh đã chậm rãi khôi phục ý thức, cô chậm rãi trợn mắt, nhìn thấy bốn người đàn ông trước mắt, sợ tới mức hét toáng lên.

“Các người là ai? Vì sao lại bắt cóc tôi?”

“Chúng tôi là ai không quan trọng, quan trọng là, . . . không phải chúng tôi bắt cóc cô, chúng tôi muốn thay nhau hưởng thụ cô . . . ha ha . . .” Kho hàng vọng lại tiếng cười khùng khiep của 4 tên đàn ông.

“Xin đừng, xin các anh hãy buông tha cho tôi, các anh muốn bao nhiêu tiền tôi cũng sẽ đáp ứng, tin tưởng tôi, tôi có tiền . . .” Niếp Thanh cảm giác rất rõ ràng nguy hiểm đang hướng cô tới.

“Đừng là ông đây thiếu tiền, bất quá thứ hiện tại ông này thiếu nhất vẫn là đàn bà, ha ha , ha ha. . .” Một tên đàn ông trong đó đã khăn cấp đứng trước mặt cô ta, một phen kéo quần áo của cô ta xuống, lộ ra nửa bộ ngực của cô ta.

“Ha ha, xem ra thân thể của ảnh hậu này không tồi nha, ngực cũng lớn như vậy!” Tên đàn ông đã bắt đầu cảm thấy hương phấn, “Để ông này hưởng thụ trước, các chú từ từ hưởng thụ sau nhé.”

“Không cần . . . Không cần . . . các vị đại ca Niếp Thanh tôi cầu xin các người, các người tha cho tôi, tôi nhất định sẽ đền bù xứng đáng. . .” Thân thể bị buộc chặt của Niếp Thanh càng không ngừng co rúm lại, cô cơ hồ là đang cầu xin.

“Cô em, . . . Em đừng nằm mơ nữa, ông đây cũng không có kiên nhẫn lắm đâu.” Tay hắn đem nội y của cô ta giật mạnh xé rách toang.

“Không . . . Không cần . . .” Niếp Thanh thê thảm hét ra tiếng, trong đêm tối mưa gió này cơ hồ vang vọng cả kho hàng.

“Các anh em nhìn anh đây . . .” Một tên cời y phục ủa cô ta ra, đem chính mình đâm thẳm vào hạ thân khô cạn của cô ta, đồng thời phát ra tiếng cười vui sướng,

“Các anh em, đúng là làm cùng với ảnh hậu cũng có khác biệt nha, ha ha . . .” Y àn rờ kêu lên, thân thể càng thêm mạnh mẽ.

Một tên nữa đã không thể khống chế được, “Tao đến, tao vào từ phía sau. . .”

Cơ hồ là không có do dự, thân thể của cô ta bị đàn ông tra tấn đến mức thanh âm cầu xin của cô ta cũng đều không thể nghe rõ nữa . . .

Ánh mắt Niếp Thanh tràn ngập khủng hoảng, cô bắt đầu tỉnh táo lại, vì cái gì đột nhiên cô bị bắt đến đây?

Chính cô ta một tiếng lại một tiếng khóc chịu đựng tra tấn kêu lên, còn có lớn tiếng hò hét của bọn đàn ông này, tại đây trong đêm bão táp này tựa như một khúc nhạc kinh tủng . . .

Sau khi bốn tên đàn ông trút hết thú tính của chính mình xong, Niếp Thanh cảm nhận được hạ thân tựa như có tơ máu đang trào ra, ánh mắt cô ta vô cùng sợ hãi cùng không cam lòng. . .

“Tiểu tiện nhân, quả là kích thích nha, anh em lần sau còn thường xuyên đến thăm cô em” Một tên đàn ông có hình xăm trên tay vỗ vỗ cái mông lõa lồ của cô ta.

“Lần sau thông minh một chút, đừng có đi đắc tội với người không nên đắc tội, nếu không lần sau không chừng sẽ là cả chục người luân phiên nhau đó, khi đó cái mạng nhỏ của cô em khó mà giữ được . . .” Đây là lời mà tên đàn ông khốn nạn kia lưu lại cho cô.

Mưa tựa hồ đã tạnh, bước chân của bọn hắn cũng chậm rãi đi xa, mà ý thức của cô chậm rãi cũng trở lên mơ hồ . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Lời bịa đặt nhắm nhĩ

Khi mà Niếp Thanh tỉnh lại, thế giới tựa như tặng cho cô ta một món quà khiến người ta nghiêng trời ngả đất.

“Lý Ái . . .” Thanh âm của cô ta vô cùng yếu ớt.

“Niếp Thanh, cuối cùng cô cũng tỉnh rồi, cô làm tôi sợ muốn chết.” Lý Ái ngồi xồm xuống bên cạnh người cô, khóe mắt sáng lên, như là vừa mới khóc

xong vậy.

“Tôi đang ở đâu đây, sao ở đây toàn màu trắng thế?” Tư tưởng của cô ta chậm chạp, tựa như không hề nguyện ý nhớ tới tất cả những chuyện đã xảy ra vậy.

“Đây là bệnh viện, cô bị thương.” Lý Ái nhẹ nhàng nắm tay cô ta trả lời.

Cô không thể quên được, khi mà cô đội mưa gió chạy đến nhà kho bỏ hoang kia, nhìn thấy Niếp Thanh toàn thân lấm lem, hạ thân còn chảy máu, cơ hồ cô suýt ngất.

Bác sĩ nói cho cô biết, Niếp Thanh bị cường bạo, hiện tại cô cũng là tiêu điểm của giới giải trí, cho nên khắp các trang web giải trí, TV, radio, báo chí đều đưa tin, thanh danh của cô ta một đêm đã hoàn toàn bị phá hủy.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Sắc mặt Niếp Thanh vẫn tái nhợt không chút huyết sắc như trước, dung nhan của cô ta tiêu tụy tựa như sau một đêm đã trở lên già nua, thân thể cũng gầy yếu khác thường.

“Năm ngày . . .” Lý Ái nhìn cô, trong lòng ê ẩm đau.

Niếp Thanh cho dù là có chút xảo quyệt, có chút kên kiệu thậm chí là vui đùa kẻ khác nhưng là cô ta đối đãi với người bên cạnh vẫn tốt lắm, cho dù tất cả những chuyện trước đây cô ta làm là gì nhưng tại cái vòng lẩn quẩn này không thể không như vậy, chính là Lý Ái cảm thấy tuy cô ta không phải là một cô gái tốt nhưng cũng không phải là một kẻ tàn ác.

“Bên ngoài có phải có rất nhiều phóng viên hay không?” Đầu óc của Niếp Thanh đã tỉnh táo lại như thường, có điều thân thể vẫn còn chút suy nhược.

“Ừ!” Lý Ái chỉ có thể trả lời như vậy, chuyện này không thể lừa gạt cô ấy được. Năm năm đi theo bên người Niếp Thanh, nhìn thấy cô ấy từ một cô gái đơn thuần nhỏ bé một bước đi thẳng lên vị trí ngày hôm nay, cô thấy thật là chua xót thay cô, thẳng đến hai năm trước khi gặp được Thân Từ Dục cô ấy mới thoải mái hơn một chút, nhưng là không có nghĩa là cô ấy không phải tiếp rượu, hầu ngủ.

Tính cách của Niếp Thanh vô cùng mạnh mẽ, việc gì cũng phải tranh vị trí đầu tiên, nhưng là những gì cô phải trả giá cũng không ít mà chỉ có hơn người khác, trong cái vòng lẩn quẩn này, cho tới bây giờ muốn nổi danh muốn hơn người đích thực phải đi những con đường mà kẻ khác đã vạch trước. Trả giá cũng nhiều mà một khi bị đập đổ thì cỡ nào đau đớn.

“Tôi muốn biết 5 ngày nay đã xảy ra những chuyện gì?” Niếp Thanh cố gắng gượng người ngồi dậy khỏi giường.

Lý Ái thấy thế, vội vàng nâng cô dậy, dùng một cái gối đặt ở sau lưng cô.

Cô nhìn thấy ánh mắt trống rỗng của Niếp Thanh, cô có thể tưởng tượng được cô ấy đang đau đớn cỡ nào.

“Trước mắt cô tỉnh dưỡng thân thể đã, chờ khi nào khỏe hơn, tôi sẽ từ từ nói cho cô.” Lý Ái giống như đang an ủi tiểu hài tử trấn an cô.

“Không cần, cô cứ nói cho tôi biết đi, tôi phải biết được . . .” Niếp Thanh lại lần nữa quát cường, cho dù là trời sụp xuống, không đến đường cùng cô tuyệt đối không lùi bước, ngay cả khi bị tra tấn đến dạng này cô cũng cố gắng để sống sót.

“Trên mạng có một đoạn video, là buổi tối hôm đó.” Lý Ái rất dè dặt, cẩn trọng, mắt nhìn sâu vào mắt Niếp Thanh nhưng như trước vẫn chỉ là trống rỗng.

“Hiện tại đoạn video kia đã không thể tìm thấy trên mạng nữa, cũng đã tiến hành truy tố pháp luật rồi, chính là hiện tại lời đồn về cô quá nhiều . . .”

“Tôi hiểu được, vậy người phát ngôn TR hiện tại đã chọn Tề Tư Mục hay chưa?” Cứ cho là hiện tại thế nào, Niếp Thanh cũng phải tự vực dậy chính mình, cô nhớ rõ những lời cảnh cáo mà tên đàn ông kia để lại cho cô.

Trực giác nói cho cô biết, kẻ khiến cô trở thành như vậy chính là Tề Tư Mục.

“Hình như có ý định này, nhưng mà hợp đồng còn chưa có ký, cô hoài nghi sự tình kia phát sinh là có liên quan đến cô ta sao?”

Lý Ái có chút nghi ngờ nhìn về phía cô.

“Đúng, không có nắm chắc 10 phần, nhưng cũng chắc 9 phần, đi thăm dò nó coi, tôi nhất định phải lật mặt con này . . .” Đến tận bây giờ mắt cô mới có một tia cảm xúc, cứ cho là cừ hận hay ngoan độc cũng được.

“Được, tôi sẽ làm” Lý Ái kiên định gật đầu với cô.

“Tư Mục, bên kia có thư mời cho cô, xem ra klan này Niếp Thanh gặp chuyện không may lại trở thành chuyện tốt với chúng ta. Trực tiếp loại một đối thủ lớn của cô.” Mai Luân hưng phấn nói.

“Niếp Thanh cái gì chứ, cô ta có ngày hôm nay cũng là đáng đời.” Tề Tư Mục đắc ý cười, dám cùng cô đoạt đàn ông, lại còn dám tranh đoạt gì đó với cô, thì từng bước từng bước cô sẽ không bỏ qua cho, chính là Hứa Ân Tịch, trong lòng cô ta nghiêng răng nghiêng lợi nhắc đi nhắc lại cái tên này, ca khúc của KC là bị Hứa Ân Tịch cướp đi, cô vẫn khắc sâu trong lòng, sau khi đoạt được vị trí phát ngôn của TR xong, nhất định cô sẽ khiến người khác không

thể ngờ tới những màn diễn tiếp theo.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Sóng gió giành quyền phát ngôn

“Ân Tịch, cậu đã chuẩn bị tốt chưa?” Hạ Vũ mặc một bộ váy ngắn đi tới.

Ân Tịch ngẩng mặt nhìn thấy Hạ Vũ sáng ngời trước mắt: “Hạ Vũ cậu rất đẹp nha.”

“Cậu đừng cười mình, so với cậu mình sao tính là xinh đẹp được?” Hạ Vũ nghe được Ân Tịch khích lệ, có chút ngượng ngùng cúi đầu.

“Cậu xinh đẹp từ dáng vẻ đến khí chất, phong thái trên người cậu không ai có thể so sánh được, cậu rất đặc biệt.” Ân Tịch lời kéo tay của cô, thành tâm ca ngợi.

“Đừng giễu cợt mình nữa, chúng ta chạy nhanh đi thôi, buổi tối hôm nay là hoạt động đầu tiên của cậu khi bước chân vào Hoa Đăng, cố gắng quen biết nhiều người vào.”

“Ngoài đồng nghiệp, đêm nay còn có thể có rất nhiều đạo diễn đến, cả nhà đầu tư nữa, nhưng là cậu yên tâm, chúng ta nhất định không phải đi đường kia đâu.”

“Uh, nghe lời cậu.” Ân Tịch chuyển đề tài hỏi, “Sự tình của Niếp Thanh cậu thấy thế nào?”

“Mình cảm thấy ở thời điểm mấu chốt này mà sự việc lại xảy ra như vậy thì thực là trùng hợp nha, nhất định có điều gì mờ ám, cậu cảm thấy thế nào?”

“Cũng cảm giác giống như cậu, tuy rằng mình không thích Niếp Thanh, nhưng mà bây giờ mình rất thương xót cho cô ta.”

“Mình có thể hiểu được cảm giác này của cậu. Như vậy người phát ngôn của TR rất có thể là Tề Tư Mục.” Hạ Vũ mỉm cười, nụ cười này giấu một chút ý vận.

“Hai người bọn họ cùng tranh đấu một vị trí của TR, hiện tại Niếp Thanh đã xảy ra chuyện, phần thắng của cô ta là lớn nhất.” Ân Tịch nói xong bỗng nhiên phản ứng lại. “Không lẽ chuyện này có liên quan đến cô ta?”

“Mình không dám cam đoan, nhưng hai chị em Tề gia thế nào mình cũng hiểu được chút ít, cũng không phải là loại tốt đẹp gì.” Lần đầu tiên Hạ Vũ dùng lời lẽ không mấy thiện cảm để đi nói người khác.

“Ừ!” Ân Tịch nhẹ nhàng đáp lại, chị em nhà họ Tề là loại người thế nào, cô là người hiểu biết hơn ai hết.

Tiệc tối tự tập đông đủ rất nhiều ngôi sao lớn của Hoa Đăng, trừ bỏ Niếp Thanh không có tới thì ai cũng tham dự cả, Ân Tịch cũng được đề ý ít nhiều vì hiện tại cô là người được KC chỉ định ca khúc, bởi vậy trong lòng bọn họ cũng có chút địa vị.

Hết thấy đều là lời chúc tụng hoa mỹ, nhưng mà lời nói và lòng dạ không đồng nhất.

Hoàn cảnh như thế này thực sự không có ý nghĩa gì, mọi người cảm ly rượu chạm một cái, nói chuyện trên trời dưới đất . . . Ân Tịch rất không thích những hoàn cảnh như thế này, cho dù là công việc, cô cũng vẫn như trước không chút hứng khởi.

Ân Tịch lời kéo Hạ Vũ đi đến một bên, có thể coi là yên tĩnh hơn, rốt cục có thể thở mạnh một hơi.

“Ân Tịch, kỳ thực mình thấy cậu không thích hợp với thế giới giải trí, cậu rất lãnh đạm với nó.” Hạ Vũ thành thật nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Chỉ là mình không thích những trường hợp như thế này, mình cảm thấy hơi mệt.”

“Nếu như cậu đã bước chân vào cái vòng luẩn quẩn này, chúng ta sẽ phải làm những chuyện thích hợp với cái vòng luẩn quẩn này, đương nhiên không phải là tiền quy tắc gì đó.”

“Được, mình hít một hơi điều chỉnh tỷ rồi sẽ đi ra, cậu đi ra trước ứng phó giúp mình một chút.” Cô trung ra ánh mắt cầu cứu nhìn về phía Hạ Vũ.

Hạ Vũ không thể cự tuyệt, chỉ có thể đi trước, cô phải thay Ân Tịch tìm được vai diễn, hơn nữa vai diễn đó phải mang lại thanh danh cho cô ấy, đây là những gì cô đã hứa hẹn với Trần Thuật, đây cũng chính là những hứa hẹn của Trần Thuật với Ân Tịch.

Một thân ảnh rất quen thuộc lướt qua mắt Hạ Vũ, bỗng nhiên suy nghĩ của cô ngừng lại.

Trần Thuật Trần Thuật , cô nhìn hình ảnh đôi nam nữ đang vừa đi vừa nói chuyện kia, người kia là Trần Thuật.

Không chút do dự, cô đuổi theo thân ảnh của anh, cô phải làm ra người đàn ông kia rốt cục là ai, là Trần Thuật sao, chẳng lẽ anh ấy còn sống?

“Đình” một tiếng, thứ gì đó trong tay rơi xuống đất, rất nhiều ánh mắt của mọi người hướng về phía cô, nhưng cô tuyệt đối không để ý, cô chỉ để ý người đàn ông kia sắp đi xa mất rồi. . .

Qua một lúc lâu, Ân Tịch không thấy Hạ Vũ quay lại, cũng hướng tới nơi náo nhiệt đi qua.

Mới vừa cảm ly rượu lên, đột nhiên có người cùng cô chào hỏi.

“Xin chào!” Giọng nói tiếng Trung không thể coi là lưu loát.

Ân Tịch quay đầu lại, nhìn thấy một người phụ nữ ngoại quốc ăn mặc rất sang trọng, lộ ra nụ cười thân thiện, thực dễ gần.

“Tôi đã từng thấy cô, ở bên Pháp, lúc đó cô rất xinh đẹp.” Trong đôi mắt của người phụ nữ ngoại quốc tràn đầy vui mừng, Ân Tịch được bà ta khen có chút ngượng ngùng.

“Bà là . . . ?”

“Tôi là nhà thiết kế chủ đạo của TR, tôi tên là Joy.” Bà ta lịch sự nhưng cũng rất hưng phấn vươn tay ra.

Ân Tịch nghe thấy cũng vươn tay ra, hữu hảo cầm lấy tay bà ta, Joy bắt đầu thân thiết nói chuyện với cô, bàn về trang phục sườn sấm cổ trang của Trung Quốc, còn có cả phụ nữ Trung Quốc

Hai người nói chuyện với nhau rất vui vẻ, Ân Tịch thích vẻ lãnh đạm nhưng cũng rất nhiệt tình của phụ nữ Pháp, bà ấy có sự lãng mạn, gọi cảm không bị bất cứ điều gì che lấp được.

Mà ý nghĩ này được nảy sinh từ khi nhìn thấy một đồ vật nào đó.

“Ba!” Một thanh âm vang lên.

“Cô nói cái gì? Mau nói lại lần nữa cho tôi coi.” Tề tư Mục nhìn Mai Luân, cơ hồ sắc mặt như muốn nổi trận lôi đình.

“Hôm qua tôi cùng với người phía bên kia bàn về chuyện tìm người phát ngôn, ai biết được bên kia lại bảo là đã tìm được người thích hợp rồi, tất cả đều nằm ngoài dự kiến của tôi.”

Tựa hồ như đã dự kiến được tất cả, Mai Luân nhìn vị tiểu thư được nuông chiều này trong lòng có chút bất mãn.

“Tại sao không ký kết sớm một chút, chẳng lẽ kéo dài đến tận lúc tìm được người mới hay sao, cô làm ăn thế hả? Tôi trả tiền cho cô để cho cô báo đáp tôi như vậy hả?” Tề tư Mục lộ ra toàn bộ bộ dáng của người đàn bà chanh chua, hoàn toàn không để ý đến cả một chút hình tượng.

“Thực xin lỗi!” Mai Luân cũng chỉ có thể đè nén ủy khuất nói như vậy.

“Cô nói những lời này với tôi có tác dụng hả? Người phát ngôn của TR là ai?” Lửa giận của cô ta vẫn như trước chưa có biến mất.

“Hứa Ân Tịch của Hoa Đăng, thiết kế chính của TR chỉ đích danh cô ta.”

“Như thế nào lại là con tiện nhân Hứa Ân Tịch kia chứ, ca khúc của KC bị nó cướp đi, vị trí người phát ngôn cũng bị nó cướp đi, cục giận này tôi mà nuốt lần nữa, tôi thề tôi không còn là Tề Tư Mục.” Con người mất cô ta lửa hận lan tràn.

“Cục giận này tôi cũng đã nhịn được lần nữa, tuyệt đối là do con tiện nhân kia giờ trò đùa giỡn chúng ta, chúng ta cần phải hủy đi hậu phương của nó.” Mai Luân cũng ở một bên hết lời cả giận nói.

“Cô là đang nói cái tên kêu Trữ Dịch kia?”

“Chỉ bằng Hứa Ân Tịch, con tiện nhân không có gia thế gì làm sao có thể lấy được ca khúc của KC, còn có người phát ngôn của TR nữa, nhất định là nó giật giây Trữ Dịch giúp nó, đàn bà vây quanh tổng giám đốc Trữ Thị, chỉ cần hấn nguyện ý hỗ trợ, những chuyện đó khẳng định là không có vấn đề gì.” Ánh mắt Mai Luân chợt lóe lên, có một ý nghĩ nảy sinh.

“Tư Mục không phải quan hệ của cô cùng Thân Tử Duệ luôn luôn tốt lắm sao? Tôi cảm thấy cô có thể nhờ hấn ta giúp cô đạt được mục đích của mình.”

“Bảo anh ấy giúp thế nào chứ? Tôi đi cầu anh ấy sao?” tề Tư Mục lộ ra biểu tình khó coi.

“Cô có thể lợi dụng quan hệ của cô và hấn để đánh bóng tên tuổi của chính mình, đường đường là thiên kim tiểu thư của Tề thị cùng tổng giám đốc Thân thị, đây là một đôi xứng đôi đến cỡ nào nha, vô luận là tướng mạo hay là xuất thân, đều có thể ví như Kim Đồng Ngọc Nữ nha.”

“Nói suy nghĩ của cô đi.” Nghe được Thân Tử Duệ, tinh thần cô ta chợt tỉnh táo lạ thường.

“Tạo lên một vài scandal giữa cô và hắn, không hẳn là chuyện xấu gì đó mà là quan hệ yêu đương của hai người, sau đó tôi sẽ giật giấy phóng viên viết bài, cô chỉ cần phụ trách tiếp xúc thân mật với bọn họ là được, tốt nhất là làm cho hắn ta chủ động bày ra khuôn mặt tươi cười, nói như vậy, khi hợp báo cô có thể tung hỏa mù khiến cho bọn họ hiểu nhầm.”

“Cô cho là chuyện xấu của tôi cùng Từ Duệ bị bại lộ, thì có liên quan gì đến vị trí phát ngôn của TR?”

“Vị thiết kế chính của TR nghe nói có quan hệ không tồi với Thân Từ Duệ, nghe nói thời gian trước ở bên Pháp, bà ta còn thiết kế cho người phụ nữ bên cạnh thân Từ Duệ hai bộ lễ phục, nếu lợi dụng tốt, vị thiết kế này sẽ không thể không nể mặt Thân Từ Duệ, nhưng là chúng ta phải hành động trước khi TR cùng Hoa Đăng ký kết hợp đồng.” Trong mắt Mai Luân lộ ra vẻ sáng láng.

Tề Tư Mục bắt đầu động đậy, “Đúng vậy vô luận là thế nào, nhất định không thể để vị trí phát ngôn của TR rơi vào tay con tiện nhân kia được.”

“Nghe nói Hứa Ân Tịch vừa vào Hoa Đăng đã có được ca khúc của KC cùng với vị trí người phát ngôn của TR cũng đã để ý đến cô ta phải không?” Thanh âm của người đàn ông băng lãnh đến cực điểm, đây là lần đầu tiên hắn chú ý đến chuyện của một người đàn bà.

“Đúng vậy, Thân lão đại, tôi nghĩ là những thành tích ngày hôm nay của cô ta, có thể là có liên quan với Trữ Dịch, chỉ bằng Hứa Ân Tịch, cô ta làm sao có thể làm được như vậy chứ?” Tổng Hồng không dám ngắt đầu trả lời câu hỏi của hắn.

“Nghĩ cách làm cho Hứa Ân Tịch không thể giành được vị trí người phát ngôn của TR, mặc kệ bà dùng cách gì, còn nữa tôi muốn cô ta không thể tiếp tục ở Hoa Đăng nữa, ngoan ngoãn trở về Thịnh Thiên.” Trong mắt hắn vẫn là một mực không can lòng để cô tuột mất.

“Hiện tại có chút khó khăn, bên người cô ta có người khá lợi hại che chở, Trữ Dịch là một ví dụ.”

“Bà đứng ở vị trí này để làm gì? Chính là giải quyết những chuyện khó khăn như vậy, cho dù là thủ đoạn gì, cần người như thế nào phối hợp bà nói với tôi, tôi sẽ sai A Khôn đi làm.”

“Tôi có một cách có thể làm cho thanh danh của Hứa Ân Tịch bị tổn hại, thậm chí là làm cho Trữ Dịch chán ghét cô ta.” Tổng Hồng ngắt đầu, lộ ra nụ cười nịnh nọt.

“Cách gì?”

“Cách này cần ngài phối hợp một chút, ngài cảm thấy được tôi mới dám làm, nếu ngài cảm thấy không được, tôi tuyệt đối không dám lộ ra.”

“Bà muốn gì nói thẳng ra đi?” Thân Từ Kiều lần đầu tiên thấy Tổng Hồng nói chuyện dè chừng như vậy.

Tổng Hồng nhìn hắn, “Vì mục đích, chỉ cần Thân lão đại đồng ý, đảm bảo Hứa Ân Tịch sẽ là Niếp Thanh thứ hai, là một diễn viên mất hết thanh danh.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Đầu sóng ngọn gió

Một chiếc xe màu đen xa hoa mà đẹp mắt dừng ở trước mặt một tòa khách sạn cao cấp, một đôi giày cao gót từ trên xe bước xuống, lộ ra cái chân thon dài trắng nõn, tại cái mùa lạnh giá này có vẻ vô cùng mê người.

Cô ta đeo kính râm, nhìn liếc mắt xung quanh một cái, thấy xa xa có bóng người, trong lòng liền cười ngọt ngào.

Một người đàn ông cao lớn lạnh lùng cũng từ trong xe thể thao đi ra, Tây trang màu đen nghiêm túc, làm nổi bật lên vẻ lãnh đạm của hắn.

Cô gái thực tự nhiên đi đến ôm tay hắn, một màn vô cùng thân mật, ấm áp. Bên kia, cơ hồ không bỏ lỡ cơ hội chụp liên hồi, tìm kiếm góc độ, lại chụp . . .

Một đường theo dõi bọn họ đi vào cửa lớn của khách sạn.

Tầng cao nhất của khách sạn, là nơi dùng bữa vô cùng xa hoa, người có thể bước chân vào khách sạn cao cấp này, phần lớn đều là phú thương giàu có, một lọ nước khoáng cũng ba trăm ngàn tệ, chỉ cần vào nơi này, số tiền ít nhất bỏ ra cũng phải là ba vạn tệ, chỉ có nhiều hơn chứ không kém.”

“Nói đi, hôm nay em tìm anh có việc gì không?” Thanh âm của người đàn ông cực kỳ lãnh đạm, cứ cho là trước mắt hắn cô gái này xinh đẹp đến cỡ nào hắn cũng không có hứng thú.

“Từ Duệ, mấy ngày trước tính tình em không tốt, em cũng biết em sai rồi, 4 năm trước sau khi em mất trí nhớ, rất nhiều thứ đã thay đổi, trong nhà mọi người thấy em bị thương hoặc coi em là người bệnh, nên càng thêm nuông chiều làm cho tính cách em thay đổi, nhưng là anh cùng em, em tin rằng em sẽ

sửa được quay lại hình tượng trước đây, được không?” Tay cô ta gắt gao bao trùm ở trên tay hắn.

Ánh mắt hắn trong nháy mắt có chút thất thần, nếu là cô, cô sẽ nói với hắn như vậy sao?

“Từ Duệ, còn nhớ rõ đêm đó không, là anh biến em thành đàn bà, còn có anh để lại cho em một thứ, sau đó anh đi tìm em 4 năm, anh biết em có bao kinh ngạc cùng cảm động không, cứ cho là em không hề nhớ rõ hết thấy những gì xảy ra 4 năm trước, nhưng là hơi thở quen thuộc trên người anh, còn có cảm giác giống như đã từng quen thuộc, vì vậy em luôn nhớ anh, bởi vì em xác định em với anh nhất định còn có chuyện xưa nữa.” Thanh âm của cô ta nghe có vẻ lạnh nhạt nhưng lại vô cùng ôn nhu.

Hắn tựa như rơi vào một cái bẫy mà cô gái này giăng ra, cô gái này tựa như là người hắn muốn tìm.

Tề Tư Mục thoáng nhìn qua biểu tình có chút động tĩnh của hắn, nguyên lai hắn thích con gái ôn nhu, chỉ cần cô biết những điều này, cô liền biết bước tiếp theo cần phải làm thế nào.

Thân thể cô ta hơi hơi sát lại, tay von lên cánh tay hắn, nhẹ nhàng mà tựa đầu vào vai hắn, động tác động lòng người như vậy.

“Từ Duệ, cho em một cơ hội nữa, để cho chúng ta lần nữa bắt đầu được không . . .” Cô đắm chìm ở bờ vai hắn, hơi thở trên người hắn xâm nhập tư tưởng của cô, cô quyết định cô không thể không có người đàn ông này.

Thân Từ Duệ vươn tay, nghĩ muốn vuốt ve tóc cô, nhưng là bàn tay vẫn là do dự giữa không trung rồi lại thả xuống, không có lấy một chút thân mật.

Động tác này hắn không thể làm được, hắn bắt đầu hoài nghi ánh mắt nhìn phụ nữ của chính mình.

~~~~~

“Tình yêu giữa tổng giám đốc tập đoàn tầm cỡ quốc tế với tiểu thư danh môn.”

Ngày thứ hai, tất cả các trang nhất của mọi loại báo đều đồng nhất đưa tin cùng những hình ảnh lưu luyến, thân mật khiến cho người đọc cũng cảm thấy hạnh phúc của bọn họ.

Tề Tư Mục ở trước mặt bạn trai bộ dáng thanh thuần ôn nhu, khiến người ta hâm mộ, chúc phúc có, chửi rủa cũng nhiều . . .

Gần 10 tiếng sau, Tề Tư Mục đã trở thành tiêu điểm của giới truyền thông, thông tin về vị tổng giám đốc nổi danh thế giới cũng là mục đích mà báo chí truy vấn Tề Tư Mục, đối mặt với những câu hỏi như cuồng phong vũ bão, cô ta vẫn một mực bình tĩnh, lãnh đạm nói: “Tôi thực sự đang rất hạnh phúc, cảm ơn mọi người đã quan tâm.”

Lời nói của cô tuyệt đối không đề cập đến Thân Từ Duệ, nhưng là một câu “Tôi đang rất hạnh phúc” cũng đã thừa nói đủ mối quan hệ giữa cô ta và Thân Từ Duệ rồi.

Mai Luân lợi dụng chuyện xấu bị phanh phui, lại lần nữa liên hệ bàn chuyện hợp tác với người phụ trách bên phía TR.

“Có thể trở thành người phát ngôn của TR, hẳn là người đó phải có vẻ ngoài cùng khí chất tương thông, Tề Tư Mục là tiểu thư thiên kim, tuy rằng gần đây có ảnh hưởng không tốt do mối quan hệ giữa tổng giám đốc nổi danh thế giới, nhưng là cũng không thể ảnh hưởng đến danh khí của cô ấy được, mà càng khiến cho vị trí của cô ấy cao hơn một bậc trong mắt mọi người, hình ảnh Kim Đồng Ngọc Nữ, tài tử giai nhân không phải là hình ảnh hạnh phúc mà trang sức kim cương của quý công ty muốn tuyên truyền sao? Mỗi một câu của cô ta đều nói nên Tề Tư Mục vô cùng thích hợp với vị trí phát ngôn của TR.

Người phụ trách bên phía TR bắt đầu do dự, “Nhà thiết kế chính của chúng tôi cũng có cử tuyển một người, Tề tiểu thư vốn chính là người mà chúng tôi lựa chọn, hình tượng trước mắt của cô ấy cũng rất hợp với hình tượng cao quý của sản phẩm công ty chúng tôi, phần lớn sản phẩm là tôn vinh tình yêu hạnh phúc, đúng là đại diện không tồi, để chúng tôi suy nghĩ lại một chút.”

“Mong hãy để ý cho.” Mai Luân lịch sự mỉm cười đáp.

“Cám ơn cô, chúng tôi nhất định sẽ suy xét kỹ, cho dù hôm nay cô không đến, chúng tôi cũng suy nghĩ về hình tượng của Thân tiên sinh, tài trợ của công ty ngài ấy hàng năm cho công ty chúng tôi cũng đã quá lớn rồi.” Lời nói của hắn vẫn mười phần nề mặt.

Hai bọn họ thực hiểu ý nhau cười cười.

Ngay tại khi bọn họ trao đổi xong hết thấy sự tình, cơ quan thông tin đã nhanh hơn tiến trình lựa chọn người phát ngôn TR nhanh chóng đem Hứa Ân Tịch thành tiêu điểm lên sóng của mình. Mà cô lại phải đối mặt với một trận cuồng phong vũ bão mới.

“Ngọc nữ thanh thuần Hứa Ân Tịch năm xưa bán mình.”

“Ngọc nữ thanh thuần Hứa Ân Tịch đêm đầu tiên 100 vạn.”

Những tiêu đề bắt mắt này tràn ngập trên mặt báo, có ảnh chụp kèm theo, tin này tung ra thậm chí còn hot hơn cả tin tức về Niếp Thanh mấy ngày hôm trước, Niếp Thanh là có dính dáng đến bang phái xã hội đen, Hứa Ân Tịch không chỉ có dính dáng đến bang phái mà còn liên quan đến cả công tử nhà giàu có.

Có hình ảnh của Ân Tịch bị lộ ra, có cái là chụp buổi tối khi cô ở phòng Thân Tử Kiều, mặc dù là những bộ phận nhạy cảm đã được làm mờ, nhưng những hình ảnh này tung ra cũng khiến cho cô hoàn toàn bị công kích.

Kính khùng hơn nữa là có một tờ báo viết: “Dùng bộ mặt thanh thuần ngọc nữ để lừa gạt người, sau lưng lại nuôi con hoang.”

Hình ảnh thân mật của Ân Tịch và Tiểu Úc bị tung ra, là ai mà ngay cả đứa nhỏ đã chết rồi cũng không bỏ qua chứ?

Những tin tức, sự kiện chấn động làng giải trí liên tiếp tung ra, trên báo đài internet là lời khinh miệt, chửi rủa, lăng mạ Ân Tịch.

Ân Tịch chứng kiến được tin tức này trên mặt báo, sau đó cả người vô lực ngã ngồi trên sofa, cô làm thế nào để có thể đối mặt tất cả những điều này chứ? Nói cho mọi người, đây tất cả là giả, nhưng cô có thể biện minh như thế nào chứ?

Sự thật cô có bán thân, con gái cô cũng tồn tại, những hình ảnh kia tất cả đều là thật.

Chẳng lẽ cô lại đi giả thích với mọi người rằng: năm đó cô bán mình cứu mẹ, con gái ngoài ý muốn qua đời, không, cô tuyệt đối không bao giờ lấy người thân của mình ra làm bia đỡ đạn, chiếm lấy đồng tình của mọi người, cô cắn chặt miệng, đôi môi chôm rãi trắng bệch ra, đau đến mức chết lặng.

“Ân Tịch!” Hạ Vũ đi vào, nhìn thấy cô tái nhợt không chút sức sống, nhẹ nhàng đi qua ôm cô vào lòng.

“Đừng lo lắng, đừng sợ, tất cả sẽ qua thôi, sẽ qua thôi.”

“Hạ Vũ, Hạ Vũ, tại sao lại như vậy? Sao có thể như vậy chứ?” Ân Tịch cũng không thể nhịn được nữa nghẹn ngào nói, khi mà cô tưởng rằng mình có thể tiếp bước trong cái vòng luân quần này, tin tức lần này đã khiến toàn bộ tương lai, cuộc sống của cô hoàn toàn sụp đổ.

Bài hát của KC, mặc dù là không có bị hủy bỏ, nhưng mà bây giờ cô hát nó chẳng khác gì là nhục nhã KC cả, tuy cô không biết người tên KC này, nhưng là tuyệt đối cô sẽ không hủy đi thanh danh của KC.

Còn có người phát ngôn của TR, hiện tại cô là “phụ nữ có con bán mình để bước vào giới giải trí,” cô làm sao mà xứng được với vị trí phát ngôn của những sản phẩm cao quý đắt tiền như vậy chứ, TR cũng sẽ không giao sản phẩm của họ cho một người như cô, kia chẳng khác nào là tự hủy hình tượng của mình.

Sau một đêm, tựa như cuộc sống của cô đã hoàn toàn chìm xuống địa ngục.

“Ân Tịch cậu không thấy tất cả những điều này đều là nhắm vào cậu sao? Là ai mà phải ép cậu đến đường cùng như vậy? Còn có tất cả những điều này ngoài cậu ra ai là người biết rõ nhất?” Hạ Vũ bắt đầu suy nghĩ đến Ân Tịch bị ai đẩy xuống vực thẳm.

Ân Tịch bắt đầu tỉnh táo suy nghĩ lại, đúng vậy, đây hết thảy không phải là trùng hợp bị phát hiện, rõ ràng đây là một âm mưu nhắm vào cô.

“Tổng Hồng, nhất định là bà ta. Bà ta biết rõ tất cả tình huống năm đó của mình, một năm kia, khi đó mình mới 17 tuổi, mẹ mình bị bệnh, cần phải phẫu thuật, chi phí phẫu thuật là 30 vạn, khi đó mình chỉ muốn cứu sống mẹ mình, bởi vậy đã đồng ý theo lời bà ta, cũng như hiện tại trên báo nói 100 vạn, nhưng thực tế chỉ có 30 vạn.” Ân Tịch chi tiết kể lại cho Hạ Vũ mọi chuyện.

“Cũng chính là đêm đó, sau thì mình có Tiểu Úc.”

“Vậy cậu có biết ba của Tiểu Úc là ai không?” Hạ Vũ không thể không thừa nhận, cô có chút ngạc nhiên, thời điểm khi nhìn thấy Trữ Dịch, cô còn nghĩ đó là ba của Tiểu Úc đáng yêu kia, không ngờ là cô đoán sai.

Ân Tịch lắc đầu, “Đêm đó, mình bị bắt mất.”

“Như vậy, cậu còn một điểm yếu bị Tổng Hồng nắm được, đó chính là ba của Tiểu Úc, bà ta là người chỉ điểm, nhất định bà ta biết, đúng không?”

Ân Tịch đột nhiên nhớ tới, “Đúng vậy, khi mình rời khỏi Thịnh Thiên, Tổng Hồng muốn giữ mình lại, thậm chí còn nói, chỉ cần mình ở lại, bà ta sẽ nói cho mình biết ba của Tiểu Úc là ai, nhưng mà mình không có đồng ý, bởi vì mình không muốn đi tìm tòi nghiên cứu người đàn ông kia là ai, hẳn ta vốn không nên xuất hiện ở trong cuộc sống của mình.”

“Tại sao bà ta không cho cậu rời khỏi Thịnh Thiên, cậu nghĩ kỹ chưa?” Hạ Vũ đưa đề tài từng bước tiến sâu hơn, nhất định phải tìm ra ngọn nguồn, nếu không tiếp theo có thể sẽ xảy ra rất nhiều chuyện đáng sợ không thể kịp ứng phó, giống như sự tình lần này chẳng hạn.

Ân Tịch lặn lần nữa cắn môi suy nghĩ, cô muốn tìm được một tia nghi hoặc trong đồng hồ hỗn độn kia.

Ý thức lại lần nữa hồi tưởng đến phản ký ức mà cô đã muốn chôn chặt, Tổng Hồng mỗi lần đều bảo cô đi thực hiện giao dịch, đến bây giờ lại vạch trần mọi nguyên nhân này là vì sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 58: Ân Tịch, hãy để anh chăm sóc em

“Hạ Vũ, mình thật sự không hiểu Tống Hồng vì cái gì phải làm như vậy?” Ân Tịch dường như thực khổ tâm, bởi vì cô tìm không ra lý do Tống Hồng hại cô.

“Cậu đừng nóng vội, cậu đừng nghĩ đến Tống Hồng mà hãy ngắm lại người bên cạnh bà ta, bà ta đã từng bảo cậu làm những việc gì cậu có hiểu được ý của bà ta không?”

“Chuyện này. . .” Hạ Vũ cố gắng mà giúp cô phân tích.

Hạ Vũ chỉ dẫn, bình thường giống như tiên nhân chỉ đường, rất nhiều người này vật nọ dần trở nên rõ rệt.

“Ba lần xảy ra với mình đều là ngoài ý muốn. Lần đầu là mẹ mình phát bệnh, nguy cấp, di ấy giúp mình bán thân, tiếp đó đêm đầu tiên giao cho một người đàn ông xa lạ. Lần thứ hai, là phụng bồi các nhà đầu tư cùng Trần Đạo, vì ảnh hưởng xấu này, di ấy làm cho mình phải đi van xin Thân Từ Kiều. Về sau mình đã không đi, nghe theo đề nghị của cậu đi tìm Thân Từ Duệ. Lần thứ ba, là mẹ mình một lần nữa bất ngờ phát bệnh, còn có Tiểu Úc và bà ngoại cùng lúc đã kích làm cho mình hoàn toàn sụp đổ, muốn tự vẫn. Tống Hồng lại khuyên mình đi cầu Thân Từ Kiều, các ảnh chụp trên mạng internet chính là buổi tối ngày mình đi tìm Thân Từ Kiều cầu xin, nhưng là sau đó mình được Trữ Dịch tới cứu thoát, mười mười mọi chuyện cũng không nảy sinh gì.” Ân Tịch nói xong, tất cả giống như đã được làm sáng tỏ.

“Xem từ những sự việc này, mình cảm thấy rằng Tống Hồng làm như vậy chính là muốn cho cậu không có chốn dung thân trong giới giải trí, bức cậu quay về Thịnh Thiên. Trở lại âm mưu của bà ta, bà ta sợ di phải như thế, thì mới có thể là đáp ứng yêu cầu của Thân Từ Kiều. Thân Từ Kiều còn chưa chiếm được cậu, hẳn lại càng muốn đạt được. Mà hiện tại cậu có Trữ Dịch bên cạnh, thực sự hẳn không có khả năng để xuống tay với cậu. Chỉ có thể bức cậu quay về Thịnh Thiên.” Hạ Vũ trực giác sắc bén và phân tích thẳng đích xác sự thật.

“Nếu sự thật là như vậy, thì tiếp theo, Tống Hồng sẽ tìm đến mình.” Ân Tịch ngẩng đầu nhìn phía Hạ Vũ.

Gật đầu.

Hạ Vũ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Đúng lúc này, chuông cửa đột nhiên vang lên, cơ thể hai người bất chợt cứng lại, Tống Hồng có thể nhanh như vậy đã tìm đến cửa?

Theo hướng camera tại cửa nhìn đến, Hạ Vũ nhìn thấy chính là khuôn mặt đẹp trai lộ vẻ tức giận. Nhẹ nhàng mà đem cánh cửa mở ra, Trữ Dịch một mình bất chợt bước nhanh vào bên trong, hướng Ân Tịch mà đi đến.

Hạ Vũ cũng thực thức thời tiêu sái đi ra ngoài sau đó đóng cửa lại.

“Anh sao lại tới đây, hôm nay không phải nói là bay sang Anh sao. Sao anh chưa đi?” Ân Tịch có một tia kinh ngạc.

“Anh xem tới tin tức, nên lo lắng cho em.” Trong đôi mắt anh một ánh nhìn ôn nhu đen như mực lảng lảng mà nhìn sâu vào đôi mắt đen láy trong veo mị hoặc của cô.

Đơn giản như vậy mà thể hiện sự quan tâm, trong lòng Ân Tịch hiện lên một tia ấm áp.

“Không ảnh hưởng tới, em có thể kiên trì như trước!” Cô mỉm cười mà nhìn người đàn ông thanh khiết cao quý như ngọc này.

“Anh muốn nhìn thấy em, Ân Tịch, anh muốn mỗi giây mỗi khắc đều ở bên cạnh em, bất luận em vui vẻ hay bi thương. Anh đều muốn em ở bên cạnh anh. Trước đây, hiện tại về sau cũng như vậy.” Trữ Dịch không nghĩ lại làm cho chính mình một lần nữa buông tay. Anh phải có được người con gái này.

Ngây ngốc, Ân Tịch mờ to hai mắt, nhìn sâu vào ánh mắt anh. Giống như đột nhiên dễ dàng đã bị đột đại não trống rỗng hoàn toàn quên mất phải phản ứng thế nào.

“Trữ Dịch, em. . . Em cảm thấy như vậy quá bất ngờ.”! Ân Tịch một giây không biết làm sao.

“Ân Tịch, khi em năm tuổi, thời điểm anh gặp em, lần đầu tiên gặp em, thời điểm vết thương trên lưng em làm cho anh đau lòng đó, anh đã nghĩ phải bảo vệ em. Cả cuộc đời bảo vệ cho em, không bao giờ. . . nữa để cho người khác xúc phạm tới em. Chính là sau này, một chút biến cố lại làm cho chúng ta mất đi liên lạc. Cũng là nhiều năm như vậy không có em ở bên anh, anh mới phát hiện chính mình cũng không thể quên em. Cho anh một cơ hội được chăm sóc cho em, được không?” Ánh mắt anh ôn nhu nồng nàn thổ lộ làm cho Ân Tịch hoàn toàn quên mất, hết thấy chuyện vừa phát sinh trong giờ phút này.

Nhìn thấy biểu hiện cười dịu dàng của anh, còn có ánh mắt mát rượi như ngọc, đàn ông như thế này, đàn ông si tình như vậy hẳn đã vô cùng vô cùng hiếm có đi!

Nhưng là cô thực sự xứng đôi với người đàn ông tốt như vậy sao, cô có thể được có được, tình cảnh hiện tại của cô, còn có thanh danh của cô, còn có

con gái của cô. Thậm chí . . cô phải lấy thân phận như thế nào để đi gặp cha mẹ anh, bọn họ là nhà giàu có, mà cô nhưng là một mình tinh bán thân.

Cô không thể làm cho anh về sau ở giữa cô cùng gia đình trong lúc đó mâu thuẫn lẫn thống khổ. Cô phải lập tức ngăn cản tình yêu này, giữa hai người không nên tiếp diễn nữa.

“Trừ Dịch, anh nghĩ tới tin tức trên báo hay không?” trong thanh âm của Ân Tịch bình tĩnh tựa như trên một bờ cát thạch tử gió cuốn không dậy nổi.

“Tin tức báo giới này, đối với anh mà nói cũng không quan trọng, đối với anh chỉ có em là quan trọng thôi.” Anh cố chấp mà kiên định mà nhìn cô. Anh xiết nhanh mà cầm lấy tay cô, anh muốn cho cô tin tưởng, anh quan tâm chỉ có cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Lòng hiếu kỳ chết tiệt

“Thế nhưng sự kiện này, đối với em thực rất quan trọng. Nó quan hệ đến thanh danh của em, trực tiếp sẽ ảnh hưởng đến cuộc sống của em về sau, với tiếng xấu cùng thanh danh ô uế của em hiện tại, cha mẹ anh là không có khả năng chấp nhận em, anh có hiểu không?”

“Ân Tịch, vấn đề này đều là anh đã suy nghĩ tới. Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt hết thảy, tin tưởng anh.” Trừ Dịch ôm lấy đầu của cô vùi trong ngực mình. Ân Tịch vẫn là người không có cảm giác an toàn, cô gái như cô cho dù đem tất cả mà ôm đồm, rất kiên cường, già bộ tất cả đều có thể chính mình giải quyết được. Nhưng là ở trong lòng cô luôn tồn tại lo lắng và sợ hãi.

“Anh có từng nghĩ tới những tin tức này dịch xác là sự thật?” Ân Tịch nhìn phía Trừ Dịch, tình huống mà hiểu rõ, âm thanh như một phen lưỡi dao đâm xuyên vào ngực anh.

“Nghĩ tới, những chuyện đã xảy ra đều là ở thời điểm anh chưa tìm được em. Sự thật hay không là sự thật cũng không quan trọng. Em nhất định phải hiểu được điểm này! Bất luận sự kiện phát sinh ra sao anh cũng sẽ không so đo tính toán.” Ánh mắt anh kiên định một lần nữa nhìn cô cố lấy sự tin tưởng.

“Hết thảy kia đều là sự thật, chính là em có một đứa con gái tên là Tiểu Úc.”

“Anh tin tưởng em là có nỗi khổ riêng, chuyện này đều là quá khứ không cần lại nhớ đến nó. Kia không phải em sai.” Anh mong cô thanh thản, nghĩ đến cô chịu áp lực cùng ủy khuất anh cũng oán hận chính mình, vì sao hơn mười năm không sớm một chút tìm được cô. Nếu như sớm một chút tìm được cô, khẳng định sẽ không sống cuộc sống đau khổ, mệt mỏi như thế này.

“Em không thể dẹp bỏ tất cả những thuê này để cùng một chỗ với anh, mặc dù cha của Tiểu Úc cũng không có tìm đến, nhưng là em thật sự không thể xác định hẳn có còn sống trên đời này hay không? Chuyện này đối với anh là không công bằng.” Trong mắt Ân Tịch tràn đầy u sầu, bất đắc dĩ đoạn tuyệt như vậy.

“Cha của Tiểu Úc ở đâu?” Xuất phát từ lòng đố kỵ của đàn ông, anh nhìn không được mà hỏi vấn đề chết tiệt này. Nếu giả sử anh biết được kết quả, đời này anh hi vọng có thể đảo ngược thời gian, nhất định sẽ đem câu hỏi này chặn lại ở trong cổ họng.

“Thật buồn cười, em không biết cha của Tiểu Úc ở đâu, cũng không biết cha của Tiểu Úc hình dạng ra sao. Bởi vì khi em bán thân, mắt em bị bịt kín.” Cô có điểm tự giễu mà cười, nói về những chuyện này, cư nhiên cô có thể bình thản như vậy, “Hơn nữa đó còn là một người đàn ông rất khỏe mạnh nhưng hình như là bị kẻ được.”

Giống như bị cái gì đó làm cho đau đớn, cơ hồ là cùng một lúc, anh nghĩ tới Thân Từ Duệ, hần từng nói:

“Mình tìm một cô gái 4 năm trời, mình không biết cô ấy trông như thế nào, đêm đó cô ấy phủ một tấm khăn lụa dài che khuất gương mặt.”

Trừ Dịch tựa hồ không cam lòng hoặc anh không muốn tin tưởng sẽ có chuyện trùng hợp đến như vậy. Thân Từ Duệ không phải nói thực đã tìm được cô gái kia rồi sao, dựa vào dây chuyền mà tìm được. Đúng vậy, dây chuyền.

Lòng hiếu kỳ chết tiệt một lần nữa thúc đẩy anh tiếp tục truy hỏi. Hoặc là trong thâm tâm, anh nghĩ muốn xác định người đàn ông kia sẽ không phải chính là Thân Từ Duệ: “Vậy có đồ vật gì sao có thể chứng minh?”

Ân Tịch có chút dao động: “Thứ duy nhất có thể chứng minh đó là một chuỗi dây chuyền màu lam mà em đã bán đi.”

Lời nói đơn giản, lại như sấm sét vang dội nơi đại não anh, ăn mòn trái tim anh. . .

Thấy vẻ mặt biến đổi trong nháy mắt của Trừ Dịch, Ân Tịch thấy điểm khác thường này, muốn che giấu nhưng cũng không thể che giấu.

“Có phải cảm thấy rất nực cười hay không?” Ân Tịch thoáng nhìn anh nét mặt dị thường biểu tình có tia khổ sở.

“Không. . . không. . . không phải!” Anh trấn định chính mình, không để xuất hiện sai sót, không thể làm cho Ân Tịch phát hiện trong lòng anh có điểm biến đổi.

“Chẳng lẽ em tuyệt không muốn tìm đến cha của Tiểu Úc sao?” Anh muốn biết trong lòng của cô là nghĩ như thế nào.

“Kia chẳng qua là một cuộc giao dịch, em chỉ là bán thân mà thôi, huống chi, em cũng không nghĩ sẽ có Tiểu Úc. Nhưng mà em thực rất yêu con gái em, những năm này em cũng không muốn đi tìm hắn, bởi vì hắn với em là người xa lạ, em với hắn lại càng không có liên quan.” Ánh mắt cô thanh lệ mà lãnh đạm như thế.

“Anh có thể gặp Tiểu Úc không?” Anh làm cho chính mình cười sao cho tự nhiên một chút.

“Con bé cùng bà ngoại em đã mất trong một chuyện ngoài ý muốn” Cô trong mắt ưu thương chợt lóe lên rồi biến mất. “Thực xin lỗi, Trữ Dịch, em phải nói dối với anh, bởi vì chỉ có như vậy Tiểu Úc và bà ngoại mới có thể an toàn.”

Lại một lần nữa, đọng tới vết sẹo nội tâm cô, Trữ Dịch đau lòng càng thêm yêu thương. Anh là muốn quan tâm cô gái này mà không phải muốn làm cho cô ấy tổn thương.

“Thực xin lỗi, Ân Tịch!” Anh là đau lòng như vậy, là áy náy như vậy, thống khổ nhiều như thế cô là một mình đối mặt.

“Không sao cả, em sẽ từ từ tốt hơn, tin tưởng em. Em sẽ không thể bị đánh ngã đâu!” Cô cố gắng mà mỉm cười, cho anh một nụ cười sáng lạn mà kiên cường cũng chĩa ra nắm tay tỏ vẻ cố lên.

Nhìn trong mắt cô vẻ cố gắng giả bộ kiên cường, anh không cách nào không chế được xúc động trong lòng. Cho dù cô thật là cùng huyênh đệ tốt của chính mình có một đứa con gái. Nhưng đây đều là chuyện quá khứ, anh rõ ràng biết được Ân Tịch đối với Thân Tử Duệ đã sớm quên.

Lại một lần nữa anh ôm chặt lấy cô, cho dù thân thể của cô phản kháng, anh cũng không buông tay, gắt gao mà đem cô giam trong ngực mình. Làm cho cô ấm áp, làm cho cô cảm thấy được trong khó khăn nguy kịch cô không phải một mình chiến đấu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Bản năng thúc giục

“A Cơ, vụ dư luận xôn xao này, mặc kệ là cậu dùng thủ đoạn gì, bằng cách gì, tôi muốn 24 tiếng nữa vụ việc này phải chấm dứt hoàn toàn.” “Sau đó nói toàn bộ sự việc này là nhầm lẫn, phải công khai xin lỗi.” Biểu tình của hắn lãnh khốc như băng, ngữ khí càng khiến cho người ta không dám tiếp cận.

“Vâng thưa cậu chủ.” A Cơ lẳng lặng rời khỏi phòng, đây là lần đầu tiên hắn thấy cậu chủ đề bụng chuyện của một nữ diễn viên như vậy, chuyện của Niếp Thanh rùm beng như thế hắn cũng không có hỏi qua, Hứa Ân Tịch này phỏng chừng có thể mài mòn trái tim sắt đá của hắn rồi.

Thân Tử Duệ lại lần nữa đốt một liều thuốc, giờ phút này cô đang làm gì, có phải đang thống khổ không biết làm thế nào, có phải đang khóc hay không, có phải . . .

Chứng kiến tất thấy chuyện này, cư nhiên trong đầu hắn lại tràn ngập hình bóng của cô, mặc kệ dư luận lần này là thật hay giả, cuộc sống sau này của cô nhất định sẽ bị hủy diệt, mà hắn thực không hy vọng cô phải bước vào con đường cùng kia, mặc kệ cô là người phụ nữ mà Trữ Dịch cần phải che chở.

Nhưng là theo bản năng, bản năng nói hắn phải đi giúp cô, đây là điều mà hắn không thể khống chế.

Tâm trạng ngổn ngang, lại lần nữa dập tắt liều thuốc đang hút dở, đứng dậy cầm lấy áo vet khoác vào đi ra ngoài.

Đêm dài yên tĩnh giống như tất cả mọi người đều đã ngủ yên, lại giống như tất cả mọi người đều đang tỉnh.

Ân Tịch đứng lo lắng, có anh ở đây, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu.” Trữ Dịch đứng ở bên xe, lần nữa ôn nhu an ủi cô.

“Vâng. . .” Cô thuận theo gật đầu, nhìn anh, có lẽ cô nên buông tha tất cả, không nên đi chấp nhất một tia tình cảm như có như không trong lòng.

Ở nháy mắt khi cửa xe mở ra kia, Trữ Dịch quay người lại, ở trên trán Ân Tịch hôn một nụ hôn thật sâu.

“Nhớ kỹ đây là con dấu của anh, em là của anh.” Anh có chút cười xấu xa nhìn về phía cô, sau đó mới đi vào trong xe, khởi động xe.

Ân Tịch nhìn thấy anh đi rồi mới chậm rãi xoay người hướng về nhà trọ của công ty đi tới.

Không đến ba mươi giây sau, xe lại lùi lại, anh xuống khỏi xe, nhìn thấy bóng dáng biến mất dần kia, thẳng đến khi phòng của cô sáng đèn,

Nội tâm anh giãy dụa như vậy, anh chưa từng bao giờ nghĩ tới mình và Thân Từ Duệ lại cùng yêu một cô gái, ông trời đúng là bất công, lại làm cho anh vô tình biết được bí mật này, anh phải làm sao bây giờ?

Đem tất thảy những điều này nói cho Thân Từ Duệ sao, không anh không làm được, bởi vì anh sợ hãi, anh sợ hãi Ân Tịch cũng yêu Thân Từ Duệ.

Đem tất thảy những điều này giấu điếm ư? Nhưng anh cũng không làm được, lương tâm anh cho phép sao?

Anh đạp chân ga, xe nhanh chóng biến mất khỏi tòa nhà trọ.

Ở một góc khuất khác, tất thảy màn này đều thu vào đáy mắt hắn, trên tay hắn điều xi gà vẫn cháy, hắn một hơi lại một hơi hít vào, tâm trạng cũng không cách nào có thể bình tĩnh lại.

Nụ hôn dịu dàng của anh dừng trên trán cô, anh nói đó là dấu ấn của anh, giây phút đó tại sao hắn lại nóng lòng muốn chạy đến nói cho Trữ Dịch biết, cô gái này là của hắn không phải của anh.

Phụ nữ và tình cảm anh em cứ thế làm đầu hắn rối rắm, càng không ngừng vật lộn, hắn nói cho mình một lần cuối cùng, hắn phải biết được cô gái chết tiệt kia yêu ai.

Ném điều xi gà trên tay xuống, xoay người hướng tới phòng Ân Tịch chạy lên.

Ân Tịch mới vừa thay một bộ đồ ngủ rộng thùng thình, cửa lại có tiếng chuông, cô nghĩ là Trữ Dịch quên gì đó.

Tùy tiện lấy một cái áo khoác dài khoác lên người, chạy nhanh đi mở cửa, ngẩng đầu lại đối diện với một đôi mắt đang muốn phun lửa kia.

Cơ hồ là xuất phát từ bản năng, Ân Tịch nhanh chóng đóng cửa lại, lại bị một cánh tay hắn dùng sức ngăn cản, thoải mái tiến vào trong phòng đem thân thể cô xoay ngược áp vào cạnh cửa, chỉ nghe “Cạch” một tiếng khô khốc cửa đóng lại thân thể cô cũng truyền đến đau đớn.

“Thế nào? Nhìn thấy mặt của tôi cô thực rất thất vọng phải không?” Hắn giơ tay dựa vào trên cửa, mà thân thể cô lại bị khống chế trong vòng tay hắn.

“Cái kia . . . . Tôi chỉ cảm thấy quá bất ngờ mà thôi . . .” Ân Tịch có chút khó khăn vội giải thích, trên thực tế, hắn đột nhiên xuất hiện làm cho đầu óc cô loạn lên, cô không biết phải ứng phó thế nào với việc người đàn ông này đột nhiên xuất hiện ở trước mặt mình cả, hắn tới để làm gì?

“Tôi đến để đòi nợ!” Hắn nâng cằm cô lên, khiến cho ánh mắt cô không thể né tránh ánh mắt hắn.

“Đòi nợ? Tôi không rõ ý tứ của Thân tiên sinh là gì?” Ân Tịch khó khăn đối diện với hai mắt hắn, ở trong đáy mắt hắn cô nhìn thấy chính mình, đột nhiên tim một trận đập loạn lên, đáng chết, cô thậm chí chính mình.

“Kỳ hạn 5 ngày, đêm cuối cùng, tôi nói rồi, tôi nhất định đến đòi lại.” Hắn cười xấu xa, nhưng vẻ mặt lại lộ ra một chút đau đớn, chính là cô không thể nhìn thấy, mà phương thức để hắn có được cô, cư nhiên là uy hiếp.

“Chuyện kia . . . Chuyện kia là tình huống ngoài ý muốn, loại chuyện ngoài ý muốn này xuất hiện chúng ta không thể ngăn lại được, tựa như mưa số số có trúng hay không vậy, chỉ có thể chấp nhận lấy.”

Cô nhỏ giọng phản kháng, người đàn ông trước mặt này có thể nổi điên bất cứ lúc nào, cho nên cô phải kiềm chế mọi suy nghĩ cùng hành động của mình.

“Ngoài ý muốn, lý do này thật chính đáng nha, vậy hiện tại tôi nói cho cô biết, Hứa Ân Tịch gặp phải người đàn ông tên Thân Từ Duệ cũng là ngoài ý muốn, cho nên tôi chính là muốn cô đem ngoài ý muốn để đền cho người đàn ông này.” Hắn bá đạo lần nữa phủ định mọi lời nói của cô,

Thân thể ẩn hiện của cô phơi bày trước mặt hắn, lại lần nữa kích thích dục vọng của hắn, hắn nhớ đến tình cảm mãnh liệt khi hai chân cô quăn lên lưng hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Cô còn thiếu tôi một đêm

Hai con người của hắn như núi lửa sắp phun trào, tay hắn nhịn không được đặt lên vai của cô

“Anh không thể làm như vậy . . .” Ân Tịch cảm giác được dục hòa đang sắp tuôn trào của hắn, cô phải ngăn cản tất thảy những điều này, cô không thể lần nữa làm cho mình trở thành người đàn bà trở lại bên cạnh hầu hạ hắn nữa, cô cũng không muốn bản thân mình lần nữa bán đứng chính mình.

“Không thể như vậy, vậy cô muốn như thế nào?” Thanh âm của hắn lạnh đến âm độ, lộ ra sự tàn bạo giết chóc, một bàn tay không chút do dự đem chân trái của cô đặt lên hông mình, dùng sức khiến cho thân thể cô dán chặt vào mình, hơn nữa lại khiêu khích nói: “Có phải muốn như vậy hay không?”

“Thân tiên sinh, xin hãy tha cho tôi, được không?” Ân Tịch khẩn thiết nói, người đàn ông này là không thể động vào, nhưng là cô hy vọng hắn có thể chủ động buông tha cho chính mình, cho nên bảo cô cầu hắn, cô cũng nguyện ý.

“Buông tha cô, có thể, nhưng mà cô nợ tôi, vẫn còn.” Thanh âm của hắn vẫn quyết liệt như trước, lộ ra lãnh khí, hạ thân hắn lại càng thêm dùng sức mà dán chặt vào cô.

“Bên cạnh anh đàn bà nhiều như vậy, muốn dạng đàn bà như thế nào mà không có, dáng người tốt, khuôn mặt xinh đẹp, tội gì cứ phải dây dưa không thả tôi chứ?”

Ân Tịch vẫn muốn cùng hắn bàn bạc, cô không thể tiếp tục có dây dưa gì với người đàn ông này nữa.

“Dây dưa cô, đàn bà đều giống nhau quá đề cao bản thân mình, cô đừng quên chính là cô dùng thân thể để đổi lấy tôi giúp cô, thậm chí mình là đàn bà thế nào cũng không tự nhận thức được.” Hắn đủ cợt nhả cô, hắn muốn nhìn thấy cô thống khổ, nhìn thấy cô bị dày vò.

“Anh . . . .”

“Như thế nào, chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?”

Ân Tịch làm cho chính mình ngừng thở, nói mình phải bình tĩnh suy nghĩ, tuyệt đối không được rơi vào cái bẫy của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Đúng, tôi yêu anh ấy!

Tay của hắn ở trên người cô không ngừng gia tăng lực đạo, hô hấp của hắn càng trở lên ngắt quãng, tay hắn tựa như ma quỷ kéo y phục của cô xuống, càn rỡ mà tiến vào thân thể của cô.

“Không, . . . đừng! !” Cô khàn khàn gào thét, lại như trước không thể khiến cho động tác của hắn ngừng lại.

“Rõ ràng cô đang nói dối, thân thể của cô nói cho tôi biết, cô khát vọng tôi, cô muốn tôi.” Thanh âm tà ác của hắn tựa như là ác mộng, kích thích tất thảy của cô.

Nhìn thấy cô vẫn quật cường chống cự, Thân Tử Duệ không khỏi nổi cơn giận giữ, hắn chậm rãi tăng lực đạo của ngón tay trong thân thể Ân Tịch, đồng thời vẫn chăm chú quan sát từng biểu tình biến hóa trên khuôn mặt cô.

Hừ, hắn không tin cô có thể chống cự được bao lâu.

Đau đớn trong thân thể áp bách khiến cho Ân Tịch thống khổ cắn chặt miệng, không cho phép mình phát ra thanh âm, cũng huy động mọi sức lực mà nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, cô bướng bỉnh nói cho chính mình có như thế nào cũng không được đầu hàng hắn.

“Tốt lắm, cô vẫn còn có tâm tình đề kháng với tôi, vậy chứng minh tôi còn chưa đủ kích thích cô . . .” Thanh âm nhẹ nhàng mà chậm chạp của Thân Tử Duệ lại đối lập với ngón tay trong cơ thể của hắn, hắn bá đạo mà ác ma lại thêm một ngón tay trượt vào trong cơ thể cô, hắn phải khiến cho cô khuất phục trước mặt hắn . . .

Thân thể đột nhiên bị tập kích, khiến cho cô dùng sức cản bờ vai của hắn, oán hận, cô hận người đàn ông này, hận hắn tra tấn cô, hận hắn lý trí, hận hắn bá đạo, hận hắn dã man . . .

Hắn dùng sức dùng cực nóng của mình chôn chặt vào cơ thể cô, mặc cho dấu răng cô càng ngày càng cắm sâu trên thân thể màu đồng của hắn.

Hắn không chút do dự liên tiếp tiến thẳng vào thân thể cô, cô chặt khí gắt gao vây quanh hắn khiến hắn gầm nhẹ ra tiếng.

Động tác cắn chặt bờ vai của cô chậm rãi dừng lại, cô không thể ngăn cản người đàn ông này, mặc cho hắn một lần lại một lần tra tấn chính mình.

Ở thời khắc mà cô quyết định vứt bỏ quá khứ, toàn tâm toàn ý đón nhận yêu thương của Trữ Dịch, người đàn ông này lại xuất hiện, hắn phá hủy hết thảy tương lai của cô, không cho phép Trữ Dịch xuất hiện ở trong cuộc sống của cô, cô lại lần nữa bán đứng chính mình.

Trừng phạt của hắn không vì cô buông tha không cần hắn nữa mà đình chỉ, hắn nhìn thấy sự không chuyên tâm cùng căm hận trong mắt của cô, người đàn bà này, dám trước sự trừng phạt của hắn mà tư tưởng rơi vào hư vô.

Hắn không chút thương tiếc càng thêm dùng sức mà vọt vào cơ thể cô, hắn muốn trừng phạt cô không chuyên tâm, hắn muốn cô càng thêm thống khổ . . .

Luật động hết thảy như có giai điệu, cô một lần lại một lần chìm nổi trong tra tấn của hắn . . .

“Thân Từ Duệ, người nhớ kỹ, ta hận người, ta hận người phá hủy cơ hội làm lại từ đầu của ta!” Ở thời khắc mà hắn rút ra khỏi cơ thể cô, thanh âm của cô tựa như từ đáy địa ngục vang lên khoảng không.

Tay hắn vuốt ve mái tóc hỗn độn của cô, “Nếu cô có thể hận tôi, tôi hy vọng cô có thể hận tôi cả đời.”

“Người là ma quỷ!”

“Đúng vậy, đối với cô, tôi tình nguyện trở thành ma quỷ.”

“Người không xứng có được tình yêu, cả đời này người sẽ không bao giờ có được tình yêu.” Cô thề, cô nguyện rửa người đàn ông này.

“Vậy còn cô? Cô có tình yêu sao? Là thằng nào? Niềm vui mới hiện tại của cô là Trữ Dịch phải không?” Hắn tự tra tấn chính mình, hắn muốn biết cô gái này có yêu thương hắn hay không.

“Đúng vậy, tôi yêu anh ấy, chúng tôi sẽ có tình yêu, ít nhất tôi thấy anh ấy hơn bất kỳ ai.” Cô quyết cường không chịu thừa nhận sợ hãi của mình trước mặt hắn, không dám thừa nhận bất an của mình.

“Nếu hắn biết tất cả những điều này, cô cho là hắn còn có thể yêu cô sao? Nữ nhân thật là khờ dại.” thanh âm của hắn bắt đầu chuyển thành phần nộ khi nháy mắt kia hắn nghe được cô nói cô yêu Trữ Dịch.

“Cút . . . Ta không bao giờ . . . Muốn nhìn thấy người nữa.” Thanh âm của cô tràn đầy một nỗi căm hận tràn đầy thống khổ.

Thậm chí hắn muốn đến ôm cô vào lòng, nói cho cô biết, hắn chán ghét cô nhắc đến người đàn ông khác, chính là tôn nghiêm kiêu ngạo không cho phép hắn trầm luân trước mặt cô gái này, hắn chỉ có thể nói cô cũng chỉ là quần áo, thích thì mặc hai ngày, không thích ngay cả liếc mắt một cái cũng không thêm.

Hắn đòi lại cô thiếu hắn một đêm, đồng thời hắn cũng dùng phương thức tàn bạo nhất bóp nát tự tôn của cô, bóp nát một tia hy vọng sống sót nhỏ nhoi của cô.

Một nơi khác ở thành phố K, một cô gái nhu nhược có mái tóc quăn thật dài, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn khiến cho người ta bị mê hoặc, chính là thân thể cô có chút gầy yếu.

Thành phố K đang chờ đợi cô trở thành cô gái trong kỳ tích, hoặc là vật hy sinh.

Cô ôn nhu gọi anh “Anh hai.”

Người hầu tiếp nhận hành lý trong tay cô, anh nhẹ nhàng ôm cô vào trong lòng: “Đã trở lại rồi? Tại sao không báo cho anh hai một tiếng, ba mẹ có khỏe không?”

“Mọi người đều khỏe, em là muốn trở về em sợ nói với anh anh sẽ không cho em về.” Cô làm nũng hướng Trữ Dịch dõ dặt cái miệng nhỏ nhắn.

“Là em quá nhạy cảm thôi.” Anh cưng chiều chỉ chỉ lên trán của em gái.

Hai anh em vui vẻ trò chuyện, ngọt ngào có . . . thương cảm có . . . khôi hài có . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tiểu thư cô nhận làm người

Khuôn mặt tràn ngập lo lắng của Hạ Vũ trong nháy mắt đã biến hóa, sự việc phản đối Ân Tịch trong nháy mắt đã biến mất, hơn nữa còn có thông tin là các nhà báo đã đưa tin nhầm, còn có người công khai hướng Ân Tịch xin lỗi.

Mặc kệ phen này là ai đứng phía sau giúp Ân Tịch, cửa ải khó khăn này đã vượt qua được mới là chuyện quan trọng.

Hơn nữa chuyện càng đáng vui mừng hơn chính là, người phụ trách của TR chủ động yêu cầu ký kết hợp đồng mời Ân Tịch làm người phát ngôn, mà không ai biết được, tất cả những việc này của Hứa Ân Tịch phía sau Thân Từ Duệ chỉ cần gọi một cuộc điện thoại nói một hai câu là đã hóa giải tất thảy.

Chuyện tốt liên tiếp ủa tới, mới vừa ký xong hợp đồng với TR lại có một vị đạo diễn chủ động tìm tới nói muốn bàn bạc hợp tác với Hứa Ân Tịch.

Hết thấy những thứ này khiến cho công việc của Hạ Vũ tự nhiên tăng lên chóng mặt, tâm tình cô cũng cực kỳ vui vẻ, ngay cả bước chân cũng nhanh gọn hơn.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền đến thanh âm của một người đàn ông, “Mời vào.”

Tựa hồ có chút quen thuộc, cô có chút tò mò đẩy cửa ra, trước mắt cô hiện lên bóng dáng một người đàn ông.

“Xin chào, tôi là người đại diện của Hứa Ân Tịch, xin hỏi ngài là đạo diễn Trần Hân sao?” Hạ Vũ nhẹ nhàng hỏi, trong thanh âm bình tĩnh lộ ra chút hiếu kỳ.

Lần đầu tiên gặp mặt, người đàn ông này quay lưng lại với cô, nhưng bóng dáng kia khiến cho cô có chút quen thuộc.

Người đàn ông nghe được giọng nói của Hạ Vũ, nhẹ nhàng xoay người lại, lộ ra nụ cười khiến tổn mà lịch sự, mắt nhìn Hạ Vũ, lạnh nhạt đánh giá.

“Không nghĩ tới trợ lý của Hứa tiểu thư cư nhiên còn trẻ như vậy, cả người toát ra khí chất giới giang, rất vui khi được gặp cô, tôi là Trần Hân.” Hân chợt vươn tay, chờ đợi cô hữu hảo đáp lại.

Cô khiếp sợ ánh mắt bình tĩnh của hân, trên thế giới lại có thể có hai người giống nhau như vậy hay sao? Ngay cả giọng nói, hình dáng, đều không sao, hết thấy điều này có lẽ chỉ là ảo giác.

Cô giống như một bức tượng gỗ, máy móc vươn tay, nắm lấy bàn tay to lớn của hân, bàn tay cứng cỏi, ấm ấm.

“Trần Mục?” Thanh âm của cô không thể kìm nén mà thốt ra, mắt thần nhiên dâng lên tầng sương mù, cô kim lòng không đậu nhào vào trong lòng hân, gât gao ôm lấy thất lưng hân.

Trần Hân bị hành động chủ động đột nhiên này làm cho chấn kinh, thân thể cứng lại, hân không có nghĩ đến lần hợp tác này lại có cuộc gặp gỡ diễm lệ như vậy, một cô gái xinh đẹp động lòng người như vậy nhào vào trong ngực hân, hân có thể cảm nhận được thân thể nhỏ xinh mê người của cô.

Thực tế nói cho hân biết, hân phải bình tĩnh, cô gái trước mặt này hiển nhiên là đã nhận sai người rồi.

Hân cảm lấy thất lưng của cô đẩy ra khỏi người mình, người lặng lẽ lùi về phía sau mấy bước.

“Xin lỗi tiểu thư, tôi là Trần Hân, vừa rồi cô gọi Trần Mục, tôi nghĩ cô nhận sai người rồi.” Thanh âm của hân vẫn trầm ổn như vậy, không có một chút bối rối.

Hạ Vũ yên lặng lấy lại tinh thần, cô tựa như mất đi lý trí.

“Thực xin lỗi, anh quá giống với một người bạn của tôi, cho nên mới có sự hiểu lầm như vậy.” Hạ Vũ khắc chế cảm xúc của bản thân, làm cho thanh âm của mình bình tĩnh hơn một chút.

“Không sao! Tiếp theo chúng ta vẫn là nên bàn về chuyện hợp tác thôi.” Hân thoải mái ngồi xuống ghế, cũng có ý bảo Hạ Vũ ngồi xuống.

“Được!” Cô nở một nụ cười để cho bản thân tự nhiên hơn một chút, cô cảm thấy thân thể mình đang cứng ngắc.

Trần Hân bắt đầu nói về kịch bản của hân, cũng nói về tính cách của nữ chính trong kịch bản này.

Tựa hồ trông cô như đang chăm chú nghe, kỳ thực không có lấy một từ nào đi vào đầu, cả đại não của cô đều là hình ảnh và những ký ức về Trần Mục.

“Hạ tiểu thư, Hạ tiểu thư . . .” Từ ánh mắt của Hạ Vũ Trần Hân đọc được suy nghĩ của cô, nhanh chóng nhắc nhở giúp cho suy nghĩ của cô trở về thực tế.

“À vâng . . .” Hạ Vũ lại lần nữa lấy lại tinh thần, ngượng ngùng nói: “Trần đạo diễn, thực xin lỗi quá, tôi lại thất lễ rồi, hay là thế này đi, anh đưa kịch bản cho tôi, tôi về nghiên cứu lại một chút, xem xem nữ chính của kịch bản này có thích hợp với Hứa Ân Tịch tiểu thư hay không, anh xem xem, có được không?”

“Có thể!” Trần Hân không chút do dự đáp ứng cô, tựa hồ hân rất thích đôi mắt mê ly của cô gái này, ánh mắt mơ màng khi cô nhìn hân.

Không hiểu vì sao, tựa như Hạ Vũ chỉ có thể dùng cách chạy trốn để rời khỏi căn phòng của Trần Hân, tay cô nắm chặt kịch bản, miệng không ngừng lầm bầm nhắc đi nhắc lại một cái tên: “Trần Mục . . . Trần mục . . .” Tâm trí cô không thể không chệch lại bắt đầu nhớ tới anh.

Sau này cô phải làm thế nào để đối mặt người đàn ông tên Trần Hân này đây?

“Thân tiên sinh, tất cả những gì ngài bói đều đúng, nếu là như vậy, ngài cần gì phải tiếp tục có quan hệ với một con đàn bà dùng thân thể chính mình để đổi lấy lợi ích chứ, đàn bà giống như tôi đây, ngài chơi đùa xong nên vứt đi, mà không phải là ném xuống rồi lại nhặt lên để dùng, như vậy không phải càng thêm tổn hại thanh danh của tiên sinh sao?” Ân Tịch liền hòa theo sự trào phúng của hân, trực tiếp hạ bệ chính mình, không phải muốn vũ nhục cô hay sao, vậy ngay tại trước mặt hân để cho cô vũ nhục chính mình đi.

Hiển nhiên Thân Từ Duệ không có dự đoán được cô sẽ dùng đến chiêu này.

“Mới mấy ngày không gặp, công phu miệng lưỡi của cô ngày càng lợi hại, hay là bản tính trong người giờ mới vùng dậy?” lời nói của hắn vô cùng ngoan độc trầm thấp, tay trái hắn xoa hai má của cô, da thịt trơn nhẵn mềm mại khiến cho hắn luyến tiếc không muốn rời đi, hắn nghĩ tới tất thấy những gì của cô đều từng có người đàn ông khác yêu thương qua, ý nghĩ này khiến hắn phát điên.

“Cám ơn Thân tiên sinh đã cất nhắc, nếu ngài còn có chuyện khác, mời trở về đi.” Cô không có nhìn về phía hắn, đôi mắt như hồ báo tràn ngập dự vọng muốn giữ lấy khiến cho lòng cô đau đớn, không thể thốt thành lời.

“Thế nào, cảm thấy tôi không thể thỏa mãn cô sao? Nhanh như vậy đã bắt được kim chủ khác?” Cô càng cự tuyệt, hắn càng muốn có được.

Hắn tưởng niệm lời nói của cô, quật cường của cô, thậm chí còn có cả sự khinh thường của cô . . .

“Anh . . . Anh vô si!” Ân Tịch không thể tiếp tục nhìn xuống khi bị hắn nói ra những lời thô tục này kích thích đến, điều này cũng đồng dạng nói cho hắn biết, cô đã bị hắn chọc giận, cô đã bị bao vây.

“Cô biết không? Ngay cả bộ dáng tức giận của cô tôi cũng tưởng niệm. . .” Thanh âm của hắn trước sau như một vẫn vô cùng lãnh đạm, hơi thở ấm áp dán tại bên tai khiến cho tâm tình bình tĩnh của cô có một tia rung động.

Cô tình nguyện để cho hắn châm chọc cô, tình nguyện để cho hắn khinh thường, tình nguyện để cho hắn vũ nhục, cô chỉ sợ hãi hắn đột nhiên ôn nhu, đột nhiên thành thực, như vậy cô sẽ bị lạc lối không biết phải làm sao.

Hắn nắm cảm nhận thấy sự biến hóa của cô, cánh môi dán nhẹ bên tai, nhẹ nhàng cắn lấy vành tai cô, hơi thở mãnh liệt, dời đến cổ cô, ôn nhu mà bá đạo giữ lấy. . .

Thân thể Ân tịch tự nhiên mềm rũ ra, thừa dịp còn có một tia thanh tỉnh, “Đừng . . . Ngừng. . .”

Lời của cô còn chưa nói xong, bờ môi hắn đã mạnh mẽ bao phủ lấy cánh môi xinh đẹp của cô, bá đạo cạy mở miệng cô ra, đầu lưỡi của hắn thuần thực tiến vào, linh hoạt mà triển miến đoạt lấy ngọt ngào của cô, không để cho cô có một tia hô hấp.

Tay cô tựa như tượng gỗ mà dừng ở trên vai hắn.

Thân thể hắn dùng sức dán chặt vào cô, làm cô cô không thể cự tuyệt, thậm chí ngay cả cơ hội cự quậy cũng không có.

Tay hắn bắt đầu khiêu khích, tìm kiếm an ủi trên cơ thể cô, hắn muốn quay về một đêm kia, hắn muốn cô chỉ thuộc về hắn, vĩnh viễn đều phải nhớ rõ hắn hung ác, hắn bá đạo, dự vọng giữ lấy của hắn. . .

Tuy biết rằng như vậy sẽ phá hỏng tất cả, nhưng hắn muốn cô phải nhớ hắn, nhớ hắn thật kỹ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nhanh chóng vọt hồng

Thế giới đột nhiên lại có một phen biến hóa khác, Ân Tịch trở thành ca sĩ thần tượng đứng đầu ở công ty giải trí Hoa Đăng, trước mặt bao nhiêu khách mời hát lên ca khúc của KC, thanh âm biến hóa kỳ ảo chinh phục tất cả người xem, cũng khiến cho mọi người in sâu trong trí nhớ về đẹp xuất thần của mình.

Khi Ân Tịch lui xuống, hiện trường đồng loạt thanh âm đòi hát thêm một bài nữa, ngay cả Angel ngôi sao sáng giá bậc tiền bối cũng phải khen ngợi vị sư muội mới nhập môn này, trong mắt có hâm mộ nhưng cũng có đố kỵ, nhưng mà những an bài của công ty cô không thể làm gì được, cô cũng không nghĩ muốn mang tiếng bắt nạt người mới.

Sau một lần ca khúc được hát lên kia, trên internet các fan điên cuồng tìm kiếm ca khúc, sau 48 tiếng đồng hồ, ca khúc của Ân Tịch đã đứng đầu bảng xếp hạng được yêu thích nhất.

Ca khúc của cô không có rầm rộ tuyên truyền, chỉ là ngẫu nhiên hát trong buổi tiệc mà đã nhanh chóng nổi tiếng như vậy, cán bộ cấp cao của Hoa Đăng cũng lộ ra tươi cười khen ngợi, xem ra cô gái này không chỉ có dung mạo, đáng người mà cô thực sự có thực lực.

Áp phích quảng cáo của TR được quảng bá rầm rộ, nữ chính lộ ra vẻ đẹp duy mỹ, có chín chắn, có đơn thuần đáng yêu, mái tóc búi cao kết thành vương miện công chúa, trên cổ là chuỗi kim cương sáng chói mảnh mai, trên người mặc một bộ lễ phục ánh bạc thiết kế chữ V, tựa như là bại lộ nhưng lại là lựa chọn lý tưởng khi phối hợp với kim cương cao quý, đôi mắt sáng ngời của cô lại toát lên khí chất thanh lệ, tựa như là vẻ đẹp đó hứa hẹn cho sự vĩnh hằng, Ân Tịch sẽ mãi mãi là ngôi sao sáng ngời, xinh đẹp nhất của thế giới điện ảnh.

Chỉ một thời gian ngắn Ân Tịch đã nhanh chóng vọt hồng, sánh tầm các ngôi sao lớn, mà sự nổi tiếng của cô lại mang đến cho Hạ Vũ một khối lượng lớn

những kịch bản hợp đồng, sau khi lựa chọn Hạ Vũ chọn ra được hai kịch bản ưng ý, trong đó có một là của Trần Hân.

“Ân Tịch, đây là hai bộ phim mà mình cảm thấy ưng ý, thích hợp với cậu nhất, cậu có thể xem qua rồi chọn 1 cái nói cho mình biết, mình sẽ liên hệ với đạo diễn.” Hạ Vũ đưa hai quyển kịch bản cho cô.

“Hai bản này cậu đều xem qua rồi, vậy cậu nói cho mình biết suy nghĩ của cậu, mình nên nhận kịch bản của người nào?” Ân Tịch chuyển ánh mắt đầy tín nhiệm về phía Hạ Vũ.

“Hai kịch bản này đều đang sắp khởi quay gấp, hy vọng cậu nhanh chóng chọn một cái. Như cá nhân mình thấy, kịch bản “Tôi và mẹ của tôi” của đạo diễn Trần Hân rất thiết thực, nó không phải là xu hướng hiện tại, rất kén người xem, nhưng nếu diễn xuất tốt thì không có vấn đề gì, rất hứa hẹn, đối với diễn viên cũng là có chút thử thách, nhưng với cậu hẳn là không có vấn đề gì, còn bộ kia là cô trang xuyên không, loại này hiện tại đang rất thịnh hành, có khuynh hướng mà giới giới trẻ đang thần tượng, người xem chắc chắn là rất nhiều, có vẻ dễ dàng nhận hơn, nhưng là quyết định của cậu là chính, cậu xem coi chọn cái nào . . .” Hạ Vũ nói ra sự khác nhau giữa hai bộ phim, lựa chọn cuối cùng là giao cho Ân Tịch.

“Vậy mình chọn “tôi cùng mẹ của tôi” đi, mình không muốn trở thành thần tượng theo xu hướng.” Cô nhẹ giọng nói xong, ánh mắt hiện lên sự kiên định không thể hoài nghi.

“Nội dung của kịch bản “tôi và mẹ của tôi” nói về cuộc đời của hai nữ minh tinh, mẹ của nữ chính nguyên khai là diễn viên nổi danh nhưng sau đó cũng chính vì nó mà bị hủy cả đời, nữ chính sau này tiếp bước con đường của mẹ, trải qua sóng gió mới có thể chinh phục được sự nghiệp, nhưng đồng nghĩa với thành công đó cô ấy cũng phải trả giá rất nhiều, có chút bi tình.” Cô đem hết thấy nội dung nói cho Ân Tịch nghe, bởi vì cô không muốn cho Ân Tịch có gì bất an.

“Cám ơn cậu, Hạ Vũ.” Ân Tịch đọc được suy nghĩ trong mắt của Hạ Vũ, gật gao kéo lấy tay cô.

~~~~~
“A Khôn, đã điều tra ra chưa?” Thanh âm của người đàn ông, cường hãn, băng lãnh tựa như xuyên thấu cả căn phòng.

“Đã điều tra ra, tất thấy đều là đại thiếu gia sau lưng rat tay.” A Khôn cúi đầu báo cáo.

“Thân Từ Duệ vì sao phải giúp cô ta? Đem tất cả những gì điều tra được nói ra đi.”

“Nguyên nhân vì sao thì tôi cũng không rõ, nhưng theo suy đoán có lẽ là đại thiếu gia nhất định có cảm tình với Hứa Ân Tịch, nếu không với người như hắn ta nhất định sẽ không vì một người đàn bà mà làm nhiều việc như vậy, thời gian trước Niếp Thanh cũng gặp chuyện không may nhưng hắn đều không có tỏ vẻ gì, mà Hứa Ân Tịch vừa gặp chuyện không may hắn đã ngay lập tức sai thủ hạ thu thập cục diện này, vị trí người phát ngôn của TR cũng là do hắn ta thúc đẩy mà thành.”

“Còn gì nữa?”

“Mà hình như Trữ Dịch cũng rất thích Hứa Ân Tịch, thường xuyên thấy hắn đi tìm cô ta, đại thiếu gia cũng là anh em với Trữ Dịch, kỳ thật chúng ta có thể lợi dụng Hứa Ân Tịch để phá vỡ mối quan hệ của họ.” A Khôn lộ ra biểu tình hung ác.

Thân Từ Kiều ngồi ở một bên, trong mắt lại nổi lên một tầng sáng khác, thứ hắn muốn tựa hồ không phải như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Tráo giả thành thật

“Thân Từ Duệ có điều tra ra việc đêm đầu tiên của Hứa Ân Tịch là bán cho ai không?” Thân Từ Kiều thận trọng hỏi A Khôn, sắc mặt của hắn sắc lạnh như dao.

“Tạm thời thì không có, nhưng là nếu như hắn nghĩ ra, nhất định sẽ điều tra, đợi cho đến khi điều tra đến những việc mà chúng ta làm, cơ hồ chân tướng cũng chỉ đến thế mà thôi,” A Khôn cẩn thận đáp lại.

“Đêm đó, người đàn ông mà Hứa Ân Tịch hầu hạ trừ tôi và cậu ra còn có ai biết không?” Lời nói của hắn có chút gấp gáp, tựa như cấp tốc muốn biết đáp án vậy.

“Chuyện này ngoài tôi ra không có bất kỳ ai biết cả, trừ bỏ tôi và cậu thì không có người thứ 3, thứ 4 nào hết, kể cả Tổng Hồng cũng cho rằng đêm đó Hứa Ân Tịch được đưa đến để hầu hạ cậu” A Khôn cẩn thận trả lời.

“Đưa con gái đã chết của Hứa Ân Tịch tên là gì?” Thân Từ Kiều vẫn có chút gấp gáp hỏi.

“Gọi là Hứa Tiểu Úc, đã chết trong một vụ hỏa hoạn, có điều tôi vẫn có chút hoài nghi về vụ hỏa hoạn này, có phải là có người cố ý phóng hỏa hay không, nghĩ muốn dòm Hứa Ân Tịch vào chỗ chết.” A Khôn nói lên điều hoài nghi của mình, hẳn tin rằng, cho dù hắn không nói, Thân tử Kiều cũng có thể cảm giác được nội tình sự việc này.

“Đi điều tra cho kỹ một chút, xem nguyên nhân vụ hỏa hoạn này đến tột cùng là gì, ngoài ý muốn hay là nguyên nhân nào khác.”

“Tôi sẽ đi điều tra thật kỹ, có kết quả lập tức báo cho cậu.” A Khôn rất cung kính đáp lại.

“Còn có một chuyện, cậu thay tôi làm thật tốt, chuyện này rất quan trọng.”

“Vâng cậu cứ nói.”

“Cậu làm cho Tống Hồng nói cho Hứa Ân Tịch biết tôi chính là ba của đứa bé tên Tiểu Úc đã chết kia.” Nói xong đôi mắt sắc lạnh như hùng ưng của hắn lộ ra lãnh ý khiến người ta khiếp sợ.

“Đã rồi!” A Khôn có chút mơ màng không biết vì sao Thân lão đại lại phải làm như vậy? Chẳng lẽ hắn không nghĩ lợi dụng Hứa Ân Tịch để phá rối quan hệ giữa Thân Tử Duệ và Trữ Dịch hay sao? Tại sao lại phải khiến bọn họ hợp lại với nhau chứ?

Thân Tử Kiều nhìn thấy ánh mắt né tránh của A Khôn, A Khôn muốn hỏi nhưng cũng không dám, hắn khép hờ một mắt lại chậm rãi mở ra nhìn về phía A Khôn sắp rời đi, người này hẳn vô cùng tín nhiệm, từ 10 năm trước đây đã cùng hắn vào sinh ra tử.

“Cậu rất khó hiểu tạo sao tôi không lợi dụng Hứa Ân Tịch để ly gián Thân Tử Duệ và Trữ Dịch mà lại còn cố ý làm cho bọn họ càng thêm khăng khít phải không?” Hắn có chút nghi vấn hỏi.

“Đúng vậy, trước mắt tôi có chút không hiểu, mong Thân lão đại chỉ bảo.” A Khôn nghe được câu hỏi của hắn, đoán ra Thân Tử Kiều đã coi mình là người thân cận, trong lòng có chút thoải mái hơn.

“Tôi muốn cho Hứa Ân Tịch phải thống khổ, tôi muốn cô ta không thể ở bên cạnh hai tên đó, như vậy cũng có thể ly gián quan hệ của hai bọn họ, mà mục đích của tôi cũng đạt được, tôi muốn kết hôn với Hứa Ân Tịch.” Trong mắt hắn trừ bỏ băng lãnh tàn ác, còn hàm chứa cả mưu mô xảo quyệt.

“Cậu làm như vậy, hẳn là không phải chỉ muốn thỏa mãn dục vọng của chính mình.” A Khôn hiểu rõ ý nghĩ của hắn, đi theo hắn 10 năm cho hắn thấy tuyệt đối Thân tử Kiều không chỉ đơn giản muốn kết hôn với Hứa Ân Tịch như vậy.

“Người hiểu tôi nhất may ra cũng chỉ có A Khôn cậu.” Thân Tử Kiều ha ha cười gượng hai tiếng, “Dự đoán của cậu không tồi, tôi cưới Hứa Ân Tịch làm vợ, đương nhiên cô ta sẽ là con át chủ bài trong tay tôi, bởi vì Trữ Dịch và Thân Tử Duệ vô cùng quan tâm cô ta.”

Hắn chưa bao giờ làm chuyện mà không có tính toán, không nắm chắc phần thắng, nguyên bản là hắn muốn cưới Tề Tử Di, bởi vì hắn muốn lợi dụng cô ta để che giấu chuyện làm ăn bên ngoài, hiện tại hắn lại cảm thấy Hứa Ân Tịch lại có thể lợi dụng nhiều hơn, bên kia ánh mắt của Thân Tử Duệ và Trữ Dịch đều hướng về phía cô ta, hắn biết được tình cảm của 2 người này với cô ta vượt xa những người phụ nữ khác, hai người đàn ông mặt ngoài nhìn như hoa tâm, một khi động lòng, tình cảm kia sẽ sâu sắc đến mức nào?

Trữ Dịch nếu có thể chịu đựng được việc người con gái của mình đã bị người anh em thân thiết nhất chạm qua, vậy chứng minh hắn yêu Hứa Ân Tịch đến cỡ nào, những điều này đều nói cho hắn biết, một khi hắn nắm được Hứa Ân Tịch trong tay chẳng khác nào nắm được vương quyền, hẳn tin tưởng bằng thực lực hiện tại của hắn hẳn nhất định phải đem Trữ Thị cùng Thân Thị thu mua về dưới tay hắn.

Hơn nữa hắn phải tra tấn Thân Tử Duệ làm cho hắn ta sông dớ chết dờ, đến khi nào hắn ta gần chết rồi hắn mới nói cho hắn biết ai là ba của Tiểu Úc, đồng thời hắn có thể đem người phụ nữ mà mình thích cưới về nhà, muốn yêu thương hay là tra tấn hắn đều có thể tự mình quyết định.

Thân Tử Kiều nghĩ tới hết thảy như vậy, nội tâm hắn càng thêm can rờ mà cười lớn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Tiệc sinh nhật

Trữ gia, buổi tiệc sinh nhật xa hoa, đêm nay nữ chủ nhân của bữa tiệc mặc một bộ váy cúp ngực màu mù tạt, trên đầu đội một chiếc vương miện công chúa màu trắng, tóc sải buông xõa trông thật quyến rũ, nụ cười của cô ngọt ngào lại mang theo ưu tư thâm trầm, đáng người mảnh mai nhu nhược luôn luôn khiến người ta có cảm giác muốn yêu thương.

“Anh hai!” Thanh âm của cô cũng dịu dàng như vậy, tựa như làn gió thu nhẹ nhàng lướt qua trái tim mọi người.

“Em gái, hôm nay em rất xinh đẹp!” Trữ Dịch chậm chậm đi đến bên cạnh cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

“Bạn gái bên người anh hai mới xinh đẹp đấy!” Ý cười hờn dỗi trên mặt cô lại như hoa vô cùng kiều diễm.

“Đến đây, anh giới thiệu với em một chút, đây là Hứa Ân Tịch, anh hai từng đã nói qua với em rồi đó.” Anh tươi cười kéo Ân Tịch ôm vào trong ngực, hạnh phúc nhìn về phía em gái giới thiệu người con gái mà mình yêu thương.

“Xin chào, Trữ Hạ, gọi tôi Ân Tịch là được rồi.” Ân Tịch giơ tay, tràn đầy hữu hảo.

“Tôi có biết cô, so với trên internet trông cô còn hấp dẫn hơn.” Trữ Hạ ca nhội nói, trong lòng lại dâng lên một lần sóng, ở trong lòng cứ bứt rứt không thôi, đây là người mà Thân Từ Duệ đưa đến Pháp.

Những cô gái có thể đi đến lâu đài bên Pháp không nhiều, mà cô ta còn ở đó tận 5 ngày, mà sự xinh đẹp của cô ta khiến cho cô sợ hãi. Trực giác của cô nói cho cô biết, Thân Từ Duệ đã yêu cô ta, Hứa Ân Tịch này là một đối thủ đáng gờm.

Ân Tịch mặc một bộ váy màu vàng phấn hoa, càng tôn lên làn da trắng hồng mịn màng, mái tóc thật dài tùy ý vương trước ngực, một cái kẹp tóc nhỏ xinh đẹp kẹp hờ một bên, càng làm cho nụ cười của cô thêm tỏa nắng.

“Trữ Dịch, em gái anh thật đáng yêu, hôm nay xinh đẹp tựa như công chúa vậy, hôm nay không biết vị vương tử nào có hân hạnh được bầu bạn cùng với cô ấy đây?”

Ân Tịch nhỏ giọng khoa trương khen ngợi, nhưng quả thực là Trữ Hạ rất xinh đẹp, vẻ đẹp của cô ấy và Ân Tịch không giống nhau. Hai người đều tinh mỹ (đẹp tinh lặng), nhưng Ân Tịch là đẹp ở sự kiên nhẫn, còn cô ấy là đẹp ở sự mãnh mai.

“Vị vương tử vinh hạnh đó đã đến rồi.” Trữ Dịch ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt của Thân Từ Duệ, hai người vẫn là anh em như trước, bắt tay, nhưng là trong thâm tâm mỗi người đã có mùi phấn khích.

Ân Tịch ngẩng đầu nhìn theo phương hướng của Trữ Dịch, thân thể bắt đầu có vẻ mất tự nhiên mà run rẩy, ánh mắt hấn vẫn như vậy nhưng lại khiến cô có thể cảm nhận được hơi thở rét lạnh đang thẳng hướng mình xông tới.

Trữ Dịch kéo tay Ân Tịch qua, gắt gao nắm chặt tay mình, anh không muốn Ân Tịch bị kẻ nào cướp mất, ngay cả Thân Từ Duệ.

“Từ Duệ!” Khuôn mặt Trữ Hạ bởi vì Thân Từ Duệ xuất hiện mà nở lên phấn hồng, tựa như một đóa mầu đơn kiều diễm vì sự ái mộ kia mà nở rộ.

Ân Tịch liếc mắt một cái liền hiểu được, Trữ Hạ thích Thân Từ Duệ, hơn nữa là vô cùng thích.

“Tiểu nha đầu, một năm không gặp, càng xinh đẹp hơn rất nhiều nha.” Thân Từ Duệ nhìn Trữ Hạ sáng ngời trước mặt cũng không tiếc lời mà khen ngợi mấy câu.

“Hôm nay em rất vui về nha, anh hai ở đây, bạn gái của anh hai cũng ở đây, quan trọng hơn là Từ Duệ ca ca cũng đến, vậy nên em cảm thấy giờ phút này mình là người hạnh phúc nhất.” Hai tay Trữ Hạ đan lại chấp dưới cằm biểu hiện mình vô cùng hạnh phúc.

Nghe được hai chữ ‘bạn gái’ ánh mắt Thân Từ Duệ không tránh khỏi nhìn thẳng vào mặt Ân Tịch, ánh mắt khiến cho Ân Tịch hoảng sợ muốn chạy trốn.

Nhìn bàn tay hai bọn họ nắm chặt, trái tim hấn tựa như bị cái gì đó bóp chặt, đau đớn co thắt.

“Từ Duệ, chính thức giới thiệu một chút với cậu, đây là bạn gái của mình Hứa Ân Tịch!” Trữ Dịch như là đang cực lực hướng về phía Thân Từ Duệ để chứng minh, cô gái trước mặt này thuộc về anh, cũng đồng nghĩa nói cho hấn biết, về sau đừng có có chủ ý với cô ấy nữa.

“Chúc mừng hai người.” Hấn chỉ là thân nhiên cười cười, trong lòng lại từng hồi từng hồi chua xót.

Đầu Ân Tịch cúi càng thấp, cô không biết mối quan hệ giữa Trữ Dịch và Thân Từ Duệ, hơn nữa đoạn quan hệ giữa cô và Thân Từ Duệ cô phải làm thế nào thẳng thắn nói với Trữ Dịch, còn có sự tồn tại của Tiểu Úc, hết thấy những điều này, lại khiến cô trở lên mê mẩn, cô đón nhận sự quan tâm của Trữ Dịch có phải là sai rồi không?

Không khí đột nhiên có chút căng thẳng, trong lòng bốn người đều biết rõ nguyên nhân vì sao, mà sự tồn tại của Ân Tịch khiến cho tình cảm anh em của bọn họ trở lên có chút biến hóa.

“Từ Duệ, cùng em nhảy điệu đầu tiên đi.” Vị công chúa đêm nay chủ động đề nghị Thân Từ Duệ, ánh mắt trong veo tràn ngập chờ mong hấn đồng ý.

Thân Từ Duệ nhẹ nhàng hướng Trữ Hạ vờn tay, chậm rãi cùng cô bước vào sân nhảy.

Trên sân nhảy, bọn họ như một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ, ánh mắt hăm mộ có, đó kỳ có, mà ánh mắt đồ kỳ dường như là đổ vào người Ân Tịch, lòng của cô có một tia khó chịu, cô chán ghét cảm giác như vậy, bởi vì cô không cho phép bản thân mình có bất kỳ cảm ứng gì với tên ác ma kia . . .

“Chúng ta đi khiêu vũ đi!” Trữ Dịch muốn giảm bớt nặng nề của Ân Tịch

“Không được, đột nhiên em cảm thấy có chút không thoải mái, nghĩ muốn về nhà sớm một chút, có thể chứ?” Ân Tịch nhỏ giọng đề nghị.

Trữ Dịch nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt mà ưu thương của cô, ‘Chẳng lẽ em đã yêu cậu ấy?’ Anh đã đoán ra, có điều là anh đang không muốn chấp nhận

mà thôi.

“Đề anh đưa em về.” Anh giờ tay vuốt ve mái tóc dài của cô.

“Hôm nay là sinh nhật của Trữ Hạ, tình cảm anh em của hai người lại tốt như vậy, cô ấy khiêu vũ trở về không thấy anh sẽ rất lo lắng, em có thể tự mình về được, hãy tin em”

Cô muốn một mình yên tĩnh suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên cô cảm thấy sợ hãi trước sự ôn nhu bao bọc của Trữ Dịch, bởi vì anh làm như vậy chỉ khiến cô càng thêm áy náy và tự trách mà thôi.

“Anh không muốn tách khỏi em, chúng ta cùng nhau tâm sự được chứ?” Anh thấy Ân Tịch đêm nay có gì đó là lạ, mà trước khi Thân Từ Duệ xuất hiện tựa hồ tất cả đều tốt lắm, chính là cậu ấy vừa xuất hiện Ân Tịch đã bắt đầu bài xích anh, anh muốn cô giải bày lòng mình.

Đôi mắt trong veo như nước của Ân Tịch dưới ánh đèn lóe sáng như ánh trăng vậy.

Trữ Dịch dắt tay cô, trực tiếp đi đến ban công tĩnh lặng của một căn phòng, so với vẻ náo nhiệt của buổi tiệc thì đây quả là một nơi rất tuyệt, trong sân nhay một đôi mắt từ đầu tới cuối vẫn chưa từng dời khỏi Ân Tịch, khi bọn họ rời đi đôi mắt đó càng trở lên thâm trầm.

Bóng đêm ôn nhu như nước, giống như tình cảm của Trữ Dịch dành cho Ân Tịch, ánh trăng sáng tỏ tựa như vẻ đẹp tĩnh lặng của Ân Tịch, vô cùng thuần khiết, thanh nhã.

“Ân Tịch, kỳ thật rất nhiều chuyện của em anh đều đã biết rõ, có điều anh không nói ra là bởi vì anh không muốn khơi gợi đến những vết thương này của em, bởi vì sự vui vẻ của em đối với anh quan trọng hơn tất thảy mọi điều gì.” Tay anh khoác lên bờ vai gầy guộc của cô, ánh mắt ôn nhu mà kiên định dừng ở đôi mắt đen láy của cô.

Ân Tịch có chút sững sốt, tròn lớn hai mắt, có vẻ lúng túng.

“Quá khứ, phải học được dũng cảm đối mặt, sau khi đối mặt rồi, mới có thể một lần nữa bắt đầu, như vậy em mới có thể vui vẻ, ở trong lòng anh, đó là điều quan trọng nhất.” Anh không chút do dự, dưới ánh trăng như vậy, anh phải ôm người con gái trước mặt mà anh yêu này.

Cả cuộc đời này anh phải cùng Ân Tịch hoàn thành một chuyện, anh tưởng tượng ra họ giống những đôi tình lữ khác đi dạo phố mua những đồ trang sức nhỏ, hoặc là cùng nhau ăn những món ăn vặt, bọn họ phải hợp tấu vi – ô – lông, anh sáng tác nhạc cho cô hát, bọn họ cùng sánh vai nhau đi đến cùng trời cuối đất, bọn họ còn phải cùng nhau nấu cơm, giúp đối phương lựa chọn quần áo . . .

Rất nhiều rất nhiều, từ việc nhỏ như là lãng lãng ngồi cùng nhau, hay là việc lớn như cùng nhau đi du ngoạn tất cả những cảnh đẹp trên thế giới này.

“Em thực sự có thể sao?” Ân Tịch tựa đầu chon ở trước ngực anh, trong lòng vẫn còn hoài nghi tất cả.

“Em nhất định có thể, em phải tin tưởng trên thế giới này có một người đàn ông như anh, vô luận em làm cái gì, vô luận em muốn cái gì, vô luận là em còn trẻ hay đã già . . . anh vẫn sẽ mãi mãi đứng ở bên cạnh em”

“Cám ơn anh, Trữ Dịch!” Ân Tịch nói với chính mình, hãy thử nhận tình yêu của người đàn ông này đi, thử cho chính mình một cơ hội bắt đầu lại từ đầu, có lẽ khi đó cô sẽ thực sự giống như Trữ Dịch nói, có thể vui vẻ.

Tại một ban công cách vách với bọn họ, Thân Từ Duệ lẳng lặng nghe được hết thảy, hần không quấy rầy mà lẳng lặng rời đi để lại một mình Trữ Hạ cô đơn.

“Trữ Dịch, lúc này mình nhường cho cậu. Nếu như cậu không thể làm cho cô gái chết tiết kia hạnh phúc, mình nhất định sẽ đoạt về, không từ bất kỳ cơ hội cùng thủ đoạn đề tiện đến cỡ nào, mình sẽ như vậy.” Thân Từ duệ chỉ có thể ở trong lòng chính mình tự nhắc nhở, năm năm trước Trữ Dịch đỡ cho hần một viên đạn, nếu như không phải Hạ Thiên Triệu đến kịp thì nhất định cậu ấy đã không thể sống sót được. Trữ Dịch cùng Hạ Thiên Triệu là hai người anh em mà đời này hần không thể tách rời, hần không thể cướp đi người con gái trên tay anh em của mình, bởi vì đó là người con gái mà Trữ Dịch yêu mười mấy năm nay. Hần tựa hồ chỉ có thể dùng tất cả những lý do này để an ủi chính mình.

Thành phố K tại một nơi khác, lại có những âm mưu đáng sợ được hình thành, khúc nhạc dạo trước bão táp luôn tĩnh lặng như vậy, ngay cả chị em nhà họ Tề cũng đang nghỉ ngơi lấy lại sức chờ đợi một cơ hội để xuất phát.

Khi mà Ân Tịch nghĩ đến tất cả có thể bắt đầu lại một lần nữa, thì từng chuyện từng chuyện lại đem tất cả hi vọng của cô đánh tan thành bọt biển.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Khúc nhạc dạo trước bão táp

Trong quán cà phê tĩnh lặng, có tiếng đàn dương cầm dịu êm thân nhiên, Ân Tịch đeo kính râm đi vào gian phòng mà mình đã hẹn trước.

Người đàn bà trong phòng mặc một bộ váy ngắn trễ ngực màu hung, khuôn mặt trang điểm cẩn thận, nhưng là khi cười lên hàng đống những nếp nhăn vẫn là bán đứng tuổi tác của bà ta.

“Di Hồng!” Ân Tịch mỉm cười chào một tiếng.

“Ân Tịch, lại đây ngồi đi, di Hồng cùng tâm sự với cháu.” Động tác trên tay bà ta không có dừng lại, bà ta nhẹ nhàng khuấy cà phê, sau đó lại nhẹ nhàng thổi thổi, nhìn thấy ly cà phê bắt đầu có những bọt nhỏ bà ta mới bắt đầu thưởng thức, động tác trong suốt quá trình cho thấy bà ta thập phần hưởng thụ hương vị của cà phê.

Ân Tịch nhẹ nhàng ngồi về phía đối diện với và ta, chờ bà ta lên tiếng.

“Gần đây cháu ở Hoa Đăng có vẻ cũng thuận lợi nhỉ. Chuyện này di Hồng phải chúc mừng cháu rồi.” Thanh âm của bà ta nghe có một loại trào phúng thân nhiên, cũng có thể là đang tỏ vẻ lịch sự.

“Cám ơn!” Trong đầu Ân Tịch tựa hồ chỉ có thể tìm được hai từ này để đáp lại.

“Biết vì sao hôm nay di đến đây tìm cháu hay không?” Bà ta đem vấn đề ném cho Ân tịch, mang theo chút hứng thú mà nhìn về phía cô.

“Chuyện này Ân Tịch phải nhờ di Hồng chỉ bảo thêm rồi.”

“Scandan lần trước, cháu có nghĩ tới ai là người tung ra hay không?” Bà ta không chút e dè đem vấn đề mấu chốt nói ra.

“Đoán nhưng mà cũng không chắc chắn lắm, nói như vậy khẳng định di Hồng đã biết là ai làm đi, bất quá tất cả đều đã qua rồi.” Ân Tịch cũng không muốn vạch mặt bà ta, lòng Ân Tịch vẫn luôn sáng ngời, cô không muốn hại bà ta phải bỏ vị trí trong giới giải trí, dù sao bọn họ cũng cùng một chỗ nhiều năm như vậy, có lẽ còn có một chút cảm tình đi.

“Cháu không muốn biết di cũng nói cho cháu là do chính di làm đó.” Tổng Hồng nhìn thẳng vào mắt Ân Tịch: “Bởi vì di đã từng nói qua, một khi cháu rời khỏi Thịnh Thiên thì giờ phút đó chúng ta đã là kẻ thù.”

“Cháu nhớ rõ, nhưng cháu cũng đã nói qua, chỉ cần di Hồng không làm khó cháu, cháu tuyệt đối sẽ không làm tổn hại đến Thịnh Thiên cùng chuyện của di. .”

“Việc quan trọng hôm nay di muốn nói với cháu chính là chuyện cha của Tiểu Úc là ai. Bí mật này ở trong lòng di đã quá nhiều năm rồi, bây giờ cần phải nói ra thôi.” Tổng Hồng lại nhẹ tay khuấy cà phê.

“Di Hồng cháu cũng không nghĩ muốn biết, di có thể không cần . . .”

“Hiện tại di nói cho cháu biết, là muốn cho cháu có sự chuẩn bị trước, nếu như tất cả các cơ quan truyền thông đều đồng loạt tung tin thì cháu cũng không cần phải trốn chạy sự thật này.”

“Di Hồng tại sao di phải tuyệt tình như vậy chứ, kỳ thật tất thảy những điều di làm cháu đều biết rõ, nhưng là cháu không muốn chúng ta phải trở mặt, tính cách của cháu thế nào di đều đã hiểu rõ.”

Tâm tình của Ân Tịch có chút kích động, thù đoạn của Tổng Hồng rất độc ác, nghĩ muốn bức cô đến đường cùng, phong ba vừa mới bình ổn lại lần nữa cuộn trào lên.

“Ba của Tiểu Úc là ai kỳ thật rất dễ dàng đoán ra, bởi vì cháu biết rõ, tổng giám đốc Thịnh Thiên là kẻ thích chơi đùa thế bào, bốn năm trước, hắn ta cực kỳ ham thích đem nữ nhân bịt kín mắt, dùng bạch bao trùm lấy thân thể cô gái đó, đặc biệt hắn ta cực kỳ thích chơi đùa với xử nữ.”

Lời nói của bà ta nghe thực sự lãnh đạm, khóe miệng lại khẽ nở nụ cười âm độc.

“Không Tôi không tin” Theo trực giác Ân tịch lên tiếng phủ định, làm sao lại có thể là cái tên biến thái kia được? Chỉ cần nghĩ đến khuôn mặt hắc, Ân Tịch đều đã cảm thấy dạ dày co thắt, tất cả đều muốn ói ra.

“Cháu không tin hay là không muốn tin?” Bà ta kéo kéo một sợi tóc của Ân Tịch: “Kẻ cướp đi đêm đầu tiên của cháu chính là Thân Tử Kiêu.”

Đôi mắt trong veo của Ân Tịch trở lên trống rỗng, trừ bỏ khoảng không vẫn chỉ là khoảng không.

Tổng Hồng lại lạnh nhạt nhấp một ngụm cà phê, nhẹ giọng mà nói: “Ly cà phê hôm nay có lẽ uống không trôi, di Hồng hy vọng về sau con đường cháu càng rộng mở.”

Tiếng giày cao gót chậm rãi đi xa, thân thể Ân Tịch vẫn cứng ngắc tựa như bã cao su dính chặt trên ghế.

“Thân lão đại, có một tin tức rất đáng kinh sợ.” Trong phòng A Khôn kích động báo cáo.

“Nói đi.”

“Con gái cùng bà ngoại của Hứa Ân Tịch chưa có chết.”

Căn phòng ngưng trọng khoảng 10s, sau đó là tiếng cười cuồng ngạo, ước chừng phải kéo dài đến 30s sau, ông trời đúng là giúp hần.

“Tôi muốn nhìn thấy bọn họ ngay bây giờ.”

“Vâng, lão đại.”

Nằm trên bàn hút thuốc phiện, tâm tình Thân Từ Kiều không thể ngừng kích động, con gái cùng bà ngoại Hứa Ân Tịch cư nhiên chưa có chết, vốn đang hậm hực không biết làm thế nào mới có thể ép Hứa Ân Tịch gả cho chính mình, mà tin tức vừa rồi đều khiến cho mọi phiền não của hần tan tành mây khói.

“Hứa Ân Tịch cô còn yếu điểm gì chí mạng hơn điều này chứ? Cô cứ ngoan ngoãn mà đợi gả cho tôi đi.”

Trong kho hàng hôn ám truyền đến thanh âm tê tâm liệt phế, còn có tiếng quát tháo giận giữ của đàn ông.

“Mày có nói hay không hả?” Một cái gậy hung hăng nên ở trên người một người đàn ông.

“Tao không, mày có hỏi tao trăm lần tao cũng không nói.” Người đàn ông tựa như thép kiên cường siết chặt răng, cho dù phải chịu bao nhiêu thống khổ cùng đau đớn hần cũng không thể bán đứng tam tiêu thư.

“Cho mày mạnh miệng” Ánh mắt người đàn ông kia lộ ra hung ác, tức giận nói, “Dung Mạnh, lấy muối cùng nước lại đây.”

Một người phục vụ phòng nho nhỏ tiếng đáp lại: “Vâng, anh Hàn.”

Không lâu sau, muối cùng nước đều đã đặt trước mặt Hàn ca, khuôn mặt hần hung ác nhìn về phía người đàn ông bị đánh đến sắp hấp hối kia, hần không tin dùng mọi hình thức tra tấn hần vẫn không moi được gì. Hừ!

“Lí Tân Vĩ nằm ở trong tay tao, chịu thua đi, bằng không đợi lát nữa không có quả ngon mà ăn đâu, nể tình anh em một thời tao cho mày một cơ hội nữa.” Hàn ca lại bắt tay đụng chạm vào mớ gậy gộc.

Lí Vĩ ngẩng mắt lên mang theo khuôn mặt khí suất đã bị máu me che phủ.

“Mày có thể làm gì tao cũng có thể chịu được, mày phản bội Hạ gia, mày không xứng xưng anh em với tao.” Lí Vĩ phun một ngụm nước bọt vào mặt hần. Đôi mắt phát hỏa tựa như muốn băm nát kẻ trước mặt ra.

“Con mẹ nó!” Hàn ca bị nhổ nước bọt vào người, bật người đứng dậy bắt đầu phản kích đem mớ gậy gộc trong tay không ngừng đập xuống: “Tao cho mày nhỏ Tao cho mày nhỏ Tao cho mày nhỏ”

Lí Vĩ cắn chặt răng, mặc cho gậy gộc không ngừng nện trên người hần gây mấy cái xương sườn hần thực không thể nhớ rõ, chỉ hy vọng mau chóng chết đi. Hần càng ngày càng từ từ lâm vào hôn mê bất tỉnh.

“Dám giả chết, ông mày sẽ không bỏ qua cho mày, đem nước đến đây.”

Tay đàn em bên cạnh nhanh nhẹn mang nước đến, Hàn ca trực tiếp hướng trên người hần mà dội, Lí Vĩ toàn thân bê bết máu chốc lát đã tỉnh lại.

“Mang muối lại đây cho tao. Mày dám chọc ông, ông cho mày ném thử cái gì gọi là sống không bằng chết.” Hần vẫn tức giận vì bị nhổ nước bọt ban nãy, hiện tại hần là trợ thủ bên người A Khôn và Tống Hồng hần lại sợ Lí Vĩ Sao?

Hàn ca dùng muôi đang định sát lên người Lí Vĩ.

“Dừng tay.” Thanh âm bén nhọn của một người đàn ông vang lên, bước chân cũng càng ngày càng nặng, càng ngày càng tới gần.

Hàn ca xoay người lại, thấy người đi tới hần lập tức đổi sắc mặt niềm nở cười, “Anh Khôn, anh đến thực đúng lúc, em đang bức cung tên này.”

“Kết quả thế nào?” A Khôn nhìn thấy Lí Vĩ thực đã bị tra tấn đến bị dị tật, nghĩ đến việc sẽ không được kết quả gì, tên này cũng chỉ là phế vật vô tích sự.

“Chưa có, bất quá em có rất nhiều hình thức tra tấn, nếu muối không được em sẽ dùng dao.” Mặt hần cười hi hi, lấy ra một con dao nhỏ sáng bóng bén nhọn.

“Mày giết nó, nó sẽ nói ra cho chúng ta biết người hần giấu ở đâu sao?” A Khôn dè dặt lửa giận trong lòng.

“Yên tâm đi anh Khôn, em không ngốc như vậy, em sẽ không giết nó, em chỉ muốn cho tiểu đệ đệ của hần ăn thêm chút khổ cực mà thôi, nếu không nói, em liền một đao dứt khoát, khiến cho hần vĩnh viễn không còn là đàn ông nữa.” Hần bày ra bộ mặt tà ác.

A Khôn ngay cả nhìn cũng không nghĩ muốn nhìn một cái, chỉ liếc mắt nhìn hai người thủ hạ một cái.

Hiểu được ám hiệu của A Khôn, hai người đó tiến lên đi đến trước mặt Hàn ca, ý bảo hấn rời đi.

Hàn ca có chút khó hiểu lớn tiếng hỏi: “Anh Khôn, anh định làm gì thế? Cảm thấy em không làm được việc sao? Em có biện pháp, anh tin tưởng em đi.”

“Tao không thích người dùng bạo lực, tao thích dùng cái này để tự hỏi.” A Khôn chỉ vào đầu mình, ý bảo với Hàn ca hấn là tên phế vật không có đầu óc.

“Anh Khôn, anh cho em một cơ hội nữa, em sẽ dùng đầu óc. Em sẽ dùng đầu óc.” Hàn ca vội giải thích, sợ A Khôn không coi trọng mình nữa, hấn đã phản bộ Hạ gia, hiện tại chỉ có thể nương nhờ vào bên cạnh Thân Tử Kiều, bằng không hấn chỉ có đường chết.

“Được tao cho mày một cơ hội, mày nói đi, trừ bỏ dùng bạo lực mày nói xem có cách nào để hấn nói cho chúng ta biết người chúng ta muốn tìm ở đâu?”

“Hiện tại Lí Vĩ chỉ còn một người mẹ già có giá trị lợi dụng, em biết mẹ hấn ở đâu, chúng ta có thể lợi dụng mẹ nó để đạt được cái mà chúng ta muốn, chắc chắn là có thể.” Hàn ca lấy lòng đứng ở trước mặt A Khôn, tựa như một con chó đang chờ chủ nhân bắt nạt.

“Nguyên lai cái đầu của mày vẫn còn dùng được.” A Khôn liếc một cái, A Lượng cùng A Đường đứng ở phía sau hấn lại lùi về sau.

“Cổ Hàn mày là thằng chó chết, Lí Vĩ tao có thành quý cũng sẽ không tha cho mày” Vừa nghe hấn nhắc đến mẹ, toàn bộ thần kinh của Lí Vĩ đã căng cứng, hấn chỉ hận mình không thể một đao giết chết hấn, càng hận chính mình cả khả năng tự sát cũng không có, còn liên lụy đến mẹ.

A Khôn vui vẻ ra mặt, xem ra Lí Vĩ là người rất hiểu thảo, có lợi thế này, hấn tin tưởng, hấn có thể tra ra người hấn cần tìm, hấn ngoài cười nhưng trong không cười nhìn tất cả màn này.

Toàn khu vườn tràn ngập sắc hoa oải hương, dưới ánh nắng càng tỏa hương thơm ngát. Dưới con đường mòn nhỏ một tiểu cô nương mặc một chiếc váy xinh đẹp, đang lắc lư cái eo nhỏ, miệng ngâm nga một bài hát, thanh âm dễ nghe lọt vào tai.

Nụ cười của nó ngây thơ mà lãng mạn, lộ ra vẻ đáng yêu của trẻ con trước rừng hoa oải hương thanh nhã, còn nhỏ tuổi nhưng nó đã lộ ra đáng vẻ xinh đẹp, sau này lớn lên nhất định sẽ là một đại mỹ nhân vạn người mê, vạn người thần phục.

Ánh mắt cười rất sáng khoái, hái những bông oải hương cho vào trong túi nhỏ, hưng phấn như một con mèo nhỏ tìm được đồ chơi, ngẫu nhiên lại xoa xoa đầu nói chuyện với Tiểu Lạp (Tiểu Lạp: một con chó nhỏ toàn thân màu trắng rất đáng yêu), đây là món quà mà cụ ngoại Tần Phương vô tình nhặt được khi nó bị lạc trên đường, cũng là bạn bè duy nhất chơi cùng Tiểu Úc lúc này.

Nó đang vui vẻ hưng phấn đuổi theo một chú chuồn chuồn nhỏ, thân thể nho nhỏ lắc lư, nó đang rất vui vẻ.

Mẹ hai ngày nữa sẽ đến thăm nó, nó đã lâu không gặp mẹ Ân Tịch. Khi gặp mẹ nó nhất định phải nhào vào ôm thật chặt, hôn mẹ thật nhiều mới thỏa lòng, nó còn muốn hỏi mẹ coi đã tìm được ba ba cho nó chưa?

Nó sẽ nói với mẹ: “Tiểu Úc thực ngoan, vì muốn cho mẹ nhanh chóng tìm được baba, mỗi ngày nó chỉ có thể chơi cùng Tiểu Lạp, nhưng nếu như mẹ có thể tìm được baba, nó nguyện ý vẫn chơi cùng Tiểu Lạp.”

Hai bím tóc của Tiểu Úc dính rải rác lên ngọn hoa oải hương, cả người con bé đều bắt đầu có mùi thân nhiên của hoa oải hương, nhưng nó rất thích, nhất định khi mẹ đến thăm nó phải để cho mẹ thấy được cả người nó tràn ngập mùi hương hoa oải hương.

Cái đầu nho nhỏ của nó chứa đựng suy nghĩ nho nhỏ, lại hoàn toàn không phát hiện được có một đôi mắt ma mãnh đang dần dần tiếp cận mình, từng bước từng bước một đi về phía vườn hoa oải hương.

Người đàn ông đeo kính râm, phát hiện ra một cái túi nhỏ, lộ ra nụ cười vui vẻ, rốt cục hấn cũng tìm ra nó.

“Cháu gái nhỏ, chú cùng cháu chơi đi.” Hấn đi đến bên người Tiểu Úc, nhẹ giọng nói.

“A . . .” Tiểu Úc bị thanh âm bất ngờ làm cho giật mình nhảy dựng lên.

“Đừng sợ, chú là đến chơi cùng cháu thôi.” Hấn bắt đầu thủ dùng ngữ khí của trẻ con để làm quen với nó, xem ra đứa bé này rất dễ thương, có chút phần nộn, bộ dáng lại rất đáng yêu, đôi mắt đen láy sáng trong như trân châu, cánh mi cong dài mấp máy, khiến cho người ra có cảm giác muốn chạy đến ôm nó, véo véo nó.

“Cháu không muốn chơi với chú, sau lưng chú có rất nhiều người hầu, thật đáng sợ nha.” Tiểu hài tử theo bản năng trả lời hấn.

“Nghe chú nói, đi đến đây cùng chú, chú ôm một cái.” A Khôn tựa hồ rất muốn đùa giỡn con bé này, mùi hoa oải hương làm cho thần kinh căng thẳng của hấn có một tia thoải mái.

“Không muốn, không muốn, các người là người xấu, Tiểu Úc không muốn chơi với chú bại hoại.” Con bé theo bản năng đề phòng.

Mẹ đã từng nói với nó không được tiếp cận người xa lạ, cụ ngoại cũng đã nói với nó, trừ di Hạ Vũ cùng chú Lí Vĩ ra nó không được chơi với ai hết.

Ánh mắt A Khôn biến đổi, lộ ra sự hung ác nguyên bản.

Tiểu Úc sợ tới mức lùi ra sau vài bước, cũng không dám lên tiếng, nó ở trong lòng nói cho mình biết phải chạy trốn, nó muốn chạy tới nơi bí mật báo cho cụ ngoại.

Một đứa bé nhỏ như nó lấy đầu ra sức mà đối kháng ba tên ác ma hung thần kia chứ, Tiểu Úc không chạy được hai bước, đã bị A Khôn tóm lấy, tựa như điều hâu tóm chặt con gà con vậy.

“A, chú là người xấu, buông ra, cháu không muốn chơi với chú, chú là người xấu, chú bắt nạt trẻ con, chú cảnh sát sẽ đến bắt chú, chú buông . . .” Tiểu Úc lại càng không ngừng huy động thân thể nhỏ bé của mình muốn thoát khỏi ma vuốt của hắn, chính là khí lực nhỏ nhỏ của nó không có nửa điểm tác dụng.

A Khôn kẹp nó bên tay trái, ra lệnh nói, “Đem đây từng lấy ra đây.” Thân thể không an phận của nó bỗng nhiên cứng lại.

Tiểu Úc nghe được người ta muốn trói nó, mờ lớn đôi mắt xinh đẹp nhìn ba chú bại hoại, trực giác nhỏ nhỏ của nó nói cho nó biết, những người đó nhất định là những kẻ phóng hỏa đốt nhà nó, bọn họ đều là người xấu.

Nó hung hăng hướng cánh tay của A Khôn mà dùng sức cắn, nó muốn cho bọn họ biết sự lợi hại của nó, nó không phải là đứa bé dễ bị bắt nạt, nó lớn lên còn phải tìm baba cho mẹ nó, còn phải bảo vệ mẹ, trước mắt nó phải bảo vệ chính mình.

Mẹ từng dặn nó chuyện gì cũng phải tự mình xử lý, đừng để cho người lớn phải bận tâm.

“A” Tay A Khôn bị Tiểu Úc cắn nhẹn không được hết lên một tiếng buông lỏng ra

“Con nhỏ đáng chết.” A Khôn nhỏ giọng rống hận, gờ tay trái lên hung hăng tát thật mạnh lên mặt Tiểu Úc, thân thể nó lao đảo một cái cố gắng lắm mới đứng vững lại được.

Nhưng mà nó đau quá, có cái gì từ trong miệng nó chảy ra, nó rất muốn gặp mẹ cùng cụ ngoại, còn có di Tiểu Hạ, chú Lí Vĩ nữa.

Khỏe miệng Tiểu Úc thực đã tứa máu, tóc cũng rối bù lên.

“Đem nó trói lại.” A Khôn tức giận, nhìn dấu răng cắn trên tay, còn rất sâu, cư nhiên hắn lại bị một con ranh khi dễ.

“Vâng, anh Khôn, tay của con bé này bị mảnh thủy tinh xé rách, có cần phải tiêm thuốc cho nó hay không?” A Lượng nhìn về phía A Khôn hỏi.

“Không chết đâu mà lo, không cần, trói lại chờ lão già kia về nữa, xong chúng ta về báo cáo kết quả công việc.” A Khôn phẫn uất nhìn về phía ánh mắt uất hận của Tiểu Úc.

“Còn nhỏ tuổi mà đã biết cắn người, còn dám trừng mắt với người lớn, mày còn dám trừng nữa tao móc mắt mày ra cho chó ăn.” Tâm tình của A Khôn cư nhiên lại bị kích động đến đỉnh điểm trước mặt một tiểu cô nương, đây có lẽ là do hắn thường xuyên phải chịu lửa hận của người khác.

Tiểu Úc bị một vòng lại một vòng cột chặt thân thể, tuyệt không động rạng. Đột nhiên trong vườn vang lên thanh âm khác lạ.

“Gâu. . .Gâu. . .Gâu. . .” Là tiếng của Tiểu Lạp, nó chạy tới nhìn thấy chủ nhân bị bọn người này khi dễ nó phần nộ hướng bọn chúng sủa nặng lên, ý bảo bọn chúng lập tức thả Tiểu Úc ra.

“Giết con súc sinh kia cho tao.” A Khôn cực kỳ chán ghét khi nhìn thấy Tiểu Lạp điên cuồng, lòng hắn cực kỳ chán nản, chỉ cảm thấy chuyện không tốt sắp xảy ra.

“Đừng, tao có thể lo được, Tiểu Lạp chạy mau, chạy mau!” Tiểu Úc lớn tiếng hét với Tiểu Lạp, Tiểu Lạp lại tựa như không để ý tới lời của nó, càng ra sức hướng những người này sủa nặng lên.

Thấy bọn chúng không có phản ứng gì, nó hung hăng chồm đến bên người A Đường, hung hăng cắn vào chân hắn, nó phải cứu cô chủ nhỏ của nó, đó là việc duy nhất mà một con chó như nó phải làm.

“A, cứu mạng!” A Đường bị Tiểu Lạp cắn đau, nhất thời hét lên.

“Cổ Hân, giết nó đi.” A Khôn liếc mắt một cái, chỉ thấy Cổ Hân rút ra một con dao nhỏ chói lọi, hướng thân thể Tiểu Lạp mà đâm tới, Tiểu Lạp miễn cảm nhận thấy, lập tức quay lại hướng vị trí chí mạng của Cổ Hân trực tiếp cắn thẳng vào, muốn lấy mạng hắn.

“A . . .” Nơi đó của Cổ Hân dần dụa máu điên cuồng hét lên khiến cho A Đường và A Khôn cũng phải kinh sợ.

Ngay cả Tiểu Úc cũng phải ngây người, thì ra Tiểu Lạp hung mãnh như vậy, nó vẫn không tin nổi, bởi vì khi bọn nó ở cạnh nhau, Tiểu Lạp vẫn ngoan ngoãn như vậy mà đi theo nó.

“A Đường, nhanh đi cứu hắn.” A Khôn tựa hồ cũng có chút sợ hãi, chỉ có thể phân phó A Đường.

Kỳ thật Tiểu Lạp chẳng qua chỉ là con chó nhỏ sao có thể sánh với ba người đàn ông to lớn như bọn chúng, sẽ không có vấn đề gì khi đối phó, nhưng mà cái chính là đột nhiên bị nó hung hăng nhiều loạn mà dọa tới.

A Lượng huy động toàn bộ dũng khí hướng Tiểu Lạp đá, Tiểu Lạp lại nhanh chóng buông Cổ Hàn ra, hung hăng hướng A Lượng cắn nữa, Cổ Hàn ôm lấy điểm chí mạng của mình lớn tiếng khóc lên, ông trời thực sự là không có mắt, hấn muốn cắt đứt của Lí Vĩ, hiện tại lại bị Tiểu Lạp đem điểm chí mạng cắn mất.

Thấy Tiểu Lạp vồ vập chạy đến, A Đường theo bản năng thu hồi chân lại, hấn sợ lại bị như Cổ Hàn.

“Một lũ vô dụng.” A Khôn tức giận mắng, đột nhiên bình tĩnh lại, rút khẩu súng sau lưng ra, hướng Tiểu Lạp bắn liên tục hai phát.

Tiểu Úc lớn tiếng hét: “Tiểu Lạp chạy mau, chạy mau tao sẽ trở về tìm mày.”

Nghe được tiếng súng, Tiểu Lạp theo bản năng né mình sang bên, như hiểu được ý tứ của Tiểu Úc, rất mau chạy quanh một hồi, sau đó mới lượn vào bụi oải hương chạy đi.

Lúc này tâm tình Tiểu Úc mới bình tĩnh trở lại, cũng may Tiểu Lạp không bị thương, bằng không khẳng định nó sẽ thương tâm chết mất.

“Tiểu Lạp ngàn vạn lần đừng có quay lại, ngoan ngoãn chờ tao trở về tìm mày.” Tiểu Úc nhẹ giọng nói.

“Khôn ca, hiện tại làm sao bây giờ?” A Đường vội vàng hỏi.

“Chờ mụ già trở về, bắt không được người đừng nghĩ rồi khỏi đây.” Trong mắt A Khôn phần nộ càng sâu hơn, xem ra hấn nhất định phải bắt bằng được hai người một già một trẻ này, cư nhiên lại khó khăn đến vậy, suýt nữa còn bị chó cắn chết hai đàn em thân cận.

“Anh Khôn, xin anh cứu em” Cổ Hàn cơ hồ chạy tới, hấn vốn nghĩ cố gắng biểu hiện để lập công, khiến cho A Khôn không thất vọng, không ngờ bây giờ cái mạng nhỏ của hấn cũng khó giữ.

“Mụ già kia đi đâu rồi?” A Khôn cơ hồ không để ý đến Cổ Hàn, mà là kéo kuôn mặt Tiểu Úc về phía mình.

“Không biết.” Tiểu Úc lác đầu trả lời, nó chỉ cầu mong cụ ngoại đừng có xuất hiện, ngàn vạn lần đừng có xuất hiện, hấn là cụ đi mua một chút đồ ăn gì đó, chắc là đi mua bánh kem cùng bánh quy bên cửa hàng của ông Tây kia, như vậy cụ ngoại còn lâu mới trở về . . . Nhưng mà . . . nó rất sợ. . . .

“Tiểu Úc . . . Tiểu Úc . . .” Thanh âm của Tần Phưong lại ngay lúc này vang lên, trong tay cầm một con thú bông nhỏ cùng một túi bánh quy, khi vừa bước chân vào vườn hoa, đã bị hoàn cảnh trước mắt này dọa tới, vội vàng chạy đến trước mặt Tiểu Úc.

“Cụ ngoại, mau chạy đi.”

Khi mà bà vừa lấy lại tinh thần, cơ hồ thân thể đã bị A Đường giữ chặt lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Chiêu tra tấn của Tiểu Úc

Một chiếc xe thể thao dừng trước mặt một tòa biệt thự xa hoa, ngay sau đó tiểu Úc cùng cụ ngoại Tần Phưong cũng bị túm xuống dưới.

Tiểu Úc là lần đầu tiên nhìn thấy căn phòng lớn xa hoa như vậy, ánh mắt mờ lớn khoan khoái nói: “Oa lớn như vậy, còn có thủy tinh rất đẹp.” Tựa như nó đã quên toàn bộ chuyện mình bị bắt cóc vậy, đây là bản tính trời sinh của nó, cái gì cũng không e ngại tuyệt đối bất đồng với Ân Tịch khi còn nhỏ.

Nó cũng không có sự ngạo mạn, khi gặp khó khăn, nó tìm mẹ Ân Tịch, mẹ Ân Tịch luôn nói với nó ‘đó là chuyện nhỏ, tự xử lý đi’, lần nào cũng thế, bởi vậy với bất kì sự tình gì nó cũng không có e ngại.

“Chú bại hoại, cháu và cụ ngoại rất khát, chú cho cháu và cụ một ly nước, được không?” Bởi vì chân của nó bị trói, nên chỉ có thể nhảy cóc đến trước mặt A Khôn

Biểu tình không chút e ngại cùng sợ hãi như vậy, làm cho A Khôn kinh sợ trong chốc lát, đứa nhỏ này sao thế, không khóc cũng không nháo, trong tình huống này cư nhiên còn kêu khát nước muốn uống nước.

“Đi lấy cho bọn họ ly nước thật lớn, không có chút nữa Thân lão đại đến lại bảo chúng ta ngược đãi bọn họ.” A Khôn liếc mắt nhìn A Đường.

Khi nước được mang đến trước mặt, Tiểu Úc lại vẫn như trước bất động.

“Tại sao mày còn chưa uống?”

“Tay của cháu đều bị cột rất đau làm sao mà uống được chứ?” Nó bày ra bộ dạng ủy khuất nhìn hai người bọn hắn.

A Khôn bắt đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xổm xuống, tự mình bưng nước cho nó uống, có lẽ là lực quá mạnh, cũng có lẽ là Tiểu Úc cố ý toàn bộ nước chưa có nuốt vào nó liền làm bộ bị sặc ói ra toàn bộ, hơn nữa lại là ói hết lên mặt A Khôn.

“Khụ . . . khụ . . .” Tiểu Úc làm bộ ho do bị sặc, như là rất khó chịu.

A Khôn bị ói nước vào mặt tức giận còn chưa có phát tác, khuôn mặt ủy khuất của Tiểu Úc lại đã ngược lên.

“Thức thức này thật là xấu, muốn Tiểu Úc sặc chết sao? Tiểu Úc thực sự không đáng yêu như vậy sao? Ô. . .” Đôi mắt to tròn của nó đã muốn tràn ngập hơi nước.

Biểu tình của nó tuyệt đối không thể nhìn ra là đang giả bộ, mà bộ mặt của nó lại khiến A Khôn nghi ngờ chính mình, chẳng lẽ hắn thực sự làm con bé bị sặc sao?

Tần Phương nhìn hết thấy điều này, trong lòng đều biết rõ là Tiểu Úc đang đùa giỡn, mấy chiêu này của nó có thể dọa người ta chết khiếp, từ nhỏ đã thông minh như vậy rồi, rất nhiều chuyện đều tự xử lý khiến cho ngay người lớn cũng bất ngờ.

“Tiểu Úc, cháu thế nào rồi? Có bị sặc hay không, đừng dọa cụ ngoại.” Tần Phương đi qua, cùng giỡn cùng đùa chất nhỏ của mình.

“Cụ ngoại, không phải cụ nói chú đều là người tốt sao? Chú Li Vĩ đối với Tiểu Úc rất tốt, nhưng mà chú này lại hư như vậy, Tiểu Úc sợ lắm!” Nó tựa đầu cọ cọ vòng trong lòng cụ ngoại bày ra bộ dáng rất sợ hãi.

“Tiểu Úc đừng cảm nhát, đừng sợ, chú rất thích chơi với con, về sau chú cũng sẽ có đứa nhỏ, chỉ có yêu thương đứa nhỏ của người khác thì sau này đứa nhỏ của chú ấy mới được người khác yêu thương, đây là chú đang muốn chơi với con thôi.”

“Thì ra là như vậy? Chú cùng con chơi trò chơi.” Tiểu Úc lại mở to đôi mắt vô tội, “Chú ơi cháu muốn đi tiểu, thực gấp thực gấp.”

Nó bắt đầu cựa quậy thân thể nhỏ bé của mình, hai cái đùi lại khép chặt vào, làm bộ đáng thực là cấp bách.

Tiểu hài tử nói gì cũng không quan trọng sao? Tới cũng nhanh mà đi cũng mau quá

A Khôn cực lực chịu đựng chuyện này không dám có sơ suất gì, Thân lão đại đã nói không được để cho bọn họ bị bất cứ thương tổn gì, có muốn thương tổn cũng nhất định là do hắn định đoạt.

“A Lượng, mày trông bà già này, tao mang tiểu quý này đi toilet.” Nói xong, hắn ôm lấy Tiểu Úc liền hướng nhà vệ sinh đi đến, do phải dấu người, tạm thời ở đây không có người hầu.

A Khôn chỉ còn cách là cởi bỏ dây thừng cho nó đặt nó ngồi lên trên bồn cầu, đang muốn rời đi, Tiểu Úc đột nhiên oa oa khóc lớn lên.

“Bà cô của tôi, cháu lại làm sao vậy?” A Khôn lần đầu tiên bị một đứa bé tra tấn đến sắp phát điên rồi.

“Cháu sợ lắm, chú đừng đi.” Tiểu Úc lay động thân mình, mở lớn đôi mắt to tròn ngập nước nhìn hắn, rất hy vọng hắn ở lại cùng nó.

A Khôn đứng là bắt đắc dĩ, chỉ có thể đứng ở bên cạnh, chờ nó đi vệ sinh xong.

Nhưng mà . . . Nhưng mà nó ăn cái đồ vật gì mà sao đi vệ sinh lại thú vị như vậy, thú quá . . .

Trong lòng Tiểu Úc lại thầm cười trộm, nguyên nhân là sáng nay ham ăn, thừa dịp cụ ngoại không có để ý, trộm ăn hơn chục miếng khoai chiên, nghĩ đến đó, trong lòng Tiểu Úc càng vui vẻ, nếu hiện tại nhất định bị nhốt ở đây, vậy nó tha hồ mà tra tấn bọn họ đi.

“Chú ơi, cháu xong rồi, chú giúp cháu lau đi, nhanh lên nha.”

“Cái gì?” Âm lượng của A Khôn so với bình thường phải cao hơn mấy chục đề-xi-ben, hắn sắp điên rồi, hắn thân là trợ lý đặc biệt của tổng giám đốc công ty giải trí Thịnh Thiên mà lại phải thay một con nhỏ lau thiếu thí thí.

“Tại vì Tiểu Úc không biết lau, trước kia đều là mẹ cùng cụ ngoại giúp cháu, hiện tại chỉ có chú thôi.” Mắt to của nó lại bắt đầu tấn công, sáng lóe lên, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất hướng về phía hắn đồ đồ lên.

Hắn thật sự là không thể nó gì nữa, sắp điên tới cực điểm rồi, nhưng vẫn phải chịu đựng giúp nó lau tiểu thí thí, còn xả nước nữa chứ . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Tai họa ẩn nấp

Khi A Khôn mang Tiểu Úc trở lại, khuôn mặt A Khôn tựa cá chết vậy, trông như là bị người ta ngược đãi vô số lần, nhưng Tiểu Úc lại vô cùng hưng phấn, khi A Khôn đưa nó đi vệ sinh lúc đó hân đã còi trói cho nó.

Thân Từ Kiều đứng ở phòng khách, khuôn mặt vui mừng của Tiểu Úc đã hấp dẫn toàn bộ hân.

Tiểu cô nương này đáng yêu tựa như thiên sứ vậy, đây là con gái của Hứa Ân Tịch và Thân Từ Duệ, trong lòng hân thân nhiên dâng lên cổ ghen ghét, nếu như năm đó người lên giường của cô chính là hân, như vậy cô bé này là của hân, mà không phải của Thân Từ Duệ.

“Chú này thật đẹp trai, nhưng mà vẻ mặt sao lại khó coi như vậy chứ?” Tiểu Úc thực sự đã không cảm thấy lạ lẫm gì, nên hành động rất không suy nghĩ.

Thân Từ Kiều trừ bỏ ánh mắt, bề ngoài giống Thân Từ Duệ đến 50% tuy rằng bọn họ là anh em cùng cha khác mẹ, nhưng đều là tinh anh trong tinh anh, một người tốt đẹp, một kẻ hư hỏng.

“Cháu tên là Hứa Tiểu Úc?” Tựa như là làm việc thừa thãi, Thân Từ Kiều hỏi.

“Chú thật là thông minh, ngay cả tên cháu là Hứa Tiểu Úc cũng đoán ra, thật là lợi hại nha.” Ánh mắt cười mỉa hoặc, đáng yêu của nó làm cho người ta rất muốn ôm chầm nó vào lòng.

Biểu tình cứng ngắc của Thân Từ Kiều có một tia mềm mại, cứ cho là hân lợi dụng đứa bé này để ép Hứa Ân Tịch gả cho hân, nhưng hiện tại dù sao cũng phải diễn trò, vậy diễn nhập vai một chút đi.

“Cháu biết ta là ai không?” Thanh âm của hân lần đầu tiên nhu hòa như vậy.

Tiểu Úc lắc đầu không biết.

“Ta là ba của cháu, baba của cháu, đoán ra chưa?” Thân Từ Kiều bắt đầu giáo huấn tư tưởng cho Tiểu Úc, hân phải làm cho nó nhận thức hân là baba của nó.

Lời của hân vừa dứt ngay cả Tần Phương cũng cứng người lại.

“Các người có phải là làm rồi không?” Thanh âm của bà có chút run rẩy, người đàn ông trước mắt nhìn cũng không phải là người lương thiện gì.

“Hứa Ân Tịch từng có tiếp xúc da thịt thân mật với một người đàn ông xa lạ, tôi chính là người đó, đứa bé này là con tôi.”

Lời nói của Thân Từ Kiều dứt khoát khẳng định, không cho phép kẻ nào dám hoài nghi.

“A Lượng, cời dây thừng ra cho bà ngoại, đó là khách quý của chúng ta đấy, phải đối xử tử tế.” Thân Từ Kiều lộ ra nụ cười tuần tú rất ít gặp.

“Đến đây, Tiểu Úc.” Hân nhẹ nhàng ôm lấy nó đến trước mặt mình, “Baba giúp con cời dây thừng.”

“Chú thật sự là baba của cháu sao?” Tiểu Úc nghi hoặc nhìn người đàn ông trước mắt này, cứ cho là hân rất tuần tú đi, nhưng nó không thích hân, mà sao mẹ lại có thể thích hân chứ?

Mẹ nếu như không thích hân vì cái gì phải cùng hân sinh Tiểu Úc ra? Vấn đề này thật là phức tạp, chút nữa nó phải hỏi mẹ Ân Tịch mới được. Vì sao lại tìm một người baba mà nó chán ghét chứ?

“Tiểu Úc, gọi baba đi.” Thân Từ Kiều ở một bên giúp nó cời trói, một bên dỗ nó gọi baba.

“Chú, lừa trẻ con là không tốt, mẹ Ân Tịch đã từng nói, baba không thể gọi bừa được.” Tiểu Úc thông minh lấy mẹ ra làm cứu viện.

Thân Từ Kiều tựa hồ nghĩ muốn nói gì nhưng miệng chỉ gật gật sau đó cũng không có nói cái gì.

~~~~~Vficland~~~~~

“Tất cả những điều này đều là sự thật sao?”

“Vâng, xác định là thật, người là tôi tự mình bắt về.” Người đàn ông tháo kính mắt xuống, lộ ra khuôn mặt chính là A Đường.

Khuôn mặt cô gái bỗng tái nhợt lạnh như băng, ánh mắt từ từ nổi lên hung ác.

“Thân Từ Kiều thực sự nói Hứa Tiểu Úc là con gái của hân sao?” Tề Tư Di lại lần nữa hỏi xác nhận lại.

“Đúng vậy, Tề tiểu thư.”

“Được rồi, tôi đã rõ, anh lui ra đi, có chuyện lớn nhỏ gì đều phải báo cho tôi trước” Khẩu khí của cô ta tựa như mang theo mệnh lệnh, ngược lại lại dịu đi nói tiếp: “Lần này làm rất tốt, 100 vạn tôi sẽ chuyển khoản ngay, có tin tức tốt tôi sẽ ra giá cao hơn.”

“Tạ ơn Tề tiểu thư, nhất định tôi sẽ cố gắng hết sức.” A Đường cam đoan nói.

“Thân Từ Kiều, người định lợi dụng Hứa Tiểu Úc cùng Tần Phương để cưới Hứa Ân Tịch, tính toán này thật hoàn hảo, chính là người gạt được bọn họ chứ không lừa được tôi đâu, Hứa Tiểu Úc căn bản là con gái của Thân Từ Duệ, tôi nhất định sẽ không cho các người yên lành đâu, bản tính của Tề Từ Di tôi, thứ tôi muốn thì người khác đừng ai nghĩ muốn đến” Ở trong lòng cô ta phần hận cả giận nói, cô thừa nhận bản thân ái mộ Thân Từ Kiều, lợi dụng công ty của Tề gia để giúp hấn rửa tiền, giúp hấn che giấu bên ngoài, hấn cư nhiên muốn đá văng cô, trò chơi này cô còn chưa muốn dừng, còn muốn chơi nữa.’

“Hứa Ân Tịch, gạt đàn ông với tao, tao sẽ cho mày biết hậu quả gì, Hứa Tiểu Úc cùng Tần Phương vận khí tốt có thể tránh được một lần, để xem lần này có vận khí nữa hay không, còn phải xem ông trời đã.’

Chân cô ta đạp mạnh chân ga, xe lao đi vun vút rất xa. . . .

“Sao em lại tới đây?” Thân Từ Kiều đang suy nghĩ mọi vấn đề, hấn chán ghét khi mình đang suy nghĩ mà bị kẻ khác quấy rầy.

“Thế nào, không chào đón em sao?” Tề Từ Di nhìn thấy vẻ mặt có chút hờn giận của hấn, trong lòng lại càng thêm hận Hứa Ân Tịch, nhưng bước chân lại vẫn đều như trước, bước về phía hấn.

“Không phải không hoan nghênh, mà là đến không đúng lúc, hứng thú lúc này của anh là đang suy nghĩ mọi vấn đề.” Ánh mắt hấn thực lãnh đạm, không có chút dục vọng nào, mà hấn tựa hồ cũng không ngờ đến Tề Từ Di có thể đi vào đây, đây là điều mà hấn không muốn.

“Anh là đang suy nghĩ làm thế nào để cưới được Hứa Ân Tịch sao?” Tay cô ta không chút do dự chà sát ngực hấn.

Thân Từ Kiều ngẩng đầu, lần đầu tiên chính thức nhìn khuôn mặt yêu mị của cô ta, nhìn không ra là phần nộ nhưng đang ẩn giấu dưới đáy lòng, hấn có thể cảm nhận được, bởi vì bọn họ cùng một loại, vì mục đích mà không từ thủ đoạn, không chiếm được thì tình nguyện hủy diệt, cũng không nguyên dướng cho người khác.

“Cô cho người theo dõi tôi?”

“Em ngốc đến vậy sao? Có ai có thể theo dõi được anh chứ.” Cô ta tựa như vô cùng bình thản lộ ra nụ cười tự giễu, người đàn ông trước mắt này cô đã yêu hấn mất rồi, nhưng hấn lại vì một con đàn bà khác mà hao tâm tổn trí.

“Cô đã biết tôi muốn kết hôn với cô ta, vậy tôi với cô liền thẳng thắn đi, đúng tôi muốn cưới cô ta, bởi vì tôi cùng cô ta đã có một đứa con gái.” Thân Từ Kiều vẫn là nhẫn nại đi tìm cớ, mặc kệ thế nào, cô ta cũng là đàn bà, là đàn bà có thể điên cuồng bất cứ lúc nào, bây giờ hấn phải nhẫn nhịn đợi đến khi không cần Tề Thị nữa, lúc đó mới một cước đá văng cô ta.

“Con gái, anh đang nói đến Hứa Tiểu Úc sao? Anh thực sự cảm thấy được nó là con gái anh sao? Hay là vẫn do anh một thân nhận lấy?” Đã tới lúc này rồi, Thân Từ Kiều cư nhiên còn muốn lừa cô, lòng của cô băng lãnh đã đến cực điểm, Hứa Ân Tịch rốt cục đã cho hấn ăn cái gì, mà hấn lại mê muội cô ta đến thế.

“Cô muốn nói cái gì?” Ngực khí của Thân Từ Kiều đột nhiên biến đổi, xem ra hấn đã xem nhẹ Tề Từ Di rồi.

“Khi mà anh còn chưa biết Hứa Ân Tịch, tôi đã nhận thức nó, thời điểm anh muốn tìm Hứa Tiểu Úc, tôi đã muốn giết nó, chính là hết thấy những điều này, trời không theo ý người.” Tề Từ Di tự giễu nhìn người đàn ông trước mắt này.

“Vụ hỏa hoạn kia là cô cố ý cho người sắp đặt, lòng của cô quả là độc ác.”

“Lòng của anh có thể tốt hơn so với tôi à, Hứa Tiểu Úc là con gái của anh trai anh, anh lợi dụng bọn họ làm bừa, đợi cho đến sau này anh phản kích Thân Thị, trong tay của anh có hai con át chủ bài, một là Hứa Ân Tịch, một là Hứa Tiểu Úc, tôi nghĩ chỉ cần anh trai anh biết được chân tướng hai người đó là ai, anh trai anh nhất định sẽ liều mình bảo hộ đi. Anh chẳng lẽ không ác bằng tôi sao . . . Anh có cần tôi nói thêm ý nghĩ đề tiện trong đầu anh ra nữa không?”

Tề Từ Di lại tiếp tục nói: “Cho dù là anh trai anh đem toàn bộ cổ phần của Thân Thị giao cho anh, anh cũng sẽ không đem Hứa Ân Tịch và Hứa Tiểu Úc trả lại cho hấn, anh nhất định sẽ tìm cách giết chết hấn, sau đó chiếm đi sản nghiệp của hấn ta, chính là Thân Thị, con gái và vợ hấn.”

Tề Từ Di ngẩng đầu lên, đột nhiên lớn tiếng cười.

Cô vẫn biết mình yêu phải một tên đàn ông ác ma, chính là trước đây, cô vẫn nghĩ đến hấn có cảm tình với cô, cô biết bản thân mình cũng không tốt đẹp gì nên không có nề hà hấn là người xấu. Nhưng hấn thật quá đáng, lại chạm đến điều cấm kỵ của cô, như vậy, cô không chiếm được, cô liền hủy tất cả, để cho người khác cũng đừng có mà mơ đến.

“Cô thật thông minh, tôi vẫn đều thường thức, có điều tốt nhất là đừng thông minh quá, đàn bà cần phải ngoan ngoãn, chỉ cần cô nghe lời, tôi cam đoan, Thân Từ Kiều tôi vẫn coi cô là bảo bối, mặc kệ vợ của tôi là ai, tôi vẫn sẽ hợp tác làm ăn tốt nhất với cô, lại cũng là bạn giường tốt nhất.” Hấn nâng cằm

của cô ta lên, mang theo một tia uy hiếp.

“Anh biết mà, đến bây giờ tôi vẫn là một con đàn bà không thích nghe lời.” Cô cũng như vậy phẫn bác hấn, tay lại du ngoạn trên thân thể hấn. Trong mắt hai người đều là lửa đốt như nhau.

“Cô là đang bức tôi đến đường cùng sao?”

“Là tôi bức anh hay là anh bức tôi?” Tề Tư Di thống khổ rống to một tiếng, người đàn ông này lại còn nói cô ép hấn, nếu không phải hấn bức cô như vậy, cô cần gì phải nói lời tuyệt tình như thế?

“Cô biết tôi muốn cái gì, thì hấn là phải trợ giúp tôi, chứ không phải là ngăn cản tôi.” Con tức giận của hấn cũng đã bị khơi mào.

“Tôi đang nghĩ, nếu tôi đem tất cả nói cho Thân Từ Duệ thì hấn sẽ nghĩ như thế nào?”

“Cô dám?” Hấn một phen nắm chặt cổ của cô ta, dùng sức mà xiết chặt.

Tề Tư Di trợn trừng hai mắt, gắt gao nhìn chăm chăm Thân Từ Kiều.

Tựa như Thân Từ Kiều cũng không có ý định dừng lại, thậm chí có một khắc hấn muốn cô ta chết đi, đối với những kẻ cản đường hấn, hấn sẽ không bỏ qua, cho dù là đàn bà.

Tay Tề Tư Di túm chặt lấy cả –vật của hấn, gắt gao không buông ra, trợn trừng hai mắt trước sau như một nhìn thẳng vào mắt hấn, cô muốn nhìn một chút, người đàn ông này có phải thật sự muốn cứ như vậy mà bóp chết cô hay không, hay là hấn không có dũng khí để bóp chết cô.

“Cô biết tôi ghét nhất là bị người khác ép buộc mà.” Hấn sắp thân thể vào người cô, lực đạo trên tay có vẻ ngừng lại, khoảng cách giữa tay và cổ lại hơi chéch ra.

Lúc này đây nếu giết cô ta, sẽ chỉ khiến cho Tề Thị bị chấn động, chờ hấn thu mua xong Tề Thị, hấn tuyệt đối sẽ trừng phạt cô ta, cho cô ta biết, cản đường hấn, uy hiếp hấn sẽ có kết quả tốt đẹp gì.

Tề Tư Di cảm nhận được hấn hơi buông tay ra, trong lòng cười khổ một tiếng, người đàn ông này cũng không dám xuống tay, thế nhưng nguyên nhân không dám chính là giá cổ phiếu của Tề Thị. Hai người đều là kẻ thông minh. Nếu như là bởi vì vậy, cô cho dù chết cũng phải kéo hấn đồng quy vô tận.

Thân thể của cô ta chột dác chặt lên người hấn, nếu lúc này không chết, vậy hãy để cho bọn họ cùng nhau hưởng thụ những ngày sắp chết đi.

~~~~~Vficland~~~~~

Tề gia, thân thể cùng tâm tình Tề Tư Di không có một chút động đậy, thỏa mãn trên thân thể hơi kích thích tinh thần mãnh liệt muốn đoạt lấy của cô, cô phải làm cho người đàn ông này thuộc về cô.

“Chị, chị còn chưa ngủ đúng không?” Tề Tư Mục ở bên ngoài nhẹ nhàng gõ cửa, sau đó áp sát vào cửa nhỏ giọng hỏi.

Tề Tư Di đi đến cửa, nhìn em gái tinh thần uể oải không chút phấn chấn, như có vẻ mang nhiều tâm sự muốn bày tỏ với cô.

Cô ta chui vào phòng của Tề Tư Di, liền bắt đầu oán trách, “Chị, hiện tại em không thể nhẫn nhịn được nữa rồi, cái con Hứa Ân Tịch hiện nay địa vị đã cao hơn em, tiếp tục như vậy nữa, em chỉ muốn đem nó giết chết đi thôi.”

“Em muốn giết nó? Làm sao để nó chết được?” Nói đến chết, tinh thần Tề Tư Di đột nhiên phấn chấn hẳn lên, cô vốn muốn cho Hứa Ân Tịch sống không bằng chết, nhưng mà nó lại dám trêu chọc đến người đàn ông mà không thuộc về nó, cô cũng không thể không đề phòng trước, có lẽ là nó nên chết đi, như vậy sẽ không còn vấn đề gì nữa.

“Trực tiếp tìm người giết chết nó, giống như Niếp Thanh vậy, tìm chín thằng chơi đùa xong rồi mới giết chết, thế mới thỏa hận của em.” Trong đôi mắt xinh đẹp của cô ta lộ ra sát khí tàn ác, Hứa Ân Tịch con tiện nhân này lại dám giật đàn ông của cô, còn giật địa vị trong giới giải trí của cô, cô làm sao có thể không hận chứ, tại sao lại không thể giết đi cho hả giận?

“Như vậy không được, chết như thế không có ý nghĩa.” Tề Tư Di lắc đầu, tựa hồ muốn dùng phương thức hành hạ lợi hại hơn.

“Vậy chị muốn như thế nào? Có cách nào tốt hơn sao?” Tề Tư Mục hưng phấn nhìn chị mình, trong con ngươi tràn ngập hi vọng.

“Trước hết chị muốn cho người hành hạ nó, sau đó tự mình hành hạ tinh thần của nó, để cho nó biết được chân tướng sự tình, đợi sau khi nó biết rồi mới hành hạ nó, khiến cho thân thể nó dần dần mục nát ra.” Tề Tư Di nghiêng răng nghiêng lợi, tựa hồ hết thảy như vậy cũng chưa thỏa lỗi hận với Hứa Ân Tịch của cô ta.

“Chân tướng sự tình, cái gì là chân tướng?” Tề Tư Mục tò mò hỏi

“Cái này em cũng không cần biết làm gì, đến lúc đó em cứ chờ mà xem kịch vui, ở trước mặt Thân Từ Duệ em phải diễn cho tốt vào, ra vẻ một cô gái ôn nhu nhã nhặn, chờ cho Hứa Ân Tịch vừa chết, cơ hội của em là lớn nhất.”

Ban đầu hai chị em Tề Tư Di vốn không để Hứa Ân Tịch trong mắt nhưng những chuyện phát triển đến bây giờ, lại càng phát hiện ra càng nhiều người đàn ông để ý cô ta, đây là sự thật mà hai chị em Tề gia làm thế nào cũng không muốn tiếp nhận.

Trong mắt Tề Tư Di hận ý càng ngày càng bùng phát, lại đang muốn thiết lập một mưu mô quỷ kế nói, cô ta muốn có một kế hoạch vô cùng hoàn mỹ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Uy hiếp

Trong vườn hoa oải hương . . .

Hạ Vũ cùng Ân Tịch tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng của bà ngoại Tần Phương và con gái Tiểu Úc.

“Hạ Vũ, sao có thể như vậy?” Ân Tịch bắt đầu cảm thấy lo lắng, cô buộc Hạ Vũ đi cả đêm tới đây nhưng không thấy bóng dáng của bà ngoại và Tiểu Úc, cô đã vô cùng sốt ruột.

“Ân Tịch trước mắt cậu bình tĩnh cái đã, không có việc gì đâu, tuyệt đối không có việc gì đâu.” Hạ Vũ tựa hồ là an ủi Ân Tịch mà tựa như cũng an ủi chính mình.

Cô bắt bản thân phải tỉnh táo lại, rốt cuộc là kẻ nào ra tay, nơi này trừ bỏ cô và Lí Vĩ ở ngoài không có đến người thứ ba biết, chẳng lẽ là Lí Vĩ?

Sẽ không đâu, hẳn luôn luôn trung thành với Hạ gia như vậy, cũng trung thành với cô và người mẹ đã quá cố của cô như vậy, không có khả năng hẳn sẽ bán đứng cô. Không chắc chắn, cô vẫn là rút đi động ra gọi đến số của Lí Vĩ, chính là một lần lại một lần vọng đến giọng nói “Số điện thoại này tạm thời không liên lạc được.”

“Hạ Vũ, phải làm sao bây giờ, bà ngoại cùng Tiểu Úc có phải đã gặp chuyện không may rồi không?” Trong mắt cô lộ ra tia sợ hãi cùng lo lắng, hai người là người thân chí mạng của cô, tuyệt đối không thể có chuyện gì được.

“Đừng lo, mình nghĩ là bọn họ mới bị phát hiện, có thể bọn chúng muốn dùng hai người để uy hiếp cậu, ai có khả năng làm như vậy chứ?” Trong mắt Hạ Vũ tràn ngập nghi vấn nhìn về phía Ân Tịch, cũng đang tự hỏi chính mình.

“Là Tống Hồng sao, bà ta vẫn như trước muốn mình quay về Thịnh Thiên.” Ân Tịch quay lại hỏi cô.

“Tống Hồng thực sự có khả năng lớn như vậy sao? Chuyện này tuyệt đối có quan hệ với xã hội đen.” Hạ Vũ cũng hiểu được, Hạ gia chính là xã hội đen.

Lí Vĩ vốn là người của Hạ Gia, có thể uy hiếp Lí Vĩ kẻ đó nhất định phải quen thân với hẳn, biết rõ Lí Vĩ trừ bỏ đã từng là người bang xã hội đen của Hạ gia mà hẳn nhất định cũng là chân tay của bang xã hội đen nào đó

“Chẳng lẽ là . . .” Ân Tịch tròn lớn hai mắt, không dám tin.

“Cậu đang nghĩ đến ai?”

“Tống Hồng đi tìm mình, bà ta nói cho mình cha của con mình là ai.” Ân Tịch thần nhiên nói, trong ánh mắt tất cả đều là ưu thương cùng bất đắc dĩ.

Người đàn ông như vậy cô thế nào cũng không thể chấp nhận đó là cha của con gái cô được.

“Hắn là ai?” Hạ Vũ tiếp tục hỏi.

“Thân Từ Kiều.” Thanh âm của cô rất thấp, thấp đến mức căn bản chính bản thân cô cũng không muốn nghĩ tới người này.

Khuôn mặt Hạ Vũ có chút nhăn nhó lại, Tiểu Úc là cô bé đáng yêu như vậy làm sao có thể có người ba là Thân Từ Kiều chứ, cứ cho là cô không hi vọng tất cả là thật đi, nhưng cũng không thể không chấp nhận sự thật này. Năm đó kẻ mua đêm đầu tiên của Ân Tịch lại thông qua Tống Hồng môi giới, muốn chơi đùa kiều đó chỉ có thể là Thân Từ Kiều.

Thân Từ Kiều, Tiểu Úc là con gái của hắn sao?

Ánh mắt Ân Tịch trở nên mờ mịt, “Mình không biết, mình không biết hẳn có biết không, nhưng mình tuyệt đối không muốn tên ác ma như hắn là ba của Tiểu Úc, mình sẽ không để cho Tiểu Úc nhận hắn, hắn không xứng làm baba của Tiểu Úc”

Hạ Vũ có thể hiểu được cảm giác lúc này của Ân Tịch.

“Chúng ta thử suy nghĩ một chút, nếu Tiểu Úc cùng bà ngoại đang nằm trong tay của Thân Từ Kiều, như vậy hẳn muốn làm gì?” Lời nói của Hạ Vũ đi

thẳng vào mấu chốt vấn đề, hành động tiếp theo của Thân Từ Kiều bọn họ khó mà đề phòng được.

“Nếu Tiểu Úc cùng bà ngoại ở trong tay hắn, hắn nhất định sẽ dùng họ để uy hiếp mình, đến cuối cùng mình không còn gì để phản kháng nữa.” Ân Tịch gần như tuyệt vọng dựa người vào tường, tay ôm đầu vô vô tóc, thật lâu không có ngẩng đầu lên.

Đột nhiên, Tiểu Lạp từ bên ngoài chạy vào, nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Hạ Vũ, nó mạnh mẽ nhào vào lòng của cô, cong người lại sủa nặng lên như là muốn cho người ta hiểu được ý nghĩ của nó.

Tầm mắt của Hạ Vũ cùng Ân Tịch đều tập trung ở trên người Tiểu Lạp, Tiểu Lạp nhảy khỏi vòng tay của Hạ Vũ, bắt đầu chạy đi, Hạ Vũ cùng Ân Tịch đuổi sát phía sau nó.

Chạy mấy vòng, Tiểu Lạp dẫn đến một con đường lớn, hướng tới đại lộ đi về thành phố F nó điên cuồng hét lớn, ý nói cho hai người biết Tiểu Úc cùng bà ngoại theo hướng đó mà đi rồi, cũng đồng nghĩa nói cho bọn họ biết Tiểu Úc cùng bà ngoại tạm thời vẫn còn an toàn.

Chỉ cần biết được hai người bọn họ còn an toàn, tâm tình của Ân Tịch cũng trấn an đi một nửa.

Đang trong lúc này, điện thoại của cô đột nhiên vang lên, cô không chút nghĩ ngợi lập tức bắt máy.

“Hứa tiểu thư . . . 10h ngày mai chúng tôi mời cô đến tòa biệt thự XX tại đại lộ XX, đến đây cô nhất định sẽ nhìn thấy kinh hi mà cô muốn.” Đối phương là một người đàn ông có giọng nói cực kỳ trầm thấp.

“Các người muốn làm gì con gái và bà ngoại của tôi? Các người không được động vào họ, nếu bọn họ bị thương, tôi nhất định sẽ không tha cho các người.” Tâm tình của Ân Tịch đã cực kỳ kích động.

“Cô đi đến sẽ biết rõ, 10h ngày mai rất hoan nghênh cô đến.” Không chờ Ân Tịch kịp đáp lại, đối phương đã cắt đứt điện thoại, chỉ còn lại tiếng tút tút hồi lâu. . .

Cả tối Ân Tịch trần trọc không yên, làm cách nào cũng không thể đi vào giấc ngủ được, ngày mới vừa sáng, cô liền đi chuẩn bị một chút, ngồi chờ thời gian trôi qua.

Cô rất mong gặp được Tiểu Úc, hơn nửa năm có phải nó đã thay đổi rất nhiều, ngày càng đáng yêu hơn không, còn bà ngoại, thân thể bà vẫn tốt chứ, nghĩ mấy năm nay bên ba, nghĩ đến ba người thân bên cạnh, Ân Tịch dù có kiên cường thế nào cũng trở lên yếu ớt, đặc biệt là sau khi đối mặt người thân, yếu ớt rồi cũng hóa kiên cường.

Khi cô đứng ở cửa của biệt thự, lại phát hiện có một thân ảnh đứng ở phía trước cô, cô ấy quay người lại nở nụ cười ngọt ngào với cô, Ân Tịch cảm động rơi nước mắt.

“Hạ Vũ, sao cậu lại tới đây?” Ân Tịch cố nén cảm xúc, chính là âm thanh vẫn lộ ra nghẹn ngào.

“Minh cùng đi với cậu, có thêm một người đi bên cạnh sẽ có thêm ứng phó, như vậy mình cũng yên tâm hơn.” Hạ Vũ vươn một bàn tay về phía cô, ánh mắt cô vũ mang theo vẻ kiên định, những điều này càng làm cho Ân Tịch cảm thấy ấm áp và cảm động vô cùng.

Cùng Ân Tịch ở chung hơn nửa năm cô cũng từ từ hiểu rõ được tính tình của cô ấy, cô ấy sẽ tuyệt đối không đem chuyện này nói cho Trữ Dịch biết, nếu như để một mình cô ấy đến đối mặt tất cả những điều này, cô sao có thể yên tâm chứ?

Ân Tịch cùng Hạ Vũ vừa mới đi tới cửa, thanh âm ngọt ngào như búp bê đã vang lên: “Mẹ, mẹ!”

Một lúc sau, một thân hình nhỏ bé xinh đẹp bỏ nhào vào lòng Ân Tịch, Ân Tịch gất gao ôm lấy thân thể bé nhỏ của Tiểu Úc, đến lúc này cũng không thể không chế được nữa khóc ra tiếng.

“Tiểu Úc, Tiểu Úc, mẹ rất nhớ con, rất nhớ con.”

“Mẹ, Tiểu Úc rất ngoan, Tiểu Úc cũng rất nhớ mẹ, nhưng cụ ngoại nói mẹ đang tìm baba cho Tiểu Úc, nên không thể làm phiền mẹ, bởi vậy Tiểu Úc chỉ dám trộm nói là nhớ mẹ.”

Thân thể phẫn nộ của nó có mùi thơm ngọt ngào, làm cho Ân Tịch thế nào cũng không muốn buông ra.

“Mẹ, mẹ ôm Tiểu Úc thật chặt, Tiểu Úc sắp ngạt thở rồi!” Tiểu Úc ngọt ngào oán giận, mẹ như thế nào mà ôm nó chặt thế, nó sắp thở không nổi. Cứ cho là mẹ nhớ nó đi, nhưng là nó không muốn làm cho mẹ khổ sở như vậy.

“Ân Tịch!” Bà ngoại đã đi tới, thanh âm sớm đã nghẹn ngào.

“Bà ngoại!” Ân Tịch nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy của bà ngoại, cảm thấy nửa năm nay bà đã già đi rất nhiều, cho thấy nửa năm nay bà đã kiên định rất nhiều mới không đi gặp cô, mà cũng không thể gặp, loại tra tấn này sao cô lại không hiểu được chứ?

Lập tức cô tựa như xem nhẹ tất cả những người bên cạnh.

Tiểu Úc thừa dịp mẹ ôm cụ ngoại, thân thể nhỏ nhỏ của nó đã lùi đến nhào vào lòng Hạ Vũ cọ cọ.

“Đi Hạ, Tiểu Úc rất nhớ dì. Rất thơm” Nó giơ bàn tay nhỏ bé của mình lên ngang mũi của Hạ Vũ, làm cho cô ngửi thấy mùi thơm trên người nó.

“Ừ, rất thơm, là mùi hoa oải hương.” Cô nhẹ nhàng mà điểm vào chóp mũi của Tiểu Úc, có chút cưng nịnh, ngay sau đó, một tay đem nó ôm vào trong ngực.

“Tiểu Úc hình như nặng hơn rất nhiều, lại cao thêm một chút nữa.” Hạ Vũ ôm nó nhẹ nhàng nói.

“Đi Hạ, Tiểu Úc nói với dì một bí mật” Miệng nó dán vào bên tai Hạ Vũ, nhẹ giọng nói.

Hạ Vũ ngẩng đầu, nhìn Tiểu Úc gật mạnh đầu.

“Có một chú người xấu bắt cóc cháu và cụ ngoại, sau đó lại có một chú nói chú ấy là ba cháu, tuy bộ dạng rất đẹp trai nhưng cháu cảm thấy không thích chú ấy, cháu có thể không cho chú ấy là baba của cháu hay không? Dì có thể khuyên nhủ mẹ hay không?” Nó lộ ra vẻ ủy khuất nho nhỏ, nhưng nó lại không dám nói với mẹ, nó không thích cái tên Thân Từ Kiều kia, bởi vì nó chưa nghe mẹ nó nói bao giờ.

“Vì sao cháu không thích chú ấy?” Hạ Vũ có chút tò mò hỏi.

“Cháu không biết, chỉ là cháu không thích, nhưng cháu lại thích chú Lí Vĩ, nhưng cái chú nói là baba của cháu kia, cháu sẽ không thích chú ấy nhìn cháu, khi nhìn cháu rất sợ, cháu thấy thật là kỳ quái.” Một đứa bé nho nhỏ như nó, vẫn là không thể lý giải sự sợ hãi đó là gì, đây là trực giác giữa người với người.

Nếu như là phụ nữ, cho dù là người xấu, lần đầu tiên gặp nó cũng không sợ hãi cùng chán ghét như vậy.

Nhìn thấy đôi mắt to tròn vô tội ngập nước của Tiểu Úc, cô không dám đi nói với một tiểu hài tử là baba không thể thay đổi.

Mà Tiểu Úc từ nhỏ đã không có tình thương của cha, rất kỳ vọng tình thương của cha, mà bây giờ lại bài xích với sự xuất hiện của một người cha, đây là bản năng hay vẫn căn bản là do hắn có vấn đề gì?

Thân Từ Kiều đứng ở một góc trên lầu yên lặng nhìn tất cả, hắn nghĩ đã đến lúc hắn đi xuống rồi

Hắn dọc theo tay vịn cầu thang từ trên lầu từng bước đi xuống, ánh mắt hắn trước sau như một vẫn dừng ở trên mặt Ân Tịch, vô luận là nhìn cả mặt hay nửa mặt, vô luận là đêm tối hay là ban ngày, mỗi góc độ của cô đều làm trái tim hắn hoảng hốt, cực độ khát vọng muốn giữ lấy.

Bên vành tai cô tóc dài tiêu tán, tán ra về dịu dàng nhu thuận lại vô cùng xinh đẹp, tựa như cô không cần cử động gì cả, chỉ cần yên tĩnh đứng ở đó cũng tuyệt đối khiến cho Thân Từ Kiều quên đi tất cả.

Hắn đã gặp qua nhiều người phụ nữ đáng người còn tốt hơn Hứa Ân Tịch, khuôn mặt cũng vô cùng hấp dẫn, nhưng khí chất của những kẻ đó đã bị tiền tài mua chuộc khiến cho không một ai có thể tiến vào trái tim của hắn cả.

Càng đi xuống thấp hắn tựa hồ cảm nhận được nhịp tim của mình càng đập nhanh hơn.

Hạ Vũ ôm Tiểu Úc, ánh mắt một mực nhìn phương hướng mà Thân Từ Kiều xuất hiện, đây là lần đầu tiên cô tận mắt nhìn thấy hắn, khuôn mặt kia có anh tuấn đến cỡ nào cũng không thể che giấu được nội tâm ác độc, hắn hoàn toàn bất đồng với anh trai hắn, anh trai hắn tuy cũng rất lạnh khốc, tàn ác, nhưng ở trên mặt hắn lại không nhận thấy có chút tương quan nào với bản chất, nguyên bản anh trai hắn là người tốt, nhưng là hoàn cảnh sống đã khiến hắn hình thành một bộ mặt như vậy.

Cô cảm thấy bản thân đã suy nghĩ quá xa rồi, cố gắng nhắc nhở mình phải trở lại tình hình thực tế lúc này.

“Ân Tịch, chúng ta đã lâu không gặp!” Thân Từ Kiều đứng ở trước mặt cô, ý cười trong mắt khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi, lạnh đến thấu xương.

“Thân tiên sinh, cảm ơn ngài đã đem con gái và bà ngoại tôi trở về thành phố K.” Ân Tịch trấn tĩnh đáp lại, cái chính là trong lòng cô đang vô cùng sợ hãi người đàn ông này, hắn tựa như một con ác mộng không thể xóa nhòa, đêm đó một hồi tra tấn của hắn và Tề Tư Di tựa như chưa từng tiêu tan khỏi ký ức của cô, nhìn thấy hắn, cô có cảm giác sợ hãi như ngày tận thế đến vậy.

“Cô biết Tiểu Úc phải gọi tôi là gì không?” Thanh âm của hắn rất nhẹ, rất ôn nhu nhưng lại khiến cho Ân Tịch cùng Hạ Vũ càng cảm thấy sợ hãi.

Ân Tịch khích lệ chính mình, đừng cảm mà đối diện hắn, hết thấy những điều này, đều vì Tiểu Úc và bà ngoại, cô phải dũng cảm đối mặt.

“Chú Thân, Tiểu Úc hẳn là nên gọi anh một tiếng chú Thân.” Ân Tịch lộ ra một nụ cười vô cùng bình tĩnh và lại thực tùy ý, sau đó quay đầu nhìn về phía Tiểu Úc, ý tứ trong mắt cô chỉ có hai mẹ con hiểu được.

“Chú Thân, Tiểu Úc và bà ngoại rất cảm ơn chú đã chiêu đãi.” Nhìn đến ánh mắt của mẹ Ân Tịch, mặc dù có chút lo lắng, nhưng nó cũng biết là mẹ không thích người baba này, điều này làm nó rất vui vẻ, bởi vì nó có thể chờ một người baba tiếp theo, nó hy vọng mẹ có thể chọn một người baba mà mẹ thích nó cũng thích.

Ân Tịch khẽ nhủ mi, Tiểu Úc thỉnh thoảng cũng thích gọi Tần Phương là bà ngoại giống như cô, trước kia đã dạy nó phải gọi là cụ ngoại, chính nó luôn nói như thế rất xa cách, huống chi bà ngoại cũng chưa có già, Ân Tịch cùng Tần Phương cũng không có nói nhiều nữa.

“Tiểu Úc, con hẳn phải gọi là baba đi.” Hẳn hướng Tiểu Úc lộ ra một nụ cười vui vẻ trên khuôn mặt anh tuấn, đây cũng là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Hạ Vũ, mới phát hiện ra người phụ nữ này thực xa lạ với hẳn, mà ánh mắt của cô cũng đâm thẳng vào trái tim hẳn.

Về đẹp của cô và Ân Tịch không giống nhau, hẳn nhanh chóng nhìn hết cô một lượt từ đầu đến chân, thậm chí hẳn có thể nhận ra cô chính là đối tượng mà hẳn điên cuồng tìm kiếm khát cầu bấy lâu nay, chỉ cần hẳn coi trọng hẳn sẽ có thể đem bọn họ đặt ở dưới thân mình, nhìn hai người hưởng thụ khi bị hẳn tra tấn như thế nào.

Mục đích hiện tại của hẳn là Hứa Ân Tịch, đây vẫn là người hẳn muốn nhất.

Đại não của Ân Tịch một mảnh trống rỗng, người đàn ông này đã biết được hẳn chính là ba của Tiểu Úc, đây là sự thật tàn nhẫn đến cỡ nào, không, cô không thể để cho sau này hẳn trở thành ba thực sự của Tiểu Úc được.

“Mẹ Ân Tịch nói chú là chú Thân, không phải baba, Tiểu Úc không thể gọi bậy baba được.” Cái miệng nhỏ nhắn đáng yêu của Tiểu Úc đỏ ra trả lời.

“Ta nói ta là ba của con thì chính là ba của con.” Thanh âm của hẳn vẫn nhẹ như trước, nhưng là khí nghiêm túc khiến cho không khí xung quanh nháy mắt đã ngưng trọng lại, tựa như hàn băng đâm vào lòng người.

“Thực xin lỗi, Thân tiên sinh, Tiểu Úc không hiểu chuyện, cảm ơn chiếu cố của ngài, tôi nghĩ chúng tôi vẫn nên đi về thôi.” Ân Tịch ôm một tia hy vọng, có lẽ hẳn sẽ bỏ qua cho cô, có lẽ hẳn chính là một người lương thiện.

Ân Tịch lôi kéo bọn họ nghĩ nhanh chóng rời đi khỏi nơi này, chân còn chưa bước được mấy bước thanh âm lạnh lùng của Thân Từ Kiều đã vang lên ở phía sau: “Đi? Các người tưởng rằng ra vào dễ dàng như vậy hay sao?”

Chỉ thấy phía ngoài cửa đã có một loạt người đứng ở đó, chỉ cần một tiếng ra lệnh, họ đã có thể rút súng ở phía sau ra.

Ân Tịch dừng bước, chậm rãi xoay người lại, nghênh đón ánh mắt hẳn, nếu không đi được cũng phải dừng cảm đối diện với tất cả những chuyện sẽ xảy ra.

” Thân tiên sinh, ngài đây là có ý tứ gì?” Ân Tịch trực tiếp hỏi.

“Cô cảm thấy thế nào, cô cho là nơi này là nơi nào, có thể tùy ý ra vào hay sao? Tôi đem bà ngoại của cô với Tiểu Úc về thành phố K này chỉ là để cho cô gặp hay hay sao?” Hẳn liên tiếp đưa ra những câu hỏi hướng về phía Ân Tịch.

“Xin thứ cho Ân Tịch ngu muội, tôi luôn cho rằng con người ta bản tính là thiện lương, cho nên Ân Tịch tôi không nhận ra Thân tiên sinh đang muốn chơi trò gì đó với Ân Tịch.”

“Trò chơi, ha ha. Cô thông minh như vậy như thế nào lại đoán không ra chứ?” Tay hẳn vuốt vuốt vai áo của Ân Tịch, khuôn mặt càng tiến sát đến mặt của cô gần gũi mà quan sát cô, làn da sáng láng không có một bụi phấn, vẫn non mềm như trước.

“Chú người xấu này, không được đối với mẹ cháu như vậy, mẹ cháu là phụ nữ, đàn ông không được đánh phụ nữ.” Tiểu Úc từ trong lòng Hạ Vũ nhảy xuống, nó muốn đi giúp mẹ nó.

“Tiểu Úc, đây là một loại hành động biểu hiện baba yêu mẹ con, không phải là đánh.” Hẳn cực lực áp chết tất cả cảm xúc.

“Nếu như anh muốn dùng cách này để bức tôi rời khỏi Hoa Đăng, tôi sẽ đồng ý, chỉ cần anh tha cho Tiểu Úc và bà ngoại tôi.” Ân Tịch nhận thấy sự kiên nhẫn đang mất dần trong mắt hẳn, không thể không cầu xin hẳn buông tha cho bọn họ.

“Ân Tịch, suy nghĩ của cô thực là khờ dại, nhưng tôi lại yêu sự khờ dại đó.” Tay hẳn kim lòng không đậu mà néo một cái khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, lộ ra một màn tham lam.

“Không phải anh vẫn muốn bức tôi rời khỏi Hoa Đăng sao?” Ân Tịch mở lớn hai mắt, chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, nhưng chung quy thế nào thì cô không nghĩ sâu xa được, hành động lần trước của hẳn cô đã hiểu được, lần này sao dễ dàng buông tha cho cô chứ, nếu hẳn muốn đòi quyền nuôi nấng Tiểu Úc thì cô...

“Hiện tại tôi chỉ có một ý tưởng là tôi muốn cô gả cho tôi.” Thân Từ Kiều một chữ lại một chữ nói ra, những lời này vừa dứt không khí liền trở lên ngưng trọng.

“Không thể!” Cơ hồ là cùng một lúc, bà ngoại, Tiểu Úc cùng Hạ Vũ đều nói giống như nhau.

Không khí lại lần nữa đọng lại, đôi mắt xinh đẹp của Ân Tịch mơ hồ có thể thấy được khiếp sợ kinh hoàng, cô thật không ngờ cư nhiên Thân Từ Kiều lại muốn cô gả cho hẳn.

“Cô . . . Đồng ý sao?” Trong giọng nói của hẳn không có chút nhu tình, chỉ có uy hiếp.

“Không . . . Thân tiên sinh, hôn nhân không phải trò đùa, tôi cũng không thích hợp với ngài, cho nên tôi sẽ không đáp ứng ngài.” Thân Từ Kiều chính là một con ác mộng với cô, tất cả chỉ là tra tấn cùng sợ hãi, cô làm sao có thể làm cho những người thân bên người theo cô phải chịu con ác mộng này.

“Nếu cô không đồng ý, như vậy tôi sẽ đòi về quyền nuôi dưỡng Tiểu Úc, hơn nữa, còn không cho các người gặp mặt.” Lời nói của hắn tựa như một lưỡi dao hung hăng đâm vào trái tim Ân Tịch.

“Không . . . Anh không có quyền làm như vậy.”

“Nó là con gái của tôi, với năng lực của tôi, tôi có quyền, cô lựa chọn đi, gả cho tôi tôi sẽ đối xử với cô thật tử tế. Tiểu Úc, còn có người thân của cô nữa, nếu không . . . Tôi nghĩ cô biết hậu quả như thế nào?” Lời nói của Thân Từ Kiều vẫn ở thế công như trước, tràn ngập uy hiếp.

Ân Tịch theo bản năng gắt gao ôm lấy Tiểu Úc vào lòng, ôm lấy nó nghĩ chạy tới bên ngoài, Thân Từ Kiều nhìn hết thấy những điều này, lộ ra nụ cười ác ý.

Còn chưa bước ra khỏi cửa, một cánh tay đã chặn ngay Ân Tịch lại.

Người đàn ông bên cạnh, không chút do dự cướp Tiểu Úc từ trong tay cô ra.

“Không . . . Trả con gái cho tôi, các người trả Tiểu Úc cho tôi.” Ân Tịch lớn tiếng gào thét.

“Mẹ . . . mẹ . . . cháu muốn mẹ . . . các người là lũ người xấu . . . buông . . . buông ra.” Tiểu Úc huy động hai chân hai tay, thân thể nhỏ bé của nó bị người đàn ông kẹp vào bên nách tựa như điều hầu bắt con gà con vậy.

Tiểu Úc trừ bỏ giãy nảy hai chân hai tay, miệng còn lớn tiếng kêu mẹ, nó cái gì cũng không thể làm, vì cái gì nó còn không mau lớn lên, luôn như vậy chỉ cần một cái là bị người ta tóm gọn chứ?

Ân Tịch muốn đuổi theo đòi về Tiểu Úc, lại bị một người đàn ông khác gắt gao dùng súng để khống chế, người đàn ông tóm chặt lấy hai tay của cô, khiến cô căn bản không thể nhúc nhích.

Hạ Vũ cùng bà ngoại muốn đuổi theo, nhưng chưa đi lên được hai bước, chỉ nghe “bang bang” hai tiếng, đạn nổ cách bọn họ chỉ có ba bước, là Thân Từ Kiều nổ súng, “Ai dám tiến lên, người đó phải chết.”

Tiếng súng vang lên, hết thấy tiếng khóc nháo la hét đều im bật.

Người đàn ông này đáng sợ đến cỡ nào, tùy tiện dám nổ súng, một khi bị chọc giận, cũng tùy ý mà giết người, người của Thân Từ Kiều đang giữ chặt Ân Tịch cũng không dám động đậy, chỉ có thể chờ kế hoạt tiếp theo của hắn.

“Thân Từ Kiều, rốt cục anh muốn như thế nào mới bằng lòng tha cho tôi?” Ân Tịch bước nhanh đi đến trước mặt hắn, tức giận chất vấn.

“Chỉ cần cô đồng ý gả cho tôi, hết thấy sẽ không có chuyện gì nữa, con gái là của chúng ta chúng ta cùng nhau nuôi lớn, tôi sẽ không thương tổn nó, nhưng nếu cô không đồng ý gả cho tôi, vậy cả đời này cô cũng đừng nghĩ gặp lại nó nữa, tôi nói được, làm được. . .” Lời nói của hắn lại mang theo đe dọa, ý cười trên môi, đây là nụ cười thắng lợi của hắn, Hứa Ân Tịch không thể cự tuyệt.

“Ngươi đề tiện, ngươi vô sỉ.”

“Cô thậm chí còn có thể nằng nệ hạ lưu, nham hiểm” Hắn không quên thay cô bổ sung, trong quá trình sinh tồn của hắn mà nói, thủ đoạn như thế nào với hắn không quan trọng, thứ hắn muốn là kết quả, là thật sự khi còn sống có thể tóm được cô gái này, sau đó chơi đùa đến khi hắn không muốn chơi nữa, lại dùng cô để cường bức kẻ khác.

“Tôi căn bản không thích anh, anh cưới tôi cũng sẽ không hạnh phúc, vì cái gì anh nhất định phải dồn cả hai chúng ta xuống địa ngục chứ?”

Ân Tịch thủy chung không hiểu, nếu như nói giữ lấy một người là hạnh phúc thì cô tình nguyện vĩnh viễn thống khổ.

“Cô sai rồi, tôi với cô kết hôn chỉ có hạnh phúc, không phải là xuống địa ngục, em yêu, tưởng tượng xem, chúng ta có một đứa con gái đáng yêu, em còn có một người chồng yêu em, đó là chuyện hạnh phúc nhất.”

“Không . . .” Ân Tịch dùng tay bịt kín hai tai của mình, tên ác ma biến thái này, tuyệt đối không được.

“Tôi cho cô ba ngày, ba ngày suy nghĩ cho kỹ, nếu cô không đồng ý, thì cô vĩnh viễn đừng mong gặp con gái của cô nữa, tôi nói được, nhất định làm được. Đừng có bức tôi, ba ngày sau vẫn là ở đây thời gian này, tôi muốn cô đến đây đồng ý kết hôn với tôi.”

Hắn tựa như là đưa ra tối hậu thư.

Bà ngoại cùng Hạ Vũ lại chỉ có thể bất lực như vậy, hai người trừ bỏ thương tâm khổ sở cho Ân Tịch cũng không thể làm gì khác.

~~~~~Vficland~~~~~

Một mình Ân Tịch đi vô mục đích ở vùng quanh khu biệt thự này, cô phải tỉnh táo, cô cự tuyệt không muốn bà ngoại và Hạ Vũ cùng đi. Tần Phương sợ xảy ra chuyện, muốn theo dõi nhưng lại bị Hạ Vũ ngăn lại, giờ phút này cô cần phải bình tĩnh.

Xuất phát từ an toàn, cô gọi điện thoại cho Trữ Dịch, có lẽ là anh có thể giúp được cô, đây là một tia hy vọng cuối cùng của cô.

Trên con đường hoang vắng, làm cho một dãy những khu biệt thự cao tầng trở nên vô cùng vắng vẻ, cô tựa như người mất hồn mà bước đi, không biết đi về đâu.

Tiểu Ước là con gái của hắn, như thế nào lại có chuyện hoang đường như vậy xảy ra chứ? Làm thế nào Ân Tịch cũng không nguyên ý tin tưởng, tất thấy nói cho cô biết, đây là sự thật, hơn nữa người đàn ông này đang bắt giữ con gái của bọn họ, bức cô gả cho hắn . . .

Thân ảnh gầy guộc của cô trải dài trên đường lớn, bám theo sau cô là một chiếc xe thể thao, chủ nhân của chiếc xe đó mắt chưa từng rời khỏi cô gái phía trước.

Khi thấy bóng dáng của cô hắn nhìn không được mà dừng lại, vì sao cô lại xuất hiện ở đây, vì sao trông cô có vẻ nặng trĩu tâm sự vậy?

Hắn cứ như vậy một mực đi theo cô, nghĩ muốn biết tiếp theo cô sẽ làm gì, đã thấy cô quẹo vào một con đường hẻm nhanh chóng tăng ga, không có dấu hiệu gì, hắn liều mạng chạy về phía trước.

Hắn đạp mạnh chân ga nghĩ muốn tiếp tục đuổi theo, cô gái này, vì sao lại luôn ở thời khắc mà hắn muốn buông tay thì xuất hiện?

Chạy đi khá xa, Ân Tịch nói với chính mình, đừng nhụt chí, vĩnh viễn đừng có nhụt chí, cô không thể chấp nhận việc cô cùng người thân phải thần phục Thân Từ Kiều cả cuộc đời còn lại.

Khí lực trên người từ từ bị tiêu hao hết, cô chống vào cột gỗ ven đường, yết hầu dâng lên cảm giác muốn ói ra.

Cô dừng lại khiến cho người đàn ông trên xe nhanh chóng đạp phanh, nhìn bóng dáng run rẩy của cô, hắn đẩy cửa xe ra, dưới ánh mặt trời khuôn mặt hắn vẫn anh tuấn khí thế bức người như trước, biểu tình lạnh lùng che cất giấu đi vẻ ôn nhu, chậm rãi hướng Ân Tịch đi tới.

Tay hắn dừng giữa không trung rồi cuối cùng quyết định hạ xuống. Ân Tịch dường như cảm thấy sự khác thường bên người, xoay chuyển thân mình, ngáng lại đầu đối diện với đôi mắt tĩnh lặng như nước hồ của hắn, xa lạ mà quen thuộc, hai người cứ như vậy nhìn nhau, lâu tựa như cả thế kỷ vậy.

“Cô sao vậy, vì sao lại xuất hiện ở đây?” Thanh âm của hắn vẫn lạnh lùng như trước.

“Còn anh, tại sao lại xuất hiện trước mặt của tôi?” Cô cũng như vậy ném lại vấn đề cho hắn.

“Trước hết cô trả lời vấn đề của tôi đã.” Ở trước mặt cô hắn không thể lạnh nhạt được, mỗi một phản kháng của cô đều khiến hắn muốn nổi giận.

Tay hắn gắt gao xiết chặt lấy tay cô, hình như không có ý định buông ra.

Cô hung hăng trừng mắt với hắn, dùng sức mà rút tay về, ý bảo hắn buông ra, hắn lại cầm chặt hơn, ánh mắt giao nhau mà xa cách tựa như thiên sơn vạn thủy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 71: Cô gái này là của tôi

“Anh có biết tôi ghét anh nhất ở cái gì không?” Ân Tịch lớn mật mà quyết liệt nhìn về phía hắn, Thân Từ Kiều hung ác biến thái còn Thân Từ Duệ lại như yêu ma bá đạo, người trước là ác mộng, người sau là anh em cùng cha khác mẹ của hắn, cô không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với bọn họ.

“Cô dám nói cô chán ghét tôi?” đột nhiên ánh mắt hắn dâng lên một trận đau đớn, đây là lần đầu tiên một người phụ nữ thẳng thắn nói ra là chán ghét hắn.

“Đúng vậy tôi vô cùng chán ghét anh, hơn nữa còn chán ghét cả nhà các người, vĩnh viễn cũng không muốn nhìn mặt anh cùng cả nhà các người.” Tất cả mọi tức giận cùng ủy khuất của Ân Tịch không phát tác trước mặt Thân Từ Kiều mà là trước mặt người đàn ông này, loại giận giữ muốn bạo phát này làm chính cô cũng cảm thấy khó hiểu, không biết nguyên nhân là gì.

“Cô có thể chán ghét tôi nhưng đừng có đụng đến người nhà của tôi, đừng tưởng rằng cô có nhan sắc là có thể làm bừa.” Tay hắn lại lần nữa xiết chặt, so với lúc trước càng mạnh tay hơn, miệng cũng không ngừng nói: “Cho cô mặt mũi thì sau này nhớ phải mỉm cười, chứ không phải là cố tình gây sự.”

“Tôi chính là ghét cay ghét đắng Thân gia nhà các người, tôi tuyệt đối cũng không bao giờ trở thành người của Thân gia các người.” Ân Tịch kiên cường cắn môi, lại lần nữa đem ủy khuất áp chế trong lòng.

Người đàn bà chết tiệt, tại sao tâm trạng cô lại có vẻ thống khổ như vậy, nguyên nhân là cái gì, sao lại liên quan đến Thân gia bọn họ chứ: “Thân gia chúng tôi có người đắc tội cô?” Hắn cau mày hỏi, đôi mắt sắc bén tựa như muốn nhìn thấu vào tâm tư của cô.

“Chuyện này không liên quan đến anh, buông tay!” Ân Tịch cố sức muốn rút tay lại, thoát khỏi bàn tay to lớn của hắn, mà hắn lại cố chết không buông.

“Cô mắng Thân gia chúng tôi, lại nói không liên quan đến tôi, cô phải nói rõ với tôi, rốt cục là có chuyện gì?” Thân Tử Duệ càng thêm cứng đầu, so với sự bá đạo vốn có của hắn thì càng không thể nói lý.

“Anh. . .” Đôi mắt xinh đẹp của Ân Tịch càng trừng lớn, càng khó có thể giải thích.

“Cô không nói rõ đừng mơ tôi buông tay.” Hắn không muốn buông, hắn chỉ có thể dùng loại già mồm át lý lẽ mới có thể lưu cô ở lại bên cạnh hắn thêm một chút nữa.

“Anh nhìn gì, anh xuất hiện tại nơi mà tôi vô cùng chán ghét lại lúc nào cũng hung hăng bá đạo như vậy, vĩnh viễn không chịu hỏi một chút người khác có nguyện ý hay không cũng áp đặt bắt người khác phải tuân theo, Thân gia các người đều là như vậy.” Cảm xúc của Ân Tịch vô cùng kích động, cô hận Thân Tử Kiều cũng hận Thân Tử Duệ.

Một kẻ dùng thủ đoạn vô liên si để cưới cô, một kẻ dùng yêu cầu vô lý ép buộc cô, tựa hồ, cô cùng với Thân gia bọn họ mãi mãi dây dưa không dứt.

Cô nói chán ghét hắn, hắn thật sự đáng ghét như vậy sao?

“Tôi bá đạo vô lý, nhưng cô biết không, cô cũng luôn ngang bướng cứng đầu như vậy, cô cho là cô như vậy sẽ không làm cho người ta chán ghét cô sao?” Hắn thô bạo đáp lại, cô gái này, tựa hồ mềm rắn đều không ăn.

“Nếu như tôi làm anh chán ghét như vậy, vậy anh có thể thả cho tôi đi rồi.” Cô khiêu khích ngênh đón ánh mắt hắn.

“Cô . . . .”

“Thế nào? Chẳng lẽ Thân đại thiếu gia lại thích dùng khuôn mặt vui vẻ để dán chặt vào cái miệng lạnh lùng của kẻ khác sao?” Ngay cả những lời nói bất mãn nhất Ân Tịch cũng đã nói ra.

“Cô . . . .” Hắn bị Ân Tịch bức đến á khẩu không trả lời được, rõ ràng là cô đang khiêu khích tướng hắn, chính là mọi lời không hiểu vì sao đều bị ứ trong cổ họng.

Đột nhiên ánh mắt Thân Tử Duệ hiện lên một tia đau đớn nhìn cô, ngữ khí trở nên trầm thấp mà khó có thể kiềm nén: “Có phải Thân Tử Kiều lại tìm cô gây phiền toái gì hay không?” Ánh mắt hắn sâu sắc bắt giữ được sự bất an cùng tâm tình rối rắm của cô.

Mắt Ân Tịch dâng lên một tầng hơi nước, lại cúi đầu cố gắng chớp mắt, muốn cho bản thân bình tĩnh lại, không bị những lời nói kia làm ảnh hưởng đến, đặc biệt là trước mặt người đàn ông này.

Sự trầm mặc, ánh mắt ưu thương lẫn tránh hắn của cô nhưng lại bắt mất tâm hồn hắn.

“Nói cho tôi biết, có chuyện gì xảy ra?” Hiếm khi có ngữ khí thân thiết như vậy, đôi mắt ôn nhu, Ân Tịch tựa như quay về một năm kia, hắn cũng thân thiết như vậy, cũng là ánh mắt như vậy nhìn cô.

Chính là những chuyện này đã qua, bọn họ còn có thể trở về hay sao?

Không có Thân Tử Kiều, cô là bạn gái của Trữ Dịch, đó là người anh em tốt nhất của hắn. Mà không lâu nữa cô sẽ trở thành em dâu của hắn, cô vẫn nên gọi hắn một tiếng ‘anh cả’ đi. . . .

“Xin anh buông ra trước.” Thanh âm của cô vẫn bình tĩnh như trước.

“Nếu tôi buông cô ra, cô không chút do dự mà rời khỏi đây.” Hắn giống như nhìn thấu tâm tư của cô, vĩnh viễn không để cho cô có một cái gì giữ cho riêng mình.

Ân Tịch còn chưa kịp nói gì đó. Một thanh âm lạnh lùng đã đánh vỡ tất cả:

“Thân Tử Duệ, buông cô ấy ra.” Thanh âm này quen thuộc đến như vậy, lại khí thế như vậy.

Hai người đồng thời ngẩng mặt lên, chỉ thấy khuôn mặt tuấn tú của Trữ Dịch mang theo lãnh ý, từ phía sau bọn họ đi tới.

Cánh tay Thân Tử Duệ chậm rãi buông lỏng ra, cậu ấy xuất hiện nói cho hắn biết, cô gái này đã có chủ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 72: Em không thể giả cho hắn

“Trừ Dịch!” thanh âm của Ân Tịch có một tia ghen ngào, lại mang theo một tia chờ đợi.

Anh tung một nắm đấm về phía Thân Tử Duệ, xoay người đi đến trước mặt Ân Tịch, tựa như diễn kịch trước mặt Thân Tử Duệ không chút do dự đem Ân Tịch ôm vào lòng, một bàn tay vuốt vuốt tóc cô, nhẹ giọng thì thầm: “Đừng sợ, có anh ở đây, sẽ không có việc gì đâu.”

Đây là một cái ôm ấm áp, làm cho mọi mệt mỏi cùng sợ hãi của cô tạm thời buông lỏng.

Trừ Dịch tuy rằng không biết cụ thể Ân Tịch xảy ra chuyện gì, nhưng theo như khẩu khí của Hạ Vũ anh có thể cảm giác được khẳng định là có chuyện lớn xảy ra.

Bằng không cô sẽ không bất an và bối rối như vậy.

Anh theo như những lời Hạ Vũ miêu tả tìm kiếm vòng vo vài giờ mới phát hiện ra Ân Tịch, khi anh nhìn thấy Thân Tử Duệ nắm chặt tay Ân Tịch, anh phần nộ, anh đồ kị, thậm chí có chút sợ hãi.

Nhưng bảo anh dễ dàng như vậy mà buông Ân Tịch ra thì anh làm không được anh cũng không cho phép mình cứ như thế mà buông tay, đây là hạnh phúc anh theo đuổi mười mấy năm, như thế nào nói buông là có thể buông được?

“Tử Duệ, mình coi cậu là anh em, nhưng hiện tại cậu phải hiểu rõ, cô gái này là của mình.” Trừ Dịch gắt gao ôm Ân Tịch vào trong lòng, nghĩ thế sống chết bảo vệ cô gái này không để cho bất luận kẻ nào xâm phạm đến.

Thân Tử Duệ không nói lời nào mà ánh mắt cứ nhìn chăm chăm bóng dáng hai người bọn họ, khoảnh khắc cô nhào vào trong ngực Trừ Dịch, là tin tưởng cùng an toàn như vậy, hắn thực sự có thể đem lại cho cô sự an toàn cùng hạnh phúc mà cô muốn hay sao?

Kỳ thật hắn không thể nắm chắc điều gì cả, Trừ Dịch yêu Ân Tịch chưa bao giờ thay đổi, chỉ cần Ân Tịch muốn, Trừ Dịch có thể đem cả tính mạng cho cô.

Ân Tịch hơi hơi cup mắt xuống, sợ hãi phải đối diện với ánh mắt của hắn.

Trừ Dịch lười kéo bàn tay Ân Tịch, hướng về phía bên kia đi tới.

Thân Tử Duệ tựa vào một góc nhìn bọn họ mười ngón tay thân mật đan vào nhau, bọn họ ở một chỗ vĩnh viễn quang minh chính đại như vậy. Vì sao hắn lại trở thành một kẻ phải đứng trong bóng tối, hết thấy những điều này, có lẽ là số phận rồi.

Trừ Dịch chờ cô đi đến bên cạnh một đài phun nước thì dừng lại, hai người ở trong xe lẳng lặng hít thở, anh đang chờ Ân Tịch bình tĩnh lại.

Tay anh lại lần nữa cầm lấy tay cô, gắt gao nắm chặt.

“Ân Tịch, bây giờ chúng ta nắm tay như thế này em có biết gọi là gì không?” Trừ Dịch nhẹ nhàng nói.

Cô ngẩng tầm mắt lên, hướng phía ánh mắt nhu tình mật ý của anh, đôi mắt ấm áp, yêu thương, còn có một tia xin lỗi.

“Cổ nhân nói, nếu hai người mười ngón đan vào nhau, như vậy nam nữ nhất định sẽ cùng nhau bạc đầu giai lão.” Anh ngay cả một cái chớp mắt cũng không dời khỏi cô, tay kia của anh nhẹ nhàng vuốt ve hai má của cô, nồng đậm yêu thương

‘Mười ngón đan nhau, bạc đầu giai lão’

Đây là hình ảnh đẹp đến cỡ nào, hai người yêu nhau mười ngón đan lại, chậm rãi đến già, nhìn thời gian như nước chảy thoảng qua.

Nhưng là cô, hiện tại cô phải kết hôn với một người khác mà người đó không phải là Trừ Dịch, cũng không phải Thân Tử Duệ mà là tên biến thái Thân Tử Kiều kia.

Tay Ân Tịch nhẹ nhàng mà rút khỏi bàn tay anh, ánh mắt nhìn ngoài cửa sổ, nhìn thấy đài phun nước đang không ngừng phun những tia nước ra không trung, lại không ngừng róc rách. Chẳng lẽ đây chính là cuộc sống nhân sinh luân hồi của cô hay sao, vĩnh viễn không bao giờ có thể yên bình hay sao?

“Ân Tịch, nói cho anh biết có chuyện gì xảy ra?” hai tay Trừ Dịch nắm lấy bả vai của cô, tiếp thêm dũng khí cho cô đối mặt anh, đối mặt tất cả những chuyện sắp sửa phát sinh.

“Trừ Dịch! Buông tay đi! Em không xứng với anh.” Thanh âm của Ân Tịch rất nhẹ, đúng vậy, cô lấy cái gì để xứng với anh chứ, một người đàn ông ôn như sáng ngời như ngọc như anh, chỉ cần anh nguyện ý, có bao nhiêu danh môn tiểu thư liều mạng lao đầu vào chứ?

Còn cô đâu? Cô là một người mẹ đơn thân, còn vướng nhiều gièm pha không tốt như vậy, lại từng có quan hệ với người đàn ông khác, thậm chí còn có con nhỏ.

Thân Tử Kiều là dạng người thế nào, cô đã lĩnh giáo qua, hắn là kẻ biến thái, cô không muốn liên lụy Trừ Dịch.

Vốn có rất nhiều chuyện anh không biết, nếu như anh biết được nhất định anh sẽ không đồng ý cho cô cưới hắn nhưng mà còn Tiểu Úc phải làm sao bây giờ?

Ở giữa con gái cùng Trữ Dịch, cô hi có thể buông tha anh.

“Ân Tịch đột nhiên tại sao lại nói như vậy, Thân Tử Duệ cậu ta gây khó dễ cho em sao?” Trữ Dịch sốt sắng hỏi, có phải Ân Tịch đã biết tất cả rồi hay không?

“Không, không có liên quan đến anh ta, là em cảm thấy em không thích hợp với anh.” Ân Tịch có chút chết lặng cự tuyệt anh, cô phải như vậy.

“Không, đây căn bản không phải nguyên nhân, là em lấy cớ, anh muốn biết chân tướng, tại sao đột nhiên em lại nói những lời này với anh.” Anh dùng lực nắm chặt bả vai của cô, nhưng cô hiểu được đó là anh quan tâm cùng để ý cô.

“Nếu em nói em phải gả cho baba của con gái em, anh còn cảm thấy là em lấy cớ sao?” Ân Tịch đón nhận ánh mắt của anh, lạnh lùng nhưng nghiêm túc nói.

Cánh tay Trữ Dịch chết lặng rồi lại đột nhiên run rẩy, anh nhìn ra bất đắc dĩ trong mắt cô, không muốn tin mà nhìn cô.

“Sự tình vì sao lại như vậy? Vì sao?”

“Em tìm được ba của Tiểu Úc rồi sao?” Trữ Dịch khó khăn nuốt nước miếng, chẳng lẽ Ân Tịch thực sự biết Tử Duệ chính là người đàn ông mà cô muốn tìm?

Nhưng mà không đúng, nếu Ân Tịch biết người kia là Tử Duệ vậy tuyệt đối cậu ấy sẽ không thể nhẹ nhàng để anh đưa Ân Tịch đi như vậy.

“Em đều vì hạnh phúc của Tiểu Úc, cho nên, em quyết định gả cho hắn.” Thanh âm của Ân Tịch vô cùng lãnh đạm, nhưng bên dưới lại vụng trộm che giấu sự bất đắc dĩ.

“Anh không tin, không phải em nói em không muốn tìm ba của Tiểu Úc sao, vì sao đột nhiên em lại tìm ra ba của Tiểu Úc, hơn nữa còn bất ngờ kết hôn?” Trữ Dịch bắt đầu thấy khó hiểu, anh phải biết cái người mà Ân Tịch phải cưới là ai?

“Đừng hỏi em, em thực sự không muốn nói, được không?” Ánh mắt của cô ưu thương như vậy, cô đem tất cả nói cho anh, lại tạo thêm gánh nặng cho anh, mà kết quả có thể thay đổi gì đâu chứ?

“Ân Tịch đừng như vậy, anh sợ nhất là nhìn thấy em khổ sở, lại chỉ chịu đựng một mình, anh rất sợ em như vậy.”

Lời của anh là thật, trong trí nhớ của anh, từ nhỏ cô đã là một đứa nhỏ vô cùng khổ cực, chịu nhiều thương tổn, tình nguyện thống khổ cũng không muốn làm người bên cạnh mình buồn phiền.

“Trữ Dịch . . .” Thanh âm của Ân Tịch nhỏ đến mức cơ hồ cả cô cũng không thể nghe thấy, vì sao anh lại phải chua xót như vậy, anh càng như vậy khiến cho lòng cô càng thêm áy náy.

“Cho dù là em có khó khăn gì, cho dù anh có thể giúp em hay không, em đều phải nói cho anh biết, bởi vì anh quan tâm em, cũng là người thân của em. Hạ Vũ khi gọi điện cho anh thanh âm của cô ấy rất lo lắng, cô ấy lo lắng cho em như vậy, chẳng lẽ em thật sự để cho những người quan tâm em yên lặng đứng nhìn em khổ sở sao?”

“Em . . .” Răng cô gắt gao cắn môi dưới khiến nó trắng bệch ra.

“Anh không hy vọng biết được hoàn cảnh của em từ miệng của người khác, em chỉ muốn nghe em nói, anh muốn nghe ngay bây giờ, chia sẻ đau đớn thống khổ trong lòng em, còn có cả lo âu nữa.” Anh chân thành như vậy, nho nhã như vậy, gần từng tiếng như nước chảy, chậm rãi tiến vào trái tim cô, làm cho cô không có bất kỳ lý do nào để cự tuyệt.

“Con gái của em Tiểu Úc nó chưa có chết.” Ân Tịch ngẩng đầu, đón nhận ánh mắt tha thiết cổ vũ của anh.

“Thật sao? Nhất định nó là một cô bé đáng yêu xinh đẹp giống như em vậy,” Lòng anh một trận chua xót lại một trận kích động, anh chua xót là bởi vì đứa bé kia không phải là của anh và cô, còn kích động là chỉ cần cô hạnh phúc thì một chút chua xót của anh có là gì chứ?

“Đúng vậy, quả là kỳ tích, nó rất đáng yêu, nhưng là nó . . .” Ân Tịch có chút khó khăn khi nói tiếp, thanh âm bắt đầu trở lên nghẹn ngào, con gái vĩnh viễn chính là điểm yếu nhất trong lòng cô.

“Nó sao vậy?” Trữ Dịch tựa như cảm giác được vấn đề hằn là ở Tiểu Úc, chẳng lẽ Tiểu Úc ở chỗ ba nó, nghi hoặc trong lòng anh càng thêm gia tăng.

“Nó ở chỗ ba nó, ở chỗ ba của nó, nếu em không đồng ý lấy hắn, ba ngày nữa em sẽ vĩnh viễn không thể thấy được Tiểu Úc, vĩnh viễn đều không thể gặp nữa. . .” thanh âm của Ân Tịch nghẹn ngào lộ ra tuyệt vọng.

“Hắn bức em, làm sao hắn ta có thể làm ra loại chuyện như vậy chứ?” Trữ Dịch đập mạnh tay xuống vô lăng, ngay sau đó lại vội trấn an Ân Tịch, “Em không cần phải gấp, Tiểu Úc nhất định vẫn an toàn, không phải vẫn còn 3 ngày nữa sao, em nói cho anh biết, hiện tại Tiểu Úc ở đâu? Anh sẽ nghĩ biện

pháp để cứu nó.”

Trữ Dịch thực sự không dám hỏi ba của Tiểu Úc là ai, anh thậm chí có điểm sợ hãi, anh chờ Ân Tịch chủ động nói cho anh biết, đúng vậy anh ích kỷ một lần đi, vói vì anh sợ khi mình nói ra thì mình sẽ vĩnh viễn mất đi Ân Tịch.

“Em không biết hiện tại Tiểu Úc đang ở đâu, em chỉ biết hiện tại nó đang ở trong tay Thân Tử Kiều.” Ân Tịch nói xong cúi đầu chôn vào hai tay chính mình, thậm chí, cô không muốn nhìn thấy phản ứng của Trữ Dịch.

Con gái của cô cư nhiên là của Thân Tử Kiều, chuyện như vậy nhất định cũng là chuyện khiến Trữ Dịch vô cùng khiếp sợ cùng bị đá kích đi.

“Em nói ba của Tiểu Úc là Thân Tử Kiều, có phải em sai rồi hay không?” Trữ Dịch hỏi, Ân Tịch cư nhiên nghĩ Tiểu Úc là con gái của Thân Tử Kiều.

“Không sai đâu, là hấn chính miệng nói cho em, đương nhiên chuyện kia là Tống Hồng dàn cảnh, mà chính bà ta cũng nói như vậy với em, năm đó người kia đúng là Thân Tử Kiều.”

Lời nói của bọn họ nghe có vẻ như không có gì là không đúng, cũng không có gì để cô có thể không tin cả. Nếu không phải vì lần đó vô tình nghe được Ân Tịch nói, nếu không phải Từ Duệ cũng đã từng nói qua với anh, có lẽ anh cũng sẽ tin.

Tên Thân Tử Kiều đề tiện này, hấn có ý định gì, nhất định hấn biết Tiểu Úc là con gái Thân Tử Duệ, nhưng mà hấn lại nói thành con của hấn, tên này quả là vô si.

Cái chính là chân tướng thế nào anh không thể rõ hơn Thân Tử Kiều được, mà anh cũng không có nói sự thực cho Ân Tịch cũng như Thân Tử Duệ.

Anh nhìn thấy Ân Tịch khổ sở đem mặt vùi vào trong lòng bàn tay mình, tim anh từng hồi co thắt đau đớn.

Anh phải nói mọi chân tướng ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Hạ gia

Thành phố K, rộng lớn phồn hoa, thoảng thoảng có tiếng ca khúc mà Ân Tịch hát, thâm âm trầm bổng thanh khiết của cô mỗi ngày đều khiến người nghe cảm động. Hạ Vũ đi lẫn trong đám người, cũng giống như mọi người, vì cô cứ đi lững thững nên lại khiến cho thành phố phồn hoa này có thêm một cảnh tượng khác.

Xe chạy rất nhanh, thanh âm từ loa báo tốc độ không ngừng cảnh báo người đi đường, giọng nói ầm ập khiến cho đường cái càng thêm hỗn loạn, người đi đường đã bắt đầu hốt hoảng, thậm chí là sợ hãi.

Khi đó bước chân của Hạ Vũ mới dừng lại, một chiếc xe thể thao đã dừng ở trước mặt cô, cô còn chưa kịp phản ứng, hai người đàn ông che mặt đã từ trên xe bước xuống, không nói một lời trói lấy cô bắt lên xe.

“Các người muốn làm gì? Buông tôi ra, ban ngày ở giữa đường bắt người, cảnh sát lập tức sẽ đuổi theo đó.” Hạ Vũ trấn định nói với bọn họ, ánh mắt của cô nhìn quét qua, hai người đàn ông này che mặt, một người khác là tài xế, không nhìn rõ mặt.

Cô muốn hướng lên phía trước nhìn rõ gò má của người tài xế, vừa mới định đứng dậy thân thể của cô không chút do dự đã bị hai người đàn ông kéo xuống.

“Ngồi yên một chút, chớ có lộn xộn!” Một người đàn ông trong đó gầm nhẹ, là giọng mũi rất nặng.

“Tôi lộn xộn cái gì?” Hạ Vũ căn bản không khiếp sợ, lần nữa đứng lên muốn nhìn phía trước, người tài xế kia có cảm giác rất quen thuộc, cô biết ông ta.

“Lộn xộn nữa là tôi không khách khí đâu đấy.” Một người bịt mặt khác lại kéo Hạ Vũ xuống, hơn nữa lại ném ra một cuộn dây thừng, hấn dè Hạ Vũ xuống, dùng sợi dây trói chặt cô lại.

“Các người lũ trùng thối này, buông tôi ra.” Hạ Vũ dùng giày cao gót hình hăng đập mạnh vào tay người bịt mặt đang trói chặt cô, sau đó là đế giày cao gót in mạnh lên trên lưng của hấn, lập tức phát ra một tiếng kêu thống khổ bèn nhón.

“Cho mày trói bà này.” Hạ Vũ lại lần nữa tung một cước, cũng như tên ban nãy, tên này cũng hét một tiếng thống khổ.

“Tam tiểu thư, tha cho tôi đi.” Người bịt mặt vội vàng giơ chân lên, tránh cho lại phải ăn một cú đá nữa.

“Tôi biết ngay là các người mà, A Cường, A Mạnh, hiện thân đi.” Hạ Vũ vung tay, thoải mái mà tung một chiêu, lộ ra hai khuôn mặt anh tuấn bức người.

Người bịt mắt nghe được lệnh, cũng vội vàng đem đồ ngự trang cời sạch, kính cẩn, vô cùng lễ phép nói : “Tam tiểu thư!”

“Chú Vương, anh cả của cháu bức mọi người làm như vậy sao?” Hạ Vũ giương mắt hướng tài xế, trong giọng nói có tia không vui.

“Tam tiểu thư thông minh như vậy, đại thiếu gia nói mời không được cô về nhà chỉ có thể dùng cách này thôi.” Chú Vương quay đầu lại lộ ra nụ cười thân thiết, sau đó lại vội vàng chuyển chủ đề.

“Có một chiều mà sai tới ba lần, anh ấy không thấy chán sao?” Đôi mắt xinh đẹp của cô sụp xuống, nghĩ đến anh cả, nào lại vô cùng thống khổ, lần này “mời” cô trở về chắc không có chuyện tốt gì.

“Đại thiếu gia nói, đây là lần cuối cùng, lần sau khi mời tam tiểu thư về nhất định sẽ đổi chiều khác.” A Cường xoa lưng của mình, nhẹ giọng nói, vị tam tiểu thư này tính khí mạnh mẽ như vậy, rất khó đối phó.

“A Mạnh, cậu biết đại thiếu gia lần này bắt tôi trở về có chuyện gì không?” Mặt của Hạ Vũ trầm xuống, nếu anh cả đã chủ động tìm cô, vậy cô về nhà xem qua một chút, thuận tiện cầu xin anh cả giúp cô một việc, chỉ cần anh cả đáp ứng, chuyện này dễ đối phó rồi.

“Không rõ lắm, bắt quá gần đây tính khí của thiếu gia không tốt, thường nổi giận, làm cho chúng tôi không dám lên tiếng, có lẽ tam tiểu thư trở về có thể khuyên bảo thiếu gia đi.” A Cường ở một bên bổ sung, nghĩ đến đại thiếu gia nổi giận, cả người hắn liền co lại.

Tính khí đại ca cô có tốt hơn sao? Bá đạo có, máu lạnh có, nói chuyện đã đáng sợ, không nói lời nào còn đáng sợ hơn, một khi đùa giỡn tình cảm với đàn bà lại càng đáng sợ hơn.

“Vì sao mà tính tình anh ấy không tốt? Ai chọc giận anh ấy sao?” Hạ Vũ giờ tay vuốt vuốt tóc, tùy tiện hỏi.

“Trước đây vài ngày, đại thiếu gia từ song bạc mua về một cô gái, kể từ khi cô gái kia xuất hiện, tính tình của cậu ấy liền thay đổi thất thường.” A Mạnh bắt đầu giải thích.

“Cô gái kia có xinh đẹp không?” Lần này Hạ Vũ vô cùng sùng sốt, anh cả cô coi đàn bà như quần áo, nhưng là cô gái mà có thể khiến cho tính khí anh ấy thay đổi thất thường vẫn chưa có, việc lấy vợ của anh ấy cũng chả khác thay quần áo là mấy, mãi tận bây giờ mới hết cái thú đấy, cô đã có vài vị “đại tẩu”, nhưng kết quả thế nào, người thì chết, kẻ bị điên, người thì mất tích, nói chung không ai có kết quả tốt cả, mặc dù như thế, nhưng vẫn có một đàn bà muốn liều mạng gả cho Hạ gia.

“Tam tiểu thư, cô gái này tuyệt đối không xinh đẹp, thậm chí rất xấu.” A Cường nhanh nhẩu đáp.

Cái gì? Một con heo nái mà có thể khiến cho tính khí của anh cả cô thay đổi thất thường? Hạ Vũ lần này thực sự rất hăng hái, cô nhất định phải gặp qua cô gái này, có thể chọc tới Hạ Thiên Triệu, cô gái này tuyệt đối không đơn giản.

Xe dừng trước một tòa biệt thự, Hạ Vũ rào bước chạy vào trong biệt thự Hạ gia, nơi này quen thuộc mà cũng xa lạ như vậy.

Ở nơi này cô có được bao thương yêu thì cũng phải chịu bấy nhiêu khuất nhục, cô tựa như nhìn thấy mẹ của cô bị cha của cô đánh, cái roi như con rắn kia dán chặt lấy cơ thể mẹ, thân thể nho nhỏ của bà run lẩy bẩy, nhưng roi vẫn hạ xuống, mẹ của cô thì ngược lại muốn bảo vệ cô, chịu tất cả đòn roi rơi vào trên người mẹ.

Cô nhìn thấy mấy mẹ trẻ ở một bên nham hiểm cười, lại thấy mẹ cả chạy đến quỳ trước mặt cha cô cầu xin thay mẹ con cô, cha cô mới dừng động tác trên tay lại.

Anh cả của cô sẽ chạy tới nắm lấy tay cô, nói với cô đừng sợ, về sau lớn lên hắn sẽ bảo vệ cô.

Mỗi khi cô cảm thấy thống khổ nhất, khó chịu nhất, cô sẽ len lén chạy đến Trần gia cách đó không xa, thấy Trần Mục thì sẽ giả bộ không có chuyện gì xảy ra, cùng anh chơi đùa, tựa hồ nhìn thấy anh cười, trong lòng cô mới có thể thấy một tia an ủi.

Cô cùng mẹ sing trưởng trong hoàn cảnh ác liệt, cho đến một ngày kia mẹ cô qua đời, cô hoàn toàn rời khỏi Hạ gia, rời khỏi người cha mà cô thống hận.

Từ đầu đến cuối cô chưa từng nói chuyện với cha cô quá mười câu, cô chưa từng nhìn ông ta.

Trước khi mẹ cô qua đời bà dặn cô đừng hận cha cô, đừng hận Hạ gia, nhưng là người của Hạ gia, ngoại trừ anh cả cùng mẹ cả, tất cả ai cô cũng hận, bởi vì bọn họ chưa từng ngó qua mẹ con cô sống chết thế nào.

Cha của cô Hạ Trảm Bằng, trưởng môn đời thứ hai của Hạ bang, cưới ba người vợ.

Mẹ lớn là bà cả, chỉ có một mình anh cả, bình thường cũng coi Hạ Vũ như con gái ruột, bởi vì mẹ Hạ Vũ là người không thích tranh giành, nên mẹ lớn cũng không làm khó mẹ con Hạ Vũ, thậm chí còn có chút thiên vị họ.

Bà hai là mẹ Hạ Vũ, từ nhỏ đã yếu ớt, năm đó khi gặp cha Hạ Vũ, ông bà ngoại của Hạ Vũ vừa mới chết trong một vụ tai nạn, năm ấy cha Hạ Vũ thấy mẹ Hạ Vũ trẻ đẹp, ngày thứ hai đã đem bà rước vào cửa.

Mẹ Hạ Vũ không biết làm thế nào để lấy lòng Hạ Trảm Bằng, nhút nhát, lại quá mức hiền lành, đối với mẹ cả vẫn một mực cung kính, vâng lệnh nghe

theo, cũng may mẹ cả là người thấu tình đạt lý, cứ như vậy mà ở chung được nửa năm.

Khi mẹ Hạ Vũ mang thai Hạ Vũ tháng thứ ba, Hạ Trâm Bằng cưới phòng thứ ba, ngày đó vào cửa đã mang bầu 6 tháng, cưới vợ cũng là cảnh tượng kỳ lạ.

Tam phu nhân độc ác ranh mãnh, có một đứa con trai Hạ Thiên Cơ, còn có một đứa con gái cũng không hiền lành gì Hạ Bằng. Bà ta trăm phương ngàn kế muốn đuổi mẹ cả cùng mẹ Hạ Vũ đi để chiếm lấy ngôi vị phu nhân của Hạ gia.

Mẹ cả dù sao cũng xuất thân danh môn lại giỏi giang thấu tình, bà ta dùng cách nào cũng không được như ý, cuối cùng chỉ có thể phát tiết lên người mẹ Hạ Vũ, mẹ Hạ Vũ quanh năm suốt tháng bị hành hạ uất ức không vui tận cho đến chết.

Hạ Thiên Triệu trở thành bang chủ đời thứ ba của Hạ bang, phong cách làm việc cơ trí hơn hẳn Hạ Nghị Bằng, nhưng cũng không tiếp tục phát triển thế lực của cha hắn trước đây.

Hạ Thiên Cơ lại đem thế lực xã hội đen của Hạ Trâm Bằng tiếp tục phát triển, bắt đầu cùng anh trai mình tranh quyền đoạt vị.

Mất Hạ Vũ có chút âm uớt, ở nơi này có quá nhiều đau thương, khi mẹ Hạ Vũ chết ở trong phòng xong, sau đó toàn bộ Hạ gia đều chuyển khỏi đây, nhưng Hạ Thiên Triệu là tiền hành sửa sang nó, nói là thích nó.

Hạ Thiên Triệu muốn gìn giữ, bởi vì nơi này cũng có quá nhiều thứ mà hắn cùng mẹ cả lưu luyến, còn có một chút kỷ niệm về anhem bọn họ.

Biệt thự vô cùng an tĩnh, ngay cả nhân viên làm vườn cũng không phát ra tiếng động lớn.

Hạ Vũ đẩy cửa lớn đi vào, chỉ thấy một bóng lưng phụ nữ dùng tấm trạng lạnh lùng mà lau cầu thang, lưng gầy yếu, cao ráo, tóc dài cuộn lên, dùng một cái trâm cài tóc cố định, có vài sợi rối rác ở trên cổ.

Cô gái này là ai?

Hạ Vũ tiếp tục đi về phía trước chân đạp trên sàn nhà phát ra tiếng vang, động tác trên tay cô gái ngừng lại, nhẹ nhàng xoay người sang chỗ khác.

Hạ Vũ nhìn thấy nửa khuôn mặt của cô ta, đó là một khuôn mặt tựa như thiên sứ, ngay cả phụ nữ cũng phải bầy phần đồ kị, nhưng là khi nhìn đối diện cả khuôn mặt của cô ta, Hạ Vũ không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Má phải của cô ta không khác gì một cái mặt quỷ, một vết sẹo rất sâu rất dài trên xương gò má bên trái kéo tận xuống bên dưới cằm, trông như một con rết rất đáng sợ, nhưng là ánh mắt của cô ta vẫn trong veo sáng ngời, nếu như không có vết sẹo kia, cô ta tuyệt đối là một cô gái xinh đẹp hơn cô thậm chí so với Ân Tịch cũng ngang ngửa chứ không kém, trời cao đúng là tàn nhẫn hủy đi sắc đẹp của cô ta.

Cô gái hướng về phía cô mỉm cười, trông mắt vừa chớp lên liền sụp ngay xuống, tiếp tục công việc của cô ta, tựa như Hạ Vũ đến cũng không ảnh hưởng gì đến công việc của cô ta vậy.

Hạ Vũ có chút kinh sợ, cô ấy, chính là cô gái như lời mọi người nói khiến cho anh cả của cô hi vọng vô thường hay sao?

Đàn bà dạng này so với Ân Tịch càng lãnh đạm hơn. Cô ấy đối với cái gì cũng đều không có cảm tình. Cô giống như con chim chỉ sống trong không gian của chính mình. Càng là như vậy.

Phụ nữ như vậy, càng có quá khứ, cô thậm chí có thể khẳng định quá khứ của cô ấy so với Ân Tịch càng thêm đặc sắc. Nghĩ có thể dày vò đến Hạ Thiên Triệu thì cô gái này tuyệt đối sẽ không phải là người đơn giản. Huống chi, khuôn mặt cô ấy có vẻ yêu mị như vậy.

Anh cả của cô Hạ Thiên Triệu ôm một cô gái có mái tóc quấn sóng lớn xuất hiện hiện ở trước mặt cô và cô gái kia.

Nhìn ra cô gái tóc quấn kia đáng cũng phải cao 170cm, ngực ít nhất cũng là 36B. Cô ta mặc áo cổ thấp thực đã đem nửa ngực lồ lộ ở ngoài. Xem ra anh cả của cô vẫn thích phụ nữ có dáng người bốc lửa như trước.

“A Vũ, em cuối cùng cũng không chịu tới gặp anh!” Hạ Thiên Triệu thân thiết mà gọi cô A Vũ. Ở trên đồi đất rộng lớn này, chỉ có ba người gọi cô như vậy. Một là mẹ của cô, người kia là mẹ cả, còn một người chính là anh.

“Nói đi, anh bắt em trở về để làm chi. Em sẽ không nhàm chán đến xem anh diễn trò đâu!” Hạ Vũ nhìn anh cả không có ý tốt cười xấu xa. Bất quá, anh lại muốn gặp cô để làm gì chứ?

“Đây là chị chín của em, cô ấy gọi Kily!” hắn chỉ vào cô gái trong lòng ngực lớn giọng nói.

“Đây là tam muội đi, xinh đẹp lại nghĩa khí.” Đây chính là lời nịnh nọt của cái người gọi là cửu tẩu kia.

Hạ Vũ nhíu mi liếc anh cả: “Chỉ mong anh cùng cửu tẩu tân hôn có thể hơn được 3 tháng.”

Sắc mặt Kily sầm xuống nhưng còn cố nở nụ cười. Xem ra tam muội này không phải kẻ tốt, ngọt ngào với cô ta còn không muốn.

“Ha ha, không hổ là em gái tốt của anh. Vẫn là hiểu được anh như vậy” Hạ Thiên Triệu buông người đàn bà trong ngực bước về phía Hạ Vũ.

“Đi.” Ánh mắt hần nhưng vẫn liếc hướng cô gái đang lau tay vịn cầu thang bên cạnh. Hần muốn kích động sự phẫn nộ của cô sao, quả là đáng tiếc. Cô ta không hề có nửa điểm kích động, lạnh nhạt mà khoanh tay tay trước ngực.

“Anh cả, vị này chính là người làm anh mời đến phải không?” Vì sao cả biệt thự em chỉ thấy một mình cô ấy, những người hầu khác đâu?”

Hạ Vũ khó hiểu mà thắc mắc.

“Biệt thự này chỉ có một người hầu, chính là cô ta.” Thanh âm của Hạ Thiên Triệu trong trẻo nhưng lạnh lùng như một trận hàn băng.

“Cô ấy thực có khả năng sinh tồn” Hạ Vũ tựa tiểu phi tiểu nhìn Hạ Thiên Triệu. Xem ra anh cả của cô đúng là thật bị người ta mị hoặc. Khi hần càng có tâm tư đi tra tấn một người phụ nữ, thì ẩn sau đó chính là hần đã hăm sâu không còn lối thoát rồi.

“Chào tam tiểu thư đi.” Thanh âm của hần vẫn lạnh băng như trước.

Cô gái kia nghe được, một lần nữa xoay người lại, mỉm cười thật nhẹ nhàng mà nói:

“Tam tiểu thư, xin chào!”

“Cô tên gì?” Hạ Vũ tò mò, quả là đã bị cô gái này thu hút.

“Tôi gọi là Hàn Nhất Nhất, xin tam tiểu thư chiếu cố nhiều hơn!” Cô ta nhẹ nhàng mà khom lưng một chút.

Hạ Vũ không làm khó dễ cô ta mà là chuyển hướng về phía Hạ Thiên Triệu, bởi vì cô có chuyện trọng yếu cần thương lượng với hần.

“Anh cả, em nghĩ muốn nói chuyện riêng với anh”

“Được, đi lên thư phòng trên lầu.” Hạ Thiên Triệu đơn giản trả lời lại vừa liếc mắt tới Kily: “Em về trước đi, chờ anh tới đón em kết hôn là được.”

Đối với cô ta hần nói lời nhìn như thân thiết nhưng không có gì triu mến. Trong lòng Hạ Vũ một tia cười khổ, xem ra anh cả của cô có nỗi khổ tâm.

Trong thư phòng.

Hai anh em hai bên đối diện mà ngồi.

“A Vũ, đã về nước vì sao không đến tìm anh. Chẳng lẽ em ngại cả anh và mẹ cả đều hận sao?” Trong mắt Hạ Thiên Triệu có một tia đau đớn. Em gái này từ nhỏ đã rất mạnh mẽ, rồi lại thường xuyên bị người ta khi dễ. Khi còn nhỏ anh xem cô giống như em gái ruột mà chăm sóc hi vọng cô có thể mạnh khỏe, vui vẻ mà lớn lên. Nhưng mà ở tại Hạ gia, chưa hề có một người là hạnh phúc và vui vẻ.

“Anh cả, em làm sao có thể sẽ hận anh cùng mẹ cả chứ. Em hận chính là cả nhà Ngải Châu Bích.” Khuôn mặt Hạ Vũ cứng đờ, không muốn nhắc lại chuyện này một chút nào, mỗi lần nhắc tới cô lại có thể nhớ tới mẹ của cô là bị Ngải Châu Bích bức chết.

Hạ Thiên Triệu nhìn Hạ Vũ không nghĩ nhắc tới chuyện trước kia. Hần thức thời hiểu biết đôi bề tòi. “A Vũ, em là không phải có chuyện tìm anh giúp đỡ sao, nói đi?”

“Anh cả . . .” Hạ Vũ khó khăn mà nuốt xuống một chút nước miếng. Hạ gia cùng Thân Từ Kiều hiện tại quan hệ là nước sôi lửa bỏng. Hiện tại thế lực của Thân Từ Kiều trong Hắc bang đã ngày một lớn mạnh. Mà việc hần làm chính là những vụ làm ăn bên ngoài mà Hạ gia không muốn làm, nhưng cũng là những thương vụ kiếm rất nhiều tiền. Sỡ dĩ vậy mới có rất nhiều huynh đệ hắc bang liều mạng đi làm.

“Nói.” Hạ Thiên Triệu nhạt nhẽo mà phun ra một chữ.

“Em muốn anh giúp em cứu một người từ trong tay Thân Từ Kiều.” Hạ Vũ nói xong lại nhìn thấy suất khí trên mặt anh cả có vẻ tức giận. Không có một tia xúc động.

“Ân Tịch, nghĩ có thể cứu cậu hay không còn phải xem vận may của cậu nữa.” Trong lòng Hạ Vũ yên lặng mà cầu nguyện.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 74: Yêu không chỉ có là giữ lấy

“Em tại sao lại có liên quan đến người có quan hệ với Thân Từ Kiều?” Lòng mi Hạ Thiên Triệu hơi hơi nhíu lại.

“Em muốn anh giúp cứu người, đó là một cô bé ước chừng bốn tuổi thông minh, xinh đẹp, đáng yêu. Cô bé tên là Tiểu Úc. Là con gái của mình tính nổi tiếng gần đây Hứa Ân Tịch.”

Hạ Vũ không để ý tới hần hần mảy, cô chỉ muốn đem mọi chuyện nói rõ ra. Hần giúp hay không giúp do chính hần định đoạt.

“Hứa Ân Tịch” Hạ Thiên Triệu nhớ kỹ tên này. Quen thuộc như vậy, tâm trí đột nhiên hiện lên bóng dáng một cô gái. Những chuyện của cô gái này hần ít nhiều là có biết.

“Em hiện tại là trợ lý của cô ấy. Cô ấy có khó khăn em muốn giúp cô ấy.” Cô chờ đợi, ánh mắt nhìn thẳng phía Hạ Thiên Triệu. Mặc kệ như thế nào, cô hi vọng anh cả sẽ cứu giúp Ân Tịch. Bởi vì cô cũng không muốn Ân Tịch cứ như thế mà gả cho Thân Từ Kiều, tên này đã ác ôn lại còn biến thái.

Cứ cho là Tiểu Úc là con gái của hần, nhưng loại người lục thân không nhận chính là khôn kiếp, không chừng nay mai sẽ phụ bạc Ân Tịch cùng Tiểu Úc.

“Em muốn anh giúp cô ta như thế nào. Giả như thành công, em sẽ đáp tạ anh như thế nào?” Hần cần tự mình tháo gỡ nút thắt với em gái.

“Đem Tiểu Úc cứu ra, sau đó sắp xếp cho Tiểu Úc ra nước ngoài, bởi vì ở trong nước Tiểu Úc khẳng định là không được an toàn. Em muốn anh sắp xếp nơi ở thích hợp để cô bé có điều kiện trưởng thành. Về phần như thế nào để đáp tạ thì anh cứ ra điều kiện đi!” Hạ Vũ rất dứt khoát mà nói.

“Uh, không vấn đề. Nếu anh giúp em làm được nghĩa là em phải đáp ứng anh: đi gặp mẹ anh, bà rất nhớ em”

Bà có tuổi rồi, thường xuyên nhắc đến em, mà anh lại không thường ở bên cạnh bà. Anh hi vọng em có thể đến thăm bà nhiều một chút.” Trong ánh mắt Hạ Thiên Triệu có một tia bất đắc dĩ. Đối với mẹ hần, hần luôn có chút thương cảm, bởi vì mẹ hần đối với cái chết của mẹ Hai năm đó vẫn không quên được. Mà Hạ Vũ cũng không giải thích.

Cứ cho là Hạ Vũ không hận bà nhưng là Hạ Vũ cự tuyệt mối quan hệ này, không hề giữ liên lạc với bọn họ. Trừ phi hần dùng biện pháp bắt cô tới.

Hạ Vũ quay đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, thật lâu. . . . thật lâu.

“Em đồng ý với anh!” Hạ Vũ quay đầu, kiên định nói.

Hạ Thiên Triệu lộ ra nụ cười hiếm có, vỗ bả vai Hạ Vũ. “Oaa, A Vũ, đại ca dẫn em đi tới một nơi có món mà em thích!”

Hạ Vũ quay lại hơi hơi mỉm cười. Từ sau khi mẹ Hạ Vũ mất, bọn họ lần đầu tiên vui vẻ thân thiết như vậy.

Bên đài phun nước, ở trong xe thể thao.

“Ân Tịch, đừng gả cho hần. Chuyện Tiểu Úc anh đã có biện pháp. Tin tưởng anh, anh nhất định sẽ cứu được Tiểu Úc ra.” Trữ Dịch quay về phía Ân Tịch kiên định mà nhìn Ân Tịch. Anh không bao giờ để Ân Tịch gả cho Thân Từ Kiều.

“Trữ Dịch em tin tưởng anh, nhưng là thế lực của Thân Từ Kiều anh nếu như cùng hần đối đầu tổn thất sẽ rất lớn, hơn nữa em không muốn Tiểu Úc gặp nguy hiểm.

Loại người như hần chuyện gì cũng đều làm được, nếu chúng ta chống đối hần, khẳng định hần sẽ xuống tay với Tiểu Úc.

Nhiều lần giao thủ như vậy, Ân Tịch đối với Thân Từ Kiều thực đã có điểm hiểu rõ.

Không gian trầm tĩnh, Ân Tịch mệt mỏi mà dựa vào xe, âm thanh nhỏ bé vang lên: “Trữ Dịch, đưa em tới bệnh viện của mẹ đi.”

Mỗi khi khó chịu, mỗi khi cô gần như sắp sụp đổ, cô chỉ muốn ngồi ở bên giường của mẹ, nắm lấy tay mẹ, cảm nhận hơi ấm của mẹ truyền sức mạnh cho cô. Nói cho cô biết chỉ cần kiên trì, chỉ cần nhẫn nại thì tất cả nhất định sẽ vượt qua.

Ân Tịch ích kỷ suy nghĩ rằng Tiểu Úc có thể khỏe mạnh bình an mà lớn lên, cô nguyện ý đánh đổi bằng mọi giá.

Trữ Dịch cho xe chậm rãi rời khỏi đài phun nước, bên trong xe tiếng nhạc mang một vẻ kỳ ảo. Đó là ca khúc anh vì cô mà viết đến bây giờ cũng không còn ý nghĩa. Anh còn có nhiều chuyện hứa hẹn sẽ cùng làm với cô, còn có nhiều điều muốn nói cùng với cô.

Cuối cùng, anh vẫn là che giấu chuyện Thân Từ Duệ mới là cha ruột của Tiểu Úc.

Trữ Dịch tự đáy lòng cũng đều rồi rắm. So với Thân Từ Kiều, Thân Từ Duệ càng có lực sát thương hơn. Một khi Thân Từ Duệ biết Tiểu Úc là con gái của hần. Hần nhất định sẽ đầu một phen sống mái với Thân Từ Kiều.

Mà kết quả, tổn thương lớn nhất chính là Thân Từ Duệ và Ân Tịch.

Mà hai người này, anh cũng không mong muốn ai trong họ bị tổn thương. Nếu có thể được, anh tình nguyện gánh vác một phần trách nhiệm này.

Thân Từ Kiều bắt giữ Tiểu Úc và Ân Tịch, Thân Từ Duệ không có biện pháp chống trả. Trước hết chỉ có cứu Tiểu Úc ra, sau đó rời khỏi thành phố K mới là sáng suốt nhất.

Chờ cứu được Tiểu Úc, anh có thể nói cho Thân Tử Duệ hết thấy chân tướng đến tột cùng là lựa chọn như thế nào, anh đều tôn trọng Ân Tịch.

Nếu cô lựa chọn Thân Tử Duệ, anh sẽ mang theo Tiểu Úc rời khỏi nơi này. Chờ một ngày Thân Tử Duệ đánh bại Thân Tử Kiều, anh có thể mang theo Tiểu Úc cùng họ hội ngộ.

Yêu một người không nên chỉ là giữ lấy, mà là lặng lẽ hi sinh. Nhìn thấy cô ấy có thể vui vẻ cười đùa so với chiếm giữ thân thể của Ân Tịch, từ đáy lòng Trữ Dịch sẽ càng hạnh phúc hơn.

“Ân Tịch, lúc này đây hãy để anh thay em xử lý tốt tất cả mọi chuyện.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Liên thủ

Tề Gia.

Tề Tư Mục hiếm khi một mình cùng mẹ và bà nội ăn cơm.

“Tư Mục, con cùng Tử Duệ gần đây quan hệ như thế nào, dự định đính hôn ra sao?” Ngô Niệm ôn nhu hỏi con gái yêu.

“Mẹ, con còn nhỏ mà. Hiện giờ quan trọng gây dựng sự nghiệp. Con còn chưa nghĩ tới sẽ đính hôn sớm như vậy. Tề Tư Mục có chút không hài lòng mà trả lời Ngô Niệm.

“Con tính toán gì chuyện sự nghiệp, gả cho người ta, so với bất gì sự nghiệp gì của con cũng quan trọng hơn,” hiện tại bà nội nói trắng ra: “Nếu con muốn, phải tận dụng hết thấy biện pháp để cùng Thân Tử Duệ đính hôn. Lần trước báo chí không phải vô cùng náo nhiệt sao, nên rèn sắt khi còn nóng, con nên tìm cơ hội mà cùng Thân gia thương lượng chuyện đính hôn. Trên có bà và mẹ cháu tới Thân gia gặp cha mẹ bên đó.” Lâm Âm Ái buông bát xuống, thận trọng nói, “Chuyện hôn nhân mà thành, Tề gia ở Thành phố K sẽ càng thêm lừng lẫy.”

“Bà nội, hiện tại chữ bát cũng chưa viết một nét, đính hôn cái gì a.” Tề Tư Mục đem đĩa ném xuống, phiền chán mà phát hỏa.

“Tư Mục, như thế nào còn tùy hứng như vậy. Trên bàn cơm như thế nào có thể ném đĩa chứ. Về sau nếu làm người của Thân gia, bọn họ như làm sao còn muốn con chứ!” Ngô Niệm lớn tiếng mà trách mắng.

“Thân gia, Thân gia. . . Mọi người muốn con gả cho Thân gia, mọi người có nghĩ cho con hay không? Chính là tạp chủng của Hứa Bội Dung cướp mất của con a!”

Tề Tư Mục lớn tiếng mà đem tất cả ưu phiền mà nói ra.

“Con nói cái gì, tạp chủng của Hứa Bội Dung? Con nói năm đó mẹ con cô ta không chết sao?” Lâm Âm Ái kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, họ không có chết. Hơn nữa tiện nhân Hứa Ân Tịch kia hiện tại đang ở vị trí đối trọng với con. Cướp ca khúc của con, cướp quyền đại diện phát ngôn của con, cướp vai diễn của con, lại còn cướp đi người yêu của con! Con lập tức sẽ bị Thân Tử Duệ đá, đều là bởi vì Hứa Ân Tịch kia. A !” Một tiếng rống làm cho tinh thần càng thêm bốc hỏa

Đem tất cả mà nói ra hết một lượt, cô rốt cuộc chịu không nổi bà nội và mẹ không ngừng ép hỏi về quan hệ của cô cùng Thân Tử Duệ nữa.

“Con. . . con như thế nào đến bây giờ mới nói? Con hẳn là sớm một chút nói cho mẹ cùng bà nội a!” Ngô Niệm có một tia chất vấn lại vừa yêu thương, mỗi một đứa con đều là bảo bối trong lòng bà ta.

Đứa con là vận mệnh, con gái lớn có năng lực hơn người, con gái nhỏ có khả năng gả vào Thân gia, bà có thể không yêu thương được sao?

“Tư Mục, con sợ chuyện đó sao? Có Tề gia là chỗ dựa cho con, chẳng lẽ còn chính không được cái con tiện nhân Hứa Ân Tịch kia ư?” Trên trán Lâm Âm Ái đầy nếp nhăn, cũng lộ rõ ra sự ngoan độc trong từng đường nét. Trong ánh mắt là cừu hận một lần nữa bùng lên.

“Xem ra mười mấy năm nay Hứa Bội Dung và cả Tần Phương kia đều còn sống. Lúc này, cùng với họ thù mới hận cũ cùng nhau tính!”

Tề Tư Mục trấn tĩnh mà ngồi xuống, có bà nội và mẹ lại còn có cả Tề Thị ủng hộ. Cô cũng không tin tiện nhân Hứa Ân Tịch này còn không chết.

~~~~~Vficland~~~~~

“Trữ thiếu gia cư nhiên cam lòng ra mặt giúp tôi. Nhất định không phải có chuyện tốt gì a!” Hạ Thiên Triệu ngồi ở sofa nói thẳng vào vấn đề.

“Xem ra cậu gần đây đúng là không tồi, nghe nói cậu mua một cô gái rồi lại cùng người phụ nữ khác kết hôn. Thực sự trò chơi của cậu càng ngày càng quá mức.” Trữ Dịch cũng không nề tình phụ họa vài câu.

“Tuần sau mình cưới vợ thứ chín, lúc đó ba huynh đệ chúng ta sẽ tụ họp vui vẻ!” Trong ánh mắt Hạ Thiên Triệu không hề có chút vui vẻ của việc kết hôn.

Trữ Dịch chỉ là cười cười: “Chỉ mong cậu lần này có thể lâu một chút với bà vợ thứ chín này. Một năm đôi ba vợ thực sự chỉ có cậu.”

“Mình không giống cậu, cậu si tình như vậy, vẫn giữ hình ảnh một cô gái.” Hạ Thiên Triệu cầm lấy ly rượu bên cạnh nhẹ nhàng mà hớp một ngụm, dường như hần đã chạm đến nỗi đau của Trữ Dịch.

“Thiên Triệu, lần này gặp cậu, mình muốn nhờ cậu giúp một chuyện.” Trữ Dịch cũng cầm ly rượu mạnh mẽ uống.

Bàn tay đang cầm ly rượu của Hạ Thiên Triệu chợt ngừng lại. Nếu hần đoán không nhầm thì việc Trữ Dịch nhờ hần hỗ trợ cùng chuyện của Hạ Vũ.

“Mình muốn cậu cử vài huynh đệ thay mình cứu người từ chỗ Thân Tử Kiều ra.”

Quả nhiên vẫn là chuyện này, như vậy xem ra Hứa Ân Tịch nam nữ đều muốn giúp đỡ.

“Mình sẽ ở ngoài tiếp ứng, đến cuối cùng chúng ta trong ứng ngoài hợp. Chuyện này chỉ cho phép thành công không được thất bại. Hơn nữa thời gian chỉ có hai ngày, mình hi vọng cậu lập tức phái người đi theo dõi hành tung của Thân Tử Kiều cùng người bên cạnh hần.” Trữ Dịch bắt đầu nói ra ý đồ của mình: “Trước 9h tối mai, mình muốn biết cô bé kia bị nhốt ở đâu.”

“Mình không dám cam đoan với cậu nhất định có thể tra ra được, phòng bị của Thân Tử Kiều có bao nhiêu nghiêm ngặt cậu và mình đều rất rõ. Hần cùng chúng ta giao tranh cũng hơn ba lần, chúng ta chưa một lần chiếm được ưu thế, có thể thấy được người này lòng dạ thẳng này cơ hiểm cỡ nào. Hơn nữa nó là một con sói hung ác, con sói này còn ăn thịt người! Thân Tử Kiều hiển nhiên chính là cái gì cũng không sợ, loại người này việc gì cũng dám làm, xem nhẹ mạng sống con người. Người như hần thường là không biết sợ.”

“Cho nên mình mới tìm đến cậu. Nếu không khó đối phó, một mình mình cũng có thể xử lý được.”

“Cậu yên tâm đi, chuyện này mình sẽ không bó tay đâu. Bởi vì A Vũ cũng cần mình giúp nó.” Hạ Thiên Triệu nhìn phía Trữ Dịch mỉm cười xấu xa.

Trữ Dịch lặng đi một hồi, cuối cùng mới có phản ứng trở lại. Nguyên lai Hạ Vũ chính là A Vũ, anh hần là nên sớm nghĩ tới.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Một hòn đá ném rụng hai con chim

Ánh mắt Tề Tư Di vẫn dừng lại trên viên đạn sáng chói, cô ta đang nghĩ, nếu viên đạn này xuyên vào thân thể của Hứa Ân Tịch, trúng vào mạch máu của cô ta, sau đó đâm vào nội tạng của cô ta, loại đau đớn như thế này giống như là sống không bằng chết. Ha ha. . .

Điều bộ Tề Tư Di cười như điên, có nó, Hứa Ân Tịch, mây chờ chết đi. Tao sẽ cho mây, người thân của mây từng bước, từng bước mà đi theo mây. Sẽ không để mây cô đơn lạnh lẽo mà ra đi đâu.

“Chị!” Tề Tư Mục không gõ cửa mà tiến vào.

“Lần sau trước khi vào cần phải gõ cửa, biết không?” Tề Tư Di lần đầu tiên đối với em gái có biểu hiện hờn giận.

“Được, lần sau em sẽ nhớ rõ, chị đừng tức giận nữa!” Chỉ phút chốc tâm tình Tề Tư Mục đã bị phá hỏng. Đối với chị gái của mình, cô ta vĩnh viễn tôn trọng, sùng bái. Bởi vì chỉ cần có Tề Tư Di, lúc nào cô ta cũng có thể thay cô thu xếp tốt tất cả mọi việc.

Tề Tư Mục bước tới gần, ánh mắt cũng không tự chủ mà quan sát các viên cầu nhỏ nhỏ hấp dẫn kia, tay ả chậm rãi với tới, nghĩ muốn vuốt ve những viên cầu sáng long lanh kia

“Đừng nhúc nhích, nguy hiểm!” Tề Tư Di vội vàng gọi em gái lại.

Tề Tư Mục nghe được tiếng gọi của chị gái, bàn tay đưa ra rút trở về, tròn to đôi mắt tò mò: ‘Chị, thứ đó xinh đẹp như vậy sẽ có nguy hiểm gì?’

“Nó nhìn qua là khiến người khác yêu thích như vậy, nhưng nếu nó xuyên qua thân thể em, chỉ cần chạm vào một chút máu trên người em, em chắc chắn phải chết.” Trong mắt cô ta không hề có khinh hoàng, nhưng trong lòng, cũng bị tác dụng của nó làm cho khiếp sợ.

“Chị, thứ này là cái gì? Chị mau nói cho em biết.” Phàm là những thứ nguy hiểm và độc hại, Tề Tư Mục cùng chị ả đều có biểu hiện hưng phấn giống nhau.

“Nó nhìn qua là trong suốt, sáng long lanh, kì thật là một viên đan, nhìn qua là thực mềm, nhưng thực chất cực kì rắn chắc. Viên đan loại này chỉ dùng trong tình huống khẩn cấp, chất dẫn thì phải là trên người có dính máu.” Ánh mắt Tề Tư Di như trước không có rời khỏi khối vật kia. Cô ta bỏ ra giá trên trời để mà nghiên cứu chế tạo thành Bạch Hồng.

“Thần kì như vậy, là thật hay là giả?” Ánh mắt Tề Tư Mục vẫn là bán tín bán nghi. Cô ta là lần đầu tiên nghe nói có loại đan này, cô ta chưa bao giờ biết đến nó.

“Chỉ tạo ra viên đan loại này gọi là Bạch Hồng. Nó màu trắng sáng, chế tạo giống y hệt một viên thủy tinh, kì thật nó là một loại độc trùng cổ xưa ở Tây Vực được nghiên cứu mà chế tạo thành. (Độc trùng: Chuyên hút máu con người, uy lực và độc tính của nó là gấp 20 lần thông thường, một khi dính với máu sẽ nhanh chóng làm tan rã nội tạng cơ thể người). Lấy dịch thể của độc trùng, nghiên cứu kết hợp với chất xúc tác đẩy nhanh quá trình để chế tạo thành. Một khi nó dính vào máu trên người nào, sẽ từ từ bắt đầu ăn mòn nội tạng người đó, nhưng nó sẽ không để cho ả ta chết ngay lập tức. Nó sẽ làm cho ả ta cảm nhận mười phần mỗi khoảng khắc đau đớn, từng giây chậm chạp mà cảm nhận nội tạng bên trong chính mình bị nổ tung. Đây sẽ là khoảng khắc vô cùng đau đớn trong cuộc đời nó.”

Tề Tư Di bắt đầu giải thích, nhẹ nhàng mà cầm lấy Bạch Hồng, một lần nữa nhẹ nhàng mà đưa vào trong nòng súng.

“Chị, đây là thật sao? Chị định dùng cái này để đối phó tiện nhân Hứa Ân Tịch sao?” Trong ánh mắt Tề Tư Mục lại một lần nữa lóe lên ánh sáng. Nếu Bạch Hồng thực sự có loại uy lực như vậy, thì Hứa Ân Tịch vĩnh viễn không có cơ hội một lần nữa tranh cướp mọi thứ của cô.

“Đương nhiên là thật, một viên Bạch Hồng được chế tạo có giá hơn một ngàn vạn. Một khi sử dụng có chút gì sai sót, chính là tính mệnh người đó cũng bị đe dọa, cho nên lại càng phải cẩn thận gấp đôi.” Tề Tư Mục thận cẩn thận mà vuốt ve khẩu súng màu trắng của mình, giống như đang yêu thương bảo bối vậy.

“Thật sự thần kì như vậy sao? Nếu vậy chúng ta tìm một con vật nào đó thử xem, tránh vạn nhất. . .” Tề Tư Mục thật cẩn thận mà đề nghị. Tề Tư Di nghe được đề nghị của em gái, trong lòng cũng có chút do dự.

Nói thật ra, cô ta tiếc rẻ. Một viên Bạch Hồng giá cả ngàn vạn. Cô ta chỉ cho chế tạo ba viên. Một viên chỉ dùng để đối phó Hứa Ân Tịch, hai viên còn lại, một viên là chuẩn bị cho Thân Từ Kiều, nếu hấn dám phản bội cô ta. Vậy thì cô ta nhất định sẽ không mềm lòng, dù yêu cũng sẽ hủy diệt hấn.

Mà viên thứ ba, đó là dự phòng phát sinh bất ngờ.

“Chị, đừng do dự, chẳng lẽ chị sẽ không muốn thưởng thức một chút loại uy lực này là thật hay không sao?” Tề Tư Mục lại một lần nữa giục dấy, cô ta vội vàng muốn nhìn thấy kết cục mà Hứa Ân Tịch sẽ gặp phải.

Tề Tư Di suy nghĩ một chút, trong lòng cũng có một chút hoài nghi. Trả giá cao như vậy mua nó, ả nhìn thấy thí nghiệm nhưng chưa bao giờ nhìn thấy hiện trường thực sự. ả cũng có hiếu kỳ.

Từ một cái tủ sắt ả lấy ra một chiếc hộp nhỏ, nhẹ nhàng mà mở ra. Bên trong bỗng nhiên hiện ra hai khối Bạch Hồng khác.

Tề Tư Di cẩn thận mà lấy ra một viên trong đó, đem nó một lần nữa đặt vào bên trong nòng súng của cô ta.

Tề Tư Mục nhìn thấy mỗi một động tác của chị gái, trong lòng ngày càng bội phục. Một ngày nào đó, cô ta sẽ trở thành nữ nhân càng ác độc và mưu kế hơn so với chị gái.

“Chị, lấy A Hoàng làm thí nghiệm đi, thân thể nó đủ khỏe mạnh cũng đủ cao lớn.” Tề Tư Mục chỉ vào A Hoàng nói, A Hoàng là một trong số những con chó săn Tề gia nuôi dưỡng.

“Ừ, bắt nó đi, dẫn nó ra cửa sau.” Trong lòng Tề Tư Mục cũng có một chút khản trương, chính là muốn lập tức kiểm chứng sức mạnh của Bạch Hồng.

Tề Tư Mục quen thuộc mà lùi lại một chút phía cửa trạm gác. A Hoàng liền ngoan ngoãn theo gần sát. Cô ta đem A Hoàng đưa tới cửa sau sau đó khóa ở phía trên.

A Hoàng mở to hai mắt, nhìn hai cô chủ nhỏ về mặt kì quái, dự cảm xảy ra chuyện không tốt. Nó dùng sức kéo dây xích, muốn thoát ra.

“Chị, mau ra tay!” Tề Tư Mục hưng phấn mà kêu to.

Tề Tư Di cầm lấy súng, nhắm phía thân thể A Hoàng bắn xuyên qua, chỉ thấy Bạch Hồng rõ ràng bắn ra từ nòng súng. Do A Hoàng cơ thể chuyển động, Bạch Hồng xuyên vào chân sau của nó.

A Hoàng đột nhiên rít lên, chỉ thấy máu của nó từ từ chảy ra ngoài. Tề Tư Di và Tề Tư Mục như là nhanh chóng nhìn thất cái gì đó rõ ràng là nội tạng của A Hoàng.

A Hoàng mở to hai mắt, đau đớn cùng oán hận mà nhìn chị em Tề gia. Nó càng không ngừng kêu rên, càng không ngừng lăn lộn, như là có ngàn vạn con sâu đang cắn nuốt nội tạng của nó.

Về hoảng sợ và oán hận từng chút từng chút tăng lên trong mắt A Hoàng, đây là cái vật gì không biết, nó hoàn toàn không thể biết trúng cái gì, nhưng là cái loại cảm giác vật sống bị ngũ mã phanh thây, lại làm cho nó sống không bằng chết.

Chị em nhà họ Tề nhìn thấy A Hoàng thực đau đớn cùng biểu tình khổ sở, các ả cuối cùng cũng tin.

“Chị, thật sự chị cần dính vào máu, nó sẽ cắn nuốt nội tạng động vật. Rất thần kỳ!” Ánh mắt Tề Từ Mục một chút đều không có rời khỏi thân thể A Hoàng, cô tưởng tượng Hứa Ân Tịch ở trước mặt của cô đau đớn cũng kêu rên, chuyện như thế này làm cho cô ta hưng phấn biết bao.

Tề Từ Di trừ bỏ vẻ kinh ngạc bên ngoài, cũng có quyết định của chính mình. Có Bạch Hồng, Thân Tử Kiều nếu dám phản bội ả, ả nhất định sẽ hủy hoại hẳn.

“Chị, còn có một vấn đề?” Tề Từ Mục đột nhiên nghĩ tới quay đầu nhìn phía ả.

“Là vấn đề gì?”

“Chúng ta giết chết Hứa Ân Tịch, khẳng định Trữ Dịch sẽ không dễ dàng buông tha chúng ta, đến cuối cùng. . .”

“Ai nói Hứa Ân Tịch là chúng ta giết? Ai có thể nhìn thấy sao?”

“Lời nói tuy rằng không sai, nhưng vạn nhất Trữ Dịch triệt để điều tra, biết được chúng ta làm thì sao bây giờ? Chúng ta phải đối phó với hắn như thế nào?” Tề Từ Mục vẫn nhìn không được có chút lo lắng, Trữ Thị cũng không phải dễ chọc vào.

“Theo chị được biết, Niếp Thanh cùng với Hứa Ân Tịch bất hòa, cô ta hận Hứa Ân Tịch đoạt đi kim chủ của cô ta, đoạt mất địa vị của cô ta ở Hoa Đăng. Hơn nữa án cường bạo của cô ta cũng là Hứa Ân Tịch tìm người làm. Như vậy, Niếp Thanh mua hắc đạo giết Hứa Ân Tịch cũng chẳng có gì ghê gớm.

Tề Từ Di ngoài cười nhưng mắt không cười, như vậy chính là vu oan giá họa, cô ta hay chơi nhất.

Tề Từ Mục vỗ đầu một cái: “Chị, chị thật thông minh. Dựa là Tề thị cùng lực lượng hắc đạo sau lưng chị, việc giá họa này cho Niếp Thanh là tuyệt đối không thành vấn đề. Như vậy một hòn đá ném trúng hai con nhạn, dẹp bỏ chướng ngại trên đường cho em. Chị, em yêu chị quá!”

Tề Từ Mục hưng phấn mà ôm cổ Tề Từ Di, lớn tiếng mà cười vui.

Cuối cùng, hai tiện nhân Niếp Thanh cùng Hứa Ân Tịch kia đều trúng kế. Cô ta không chỉ có đem cường địch của mình ở giới giải trí tiêu diệt đi mà còn rộng đường tiến vào cửa Thân Gia. Cô ta như thế nào có thể không hưng phấn chứ.

~~~~~Vficland~~~~~

“Điều tra được rồi chứ?” Thanh âm của Hạ Thiên Triệu trong trẻo nhưng lạnh lùng như âm vọng từ nơi âm lãnh.

“Hứa Tiểu Úc hiện ở biệt thự Viên Dã. Thân Tử Kiều dường như một bước cũng không rời. Hơn nữa Biệt Thự Viên Dã canh phòng cẩn mật, theo toàn bộ số lượng thống kê không đủ.

Chỗ canh phòng ở cửa chính hai bên tả hữu có tám người. Tầng một biệt thự phía trong có mười người canh phòng. Tầng hai có tới hai mươi người. Về phần càng sâu vào phía trong, thủ hạ còn không rõ ràng.” Giương mặt hắn nghiêm túc như thế nào cũng không thấy một tia lỗ mãng.

“Nếu cho cậu mười lăm người, có thể từ chỗ Thân Tử Kiều cứu Hứa Tiểu Úc ra không?” Hạ Thiên Triệu xoa xoa mũi, trong ánh mắt thâm thúy như dòng suối đen nhìn không thấy đáy.

“Thủ hạ sẽ toàn lực ứng phó, cứu không được Hứa Tiểu Úc, thì xin nhờ ngài xây cho tôi một ngôi mộ, tôi muốn mai táng ở Thiên Nam, vị trí mộ quay về hướng Bắc.”

“Cậu không thể nói như vậy với tôi, bởi vì tôi không muốn cậu chết, biết chưa? Lan Khảo là bị Thân Tử Kiều bức mà chết. Thủ này về sau nhất định tự tay báo thù cho cậu!” Trong mắt Hạ Thiên Triệu lộ ra tia âm lãnh không nhẹ.

Hắn cùng Thân Tử Kiều có thể coi là có nhiều nợ nần, đây chỉ là vừa mới bắt đầu khởi chiến. Kế tiếp mới là cuộc đối đầu sinh tử của bọn họ.

Hắn muốn nhử rằng cộp, khiến thân tín bên cạnh kẻ kia từng bước từng bước tan rã!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mật* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 77: Ép buộc tàn nhẫn

Bên phía Hứa Ân Tịch có tình hình gì đặc biệt không?” Thân Tử Kiều lại lần nữa triệu kiến A Khôn.

“Theo như những gì theo dõi được, ngày hôm qua cô ta sau khi rời khỏi biệt thự có gặp Trữ Dịch một lần xong sau đó thì đi bệnh viện chăm sóc mẹ của cô ta Hứa Bội Dung, cho đến hiện tại cũng chưa có rời đi.”

“Cô ta vẫn thật nhân hạ, tôi muốn nhìn xem con gái cùng với mẹ cô ta rốt cục cần bên nào hơn” Khóe miệng Thân Từ Kiều cong lên, lộ ra một nụ cười ác ma xấu xa.

“Thân lão đại, tôi biết Hứa Tiểu Úc sợ nhất cái gì!” A Khôn lộ ra ý định trả thù.

“A? Nó sợ nhất cái gì, nói chiêu của cậu ra tôi xem nào?” Thân Từ Kiều cổ vũ nói với hắn.

“Nó sợ nhất con gián.” A Khôn hung hăng cười trong lòng, con tiểu yêu tinh này, lần trước giám chính hắn lần này hắn phải trả lại cho nó gấp vài lần.

“Cậu đi làm một cuộn video, tốc độ nhanh nhất đưa đến trên tay Hứa Ân Tịch.” Thân Từ Kiều phát tay bảo A Khôn cấp tốc đi làm.

Ba giờ sau, Ân Tịch nhận được cuộn video mà Thân Từ Kiều phái người đưa tới, cũng bảo cô nhanh chóng xem nội dung bên trong.

Tay cầm cuộn video của Ân Tịch run rẩy, nội dung bên trong là cái gì? Khẳng định là có liên quan đến Tiểu Úc đi, tên Thân Từ Kiều chết tiệt này.

Không phải hắn cho cô ba ngày để suy nghĩ sao, vì sao mới có một ngày hã đã không thể kiên nhẫn chứ?

Tiểu Úc . . . Tiểu Úc . . . .

Miệng Ân Tịch phát ra thanh âm thống khổ, móng tay dùng sức đâm vào lòng bàn tay mình, bên trong là khuôn mặt cùng thân thể nho nhỏ của Tiểu Úc, chính là mắt của nó bị bịt kín.

Thân Từ Kiều nguoi là tên biến thái, dám đối đãi tàn nhẫn với trẻ con như vậy, Ân Tịch nghiến chặt răng, tiếp tục xem.

Nhất định tâm tình của Tiểu Úc vô cùng hoảng sợ, bằng không thân thể của nó sẽ không run rẩy như vậy, cô nhìn thấy con gái cô ngồi cuộn lại, cánh tay nho nhỏ ôm chặt đầu gối. Lòng Ân Tịch tựa như vỡ nát ra.

Hình ảnh đột nhiên rất nhanh, nhất định đã bị cắt đi một ít.

Có rất nhiều gián trong căn phòng, mà Tiểu Úc lại bị bịt mắt, nhìn kỹ lại, Ân Tịch thất thanh hét lên: “Không . . . Không . . . .”

Rốt cuộc Ân Tịch không thể không chế nũa mà điên cuồng hét lên, từ nhỏ Tiểu Úc sợ nhất là con gián, lũ điên này.

Tiểu Úc tựa hồ cảm giác được khác lạ quanh người, thân thể nó càng thêm run rẩy.

Gió nổi lên, gián bay tứ tung, chúng trực tiếp bay về phía Tiểu Úc, sao lại như vậy chứ? Chẳng lẽ bọn chúng bởi cái gì lên người Tiểu Úc sao, làm sao lại có thể hấp dẫn gián vậy chứ?

Đây là loại tra tấn tàn nhẫn đến mức nào với một đứa nhỏ, nó làm sao có thể chịu đựng được chứ? Con bé sẽ khủng hoảng và khiếp sợ đến mức nào chứ?

“Thân Từ Kiều, nguoi không phải nguoi, nguoi không phải là nguoi, đó là con gái ruột của nguoi, nguoi làm thế nào có thể ra tay với nó chứ . . . ?” Ân Tịch khóc thầm, khiến cho Hứa Bội Dung nằm bất động ở trên giường cũng có chút chấn kinh. Ý thức của bà nói cho bà biết Ân Tịch của bà gặp nạn, có người khi dễ con gái của bà. “Không . . .” Bà phải tỉnh lại, bà phải cứu con gái của bà . . . Có phải Lâm Âm Ái lại tra tấn Ân Tịch của bà hay không. . .

Ân Tịch không dám tiếp tục nhìn nữa, cô không thể tưởng tượng được khi con gái cô mở mắt ra thấy trên người mình toàn là gián thì sẽ kinh hoàng đến cỡ nào, nhất định nó điên mất . . .

Điện thoại của cô đột nhiên vang lên, cô ném điều khiển TV xuống, nhanh chóng cầm lấy.

“Lo lắng sao? Tiểu Úc đáng yêu của chúng ta hẳn là đang rất gần, rất gần lũ gián này, tôi đang suy nghĩ hình ảnh khi lũ gián này bâu đầy trên người Tiểu Úc, sau đó tôi sẽ vạch khăn bịt mắt của nó ra, cô nghĩ coi nó sẽ có phản ứng như thế nào?” Thanh âm của Thân Từ Kiều từ một nơi khác truyền đến điện thoại của cô.

“Không . . . . Không . . . . Đừng . . . Thân Từ Kiều nguoi không thể làm như vậy, đó là con gái của nguoi, nguoi làm sao có thể tàn nhẫn như vậy chứ, nguoi không có tình nguoi.” Mối Ân Tịch run lẩy bẩy.

“Nhân tính? Nhân tính là cái gì, tôi chỉ muốn hỏi cô, tôi đếm đến mười nếu như cô không đồng ý gả cho tôi, tôi liền sai người làm cho lũ gián kia bâu lên người nó.” Giọng nói ngoan độc của Thân Từ Kiều lại vang lên.

“Tên sát nhân!” Ân Tịch bật khóc lên mắng hắn, thế giới này tại sao lại có nhiều không muốn cho cô yên ổn hạnh phúc như vậy, chị em Tề gia, anh em họ Thân . . .

“10, 9, 8 . . . 7 . . . 3 . . .” Thân Từ Kiều thực bình tĩnh vui vẻ mà đếm, hẳn có thể tưởng tượng ra hình ảnh muốn phát điên của Hứa Ân Tịch ở bên kia điện thoại, nhất định cũng vô cùng đáng yêu.

“2 . . . A Khôn . . . chuẩn bị . . .”

“Không . . . tôi cầu anh, hãy tha cho Tiểu Úc!”

“Tha cho nó, không thành vấn đề, chỉ cần cô nói một câu thôi.”

“Tôi đồng ý với anh! Cái gì tôi cũng đồng ý, chỉ cần anh tha cho Tiểu Úc, bảo tôi làm cái gì tôi cũng sẽ làm!” Ân Tịch mang theo ghen ngào nói.

Mang theo tuyệt vọng, nát tan mà nhận lời hắn.

Khuôn mặt Thân Từ Kiều mang theo ác ý, tươi cười khiến cho người khác càng thêm tức giận.

Sơ Thần: mẹ kế Thân Thân, ngược trẻ con, mong bà con đừng ném đá

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Tin tức hôn lễ

Sau khi Ân Tịch đồng ý gả cho Thân Từ Kiều chưa đầy hai giờ sau, tất cả các trang báo mạng internet cùng đài truyền hình đều đưa tin nhao nhao lên, lại đưa Hứa Ân Tịch lần nữa thành tâm điểm của giới giải trí.

“Ngôi sao đang nổi tiếng vào hào môn, vụ tai tiếng trước đây là thật”

“Theo như tin tức mới nhất nhận được, hình tượng của ngọc nữ Hứa Ân Tịch trong vòng nửa năm thay đổi chóng mặt, tai tiếng không ngừng. Vinh quang ngày hôm nay của cô ta có phải sau lưng cô ta vẫn luôn có một người đàn ông? Một thế lực lớn?”

“Theo như suy đoán này nọ thành quả ngày hôm nay của Hứa Ân Tịch tất cả đều do Thân Từ Kiều đứng ở sau lưng cô ta duy trì, Thân Từ Kiều là tổng giám đốc công ty giải trí Thịnh Thiên, cũng là công ty giải trí tầm cỡ quốc tế ở Trung Quốc, mọi người không thể ngờ được, công tử đào hoa nổi tiếng Thân Từ Kiều, niềm mơ ước của biết bao cô gái, ngay cả ngọc nữ của chúng ta cũng không ngoại lệ.”

Bình luận trên internet bắt đầu loạn cả lên, thậm chí còn đem tất cả chuyện xấu trước kia đào lên, họ bắt đầu tưởng tượng, thậm chí còn có kẻ lớn mật đoán không biết trước đây Hứa Ân Tịch có một đứa con gái có phải là của Thân Từ Kiều hay không, có phải Hứa Ân Tịch là mẹ bằng con quý hay không? (nhờ con mà mẹ quý)

Ánh mắt Thân Từ Duệ vẫn không có rời khỏi trang báo vừa mới mở ra trên màn hình máy tính, đây là tin tức mới nhất được cập nhập.

Cư nhiên Hứa Ân Tịch gả cho Thân Từ Kiều, cô ấy điên rồi sao?

Khi theo dõi cô ở biệt thự, đột nhiên sau khi cô nhìn thấy hắn, cô nói cô chán ghét Thân gia bọn họ, chẳng lẽ cô có nhược điểm bị Thân Từ Kiều nắm trên tay, Thân Từ Kiều dùng nó để bức cô gả cho hắn?

Tay hắn nắm một số điện thoại nội bộ.

“A Cơ, lập tức thay tôi tra tất cả những tin tức gần nhất về Hứa Ân Tịch, càng nhanh càng tốt, càng chi tiết càng tốt!” Thanh âm của Thân Từ Duệ vô cùng quyết đoán và rõ ràng.

“Vâng, chủ tịch!” A Cơ nhanh chóng cắt đứt điện thoại.

Thân Từ Kiều làm như vậy, nhất định có một người so với hắn sốt ruột hơn nhiều, đó là Trữ Dịch.

Cứ cho là cậu ấy sẽ không hòa nhã như trước kia, nhưng hắn vẫn là muốn biết tột cùng đã xảy ra chuyện gì?

Tin tức của Trữ Dịch ở đó có lẽ nhanh hơn A Cơ đi.

~~~~~Vfickland~~~~~

“Ba!” một tiếng động vang lên, là Tề Tư Di đem máy tính xách tay nện trên mặt đất.

“Hào môn, kết hôn ? Thân Từ Kiều, tôi đã cảnh cáo anh, anh không nghe, nhanh như vậy đã tuyên bố tin tức, tôi đã nói tôi sẽ ngăn cản, tôi sẽ phá hỏng,

cứ đợi đấy”

Ánh mắt Tề Tư Di tràn ngập phần hận, “Hứa Ân Tịch, nhiều năm như vậy, hôm nay sẽ là đêm tối cuối cùng của mày, ngày mai để tao xem là hôn lễ hay vẫn là lễ tang của mày?”

Tề Tư Mục đột nhiên vọt vào văn phòng của Tề Tư Di, trợn lớn hai mắt nhìn Tề Tư Di, bất an hỏi: “Chị, chỉ đã xem tin tức rồi sao?”

“Xem rồi!” thanh âm của Tề Tư Di vẫn vô cùng trấn định.

“Chị thế nào có thể bình tĩnh như vậy chứ? Chị vẫn là bạn gái của Thân Từ Kiều, tại sao hán ta lại đột nhiên kết hôn, hơn nữa là kết hôn với Hứa Ân Tịch con tiện nhân kia, tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Cô ta đột nhiên nhớ tới chân tướng mà Tề Tư Di nói, chẳng lẽ nó liên quan đến chuyện này?

“Chị vì sao mà không thể bình tĩnh chứ? Thân Từ Kiều có bao nhiêu đàn bà? Chị còn có ít đàn ông sao? Tất cả chỉ là gặp dịp thấy hợp thì chơi thôi, làm cho thân thể vui sướng, chính là con tiện nhân Hứa Ân Tịch này, làm cho chị rất khó chịu. . .” Tề Tư Di trấn định, nhưng là cừu hận với Hứa Ân Tịch tựa như càng tăng thêm.

“Mặc kệ thế nào, con tiện nhân Hứa Ân Tịch này đều là tai họa của Tề gia chúng ta, lại là kẻ thù của chị em mình, từ khi nó xuất hiện đã phá hủy cuộc sống tốt đẹp của chúng ta, tuyệt đối không thể để nó sống được.”

“Đúng, nhất định phải như vậy, chỉ cần một ngày nó còn sống, chúng ta không thể ngồi vào vị trí đàn bà của Thân gia được.” Tay cô ta nắm chặt thành ghế bên cạnh.

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta phải ra tay thôi.” Tề Tư Mục càng thêm tức giận, Hứa Ân Tịch một khi kết hôn, cô ta lại trở thành phu nhân tổng giám đốc, thân phận của cô biến đổi, nhất định cô ta sẽ nhắm vào cô ta, hơn nữa còn đoạt đi người đàn ông của chị cô, làm sao cô có thể không tức giận được chứ?

“Đêm nay, thế nào?” Tề Tư Di lộ ra một nụ cười bình tĩnh, nhưng càng lạnh đậm, càng bình tĩnh thì càng đáng sợ.

“Em đi với chị, em muốn tận mắt chứng kiến con tiện nhân này chết, chỉ có tận mắt thấy em mới yên tâm.” Tề Tư Mục hung hăng nghiêng răng nói.

Tề Tư Di nắm chặt tay em gái, cùng nhau đi ra khỏi văn phòng của Tề Thị.

Ba giờ sau, trời hoàn toàn tối, sau đó chị em nhà họ Tề muốn cho Hứa Ân Tịch phải quỳ gối trước mặt chúng, cầu xin tha thứ, sau đó bị Bạch Hồng ăn mòn nội tạng mà chết đi trong thống khổ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Cuộc điện thoại trí mạng

Điện thoại của Ân Tịch lại một lần nữa vang lên, màn hình hiển thị là một số lạ.

Do dự một lúc, có nên tiếp cuộc điện thoại này hay không?

Có lẽ là có chuyện gì đó? Ân Tịch nghĩ như vậy, cầm lấy điện thoại, bấm nút tiếp nhận.

“Alô! “

“Hứa Ân Tịch, nếu cô nghĩ muốn cứu con gái Hứa Tiểu Úc của cô, đêm nay chín giờ, cô đến đường số 28, tôi chờ cô! ” người gọi điện không có đợi Ân Tịch trả lời, nhanh chóng cắt đứt.

“Này! Này! Này! ” vô luận Ân Tịch gọi như thế nào, điện thoại cũng chỉ truyền đến tiếng tút dài.

Tiểu Úc? Người đàn bà kia là ai? Vì sao cô ta lại biết Tiểu Úc? Chưa hết còn đường? Số 28? Chín giờ?

Ân Tịch nhìn đồng hồ, thực đã là 8h tối, từ nơi này xuất phát đến đó cũng mất gần 1h, vì sao thời gian lại tính sát như vậy, cô ta là ai? Vì sao lại biết rõ cô như vậy? Chẳng lẽ cô ta thật sự có thể giúp cô sao?

Ân Tịch do dự, cô có nên đi hay không? Nếu là cơ hội, vì cái gì mà cô không tranh thủ?

Lòng hiếu kỳ, cô mở cửa phòng, ngăn lại một chiếc taxi, đi thẳng đến đường 28.

“Trừ Dịch, buổi tối chín giờ chúng ta động thủ, xem xét kỹ kế hoạch chúng ta đã sớm vạch ra, sáu người công kích, mười người âm thầm tập kích chỗ

kín, Lan Khảo và 3 anh em khác cùng Inity sẽ phụ trách mở khóa, cậu cùng hai người anh em của cậu ở ngoài tiếp ứng cho Lan Khảo, khi nào Hứa Tiểu Úc đưa đến trước mặt cậu, xe đều đã chuẩn bị tốt!” Thanh âm trầm thấp của Hạ Thiên Triệu ở trong điện thoại vang lên.

“Cám ơn cậu, anh em tốt!” Trữ Dịch nhẹ giọng địa trả lời.

“Được rồi, không cần nói cảm ơn! Đến lúc mình cưới vợ 9 nhớ trở về uống rượu là được.” Hạ Thiên Triệu thân nhiên cười đáp.

“Yên tâm! Mình nhất định trở về để diện kiến dung nhan kiều diễm của cữu tẩu.” Trữ Dịch cũng thoải mái mà trêu ghẹo.

“Đừng đùa nữa, chạy nhanh đi chuẩn bị đi!”

“Đi, khi nào về sẽ liên hệ lại!” Trữ Dịch cắt đứt điện thoại, bắt đầu liên hệ thủ hạ của mình.

Trữ Dịch mới vừa cúp máy, ngay sau đó điện thoại của A Đan đã gọi lại cho anh.

“Lão Đại, Hứa tiểu thư đi ra ngoài, hiện tại tôi đang bám theo xe của cô ấy, hình như là đi về hướng đại lộ 28.” A Đan một bên lái xe một bên nói điện thoại.

“Theo sát, tùy thời gian mà báo tình huống! Tôi lập tức qua đó!” Trữ Dịch cắt đứt điện thoại, vừa nhìn đồng hồ, kinh ngạc, Ân Tịch vì sao lại đi ra ngoài vào lúc này?

Gọi điện thoại cho cô, nhưng không thể kết nối. Anh không thể không kêu người thay mình, chỉ mong là kế hoạch hết thảy đều thuận lợi.

“Anh hai! Anh vội vàng đi đâu vậy?” Trữ Dịch vọt tới cửa, bị em gái Trữ Hạ gọi lại.

“Anh đi đại lộ 28, rất nhanh sẽ trở lại, nghỉ ngơi cho tốt đi!” Trữ Dịch ném lại một câu rồi bỏ chạy đi ra ngoài.

Chỉ vùn vùn một cái xoay người, Thân Tử Duệ vừa chạy tới thì cũng là lúc Trữ Dịch vừa mới lái xe chạy ra ngoài.

“Tử Duệ, sao anh lại tới đây?” trong mắt Trữ Hạ tất cả đều là kinh hãi, ước chế không được hưng phấn mà nói ra.

“Anh tới tìm anh hai của em, cậu ấy đâu?” Về mặt của hắn có chút gấp gáp, không có mừng vui cũng không có buồn thương.

“Anh ấy vừa mới đi ra ngoài, bộ dáng rất vội vàng, mấy ngày nay anh ấy luôn như vậy, cũng không biết anh ấy đang làm cái gì nữa.” Trữ Hạ có chút oán giận nhỏ.

“Anh ấy chưa có nói đi đâu, chỉ nói đi đại lộ 28!” Trữ Hạ nhìn biểu tình có chút phức tạp của Thân Tử Duệ.

Thân Tử Duệ vừa nghe đến nơi đó, bật người quay đầu bước đi. Trữ Hạ nhìn đến tình huống này, không có suy nghĩ gì liền đi theo.

“Tử Duệ, anh chờ em, em cùng đi với anh!”

Thân Tử Duệ không kịp cự tuyệt, cô đã ngồi ghế phụ bên cạnh hắn, không khỏi phân trần nói: “Đừng cự tuyệt em, em quan tâm đến anh trai của em, em nhất định phải đi với anh!”

“Nghe lời, xuống xe, không có việc gì đâu!” Thân Tử Duệ vẫn muốn thuyết phục Trữ Hạ, hắn không nghĩ làm cho sự tình càng ngày càng trở lên phức tạp.

“Không, em không xuống đâu.” Trữ Hạ kiên quyết như vậy, cô không muốn vĩnh viễn chỉ là trẻ con cần phải bảo hộ trong mắt bọn họ, cô không muốn như vậy.

Anh hai của cô là người thân thiết nhất với cô, có hai người đàn ông này ở đó, cô làm sao mà phải lo lắng chứ?

Thân Tử Duệ không nói nữa, mà đạp mạnh chân ga, hắn phải đuổi theo xe của Trữ Dịch, phải biết được chân tướng mọi việc là gì. Nhất định Trữ Dịch đều biết hết.

Năm chiếc xe đồng thời hướng đại lộ 28 mà đi, con đường kia là con đường cuối cùng tiếp giáp giữa ngoại thành và nội thành, sắp đến 9h, A Đan vẫn theo sát Ân Tịch, mỗi lúc lại báo cáo tình hình cho Trữ Dịch, cuối cùng là địa điểm một kho hàng bỏ hoang cuối đại lộ 28.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Mãi mãi là niềm đau

“A Đan, hiện tại cậu chạy nhanh trở về, nhớ rõ phải mang Tiểu Úc đi cho tôi, tạm thời cậu thế vào vị trí của tôi, tất cả đều hành động theo kế hoặc không được có sai sót gì, nghe chưa?” Trữ Dịch cẩn thận phân phó.

“Đã rõ!” A Đan nhanh chóng đáp lời.

“Từ Duệ, nơi này hoang vắng như vậy, anh hai em có xảy ra chuyện gì hay không? Anh nói cho em biết đi. Được không?” Trữ Hạ không khỏi căng thẳng hỏi.

“Vấn đề quan trọng bây giờ là phải tìm được anh hai của em, chỉ có tìm được cậu ấy thì mới biết được rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.” Thân Từ Duệ nói, thanh âm cực kỳ thấp.

Chân hần nặng nề mà đạp chân ga, cơ hồ tốc độ đã đến cực hạn.

Trữ Hạ có thể cảm giác được tiếng gió xẹt qua cửa kính xe.

“Chị, chị khẳng định con tiện nhân Hứa Ân Tịch kia sẽ đến sao?” Tề Tư Mục cùng Tề tư Di đứng ở trong kho hàng, ánh sáng bên trong coi như là đầy đủ, chỉ có điều là có chút hôn ám.

“Yên tâm đi, chị khẳng định nó sẽ tới, chỉ cần động tới con gái nó, nó nhất định sẽ tới.” Tề tư Di mười phần tin tưởng, Hứa Ân Tịch quá đơn giản, chỉ nhìn qua là ả có thể nhìn thấu.

Đang nói, thì tiếng cửa kho hàng đột nhiên vang lên.

“Nó đến rồi.” Ánh mắt Tề tư Di sáng bừng lên.

Hai tay Tề tư Di khoanh trước ngực, rốt cục cũng đến, những gì nên xảy ra nhất định sẽ phải xảy ra, trong mắt ả ta không khỏi một trận thiêu đốt, nhất định ả phải tiêu hủy Hứa Ân Tịch, con tiện nhân này.

Ân Tịch mở cửa ra, ánh sáng chậm rãi chiếu lên mặt của cô, kích thích mắt cô làm cho cô nháy mắt có chút chậm chạp, chờ một lúc sau khi thích ứng được với ánh sáng, cô nhìn thấy chị em nhà họ Tề, hai người này đúng là oan hồn không tan trong cuộc đời cô.

Cô không thể biết trước chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng là đã đến nơi này cô nhất định phải liên trì đến cùng.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, tâm trạng mỗi người lại càng trở lên biến hóa khác thường.

“Con gái của tôi đâu?” Thanh âm của Ân Tịch rất cao, mang theo tia căng thẳng.

”Ha ha ha . . . ha . . .”

”Ha ha ha . . . ha . . .”

Hai chị em nhà họ Tề đồng thời cười lớn lên: “Đúng là con đàn bà ngu ngốc.”

“Hứa Ân Tịch, nhiều năm như vậy, mày vẫn ngu như thế , ha ha.” Tề tư Di bước từng bước một đến gần cô.

Khoảng cách càng gần ả ta càng hưng phấn càng muốn nhìn thấy sự thống khổ của cô.

“Mày có ý gì?” Ân Tịch khiếp sợ hỏi.

“Mày hỏi tao có ý gì? Mày thử nói coi tao có ý gì?” Tề tư Di đi lên “chát” một tiếng tát thẳng vào mặt cô.

“Tề tư Di, đến rốt cuộc là mày muốn cái gì? ” Ân Tịch lùi dần về phía sau, nội tâm cô đã rõ, cô bị lừa, cô cần cẩn thận.

Xem ra, Tề tư Di kêu cô tới đây không phải là vì Tiểu Úc mà đến đây để tính sổ với cô.

“Mày biết tao hận mày nhất cái gì hay không?” Tề tư Di gắt gao đi tới gần cô.

Ân Tịch chỉ là lùi về phía sau, lại nói với chính mình, đừng sợ hãi.

“Tao hận nhất là bộ dáng diễm đam đáng yêu của mày, đôi mắt mở to tựa như vô tội để nhìn thế giới này của mày, mày cho rằng như vậy người trên toàn bộ thế giới này sẽ thương xót mày, sẽ yêu mày sao?” Thanh âm của Tề tư Di mang theo lửa hận chậm rãi phun ra.

Mỗi một câu ả ta nói ra, nước miếng theo đó mà bắn tứ tung, Ân Tịch tránh khỏi nước miếng của ả, “Mày tìm tao chính là muốn châm chọc tao sao? Mày cảm thấy như vậy có ý nghĩa sao?”

“Châm chọc mày, mày cảm thấy mày xứng được Tề tư Di tao đặt ở trong mắt sao? Mày với mẹ mày đều giống nhau, đều chỉ bằng con chó của Tề gia

tao mà thôi, mày nhìn đấy, nhìn xem mẹ tao đã tra tấn mẹ mày như thế nào, nhìn coi, đến bây giờ tao sẽ tra tấn mày như thế nào?” Tay ả không chút do dự mà bóp chặt lấy cổ của cô.

“Không được mắng mẹ của tao.” Ắ Tịch dùng sức mà túm lấy cổ tay đang bóp chặt cổ cô của ả, cô không chút do dự gì mà dùng móng tay đâm chặt vào ngón tay trắng nõn của Tề Tư Di.

“A . . .” Tề Tư Di hét to một tiếng.

Một tay ả buông ra, tay kia đã “chát” một tiếng tát vào một bên má của Ân Tịch.

Ân Tịch không suy nghĩ gì, đột nhiên cừ hận với người Tề gia tăng lên gấp bội, vì cái gì bọn chúng không chịu buông tha cho cả nhà cô?

Cô không chút dấu hiệu gì mà giờ tay, “chát, chát” hai bàn tay in đậm lên má Tề Tư Di.

Tề Tư Di ngây ngốc một lúc, ả không ngờ rằng Ân Tịch dám ra tay với ả.

“Được, cứ nhiên mày dám tát tao?” Tề Tư Di tựa hồ càng thêm hưng phấn, “Mày muốn chơi với tao, vậy tốt, tao sẽ chơi với mày.”

Ả ta cởi áo khóa ra hung hăng ném xuống đất, Tề Tư Mục thấy chị bị đánh cũng nhanh chóng chạy đi lên.

Ân Tịch nhìn thấy tình thế bất lợi, mặc kệ là thế nào, cô không có khả năng đối phó thủ đoạn của hai chị em nhà chúng, trong khoảng thời gian rất ngắn, cô thấy sợ hãi, thân thể thao bản năng run lên, suy nghĩ đầu tiên là chạy trốn.

Cô nhanh chóng xoay người hướng ngoài cửa mà chạy.

“Mày muốn chạy ả, không dễ đâu.” Tề Tư Di lớn tiếng hét, ả ta cùng Tề Tư Mục nhanh chóng đuổi theo.

Ân Tịch mới vừa chạy đến cửa, đã bị chị em họ Tề đuổi kịp lôi trở về.

Hai người, mỗi người một bàn tay, đem Ân Tịch lại lần nữa lôi về giữa nhà kho.

“Buông ra, hai đứa mày buông tao ra.” Ân Tịch vẫn không can lòng hét lớn.

“Tiện nhân, bảo chúng tao thả mày ra, nằm mơ đi!” Tề Tư Di đẩy cô xuống, một chân đạp vào bụng Ân Tịch, đó là nơi chí mạng nhất của phụ nữ, Tề Tư Di đạp vừa mạnh lại vừa nhanh, Ân Tịch nhin không được mà hét lớn lên.

“A! Cứu mạng!” Ân Tịch theo bản năng lớn tiếng cầu cứu.

“Ha ha . . . Cứu? Mày cho là nơi này là chỗ nào, là chỗ mày ở sao, nơi này buổi tối cơ hồ không có một ma nào hết, mày chịu chết đi.”

“Mày có biết Niếp Thanh bị cưỡng bạo ở nơi nào không?” Tề Tư Di ngồi xổm xuống, tay xiết lấy cổ cô nói.

“Mày . . . Là do chúng mày sai người làm?” Hoảng sợ lại lần nữa xuất hiện trong mắt Ân Tịch bọn chúng độc ác, nhưng cô không ngờ chúng lại độc ác đến mức này.

“Hứa Ân Tịch, dám tranh giành đồ vật cùng đàn ông với người của Tề gia chúng tao, kết cục cũng không tốt đẹp gì đâu, Niếp Thanh là một ví dụ.” Tề Tư Mục cũng ngồi xổm xuống, dùng móng tay nhọn của mình hung hăng đâm mạnh vào da thịt trên người Ân Tịch.

Loại đau đớn này là loại đau không thể nói thành lời, cô biết, chị em họ Tề sẽ không buông tha cho cô.

“Mày với mẹ mày giống nhau đều là tiện nhân, mẹ mày cũng như bà ngoại mày đều là tiện nhân, con gái của mày sau này không biết có trở thành tiện nhân giống mày hay không, phải xem nó có phúc hay không.”

“Mày hận tao được Thân Tử Kiều thích, Tề Tư Mục mày cũng hận tao được Thân Tử Duệ thích, ha ha. . . Hai chị em nhà mày có giết tao thì thế nào đây? Những người đàn ông mà chúng mày muốn đều không thích chúng mày, chúng mày biết vì sao không?”

Ân Tịch phản bác đã kích trở lại chị em họ Tề, cầu xin tha là không thể giải quyết được vấn đề, giải quyết không được, cô lại càng không thể để cho bọn chúng chà đạp tự tôn của cô.

“Câm miệng, con tiện nhân đáng chết!” Tề Tư Mục liều mạng đánh Ân Tịch, cứ nhiên dám cướp đàn ông của ả lại còn dám chàm chọc ả, đúng là chán sống rồi.

“Bởi vì lòng chúng mày quá đen tối, chúng mày không có tính người, Tề gia chúng mày không có ai có tính người, nhà chúng mày sẽ từng người từng người bị báo ứng.”

Ân Tịch chịu đựng đau đớn trên người, dù sao cũng chết, ông trời đã đối xử với cô như thế thì chết cô cũng phải hiên ngang, phải thống khoái một chút.

“Mày nhớ kỹ, hiện tại mỗi một câu mày mắng chúng tao, tao sẽ trả lại gấp mười gấp 100 lần trên người con gái mày, của mẹ mày, của bà ngoại mày.”

Móng tay Tề Tư Di hung hăng đâm vào mặt Ân Tịch, khiến cho máu tứa ra, khuôn mặt quen thuộc này tựa như rất nhiều năm trước kia, Lâm Âm Ái tạo thành những vết thương nhỏ trên mặt cô.

“Chúng mày . . . Chúng mày . . .” Ân Tịch không dám nói nữa, bọn chúng nói được nhất định làm được, cô gắt gao nắm chặt bàn tay của chính mình, vì sao vận mệnh của cô mãi mãi bị Tề gia khống chế? Cô không cam lòng.

Nếu là mệnh của cô, có lẽ cô sẽ mặc kệ, nhưng là còn có người thân của cô, cô không muốn.

“A . . .” Cô nhịn không được lớn tiếng hét lên, đứng dậy một cái xoay người tựa như điên cuồng mà đá và chị em họ Tề.

Con người một khi bị dồn tới bước đường cùng, hoặc là từ bỏ hoặc là liều mạng, một khi đã bị kích thích, tiềm lực cũng vô cùng đáng sợ.

“Tao cho chúng mày trả thù, cho chúng mày trả thù này, chúng mày báo thù đi!” Ân Tịch tựa như phát điên, áp lực trong lòng đè nén bấy lâu nay giờ phút này triệt để bùng nổ. Nếu như không cho cô chết tử tế, vậy cô cũng không để cho chúng nó sống tốt.

Chị em họ Tề cũng không ngờ tới Hứa Ân Tịch tự nhiên lại như điên rồ vậy, đứng dậy phản kháng tựa như con thú bị điên.

“Chị, nó điên rồi! Nhanh chóng bắn Bạch Hồng vào nó đi!” Tề Tư Mục nhìn thấy Ân Tịch tóc tai bù xù, mặt mang theo vết máu, bộ dáng dọa người làm cho ả ta vô thức lui về phía sau.

“Con tiện nhân này, chị nghĩ hành hạ nó sắp chết tôi mới để cho Bạch Hồng ăn mòn nội tạng của nó.” Tề Tư Di cũng không thể bình tĩnh nữa, ả hận người đàn bà này đến phát điên rồi.

Nó dựa vào cái gì mà có thể gả cho Thân Tử Kiêu, nó có cái gì xứng chứ? Nó sinh ra mang dòng máu tiện nhân, không xứng được bước vào cửa của Tề gia, chết lại càng không xứng đi vào nghĩa địa của tề gia, nó chính là con hoang. Có tư cách gì mà giết đàn ông với ả, lấy tư cách gì để cùng chơi với ả chứ?

“Chị đừng do dự, chúng ta nhìn thấy nó chết đi thì cũng giống nhau thôi, Bạch Hồng bắn vào vài phút sau mới có thể bắt đầu hủy hoại cơ thể của nó, khi đó chị em mình hủy dung nó cũng thể thôi.” Tề Tư Mục càng thêm ngoan độc mà nghĩ ra chiêu số.

Tề Tư Di vừa nghe em gái đề nghị quả thật thấy cũng không tồi, trước khi nó chết không cho nó sống hẳn hoi là được rồi.

Ân Tịch mơ hồ nghe được cái gì là Bạch Hồng, cái gì là hủy dung. . .

Tề Tư Di giờ tay chậm rãi hướng về bên hông của ả, chỉ cần nhẹ nhàng bắn một phát là con tiện nhân Hứa Ân Tịch này sẽ không bao giờ có thể xuất hiện trong thế giới của ả nữa . . . ha ha. . .

Ân Tịch đứng ở giữa kho hàng, mê mẩn nhìn hai chị em họ Tề, rốt cục chúng nó đang nói đến cái gì?

Giây phút khi mà cô vẫn còn ngẩn ngơ im lặng, cánh cửa kho hàng đã bị đẩy ra, một thân ảnh hoảng hốt vọt tới trước mặt Ân Tịch.

“Ân Tịch!” Thanh âm của anh dịu dàng như vậy, ấm áp như thế, giống như ánh nắng buổi trưa giữa mùa đông giá lạnh chiếu rọi lên người Ân Tịch, khi mà cô tuyệt vọng nhất không có ai giúp đỡ cô, anh lại xuất hiện.

“Trừ Dịch!” Ân Tịch xoay người, nhỏ giọng gọi, giống như là không thể tin nổi, anh tựa như một vị thần mà xuất hiện trước mặt cô, trong nháy mắt này, trái tim Ân Tịch bỗng nhiên rung động, người đàn ông tỏa sáng như ngọc này đang đứng trước mặt cô, trong ánh mắt anh thâm tình ấm áp triền miên không dứt.

“Chị, chị mau ra tay đi!” Tề Tư Mục đứng một bên lo lắng thúc giục, nửa đường xuất hiện Trừ Dịch làm cho ả ta cảm thấy tức giận mà phiền toái.

Tề Tư Di giờ súng nhắm thẳng vào lưng của Ân Tịch, ả ta không thể tiếp tục bỏ qua cơ hội lần này.

Trừ Dịch nhìn thấy Tề Tư Di ở sau lưng, nhanh chóng xoay người qua đem Ân Tịch kéo vào người mình, mạnh mẽ đem cô vòng về phía sau, bảo hộ cô.

“Đoàng!”

“Đoàng”

Hai tiếng súng cùng lúc vang lên, hai tiếng này làm cho người trong kho hàng chấn kinh, đồng thời khiến cho Thân Tử Duệ và Trừ Hạ vừa mới lái xe đến cũng kinh hoàng. Tựa hồ bọn họ cũng nghe được tiếng súng, bắt đầu theo tiếng súng vang mà tìm kiếm bọn họ.

“Trừ Dịch! Trừ Dịch!” Ân Tịch lấy lại tinh thần từ trong kinh hoàng, vừa rồi có tiếng súng, Trừ Dịch thế nào?

“Không sao! Không có việc gì cả.” Trừ Dịch cậy mạnh nói, “Anh chỉ bị thương ở cánh tay thôi.”

“Trừ Dịch! Em đưa anh đi bệnh viện.” Ân Tịch nhìn thấy anh thống khổ, nhìn thấy máu tươi đang không ngừng tuôn ra từ cánh tay anh, cô sợ hãi muốn chết, đau đớn này đáng lẽ cô phải là người hứng chịu, nhưng là hiện tại lại để cho Trừ Dịch thể thân.

“A.” Trữ Dịch đẩy mạnh Ân Tịch ra, thâm thiết hét lên.

Ân Tịch lại một lần nữa đi về phía trước, sợ hãi trong mắt Trữ Dịch làm cho cô hoảng sợ, anh ấy chỉ bị thương ở cánh tay mà, vì sao anh lại thống khổ như vậy? “Trữ Dịch, anh làm sao vậy? Anh sao thế?”

“Anh không biết, nội tạng của anh. . . Cảm giác như đang. . . vỡ ra! A. . .” Trữ Dịch đau đến mức đập đầu vào nền nhà, vì sao lại đau hết cả lực phủ ngũ tạng như vậy?

“Hứa Ân Tịch, hần chết là đã định rồi, thần tiên đều không thể cứu sống hần, chỉ cần Bạch Hồng dính vào máu của hần, nhất định sẽ ăn mòn nội tạng của hần, chấp nhận từng giây phút bị tra tấn cho đến chết đi!” Tề Tư Mục lớn tiếng nói, chính là ả hận đến thấu xương, con tiện nhân này cư nhiên không có chết, vậy ả sẽ tự tay giải quyết cô.

“Không. . . Không đúng. . . Không phải vậy! Tề Tư Mục, mày đang nói bậy, cái gì Bạch Hồng cái gì nội tạng, rõ ràng chỉ là một viên đạn, là một viên đạn. . .” Ân Tịch lớn tiếng phản bác, ánh mắt phẫn nộ lộ ra hung quang muốn giết người.

Không có đợi Tề Tư Mục cầm súng lên, cô nhanh chóng cầm lấy súng bên người Trữ Dịch.

Đối đầu với Tề Tư Mục.

“Tề gia chúng mày muốn tao chết, được! Hôm nay chúng ta sẽ đồng quy vô tận, tao giết hai chị em mày sau đó tao tự sát!” Ánh mắt Ân Tịch bắt đầu lộ ra sát khí, cô bị ép đến điên rồi, nếu đã muốn cô chết đến như vậy, vậy cô thành toàn cho bọn chúng, toàn bộ mọi người cùng đồng quy vô tận.

“Mày đừng có làm bừa, đừng có làm bừa.” Tề Tư Mục đột nhiên sợ run người, cứ liên tục lùi về phía sau.

Ân Tịch từng bước từng bước một tiến lên, hiện tại cô không còn sợ gì hết, dù sao cũng là chết.

Tề Tư Mục liên tục xua tay, ả còn chưa muốn chết, ả lại càng không muốn chết ở trong tay Hứa Ân Tịch.

“Mày giết tao, tao chết, mày hần cũng phải chết, mày chết con gái mày cả đời sẽ không có mẹ, mày suy nghĩ cho kỹ đi.” Tề Tư Mục bắt đầu thừa cầu xin Ân Tịch, ả biết, chỉ cần làm cho Hứa Ân Tịch có ý niệm sống sót trong đầu, ả cùng chị của ả mới có thể thoát ra khỏi kho hàng được.

Viên đạn có Bạch Hồng chỉ có một viên, dùng hết sẽ không còn nữa.

Tay cầm súng của Ân Tịch run run.

“Ân Tịch. Lại đây.” Trữ Dịch thống khổ kêu to, “A.”

Anh biết chính mình thật sự không cứu được nữa, anh cảm giác được trong thân thể có những thứ đang chậm rãi biến mất, mỗi một phút một giây đều tựa như bị cái gì đó cắn nuốt đau đớn, đau đến muốn cắn xé da thịt.

Trước khi chết anh phải nói tất cả cho Ân Tịch biết, không thể để cô tiếp tục làm tương nữa, anh không thể đợi thêm một giây phút nào nữa.

“Trữ Dịch, anh đừng làm em sợ! Anh thế nào rồi?” Nước mắt của Ân Tịch rốt cục không thể khống chế được nữa, máu trên tay anh cũng cuộn cuộn tuôn ra ngoài, nhưng mà cô cảm giác được thân thể anh lịch liệt chấn động.

“Ân Tịch. Anh muốn nói cho. em, em nghe. cho kỹ !”

“Vâng em nghe, anh nói gì em cũng nghe hết, chỉ cần anh khỏe mạnh đứng lên, anh bảo em làm gì cũng được, em sẽ cùng anh nắm tay đến già, chúng ta mười ngón đan, bọ nhau, bạc đầu giai lão.” Ân Tịch nhanh chóng đem tay chính mình đan chặt vào bàn tay Trữ Dịch, đây là hứa hẹn mà Trữ Dịch muốn cô ưng thuận, anh còn nợ cô, cô phải đồng ý với anh !

—

Tác giả: “Viết đến đây Thần Thần đã khóc, lệ rơi đầy mặt, Trữ Dịch đã ra đi.

Trữ Dịch nhìn thấy tay bọn họ mười ngón đan nhau, anh mỉm cười, nhưng mà anh làm sao mới có thể thực hiện hứa hẹn của chính mình đây, nhưng anh phải làm cho Ân Tịch vui vẻ mà sống, tìm một người đàn ông thay anh chăm sóc Ân Tịch.

Người đàn ông đó là Từ Duệ, anh biết, anh khẳng định cậu ấy yêu Ân Tịch, anh chịu đựng đau đớn kịch liệt trong thân thể cũng phải đem bí mật này nói ra.

“Tiểu Úc . . . Nó không phải . . . không phải của Thân Từ Kiều Đâu!” Trữ Dịch gian nan mà thống khổ nói.

“Trữ Dịch” Ân Tịch khiếp sợ, vì sao Trữ Dịch lại nói như vậy?

“Tiểu Úc là Từ Duệ . . . là con gái của . . . em và Từ Duệ!”

“Không, tại sao có thể như vậy? Thế nào có thể chứ? Anh đừng gạt em!” Ân Tịch lắc đầu, không muốn tin tưởng.

“Vòng cổ, cái vòng cổ kia là của . . . Từ Duệ . . . Đó. . .” Trữ Dịch càng ngày càng thống khổ, lưỡi anh sắp không nói được nữa rồi.

Mất Ân Tịch lại một lần nữa trọn to, Trữ Dịch sao có thể biết nhiều như vậy được?

“A.” Lại một lần tiếng kêu tê tâm liệt phế thảm thiết vang lên.

“Trữ Dịch, anh làm sao vậy?” Ân Tịch bị tiếng kêu thảm thiết cùng vẻ mặt thống khổ của anh làm cho sợ hãi, viên đạn bắn vào sẽ không quá đau đớn như vậy, xem ra Tề Tư Mục nói đều là sự thật, đều là sự thật, vậy Trữ Dịch phải chết sao?

Không, không muốn. Không muốn, cô không muốn Trữ Dịch phải chết, không, cô không muốn! Trái tim Ân Tịch cơ hồ muốn vỡ vụn ra.

Bên kia, thanh âm yếu ớt của Tề Tư Di vang lên, “Tư Mục, đến . . . đưa . . . đưa chị. Đi bệnh viện. . .”

“Chị, chị làm sao vậy?” Tề Tư Mục bị giọng nói từ phía sau của chị gái làm cho hoảng sợ, vội vàng chạy tới bên cạnh ả, lại phát hiện ngực trái của chị mình đang đổ máu.

“Chị, chị trúng đạn rồi, chị đừng làm em sợ!” Tay Tề Tư Mục bị máu nhuộm đỏ, sợ tới mức kêu to lên.

“Mau. . . Bệnh viện. . .” Sắc mặt Tề Tư Di tái nhợt không có một tia máu.

Nhìn thấy sắc mặt của chị gái, Tề Tư Mục cũng sợ tới mức sắp khóc ra, Hứa Ân Tịch chẳng những không chết, ngược lại chị gái lại bị thương nặng. Nhưng giờ phút này, thù hận đối với Hứa Ân Tịch không thể tiếp tục trả nữa, cứu tính mệnh Tề Tư Di quan trọng hơn.

Ả ta cũng chị gái lên lưng, bắt đầu hướng bên ngoài đi ra.

Sắc mặt Trữ Dịch càng ngày càng trở lên nhẵn nhụi, Ân Tịch nhìn sự thay đổi của anh, cảm hận cùng áy náy trong lòng hòa làm một, đau đớn như vậy đáng lẽ cô phải là người chịu đựng, nhưng mà hiện tại người gánh chịu lại là Trữ Dịch.

“Ân Tịch. . . cố gắng. . . Còn sống. . . phải sống thật tốt!” nói xong câu này, Trữ Dịch phát hiện bản thân mình đã không thể nói được nữa, chỉ có thể tĩnh lặng nhìn cô.

“Không. . . Trữ Dịch, anh phải khỏe mạnh đứng dậy, em với anh sẽ cùng nhau sống thật hạnh phúc.” Ân Tịch vẫn là không muốn tin tưởng người đàn ông vừa mới như một vị thần trước mặt cô lại sắp ra đi.

“Ân . . . Ân . . .” Ánh mắt anh không ngừng quét về một bên, không ngừng đảo qua, anh muốn nói cho Ân Tịch cái gì?

“Trữ Dịch, anh muốn nói cái gì?” Thanh âm của Ân Tịch không ngừng nghẹn ngào, đau đớn.

“Ân . . . Ân . . .” ánh mắt anh lại nhìn về một bên, Ân Tịch nhìn theo tầm mắt anh, bên đó chỉ có một thứ, là súng, súng của Trữ Dịch.

“Anh muốn em đi lấy súng?” Ân Tịch thử hỏi.

Trữ Dịch gạt mạnh đầu, lại lần nữa trở người, kiểm chế không nổi hét ra tiếng.

“Trữ Dịch. . .” Ân Tịch lần nữa bị tiếng hét của anh là cho kinh hoàng, nhìn anh đau đớn đến cỡ nào, Ân Tịch muốn san sẻ cùng anh, chính là cô phải làm sao mới có thể giúp anh giảm bớt đau đớn?

“Súng, em lấy đến đây, cho anh. . .” Ân Tịch cầm súng muốn đưa qua đi, lại phát hiện ánh mắt anh có gì đó không đúng.

Không, không muốn, Trữ Dịch nghĩ muốn tự sát, anh muốn thoát khỏi chuỗi thống khổ này.

“A. . . A. . .” Trữ Dịch chỉ có thể phát ra tiếng a a, anh muốn di động thân thể một chút, lại phát hiện giờ phút này ngay cả cử động cũng không thể.

Chỉ có thể nằm thẳng người, từng giây từng khắc cảm nhận đau đớn khi một phần cơ thể mình biến thành dịch, tay anh từ từ giơ lên. Quá trình này, cơ hồ làm cho người ta chết đi hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn lần.

“A. . . A . . . A . . . A . . .” Thân thể Trữ Dịch cứng ngắc, ánh mắt khát cầu nhìn Ân Tịch, như là muốn nói với cô, thậm chí là đang cầu xin cô, giúp anh chấm dứt loại thống khổ này.

“Trữ Dịch. . . Không muốn. . . Em không làm được. . . không làm được. . .” Ân Tịch nước mắt tràn mi, cô tình nguyện người phải gánh chịu mọi thống khổ này chính là cô, mà không phải Trữ Dịch, cô có bao nhiêu tự trách, lại có biết bao áy náy, cả đời này cô cũng không thể quên đi hoàn cảnh lúc này, phút giây này.

“A a. . . A a. . .” đau đớn cùng khát cầu trong mắt Trữ Dịch càng thêm sâu sắc, mà khuôn mặt do đau đớn từ thân thể truyền tới càng lúc càng trở lên dữ tợn.

Trữ Dịch thực cố gắng, dùng hết toàn bộ sức lực trên người mới giờ tay chỉ đến vị trí tim của mình, như là nói cho Ân Tịch, nhằm vào nơi này mà nổ súng, một phát có thể giải quyết tất cả mọi thống khổ.

“Không, em không! Em không!!” Ân Tịch quật cường từ chối, cô không thể làm được, cô không thể tự mình xuống tay với Trữ Dịch được, “Em đưa anh đi bệnh viện, anh cố chống đỡ!”

Ân Tịch cúi người xuống, muốn đem Trữ Dịch nâng dậy, chính là. . . Chính là. .

Ân Tịch gạt mình từng bước lui về phía sau, thân thể Trữ Dịch cơ hồ là, cơ hồ là bị đào rỗng, cô lại một lần nữa nhìn về phía Trữ Dịch, đau đớn của anh, khẳng định là muốn chết mà lại không chết được, muốn sống cũng không sống được, phải không?

Là cô hại anh bị như vậy, là cô hại anh! Nếu không phải vì cứu cô, Trữ Dịch làm sao mà phải chịu đau đớn như vậy chứ, làm sao có thể bị vậy chứ?

Nếu có thể giảm bớt đau đớn của anh, cô phải làm như vậy, nhất định phải làm như vậy! Cô nâng cánh tay lên, cầm súng hướng về phía Trữ Dịch!

Trữ Dịch nhìn thấy cô giờ súng lên, nhìn thấy khuôn mặt mang lệ của Ân Tịch, “Đừng khóc, Ân Tịch, anh không hối hận, anh Trữ Dịch của em mãi mãi không hối hận!”

Anh chậm rãi nhắm hai mắt lại, “sau này, Ân Tịch, em nhất định phải hạnh phúc, nhất định phải. . . !”

“Đoàng. . .”

“Không.”

“Không.”

Hai tiếng hét cơ hồ là cùng lúc vang lên, Ân Tịch nhắm thẳng trái tim Trữ Dịch bắn xuống, viên đạn xuyên qua thân thể của anh

Tiếng thét thống khổ chói tai của Ân Tịch vang vọng khắp mọi nơi, cô thống khổ ngẩng đầu lên đối mặt với trần nhà kho mà gào thét.

Một tiếng “Không. . . !” là của Trữ Hạ kêu ra, cô nhìn thấy anh hai của mình bị Ân Tịch một phát súng bắn chết, cơ hồ là ngã ngồi xuống, Thân Tử Duệ một tay đỡ cô.

Một trước mắt làm cho hấn kinh sợ, chuyện này đến tột cùng đã xảy ra cái gì? Hứa Ân Tịch vì sao lại nổ súng với Trữ Dịch? Hấn không tin Ân Tịch sẽ giết Trữ Dịch, hấn không tin!

Trữ Dịch vĩnh viễn nhắm hai mắt lại, có thể anh chưa bao giờ ngờ rằng anh lại chết như vậy, hơn nữa lại chết vội vàng, tức tưởi như vậy, cái chết của anh khiến cho những người thân thiết bên cạnh anh có bao nhiêu tiếc nuối cùng thống khổ.

Ân Tịch đã không thể nhớ rõ chính mình đi ra khỏi kho hàng như thế nào, sau khi cô nổ súng giết chết Trữ Dịch xong, trong lòng cô phần nộ hướng khoảng không mà gào thét, vẫn không ngừng, tiếng hét không ngừng vọng xa, sau đó rốt cục cô không thể hét được nữa, sau đó cô nhìn thấy Thân Tử Duệ cùng Trữ Hạ hướng tới phía cô đi tới.

Cô nhớ rõ, khi đó Trữ Hạ khóc gọi anh hai của cô ấy, sau đó phần nộ cảm súng lên nhằm vào cô, nhắm ngay đầu của Ân Tịch, Ân Tịch không có bất kỳ phản kháng cùng một câu oán hận nào nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Chính là tiếng súng vẫn không có vang lên, nhưng là, cô cảm thấy mình mệt mỏi quá, mệt mỏi quá. . .

. . . Ngay sau đó, cô hôn mê bất tỉnh.

~~~~~Vfcland~~~~~

Thành phố K một nơi khác, Tiểu Úc an toàn được cứu ra, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, Hạ Thiên Triệu lần đầu tiên dặt tay một đứa bé. Khi thủ hạ của hấn nói cho hấn biết Trữ Dịch không có xuất hiện, việc đầu tiên là hấn chạy tới thay vị trí của anh, nhận được Tiểu Úc, việc hấn đã hứa với Hạ Vũ, cũng hứa với Trữ Dịch, hấn nhất định làm được.

Khi hấn gọi được đến số di động của Trữ Dịch, truyền đến là thanh âm như tiếng động đất của Thân Tử Duệ.

“Tử Duệ, Trữ Dịch đâu?” trực giác của hấn nói cho hấn biết có chuyện không may đã xảy ra.

“Cậu ấy. . . Cậu ấy đi rồi!” Thân Tử Duệ phun ra được 5 chữ này, hấn không biết được đầu óc của hấn chết lặng đến cỡ nào.

Khi Hạ Thiên Triệu nghe được 5 chữ này xong, hấn cũng chết lặng như vậy, không muốn tin tưởng tất cả, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy chứ? Người anh em của hấn, Trữ Dịch, đã chết?

Thân Tử Duệ gọi người hỏa táng tới kho hàng, bởi vì thân thể của Trữ Dịch, bởi vì hấn phát hiện hấn chỉ cần nhẹ chạm vào thân thể anh đến đâu thân thể sẽ biến dạng đến đó, đây là chết vì cái gì?

Tuyệt đối không phải do súng, phát súng của Ân Tịch chính là muốn chấm dứt sự thống khổ cho Trữ Dịch.

Tựa hồ Trữ Dịch ra đi thực thanh thản, đôi mắt anh yên tĩnh nhắm lại.

Thế giới này đột nhiên xảy ra rất nhiều điều kinh khủng, lần đầu tiên Thân Từ Duệ phát hiện ra những điều hắn biết quá ít, mà tựa hồ với mỗi chuyện hắn đều đến chậm một bước.

Hắn gắt gao nắm chặt nắm tay, hắn nhất định phải tìm ra hung thủ sát hại Trữ Dịch, hắn nhất định sẽ không bỏ qua cho kẻ đó, tuyệt đối sẽ không!

Trữ Hạ nhìn thấy anh hai của mình chết ngay dưới súng của Ân Tịch, khi cô muốn thay anh hai cô báo thù, lại bị Thân Từ Duệ ngăn lại, cô không can tâm, Hứa Ân Tịch có tài đức gì, có thể làm cho một người đàn ông như anh hai của cô yêu sâu đậm đến như vậy, lại làm cho Thân Từ Duệ tựa như yêu còn điên cuồng hơn, cô ta dựa vào cái gì?

Nếu như anh hai cô không phải chết dưới súng của cô ta, nhất định cũng sẽ vì Hứa Ân Tịch cô ta mà chết, cô không thể cứ nhẹ nhàng như vậy mà buông tha cho cô ta, tuyệt đối sẽ không!

Việc mà Hạ Thiên Triệu hứa với Hạ Vũ và Trữ Dịch hắn đã làm được, thừa dịp Thân Từ Kiều còn chưa có phát hiện ra, hắn lập tức đưa Tiểu Úc ra nước ngoài, chuyến đi này của cô bé, chặt đứt rất nhiều phiền toái sau này cho Ân Tịch, ở nhà cô đã không còn gì phải lo lắng, cũng có thể càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Cô nói với chính mình, bọn chúng nợ cô, nợ Trữ Dịch, cô phải từng chút từng chút đòi toàn bộ trở về, trả lại gấp bội cho Trữ Dịch.

Cái chết của Trữ Dịch khơi dậy cừu hận đã đè nén sâu trong lòng của cô, những kẻ mang cùng dòng máu với cô, lại khiến cô đau đớn tổn thương sâu sắc nhất, cô thể, cô phải đòi lại tất thảy.

Tề Tư Di, Tề Tư Mục, những thống khổ mà bọn chúng lưu lại trên người cô, cô phải từ từ từ từ đòi lại....

Lời tác giả: Tôi thực sự do dự khi viết kết cục này cho Trữ Dịch, có nên viết một bi tình như vậy hay không, thực sự đã nhiều ngày nay tôi không thể đi vào giấc ngủ, nhân vật này mãi mãi là nỗi đau trong lòng tôi, đối với tình yêu anh trước sau thủy chung như một, từng có ích kỷ, từng có đố kỵ, nhưng cuối cùng vẫn đặt hạnh phúc của Ân Tịch lên đầu, vì hạnh phúc của cô mà lo lắng.

Anh lặng lẽ vì Ân Tịch làm rất nhiều điều, lặng lẽ trả giá. Tận đến khi chết đi, anh vẫn muốn tìm một người đàn ông khác thay anh tiếp tục yêu cô, thay anh chăm sóc Ân Tịch.

Cuộc sống của mỗi chúng ta, cũng có những người như vậy, bọn họ không cần ai đáp trả tất thảy những gì họ đã trả giá cho tình yêu, cuối cùng chỉ là một mình đau thương.

Tình yêu, vốn không có công bằng như mua bán.

Trữ Dịch dùng sinh mệnh của mình nói cho Ân Tịch biết, anh yêu cô đến nhường nào. Ân Tịch thực day dứt, cứ việc cô không yêu Trữ Dịch như anh yêu cô, nhưng là cái chết của Trữ Dịch đã khơi dậy oán hận vẫn chôn giấu trong cô.

Ban đầu, tôi không nghĩ mình sẽ viết đến báo thù, cho tới bây giờ đều chưa có nghĩ tới, chính là nội dung câu truyện mỗi ngày lại phát sinh một chút, mỗi ngày lại biến hóa, cuối cùng đem tất cả chuyện xưa hướng về một phía.

Hy vọng những người đã chú ý đến tác phẩm này của tôi, có thể vẫn tiếp tục ủng hộ, tiếp tục dõi theo Thần Thần để xem Ân Tịch làm thế nào đối đầu với Tề gia, xem tình cảm của Thân Từ Duệ cùng Ân Tịch thăng hoa đến đâu.

Chuyện xưa đến bây giờ, lại lần nữa lên đến cao trào, sẽ diễn biến tiếp theo như thế nào:

1- Tề Tư Di lãnh một phát súng từ Trữ Dịch, anh có thể giết chết cô ta hay không? Cuối cùng cô ta là chết ở dưới tay ai?

2- Kết cục của Tề Tư Mục cùng với người trong Tề gia: Tề Gia Tĩnh, Ngô Niệm, Lâm Âm Ái, Tề Tư Gia?

3- Chuyện gì xảy ra với Trữ Hạ, cảm tình của cô với anh hai cô, tình yêu bằng cả sinh mệnh của cô với Thân Từ Duệ, cùng Ân Tịch, Thân Từ Duệ cảm tình của ba người cuối cùng sẽ như thế nào?

4- Thân Từ Kiều lại có những chiêu số, âm mưu nào, còn có kết cục của Tổng Hồng nữa?

5- Hạ gia, tình yêu của Hạ Vũ, Trần Hân người có bộ dáng giống với Trần Thuật kia, có phải chỉ là giống hay chính là Trần Thuật.

Thần Thần nhất thời xúc động tưởng nhớ đến chuyện trước đây mà chia sẻ với mọi người vài câu, đến đây xin dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Người bị bán đứng!

Thân Từ Kiều phát hiện kế hoạch của chính mình đột nhiên bị tan thành bọt biển, hơn nữa còn hoàn toàn thoát khỏi tầm kiểm soát của hắn, hắn cũng không có nghĩ đến Tề Tư Di cư nhiên thật sự ở sau lưng hắn làm một màn này.

Hứa Tiểu Úc đột nhiên mất tích, làm cho hắn phần nộ đến mức cơ hồ muốn giết A Khôn.

Ở thời điểm hắn không coi ai ra gì cư nhiên lại dễ dàng như vậy mà đem người cướp đi, hủy đi toàn bộ kế hoạch của hắn, làm sao bảo hắn không hận được chứ, cứ cho là hắn vẫn đang đánh cuộc, cho dù là lừa cũng phải đem Hứa Ân Tịch cướp về trên tay.

Khi mà Ân Tịch tỉnh lại, bên người không có ai, nhìn ánh mặt trời bên ngoài thấy rằng trời còn rất sớm, ánh mắt của cô thực đau đớn.

Di động vang lên, màn hình báo là Hạ Vũ, cô vô lực địa ấn nút nghe.

“Ân Tịch, Tiểu Úc hiện tại rất an toàn, cậu ngàn vạn lần không cần gả cho Thân Từ Kiều, đừng mắc mưu của hắn. Chờ sau khi Tiểu Úc ổn định xong, mình mang cậu đi gặp nó!” Thanh âm của Hạ Vũ tràn ngập thân thiết

“Cám ơn cậu, Hạ Vũ!” Khóe mắt Ân Tịch nhuộm đầy dương quan buổi sớm, cô gái này không có mối quan hệ huyết thống với cô, so với lũ em gái cùng cha khác mẹ kia, đúng là cách biệt một trời, tính người lại chênh lệch cách xa nhau như vậy.

“Chờ chút nữa mình sẽ qua chỗ cậu, cậu trước mắt bình tĩnh nghỉ ngơi một chút đi.” Hạ Vũ ngắn gọn nói, cô đi đến chỗ anh cả nên đã biết được chuyện tình của Trữ Dịch, biết giờ phút này Ân Tịch thực sự là cần tĩnh tâm lại, có không gian yên tĩnh một chút để cho cô từ từ bình tĩnh lại.

“Mình không sao cả.” Ân Tịch kiên cường trả lời, sau đó yên lặng cắt đứt điện thoại, mặc kệ như thế nào, vì Trữ Dịch, cô nhất định phải kiên cường mà sống, làm cho bọn chúng nhìn thấy cô thành công, sáng lạng.

Điện thoại cắt đứt không được bao lâu, cửa phòng bệnh mở ra, Ân Tịch cười diện không còn sức nữa, người đàn ông này, cư nhiên còn chưa hết hy vọng.

“Xem ra cô bị thương cũng không nghiêm trọng lắm, như vậy hôn lễ của chúng ta ngày mai cử hành đi.” Thanh âm của Thân Từ Kiều vọng bên tai cô.

Ân Tịch khép hờ hai mắt, không muốn đối mặt với bộ mặt của hắn, bộ mặt dơ bẩn cùng ti tiện như vậy.

“Tôi muốn cô nhìn tôi!” tay của Thân Từ Kiều nắm chặt bên vai của cô, ra lệnh nói

“Được, ta nhìn ngươi, nhìn ngươi xong sau đó thì sao?” Ân Tịch trợn to hai mắt, cực kỳ bình tĩnh nhìn hắn.

“Tôi nói rồi, không cần chơi trò với tôi, cô đã đồng ý gả cho tôi thì nhất định phải cùng tôi kết hôn.” Hai mắt Thân Từ Kiều phấp phấp hàn quang.

“Chơi trò chơi, không phải là ngươi và Tề Tư Di đang tự đùa giỡn mình hay sao, không cần phải làm tướng, hơn nữa ta cũng không gả cho ngươi.” Ân Tịch quyết tuyệt trả lời.

“Tôi nghĩ cô là chết cũng già mồm, đã quên con gái của mình sao? Hừ!” Mũi hắn phát ra thanh âm trào phúng khinh thường.

“Con gái của ta thế nào, ta đương nhiên sẽ biết, không cần ngươi quan tâm, nó hiện tại rất tốt.” Ân Tịch không chút khách khí đáp lại lời của hắn.

“Cô . . .” Thân Từ Kiều túm lấy áo của cô, nhìn cô gái trước mắt không chút nào e ngại này, nhìn cô gái khiến hắn phát điên này.

Nguyên lai bọn họ đã biết.

“Ngươi có muốn biết tất cả những chuyện này là xảy ra cái gì hay không?” Ân Tịch cười ma mị, nếu muốn chơi trò chơi, vậy để cô chơi với bọn họ đi, một khi đã rơi vào cục diện bế tắc này, đừng ai hòng có thể thoát được.

“Cô biết cái gì?” Thanh âm của Thân Từ Kiều có chút vội vàng.

“Ngươi bị người ta bán đứng!” hai mắt Ân Tịch quay về đối diện hắn, mang theo ý cười thần nhiên.

Nhìn thấy vẻ mặt hắn chuyển biến, Ân Tịch lại bổ sung, “Tất cả những gì của ngươi Tề Tư Di đều nói cho ta biết, nếu không phải cô ta hỗ trợ, Tiểu Úc cũng sẽ không nhanh như vậy đã được cứu ra! Có thể trách ai được, cô ta yêu ngươi như vậy, ngươi lại muốn kết hôn với ta, ngươi ngàn tính vạn tính, kết quả lại bị hại dưới tay đàn bà.”

Theo nét mặt hắn, Ân Tịch có thể đoán được, Thân Từ Kiều cùng Tề Tư Di khẳng định từng xảy ra mâu thuẫn, tốt lắm, cô sẽ đem mâu thuẫn này đưa lên đến đỉnh điểm, tính cách của loại người như Thân Từ Kiều, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho kẻ phản bội hắn, mặc kệ đàn ông hay đàn bà, kết cục đều sẽ không tốt, Tề Tư Di, này cũng là những gì xứng đáng mày phải nhận thôi!

“Cô ta phản bội tôi, nếu cô ta phản bội tôi, căn bản sẽ không cho cô con đường sống.” Thân Từ Kiều thù cho chính mình một nguyên nhân.

“Đúng vậy, vốn dĩ cô ta muốn tôi chết, chỉ tiếc là sau đó Trữ Dịch thay tôi đỡ một viên đạn, nếu không phải Trữ Dịch chắn một phát súng kia, người chết chính là tôi. Người cho là Tề Tư Di sẽ để cho người cưới ta sao, cô ta làm sao có thể như thế chứ?”

Tay cầm áo cô của Thân Từ Kiều chậm rãi buông xuống, hần hần là sớm phải phòng bị Tề Tư Di, chỉ tiếc là hần quá đề cao chính mình, nghĩ là cô ta sẽ ngoan ngoãn nghe theo hần, chờ cho mọi kế hoạch của hần thành công, dám phá hỏng chuyện tốt của hần, hần cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Bàn tay Thân Từ Kiều hung hăng nắm lại.

Hứa Ân Tịch, hôm nay tôi không cưới được cô, tôi cũng sẽ không để cho người khác cưới cô. Nhớ kỹ, cô là người đàn bà của tôi, tôi không có được thì đừng có ai dám chạm đến” Thân Từ Kiều ném lại những lời này, lập tức rời khỏi phòng bệnh.

Hiện tại hần có chuyện quan trọng hơn cần phải đi làm, xử lý toàn bộ chuyện của Tề Tư Di, lại lần nữa hần lên phương án thiết kế một âm mưu mới...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Cô chính là hung thủ

Nguyên bản, hôm nay, là hôn lễ của Ân Tịch và Thân Từ Kiều. Mà nay, giờ phút này, lại là đám tang của Trữ Dịch.

Thành phố K, trời một mực mưa, tí tách tí tách, với những ai đã từng yêu mến Trữ Dịch lòng người đều đau thương, ai oán như vậy, tựa hồ bọn họ đều muốn ngủ say, không có muốn tỉnh lại, không có ai nguyện ý chấp nhận chuyện này.

Nhiệt độ ở thành phố K âm u lạnh lẽo như là tuyết rơi mùa đông, phong cảnh mộ viên lại càng thêm bi thương, mà bầu trời hôm nay, tựa như cũng biết Trữ Dịch ra đi.

“Ân Tịch, chúng ta để hôm khác đi đi.” Hạ Vũ cũng không muốn Ân Tịch đi tham gia lễ tang của Trữ Dịch trước, bởi vì trường hợp này, khẳng định là Ân Tịch không thể chịu đựng được, cho dù là đối mặt với cái chết của Trữ Dịch hay vẫn là người thân của Trữ Dịch, đều cần dũng khí không nhỏ, người có dũng khí bình thường không thể đối mặt được.

“Không, hôm nay, mình nhất định phải đi.” Ân Tịch mặc một thân quần áo màu đen, tay đeo một cái khăn lụa màu trắng.

Hạ Vũ đuổi theo, tay cầm một cái ô màu đen, đứng ở bên cạnh cô, “Muốn đi, mình đi cùng cậu!”

Ân Tịch do dự một hồi, cuối cùng tiếp nhận cái ô của cô, không gian tĩnh lặng, hai người hướng phía mộ viên đi đến.

Khi mà hai người vừa đến nơi chôn cất Trữ Dịch, chỉ thấy một loạt dài ô màu đen, vòng hoa màu trắng, có có tiếng phụ nữ nức nở khóc mang theo thanh âm ai oán.

Bước chân Ân Tịch không có dừng lại, tựa hồ phải đi đến mộ phần của Trữ Dịch mới thôi, cô phải nhanh chóng đi đến bên cạnh anh, yên lặng cùng anh.

“Ân Tịch, dừng!” Hạ Vũ nhanh chóng bắt lấy góc áo của Ân Tịch, lắc đầu.

“Hạ Vũ, buông tay, mình muốn đi!” Biểu tình kiên quyết của Ân Tịch không cho phép bất kỳ ai phản kháng cả, một khi cô đã quật cường, thì bất kỳ ai cũng không thể cản được, chuyện cô muốn làm lại càng không ai có thể ngăn cản hết.

Sự xuất hiện của cô, chậm rãi khiến cho những người tham gia tang lễ chú ý, khi thế khi cô tiến đến, cũng làm cho những người phía trước tự động mở cho cô một con đường.

Hạ Vũ nếu không thể ngăn cản Ân Tịch tiến lên, vậy cô chỉ có thể đi theo phía sau Ân Tịch, nhưng những chuyện sắp sửa phát sinh phía trước, cô đều có thể đoán trước, sự xuất hiện của cô ấy sẽ khiến cho cha mẹ Trữ Dịch càng thêm oán hận.

Nhưng sự kiên cường của Ân Tịch lại làm cho cô tán thưởng, Trữ Dịch có tình với cô ấy, cô ấy cũng có nghĩa có tình với Trữ Dịch.

Mộ viên vốn là một nơi mà ngay cả hơi thở cũng trở lên ngưng trọng, sự xuất hiện của cô, không thể nghi ngờ càng làm cho lễ tang này càng thêm ngưng trọng, thậm chí ngay cả hơi thở cũng trở lên trầm trọng khó khăn.

Ân Tịch không thể nhớ rõ bản thân mình đã đi bao lâu rồi, một người lại một thân ảnh nhường đường cho cô, khiến cho cô càng thêm khổ sở, Trữ Dịch vì cô mà chết, những người đó vì Trữ Dịch mà thương tâm, tất cả bọn họ cô đều phải có trách nhiệm.

Bước chân của cô ngừng lại, đứng ở trước ngôi mộ là một đôi vợ chồng trung niên, sắc mặt tiêu tụy, mắt lộ ra đau đớn vô hạn, bọn họ hẳn là cha mẹ của

Trữ Dịch đi, lòng Ân Tịch nhìn không được dâng lên chua xót, Trữ Dịch tốt như vậy, sáng ngời như thế, bọn họ hẳn là rất yêu thương chiều chuộng anh?

Ánh mắt Trữ Hạ nhìn cô đều là oán hận. Người đứng bên cạnh cô ta là Thân Từ Duệ, mặt hắn không chút cảm xúc, nhưng là chỉ cần nhìn qua, Ân Tịch có thể nhận ra đau xót trong mắt hắn.

Cô chết lặng liếc hắn một cái, nhanh chóng lại dời đi.

Chỉ thấy người phụ nữ trung niên đi đến trước mặt cô, thanh âm đè nén hỏi cô: “Cô chính là Hứa Ân Tịch?”

“Thực xin lỗi, bác gái!” Ân Tịch nhẹ giọng xin lỗi.

Người phụ nữ trung niên không chút do dự nâng tay lên.

“Ba, ba!” hai bàn tay này cơ hồ dùng toàn bộ khí lực của bà, chiếc ô đang cầm trên tay Ân Tịch đột nhiên bay ra ngoài, thân thể của cô hoàn toàn ngã trên mặt đất, đất ẩm ướt, lẫn lộn với nước mưa, quần áo cô nhanh chóng ẩm ướt.

“Ân Tịch. . . .” Hạ Vũ chạy đi lên, ý định nâng Ân Tịch dậy.

“Ai dám đỡ cô ta dậy, chính là kẻ thù của Trữ Thị chúng tôi!” thanh âm oán hận của người phụ nữ trung niên vang lên.

“Hạ Vũ, cậu trở về đi!” Ân Tịch bất chấp mưa trên người, nói với Hạ Vũ đang ngồi xổm kia.

“Không, cậu ở đâu, mình ở cùng cậu! Cậu đi, mình cũng đi cùng cậu!” Hạ Vũ cố chấp nhìn Ân Tịch, từ khi cô quyết định phải thực hiện hứa hẹn của Trần Thuật với Ân Tịch, cô tìm cô ấy, sau đó càng ngày càng . . . quen thuộc hiểu biết cô ấy hơn, Hạ Vũ cảm thấy trên đời này khó có một người phụ nữ nào như Ân Tịch, chính là vận mệnh quá mức tàn nhẫn, cô ấy sao khổ vậy chứ?

Trên đời này, những người nào tốt với cô ấy, cô ấy đều khắc sâu, kẻ nào không tốt với cô ấy cô ấy cũng in đậm.

Đều là những người quật cường mà cô chấp, đều là vừa thiện lương lại vừa đáng yêu, đều là phụ nữ, cứ cho là mẹ Trữ Dịch nói ra những lời này, nhưng là Hạ Vũ vẫn coi như không có gì mà nâng Ân Tịch dậy.

Khi cô đỡ Ân Tịch đứng lên một khắc kia, trong mắt cùng trong lòng, tất cả đều là nước mắt!

Từ thời khắc khi mà Ân Tịch tiến vào mộ viên, ánh mắt Thân Từ Duệ chưa có từng dời đi khỏi cô.

Khi cô bị bác Trữ tát ngã xuống mặt đất, bước chân hắn muốn bước lên, lại bị Trữ Hạ gạt gao bám lấy, ánh mắt cô ấy ý bảo hắn không nên cử động, mà tựa hồ hắn muốn xem tiếp, cô muốn làm gì.

Khi Ân Tịch lần thứ hai quật cường đứng dậy, trong mắt hắn đều là đau đớn cùng khâm phục, hắn hiểu được, hắn đã yêu cô gái này, hắn yêu sự nhẫn nhịn, bất khuất cùng quật cường của cô, cứ cho là trước đây bộ dáng của cô làm cho hắn phát điên, nhưng hắn chính là đã yêu cô.

“Cô có biết cô đứng lên là biểu thị cho cái gì không?” Bà Trữ nói, lãnh đạm mà tĩnh lặng.

“Biết, cháu không sợ, đây là cháu hẳn phải chịu, hôm nay, cho dù là thế nào, cháu đều phải bái tế Trữ Dịch.” Khóe miệng Ân Tịch ứa máu còn có cả những hạt mưa nhỏ dính trên tóc.

“Cô là hung thủ, cô không xứng bái tế con tôi.” Thanh âm của bà ta ai cũng đều nghe được, cô gái này chính là hung thủ hại chết con trai yêu quý của bà, nếu không phải bởi vì cô ta, Trữ Dịch căn bản là sẽ không chết.

“Thực xin lỗi!” Ân Tịch quật cường cắn môi, ánh mắt lại vẫn kiên định trước sau như một. Thậm chí cô còn nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu của Trữ Dịch trên bia mộ, anh đang cười nói với cô, phải kiên cường lên.

“Ba!” lại là một cái tát, tơ máu trên khóe miệng Ân Tịch chảy ra càng nhiều, trên mặt năm ngón tay đỏ tươi ngày càng thêm rõ ràng.

Ân Tịch lần nữa đứng dậy, đối mặt mọi người, cô không sợ bị đánh, cho dù là bà Trữ đánh chết cô, cô cũng không chút oán hận.

Hạ Vũ gạt gao cầm lấy tay cô, Ân Tịch cũng quay lại nắm tay cô ấy, ý bảo cô ấy đừng nhúng tay, hết thảy những điều này hãy để cô chịu trách nhiệm.

Khi cánh tay của bà Trữ lần thứ hai nâng lên, muốn tiếp tục trút hết cừu hận lên mặt Ân Tịch thì một cánh tay đàn ông có lực đã cầm ngay tay bà ở giữa không trung, một màn này hấp dẫn tất cả lực chú ý của mọi người tại đây.

“Từ Duệ, cháu buông tay bác ra!” ánh mắt bà Trữ vô cùng lạnh lẽo.

“Bác gái, cô ấy không phải là hung thủ giết chết con trai của bác, cô ấy là người con gái mà con trai bác yêu nhất, nếu như bác thương tổn cô ấy, Trữ Dịch biết được nhất định sẽ rất đau lòng.”

“Không, con tôi tuyệt đối không thích loại đàn bà như cô ta, cô ta không xứng, Trữ Dịch còn sống cô ta đã không xứng, Trữ Dịch đã chết cô ta lại càng không xứng, hiện tại cô cứ ngay đi cho tôi!” cảm xúc của bà Trữ không thể ổn định, thanh âm phập phồng nhà khí.

“Hứa tiểu thư, mời cô rời khỏi nơi này cho!” Lần này người lên tiếng chính là ba của Trữ Dịch, cô gái trước mắt này, ông không muốn nhìn thấy, sợ dĩ con của ông chết tất cả đều vì cô gái này.

“Cô cút đi . . . Cút đi . . .” Bà Trữ tựa như sắp phát cuồng mà hướng phía cô rống.

Ân Tịch một câu cũng không nói, vẫn như trước cố chấp đứng dưới mưa, kiên định không cho phép mình ngã quy, Trữ Dịch nguyện ý vì cô mà chết, cô vì Trữ Dịch chịu đựng có chút chuyện này đã là gì, dù có nhiều hơn cô cũng nguyện ý nhận.

Trữ Hạ lướt qua cha mẹ đến trước mặt Ân Tịch, dung nhan xinh đẹp bị bao trùm bởi một thân lễ phục màu đen vẫn không mấy may giảm sút.

“Ba!” cô ta giơ tay lên tát một cái: “Một cái tát này là tôi thay anh hai tôi trả lại cho cô, anh ấy yêu cô 17 năm, chịu một cái tát, cô thấy có xứng không?”

“Hắn là!” Ân Tịch ngẩng đầu lên đợi hành động tiếp theo của cô ta.

“Đây nữa!” lại là một cái tát, một cái tát này, miệng Ân Tịch trực tiếp phun ra một ngụm máu, Trữ Hạ nhìn có vẻ nhu nhược, thể nhưng khi đánh người khi lực lại lớn như vậy.

“Ân Tịch. . . . .” Hạ Vũ cùng Thân Tử Duệ đồng thanh vang lên.

“Các người đừng ai nhúng tay vào!” Ân Tịch ho khan thật mạnh vài tiếng, nước mưa cùng máu loãng đều trộn lẫn vào nhau.

“Một cái tát này nữa vẫn là thay anh hai, vì cô anh ấy đã mất một mạng, cô nói có xứng hay không?” Ánh mắt Trữ Hạ đầy cừ hận nhìn cô.

“Hắn là, hắn là, hắn là!” Ân Tịch liên tiếp nói ra ba từ hắn là, đúng vậy, hết thấy những thứ này, sao có thể so với chữ tình của Trữ Dịch đối với cô, so với tính mệnh của Trữ Dịch những điều này đều hắn là phải có.

“Đừng nữa nào loạn, Trữ Hạ!” Thân Tử Duệ buông cánh tay của bà Trữ xuống, lại bắt lấy cánh tay của Trữ Hạ, còn đánh tiếp như vậy, thân thể Ân Tịch khẳng định sẽ suy sụp mất, khuôn mặt kia của cô không có một tia huyết sắc, tái nhợt khiến người khác sợ hãi, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể ngất đi vậy.

Trữ Hạ ngẩng đầu, nhìn đôi mắt thần thiết kia của Thân Tử Duệ, ánh mắt như vậy, chỉ khi nào hắn nhìn Ân Tịch cô mới thấy xuất hiện, hắn chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy để mà nhìn cô cùng những người phụ nữ khác.

Hứa Ân Tịch, cô ta có tư cách gì, cô ta dựa vào đâu để có thể có được tình yêu bằng cả sinh mệnh của anh hai, còn có tình yêu của Thân Tử Duệ nữa? Sự xuất hiện của cô ta, cướp đi tình yêu thương của anh hai đối với cô, rồi lại đoạt đi lực chú ý của Thân Tử Duệ, cô chán ghét cô ta, hận cô ta.

“Anh buông ra!” Trữ Hạ phẫn nộ hất tay Thân Tử Duệ ra, “Tử Duệ anh không thể ngăn em, anh hai của em vì cô ta mà chết, nếu không phải vì cô ta, anh hai em căn bản không có khả năng sẽ chết, không có khả năng, các người có biết không?”

Thanh âm của cô ta điên cuồng mà phẫn nộ, làm cho tiếng mưa rơi càng trở lên lớn hơn, hiện trường lại càng thêm căng thẳng.

“Đừng nào loạn, Trữ Dịch ra đi, anh cũng đau, nhưng sự thật là như thế nào, chúng ta còn phải điều tra mới rõ được.” Thân Tử Duệ quyết liệt đáp trả lại, hắn không muốn chuyện này tiếp tục bị nháo lớn hơn nữa, nếu không người bị thương hẳn không chỉ có Ân Tịch, người con gái mà Trữ Dịch liều mạng để bảo vệ hẳn cũng không cho phép người nào được phép thương tổn cô.

“Anh không có tư cách đứng ra nói ở đây.” Trữ Hạ vung tay, ném ô che đi, hướng về phía Thân Tử Duệ lớn tiếng gào thét, “Trữ Dịch là anh hai của tôi, là người hiểu rõ tôi nhất, yêu thương tôi nhất, mất anh ấy, tôi có bao nhiêu thống khổ, các người có biết không? Nếu không phải bởi vì Hứa Ân Tịch, anh hai của tôi vốn là sẽ không chết, cô ta chính là hung thủ, chính là hung thủ . . .”

“Đúng, tôi là hung thủ, Trữ Dịch là vì tôi mà chết, tôi nguyện ý nhận tất cả mọi trừng phạt!” Ân Tịch không có một tia lùi bước, khó khăn nói lên.

“Trừng phạt? Dù có trừng phạt cô thế nào tôi cũng không thể hã giận được, tôi chỉ cần cô trả anh hai lại cho tôi, trả anh hai cho tôi . . .” Nắm đấm của Trữ Hạ như mưa xả vào trên người Ân Tịch, lại không ngừng lắc lư thân thể của cô, “Trả anh hai cho tôi, trả anh hai cho tôi . . .”

Nước mắt Ân Tịch không thể nhìn được nữa, tựa như suối nước ào ạt mà chảy ra.

Trữ Dịch yêu thương Trữ Hạ thế nào, bọn họ đều biết, người em gái này, cũng rất ngoan ngoãn mà nghe lời anh.

Cả lễ tang cũng vì một màn nháo loạn này, không khí càng trở lên thâm trầm, quái dị.

“Cô nói cô nguyện ý chịu mọi sự trừng phạt?” Bà Trữ lại lần nữa đi lên trước mặt Ân Tịch.

Ân Tịch kiên định gật đầu.

“Cô nói cô muốn bái tế con tôi?”

Ân Tịch lại kiên định gật đầu lần nữa.

“Được, tôi đồng ý với cô.” Bà Trữ vừa nói ra lời này khiến cho mọi người ở đây đều giật mình, không khí căng thẳng lại cuộn dâng lên.

Khỏe miệng Ân Tịch hơi hơi động đậy, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng lại nghẹn ngào nói không lên lời.

“Mẹ, mẹ điên rồi sao? Cô ta chính là hung thủ hại chết anh hai đó.” Trữ Hạ sau khi nghe được mẹ mình nói, tựa như muốn phát điên tới cực điểm, mẹ cô vì sao lại cho phép cô ta bái tế anh hai chứ?

Bà Trữ nhìn liếc qua Trữ Hạ, nắm lấy tay cô ta, lại chuyển hướng về phía Ân Tịch, “Nhưng tôi có một điều kiện!”

Cánh tay Ân Tịch khẽ động, nâng tầm mắt lên: “Bác cứ nói, cháu sẽ đáp ứng.”

“Cô có thể bái tế con tôi, trước cô quỳ gối ở đây một đêm đã, ngày mai cô có thể đến trước mộ bia con trai tôi để bái tế. Nếu cô không làm được, thì rút ngay khỏi đây cho tôi, vĩnh viễn đừng có bước vào nữa.”

Ân Tịch không nói gì, chỉ nhìn bà Trữ.

Trong lòng bà Trữ cười mĩa mai, sợ chết đi, ngày mưa như thế này, quỳ một ngày một đêm, không chết cũng bệnh nặng. Trữ Hạ cho đến bây giờ mới hiểu được dụng ý của mẹ, quỳ gối ở đây, nếu mệnh cô ta lớn có sống được, thì coi như cô ta may mắn, nếu mất mạng, vậy một mạng đền một mạng mà thôi.

Ân Tịch bước về phía trước hai bước, nhìn thấy khuôn mặt mỉm cười ôn hòa của Trữ Dịch trên bia mộ, anh cười đẹp như vậy, sáng ngời như thế.

Không nói, cũng không lắc đầu, Ân Tịch quỳ xuống từ xa xa nhìn Trữ Dịch.

“A . . .” mọi người ở đây đều đã cúi đầu ồn ào bàn tán, không có ai nghĩ đến cô lại làm dám làm như vậy, trên đời này tồn tại một cô gái khí tiết mạnh mẽ như thế.

Ba mẹ cùng anh cả của Trữ Dịch tựa như cũng chấn kinh, thấy cô quỳ xuống, chung quy không thể nói thêm lời nào nữa.

Từ đầu tới cuối Hạ Thiên Triệu thủy chung không có nói một lời, hần chỉ lặng yên mà nhìn. Hần có thể hiểu được, vì sao Trữ Dịch yêu cô, Thân Tử Duệ cũng yêu cô, thậm chí ngay cả Thân Tử Kiều cũng muốn cưới cô.

Thứ mà hần nhìn thấy ở trên người cô chính là nghĩa khí và chung tình, lần đầu tiên sau khi hần nhìn thấy cô ở bên Pháp, cô gái này đôi mắt sáng trong làm cho người ta choáng váng đầu óc, lần đầu tiên hần nhìn thấy có một cô gái làm cho Thân Tử Duệ sốt ruột cùng ghen tuông. Đến sau này, hần lại biết người con gái mà Thân Tử Duệ yêu kia, kỳ thật vẫn chính là cô gái mà Trữ Dịch luôn tìm kiếm. . . .

Hần nhìn thấy cô, trong lòng lại hiện lên khuôn mặt của một cô gái, một hai ngày khuôn mặt đã biến thành ma quỷ, cô gái đó quật cường so với Hứa Ân Tịch chỉ có hơn không có kém, nghĩ đến cô ta, trán Hạ Thiên Triệu lại nổi lên gân xanh, bởi vì cô gái kia vĩnh viễn trước mặt đàn ông đều vô cùng quật cường.

Ở trước mặt Hạ Thiên Triệu hần, dám công khai khiêu khích đàn bà của hần, trừ bỏ Hàn Nhất Nhất cô ta, rốt cuộc hần không thể tìm một người thứ hai, cứ việc cô xấu đến mức không xứng làm công cụ ấm giường cho hần nhưng hần lại phần nộ cô vì một thằng đàn ông khác mà thù tiết.

Sắc trời mộ viên càng ngày càng tối, người cũng càng ngày càng thưa thớt.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 83: Ba năm, em vì anh thủ tiết!

“Ân Tịch, đứng dậy ăn chút gì đó đi, bằng không như vậy cậu sẽ suy sụp mất.” Hạ Vũ cầm chút điểm tâm mà cô mới mua đưa cho Ân Tịch, nhiều ít gì cô ấy cũng phải ăn một chút, một ngày một đêm quỳ ở đây, với thời tiết như thế này, cô ấy làm sao có thể tiếp tục bám trụ nữa chứ?

“Những gì mình đã hứa, nhất định mình sẽ làm được.”

“Cậu có thể quỳ, nhưng mà cậu phải ăn một chút đi.” Hạ Vũ nhìn thấy cô gái so với cô còn cố chấp hơn, muốn trực tiếp bóp miệng của cô, đem đồ ăn mà đổ vào.

“Mình không đói!” Ân Tịch quyết liệt nói lại, những chuyện cô hứa nhất định cô phải làm được, phải làm thật tốt nữa, nếu như cô ăn xong mấy thứ này rồi mới quỳ tiếp, như vậy có ý nghĩa gì chứ, như vậy hôm sau người Trữ gia tới làm sao có thể để cho cô bái tế chứ?

Ăn xong rồi quỳ căn bản không tính là trừng phạt.

Tất cả điểm tâm đều bày ra trước mặt Ân Tịch, chậm rãi mất đi độ ẩm, trời càng lúc càng tối đen, cả mộ viên tĩnh lặng đến mức có thể dọa chết người, một trận gió lạnh thổi qua, tựa như khủng bố, Hạ Vũ nhin không được dựng cả tóc gáy.

“Ân Tịch . . .” Hạ Vũ nhỏ giọng kêu.

Ân Tịch đau lòng nhìn Hạ Vũ, miễn cưỡng nở một nụ cười, “Cậu về nghỉ ngơi trước đi, mình không sao đâu.”

“Không, mình sẽ không bỏ mặc cậu ở đây.” Hạ Vũ theo bản năng từ chối Ân Tịch, bảo cô hiện tại bỏ mặc một mình Ân Tịch ở đây ư? Tuyệt đối cô sẽ không làm như vậy

“Mình nói rồi, mình thực sự không sao đâu, cậu về nhà nghỉ ngơi đi, là vì mình muốn chuộc tội, mà cậu không phải như vậy.” Ân Tịch không hy vọng Hạ Vũ bởi vì chịu không khí âm lãnh cùng với gió lạnh mà ở đây ngốc một đêm, thân thể cô ấy khẳng định sẽ bị thương mất.

“Đừng nói nữa, mình nói không đi, mình sẽ không đi.” Hạ Vũ cũng quật cường mà từ chối cô, ngồi ở bên cạnh cô ấy, cô nhìn thấy thân thể Ân Tịch ngay cả động cũng không động một chút, vẫn quỳ đến bây giờ, bảo lòng cô làm sao không đau chứ?

Cũng không biết Ân Tịch có thể trụ qua đêm nay hay không? Cô không đi là cũng có nguyên nhân của nó, nếu Ân Tịch ngã xuống, cô có thể ngay lập tức mà cứu cô ấy, ít nhất sẽ không nguy hiểm đến tính mệnh, nếu không có ai ở bên không nhìn thấy, Ân Tịch xảy ra chuyện cũng không có ai đến cứu.

Ân Tịch nhắm hai mắt lại, không có ý thuyết phục cô ấy nữa, cô biết một khi Hạ Vũ đã quật cường thì không ai có thể khuyên bảo cả, đầu gối đau nhức ê ẩm truyền đến thần kinh của cô.

Gió lạnh nổi lên, quần áo trên người cô từ từ khô lại, nhưng ngẫu nhiên mưa rơi xuống lại lần nữa làm nó ẩm ướt . . . Cứ như vậy lặp qua lặp lại, cô cố nén chống đỡ thân thể của mình.

Trữ Dịch, người đàn ông như vậy, đáng giá để cô vì anh mà làm hết thảy, không có người đàn ông nào giống anh, dùng sinh mệnh để chờ cho cô, nếu có thể, nếu Trữ Dịch có thể sống lại, cô nguyện ý cả đời này nắm tay anh, cùng nhau đến sông cạn đá mòn.

Suy nghĩ của Ân Tịch thực đã có chút hỗn loạn, trên người, nhiệt độ từ từ mất đi, đầu đau nhức, mơ hồ bắt đầu hôn mê, cô gất gao cắn môi nói với chính mình, không thể, không thể gục ngã, nhất định không được gục ngã xuống . . .

Tựa hồ có thanh âm từ xa truyền lại, càng ngày càng gần, rất chậm, rất chậm . . .

Là tiếng đàn Vi-ô-lông truyền đến, giai điệu rất quen thuộc, là khúc nhạc mà Trữ Dịch thường đàn, hơn nữa cũng là khúc nhà mà cô thích nhất khi anh dạy cô, tiếng đàn này đột nhiên làm cho Ân Tịch trở lên mạnh mẽ, có sinh khí tiếp tục kiên cường

Bước chân của người đàn ông rất nhẹ, tay kéo vi-ô-lông, chân từng bước từng bước một hướng về phía Ân Tịch, động tác trên tay hần thể nhưng không có dừng lại, hần biết giờ phút này cô nghe được thanh âm này hẳn là có ích hơn tất cả, cô có thể kiên cường hơn.

Hạ Vũ bị tiếng đàn du dương mà ưu thương chậm rãi hấp dẫn, cô theo tiếng đàn quay người nhìn lại, cô nhìn thấy người đàn ông cao lớn mà lạnh lùng kia đang từng bước từng bước đi về phía bên này.

Khuôn mặt hần rất tuần tú, cả người lộ ra sự băng lãnh nhưng ánh mắt bá đạo mọi khi lại lộ rõ vẻ ưu thương, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy người đàn ông này ưu thương, Thân Tử Duệ vĩnh viễn là một người đàn ông lạnh lùng, trong mắt hần vĩnh viễn không có nhu tình.

Không trung đen tối lại lát phát mưa, những hạt mưa bụi dừng lại trên người Ân Tịch cùng Thân Tử Duệ, ẩm ướt một mảng.

Hạ Vũ miễn cưỡng nở nụ cười, nhìn thấy bóng dáng Ân Tịch không chút động đậy, động tác kéo đàn vi-ô-lông của Thân Tử Duệ cũng không có ngừng lại, trong mắt cô đột nhiên dâng lên đau xót, kỳ thật, cứ việc Ân Tịch ủy khuất nhận tất cả tra tấn này, nhưng là cô ấy may mắn có được Trữ Dịch cùng Trần Thuật yêu cô sủng cô, còn có tình yêu kiên trì của người đàn ông tên Thân Tử Duệ này.

Đối với một người không am hiểu vi-ô-lông như Thân Tử Duệ mà nói, thời gian dài đứng kéo đàn, cho dù là thân thể hay là cánh tay, đều trở lên cứng ngắc và đau đớn.

Hần chỉ biết đàn một khúc này, đây là khúc nhạc mà Trữ Dịch hay đàn nhất, hần cũng chỉ là ngẫu nhiên kéo một đoạn, nhưng đêm nay, hần lại may mắn, may mắn khi hần có thể kéo hết khúc nhạc này, hần hy vọng Ân Tịch sau khi nghe được có thể có lòng tin và dũng khí để tiếp tục.

Cho dù phía trước là cái gì, hần sẽ luôn ở sau lưng dõi theo cô. . .

Trong đêm tối vô tận, nơi mộ viên âm lãnh, trời mưa phùn lát phát, bóng dáng Ân Tịch quanh hiu lạ thường, cô cố chấp không muốn quay đầu lại. Trái tim mơ hồ đau thương lại được tiếng đàn bi thương không ngừng cổ vũ, giống như đang nói với cô, không phải sợ, sau lưng em luôn có người cùng em.

Người đàn ông kia, đó là ba của Tiểu Úc con gái của cô, để biết được sự thật này, Trữ Dịch cũng phải liều mạng mới đổi lấy được. Hết thảy thế này bây giờ phải làm gì đây?

Giữa cô và Thân Tử Duệ có một người đàn ông tên là Trữ Dịch, bọn họ có thể vượt qua cục diện này hay không, ông trời đều có an bài cả.

Hạ Vũ đứng ở một bên, ôm thân thể lạnh lẽo của mình, nhìn hết thấy những điều này, thương tâm trong lòng dâng lên nhưng không biết làm thế nào cho tốt, Thân Tử Duệ rõ ràng là yêu Ân Tịch cái chính là tình yêu lúc đó của bọn họ này sinh không đúng lúc lại bỏ lỡ mất cơ hội tốt nhất cho mầm mống tình yêu đó sinh sôi.

Lòng của cô cũng thay bọn họ thờ dài ai oán.

Cả đêm dưới làm mưa dứt quãng, tiếng đàn uyển chuyển mà bi thương cũng vẫn vang lên vượt qua màn đêm, phương Đông mặt trời chậm rãi lộ ra.

Gần một đêm thân sắc ba người đều mệt mỏi đến không thể chịu nổi nữa, lại không có một ai rời khỏi mộ viên, từng phút từng giây đều cùng nhau vượt qua.

Chậm rãi, rất chậm . . .

Hạ Vũ đi về phía Ân Tịch, “Ân Tịch cậu có thể đi bái tế Trữ Dịch rồi.”

Khi nói chuyện thanh âm của Hạ Vũ vô cùng nghẹn ngào, cô cảm động trước sự kiên trì cùng ương ngạnh của Ân Tịch, cô ấy đã làm được, một ngày một đêm, hơi nước trên người chưa tan đi. Những hình ảnh mà trên TV xây dựng không phải là không có thật.

“Đến giờ rồi sao?” Ân Tịch khẽ nhấp máy cánh môi khô nứt.

“Tối rồi, tối rồi.” Hạ Vũ muốn đi đến nâng Ân Tịch dậy, nhưng Ân Tịch lại xua tay ý bảo không cần.

Cô nhìn đi ảnh trên bia mộ của Trữ Dịch, từng bước một quý lê tới bên đó, cô quý đi qua đó, Hạ Vũ bưng kín miệng không để cho tiếng khóc của mình phát ra.

Thân Tử Duệ đứng ở phía sau nhìn thấy, hẩn nhìn hết một màn này, nội tâm đau xót, hẩn không nói gì. Nhưng hẩn biết, sự tình đến ngày hôm nay, giữa hẩn và Ân Tịch không chỉ cách có Trữ Dịch mà tựa như đã xa nhau trăm sông ngàn núi.

Ân Tịch không có khóc nữa, dưới ánh mặt trời, sắc mặt của cô trắng bệch như một tờ giấy, nhưng vẫn trong veo thanh thuần, lại gầy yếu làm đau lòng người.

Cô từng bước quý lạy đi đến bên mộ Trữ Dịch, tay cô vuốt ve khuôn mặt tươi cười nhu hòa của anh.

“Trữ Dịch, từ giờ trở đi, trong ba năm, Ân Tịch vì anh thủ tiết!” Cô nhìn bia mộ lạnh lùng kia, một chữ lại một chữ nói với anh, cô nói được nhất định sẽ làm được, Hứa Ân Tịch cô sẽ vì anh mà thủ tiết.

Thanh âm tuy rằng không lớn, nhưng hai người bên cạnh nghe được đều không khỏi giật mình, khiếp sợ, trong lòng mỗi người đều tuột mất gì đó không còn chút dấu vết, chỉ biết là sâu cạn không giống nhau.

Ân Tịch nói xong khoe mắt đã chậm rãi hoen lệ, theo hai má chậm rãi chảy xuống.

Ánh mặt trời thực chói mắt, đây là cảm giác duy nhất mà Ân Tịch cảm nhận được từ lúc quý ở đây, bàn tay vuốt ve di ảnh trên bia mộ Trữ Dịch của cô từ từ rũ xuống

Sau đó là thân thể của cô từ từ ngã, chỉ nghe thấy Hạ Vũ lớn tiếng kêu tên của cô, sau đó cái gì cô cũng không biết nữa.

~~~~~
“Thân lão đại, chuyện cậu bảo tôi đi tra tôi đã tra ra.”

“Nói!”

“Đêm đó Tề Tư Di hẹn Hứa Ân Tịch ra gặp mặt chính là muốn giết cô ta, không nghĩ đến Trữ Dịch cầm một súng này, nhưng Tề Tư Di cũng bị Trữ Dịch bắn bị thương.” A Khôn chi tiết báo cáo, cẩn thận quan sát mọi biến hóa trên sắc mặt Thân Tử Kiều.

“Tề Tư Di hiện tại thế nào?” Thân Tử Kiều xoay người một cái nhìn về phía A Khôn.

“Một phát súng kia của Trữ Dịch bắn gần vào ngực trái của cô ta, viên đạn tuy đã được lấy ra, nhưng còn chưa có thoát khỏi nguy hiểm, bác sĩ nói có thể thoát khỏi nguy hiểm hay không còn xem Tề Tư Di có thể trụ qua đêm nay hay không?”

“Buổi tối hôm nay?” Thân Tử Kiều lần nữa xác định hỏi lại.

“Đúng vậy!” A Khôn cẩn thận trả lời.”

“Buổi tối hôm nay tôi muốn đi gặp cô ta, tôi hy vọng cậu có thể an bài tất cả, tôi muốn chuyện của cô ta không ai có thể biết nữa, bao gồm cả bác sĩ.” Thân Tử Kiều lại ra lệnh: “Lần này tôi không muốn xuất hiện chuyện ngoài ý muốn nữa.”

“Đã rõ!” A Khôn ở phía sau nói, sau đó quay người rời đi.

“Tề Tư Di, vì sao bảo cô nghe lời cô lại không nghe, tôi nói rồi cô không nên đối nghịch với tôi, đừng ép tôi ra tay với cô, cô đừng ép tôi, giờ đây trong mắt tôi cô ngay cả một chút giá trị lợi dụng cũng không có, còn lưu lại để làm gì, sử dụng để làm gì chứ?”

Ánh mắt Thân Từ Kiều có tia sương mù khó đoán, hẳn phải làm sao để xử lý tất thảy những điều hắn muốn đây?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Tề Tư Di sống qua đêm nay sao?

Buổi tối hôm nay, tình lặng đến đáng sợ, thật không giống với thành phố K không có bóng đêm như người ta vẫn ca ngợi.

“Thân lão đại, hộ sĩ chuyên trách của phòng này trong phòng 30 phút nữa cũng sẽ không thể chú ý đến phòng này, vì phòng bên cạnh còn có người thân của cô ta, ít nhất 30 phút nữa cô ta mới xuất hiện, đủ thời gian chứ?” A Khôn đi theo phía sau Thân Từ Kiều, nhỏ giọng nói.

Đến chỗ thang máy, A Khôn nhanh chóng bấm nút lên tầng 7.

Thân Từ Kiều liếc mắt nhìn hắn thân nhiên nói một câu: “Quá đủ.”

Đề giải quyết một người thì một phút đồng hồ cũng đã quá đủ.

Cửa phòng bệnh 704 bị đẩy ra, Tề Tư Di nằm bất động trên giường bệnh, từng nơi trên người đều có thiết bị cấp cứu, một bên máy tính đang hiển thị tần số nhịp đập và huyết áp.

Nhìn qua rất yên ả, không có gì nhấp nhô, xem ra rất ổn định.

Cửa rất nhanh bị đóng lại, A Khôn lẳng lặng đứng canh chừng ở bên ngoài cửa phòng bệnh.

Thân Từ Kiều đến gần ả ta, gờ tay nhẹ nhàng đặt ở trên mũi của ả, hết thảy rất bình ổn.

“Em yêu, em có biết tối hôm nay tôi tới đây để làm gì không?” Thân Từ Kiều nhìn đôi mắt nhắm chặt của ả ta, cứ cho là ả ta tạm thời không có tỉnh lại được nhưng mà những lời hắn nói hẳn là ả ta có thể ý thức được.

“Tôi đến tiễn em đi đến một nơi rất mỹ lệ, tôi tin tưởng rằng ở nơi đó em có thể tìm được những người đàn ông mà em thích, thậm chí còn có thể tìm được những người thích chơi ML, tôi chúc em sớm có thể Happy!”

“Cô biết là tôi ghét nhất cái gì không? Chính là tôi đã cảnh cáo mà cô còn không nghe, cô nghĩ rằng cô là người thông minh, cô nghĩ cô có thể đấu với tôi, đùa giỡn tôi, cho nên cô mới hù kế hoạch của tôi, nhưng mà kẻ nào dám hủy kế hoạch của tôi, tôi thề tôi sẽ không để cho kẻ đó có thể sống, cô cảm thấy trò chơi này chơi có vui không?” Hắn vuốt vuốt những sợi tóc vương trên trán của ả ta.

“À nha, cô vẫn cho rằng tôi không dám xuống tay với cô, phải không? Cô nghĩ rằng tôi chưa chiếm được 51% cổ phần của Tề Thị, cho nên cô dám trái với quy tắc trò chơi của tôi, có phải không?” Tay hắn dùng sức mà quấn những sợi tóc của ả ta.

“Cô biết không? Tôi muốn chiếm được cổ phần của Tề Thị, tôi có rất nhiều cách, có một biện pháp chính là hủy đi trụ cột là cô, chỉ cần cô không còn, cô nghĩ xem Tề Thị còn có thể tồn tại được bao lâu? Bằng ông bố vô dụng của cô, hay là bà mẹ tiện nhân của cô, hay là đứa em gái cô vĩnh viễn cho rằng sẽ nổi danh? Hay là thằng em trai phá gia của cô?”

Thân Từ Kiều nhìn thấy Tề Tư Di vẫn như trước không có phản ứng, lộ ra nụ cười trào phúng, cùng chơi với hắn, xem sẽ có kết quả thế nào?

Trong lòng hắn lạnh lùng hừ một tiếng, cầm lấy một cái gối bên cạnh, mạnh mẽ dùng sức mà dí xuống mặt ả ta.

Thân thể Tề Tư Di có chút động đậy, hai chân có cảm ứng, giật giật vài cái sau đó dần dần dần dần . . .

Biểu đồ trên màn hình máy tính không ngừng dao động, lên xuống, sau đó chậm rãi biến thành một đường thẳng tắp.

Thân Từ Kiều để cái gối về chỗ cũ, hết thảy tựa như không có gì phát sinh.

Quá bình thường, thậm chí vài sợi tóc trên trán ả ta vẫn nằm ở vị trí ban đầu.

Phòng bệnh số 704 tựa như chưa từng có người đi vào vậy, vẫn không có một bóng người.

Ba mươi phút sau, hộ sĩ kêu to, bệnh nhân phòng 704 ngừng thở, tuyên bố tử vong.

Ngay sau đó là tiếng khóc huyên não của Tề Tư Mục lớn tiếng gọi chị, còn có những người khác kêu tên của Tề Tư Di.

Trong chiếc xe thể thao xa hoa, A Khôn lái xe, Thân Từ Kiều ngồi ở ghế phụ.

“A Khôn, tôi muốn có thêm 15% cổ phần trong tay Tề Tư Gia, cậu nghĩ biện pháp lấy về cho tôi. Càng nhanh càng tốt.” Thanh âm của Thân Từ Kiều vẫn bình tĩnh như nước, tuyệt đối không giống với kẻ vừa mới giết người xong.

“Vâng, tôi sẽ sai A Đường dẫn hân đi chơi vài trò chơi mạo hiểm, tiểu tử này thích cá cược, chỉ cần vài ván là chúng ta có thể lấy được cả tính mệnh hân ấy chứ.”

“Mạng của hân không đáng giá.” Thân Từ Kiều châm biếm cười, nói: “Loại phá gia chi tử đó, không có Tề gia, nó đến chỗ nào cũng không đáng bằng con chó, giết nó chỉ có bản tay.”

Tề Tư Di có nằm mơ cũng không nghĩ đến bản thân mình không có chết dưới súng của Trữ Dịch mà lại chết dưới bàn tay của người đàn ông mà ả ta yêu nhất, nguyên nhân chỉ là ả phá hủy kế hoạch của hân, không nghe lời hân.

Có lẽ Tề Tư Di cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới, toàn bộ Tề Thị là dựa vào chống đỡ của ả ta, Thân Từ Kiều chỉ cần giết ả là 51% cổ phần của Tề thị hân có thể dễ dàng cầm lấy trong tay.

Cả đời ả ta thông minh, cả đời tính kế mưu mô ngoan độc, lại chết dưới tay người đàn ông mà ả yêu nhất, đây là chân lý ngàn đời “vô quyết dày có móng tay nhọn”

Có một số người nhất định đời này đã định là khắc tinh của ai đó, mà cuộc đời mỗi con người vẫn luôn có một cái gọi là khắc tinh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Đây là đồ của KC

“Ân Tịch, bên ngoài có một người đàn ông nói muốn gặp cậu, là người đại diện của KC, mình đã từng gặp qua.” Hạ Vũ mỉm cười nói, KC nguyên ý để người đại diện đến gặp Ân Tịch, cho thấy chất giọng của Ân Tịch thực vừa ý KC.

“Lập tức mời anh ta vào đi.” Ân Tịch sửa sang một chút diện mạo của chính mình, giờ đây cô tuyệt đối sẽ không lùi bước trước bất kỳ điều gì, ở trong giới giải trí, cô nhất định phải làm cho Tề Tư Mục nhìn thấy cô tỏa sáng như thế nào, đứng ở vị trí cao hơn cô ta bao nhiêu, nếu như cô ta muốn nổi danh như vậy, vậy cô sẽ chọc cô ta, cô nhất định phải đứng ở vị trí cao hơn cô ta rất nhiều.

Người đàn ông đi vào có khuôn mặt rất nghiêm túc, cầm trên tay một túi tài liệu, bộ dáng rất quý trọng.

“Hứa tiểu thư, xin chào, tôi là người đại diện HL của KC.” Anh ta lịch sự vồn tay.

Ân Tịch giơ bàn tay nhỏ bé của mình ra, nhẹ nhàng nắm chặt lấy, “Rất vui khi được gặp anh.”

“Cô so với trên TV còn xinh đẹp hơn nhiều.” HL nhin không được khách lễ, trách không được KC mê cô ấy như vậy.

“Cám ơn!” Ân Tịch bị lời khen ngợi trắng phốt này làm cho có chút ngượng ngùng, mặt đỏ lên.

“Tôi tìm đến Hứa tiểu thư chủ yếu là bởi vì KC.” HL chuyển đề tài, chính là thanh âm của anh ta mang theo một tia ghen ngào, tựa hồ những lời sau đó cũng không thể nói nữa.

Hạ Vũ nhận ra được điều này vội vàng hỏi: “Mạo muội hỏi một chút, KC vừa lòng với chất giọng của Ân Tịch sao?”

“Rất vừa lòng.”

“Kia vậy có thể nói là KC và Ân Tịch vẫn có cơ hội hợp tác phải không?” Hạ Vũ có chút chờ mong nhìn HL.

Mi tâm nhưu chặt của HL vẫn không giãn ra, liên tục lắc đầu.

Ân Tịch cùng Hạ Vũ đều mê man, nếu vừa lòng vì sao lại không thể tiếp tục hợp tác chứ?

“KC đi rồi, anh ấy vĩnh viễn rời khỏi chúng ta rồi.” HL dùng hai tay bưng kín mặt, cảm xúc vô cùng mất khống chế, thôn thức trong thanh âm càng thêm rõ ràng.

Ân Tịch cùng Hạ Vũ ngồi phía đối diện đều thất thần, “KC đi rồi, vì sao lại có chuyện bất ngờ như vậy, chuyện lớn như thế tại sao báo chí cùng truyền thông đều không có đưa tin gì chứ?”

Nhìn thấy sự kích động của HL, Ân Tịch cùng Hạ Vũ không có tiếp tục hỏi nữa, mà là chờ cho anh ta ổn định lại cảm xúc, sau đó anh ta từ từ nói ra nguyên nhân hôm nay anh ta tới đây.

“Thật xin lỗi, tôi thất lễ quá.” Mỗi lần nghĩ đến KC, cảm xúc của HL vẫn là không thể khống chế nổi, cái chết của anh càng khiến anh ta bị kích thích mạnh mẽ hơn.

Từ từ thoát khỏi cảm xúc ưu thương, anh ta lấy từ trong túi ra một phần ca khúc đưa cho Ân Tịch, nói: “Đây là thứ mà khi tôi thu dọn đồ đạc của KC phát hiện ra, mặt trên viết ‘gửi Ân Tịch’, cho nên tôi nghĩ đây là ca khúc mà KC chuẩn bị cho cô. Có thể anh ấy cũng không nghĩ đến đây là ca khúc cuối cùng mà anh ấy sáng tác.”

HL nói xong cảm xúc lại không thể khống chế bắt đầu kích động lên, tựa như một cô gái xúc động mà quay đầu đi chỗ khác.

Ân Tịch mở ca khúc ra, tất cả những nốt nhạc cùng ca từ đều tiến nhập vào lòng của cô, cho dù là nhạc hay là ca từ đều vô cùng tuyệt diệu.

Khi mà ánh mắt cô dừng ở dòng chữ cuối cùng, ca từ của ca khúc đã làm cô kinh ngạc “Anh nguyện là một dấu chấm nhỏ trong bức tranh, cả cuộc đời này chờ đợi em”

Xuống chút nữa là chữ ký của KC, bên cạnh cũng có hai dấu chấm tròn nhỏ tựa như là hai đứa bé đang nắm tay nhau trong bức tranh trên vách tường

Ân Tịch từ từ che miệng lại, hồi ức lại lần nữa lần nữa hiện lên trong đầu cô, bọn họ ở trên thảm cỏ tập đàn, ở trên vách tường bọn họ vẽ một bức tranh hai đứa bé nắm tay nhau, Trữ Dịch nói bé trai là anh mà bé gái chính là cô.

“Ân Tịch, cậu làm sao vậy?” Hạ Vũ nhìn ca khúc trong tay cô cũng không có phát hiện ra có gì khác lạ, nhưng là đột nhiên Ân Tịch lại xúc động giống như HL.

Ân Tịch dùng tay lau lau khóe mắt, nâng tầm mắt lên hướng phía HL hỏi : “Tôi có thể hỏi anh một chuyện không?” HL bỗng nhiên bị câu hỏi nghiêm túc của Ân Tịch là cho ngây ra một lúc, sau đó vẫn là gạt đầu.

“KC có phải là Trữ Dịch hay không?” Ân Tịch nói xong, thanh âm đã trở lên nghẹn ngào.

HL nghe xong, kinh ngạc tròn lớn mắt, “Hứa tiểu thư, làm sao cô có thể đoán được chứ?”

KC chính là Trữ Dịch chỉ có anh và Thân Tử Duệ biết, ngoài ra không ai biết cả, nhưng mà Ân Tịch làm sao lại có thể đoán ra được, chẳng lẽ cô gái mà KC yêu chính là cô ấy?

“Hạ Vũ, thì ra KC là Trữ Dịch, đáng lẽ mình đã phải đoán ra từ sớm rồi, nhưng mà tại sao mình lại chậm chạp ngu dốt như vậy chứ?”

“Vì sao ca từ của anh ấy lại có thể khiến mình cảm động như vậy, đáng lẽ mình phải nhận ra từ sớm chứ?” Ân Tịch đột nhiên nhào vào lòng Hạ Vũ khóc không ra tiếng.

Vì sao Trữ Dịch lại ngốc như vậy, vì sao lại không nói cho cô biết, anh chính là KC, những ca khúc mà anh viết đều là kỷ niệm của hai người, còn có lời thề vĩnh viễn không rời xa cô của anh.

Hạ Vũ ôm cô không nói gì, bởi vì cô ấy biết có nói gì cũng không thể bình ổn được tâm tình lúc này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 86: Gài bẫy

Bên trong sông bạc, khói thuốc mù mịt, khắp nơi đều là tiếng la hét dữ dội, hoặc lớn hoặc nhỏ.

“Đường ca, Tề Tư Gia đã vào rồi.” Đàn em bên cạnh A Đường nhỏ giọng ghé sát vào lỗ tai nói với hắn.

“Tìm mấy anh em, cố gắng mà hầu hạ hắn chơi vài ván.” Khuôn mặt A Đường cười nham hiểm phân phó.

“Dạ, Đường ca!” Tên đàn em sau khi nghe thấy hắn nói lại nhanh chóng lui đi.

“Đại thiếu gia, cậu vừa về đã tới nơi này, nếu như phu nhân biết được, nhất định sẽ không vui.” Người hầu ở bên cạnh không ngừng khuyên hắn.

Đại tiểu thư mới vừa qua đời, ngày mai mới hạ huyệt, nhưng là đại thiếu gia tối nay vừa mới trở về không kịp chờ đã chạy đến nơi này để chơi!

“Nói nhảm nhiều vậy để làm gì, chơi vài ván cho đã, ta hiểu rõ mọi chuyện.” Gương mặt Tề Tư Gia có vẻ không vui, bước chân vẫn hướng phía trước đi tới.

“Vị thiếu gia này, tới đây chơi sao? Thử vận khí chút đi.” Tên đàn em bên cạnh bắt đầu chào hỏi.

“Mua cho ta hai vạn phiếu.” Tề Tư Gia hướng về tên đàn em nói.

“Có ngay, ngài cứ chơi trước, phiếu lập tức sẽ mang tới cho ngài.” Tên đàn em cầm đầu mà chạy.

Tề Tư Gia tìm chỗ ngồi xuống, chơi cái gì với hắn mà nói cũng không quan trọng, quan trọng là hắn thích cá cược. Kích thích, có thể làm cho hắn trở lên hưng phấn.

“Mở bài rồi . . .” Phịch một tiếng mở ra, bên cạnh bàn lập tức xuất hiện hai vé mặt, một hi một bi. Đặt đại đặt tiểu luôn là đơn giản và trực tiếp có kết quả như vậy.

“Ta đặt lớn, 1 vạn.” Tề Tư Gia đem phân nửa số phiếu đặt ra, hắn không thích chơi nhỏ, muốn chơi là chơi lớn, dù bên cạnh hắn chỉ có hai đồng, hắn cũng đặt toàn bộ.

Những người đặt nhỏ bên kia liền lập tức phát ra thanh âm nhốn nháo, nhưng rất nhanh đã im bật. Tề Tư Gia chẳng qua chỉ là cười một tiếng, xem ra sòng bạc ở thành phố K cũng chẳng ra sao cả.

“Đại thiếu gia, cậu thắng rồi, là lớn nha, cậu thắng rồi.” Tên người hầu của Tề Tư Gia vô cùng vui vẻ, nhìn số tiền thắng được trong lòng mình, hắn vô cùng hưng phấn.

Tề Tư Gia nhìn về mặt hưng phấn của hắn, trong lòng hừ lạnh một hồi, đúng là chó theo chủ.

Chưa đến 10 phút, 2 vạn của Tề Tư Gia đã biến thành 10 vạn, tên người hầu bắt đầu thúc giục hắn thu tay lại, thứ nhất là muốn đại thiếu gia trở về, thứ hai là cảm thấy chơi như vậy cũng đã hơi chán rồi.

Đang lúc Tề Tư Gia muốn thu tay lại, thì có một tên cũng đặt lớn, lại khơi lên hứng thú của hắn.

“Vận may của vị thiếu gia này không tệ, cùng A Đường tôi đặt tay đôi, thế nào?” A Đường nhìn bộ dáng đại thiếu gia xa hoa của Tề Tư Gia, có vẻ vẫn còn rất hồng hách lắm.

“Ngươi muốn chơi thế nào?” Tề Tư Gia khinh thường nói.

“Chơi thế này không có vui, chúng ta chơi lớn một chút, có hứng thú không?” A Đường ném lại một câu.

“Đại thiếu gia, phu nhân vẫn đang chờ chúng ta trở về, đừng đùa nữa.” Người hầu lại lần nữa nhắc nhở hắn.

“Nếu vị thiếu gia này đã không có hứng thú, vậy nơi này không hoan nghênh, mời cứ tự nhiên.”

“Ai nói ta không có hứng thú, ngươi muốn chơi như thế nào? Nói đi!” Tề Tư Gia hất tay áo, lớn tiếng nói, hắn cũng không tin, ở thành phố K này có thứ gì mà hắn không dám chơi.

“Rất nghĩa khí, tôi thích! Đàn ông phải như vậy.” A Đường không tiếc lời tán thưởng hắn.

“Nói quy tắc đi.” Tề Tư Gia nhìn không được liếc A Đường, muốn chơi cũng đừng có nói nhảm nhiều như vậy.

“Chúng ta chơi một trò mới, rất vui vẻ, rất kích thích, thế nào?”

“Cái gì là chơi trò mới? Ngươi mau nói thẳng đi.”

“Ít nhất là đặt mười vạn, ván sau là bội số của nó, vô luận là thắng hay là thua, lần thứ hai là 20 vạn, thứ 3 là 40 vạn, thứ tư là 160 vạn, chỉ cho phép thêm, không được phép giảm.” A Đường đem quy tắc nói cho hắn, từng chút từng chút giảng giải rất chi tiết, hắn cũng không tin không chơi chết được thắng nhãi này.

Loại chơi đặt cược theo bội số này, càng chơi về sau con số càng kinh người, cho dù là người thắng 100 vạn trước nhưng ván thứ 101 người thua thì đồng nghĩa với người thua tất cả mà vốn lại còn bị thâm vào rất nhiều, loại trò chơi này không phải ai cũng dám chơi.

Nhìn thấy hắn không nói lời nào, A Đường lên tiếng khích tướng: “Thiếu gia, có dám chơi hay không? Không dám chơi thì nói một câu đi.”

“Chơi, hiện tại đổi cho ta 200 vạn phiếu.” Tề Tư Gia ngheh đón ánh mắt của A Đường, vênh mặt nói.

“Đúng là tuổi trẻ chí lớn.”

Sòng bạc lập tức im phăng phắc, rất nhiều người vây lại xem, không khí đột nhiên rất căng thẳng.

“Lớn 10 vạn!”

“Nhỏ 10 vạn!”

“Lớn 20 vạn!”

“Nhỏ 40 vạn!”

“Nhỏ 160 vạn!”

Khi bắt đầu cuộc chơi, kẻ chơi lại đặt nhỏ, Tề Tư Gia cũng nhin không được lớn tiếng cười, tối nay vận khí quá tốt, đặt lớn lớn thắng, đặt nhỏ nhỏ thắng.

“Người anh em, đánh cuộc ván hạ màn đi.” A Đường nhìn thấy hần bắt đầu đắc ý quên cả hình tượng, nghĩ thầm, đến thời điểm hành hạ mày rồi con.

“Ta đặt lớn 320 vạn!” Tề Tư Gia đem toàn bộ phiếu ném ra ngoài, chờ tới lúc thu hoạch kết quả lớn.

Chẳng qua là ván tiếp theo, vĩnh viễn là ngoài dự đoán của con người, đặc biệt là những kẻ đang trong cuộc chơi.

A Đường xoay xoay cái nhẫn trên ngón tay út vài cái, thành thói mỉm cười đem nó đặt ở trên bàn.

“Người anh em, căng thẳng sao?” A Đường cười cợt hất mặt về phía Tề Tư Gia

“Coi như đây là chút lòng thành đi.” Về mặt Tề Tư Gia tỏ vẻ khinh thường nhìn A Đường, đối với đại thiếu gia của Tề gia như hần, đây đã tính là cái gì? Vài trăm vạn hần không xem ở trong mắt.

“Tốt, có khẩu khí. Mờ.” A Đường thét lớn một tiếng.

“Nhỏ, 320 vạn về tay A Đường.”

“Người anh em, tiếp theo, 640 vạn, đặt lớn hay là nhỏ.” A Đường hỏi.

“Đại thiếu gia, chúng ta vẫn nên đi về thôi . . . Cái này quá . . .” Người hầu của hần chưa bao giờ gặp phải trò chơi đáng sợ như vậy, hần học toán không giỏi lắm nhưng mà nếu như hần tính không nhầm thì nếu chơi tiếp lần sau sẽ là 1280 vạn, thật là đáng sợ, cái này có thể hù chết người.

“Tôi còn tưởng là người anhem có chí lớn, ai ngờ mới có một lần đã không dám chơi.” A Đường châm chọc nói.

“Ai nói ta không dám chơi, trận này, ta vẫn đặt tiểu.” Lời của Tề Tư Gia vừa dứt, hầu bàn tự động đem phiếu ném lên bàn, cũng lớn tiếng hét, “Vị thiếu gia này, tiền không quan trọng, trước mắt ngài cứ chơi sau đó trả sau cũng không sao.”

Tề Tư Gia đem toàn bộ phiếu đặt lên bàn, vẫn như trước đặt nhỏ, nói thật ra, 640 vạn trong lòng hần cũng đã có chút hoảng, dù sao số lượng cũng không nhỏ nha.

“Người anhem, nếu như ván này mờ, vạn nhất là thắng cũng có lẽ là không, cậu cảm thấy cuộc chơi của chúng ta thế nào?” A Đường đem dụng cụ xúc xúc đặt trước mặt Tề Tư Gia.

Tề Tư Gia cũng không do dự, cầm lấy nó mà bắt đầu hoảng hồn, liền tự tay mở ra, thậm chí hần có chút sợ hãi khi mở ra.

“Huynh đệ, cậu mờ hay vẫn là để tôi mờ?” A Đường tựa hồ cũng nhìn thấy sự hoảng hốt của hần.

Tề Tư Gia không có nhìn hần, vươn tay, nhắm mắt lại mở nó ra.

“Ha ha . . . thực ngại quá, người anh em, xin lỗi nha.” A Đường đem số phiếu 640 vạn kéo về phía mình.

Tề Tư Gia ngồi phịch xuống ghế, mồ hôi lạnh đã bắt đầu xông ra, tên người hầu sợ tới mức run lấy bầy nói:

“Đại thiếu gia, chúng ta nhanh trở về đi.”

Tề Tư Gia quay đầu lại, một cái tát như trời giáng lên mặt tên người hầu: “Mày thử kêu lần nữa coi, tao sẽ xẻo thịt mày cho chó ăn.”

Hần đem toàn bộ tính tình đại thiếu gia cùng lửa giận trút lên người tên người hầu, hung hăng cởi áo khoác ra, lớn tiếng quát, “Tiếp tục 1280 vạn, ta đặt lớn.”

“Tiểu huynh đệ, thật quyết đoán nha.” A Đường lại lần nữa vỗ tay, trong lòng lại càng thêm âm hiểm cười, loại dân cờ luôn như vậy, càng thua càng ham gỡ.

“Lần này cũng là cậu làm chủ, thế nào?” A Đường hỏi một câu.

“Không cần, người tôi đi.” Tề Tư Gia lạnh lùng ném về một câu. Tự mình trấn an mình nhưng mà trong lòng hắn lại càng hoảng.

Thanh âm của xúc xắc trong không khí làm cho mồ hôi của Tề Tư Gia không ngừng toát ra, tên người hầu đứng bên cạnh chân đã run lay bầy, còn có khoe miệng A Đường vẫn không mất đi nụ cười âm hiểm.

Khoảng khắc mở ra, tìm mọi người đều đứng yên, tựa hồ đều chờ mong.

“Ha ha ha ha ha. . .” Tiếng cười không ngừng dứt từ giây phút mà A Đường mở ra.

Tề Tư Gia chết lặng, sắc mặt không còn chút máu, sợ tới mức cả người bất động, tên người hầu phía sau bật người ngã ngửa, ý niệm cuối cùng chỉ có một chữ, tiêu, lần này tiêu rồi.

A Đường nháy mắt một cái, tên đàn em bên cạnh vội chạy đến.

“Người anh em, đơn giản tính một chút, cậu tổng cộng thiếu sòng bạc chúng tôi, gần 2 ngàn vạn, cậu tính như thế nào đây?” Hắn hướng phía A Đường cười hi hi.

“Ta phải tiếp tục chơi.” Tề Tư Gia mạnh miệng hét.

“Người anh em, chơi nữa có thể, nhưng mà cậu trước mất thiếu tôi gần 2000 vạn, nếu không đưa ra tôi không thể hầu cậu nữa rồi.” A Đường cười nói. “Ý của người là cái gì, tại sao không thể chơi nữa?” Tề Tư Gia lớn tiếng quát.

“Quy củ của sòng bạc như thế nào? Người không rõ sao?” A Đường một phen túm chặt vạt áo của hắn.

“Người muốn làm gì?” Trong lòng Tề Tư Gia hoảng loạn, người của sòng bạc không dễ chọc vào, nhưng mà hắn không cam lòng thua.

A Đường nháy mắt một cái, tên đàn em đã đem một bản cam kết ra để trước mặt hắn. “Ký nó!” A Đường ra lệnh.

Tề Tư Gia nhìn thấy món nợ gần 2000 vạn trong vòng 3 ngày phải trả đủ, nếu không tiền lãi sẽ vô cùng đáng sợ.

“Không, ta không ký.” Tề Tư Gia theo bản năng cự tuyệt, ký nó không khác gì muốn lấy mạng hắn, hắn nào có gần 2000 vạn chứ, cho dù là lật tung cả nhà ra, chỉ sợ làm cho bà nội đánh chết hắn thôi.

“Có thể không ký, để một bàn tay của mày lại đây.” A Đường vừa nói xong. Tên đàn em liền đã ném ra một cây đao, hơn nữa còn ôm lấy, một tên đàn em khác hung hăng túm lấy thân thể Tề Tư Gia, không cho hắn nhúc nhích.

“Không. . . đừng chặt tay của tôi, tôi ký, tôi ký. . .” Tề Tư Gia sợ tới mức hét lớn cầu xin.

Chính là cây đao nhỏ vừa múa một đường, ngón tay hắn đã đầm đìa máu. A Đường bắt chặt lấy ngón tay đầy máu kia dùng sức mà ấn lên bản cam kết.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Muốn? Phải nghe tôi!

“Tư Mục, không tốt rồi!” Mai Luân từ bên ngoài, vội vọt vào.

“Chuyện gì? Tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi? Muốn vào phải gõ cửa hơn nữa phải có sự đồng ý của tôi!” Tề Tư Mục thả đồ trang điểm trong tay xuống, vẻ mặt tức giận chuẩn bị dạy dỗ trợ thủ.

“Thực xin lỗi, thật sự là vội quá.” Mai Luân đứng một bên thở phì phì.

“Quên đi, rốt cục có chuyện gì nói mau?” Nhìn thấy bộ dáng chạy trời chết của Mai Luân có thể nhận thấy việc thật sự rất gấp.

“Bên công ty quảng cáo dầu gội đầu đã thay đổi người mẫu.”

“Rốt cục là thế nào nói nhanh đi!” Vừa nghe đến đổi người mẫu, tâm tình Tề Tư Mục lập tức sôi sục lên. Vị trí người phát ngôn của TR đã bị mất, hiện tại ngay cả người mẫu đại diện cho nhãn hàng dầu gội đầu đều bị kẻ khác cướp mất, cô không phản kháng thì cô quả không phải là ngôi sao đang nổi Tề Tư Mục.

“Tôi không biết, vừa mới là di Hồng bên kia nói với tôi như vậy, tôi hỏi nguyên nhân, bà ta nói không có nguyên nhân, đi tìm công ty khác mà ký hợp đồng” Mai Luân đứng ở một bên nhỏ giọng nói, cô chỉ sợ vị đại tiểu thư này lại điên lên thì quả là đáng sợ.

“Mẹ nó, tôi đi tìm mục tiện nhân đó.” Tề Tư Mục ném thứ gì đó đang cầm trên tay, cấp tốc đi tìm Tống Hồng.

Văn phòng Tống Hồng:

Tề Tư Mục vọt vào văn phòng của bà ta, vừa há miệng liền hỏi: “Tống Hồng, vì cái gì lại hủy tư cách người đại diện nhân hàng đầu gọi đầu của tôi, tháng trước đã thảo thuận xong rồi, bảo sẽ là tôi, hiện tại lại thay đổi, bà có ý gì?”

“Tôi không có ý gì, tôi chỉ nghe chỉ thị của cấp trên, có thể là bình thường cô đắc tội ai đó.” Tống Hồng ngay cả tăng mắt cũng đều không có ngẩng lên, bình tĩnh nhìn tập tài liệu trong tay.

“Cái gì bình thường, tôi có tiếng tăm như thế này, đắc tội cái gì mà đắc tội?”

“Cô có tiếng tăm hay không, có đường hoàng hay không, đều không liên quan gì đến Tống Hồng tôi. Tôi chỉ là phụng mệnh mà làm. Cũng chỉ là kẻ làm công ăn lương, không cho cô cái hợp đồng này là do ý của Thân tổng.” Bà ta đứng dậy, đi đến bên cạnh cô ta, ghé sát miệng vào tai cô ta nói.

“Người mà cô đắc tội chính là Thân Từ Kiều.”

Tề Tư Mục sau khi nghe được, tròn tròn hai mắt, như thể là không thể tin được những lời mà mình vừa nghe thấy.

“Sao có thể như vậy, cho đến giờ tôi chưa từng gặp mặt giao tiếp với Thân tổng thì làm sao mà đắc tội với ngài ấy chứ? Tôi không nhớ là tôi đã đắc tội ngài ấy, nhất định là hiểu nhầm rồi. Các người hiểu nhầm rồi.” Tề Tư Mục lắc đầu quầy quậy như trước không muốn tin tưởng tất cả là thật.

“Cô có sai hay không, cô có thể trực tiếp đi hỏi Thân tổng, hiện tại hắn đang ở trong văn phòng của hắn, cô bảo chưa từng gặp thì bây giờ có thể đi gặp rồi, nếu như muộn một phút tôi chỉ sợ cả tháng nữa cô cũng không thể gặp hắn đâu.” Tống Hồng như có như không chỉ giáo, ra về đang có ý giúp đỡ.

“Được, tôi đi tìm ngài ấy giải thích rõ ràng, hiện tại tôi phải làm cho ngài ấy trả lại hợp đồng cho tôi.” Tề Tư Mục hừ một tiếng rồi đi ra ngoài.

Tống Hồng nhìn bóng dáng của cô ta, lộ ra nụ cười âm hiểm, thật sự là một con đàn bà vô dụng. Luận về sự xinh đẹp cùng hòa khí, cô ta kém Hứa Ân Tịch, luận âm mưu và quỷ kế, cô ta kém chị gái mình, chỉ có điều ngoa, tùy hứng, độc ác là có thừa. Duy nhất có lòng tham là có thể sánh kịp với người chị có đầu óc của cô ta. Nhưng mà ả ta chết rồi thì bây giờ Tề gia chỉ có thể đợi ngày suy tàn thôi. “Xem ai còn có thể giúp mày nào.” Tống Hồng dùng sức bẻ gãy cây bút trong tay mình.

Bà sẽ làm cho cô ta phải trả giá đắt cho sự kênh kiệu không biết lễ nghĩa của cô ta.

~~~~~
Ở trước mặt Thân Từ Kiều, Tề Tư Mục không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào.

“Cô tìm tôi? Nhưng ngay cả một câu cũng không nói thì tìm làm gì?” Thanh âm lạnh như băng của Thân Từ Kiều vang vọng trong căn phòng rộng lớn.

“Thân tổng, hôm nay tôi đến tìm ngài, chủ yếu là muốn hỏi ngài không biết có phải ngài có chút hiểu lầm với tôi hay không?” Tề Tư Mục đứng ở bên cạnh bàn làm việc nhìn khuôn mặt anh tuấn mà nham hiểm của người đàn ông trước mặt.

“Hiểu lầm, cái gì gọi là hiểu lầm?” Hắn nhẹ nhàng nhả ra một ngụm khói.

“Nếu không có hiểu lầm, vì sao ngài lại lấy lại quyền đại diện quảng cáo gọi đầu của tôi chứ?” Tề Tư Mục thấy hắn đã không còn lạnh lùng nữa, miệng nhẹ nhàng nói, nói ra toàn bộ bất mãn oán hận.

“Không có hiểu lầm, không có nghĩa là tôi sẽ không hủy bỏ.”

“Sao lại thế? Tôi không hiểu rõ ý của ngài.” nếu không có hiểu lầm, sao vô cớ lại không cho tôi bản hợp đồng này, nguyên nhân là gì cô ta ghĩ mãi không ra.

“Bởi vì tôi thích, tôi cao hứng nên làm như vậy.” Thân Từ Kiều quay đầu lại, một bàn tay nhẹ nhàng mà nắm lấy cằm của cô ta, cúi đầu nhìn về người có đến năm phần giống với Tề Tư Di này.

Hắn chính là muốn bức cô ta, bức cô ta phải ngoan ngoãn mà nghe lời của hắn, làm quân cờ trong tay hắn.

“Vì sao anh phải đối với tôi như vậy?” Thân thể Tề Tư Mục cứng còng, không dám lộn xộn.

“Vì cái gì tôi không thể như vậy với cô? TÊN có thể mang lại cho thân thể tôi vui vẻ, thì tại sao tôi lại không thể cho cô ta một cái hợp đồng quảng cáo chứ? Nói xem có phải không?”

“Cái này gọi là có qua có lại, cô đã nghe hay chưa?” Ánh mắt hắn lộ ra ý cười hiểm ác, không an phận mà quan sát thân thể cô ta.

“Anh có ý gì?” Trong lòng cô ta run lẩy bẩy, vì cái gì hắn lại nói với cô những lời này? Vì sao chứ?

“Ý tứ gì? Chị gái cô thông minh như vậy, chẳng lẽ cô ngay cả một phần của chị cô cũng không có di truyền sao?”

“Anh không được nói chị của tôi, anh không xứng, chị ấy yêu anh, nhưng anh ngay cả lễ tang của chị ấy cũng không thêm đến.” Tâm tình của Tề Tư Mục đột nhiên kích động, chị gái ra đi là đã kích quá lớn với cô ta, không có chị gái ở bên cạnh bàn mưu tính kế cho cô, cô cảm thấy bản thân mình tựa như cá rời khỏi nước vậy.

“Yêu, cô cảm thấy chị gái cô cũng có tình yêu sao? Bên người cô ta đàn ông luôn cả đồng, đàn bà bên cạnh tôi cũng nhiều như vậy, tôi cùng với chị gái của cô cũng chỉ là làm cho thân thể mình sung sướng mà thôi. Không có tình cảm.” Tay hắn vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của cô ta.

“Anh buông ra, vô lại.” Tề Tư Mục cảm giác ghê tởm, đẩy tay của hắn ra, liên tục lùi về sau ba bước.

“Bảo tôi buông cô? Được, bất kỳ lúc nào cô cũng có thể rời khỏi đây, chính là tôi nói cho cô biết, một khi đã rời khỏi đây, thì cô coi như là vĩnh viễn cắt khỏi Thịnh Thiên, cũng đừng có hy vọng có thể xuất đầu lộ diện trong giới giải trí nữa. Muốn dùng địa vị Tề gia nhà cô, lấy bà nội của cô, mẹ của cô ra dùng tiền để giúp cô có thể đứng trong giới giải trí là không có khả năng.” Thân Từ Kiều không chút tức giận, nhìn cô ta, trong đầu nghĩ ra phải chơi cô ta một hồi mới được.

“Anh . . . Anh . . .”

“Còn có nhiều thứ nữa, có muốn nghe không?” Thân thể hắn áp sát lại, đem cô ta áp lên vách tường.

“Rốt cục anh muốn gì . . .” Tề Tư Mục miễn cảm nhận thấy mọi chuyện cũng sẽ không đơn giản như vậy.

“Cô cầm một cái vòng cổ, lừa anh trai của tôi, nói là đó là kỷ vật mà anh ta để lại cho cô, cô muốn dùng nó mà bước chân vào Thân gia sao? Cô còn quá non đó.” Hắn nhẹ nhàng mà vỗ vỗ khuôn mặt của cô ta, mịn màng, không tẻ lắm.

“Đừng thì sao, chuyện này có liên quan đến anh sao?” Cô ta dùng sức né ra, không nghĩ rằng lại khiến cho khuôn mặt làm cho cô ta thấy ghê tởm của hắn lại sát lại.

“Cô cho là chỉ một mình cô có thể thu phục được Thân Từ Duệ hay sao? Anh ta thực sự đã cảm thấy nghi ngờ cô, anh ta đã yêu Hứa Ân Tịch rồi. Biết không?” Hắn dùng sức kéo thân thể cô ta dán chặt vào người hắn.

“Đã đi quá xa rồi, chỉ cần cô ta đồng ý, ngay cả người đàn ông mà cô muốn cô ta cũng có thể cướp đi.”

“Anh nói nhiều với tôi như vậy, rốt cuộc anh muốn gì?”

“Học thông minh chút đi!” Mỗi hắn nhẹ nhàng miết qua môi cô ta, dùng đầu lưỡi tinh tế mà cảm thụ một chút, “Nếu như cô muốn gả cho Thân Từ Duệ, cô phải nghe tôi.”

“Anh nói, anh muốn giúp tôi?” Cô ta lại lần nữa tròn tròn mắt, không biết người đàn ông này rốt cuộc muốn cái gì?

“Tôi không chi giúp cô có thể gả cho Thân Từ Duệ, tôi cũng có thể giúp cô đánh bại Hứa Ân Tịch, giúp cô có thể có được vị trí trong giới giải trí của cô ta, thậm chí còn có thể cao hơn nữa.”

“Vì sao anh lại đối tốt với tôi như vậy?” Tề Tư Mục theo bản năng đề phòng.

“Tôi muốn cô lúc nào cũng có thể theo dõi Thân Từ Duệ cho tôi, nếu cô làm được, tôi sẽ làm cho cô có thể trở thành minh tinh sáng chói về vang trong giới giải trí, thậm chí là người của Thân gia chúng tôi, chị dâu của tôi.” Hắn dùng lực mà nhéo cái mũi cong cong của cô ta.

“Không . . . Tôi không muốn . . .”

“Hiện tại cô chỉ có hai lựa chọn, nghe lời tôi, trở thành minh tinh sáng chói, sau đó có thể bước chân vào Thân gia, nếu không nghe, vĩnh viễn đừng có mơ mộng bước chân vào giới giải trí nữa, cả lấy chồng nữa.” Hắn nhìn khuôn mặt hoảng loạn chưa bình tĩnh lại của cô ta, lộ ra nụ cười âm hiểm, cô ta quả là không thể so sánh được với chị của cô ta, cô ta rất dễ khống chế để trở thành con rối dưới tay hắn.

“Anh . . . Anh thật nham hiểm, anh bảo tôi theo dõi Thân Từ Duệ đơn giản chỉ muốn tôi giúp anh đối phó anh ấy, giúp tôi gả vào Thân gia cũng chỉ là đối phó anh ấy, sau này thành công rồi nhất định sẽ đá văng tôi.” Tề Tư Mục chỉ cần hơi chút suy nghĩ vẫn có thể liên tưởng đến.

“Cô so với tôi tương đương có vẻ thông minh hơn đó, tôi thích trao đổi với người thông minh.” Thân Từ Kiều cười xấu xa, “Tôi bảo cô giúp đỡ tôi đối phó Thân Từ Duệ, cô cũng có lợi, không có chị cô, sau này cô muốn phát triển cũng chỉ có thể dựa vào tôi, hơn nữa tôi đã hứa với cô, nếu tôi thành công, tuyệt đối tôi sẽ đảm bảo vị trí trong giới giải trí cho cô.”

Loại trí thông minh này mà cũng muốn giỡn với hắn, hắn phải chơi cho đã hai chị em nhà này mới được, mùi vị cũng không tệ. Hắn vươn đầu lưỡi, dọc theo mặt của cô ta mà đảo qua. . . .

“Anh nói được sẽ làm được?” Tề Tư Mục bắt đầu động lòng, vị trí của Hứa Ân Tịch càng ngày càng cao . . . Càng tỏa sáng, mà cô lại đang trượt chân xuống sườn dốc, chị đi rồi cũng không có ai làm chỗ dựa cho cô, mà Thân Từ Kiều, không thể nghi ngờ gì chính là một chỗ dựa tốt nhất, Thịnh Thiên là công ty của hắn, hắn muốn đưa ai lên, muốn cho người đó nổi đến cỡ nào có thể được cỡ đó.

“Đương nhiên, bàn giao dịch với đàn bà, tôi không nuốt lời.” Thân thể hắn dùng sức dựa vào người cô ta, cảm thụ sự mềm mại của cô ta.

“Được, tôi đồng ý!” Tề Tư Mục khẽ cắn môi, hiện tại cũng chỉ có con đường này có thể đi.

Có thể bảo trụ vị trí trong làng giải trí của cô ta, còn có thể gả cho Thân Từ Duệ, nhiều đó là đủ rồi, có vị trí cô lại càng có thể thắng khi đối phó với Hứa Ân Tịch.

Tay hắn bắt đầu không chút do dự mà dò xét thân thể của cô ta, không biết thân thể của em gái so với chị cô ta có bao nhiêu khác biệt, có thể tuyệt diệu hơn hay không, ý nghĩ này đã choáng ngợp não bộ của Thân Từ Kiều.

“Không . . . Tôi không thể với anh” Tề Tư Mục phản kháng, muốn dùng tay đẩy hắn ra.

Hắn không thèm để ý đến tay của cô ta, tay vẫn tiếp tục vuốt ve thân thể cô ta, nhẹ nhàng mà nắn bóp nơi đầy đặn của cô ta, “Nơi này thực mê người, nhất định rất ngọt.”

“Không . . .” Thanh âm của cô ta yếu ớt như vậy, khí lực đẩy hắn ra của cô ta lại càng yếu ớt.

Vẫn là thân thể của cô ta không thể cự tuyệt sự kích thích của Thân Từ Kiều, không phải cô ta không thích loại trò vui này, mà là không ai dám cùng chơi với cô ta, một khi bị người ta khai phá, tiềm lực của cô ta có lẽ còn hơn chị gái của cô, càng thêm mãnh liệt.

Điều bộ muốn cự tuyệt của cô ta không thoát khỏi tầm mắt hắn, à đàn bà này, rõ ràng là rất khát vọng đàn ông, nhưng lại ra vẻ, xem ra cô ta rất giống với chị của cô ta, là một à đàn bà dâm đảng.

Tay hắn dùng sức xé, quần áo đã trượt hết xuống, lộ ra da thịt tuyết trắng của cô ta, cái miệng của hắn một ngậm lại một ngậm hành hạ nộ hoa phấn hồng của cô ta, ra sức mà cắn.

“A . . . . . Nhẹ . . . . . Một chút . . . . .”

“Cởi áo khoác của tôi ra!” thanh âm của hắn mang theo vội vã.

Tề Tư Mục thực đã đắm chìm ở trong dục vọng, sự kích thích của Thân Từ Kiều lại làm thức tỉnh bản năng đàn bà của cô ta, cô ta khát vọng thân thể được vỗ về, đã khá lâu rồi cô ta không có chạm vào đàn ông, cô ta lại là một à đàn bà có ham muốn mãnh liệt như vậy, thân thể làm sao không khát vọng chứ?

Chỉ hai ba động tác tay cô ta đã đem toàn bộ chương ngại trên thân thể hai người cởi ra.

Hắn tà ác nhìn cô ta, dùng sức mà vọt mạnh vào thân thể của cô ta.

“A . . . . .”

Hai người đồng thời hét lên thanh âm thỏa mãn, Thân Từ Kiều nắm chặt lấy mái tóc của cô ta, dùng sức mà va chạm.

“Tiểu tiện nhân, muốn không?”

“Không muốn . . .” Thân thể Tề Tư Mục bị hắn đột nhiên giãy xéo, cả kinh mở hôi tuôn ra như tắm, hắn điên rồi sao?

“Tôi cho, cô lại không cần, phải không?” Thân Từ Kiều hơi đứng thẳng người, hung hăng nắm chặt tóc cô ta, lại ra sức mà tăng tốc độ va chạm, làm cho thân thể của cô ta không thể chịu nổi nữa.

“Không muốn nhanh như vậy . . . Không muốn . . .”

“Vậy tôi sẽ nhanh hơn, sẽ cứ như vậy mà tra tấn cô, à!” Thân Từ Kiều nghiêm mặt lại, lớn tiếng mà hét, hắn thích nhìn thấy đủ loại thần thái của những người đàn bà dưới thân, nhìn thấy bọn họ thống khổ, hắn lại càng hưng phấn, nhìn thấy bọn họ thét chói tai, hắn lại càng hưng phấn. . . .

“Đừng, đừng . . . Tôi . . . Tôi . . . Khó chịu . . .”

“Khó chịu cô phải đáp lại tôi . . . Đem bản tính dâm đảng của cô lộ ra đi.” Thân Từ Kiều từng bước một dẫn đường, người đàn bà này, tuyệt đối là một công cụ để phát tiết dục vọng, chị của cô ta đi rồi, vậy để cho cô ta thay thế đi, hắn cũng không tin, không thể chơi được hai chị em nhà này, ha ha ha ha . . . . .

“A . . . . . A . . . . . Buông . . . . .” Tề Tư Mục lớn tiếng hét chói tai, tay mạnh mẽ bấm chặt vào lưng Thân Từ Kiều, hung hăng đâm vào da thịt hắn, một loại khoái cảm khó hiểu đang dâng tràn trong cơ thể cô ta.

Buông cô ta ra, ha ha, cả đời này cũng đừng mong có thể thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, trừ phi hắn không cần.

Tay hắn dùng sức, đem thân thể của cô ta xoay ngược lại, cô ta còn chưa kịp tận hưởng cảm giác hưng phấn, lại một lần nữa bị hắn công kích, gât gao mà tiến vào.

“A, nhẹ một chút . . .” Có lẽ là do lâu lắm không có làm tình, thân thể Tề Tư Mục không thể ngay lập tức tiếp nhận được sự tập kích điên cuồng như vậy.

“Làm cho . . . Làm cho cô . . . Muốn đến chết mới thôi . . .” Thân Tử Kiều thực đã bắt đầu một đợt tra tấn khác, hẳn phải dạy dỗ thật tốt ả đàn bà này, hẳn phải biến cô ta thành nô lệ tình dục cũng là con cờ hữu ích trong tay hắn.

Thân thể Tề Tư Mục đang chìm đắm trong sự kích thích của hắn, ngay lập tức không thể tiếp nhận được khoái cảm tập kích, cô ta chỉ có thể theo bản năng mà hét chói tai, cô ta không thể xác định được, cô ta là muốn hay là không muốn . . . .

Một đợt lại một đợt tra tấn, làm cho thân thể cô ta trải nghiệm một loại trò chơi vô cùng mới mẻ từ trước đến nay . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Tin nhắn bất ngờ

Hoàng hôn, những tia sáng mặt trời cuối cùng xuyên qua cửa sổ hắt lên bóng dáng của hắn.

Văn phòng càng ngày càng tối hơn, chỉ có vài tia sáng từ máy tính phản chiếu, hắn không ngừng ở những trang mạng mà tìm kiếm, lại đọc, lại tìm . . . Trong lòng hắn lại không ngừng khó chịu.

“Thân tổng, ngài hôm nay tăng ca, có cần tôi gọi sẵn bữa tối không?” Thư kí gõ cửa tiếng vào, ngọt ngào mà cười.

“Không cần, cô bận thì cứ về trước!” Thân Tử Duệ không có ngẩng đầu, trực tiếp cự tuyệt .

“Vâng ngài cứ làm đi, có việc gì có thể gọi điện thoại nội bộ cho tôi bất cứ lúc nào.” Thư ký tiếp tục tươi cười.

Thân Tử Duệ dường như đột nhiên nghĩ tới gì đó, lập tức ngẩng đầu lên, gọi thư kí lại, có chút ngượng ngùng mà nói: “She, tôi muốn hỏi cô một chuyện.”

Thư kí sau khi nghe được, kinh ngạc, đường đường là chủ tịch Thân Thị cư nhiên lại cũng có ngữ khí như vậy, cô ta giả vờ trấn định trả lời, “Ngài cứ nói, tôi nhất định sẽ trả lời.”

“Thường thì cô và bạn trai, . . . mà không, bạn trai cô làm thế nào để tỏ ra là . . . . Anh ta quan tâm cô?” Thân Tử Duệ suy nghĩ một chút, lại bổ sung một câu, “Hoàn cảnh là anh ta không thể ở bên cạnh cô.”

Thư ký mỉm cười, không dám biểu hiện cảm xúc gì khác, “Hoàn cảnh như vậy, bạn trai của tôi đều gửi tin nhắn cho tôi.”

“Tin nhắn điện thoại?”

“Vâng, đúng vậy, Thân tổng.” Cô ta vẫn duy trì nụ cười thường niên.

“Tôi biết rồi, cô có thể tan tầm về nhà rồi.”

Vừa nghe có thể tan tầm, được giải phóng, cô ta vô cùng hưng phấn, lập tức nói lời cảm ơn xong đã xoay người đóng cửa lại, nhưng đối với vấn đề đặc thù của Thân Tử Duệ lại khiến cô ta có chút mất mát, chẳng lẽ hắn có tâm tư?

Thân Tử Duệ khổ sở phát hiện, hẳn cho tới bây giờ đều chưa từng gửi tin nhắn cho một người nào, ở trong cuộc sống của hắn, chỉ có gọi và nói, chưa từng có tin nhắn. Lòng này hắn nhủ chặt lại.

Đây là lần đầu tiên, hắn thực sự lấy di động ra thử tính năng nhắn tin của điện thoại, có lẽ đó là một biện pháp đáng giá thử một lần.

“Ân Tịch, bộ phim của Trần Hân ngày mai sẽ bắt đầu đi thành phố F khởi quay, chuyển công tác này, cậu có thể đi chứ?” Hạ Vũ đưa lên lịch trình làm việc mới nhất cho Ân Tịch.

Ân Tịch do dự một chút, cuối cùng gật gật đầu, “Có thể! “

Bộ phim này có rất nhiều tình tiết giống với quá khứ của cô, còn có quá khứ của mẹ, cô nhất định phải diễn thật tốt, hy vọng ngày phim của cô công chiếu, mẹ có thể tỉnh dậy.

“Được, vậy những chuyện khác mình sẽ đi bàn lại với phía đạo diễn bên kia.”

“Cậu vất vả rồi, Hạ Vũ.” Ân Tịch giờ tay nắm chặt lấy một bàn tay của Hạ Vũ, trong mắt một phần cảm kích lại một phần kính trọng.

Hạ Vũ con cười không nói.

Ban đêm, tĩnh lặng như vậy, bệnh tình của mẹ cô mỗi ngày một tốt hơn, bà ngoại biết Tiểu Úc hết thấy đều bình an cũng cười vui vẻ. Còn công việc?

Tề Tư Di đã chết, cái chính là cô lại tuyệt đối không vui vẻ, ả ta có chết hàng ngàn hàng vạn lần cũng không thể đổi về được sinh mệnh của Trữ Dịch. Cô cùng Tề Tư Mục đều đang âm thầm tranh đấu, thậm chí là hai công ty giải trí cũng đang âm thầm tranh đấu, mặc kệ là thế nào, hiện tại vị trí của cô trong làng giải trí đều cao hơn Tề Tư Mục rất nhiều, chính là dù có như vậy Ân Tịch cũng không cảm thấy vui vẻ gì.

Đúng vậy, cô phát hiện ra bản thân mình rất cô độc, trừ bỏ người thân cùng Hạ Vũ, cô không còn có một người bạn bè nào, những người đối tốt với cô, tựa hồ đều rời xa cô, ban đầu là Trần Mục, sau đó lại là Trữ Dịch.

Đang lúc ngầy ngốc, di động đột nhiên truyền đến tiếng báo tin nhắn, muộn như vậy, là ai chứ? Thực đã lâu lắm rồi cô không có nhận được tin nhắn của ai.

Là một dãy số xa lạ, tò mò nhìn không được mà mở ra, nội dung rất đơn giản: “Em ngủ chưa?”

Người kia là ai, nhất định là nhầm số rồi, Ân Tịch nghĩ vậy, cô đem điện thoại ném sang một bên, không có trả lời lại.

Năm phút trôi qua, tiếng báo tin nhắn lại lần nữa vang lên, vẫn là dãy số xa lạ kia, Ân Tịch điều chỉnh hô hấp, vẫn là nhìn không được mà mở ra, vẫn như trước rất đơn giản, “Em đang ngủ sao? Cho nên mới không trả lời tin nhắn của tôi.”

Ân Tịch cứng người, lời lẽ trong tin nhắn không rõ ràng như vậy, có lẽ là người yêu nhau, cái chính là người yêu sao lại nhớ nhầm số chứ?

Đầu óc của cô bắt đầu rối tinh lên, có nên trả lời tin nhắn này hay không? Có nên trả lời hay không?

Khi mà Ân Tịch nhận được tin nhắn thứ ba, đầu óc của cô đều trở lên trống rỗng, nội dung dĩ nhiên là: “Anh nhớ em!”

Cô không có do dự nữa, chỉ trả lời một câu: “Thực xin lỗi, tôi không phải người mà anh muốn tìm.”

Ân Tịch cho rằng sau khi trả lời như vậy, người bên kia nhất định sẽ rồi, sẽ không nhắn tin quấy rầy cô nữa, trên thực tế, cô sai rồi, di động một phút đồng hồ sau lại vang lên.

“Cô là ai? Vì sao số di động này lại ở chỗ của cô, tôi ra lệnh cho cô, trả lại cho cô ấy!”

Ân Tịch vừa nhìn thấy, thiếu chút nữa ngất mất, người này sao lại bá đạo đến mức không thể nói lý như vậy chứ, cư nhiên lại không quên ra lệnh cho người khác, thật đáng giận. Tâm tình buồn bực của cô biến thành phẫn uất.

“Tôi không phải là ‘cô ấy’ mà anh muốn tìm, số di động này vẫn là của tôi từ đầu tới giờ, xin đừng từ chối xác một chút. Cảm ơn!” Không biết vì sao phải trả lời tin nhắn này, cô chưa bao giờ dễ bị chọc giận như vậy, nhưng là lần này vì sao lại thế?

Ân Tịch tự hỏi chính mình, nửa đêm có một tin nhắn lạ, tại sao cô phải trả lời? Chẳng lẽ bởi vì hắn là người mà lúc cô cô đơn nhất thì có thể nói chuyện với cô sao?

Vài giây sau lại có tiếng tin nhắn đến.

“Thực xin lỗi, kỳ thật tôi biết cô không phải ‘cô ấy’, tôi chỉ là muốn nói với mình.”

Nội dung của tin nhắn dường như càng ngày càng làm cho cô khó có thể nắm bắt được, đối phương rốt cục là người như thế nào, hắn gửi tin nhắn này là có ý đồ gì, chẳng lẽ là người muốn đối phó với cô sao?

Ân Tịch càng nghĩ càng thấy lạ, nghĩ đến bản thân mình, có phải gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cho nên cô rất nghi thần nghi quỷ sao?

Lâu không thấy Ân Tịch trả lời lại, đối phương lại gửi một tin nhắn khác tới đây, nội dung lần này lại càng làm cho cô giật mình.

“Thực xin lỗi, bởi vì tôi không thể nói chuyện, bởi vì tôi không có bạn bè, nhưng mà tôi rất mong ước có bạn bè, cho nên tôi tùy tiện tìm một số điện thoại rồi nhắn những tin nhắn này.”

Cảm động, mong ước có bạn bè, đây đều là những lý do cực kỳ quặc, Thân Tử Duệ cảm di động, hắn không thể không thừa nhận, đây là một việc kỳ quái nhất mà hắn đã làm, ban đầu hắn ý định là viết tin nhắn an ủi cô, chính là lại sợ cô cự tuyệt, sẽ không để ý tới. Do đó hắn chọn một dãy số xa lạ, chính là hy vọng cô có thể có thêm bạn bè, có thể không cô đơn nữa, trừ bỏ Hạ Vũ, bên người Ân Tịch thực đã không còn ai có thể tin tưởng.

Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, hắn không dám tiếp cận cô. Loại sợ hãi này từ khi nào thì xuất hiện, hắn vẫn một mực tự hỏi chính mình. Là từ một khắc kia khi Trữ Dịch ra đi mà bắt đầu, hắn nhìn thấy cô ôm thân thể của anh ngửa mặt lên trời gào thét, nhìn thấy cô không chút nào sợ hãi mà chấp nhận sự nhục nhã trừng phạt của Trữ gia, nghe thấy cô nói với Trữ Dịch, ba năm cô vì anh mà thủ tiết.

Hắn liền hiểu rằng, Trữ Dịch đã dùng phương thức này để đi vào trái tim cô, nhưng mà hắn không hy vọng cả đời này cô đều phải sống trong thống khổ bị ai.

Hắn nở nụ cười thấy tin nhắn trả lời, Hứa Ân Tịch luôn có lòng cảm thông, tuy rằng cô phòng bị không để cho người khác đi vào lòng của cô, nhưng cô vẫn rất dễ dàng mà tin tưởng người khác, cho nên hắn nói như vậy, cô nhất định sẽ trả lời lại.

“Không sao, hy vọng đêm nay anh có thể vui vẻ, ngủ ngon.”

Nội dung cùng ý nghĩa của tin nhắn thực đơn giản nhưng lại làm cho hắn có chút vui vẻ, hắn mới biết hắn cô độc tới mức nào, cho tới bây giờ cũng chưa có ai thực sự quan tâm hắn, người ngoài nhìn hắn ở trên cao, chưa từng có ai hỏi qua hắn, ở trên cao như vậy, cô cô đơn không, bởi vậy đêm nay nhất định là kết thúc cũng chính là một sự khởi đầu mới.

~~~~~

“Chủ tịch, người phụ trách bên Hoa Đăng rất hợp tác, nói những chuyện mà ngài giao phó hắn tuyệt đối làm thật tốt.” Trợ lý đặc biệt của Thân Tử Duệ nhỏ giọng nói.

“Giao phó cho hắn những chuyện gì?” Thân Tử Duệ không có ngần đầu, đầu vẫn cúi chăm chú xử lý công việc.

“Những chuyện Hứa tiểu thư không muốn làm, như hầu tiệc, hầu rượu, những chuyện có lợi với Hứa tiểu thư đều sẽ ưu tiên cho Hứa tiểu thư đầu tiên, như là kịch bản tốt, quảng cáo lớn, hay là tuyên truyền . . .”

“Có dặn với hắn ta không được để cho ai biết, đặc biệt là Hứa tiểu thư hay không?” Thanh âm của Thân Tử Duệ băng lãnh không có một tia ấm áp.

Ở trước mặt bất luận kẻ nào hắn vẫn đều băng lãnh như vậy.

“Ngài yên tâm, những chuyện này tôi đều đã dặn dò, bất kỳ tin tức gì liên quan đến Hứa tiểu thư đều sẽ báo với ngài ngay lập tức. Sáng nay 6h Hứa tiểu thư đã đi đến thành phố F quay phim”

Trách không được không có trả lời tin nhắn, sớm như vậy đã bay đi, nhất định là rất vội vàng. Thân Tử Duệ lại tiếp tục hỏi: “Mẹ cùng bà ngoại Hứa tiểu thư tình hình thế nào?”

“Bệnh tình của mẹ Hứa tiểu thư đang tốt dần lên, thân thể đã bắt đầu khôi phục, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, một năm hoặc là nửa năm nữa hắn là có thể khôi phục bình thường, còn về phần bà ngoại cô ấy thì hiện tại mỗi ngày đều đi bệnh viện chăm sóc mẹ Hứa tiểu thư, thời gian khác đều là ở nhà.”

“Còn gì nữa?” Ngực khí của Thân Tử Duệ đột nhiên trở lên rất nghiêm túc.

“Chủ tịch, ý tứ của ngài là?” Trợ lý đặc biệt có chút bất an hỏi.

“Tôi nói rồi, an toàn là quan trọng nhất, đi theo tôi lâu như vậy, chẳng lẽ cậu còn không hiểu sao?”

Trợ lý đặc biệt sợ tới mức toát cả mồ hôi, “Chuyện này ngài không cần lo lắng, tôi đã an bài bảo vệ ở bệnh viện cùng với nhà của Hứa tiểu thư, luôn có người theo dõi, không có chỉ thị của ngài vẫn tiếp tục theo dõi.”

Thân Tử Duệ ngần đầu, ngực khí vẫn lạnh như băng, “Điều tra giúp tôi về Tề gia.”

Trợ lý đặc biệt gật đầu, không hỏi nguyên nhân, đây tựa hồ chính là hiểu biết cũng là nguyên tắc khi làm việc của hắn. Thân Tử Duệ cần là người có tinh thần chuyên nghiệp.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Bọn họ rất giống nhau

Trên máy bay, rốt cục Hạ Vũ cũng nhịn không được mà nói ra: “Ân Tịch mình phải nói với cậu một chuyện.”

“Bộ dáng của cậu thực khảm trương, có chuyện gì sao?” Ân Tịch khẽ nở nụ cười, chuyện gì mà lại có thể làm cho một người luôn bình tĩnh như Hạ Vũ lại có thể căng thẳng chứ. Cô thật rất tò mò nha.

“Là một chuyện lạ về vị đạo diễn Trần Hân kia, mình vẫn chưa nói với cậu.” Hạ Vũ có chút khó mở miệng, biểu tình trên mặt có chút mất tự nhiên.

“Vị đạo diễn kia, cậu có biết?” Ân Tịch tùy tiện đoán.

Hạ Vũ lắc lắc đầu, ngẫm lại không thấy đúng lại gật gật đầu, ngẫm lại nữa lại thấy vẫn không đúng nên lại lắc lắc đầu.

“Cậu đừng dùng ngôn ngữ thân thể được không?” Ân Tịch tựa hồ có chút khó hiểu, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy vẻ bối rối của Hạ Vũ. “Người này

hai chúng ta đều biết, cậu cũng biết?” “Nói mau đi, đừng úp mở nữa, mình tuyệt đối sẽ không trách cậu đã giấu mình.” Ân Tịch cười nhìn cô, Hạ Vũ mang vẻ mặt như vậy, có vẻ ngượng ngùng của thiếu nữ, ngây thơ lại xinh đẹp, chẳng lẽ là một người đàn ông làm cho cô ấy động lòng sao?

“Bộ dáng của anh ta rất giống với Trần Mộc.” Hạ Vũ lại lắc đầu, “Không đúng, không phải rất giống mà là y như Trần Thuật.”

“Cậu nói Trần Hân cùng Trần Thuật giống nhau như đúc?” Lúc này đổi thành Ân Tịch kinh ngạc.

Hạ Vũ dùng sức mà gật đầu, cảm xúc của cô lúc này đang vô cùng khẩn trương, chỉ có cô mới nhìn thấy khuôn mặt của hắn ta trong buổi tiệc đêm đó, sau khi đuổi theo nhưng không được, tâm tình của cô cả đêm đó đều không yên. Cho dù là cô biết Trần Hân không phải Trần Thuật nhưng là cô không thể không chế cảm xúc của chính mình.

Ân Tịch gờ tay, nắm chặt tay cô ấy, ôn nhu nói một câu: “Chúng ta chỉ coi anh ta là đạo diễn.”

Chỉ một câu đơn giản, Hạ Vũ hiểu được, Ân Tịch là muốn nói với cô, ở trong lòng cô ấy, Trần Hân chỉ là một người đạo diễn mà thôi.

Đối với Trần Thuật hai người không ai bảo ai nhưng đều không nhắc đến, Ân Tịch không muốn chạm tới vết sẹo của Hạ Vũ, từ những việc mà cô ấy giúp cô, Ân Tịch biết Hạ Vũ yêu Trần Thuật bao nhiêu, yêu cao thượng đến cỡ nào, chỉ có tình yêu cao thượng thì mới khiến cô ấy nguyện ý mà giúp cô, giúp tình địch của chính mình.

Hóa trang, tạo hình . . . hết thảy đều giống như bình thường không có chút khác lạ nào, ngay cả khi gặp Trần Hân đều không có gì đặc biệt, bàn luận cũng chỉ là về nội dung bộ phim và vai diễn.

Giây phút khi mà Ân Tịch nhìn thấy Trần Hân xong, quả thật cô rất kinh ngạc, nhưng trong mắt hắn ta có vẻ xa lạ như vậy, trấn định như thế, tất cả chỉ là biểu tình của diễn viên và đạo diễn bình thường gặp nhau mà trao đổi.

Nếu nói là có điều gì đó bất đồng, thì duy nhất đó là tuy cả người hắn ta lộ ra khí thế lãnh đạm, không thân thiện, nhưng là vẫn có chút ngượng ngập dường như hắn ta đang cố ý tránh khỏi một ánh mắt dịu dàng luôn theo dõi của ai đó

Sau khi trở về, có một diễn viên đùa nói: “Đạo diễn, anh lãnh đạm quá đấy.”

Hắn mỉm cười nói: “Ngày mai thời tiết thành phố F nhiều mây.”

Ân Tịch ngẫu nhiên nhìn thoáng qua Hạ Vũ, thấy ánh mắt cô đầy vẻ mất mát.

“Hạ Vũ, người cậu yêu là Trần Thuật, đừng đem bóng dáng của anh ấy tưởng là anh ấy.” Ân Tịch thầm nói trong lòng, nhưng lại vẫn không có dũng khí mà dám nói thẳng với cô, bởi vì cô biết Hạ Vũ là một cô gái có chấp đến trầm mê, một khi đã yêu thì mãi mãi không quay đầu lại.

“Ân Tịch, điện thoại của cậu vang này.” Hạ Vũ đem nó đưa đến trước mặt Ân Tịch.

Sau khi Ân Tịch tiếp nhận, vừa mở ra đã thấy, ba tin nhắn chưa đọc, vẫn như trước là dãy số xa lạ kia.

Tin nhắn thứ nhất là lúc 6h05, “Tối hôm qua ngủ rất ngon, buổi sáng tốt lành.”

Tin nhắn thứ hai là 11h05: “Tôi xem dự báo thời tiết, thành phố K ngày mai trời nắng, còn thành phố F ngày mai có thể mưa.”

Tin nhắn thứ ba là vừa mới, hơn 4h chiều: “Loại cây mà tôi thích hôm nay đã nở hoa rồi, cánh hoa màu lam, rất đẹp, mong rằng cô có thể trả lời tôi.”

Ân Tịch tay cầm di động vô thức bật cười, “Hôm nay thành phố F thời tiết rất tốt, cho nên tâm tình cũng rất tốt.”

Ánh mắt người đàn ông vẫn không có rời khỏi hình ảnh cô gái, một cái quay đầu của cô, một cái cúi đầu, một nụ cười hé mở, hoặc là ưu thương ngẫu nhiên trong đáy mắt . . .

“Hứa Ân Tịch Cô chờ đấy, cô nhất định phải là của tôi, là của tôi.” Thân Tử Kiều hung hăng mà đập tay xuống bàn.

Cầm ly tợp lên uống một hơi cạn sạch.

Mặc kệ dùng thủ đoạn gì, hắn nhất định phải đem cô cột ở bên người, phải khiến cô nằm ở dưới thân hắn trần trọc đầu hạ, đàn bà mà Thân Tử Kiều hắn muốn, cho tới bây giờ đều chưa từng có chuyện không chiếm được.

“Hứa Ân Tịch cô cũng không thể ngoại lệ, trốn không thoát nhất định trốn không thoát.”

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Tôi biết cô không vui

Trường quay, nhân viên cùng diễn viên đều không ngừng bận rộn.

“Cắt!”

“Cắt!” “Cắt!”

“Cắt!” “Cắt!” “Cắt!”

Dường như vị đạo diễn Trần Hân chỉ cố nén hơi để mà tập trung hô “Cắt!”, vô luận là Ân Tịch diễn như thế nào, hân đều không vừa lòng.

“Thử lại một lần, đừng lo lắng, đừng lo lắng!” Tựa hồ là hân đang nói với Ân Tịch, mà phần nhiều hơn cũng là nói với chính mình. Trường quay cũng bởi vì Trần Hân đột nhiên thay đổi mà tĩnh lặng đến lạ thường.

Ân Tịch không biết nguyên nhân vì sao mà mình không thể làm vừa lòng hân, vì sao cô lại có cảm giác Trần Hân đang vô cùng khủng hoảng.

“Tôi muốn có cảm xúc, cảm xúc phải đúng chỗ, cảm xúc đúng chỗ không chỉ có nước mắt, Hứa tiểu thư, cô phải hiểu được, cô khóc không có nghĩa là cô có cảm xúc, hiểu chưa?” Rốt cục Trần Hân cũng không thể nhịn được, giả bộ trước mặt nhân viên, mà trách cứ Ân Tịch.

Ân Tịch ngẩng đầu, nhìn hân, trong mắt tràn ngập nghi ngờ, kỹ thuật diễn xuất của cô kém như vậy sao? Chẳng lẽ cô không đủ nhập vai sao? Cô khóc mất tự nhiên đến như thế sao? Hay là ánh mắt của cô, ngữ điệu của cô chưa đúng?

“Cô nhìn tôi như vậy, có phải cô thấy mình quá vô tội hay không?” Trần Hân từng bước tiến đến, đứng ở trước mặt Ân Tịch: “Tôi nói cho cô biết, đừng cho rằng mình bị ức chế, người đóng phim của Trần Hân tôi, phải là người nghệ sĩ, chứ không phải là thần tượng, tôi sẽ không để cho người khác nói không tốt, diễn không tốt chúng ta phải diễn lại, diễn đến khi vừa lòng mới thôi, nếu cô không thể làm vừa lòng tôi, hoặc là cô đi, hoặc là tôi hủy bỏ hợp đồng.”

Hân tuyệt đối không chút nể mặt, đây mới là ngày đầu tiên quay phim của cô, đạo diễn như vậy không khỏi làm cho người ta khó gần, xung quanh có người đang nói thầm

“Kỳ thật tôi cảm thấy rất tốt mà.”

“Đúng vậy, đạo diễn có phải quá khó khăn rồi không”

“Tôi mặc kệ các cô có nổi tiếng đến cỡ nào, diễn phim của tôi, phải làm cho tôi vừa lòng, đây là quy tắc cơ bản của tôi.” Thanh âm của Trần Hân cao vang.

Hân lại ghé sát vào bên tai Ân Tịch, nhỏ giọng nói: “Nếu như cô cảm thấy bản thân không thể diễn được, có thể nói với tôi một tiếng mà ra đi.”

Là ánh mắt trào phúng, là lời nói châm chọc, cô chẳng lẽ không biết diễn sao? Hay căn bản lời chân chọc này không phải là nguyên nhân vì cô diễn không được.

“Đạo diễn Trần, tôi sẽ không từ bỏ. Muốn tôi rời khỏi chỉ có một loại khả năng, đó là đạo diễn vừa lòng nhưng mà tôi không vừa lòng!” Ân Tịch đón nhận ánh mắt của hân, không co một chút lui bước.

Trần Hân nhìn thấy vẻ không phục cùng tràn ngập ý chiến đấu của cô, khóe miệng cười như không cười, là ý tứ gì không thể đoán ra nổi.

“Hôm nay trước mắt diễn đến đây thôi, ngày mai 5h30 sáng bắt đầu.” Sau khi nói xong, hân xoay người rời đi khỏi trường quay, để lại một đội ngũ diễn viên cùng những nhân viên khác đang ngơ ngác bắt đầu lấy lại tinh thần.

Phong cách của vị đạo diễn này tựa hồ quá quái dị, không có danh tiếng gì, nhưng tính tình cùng tư tưởng lại kỳ quái như thế, càng làm cho bọn họ tò mò chính là, luận về danh tiếng cùng địa vị hiện tại của Hứa Ân Tịch, cư nhiên lại chấp nhận làm diễn viên cho một đạo diễn cùng bộ phim không chút danh tiếng như vậy

“Ân Tịch, uống ly nước đã.” Hạ Vũ đem một ly nước ấm cầm đến tay cô, thể chất của Ân Tịch vốn không tốt, lạnh một chút sẽ khiến cho thân thể cô càng thêm yếu ớt.

Ân Tịch tiếp nhận ly nước, cảm kích nhìn cô, Hạ Vũ tựa hồ rất hiểu cô, luôn luôn như là tri kỷ.

“Kỳ thật cậu diễn rất khá, đừng để ý đến lời của anh ta, mình cảm thấy anh ta có vấn đề hoặc là . . .” Hạ Vũ đang suy nghĩ về vấn đề của Trần Hân và Ân Tịch, cô thật sự không biết phải làm sao để giải thích về mối quan hệ giữa hai người bọn họ.

“Không cần lo lắng thay cho mình, mình nghĩ sẽ tốt thôi.” Cô miễn cưỡng nở một nụ cười với cô ấy.

“Ân Tịch, nếu cậu cảm thấy được không vui vẻ, chúng ta có thể không diễn nữa, không cần phải miễn cưỡng như vậy.” Trong lòng Hạ Vũ có chút đau lòng, khiến cho Ân Tịch bị Trần Hân nhục nhã như vậy cũng có một phần trách nhiệm của cô, làm sao cô có thể không áy náy chứ?

Ân Tịch tựa như hiểu được sự lo lắng của cô, vô vô vai cô: “Kỳ thực đạo diễn Trần nói rất đúng, có khóc nhưng không hiểu cảm tình thì không thể nhập vai, một chữ này đã vạch trần tất cả rồi.”

“Thật sao, không phải cậu đang an ủi mình chứ?”

“Nha đầu ngốc, sao mình lại lừa cậu chứ, cậu không biết ý tứ sâu xa trong lòng nói của đạo diễn sao?” Ân Tịch quay về phía Hạ Vũ hỏi lại, cô tin tưởng cô ấy sẽ hiểu.

“Này.” Hạ Vũ hơi hơi địa cúi đầu, tựa hồ đang suy tư.

Tiếng báo tin nhắn của Ân Tịch lại lần nữa vang lên, tựa như cô có linh cảm, theo bản năng mở di động ra, nhìn thấy dãy số quen thuộc mà xa lạ kia, trong lòng cô nhen lên một cỗ vui sướng nho nhỏ.

“Biết biểu tượng mặt cười lạnh có ý nghĩa gì không? Không biết tôi có thể nói cho cô.” Cư nhiên bên cạnh còn có một biểu tượng mặt cười lãnh đạm nghịch ngợm.

Ân Tịch nhìn thấy tin nhắn, bỗng phì cười, mặt cười lạnh có ý gì? Tin nhắn của hân chính là một cái mặt cười.

Cầm lấy di động trả lời lại: “Ha ha Thật lạnh nha.” Kèm theo bên cạnh là một cái biểu tượng rét run.

Thừa dịp Ân Tịch ngồi trên sofa nhắn tin, Hạ Vũ chậm rãi hướng về phía khác mà đi.

Trần Hân mở cửa ra, phát hiện chính là khuôn mặt lạnh lùng nhưng bước binh của Hạ Vũ.

“Hạ tiểu thư, cô tìm tôi có việc gì sao?” Từ hân cũng không có hoan nghênh cô vào bên trong ngồi.

“Anh không chào đón tôi vào uống một ly nước sao?” Thanh âm của cô nghe rất bình tĩnh, thân nhiên, nhưng mà chỉ có cô mới biết cô đang khó khăn thế nào để đè nén sự bất an mới dám đối mặt với hân.

“Đương nhiên là hoan nghênh rồi, mời cô vào.” Trần Hân mở cửa ra, đi lấy một cái ly.

“Kỳ thật tôi tới đây, chính là muốn biết rõ một chuyện.” Hai tay Hạ Vũ gắt gao nắm vào nhau, lại luân phiên thay đổi, cho giấu sự sợ hãi khi đối mặt với hân.

“Hạ tiểu thư, có chuyện gì không rõ cứ việc hỏi tôi, chỉ cần tôi biết tôi nhất định sẽ nói.” Hân nhẹ nhàng nhưng có chút vội vàng nói. Tay vẫn pha trà, thay nước, tất cả mọi động tác đều vô cùng cẩn thận cùng nhẹ nhàng, lộ ra khí chất nho nhã.

Hạ Vũ nhìn thấy động tác của hân, ánh mắt vẫn lảng lạng mà quan sát, hình ảnh này rất giống với một màn nhiều năm trước.

“Hạ tiểu thư, Hạ tiểu thư” Trần Hân kêu cô vài tiếng, cô mới có thể lấy lại một chút tinh thần, “Có lẽ Hạ tiểu thư lại nghĩ tới người bạn kia rồi.”

“Ngại quá. . .” Cô nhẹ nhàng tỏ ý có lỗi với hân, nhìn nụ cười không có thiện ý trong mắt hân, lòng từ từ nguội lạnh.

“Đây là thứ đồ uống mà tôi thích nhất”, hân đem một chén trà đặt ở trên tay cô.

Cô tiếp nhận, rồi lại đem đặt ở trên bàn, thực bình tĩnh mà nhìn hân, “Kỳ thực tôi không phải đến để uống nước.”

“Tôi biết, có phải cô cảm thấy tôi quá mức khát khe với Hứa Ân Tịch không?” Trần Hân tuyệt không để ý đến cô mà đi thẳng vào vấn đề, ngược lại lại mở to mắt chờ mong tiếp theo cô sẽ làm cái gì.

“Không phải cảm thấy quá đáng mà là cảm thấy là anh đang cố ý làm khó cô ấy. Anh không biết rằng giống như vậy thực sự không có chút ý nghĩa nào hay không?”

“Sao tôi phải làm khó cô ấy? Cô nghĩ rằng tôi đang muốn làm cho cô ấy chú ý đến tôi hay sao? Ha ha, sau đó thì sao?” Ý giễu cợt trong mắt hân càng ngày càng rõ.

“Anh . . .” Hạ Vũ không nghĩ đến hân ta tuyệt đối không nổi giận, “Trong lòng anh tự hiểu” Nói xong những lời này, trong lòng Hạ Vũ như muốn khóc, cô sao có thể ngốc như vậy chứ, nói những lời này khác nào làm cho hân ta nghĩ rằng cô đang cố tình gây sự?

“Tôi làm sao chứ, sao tôi không hiểu được nhĩ?” Hân nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, lắc lắc đầu, lá trà chưa có ngấm nước.

Hạ Vũ đứng đối diện hân, nhìn biểu tình trên mặt hân, cô thật sự muốn tìm chỗ nào đó mà trốn, vốn là cô muốn vào để tìm hân nói chuyện, vì Ân Tịch tìm một chút công bằng, ngược lại lại bị miệng lưỡi của hân làm cho nói không được, sự bình tĩnh cùng giới giang vốn có của cô hoàn toàn đã biến mất.

Hân đi đến trước mặt cô, mắt hân nhìn thẳng vào mắt cô: “Cô nghĩ rằng tôi thích Hứa Ân Tịch? Đúng là cô ta rất xinh đẹp, cũng rất có cá tính, nhưng mà

tôi lại không chút hứng thú với cô ta.”

“Nhưng tại sao anh lại làm nhiều trò như vậy khiến cho trước mặt mọi người cô ấy phải khó khăn, xấu hổ, chẳng lẽ không phải anh cố ý hay sao?”

“Để tôi nói cho cô, tôi cố ý tiếp cận Hứa Ân Tịch, nhưng lại khiến cho Hạ tiểu thư đến đây để tìm hiểu, có phải hay không tôi cũng cố ý với Hạ tiểu thư, cho nên mới cố ý làm như vậy.” Hắn có chút đắc chí nhìn cô, nhìn thấy cô gái vốn bình tĩnh bây giờ sắc mặt lại trắng bệch như vậy, làm cho hắn rất vui vẻ.

“Anh . . . Anh . . .” Hạ Vũ không thể nói một lời nào nữa, chỉ dậm chân một cái, hung hăng mà đẩy cửa ra chạy đi, tỏ vẻ sự tức giận của mình.

Chỉ có trong lòng Hạ Vũ mới rõ, cơ hồ cô đang muốn trốn chạy khỏi nơi này, cô sọc chỉ cần đứng ở trong phòng ngày ngốc một lúc nữa là cô có thể băng cứng lại. Những lời hắn nói ra khiến cô phải kinh ngạc thậm chí là có những hành động dị thường.

Trong ánh mắt Trần Hân vô thức lại tràn ngập hình ảnh Hứa Ân Tịch . . . Hạ Vũ . . . Hứa Ân Tịch . . . Hạ Vũ . . .

Ân Tịch vừa mới trở lại phòng, đi động lại lần nữa vang lên, lần này không phải tin nhắn, mà là một đoạn video.

Cô nhìn thấy một người đàn ông mặc một bộ lễ phục ống quần rất rộng, đi giày cùng màu, đầu đội một chiếc mũ dạ, tay cầm một cây gậy, đang diễn hài.

Ân Tịch không nhìn rõ được mặt hắn, đạo cụ đều che khuất hết mặt hắn, cô chỉ nhìn thấy đó là một người đàn ông đóng giả làm vua hài Charlie Chaplin, hắn có chút cố gắng khoa trương tài nghệ diễn xuất hài kịch của mình, nhưng mà biểu tình nghiêm túc một chút cũng không có hiệu quả của hài kịch, cái chính là Ân Tịch lại cười đến đau cả bụng.

Ở một nơi khác, thân Tử Duệ đem tất cả đạo cụ hóa trang trên người từng thứ một tháo xuống.

Trợ lý đặc biệt báo cho hắn biết cô vừa mới có mâu thuẫn với đạo diễn xong, việc đầu tiên mà hắn nghĩ đến chính là làm cho cô vui vẻ, vì vậy mới có đoạn video vừa rồi.

Phòng chung sẽ không có ai có thể ngờ được đường đường là chủ tịch Thân thị lại đi dùng phương thức này để làm cho một cô gái mỉm cười.

“Điều tra kết quả thế nào rồi?” Thân Tử Duệ ngắt đầu hỏi trợ lý đặc biệt.

“Những gì ngài sai bảo tôi đều đã điều tra đầy đủ.”

Thân Tử Duệ không có nói tiếp, ánh mắt ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Tề gia rất phức tạp, kỳ thật ban đầu mẹ của Hứa tiểu thư chính là phu nhân của Tề Gia Tĩnh, năm đó, khi Hứa Bội Dung tiến vào Tề gia, vô luận là đài báo hay truyền thông đều đưa tin rất rầm rộ. Nhưng bọn họ cũng chỉ sống với nhau vài năm, Tề Gia Tĩnh phản bội Hứa Bội Dung, khi mà Hứa Bội Dung vừa sinh Hứa tiểu thư xong hai người đã tiến hành ly hôn.”

Trợ lý đặc biệt dừng lại, nhìn thấy Thân Tử Duệ không có hỏi gì lại tiếp tục nói tiếp: “Ly hôn xong không bao lâu, Tề Gia Tĩnh cưới Ngô Niệm và sau đó sinh hạ một đôi long phượng thai, con gái kêu Tề Tư Di, con trai kêu Tề Tư Gia, sau đó lại sinh một đứa con gái nữa kêu là Tề Tư Mục, mà Hứa tiểu thư cùng bọn họ là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng là quan hệ vẫn không tốt, hơn nữa mẹ của Tề Gia Tĩnh là Lâm Âm Ái tuyệt đối không thích mẹ con Hứa tiểu thư, hơn nữa còn đem bọn họ đuổi ra khỏi Tề gia.”

“Còn gì nữa?” Lòng Thân Tử Duệ dóm đã cuộn sóng, cái chính là mặt ngoài vẫn làm như không có gì, hắn chưa từng nghĩ đến Hứa Ân Tịch cư nhiên lại có thân thế và hoàn cảnh như vậy.

“Ngài từng bảo tôi tra qua tại sao Hứa tiểu thư lại đột nhiên gả cho nhị thiếu gia, kỳ thật là nhị thiếu gia dùng con gái của Hứa tiểu thư để uy hiếp cô ấy, mà Tề Tư Di thích nhị thiếu gia, cho nên cô ta mới muốn phá hôn lễ của nhị thiếu gia và Hứa tiểu thư, vậy nên mới có chuyện một đêm kia ở kho hàng, Trữ Dịch hắn là vì cứu Hứa tiểu thư mà đỡ một phát đạn kia, mà Tề Tư Di cũng vì một phát súng của Trữ Dịch mà không có tính lại.”

“Con gái của Hứa Ân Tịch bao nhiêu tuổi, tên là gì, giờ đang ở đâu? Ba của nó là ai?” Thân Tử Duệ nghiêm túc nhìn về phía trợ lý đặc biệt.

“Ba của đứa nhỏ tựa như vẫn còn rất khó đoán, người của chúng ta không thể điều tra được, về phần đứa bé kia hiện tại ở đâu cũng không có tra được, nhưng là có thể khẳng định, đứa bé ấy không ở chỗ Thân Tử Kiều, về phần làm thế nào để cứu ra được thì nhất định là Trữ thiếu gia đã tham dự vào, bằng không với năng lực của Hứa tiểu thư thật sự là không có khả năng.”

“Nhưng mà đêm đó Trữ Dịch cũng đi kho hàng.” Hắn tựa như đang hỏi trợ lý mà cũng là hỏi chính mình.

“Có lẽ lúc đó Trữ thiếu gia đã sai rất nhiều người ở bên cạnh Hứa tiểu thư giống như ngài bây giờ” Lời nói của trợ lý khiến cho vẻ mặt của Thân Tử Duệ có một tia khác thường, thấy vậy hắn nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Còn có một chuyện rất kỳ quái là Hạ thiếu cũng có tham gia vào chuyện này, về điểm này ngài có thể đi hỏi Hạ tiên sinh, với giao tình của hai người, hẳn là không có vấn đề gì.”

Hắn đầu lông mày, tựa hồ đang có nhiều điều khó hiểu.

“Vẫn còn cái người tên Trần Hân mà tôi bảo cậu tra thế nào rồi?” Nhắc tới người đàn ông này, Thân Tử Duệ có chút kích động, cư nhiên hắn dám đối xử tệ với Ân Tịch.

“Bối cảnh của người này không đơn giản, Trần thị tập đoàn chuyên buôn bán lương thực, nắm giữ 70% quyền chi phối lương thực trong nước, còn có cả thị trường ngoài nước đang không ngừng mở rộng, Trần Hân chính là con trai của chủ tịch tập đoàn Trần thị – Trần Trung Lỗi.”

“Là con trai của Trần Trung Lỗi tại sao không tiếp quản sự nghiệp mà lại chạy đi làm đạo diễn chứ?” Thân Từ Duệ có chút nghi ngờ.

“Kỳ thật, Trần Trung Lỗi cùng phu nhân chỉ sinh được một đứa con trai và một đứa con gái, nhưng ngài biết đấy, nhà hào môn kẻ có tiền luôn có tình nhân bao dưỡng, chính thất cũng chỉ có thể mắt nhắm mắt mở, vợ hai của Trần Trung Lỗi có hai đứa con, hơn nữa là một cặp song sinh, một người kêu Trần Thuật, một người kêu Trần Hân, Trần Thuật thì đã qua đời trong một vụ tai nạn máy bay.”

“Nói tiếp đi . . .”

“Có một chút kỳ quái, ngay từ đầu Trần Thuật đã thích nghề đạo diễn, nhưng Trần Hân thì không, trước đây hẳn ta học chuyên ngành quản lý nhân sự, nhưng là sau khi em trai qua đời thì chuyển sang học ngành đạo diễn, hơn nữa 3 tháng trước đây mới trở về thành phố K, bộ phim đầu tay đã tìm Hứa tiểu thư làm diễn viên chính.”

“Nói vào vấn đề trọng điểm đi.”

“Hứa tiểu thư cùng Trần Thuật từng có quan hệ thân thiết, hai người có cảm tình nhiều năm, hơn nữa vẫn là bạn cùng học, nếu như tính tuổi thì rất có thể con gái của Hứa tiểu thư chính là con của Trần Thuật.”

Bàn tay Thân Từ Duệ nắm chặt lại, lại buông ra rồi lại nắm chặt lại.

“Mặc kệ là nguyên nhân gì lập tức phái người theo dõi Trần Hân 24/24 cho tôi, có hành động gì phải báo ngay cho tôi, đừng để có sai sót gì xảy ra.”

Sắc mặt Thân Từ Duệ tràn ngập nghi ngờ, tựa hồ càng ngày càng nhiều vấn đề phức tạp bủa vây hắn, hắn phải làm rõ rất cả những chuyện này, còn có Hạ Thiên Triệu, hắn phải đi điện kiến mới được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Bản năng thúc giục

Như trước vẫn là trường quay, mỗi một cảnh quay đều được quay rất cẩn thận, Trần Hân đối với mỗi một chi tiết đều yêu cầu rất cao.

Ân Tịch sau khi trải qua một trận nhọc nhằn, ghi nhớ trong đầu không có nghĩa là có tình cảm, mà mỗi một cảnh quay đều tựa như là chuyện tình của mẹ cô, khi diễn xuất mỗi một ánh mắt cô đều lộ ra tình cảm chân thật.

Trần Hân nghĩ muốn bóc vết tim lồng cũng khó khăn. Mỗi một cảnh quay kết thúc xong, Hạ Vũ lại chạy tới tán gẫu với Ân Tịch vài câu, ánh mắt giống như vô thức mà rơi trên người Trần Hân, một khi đối diện lại nhanh chóng rời đi, sợ sẽ xảy ra điều gì đó hiểu lầm, nhưng càng như vậy càng không thể che giấu bất ổn trong lòng cô.

Ân Tịch chỉ thân nhiên mà nhìn, không nói cũng không ngăn cản, cô tin tưởng hết thảy đều có an bài, Hạ Vũ cũng cần bắt đầu một lần nữa, mặc kệ người này có phải là Trần Thuật hay không, Ân Tịch vẫn tôn trọng quyết định của cô ấy.

Cô nhìn thấy Hạ Vũ nhẹ nhàng đi sang một bên, sau đó khẽ thề lưỡi, Ân Tịch thân nhiên nở nụ cười, sau đó nghe thấy di động của chính mình vang lên.

Ân Tịch cảm thấy cái số xa lạ đuôi 139 này thật là thần kỳ, mỗi lần đều vào lúc cô nghỉ ngơi mà gửi tin nhắn đến, có khi chỉ là câu thăm hỏi rất đơn giản, có lúc lại là hình mặt cười, cũng có lúc là hắn đóng vai vua hài

Từ từ cô cũng không còn phòng bị với hắn nữa, hai người cũng bắt đầu chậm rãi tán gẫu, coi như là bạn bè của nhau.

Hôm nay công việc kết thúc sớm, nhìn thấy bóng dáng Trần Hân vội vàng rời đi, Hạ Vũ cảnh giác mà đi theo phía sau hắn, cô muốn biết rốt cục là anh ta đi đâu.

Đi qua một con phố, lại một con phố, thành phố đang thời gian tan tằm, trên đường rất nhiều xe qua lại, người đi đường cũng rất vội vàng. Đèn đỏ đèn xanh là tâm điểm trong mắt mọi người, có lúc tựa hồ cũng không chú ý lắm.

Thành phố không ngừng tuyên truyền quy tắc giao thông, nhưng người dân như trước vẫn không có sợ chết, đặc biệt là ở ngã tư đường, vào giờ cao điểm luôn rất loạn.

“Vội vàng như vậy? Anh ta muốn đi đâu chứ? Rốt cuộc anh ta muốn làm cái gì?” Suy nghĩ của Hạ Vũ không ngừng xoay chuyển, lo lắng của cô cũng càng ngày càng rõ ràng, hắn và Hứa Ân Tịch cho dù ai bị tổn thương cô cũng đều đau lòng cả.

Trong đám người, Trần Hân không ngờ là mình bị theo dõi, cho nên căn bản không biết là Hạ Vũ đứng ngay ở sau lưng hắn, cách vài người, hắn không có quay đầu lại mà mắt vẫn hướng đèn đỏ mà nhìn.

Đèn xanh, Trần Hân lại do dự có nên đi qua hay không? Hạ Vũ ở bên cạnh quan sát thấy sắc mặt hắn hơi hơi trắng bệch, hình như hắn sợ hãi khi qua đường.

Một đoàn lại một đoàn người chen nhau qua đường, hắn quyết tâm cùng bọn họ băng qua đường, mà giờ phút này, đèn đã chuyển sang màu vàng, đi đến giữa đường trừ bỏ những kẻ không sợ chết liều mạng mà chạy qua thì không có ai dám đi, mà bước chân Trần Hân lại vẫn vội vàng như trước, tựa hồ không có phát hiện ra đèn đỏ đã sáng.

“Đô đô . . .” Tiếng còi xe vang lên.

“Trần Hân, cẩn thận!” Hạ Vũ lớn tiếng kêu, người của cô cũng vọt nhanh qua, thuận thế kéo Trần Hân lại, mà người kia đã khởi động xe cũng không kịp phanh lại.

Hạ Vũ đẩy thân thể của Trần Hân ra, mà chính cô lại bị một chiếc xe húc phải bay ra ngoài.

Đột nhiên, rất nhiều xe đều ngừng lại.

“Hạ Vũ! Hạ Vũ. . .” Trần Hân phản ứng lại, lớn tiếng kêu, nhanh chóng chạy lên phía trước.

Nhìn thấy Hạ Vũ ngã xuống, chìm trong vũng máu, Trần Hân sợ tới mức hét lớn lên, túm lấy cổ áo người lái xe hét: “Anh lái xe như thế hả?”

“Tôi không biết cô ấy lại vượt đèn đỏ.” Lái xe thực vô tội nói.

Trần Hân phản ứng lại, trước mắt hắn là đưa cô ấy đi bệnh viện, hắn vội ôm lấy thân thể của cô, lớn tiếng kêu, “Ngây cái gì, lái xe đi.”

Máu trên người Hạ Vũ tẩm đỏ áo sơ mi trắng của hắn, hắn vội vàng nói: “Hạ Vũ, cô phải chống đỡ, nhất định phải chống đỡ.”

Hạ Vũ mở mắt nhìn người đàn ông trước mặt, cô vươn tay xoa mặt hắn, tay hắn gất gao nắm chặt lấy bàn tay cô: “Cô sẽ không sao đâu, tôi sẽ không để cho cô có việc gì.”

Hạ Vũ có chút thanh tỉnh, khó khăn nở một nụ cười, dùng hết khí lực nói: “Hứa với tôi, đừng tổn thương Ân Tịch.”

Trần Hân do dự một hồi, nhìn thấy ánh mắt của cô, cuối cùng gật đầu, “Được, tôi hứa với cô!”

Hạ Vũ mỉm cười nhìn hắn, bàn tay phủ trên mặt hắn chậm rãi tuột xuống.

“Lái xe, anh mau một chút! Tôi bảo anh nhanh lên,” Trần Hân lớn tiếng gào thét với lái xe, hoàn toàn không còn chút lịch sự nào.

Hắn gất gao ôm Hạ Vũ, lần đầu tiên hắn cảm thấy cô gái này cần người khác bảo vệ yêu thương đến như vậy, hắn không thể làm cho cô có việc gì được.

Trong đầu hắn hiện lên hình ảnh lần đầu tiên hắn nhìn thấy cô, cô nhào vào trong ngực hắn kêu Trần Thuật.

Cái ôm kia, hắn vẫn đều nhớ rõ, thân thể cô ấm áp, mềm mại như vậy. . . .

Đèn phòng cấp cứu vẫn sáng trưng, hai tay hắn dùng sức mà ôm chặt đầu.

Ân Tịch vội vàng chạy lại đây, không dám tin mà nhìn Trần Hân, người đàn ông này vừa gọi điện nói với cô, Hạ Vũ xảy ra tai nạn xe cộ, Ân Tịch làm đi động roi trên mặt đất, cả người choáng váng.

Khi kịp phản ứng lại, cô nhặt đi động lên, hỏi một câu: “Cô ấy ở bệnh viện nào?”

.....

“Anh nói cho tôi biết, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hạ Vũ lại bị tai nạn xe? Anh nói cho tôi biết.” Cô ra sức kéo tay áo của Trần Hân, khổ sở hỏi.

“Thực xin lỗi, là tôi không tốt! Cô ấy là vì cứu tôi mới bị tai nạn xe.” Thanh âm của hắn trầm thấp như vậy, đau xót như thế.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao Hạ Vũ lại phải cứu anh? Rốt cục anh muốn làm gì, không phải là anh thấy tôi không vừa mắt sao, nếu anh không vừa mắt tôi, anh hướng tôi là được rồi, đừng có động đến Hạ Vũ.” Ân Tịch kích động làm cho lời nói của cô có chút lộn xộn.

Sự ra đi của Trữ Dịch cô mới bình tĩnh lại một chút, nếu Hạ Vũ lại có chuyện, cô thật sự không biết có phải ông trời là cố ý trêu chọc cô hay không, những người nào đối xử tốt với cô, vì sao lại không thể yên ổn mà sống chứ?

Trần Hân cúi đầu không nói, vẻ thống khổ trên mặt không có giảm bớt.

“Anh có biết Hạ Vũ nhìn thấy anh, tâm tình cô ấy sẽ phức tạp đến thế nào không? Tôi dám khẳng định với anh, từ khi cô ấy nhìn thấy anh, lòng cô ấy sẽ không bình tĩnh nổi, bởi vì anh rất giống rất giống một người, đó là người mà cô ấy dùng cả sinh mạng để yêu. Cho nên tôi cảnh cáo anh, nếu anh dám có hành vi thương tổn cô ấy, Hứa Ân Tịch tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, cho dù là tôi cái gì cũng không có, nhưng là tôi có thể dùng cái mạng này để đấu với anh.”

Trực giác nói cho Ân Tịch biết, người tên Trần Hân này tuyệt đối không đơn giản, nếu hắn thật sự đang đóng kịch, nếu hắn thật sự có gì thương tổn đến Hạ Vũ, cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

“Hứa Ân Tịch, cô đừng nói nữa, cô đừng nói nữa. . .” Trần Hân thống khổ rên rỉ.

Đúng vậy, nếu hắn không phải muốn trả thù Hứa Ân Tịch, nếu không phải hắn muốn cho cô thân bại danh liệt, hắn căn bản sẽ không vội vàng như vậy đi liên lạc với bọn buôn bán ma túy, nếu hắn không đi, Hạ Vũ cũng sẽ không đi theo phía sau hắn, lại càng không vì cứu hắn mà hy sinh chính mình.

Mỗi một câu Ân Tịch nói, đều làm trái tim hắn đau đớn, nếu Hạ Vũ có gì sơ xuất, hắn cũng không thể tha thứ cho chính mình.

“Tốt nhất anh hãy cầu cho Hạ Vũ không có chuyện gì, nếu không anh không song đâu!” Ân Tịch cắn răng nói từng câu từng chữ với Trần Hân. Hắn cùng Trần Thuật bộ dạng sao lại giống nhau đến vậy, mà Hạ Vũ lại yêu Trần Thuật đến thế, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trước khi tai nạn xe xảy ra?

Cô thống khổ đứng ở một bên, nghĩ lại buổi chiều Hạ Vũ nhận được một cục điện thoại xong, thần bí mà đi mất. Có phải hay không từ lúc Hạ Vũ nhận được điện thoại xong liền đã xảy ra chuyện gì? Hết thấy những chuyện này, chỉ có chờ Hạ Vũ tỉnh lại mới có thể biết.

“Hạ Vũ, cậu nhất định không thể bị làm sao, nhất định!” Ân Tịch ở trong lòng thống khổ gào thét.

Hạ gia, Thân Từ Duệ cùng Hạ Thiên Triệu tiến hành một cuộc đối thoại.

“Cậu có thể nói cho mình biết, khi mà Trữ Dịch gặp chuyện không may, cậu đang làm gì không? Cậu đã từng gặp qua Trữ Dịch ở đây đúng không?” Thân Từ Duệ đi thẳng vào vấn đề, anh em bọn họ không cần quanh co lòng vòng.

“Trước khi Trữ Dịch gặp chuyện không may, cậu ấy nhờ mình đi cứu một người, chính là Hứa Tiểu Úc con gái của Hứa Ân Tịch,” Hạ Thiên Triệu nhìn Thân Từ Duệ, vẻ mặt lạnh lùng của người đàn ông này đã có chút lơ lửng, xem ra mấy ngày nay hắn thật sự không thoải mái.

“Hình như cậu vẫn còn biết điều gì đó?”

“Từ Duệ, không phải mình không nói cho cậu, mà cậu cũng biết nguyên tắc sống của mình, Trữ Dịch không nói, mình cũng sẽ không hỏi, cậu ấy chỉ nhờ mình chăm sóc, cứu Hứa Tiểu Úc, kỳ thật chúng ta đều biết, Trữ Dịch yêu Ân Tịch đến cỡ nào, cho nên mình không có cự tuyệt yêu cầu của cậu ấy. Huống chi, chuyện này còn có một người cũng cầu mình.”

“Ài? “

“Em ba của mình, A Vũ, hiện tại chính là người đại diện bên cạnh Ân Tịch.”

“Vậy Hứa Tiểu Úc đâu? Con bé hắn là đã được cứu, vậy giờ nó ở đâu? ” Thân Từ Duệ lại một lần nữa hỏi, hắn phái người tìm nhiều như vậy, chính là tìm không được Hứa Tiểu Úc.

“Mình đã hứa với em ba và Trữ Dịch, phải bảo đảm an toàn cho Hứa Tiểu Úc.” Hạ Thiên Triệu có chút khó xử mà nhìn hắn.

“Cậu cảm thấy mình sẽ thương tổn đứa bé đó sao?” Ánh mắt Thân Từ Duệ có tia đau đớn, sau khi Trữ Dịch ra đi, hắn cảm thấy rất nhiều người bên cạnh hắn đã thay đổi, Ân Tịch thay đổi, ngay cả Hạ Thiên Triệu cũng thay đổi.

“Cậu biết rõ ý của mình không phải như vậy mà.”

“Nói cho mình biết, Hứa Tiểu Úc ở đâu? ” Thân Từ Duệ lại một lần nữa hỏi, hắn nhất định phải biết.

“Không phải cậu đã thực sự yêu Ân Tịch rồi chứ?” Hạ Thiên Triệu đột nhiên đem vấn đề đẩy cho hắn, tuy rằng hắn không hỏi đến cảm tình của Thân Từ Duệ và Trữ Dịch, nhưng mà trực giác nói cho hắn biết, vấn đề của hai người này đều quay quanh cô gái Hứa Ân Tịch này.

Thân Từ Duệ nhìn thẳng vào mắt hắn, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều chắc chắn đáp án là gì và cũng vô cùng kiên định với suy nghĩ của mình.

Cuối cùng vẫn là Thân Từ Duệ thỏa hiệp.

“Đúng vậy, mình yêu cô ấy!”

“Cậu yêu cô ấy từ sau khi cậu mạng cô ấy đi Pháp về sao?” Hạ Thiên Triệu lớn mật đoán.

“Mình không biết, có lẽ sớm hơn!” Ánh mắt Thân Từ Duệ hiện lên một tia đau đớn, hỏi, “Có thể nói cho mình biết Hứa Tiểu Úc ở đâu không? Mình cam

đoan, mình sẽ không gây bất kỳ thương tích nào cho con bé.”

“Nó ở nước ngoài, một nơi thực an toàn, mình sẽ thực hiện đúng lời hứa của mình với Trữ Dịch, đợi cho Thân Từ Kiều không còn gì có thể uy hiếp Hứa Ân Tịch nữa, mình mới có thể đem nó mang về thành phố K.”

“Cậu đã bao giờ nghĩ tới, Ân Tịch không thấy được con gái, sẽ rất đau lòng không?”

“Yên tâm, Hạ Vũ hẳn là đã giải thích qua với cô ấy, mà hiện tại, Tiểu Úc ở nước ngoài so với Trung Quốc an toàn hơn.”

Thân Từ Duệ không có tiếp tục truy cứu nữa, hẳn biết, Hạ Thiên Triệu sẽ không nói cho hẳn Hứa Tiểu Úc cụ thể ở nước nào nhà nào, nhưng là có một nghi vấn hẳn rất muốn hỏi, “Ba của Tiểu Úc là ai, cậu biết không?”

“Cậu thực sự rất để ý chuyện này sao?” Hạ Thiên Triệu không có trả lời hẳn, mà lại đem vấn đề ném cho hẳn.

“Mặc kệ cô ấy có con gái hay không, cảm tình của mình với Ân Tịch đều vẫn như vậy, cái mình để ý chính là sau này còn có ai có thể uy hiếp đến cô ấy nữa không, bởi vì mình không muốn Ân Tịch phải chịu bất kỳ thương tổn nào nữa.”

“Cậu cảm thấy cậu có thể kéo về trái tim cô ấy hay sao? Ở trong tang lễ của Trữ Dịch, cậu cũng thấy quyết tâm của cô ấy rồi đấy, cái chết của Trữ Dịch như là mũi dao đâm nát trái tim cô ấy rồi.” Hạ Thiên Triệu biết rất rõ những chuyện xảy ra ngày hôm đó, cô gái quật cường kia quỳ lê từng bước đến trước mộ Trữ Dịch, đương nhiên hẳn cũng biết Thân Từ Duệ đứng cùng cô một đêm.

“Hiện tại mình chỉ mong cô ấy an toàn.” Hẳn không có gì để có thể nắm chắc sẽ kéo về được tình cảm của Ân Tịch, dù sao Trữ Dịch cũng đã dùng sinh mạng của mình để khắc sâu trong lòng cô, nếu có thể lựa chọn, nếu hoàn cảnh là giống nhau, hẳn cũng sẽ không chút do dự mà thay cô cắn một phát súng kia.

“Phải giải quyết Thân Từ Kiều, chỉ có hẳn chết đi, Hứa Ân Tịch mới an toàn.”

“Mình biết, hiện tại muốn giết hẳn không phải chuyện dễ dàng gì.” Bên cạnh hẳn có bao nhiêu người bảo vệ bọn họ đều không rõ, mà điều quan trọng chính là hiện tại bọn họ không thể tiếp cận hẳn.

“Ba tháng trước hẳn bắt đầu mở sòng bạc ngầm, tựa hồ muốn cướp chuyện làm ăn của Hạ gia. Tuy rằng đối với sòng bạc mình thực sự đã không còn nhiều hứng thú, nhưng mà mình sợ chính là hẳn càng ngày càng ngông cuồng, mà chúng ta lại càng khó đối phó hơn.” Trong lòng bọn họ đều biết, Thân Từ Kiều đang nhắm nhe Hạ gia cùng với Thân thị.

“Tề thị từ từ cũng biến thành của hẳn.” Thân Từ Duệ càng ngày càng rồi rắm, tuy rằng Tề thị không thể so sánh với Thân thị nhưng là nhìn những thủ đoạn làm ăn của Thân Từ Kiều, Tề thị sẽ trở thành nơi rửa tiền cùng phạm tội của hẳn.

“Mình tìm người ám sát hẳn, nhưng mà không thành. Ngược lại người thân cận của mình bị hẳn phát hiện nên phải tự sát, hẳn sợ Thân Từ Kiều truy ra được mình.” Cho tới bây giờ Hạ Thiên Triệu đều chưa từng nói qua chuyện này.

Hẳn phải làm gì, hai người lặng yên nhìn nhau, trong lòng đều nở nụ cười ranh mãnh.

“Mình tính cưới vợ chín, nhớ tới uống rượu đấy.” Hôn lễ của Hạ Thiên Triệu bởi vì chuyện của Trữ Dịch mà đã chậm mất một thời gian.

“Được, khi nào ly hôn cũng nhớ mời mình uống rượu.” Thân Từ Duệ cầm ly rượu trên bàn cạn ly với hẳn.

Hạ Thiên Triệu uống một hơi cạn sạch, chiếc ly thủy tinh hiện lên khuôn mặt một cô gái, hẳn vĩnh viễn nhớ tới lần đầu tiên khi nhìn thấy cô, cô cầm một cây đao chạy vào căn phòng kia, dùng “mạng” để đánh cược.”

Bộ dáng của cô dọa đến tên đàn ông bên cạnh, lại hét hẳn bước lên đài.

Lần đầu tiên khi hẳn nhìn thấy cô, hẳn kinh ngạc khi nhìn thấy khuôn mặt trong trẻo xinh đẹp mà lạnh lùng của cô, mà lần thứ hai khi hẳn nhìn thấy cô, lại là một vết sẹo như một con rết kéo dài bên sườn mặt, quả đúng là người phụ nữ xấu xí đến mức thế gian này không ai muốn nhìn.

Khi hẳn đến gần cô, trong mắt của cô không có yêu, không có ham muốn, nhưng là có hận, loại hận này sâu đến vô cùng, cũng chính là một cái liếc mắt kia, hẳn nhớ kỹ trong lòng hình ảnh một cô gái ma quỷ.

Khi cô cầm một cây đao cắm lên mặt sòng bạc, ánh mắt sắc bén mà nhìn tất cả mọi người, nói câu đầu tiên với hẳn: “Tôi dùng mạng của tôi để đổi lấy mạng của một người khác, thua, tôi chết ở đây.”

Chính là cái không sợ chết của cô, sự lãnh đạm tuyệt tình của cô lại làm cho hẳn đồng ý ván cược này, hơn nữa là lần đầu tiên lên đài chơi trò chơi kia.

Khi cô trở thành người hầu của hẳn, vô luận hẳn dùng phương thức nào để tra tấn và nhục nhã, lòng cô đều chỉ có một người đàn ông, hẳn cưới người vợ thứ chín chỉ là muốn kích thích cô xuất hiện, hẳn nhất định phải tìm được cô, nhất định.

Đền phòng phẫu thuật cấp cứu cuối cùng cũng tắt, Ân Tịch cùng Trần Hân đều chạy như bay đến trước mặt bác sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 92: Yêu không phải là trả thù

“Bác sĩ, cô ấy thế nào rồi?” Hai người cơ hồ là đồng thanh hỏi.

“Không có gì nguy hiểm, lần sau chú ý một chút, hiện tại người bệnh cần nghỉ ngơi.” Bác sĩ thực mệt mỏi cời khẩu trang ra.

“Cô ấy có bị thương gì ở đầu hay không, cô ấy chảy rất nhiều máu.” Trần Hân có chút bất an hỏi, hân không có khả năng quên được hình ảnh hân ôm cô đến bệnh viện, hai tay hân dính đầy máu của cô.

“Đầu cô ấy bị rách một miếng đã khâu lại rồi, tóc bị cắt một khoảng, có thể ảnh hưởng đến thẩm mỹ.” Bác sĩ rất bình tĩnh mà nói.

“Chỉ cần không sao là tốt rồi!” Con sợ hãi treo ở trên ngực Ân Tịch rốt cục cũng có thể hạ xuống.

Hạ Vũ im lặng nằm ở trên giường bệnh, sắc mặt tái nhợt nhưng lại thanh nhã như cánh hoa lan, tĩnh lặng thuần khiết. Khóe mắt lệ vẫn còn trong suốt, lại tăng thêm một phần nhu mỹ. Khi cô ngủ tĩnh lặng như thế lại làm người ta không thể yên lòng.

Ân Tịch gắt gao nắm lấy tay cô, tay kia xoa trán của cô, từ ngày cô gái này bên cạnh cô, vẫn vì cô mà bồn ba, mà cô lại chưa từng làm cho cô ấy được một điều gì.

“Hạ Vũ, mình nên cảm tạ cậu thế nào?” Trong lòng Ân Tịch nhẹ nhàng mà hỏi.

Trần Hân lẳng lặng đứng ở một góc, nhìn dung nhan chậm rãi thả lỏng của cô, tưởng tượng đến sau khi cô tỉnh lại, cứ ôn nhu phúc hậu mà ở trước mặt hân, đó là điều hân khát vọng, cũng là điều hân nghĩ muốn che chở, chính là, người cô yêu là hân hay là người em sinh đôi của hân?

Ân Tịch xoay người, nhìn phía Trần Hân, hơi hơi mỉm cười nói: “Hiện tại chúng ta không cần lấy danh nghĩa đạo diễn cùng diễn viên nói chuyện mà, giống như bạn bè, được không?”

Đối với câu hỏi đột nhiên của Ân Tịch, Trần Hân hiểu, tiếp theo cô ấy có chuyện muốn nói.

“Trần Hân, tôi không biết anh là người như thế nào? Nhưng đối với yêu cầu chụp diễn hà khác của anh, tôi nguyện ý tin tưởng anh là một người đáng để tín nhiệm. Có một chút chuyện, tôi hy vọng anh hiểu được, Hạ Vũ là một cô gái đáng để cho đàn ông yêu chiều, nếu anh không thích cô ấy, vậy xin đừng thương tổn cô ấy!” Ngữ khí của Ân Tịch rất nhẹ, nhưng là tuyệt đối có trọng lượng, không để cho bất luận kẻ nào có thể hoài nghi hân.

“Tôi biết phải làm thế nào, yên tâm, chuyện thương tổn cô ấy, tôi tuyệt đối không làm!” Trần Hân cam đoan nói.

Hạ Vũ nghe được đối thoại của hai người, cô biết, bọn họ đều quan tâm cô, lòng nhịn không được chua xót, cổ nén nước mắt tràn ra khỏi khóe mắt.

Ở trong trí nhớ của cô, cô là một đứa nhỏ không biết khóc, bị ủy khuất cho tới bây giờ đều đem nước mắt nuốt vào trong lòng, chính là điều cô không thể chịu nổi đó là người khác quan tâm đau lòng, bởi vì âm áp làm cho cô sợ hãi, cảm động cho tới bây giờ đều là chuyện xa vời với cô.

“Ân Tịch.” thân thể Hạ Vũ còn rất suy yếu, thanh âm rất nhẹ.

“Hạ Vũ, rốt cục cậu cũng tỉnh!” Ân Tịch lại một lần nữa nắm chặt tay cô, bước chân Trần Hân cũng càng lúc càng bước tới gần cô.

“Mình muốn uống canh cá.” Hạ Vũ hơi hơi mỉm cười với Ân Tịch, tựa như một đoá trà mi kiều mị, Ân Tịch lần đầu tiên phát hiện, nguyên lai nét đẹp của Hạ Vũ rất tinh tế, nét đẹp ấy phải từ từ mới nhận ra được.

“Được, bây giờ mình sẽ đi mua cho cậu!” nghe được cô nói muốn uống canh, Ân Tịch cơ hồ không có nghĩ nhiều, bước đi ngay ra ngoài.

Thẳng đến khi Ân Tịch đóng cửa lại, cảm giác được bước chân của cô dần dần biến mất, ánh mắt Hạ Vũ mới từ từ dâng lên một tầng sương mù.

“Hạ Vũ, vì sao cô phải ngốc như vậy?” Trần Hân đi đến trước mắt của cô, ánh mắt như thế nào cũng không nguyện ý rời khỏi cô, lòng đau lại càng thêm đau.

“Trần Hân, tha cho Ân Tịch đi!” Thanh âm của Hạ Vũ đích tuy rằng nhỏ, nhưng lại gần từng tiếng nên rất có lực.

“Vì sao lại nói như vậy?” Trần Hân cực lực làm cho ngữ khí của mình có vẻ bình tĩnh, che giấu bối rối nội trong lòng.

“Nếu anh không từng nghĩ muốn gây thương tổn cho Ân Tịch, vậy vì cái gì anh không dám nhìn tôi?” Ánh mắt Hạ Vũ nhìn chằm chằm hân, trong lòng ề ầm đau, vì cái gì phải muốn trả thù như vậy? Yêu một người không phải trả thù và chiếm giữ, mà là làm cho người đó hạnh phúc và vui vẻ.

“Hạ Vũ, cô nghĩ nhiều quá, vì sao tôi lại muốn đã thương Ân Tịch chứ? Cô nói như vậy, tôi thực rất khó hiểu.” Hân vẫn là không muốn thừa nhận, không muốn để cho cô cảm thấy lòng hân xấu xa đến như thế.

Nhìn thấy hân không muốn chủ động thừa nhận, lòng Hạ Vũ giống như tan thành cái bụi vậy, đau đớn không chịu nổi.

“Trần Hân, tôi là người nhà họ Hạ, anh cả của tôi là Hạ Thiên Triệu, mấy ngày hôm trước, tôi nhờ anh ấy tìm người điều tra anh.”

Trần Hân mở to hai mắt nhìn, không thể ngờ mà nhìn cô gái trước mặt, vẻ ngoài nhu nhược, cư nhiên cất giấu trái tim nguội lạnh đến vậy.

“Thực xin lỗi, tôi chỉ là không muốn Ân Tịch bị thương tổn, cho nên tôi mới điều tra anh!” đúng vậy, ai cũng không nguyện ý chấp nhận chuyện bị lên điều tra. Huống chi, người đàn ông trước mặt này cùng với người trong trái tim cô có mối quan hệ mật thiết như vậy.

Trần Hân hơi hơi nhắm lại mắt, cái gì cần đến thì sẽ phải đến, tóm lại bọn họ vẫn phải đối mặt!

“Những chuyện cô đã biết cô còn muốn nói cái gì? Chuyện gì cô còn muốn biết. Tôi sẽ nói cho cô.” Thanh âm của hân tuy rằng có chút lạnh lùng, nhưng là ngữ khí vẫn lộ ra một chút ôn nhu.

“Anh và Trần Thuật là anh em sinh đôi, tôi muốn biết, không phải là anh kết tội Ân Tịch đã gây ra cái chết của Trần Thuật chứ?” Cô nâng tầm mắt lên, nhìn thấu vào mắt hân, cô có thể nhìn thấy rõ ràng hình ảnh của mình.

“Tôi thừa nhận, tôi nhìn lên nhật ký của em trai, tôi đã biết cô gái tên là Hứa Ân Tịch này, Trần Thuật tuy rằng không phải do Ân Tịch hại, nhưng cô ta chính là hung thủ gián tiếp, nếu Trần Thuật không phải vì cô ta, căn bản nó sẽ không lên máy bay và gặp rủi ro, càng có thể nói ngay từ đầu nó sẽ không chọn họ ngành đạo diễn, vận mệnh của nó, tất cả đều có thể viết lại.” Tựa hồ hân không thể chấp nhận chuyện Trần Thuật chết là một chuyện ngoài ý muốn.

“Sau đó anh lên chuyển sang học ngành đạo diễn, sự thật lại chứng minh, về phương diện này anh so với Trần Thuật càng có tài năng thiên phú, mà anh cũng từ từ yêu nghề đạo diễn, thích quay những gì mình muốn quay.”

“Đúng vậy, tôi chưa từng có nghĩ tới thì ra tôi còn có tài trời cho về phương diện này, ngay sau khi bước chân vào ngành này, tôi đã phát hiện tôi trầm mê chụp diễn cùng viết kịch bản.” Trần Hân đối với điều này không chút nào che giấu, trong mắt đều lộ ra sự hưng phấn.

“Khi anh học xong, anh về thành phố K, nghĩ muốn thu hút sự chú ý của chúng tôi, thậm chí là khiến cho tôi phải chú ý, nếu như anh đã xem trộm nhật ký của Trần Thuật, anh nhất định biết tôi yêu Trần Thuật.” Thanh âm của Hạ Vũ lạnh nhạt mà lại cứng nhắc, cô có cảm giác mình đang bị một người đàn ông lợi dụng.

“Hạ Vũ, ban đầu có lẽ là như thế, nhưng sau này không phải như cô nghĩ.” Tựa hồ hân muốn giải thích, lại cảm thấy bối rối không thể giải thích được.

“Ồ trong buổi tiệc đêm hôm đó anh lướt qua tôi làm cho tôi đuổi theo anh, lại kẹp ở trong tập kịch bản bài thơ mà tôi yêu thích nhất, hết thấy những điều này, anh đều muốn thu hút sự chú ý của tôi, sau đó chúng ta gặp mặt, anh làm như cho tới bây giờ cũng chưa từng biết tôi, mà tôi lại ngốc nghếch nghĩ Trần Thuật vẫn còn sống, sợ tôi làm ảnh hưởng đến cuộc sống của anh ấy . . . tôi không sợ tôi không có được anh ấy, tôi chỉ cần nhìn thấy anh ấy tôi cũng đã rất vui vẻ rồi.”

Hạ Vũ không hiểu sao bản thân mình lại thương tâm như vậy, người cô yêu là Trần Thuật, nhưng mà khi cô biết được Trần Hân dùng cách như vậy để giải quyết vấn đề, tim cô vẫn không thể ngăn được mà đau đớn.

“Hạ Vũ, đối với những chuyện này tôi chỉ có thể nói một câu ‘thực xin lỗi’, nhưng tôi thề, ngay từ đầu tôi không có ý định thương tổn cô, thật sự.”

“Nhưng mà anh có biết hay không, hành vi ban đầu của anh, liên tục đã thương tổn tôi, bởi vì anh lợi dụng tôi để đến gần Ân Tịch, mà anh rõ ràng biết tôi yêu Trần Thuật.”

“Tôi chỉ là muốn biết Hứa Ân Tịch có cái gì tốt, đáng giá để Trần Thuật yêu cô ta như vậy, tiếng xấu của cô ta nhiều như thế, tuy rằng mỗi lần đều có quan truyền thông giải thích xử lý, nhưng là tôi không tin đó không phải là sự thật, tôi muốn vạch trần bộ mặt thật của cô ta.”

“Sau đó thì sao? Anh ở trên trường quay nhục nhã cô ấy, đến khi cô ấy diễn tốt anh không thể bối mớ được gì, anh sẽ làm thế nào? Anh nói hco tôi biết, tôi muốn anh thẳng thắn.” Hạ Vũ có chút ngẹn ngào, đáy mắt đau thương ngập sương mù.

Cô đang thử Trần Hân, cô muốn biết hân có nguyện ý thẳng thắn hay không, cô càng muốn biết, tại sao sau khi Trần Hân nhận được điện thoại lại liều mạng chạy đi như vậy, thậm chí không thèm để ý đến đèn đỏ nguy hiểm.

Hân nhìn thẳng vào mắt cô, lại nhẹ nhàng dời đi, một khi hân nói ra, có lẽ Hạ Vũ sẽ không tha thứ cho hân, nhưng nếu hân không nói, người Hạ gia điều tra ra, vậy thì cả đời này Hạ Vũ sẽ không bao giờ tha thứ cho hân.

“Tôi tiếp cuộc điện thoại kia là của người buôn ma túy.” Hân vẫn chọn nói ra, hân không nghĩ tới bản thân mình lại kích động như vậy, nếu không phải Hạ Vũ cứu hân, có lẽ cả đời này hân sẽ mãi mãi sai lầm.

Hạ Vũ gắt gao nắm chặt lấy ra trái giương, sắc mặt nháy mắt trắng bệch, cô thật không ngờ Trần Hân lại độc ác như vậy, vì trả thù một người, có thể không thèm để ý đến hậu quả gì.

“Tôi muốn cho cô ta hít ma túy, sự nghiệp cả đời của cô ta sẽ bị hủy, hình tượng sụp đổ, vinh viễn cũng không thể tiếp tục ở trong giới giải trí nữa, đây coi như là một loại bồi thường với Trần Thuật.” Hân lại lần nữa nhìn thẳng vào mắt Hạ Vũ, đợi sự trừng phạt của cô.

Rốt cuộc ức chế không được nữa, Hạ Vũ dùng toàn bộ khí lực còn sót lại cố gắng vung tay lên năm ngón tay in ở trên mặt Hạ Vũ, “Vi sao anh phải độc ác như vậy, anh có nghĩ tới anh làm như vậy sẽ gây ra hậu quả gì với Ân Tịch ahy không? Anh hủy sự nghiệp của cô ấy, anh lại hủy đi đường sống của cô ấy. Nếu Trần Thuật biết anh làm như vậy để bồi thường lại cho anh ấy, anh ấy chết cũng không nhắm mắt.”

Hạ Vũ nói tới đây có chút thở không nổi tức giận ảnh hưởng đến miệng vết thương đau đến không chịu được khê rên lên, ở một bên Trần Hân sợ tới mức run rẩy.

“Thực xin lỗi, Hạ Vũ trước hết em đừng nóng giận, nếu em lại có chuyện gì ngoài ý muốn, thật sự cả đời tôi cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.” Kỳ thật, khi Hạ Vũ liều mạng đẩy anh ra, trong nháy mắt kia anh biết chính mình đã sai lầm rồi.

“Trần Hân, bởi vì không tiếp xúc gần gũi với Ân Tịch, cho nên căn bản anh không biết là cuộc sống của cô ấy có biết bao nhiêu khổ sở, quan trọng hơn chính là, Trần Thuật yêu Ân Tịch. Anh từ nhật ký của anh ấy có thể cảm nhận được. Nếu anh cũng yêu thương Trần Thuật, anh nên tác thành cho nguyện vọng mà Trần Thuật chưa thể thực hiện, mà không phải lựa chọn phương thức trả thù này.”

Có lẽ ngay từ đầu, khi cô tiếp cận với Ân Tịch, cũng đã từng có tâm cơ. Cho nên lần đầu Ân Tịch gặp scandal kia, cô không có trực tiếp đến nhờ anh cả giúp đỡ mà là làm cho cô ấy dùng thân thể tới cùng Thân Từ Duệ trao đổi. Qua sự việc này, cô thật sự tự trách bản thân, càng là cùng Ân Tịch tiếp xúc lâu dần, cô càng là cảm thấy được chính mình lúc trước không nên như vậy.

“Anh đáp ứng em, anh sẽ chấm dứt ý nghĩ trả thù, sẽ dùng tâm tư của Trần Thuật để đi chăm lo cho Ân Tịch.” Lập tức anh phát hiện chính mình dùng từ ngữ không thỏa đáng, vội vàng nắm tay cô giải thích, “Đương nhiên em không nên hiểu lầm, anh không phải nói yêu cô ấy, mà là chỉ dùng hết sức mình đi giúp đỡ Ân Tịch, hoàn thành nguyện vọng của cô ấy.”

Hạ Vũ bị anh đột nhiên nắm tay, trong lòng dâng lên một trận cảm giác khác thường, không thích ứng nổi, muốn rút tay ra khỏi bàn tay to lớn của anh, mà Trần Hân lại gắt gao nắm lấy không muốn buông ra.

“Hạ Vũ, em có biết anh vì sao lại không nhìn thấy đèn đỏ không?” Thanh âm anh mang theo chút khàn khàn thản nhiên, bí mật này anh cũng chưa nói cho người nào biết.

Giọng nói của anh, làm cho cô đã quên phải đem tay của chính mình từ bàn tay to của anh rút ra, hai tròng mắt như nước, đột nhiên trở nên ôn nhu, cùng chờ đợi những điều anh sắp sửa nói tiếp.

“Mỗi lần qua đường lớn ở thành phố, anh thực sự sợ hãi, anh cũng không dám lái xe.” Ánh mắt anh giờ phút này sâu lắng như vậy, vừa là mang theo sự tin tưởng, sự tin tưởng này cũng là lần đầu tiên cô trông thấy.

“Khi qua đường, tôi nhìn thấy anh có chút do dự.” Cô nhỏ giọng đáp lại anh.

“Bởi vì anh bị mù màu đỏ và màu xanh, cũng không phân biệt được màu đỏ và màu xanh. Cho nên anh không dám lái xe, mỗi lần qua đường đều rất hoang mang”

“Anh. . .” Việc ngoài ý muốn này làm cho cô rất bất ngờ, mù màu đỏ và màu xanh lại còn có thể làm đạo diễn, việc này làm cho cô thực sự kinh ngạc.

“Hạ Vũ, anh bây giờ không dám cầu xin em tha thứ, nhưng là cho anh một cơ hội hối cải có được không?” Bàn tay anh thật nhanh nắm chặt lại, ánh mắt trở nên rất chân thành.

Đã nghe người xưa có nói qua, nguyện ý chân thành chính là có thể nhìn thấy trong mắt đối phương quả đúng không sai, người này quả thật để ý đến cô.

“Ai nói tôi sẽ cho anh cơ hội hối cải!” Cô bất giác dọa nạt, thanh âm vang lên, có chút mất tự nhiên mà muốn dời tầm mắt, đây là, bản năng hay vẫn là. . .

Trần Hân không để cho cô cơ hội, nâng hai má cô lên nhẹ nhàng mà hôn xuống, dùng tốc độ nhanh nhất mà hóa giải lo âu trong lòng anh.

Đứng ở ngoài cửa, Ân Tịch nghe được tất cả mọi chuyện, thực ra cô chỉ là muốn trở lại lấy áo khoác, thế nhưng không có nghĩ đến sẽ nghe được một màn kinh người này, Trần Hân ngay từ đầu là có tâm cơ như thế để tiếp cận cô và Hạ Vũ.

Đối với Trần Thuật, cô trước sau vẫn là áy náy, mà cô cũng không oán hận Trần Hân. Cô sẽ làm như cái gì cũng không biết. Trần Hân nguyện ý vì Hạ Vũ buông tất cả mọi điều này, cô tin tưởng hân, hân sẽ chăm sóc tốt cho Hạ Vũ.

Hạ Vũ có con đường riêng, so với cô buộc phải là diễn viên, con đường ấy càng vui vẻ hơn. Mất đi càng nhiều thứ, Ân Tịch cũng đặc biệt quý trọng mỗi một người bên mình, cô không muốn lại mất đi rồi mới hối hận.

Âm báo di động có tin nhắn mới, từ số 139 xa lạ phát ra một đồng icon biểu tình mặt khóc và ủy khuất: “Vi sao không để ý đến tôi? Vi sao không trả lời tin nhắn của tôi?”

Ân Tịch đọc tin nhắn, trầm nghĩ phản ứng này là: tin nhắn có phải có chút ái muội hay không?

Lúc này đây, ban đêm. Trong căn phòng đặc biệt của Thân Từ Kiều, đàn bà có thể tự do ra vào đã đổi thành Tề Tư Mục. Mà ả ta, được hân một lần lại

một lần dạy dỗ các loại trò chơi, trầm luân đến nỗi mê mẩn. À ta từ si mê Thân Từ Duệ dần dần chuyển thành si mê Thân Từ Kiều.

Có một loại đàn bà, chạy theo khoái cảm của thân thể còn hơn theo đuổi tình yêu tinh thần đã từng ăn sâu trong lòng. Tề Từ Mục chính là một ví dụ, cùng Thân Từ Kiều một lần lại một lần dẫn dắt, à ta mới biết được thân thể đàn bà có nhiều bí mật như vậy, có thể làm cho chính mình lên đỉnh ba lần nhưng vẫn ham muốn, đúng là quá vui vẻ . . .

À ta nằm nghiêng, Thân Từ Kiều dùng một sợi dây màu hồng trói chân cùng một bàn tay cô ta, mà cư nhiên thứ hấn cầm trong tay chính là dụng cụ “đồ chơi tình dục” của đàn ông. Nét cười ác ý trên mặt hấn dần dần lộ ra, đêm nay hấn muốn cho người đàn bà này hoàn toàn nghe lời hấn, đạt tới mọi thứ hấn muốn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Cô chính là một quân cờ

Trong gian phòng lớn, cả chiếc giường rộng đều được bao trùm bởi hơi thở ái muội nóng bỏng, xung quanh tản ra mùi nam nữ hỗn tạp.

“A. . . Từ Kiều, đừng có ngừng. . . Đừng có ngừng! . . !” Thanh âm của Tề Từ Mục giống như ở trên thiên đường lại giống như đến từ địa ngục. Hỗn loạn sinh từ luân phiên, cấp bách muốn giải phóng chính mình lại khẩn trương muốn càng nhiều tra tấn hơn nữa.

“Như thế này đã có thể khiến em hưng phấn như thế xem ra thật sự là một tiện dâm phụ.” Động tác trên tay hấn không hề máy may dừng lại. Dùng sức ở trên thân thể của à ta, càng kích thích điểm mẫn cảm của à.

“A, em muốn. . . Muốn. . . cho dù là dâm phụ cũng muốn. . .” Thân thể của hấn thực đã bao phủ toàn bộ lý trí của à. Cái gì tiện phụ, cái gì dâm nữ có thể làm cho à ra vui vẻ, có thể làm cho à ta sung sướng, thiết nghĩ những chuyện đó cũng không quan trọng.

Điều à ta muốn chính là thân thể đạt tới cực hạn, những chuyện đó không có gì quan trọng, à chỉ muốn thân thể lên đến cực hạn thôi.

“Có muốn nhanh hơn không?” thanh âm của hấn như ma quỷ mà vang lên bên tai à.

Ánh mắt à ta mơ màng lóe lên tia dục quang mãnh liệt. Miệng khô lưỡi nóng, cô ta dùng sức mà liếm môi. Hơi thở có phần bị nghẹn nhưng mà vẫn khoái hoạt.

Tay của à ôm chặt lấy cổ hấn, đói khát mà chờ hấn đáp lại.

“Có muốn nhiều người đến lấp chỗ trống của em hay không?” Tay hấn ở nơi phía dưới ẩm ướt nóng ẩm của à ra vào khi thì mãnh liệt, khi thì nhẹ nhàng.

À muốn gì đều phải nghe hấn, hấn nói cái gì à cũng đâu có dám không đồng ý đâu!

“Càng nhiều người, anh không ăn giám sao?” À khiêu khích, thanh âm vang lên quanh hấn, mà à lại có hứng chờ câu trả lời của hấn.

“Em muốn lên tiên, em phải nhanh lên, thành toàn cho em làm sao có thể gọi là ghen chứ, cao thủ tình trường gọi là trò chơi.” Hấn chỉ là đưa ra thứ trò chơi thứ nhất, mà điều hấn muốn chính là biến à ta hoàn toàn thành nô lệ tình dục của hấn. Có thể lợi dụng à, mọi thứ có được còn nhiều hơn chị của à, hấn là rất dễ khống chế.

“Em nghe lời anh. . . Anh muốn thế nào thì thế đó, còn muốn hỏi ý kiến người ta để làm chi!” Thanh âm câu à mang theo một cỗ thẹn thùng, trong lòng hờn dỗi lại vội vàng khát cầu.

Khát cầu của thân thể nói cho à biết, trò chơi kia là một loại cực hạn như thế nào, đây là trò chơi mà à đã từng tưởng tượng mà cũng khát cầu có thể chơi . . .

Hấn cười ác ý, như toan tính của hấn, à đàn bà này một khi học được hưởng thụ còn hơn chị của à ta, càng thêm tham luyến khát cầu, mà hấn, càng cần thêm tính chất lệ thuộc như vậy.

Hấn nhẹ nhàng mà bấm nút cao su giường, ánh đèn đỏ mập mờ sáng lên. . .

“Tới đây, uống nó đi.” Hấn mở ra ngăn kéo rồi cầm lấy một thứ đồ uống ở bên cạnh. Vẫn mang theo ý cười ác kia còn có chút mệnh lệnh.

“Đây là cái gì?” Ánh mắt tò mò, mà trong lòng à ta khát vọng đang không ngừng dâng trào.

“Uống nó đi, em sẽ biết nó là cái gì?”

Hấn cười thâm khuyển khích, đáng về ám muội mà dâm dăng. Không chờ để khi à ta uống, hấn tự mình cầm lấy ly đồ một ngụm vào miệng sau đó cúi

người rất nhanh mà tìm đến môi ả ta đồng thời mạnh mẽ chà sát trên mặt ả.

Từng đợt nguồn nhiệt trong miệng hân tràn vào miệng ả. Lặp đi lặp lại, mà ả ta đem từng giọt từng giọt toàn bộ nuốt xuống.

Rất nhanh, thân thể của ả bắt đầu phát nóng, một trận lại một trận lửa nóng từ trong cơ thể mà phát ra, ả kìm nén không được bắt đầu thờ gấp.

“... Kiều... Muốn... muốn...”

“Đừng nóng vội, tiểu dams phụ, lập tức sẽ tới rồi. Lập tức em sẽ biết cái gì chính là khoái hoạt thực sự.”

Khi ả ta lần nữa ngẩng đầu thì lại phát hiện bên mình có nhiều hơn một người đàn ông, ả ta chính là không nhận được mà lớn tiếng hét lên sợ hãi!

“Không phải nghĩ muốn chơi sao, sợ sao?” Tay hân không có ý tốt mà ở trên nơi đây đã của ả dùng sức mà nhào nặn, mang tới cho ả từng đợt cầu xin tha thứ.

“Từ bỏ... từ bỏ... không chịu nổi...”

“Như thế nào?” Nụ cười của hân càng thêm tà ác và méo mó.

“Không thích sao... Miệng nói không thích mà thân thể lại không tự chủ bắt đầu làm loạn. Giống như mời gọi bọn họ tới an ủi, gọi bọn họ tới xâm phạm.”

Ánh mắt hân ánh mắt nhìn về phía A Khôn ở bên cạnh, nghĩ đến hân hân là đã chuẩn bị sắp xếp ổn thỏa.

Đối với A Khôn mà nói, chơi đàn bà nhiều rồi, trò chơi cũng không ít. Ở bên cạnh Thân Từ Kiều nhiều năm như vậy, xét về tính hướng, hân cũng thực đã theo xu hướng biến thái. Thậm chí bọn họ trò chơi trai gái nào cũng đã nếm qua.

Ngay cả trai bao bọn hân cũng đã chơi vài lần, tra tấn nhưng lại mang đến cực hạn là lạc thú mà bọn hân theo đuổi, không quản có đắt tiền hay không.

Đã chơi cùng nhau rất lâu rồi, cả hai tựa như thật ăn ý, luật động có tiết tấu bắt đầu ở trong cơ thể Tề Từ Mục mà chạy nước rút.

Một trước một sau tấn công cùng lúc đến, ả ta suýt bị xé rách mà thét chói tai. Đây là thể nghiệm ả chưa bao giờ thử qua, quá điên cuồng. Hóa ra đàn bà còn có thể như vậy, trong thống khổ có sung sướng, đạt đến sung sướng cực hạn.

Ả cầu xin tha thứ, cái chính là càng thống khổ ả càng thêm hưng phấn.

Mỗi một đợt cao trào, ngắt rồi lại tỉnh, lại tiếp tục, lại ngắt...

Không nhớ rõ hôn mê bao nhiêu lần, không nhớ rõ hét lên bao lâu, lại càng không nhớ rõ quay cuồng run rẩy như thế nào bao nhiêu lần khi hân tiến vào thân thể ả. Ít nhiều ả cảm thấy được chính mình giống như chết đi sống lại, cảm giác đau đớn đi qua lại là một thứ cảm giác tuyệt vời khác.

Tình dục có thể làm cho thân thể cực hạn như thế đây vẫn là lần đầu tiên Tề Từ Mục vẫn là trải nghiệm, thậm chí không ngờ cùng lúc với hai gã đàn ông mình sẽ kích thích và hưng phấn như thế.

Vấn đề mà hai tên đàn ông càng không nghĩ tới chính là thân thể Tề Từ Mục thể nhưng có thể chịu đựng được trò hành hạ của họ. Luân phiên lần qua lần lại tựa như tình lực vô tận mà không có khiến ả mệt chết. Cứ nhiên lại làm cho ả một lần lại một lần mà hưng phấn cùng cao trào như vậy, thật là đồ chơi tuyệt diệu mấy trăm người mới có một.

Tề Từ Mục cuối cùng cũng tỉnh lại, thân thể muốn mềm nhũn ra, không hề có một tia sức lực. Nhưng là một chút cao trào kia vẫn còn lưu lại ở trong thân thể ả, tưởng tượng đến đó thân thể của ả liền không nhận được mà thấy phấn chấn.

Thân Từ Kiều châm một điếu thuốc, thỏa mãn mà nhẹ nhàng phun khói thổi tới mặt ả. Nhìn thấy vẻ vui sướng sau khi được thỏa mãn lộ ra của ả ta, hân nghĩ đến ả chơi thật sự rất vui vẻ.

Ả nằm ở bên giường, thỏa mãn mà tựa đầu lên bờ vai của hân. Người đàn ông này mang tới cho thân thể ả những trải nghiệm thật vui sướng, khiến cho ả không thể không bị thuyết phục. Từ khi cô trở thành người phụ nữ của hân, mỗi một loại trò chơi sẽ không lặp lại bao giờ. Hân khai phá những điểm bí mật ở thân thể ả, mỗi một điểm đều bị hân dạy dỗ mà trở nên vô cùng mãn cảm.

“Tĩnh rồi sao, tiểu dams phụ của tôi!” Hân biết rõ có một loại đàn bà, càng mắng ả, ả càng vui thích, Tề Từ Mục chính là loại đàn bà này.

“Đáng ghét, ai cho phép anh gọi người ta như vậy!” Một đôi bàn tay trắng ngần của ả dùng ở trước ngực hân, trong lòng lại một trận nhộn nhạo khó hiểu, bản thân đã trở nên thật sự hưng phấn.

“Nghe nói em ngày mốt có buổi ra mắt phim mới, đúng không?” Thân Từ Kiều chuyển sang đề tài công việc.

“Đúng vậy, người ta đã cố gắng rất nhiều, cuối cùng cũng đã đến ngày ra mắt, lần này em hi vọng em có thể nhận được giải thưởng, vượt qua con tiện nhân Hứa Ân Tịch kia.” ả dang tay mà đem nơi mềm mại của chính mình dán ở trước ngực hân, ả ta chính là muốn dùng thân thể này để trói buộc hân. Như vậy ả mới có thể cảm thấy được giá trị của chính mình.

“Vi sao nhất định phải vượt qua cô ta?” Thân Từ Kiều dường như đã biết rõ mà còn hỏi, mà đối với chuyện này hẳn lại vô cùng có hứng thú.

”Nếu không phải bởi vì nó, chị căn bản sẽ không chết, nếu không phải bởi vì nó, truyền thông của giới giải trí sẽ không đặt nó lên tâm điểm vượt mặt em.”

“Dù sao người ta chính là muốn thắng nó thôi, Từ Kiều.” Á trẻ môi, ôm lấy Thân Từ Kiều.

”Anh đồng ý với em, khẳng định sẽ giúp em tỏa sáng ở bộ phim này. Sau đó giải thưởng nữ diễn viên chính xuất sắc nhất của giả Kim Kê Bách Hoa năm nay sẽ chính là em.”

“Đến cuối cùng em muốn có bao nhiêu náo nhiệt sẽ có bấy nhiêu náo nhiệt. Hẳn phun ra một ngụm khói, bàn tay phủ lên cái đầu xinh đẹp của ả, trong mắt có chút đắm chiều.

“Ah, thật vậy sao, Từ Kiều? Anh thật là tốt quá, em thật yêu anh a! Yêu anh chết mất!” Nói xong ả cong cánh môi đỏ mọng không ngừng hôn lên môi hẳn, dùng sức mà mút vào.

“Được rồi, tiểu dâm phụ, buông tha cho anh đi, anh mệt muốn chết đi rồi!” Bây giờ hẳn đúng thật là không nghĩ đến một lần vừa mới mây mưa không nghĩ lại một lần nữa trải qua hung hăng tàn phá, không chừng sẽ tổn thương đến nguyên khí của hẳn.

“Ah, người ta căn bản là không có cái ý tứ kia nha, là anh nghĩ đến chuyện xấu rồi, khiến cho người ta cũng không được thư thái a!” Ngọt ngán chết người. Có nhiều thứ mà đàn bà không nói nhưng người khác vẫn hiểu.

Luôn luôn có thể theo cách mà phụ nữ không thích nói ra miệng.

“Em không phải còn muốn gả cho Thân Từ Duệ sao, lúc trước không phải đã đáp ứng anh sẽ đưa em thành chị dâu của anh sao!” Bàn tay hẳn không kìm được mà dùng sức xoa nắn bộ ngực đầy đặn của ả ta.

“Đáng ghét!” Á ngẩng đầu, đôi mắt quyến rũ như tơ. “So với hẳn, có anh là đủ rồi, em mới không cần gả cho hẳn đâu.”

Hiện tại với Tề Từ Mục mà nói Thân Từ Duệ căn bản là không thể thỏa mãn được ả. Mặc dù với cô hẳn cũng là rất lợi hại, là một người đàn ông có khả năng. Nhưng căn bản là hẳn không có hứng thú đối với thân thể của ả, không thỏa mãn được ham muốn mạnh mẽ của ả.

Thân Từ Kiều không giống với hẳn ta, hẳn có thể không ngừng kích thích dục vọng của ả, mang cho ả những cao trào bất tận. Hiện tại ả hoàn toàn đã hiểu rõ vì sao chị ả lại mê muội muốn gả cho hẳn. Đàn ông không chỉ có bộ dáng xuất chúng mà trọng yếu hơn là cần biết hưởng thụ cơ thể. Cùng nhau tạo ra sự sung sướng cho thân thể, điểm này không phải tên đàn ông nào cũng có thể làm được.

Cho nên so sánh ở góc độ nào đó, ả càng ngày càng mê luyến Thân Từ Kiều. Á một chút cũng không ngại chính mình và chị cùng quan hệ với hẳn. Thứ mà ả theo đuổi chính là khoái cảm nhục dục.

“Nếu anh muốn em gả cho Thân Từ Duệ thì sao?” Thân Từ Kiều nheo nửa con mắt mà nhìn về phía ả.

Ả ta nghe vậy, hai mắt liền mở lớn không thể tưởng tượng được, vẻ mặt ả là không rõ vì sao Thân Từ Kiều lại có ý tưởng kì quái như vậy.

“Từ Kiều, vì sao anh bỗng nhiên nghĩ đến sẽ gả em cho Thân Từ Duệ a?” Ngữ khí của ả hơi hơi mang theo chút hờn dỗi, bất luận là ai cũng không thích bị biến thành giống như đồ vật bị vứt đi.

“Đây không phải lúc trước anh hứa với em sao?” Thân Từ Kiều quay ra hỏi ngược lại.

“Nhưng mà lúc trước là lúc trước a, hiện tại là hiện tại thôi. Hiện tại người em yêu chính là anh nha, anh như thế nào có thể làm cho em gả cho hẳn chứ?” Á tuyệt đối không nghĩ muốn rời khỏi hẳn, người đàn ông này có năng lực làm cho ả vui vẻ như vậy, ả sẽ không ngốc mà để mất.

Thân Từ Kiều nghe xong dường như không nói gì, vẻ mặt người đàn bà bên cạnh giống như biến sắc. Mà hiện tại hẳn phải thuyết phục ả thành công gả cho Thân Từ Duệ, hẳn phải để ả ở bên cạnh giám sát nhất cử nhất động của hẳn.

“Nói như vậy, em có muốn vĩnh viễn theo anh ở cùng một chỗ không?”

“Đương nhiên là muốn, hiện tại con người em cả trái tim cũng là của anh, cả đời này đều là của anh!” chân của ả ta bò lên thắt lưng của hẳn, ám muội mà nói lời ngon ngọt.

“Em đã nghĩ như vậy, thì càng nên gả cho Thân Từ Duệ.”

“Vi sao?” Á lại một lần nữa tròn to đôi mắt đẹp.

“Em có muốn là chồng tương lai của em cho em trở thành công chúa hạnh phúc nhất trên thế giới không?” Hẳn bắt đầu nhồi vào đầu ả viễn cảnh tuyệt vời của một bản kế hoạch hư cấu.

“Đương nhiên muốn a, nói như vậy, em sẽ sinh cho anh thật nhiều tiểu hoàng tử và tiểu công chúa!” Đàn bà, chung quy là đánh không lại tâm cơ đàn ông

đặc biệt là đàn ông âm ngoan (âm hiểm và ngoan độc), mà Tề Tư Mục ngu ngốc, liền dùng cái ngu ngơ khờ dại đó mà nghĩ rằng Thân Từ Kiều yêu thân thể của ả ta giống như ả ta yêu thân thể của hắn vậy. (Đã đốt còn tỏ ra nguy hiểm, BT)

“Hiện tại đây chồng của em là anh bị Thân Từ Duệ chèn ép, cho nên anh cần em giả cho hắn, tùy thời gian giám thị hành động của hắn, rồi ghi chép cụ thể tất cả ra vào, báo cáo cho anh.”

Hắn bắt đầu cùng ả trao đổi, đến cuối cùng, rõ ràng ả càng thích hợp làm loại đàn bà này. Nhưng là nhất định phải làm cho ả cảm thấy được tất cả này đều đáng giá.

“Tư Mục, em phải tin tưởng anh, chỉ có đánh bại Thân Từ Duệ, chúng ta mới có thể quang minh chính đại cùng một chỗ trở thành Hoàng Từ trong mộng được ái mộ nhất thành phố K, mà anh, mất đi chị của em, không bao giờ. . . anh nghĩ muốn mất đi em nữa, hiểu chưa?”

“Anh thật là nghĩ như vậy sao?” ả vẫn là có chút nghi ngờ lưỒng lự. Đối với người đàn ông có dã tâm mà nói, ả vẫn là không dám hoàn toàn tin tưởng.

“Đương nhiên là thật, nếu anh lừa em, tuyệt đối sẽ bị sét đánh.” Hắn vươn tay chỉ thề, đây là lần đầu tiên hắn làm động tác nực cười như vậy. Hắn biết đàn bà thích cái hành động này, vĩnh viễn không sai, đặc biệt là ở trước mặt đàn bà tự cho mình là đúng.

“Được, em nghe lời anh, nhưng mà Thân Từ Kiều, nếu anh cuối cùng dám phản bội em, em nhất định sẽ khiến cho lời thề của anh trở thành sự thật.” ả xoay người một cái hung hăng mà ngồi ở trên lưng hắn, dùng sức bấm chặt lấy hai vai hắn.

Nếu hắn thật sự dám phản bội ả, vậy ả nhất định sẽ làm cho hắn chết rất thảm. So với dã tâm, so với độc ác, ả tuyệt đối không cho phép thất bại.

“Có em, trái ót nhỏ này, anh còn dám sao?” Tay hắn không do dự xoa hai bên ngực cao ngất của ả, dùng sức mà nhào nặn.

“Biết là tốt rồi, có cho anh cũng không dám!” tính tiểu thư và bá đạo của ả luôn luôn tại phút cuối vô tình mà lộ ra. Thân thể ả chậm chậm hạ xuống muốn tới gần nơi nóng cháy của hắn, cảm thụ càng nhiều thỏa mãn.

Mà tay hắn mạnh mẽ đem thân thể của ả kéo lên, cười xấu xa mà nhìn ả “Gấp như vậy, lại muốn rồi sao, em còn chưa ăn no hả?”

Ham muốn của người đàn bà này dường như so với hắn còn lớn hơn. Hắn thích đàn bà ham muốn mạnh mẽ nhưng hắn không thích đàn bà ham muốn so với hắn còn mạnh mẽ hơn. Kiểu như vậy sẽ làm cho hắn cảm thấy bị người đàn bà này điều khiển.

“Em chính là muốn làm một chết anh, như vậy anh cũng chỉ có thể mê luyện thân thể của em.” ả bá đạo mà ôm lấy thắt lưng hắn.

“Quả nhiên là trái ót nhỏ, được, anh chơi cùng em, không tin không đùa chết em!” Trong lời nói của hắn, khi ả nghe tới đều là giọng điệu sùng nịch, chỉ có hắn hiểu được cùng chơi với hắn kết quả là chính mình chết như thế nào cũng không biết.

Ả chủ động bò ở trên người hắn, muốn làm cho hơi thở ham muốn nam tính của hắn càng trở nên nồng đậm, giúp hắn đánh thức phản ứng thân thể hắn cũng là chuyện thường tình theo lý ả nên làm.

Môi của ả một lần lại một lần khẽ liếm lên da thịt hắn, chậm rãi chạm vào nơi mẫn cảm của hắn. ả tin tưởng chính mình hoàn toàn có đủ mị lực đem ham muốn của đàn ông nhen nhóm, thân thể đã cực lực di chuyển.

Ả tựa như không kiểm soát được, thân thể giống như vô tình được thúc giục, cảm giác mềm mại, môi là lướt phủ xuống.

Hắn từ từ bành trướng, người đàn bà này mỗi ngày lại mỗi ngày được dạy dỗ, càng ngày càng biết như thế nào khơi mào hứng thú của đàn ông.

Mà hắn, giờ phút này, nghĩ đến chủ yếu chính là bằng cách nào thông qua Tề Tư Mục, đem càng nhiều tiền tập trung cho đủ, mua thêm cổ phần. Hắn thực đã không thỏa mãn chỉ chiếm được 50% cổ phần Tề Thị. Hắn muốn chính là toàn bộ!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Hạnh phúc nhỏ bé đơn giản của Hạ Vũ

Ở Bệnh Viện

Hạ Vũ có chút nhàm chán lại nhìn lên trần nhà.

“Nhìn cái gì mà giống như bị ngốc vậy?” Trần Hân đi vào phòng bệnh thấy một cảnh này, nhin không được nghĩ muốn chọc ghẹo cô một chút.

“Đâu có chứ, anh mới là ngốc ỹ” Hạ Vũ có chút ngượng ngùng mà đỏ mặt, hạnh phúc dường như tới quá nhanh. Sự quan tâm cùng chăm sóc của Trần Hân đối với cô làm cho cô cảm thấy tất cả như trong mơ, thứ cảm giác này thực rất kì diệu.

“Tới đây, uống canh gà đi, uống nhiều một chút mới có thể sớm hồi phục.” Ngữ điệu của anh vẫn là thân thiết như vậy, làm cho cô dâng trào lên cảm giác cảm động. Nhưng là, chính là, chính là. . .

Trên gương mặt cô có phần ủy khuất, thật là có chút không tình nguyện.

“Lại làm sao vậy? Đại tiểu thư của tôi không vui sao?” Anh có ý tốt đem cả người cô hướng tới trước mặt mình, sau đó thâm tình chân thành mà thể hiện về yêu thương.

“Lại là canh gà. . .” Chỉ có trời biết, Hạ Vũ có bao nhiêu ủy khuất, cô căn bản là không thích ăn gà, cũng không có muốn uống canh gà, mà ánh mắt chờ đợi của Trần Hân, khiến cô luôn không thể cự tuyệt, chỉ còn cách dưới cái nhìn chăm chú của anh mà một ngụm lại một ngụm toàn bộ uống hết.

“Canh gà rất dinh dưỡng đó, em hiện tại cần bổ sung nhiều đồ bổ, thân thể gầy yếu đi nhiều, em xem em gầy như thế này, anh ôm đều chả có chút cảm giác gì.” Lời nói của anh có điểm đùa cợt, nhưng ngữ khí lại tràn ngập hạnh phúc.

Canh gà cũng rất thơm, chính là đối với gà rất ghét, làm cho dạ dày Hạ Vũ rất cuộc không nhịn được mà cuộn lên. Không được, cô phải nôn ra, cô rất cuộc nhịn không nổi nữa rồi.

Cô nhanh chóng chạy ra mở cửa toilet, bắt đầu nôn ra. Trần Hân sợ tới mức vội vàng chạy theo sau, vỗ vỗ lưng của cô lo lắng hỏi: “Em làm sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái hay không?”

Cô một bên nôn, một bên phát tay, ý bảo anh cô không có việc gì.

“Em đừng làm anh sợ, nói cho anh biết em có chỗ nào không thoải mái?” Trần Hân xoa xoa lưng của cô, lo âu hỏi.

Thấy cô không nói, Trần Hân muốn quay người chạy đi kêu y tá, lại bị Hạ Vũ giữ chặt một tay: “Cho em giấy.”

Anh lấy giấy ở bên cạnh không chút do dự giúp cô lau khô miệng vừa lưu lại một ít nước miếng: “Có phải ăn phải đồ hỏng không? Tại sao lại nôn dữ như vậy?”

Ánh mắt anh nhu tình như nước còn có hành động ôn nhu không ngờ kia, Hạ Vũ cảm thấy chính mình cũng sắp bị hòa tan rồi.

“Thực ra, thực ra. . .”

“Làm sao vậy? Muốn nói gì mà ấp a ập úng? Cảm động sao?” Anh có chút xấu xa mà nhìn cô, cô nhìn thẳng ánh mắt anh, đôi mắt trong veo cùng gương mặt tuấn tú.

“Mới không phải nha.” Cô nhẹ giọng mà hờn dỗi, đúng là nhỏ mọn mà: “Em không thể không uống canh gà sao?”

“Vì sao? Em không thích uống canh gà sao?”

Im lặng một hồi, “Em thích uống canh, nhưng là em không thích ăn gà, hơn nữa em đối với thịt gà có chút dị ứng.” Hạ Vũ rất cuộc cũng nói ra lý do của mình, ba ngày trước vẫn chịu khó uống là bởi vì cô không muốn nhìn thấy bộ dạng buồn bã của anh.

“Nha đầu ngốc, sao em lại ngốc như vậy hả? Không thích uống nên sớm nói cho anh biết, như vậy anh có thể đổi cái khác, vì sao phải ủy khuất chính mình còn uống những 3 ngày!” Ngữ khí cô mỗi lần uống canh vẫn còn cố gắng nhìn phía mình mỉm cười, anh liền không nhịn được mà đau lòng.

Anh dùng sức mà đem cô ôm vào trong ngực, bá đạo mà lãnh khốc nói: “Nếu về sau không thích uống thì phải nói cho anh biết, đối với mỗi một loại đồ ăn nào bị dị ứng nhất định phải nói cho anh biết. Còn nữa, về sau không được gượng ép chính mình để làm vui lòng người khác. Bất luận đó là ai cũng ko được, biết không?”

Cô cứ như vậy bị anh ôm ấp, gắt gao dùng sức. Cảm nhận được hành động của anh ngọt ngào mà bá đạo, có trời mới biết cô có bao nhiêu yêu thích sự bá đạo này. Bởi vì cô hiểu rõ đây là vì anh rất quan tâm đến cô.

“Trần Thuật, tuy rằng em biết người anh yêu là Ân Tịch, nhưng cảm ơn anh đã đem Trần Hân tới bên em. Có lẽ ngay từ đầu em đã nghĩ anh ấy là anh, nhưng trong giờ phút này Trần Hân ôm em, trái tim của em đập nhanh hơn, em bắt đầu hiểu được, ngoài anh ra em còn có thể yêu một người khác!”

Hạ Vũ nghĩ thầm trong lòng nhẹ nhàng mà nói với Trần Thuật cũng là nói với chính mình. Hiện tại cô đã hiểu được, thì ra yêu và được yêu là giản đơn như vậy, lại là hạnh phúc như thế.

Quá trình quay bộ phim này, là quãng thời gian Hạ Vũ được đắm chìm trong hạnh phúc. Ngày ngày được Trần Hân tràn đầy yêu thương, cùng Trần Hân ở chung, mỗi một chi tiết nhỏ đều làm cho bọn họ thấy hài lòng như thế. Nguyên lai chỉ cần có tình yêu, bất luận làm cái gì đều thấy vui vẻ. Cho dù là hai người cùng nhau uống một chén canh chua hay đắng, cũng đều thấy hạnh phúc dâng trào toàn thân.

Ân Tịch cũng dường như có một quãng thời gian thật sự yên tĩnh. Số điện thoại 139 xa lạ mỗi ngày đều nhắn tin đến an ủi. Hoặc hỏi thăm đơn giản hoặc có ý gây sự hoặc khôi hài, giống như mỗi một đoạn tin đều đơn giản vì cô vui vẻ mà vui vẻ, vì cô u sầu mà u sầu.

Hận thù của Ân Tịch cùng Trần hân bởi vì sự có mặt của Hạ Vũ, cùng khuyên giải của cô ấy, hai người không còn khúc mắc trong lòng, cảnh quay cũng

là theo đó mà có phần ăn ý hơn. Kỹ năng diễn xuất của Ân Tịch cũng được mọi người khen ngợi và Trần Hân thừa nhận.

Trần Hân không thể không thừa nhận, Ân Tịch cô có vẻ đẹp đặc biệt cùng ý vị, trách sao Trần Thuật si mê cô như vậy. Thế nhưng anh không giống như Trần Thuật, trong lòng anh có Hạ Vũ nên sẽ thấy dung nhan cô không khác gì những người phụ nữ khác.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Gặp lại nhau trong hôn lễ của Hạ Thiên Triệu

Hôn lễ của Hạ Thiên Triệu được chọn vào một ngày tiết trời nắng ấm. Mà hẳn mỗi một lần kết hôn đều tổ chức long trọng như vậy, lần thứ chín cũng như trước không ngoại lệ.

Lúc này đây, hẳn không lựa chọn giáo đường mà là bãi cỏ, nhưng là hết thảy những cái gì nên có vẫn là có đủ.

Bãi cỏ dường như bất tận không nhìn thấy điểm cuối, người có uy tín danh dự ở thành phố F không thể không có mặt. Mặc kệ hẳn kết hôn lần thứ mấy, chỉ cần hẳn mời, tất cả đều sẽ đến.

Băng vải nhiều màu nhẹ nhàng trải thẳng trên bãi cỏ. Tên của Hạ Thiên Triệu cùng vợ thứ chín Kily (Hồ Lan) tràn ngập mọi nơi, dường như chúng cũng như hạnh phúc tung cánh, muốn có được tất cả của nhau, bao gồm cả tự do.

Sắc mặt chú rể không có vẻ vui sướng, ngược lại hiện vài phần phẫn nộ cùng bất mãn. Trong đám người này, cư nhiên hẳn không tìm thấy cô gái thật đáng chết kia, thời điểm mấu chốt mà cô ta lại không ở đây.

Đôi lông mày của hẳn gần như nhíu lại một chỗ, rất khó tưởng tượng hình tượng một người đàn ông lãnh huyết vô tình này tức giận đến như thế. Giết người cũng không chớp mắt, cư nhiên lại bị đàn bà làm cho tức giận đến thế, có lẽ này tất cả đều là hẳn tự chuốc lấy.

“Ông xã thân yêu, em tìm anh thật vất vả a!” Một thanh âm trong trẻo thẹn thùng vang lên bên tai hẳn. Hôm nay hẳn làm chú rể của người này, đây là vợ thứ chín của hẳn Hồ Lan.

“Tìm anh sao? Có chuyện gì không?” Ngờ khí vẫn là lạnh băng như vậy, một tia sùng ái cũng đều không có. Mà hẳn cư nhiên cũng có thể tự nhiên như vậy. Nhìn chú rể như hẳn, giống như kết hôn hay không kết hôn đều là như nhau.

“Người ta tìm không thấy anh a, trong lòng hoảng hốt thôi. Bất quá tìm được anh rồi, em liền an tâm, cảm thấy thực hạnh phúc!” Tay của cô nhanh chóng mà kéo cánh tay hẳn, sợ một khi không cẩn thận cô sẽ mất đi chú rể của mình. Người đàn ông này tuy rằng kết hôn nhiều lần, nhưng là cô thực rất yêu thương hẳn. Huống chi giá trị của người đàn ông này là cô vĩnh viễn đều không thể nhìn thấu.

“Lập tức sẽ cử hành nghi thức” Thấy vẻ lo lắng làm nũng của cô gái này, hẳn là không thể kiên nhẫn.

“Người ta lập tức sẽ là vợ của anh, tưởng tượng hạnh phúc tới nhanh như vậy, khẳng định sẽ có một chút hoảng hốt thôi.”

Biểu hiện của cô vô cùng nhu tình tuyệt không có chút buồn bực. Chỉ cần có thể trở thành vợ của hẳn, ủy khuất nhỏ nhỏ này cô hoàn toàn có thể chấp nhận.

“Được rồi, em tới bên kia trước chờ anh đi, anh đi tìm Từ Duệ.” ngờ khí của hẳn vẫn là lạnh lẽo như trước.

Cô gái đứng bên cạnh này, cô ta có nói cái gì hẳn cũng đều cảm thấy vô nghĩa, thậm chí ngay cả một câu nói nhỏ nhỏ an ủi cũng không nguyện ý bỏ thí. Mà cái cô gái này, sắp là vợ thứ chín của hẳn.

Không thể tưởng tượng được, hẳn sẽ phải đối mặt với cuộc sống nhàm chán như thế nào. Thậm chí cô gái này lại là đáng thương như thế, có giống như bà vợ thứ tám của hẳn không?

Không có thương tiếc, hẳn gỡ bàn tay cô trên cánh tay mình, thậm chí ngay cả đầu cũng không ngoảnh lại tức rời khỏi Hồ Lan. Hoàn toàn không xem cô là vợ tương lai, ngay cả bạn gái cũng không bằng.

Chẳng lẽ tương lai trở thành người phụ nữ của Hạ Thiên Triệu đều phải nhận đối xử như thế này sao?

Ân Tịch ngồi ở bên trong xe, phía sau cô là Hạ Vũ và Trần Hân. Bởi vì Trần hẳn bị mù màu đỏ và màu xanh cho nên hẳn cho tới bây giờ đều là có lái xe riêng.

Thình thoảng liếc nhìn kính chiếu hậu, cô có thể thấy Hạ Vũ và Trần Hân nhìn nhau ngọt ngào mỉm cười. Trong mắt hai người đều là nhu tình mật ý, trong thế giới của tình yêu dường như trong mắt của họ chỉ có đối phương mà thôi.

Ân Tịch cảm thấy vui vẻ thay Hạ Vũ, so với bất kỳ cái gì, thì việc tìm được người đàn ông yêu thương mình chính là điều hạnh phúc nhất.

“Anh trai của em thực sự lấy vợ thứ chín sao?” Trần Hân dường như vẫn không tin. Hân ở nước ngoài trở về thời gian dù sao cũng không dài, Hạ gia theo hân biết cũng không chỉ là hắc bang có thể lực, thậm chí còn là một tập đoàn kinh tế.

“Đúng vậy, em đã gặp chị dâu kia rồi, khẳng định không tới ba tháng anh ấy sẽ ly hôn.” Hạ Vũ có chút vui vẻ khi người khác gặp họa mà nói, dường như tất cả mọi người đều có thể đoán được.

“Em vì sao lại nghĩ thế? Sao lại có ý nghĩ kì quái tới như vậy?” Trần Hân dường như càng thêm kinh ngạc, anh trai cô kết hôn, cô có thái độ bình thản, ngược lại lấy việc họ ly hôn làm vui vẻ. Đây đến tốt cùng là cái gì, được một gia đình như vậy nuôi dưỡng, Hạ Vũ gặp rất nhiều phiền toái có phải hay không?

“Anh trai em tuy rằng cưới rất nhiều vợ, nhưng anh ấy một người cũng không yêu. Mặc kệ là chết hay bị điên, cho dù mất tích cũng không thể trói buộc được anh ấy.” Trong mắt cô có chút cô đơn, Hạ Thiên Triệu là người mà ai cũng biết là kẻ đệ nhất bạc tình.

Càng là người bạc tình, một khi động tâm, hoặc là cô gái kia rất may mắn, hoặc là cô gái kia gặp đại nạn bị người đàn ông vô tình yêu mến. Đó là một việc đáng sợ, là chuyện vừa đáng thương nhưng cũng là may mắn.

“Nghe em nói như vậy, khiến cho anh cảm thấy căng thẳng. Nếu anh không làm hài lòng anh cả, có phải hay không anh liền không thể cưới em?” Trần Hân và Hạ Vũ đều giống nhau, chuyện riêng tư đều đơn thuần mà lại rất cố chấp như trẻ con.

“Này thôi nha, nói vớ vẩn! Nhìn biểu hiện của anh kia !” Cô có chút đắc ý nhìn anh cười xấu xa, Đến thời điểm thích hợp lại khiến cho hân có chút khản trương.

Ân Tịch nghe hai người nói chuyện, trong lòng cũng bỗng nhiên cảm thấy ngọt ngào.

Rất cực Hạ Thiên Triệu là loại đàn ông như thế nào, theo như lời Hạ Vũ nói, là một người đàn ông vô tình đến cực điểm sao?

Vợ không phải người làm cho hân động tâm, mà hân lại cho 8 người vợ một giấc mộng ảo, ít nhất đã từng cho bọn họ một danh phận. Đối với phụ nữ mà nói, danh phận hôn nhân hơn hân là lời nói ngọt ngào đầu lưỡi.

Một người bằng lòng mang đến cho họ tất cả vật chất, lại chỉ duy nhất không thể có tình yêu, người đàn ông này đối với tình yêu hân hân là kẻ bạc tình.

Cô vốn không muốn tham gia hôn lễ xa hoa này, bởi vì ở hôn lễ này sẽ có thể gặp mặt rất nhiều người khiến cô xấu hổ, ví dụ như Thân Tử Duệ, người nhà Trữ gia, có lẽ còn có người nhà Tề gia.

Hạ Vũ lại nói với cô, phàm là người được Hạ Thiên Triệu mời, nhất định phải tới, nếu không hậu quả. . . Hạ Vũ chỉ là lưu cho cô một nụ cười ý tứ sâu xa.

Hạ Vũ không để cho Ân Tịch cự tuyệt liền bỏ sung mà nhắc tới Hứa Tiểu Ưc, nếu không Ân Tịch cô khẳng định sẽ không bởi vì bị mời mà sẽ đi.

Nhưng nếu nói đến Hạ Thiên Triệu đã cứu Hứa Tiểu Ưc, vì phần ân tình này Ân Tịch tuyệt đối sẽ tới tham dự, sự thật quả đúng như thế.

Có rất nhiều xe thể thao xa hoa đều cùng chạy về một hướng. Khu trang viên này quả là một nơi mộng ảo và lãng mạn ở thành phố F. Nơi này hoa cỏ trang trí cho đám cưới, ở Trung Quốc là xa hoa nhất.

Bạn gái bên người Thân Tử Duệ có khuôn mặt yếu ớt nhưng vô cùng xinh đẹp. Đôi mắt sáng ngời, lộ ra tia ưu thương nhưng vẫn tỏa sáng, thần thái không chút suy giảm, đó quả thực là một đôi mắt kì lạ.

“Tư Duệ, cảm ơn anh hôm nay bằng lòng mang em đi theo làm bạn gái anh, bằng không em cũng không biết làm sao bây giờ.”

Giọng nói của cô luôn luôn nhu nhược như thế, luôn là đóa hoa được bảo vệ trong nhà kính.

“Trữ Hạ, vui vẻ một chút, đừng như vậy nữa lại gầy đi đó.” Giọng nói của hân mang theo một tia thân thiết, nhìn thấy cô gầy như vậy, hân thật tâm không đành lòng. Cô là em gái của Trữ Dịch, hân biết rõ Trữ Dịch ra đi có bao nhiêu đã kích, tổn thương đến cô. Nhưng là chuyện quá khứ chỉ có thể là quá khứ, cô nhất định phải học cách chấp nhận cuộc sống mới.

“Anh Tư Duệ, kỳ thật ở bên cạnh anh em cũng rất vui vẻ, làm việc gì cũng đều rất vui.” Cô nhẹ giọng mà nói, sau đó lại len lén nhìn phản ứng của hân.

Mà biểu tình của hân vẫn lạnh lẽo như băng, dường như vĩnh viễn không thay đổi.

“Em có thể giống như trước đây gọi anh là anh trai, anh sẽ rất vui. Về sau có gì đó không vui nói cho anh biết.” Hân thật sự hi vọng, Trữ Hạ có thể buông xuống ý nghĩ muốn lấy hân làm chồng, hân chỉ có thể chấp nhận bọn họ chỉ giống như tình cảm anh em.

Căn bản là Trữ Hạ muốn gọi lên một chút kỉ niệm tốt đẹp, lại làm cho Tư Duệ trực tiếp nói với cô, trong thâm tâm hân luôn coi cô là em gái, bất kể cô đã biết rõ nhưng là mỗi một lần nghe được hân trả lời như vậy, cô cảm thấy được chính mình lại một lần nữa bị tổn thương.

“Ừm, về sau có gì không vui, em nhất định sẽ tìm anh Tư Duệ. Anh nhất định phải giống như anh hai với em, không được cảm thấy em phiền hà, không kiên nhẫn.”

Cô cố gắng làm cho chính mình cười, cho dù là em gái, cô cũng muốn ở lại bên cạnh Tử Duệ. Một ngày nào đó cô muốn hắn thay đổi, hắn sẽ chấp nhận cô, hơn nữa yêu thương cô.

Hai chiếc xe thể thao cùng lúc tiến vào gara, cách cửa kính xe, người phía bên ngoài nhìn không thấy người bên trong, Hạ Vũ nắm tay Trần Hân bước xuống, Ân Tịch lập tức cũng bước theo.

Cửa xe đóng lại, khoảnh khắc cô ngược mắt lên, đó là tình huống ngoài ý muốn, lại khiến cô bối rối như vậy, cô lập tức phải đối diện với đôi mắt lạnh đậm, lạnh lùng của hắn.

Thời gian dài như vậy, cô thật sự nghĩ đến cô đã quên người đàn ông này, người từng gây cho cô bao nhiêu thương tổn cùng âm áp. Thời khắc gặp lại này, tất cả chuyện cũ rất nhanh mà tái diễn trong trí não của cô, một màn lại một màn.

Thân Tử Duệ dường như cũng có chút kinh ngạc, nhưng có vẻ lại là chuyện trong dự kiến. Cái chính là không ngờ bọn họ gặp nhau trong hoàn cảnh bối rối như thế này.

Ánh mắt của cô nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, sắc mặt nháy mắt có chút mất tự nhiên. Dường như có rất nhiều rất nhiều cách trở khiến cho bọn họ không thể thoải mái mà nhìn nhau. Cô giống như trốn chạy mà quay đầu đi chỗ khác.

Hành động nhìn như vô tình lại như cố ý tránh né này đã bị Hạ Vũ trông thấy, ánh mắt vẫn nhìn theo hướng cũ.

“Anh Tử Duệ!” Giọng nữ yếu điệu, ở thời khắc im lặng này, có vẻ đặc biệt treo treo và ái muội.

Dường như thật không ngờ rằng, Thân Tử Duệ lại cùng ở chung một chỗ với Trữ Hạ.

Ân Tịch lại một lần không thể kiềm chế mà quay đầu lại chỗ, thấy nụ cười thân nhiên của cô gái kéo cánh tay hắn, mỉa mai như hoa. Liếc qua bọn họ là xứng đôi như vậy. Trai anh tuấn, nữ thanh tú xinh đẹp, gia thế bối cảnh tương đồng, dường như không hề có điểm không hòa hợp nào.

Hạ Vũ đi tới, kéo tay Ân Tịch: “Chúng ta khẩn trương lên đi, bằng không anh trai của mình thấy lâu, khẳng định sẽ nhanh tìm tới mình mất.”

Trần Hân tựa hồ có phần như lạc trong sương mù, đột nhiên đã bị Hạ Vũ ném lại phía sau, trấn tĩnh lại tinh thần mới phát hiện hai cô gái đã đi tới phía trước, hắn chỉ có thể bước nhanh lên phía trước đuổi theo.

Trữ Hạ nắm cánh tay hắn, càng thêm kẻ sát hơn, càng trở nên thân mật hơn. Nhìn đến Hứa Ân Tịch vô tình nhìn thấy hai người thân mật như thế ở một chỗ, cô có một cảm giác tự hào mà vui sướng thắng lợi.

Sắc mặt Thân Tử Duệ vẫn lạnh băng như trước, ánh mắt chột lóe lên một tia đau khổ. Hắn nói cho chính mình, ánh mắt trốn tránh của cô đã nói cho hắn biết. Cô không muốn gặp mặt hắn, cũng sẽ không muốn đối diện với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Bởi vì cô ta?

Ân Tịch làm thế nào đi đến bãi cỏ, hoàn cảnh xung quanh đang thế nào, cô thực sự đã không có chút ấn tượng gì, bản thân cô như một con ngựa thoát cương, không thể đem suy nghĩ quay trở về. Đầu óc rối loạn, suy nghĩ quẩn quanh đã khiến cô sắp điên mất, cô muốn trốn đi đâu đó: “Hạ Vũ, mình có chút đói bụng, mình đi sang bên kia kiếm cái gì đó để ăn.” Cô miễn cưỡng nở nụ cười, lấy cớ này để trốn đi, ít nhất sẽ không phải cố gắng nữa.

“Mình cùng đi với cậu!” Hạ Vũ theo bản năng trả lời, trực giác nói cho cô biết lúc này cô phải ở cùng cô ấy, không thể để cho cô ấy thấy mọi người đang xa cách cô ấy

“Không cần, mình muốn im lặng một hồi, cậu đi cùng Trần Hân đi, mình không sao đâu.” Vì không muốn cô ấy buồn, Ân Tịch trực tiếp đáp lại, để có thể cự tuyệt Hạ Vũ, cô chỉ có một cách này mà thôi.

Hạ Vũ nhìn thấy bóng dáng cô đơn của cô, lòng có chút chua xót, cô biết cô ấy cần tĩnh lặng, chính là thấy cô ấy khổ sở, cô vẫn không khỏi đau lòng.

Mà một nơi khác, anh cả cùng với Thân Tử Duệ và Trữ Hạ đang vui vẻ nói chuyện, có lẽ bản thân cô ấy chính là muốn trốn chạy khỏi tầm mắt của hắn.

Trên bãi cỏ cái gì cũng đều có, đồ trang trí màu trắng cùng với mặt cỏ xanh biếc, nhìn qua vô cùng tươi mát, Ân Tịch tùy ý cầm một cái đĩa lấy thêm dụng cụ ăn, tùy ý chọn một vài thứ . . .

Trong đám người, luôn luôn có một đôi mắt cũng có thể là nhiều hơn vẫn chú ý cô, mặc kệ là nơi cô đứng có xa lắm không.

Bánh ngọt màu xanh biếc nhìn qua đã thấy rất đáng yêu, Ân Tịch cầm đĩa ăn từng miếng nhỏ, về phần bên cạnh có ai hay không, cô không có lòng dạ nào mà bận tâm, hai mắt có vẻ si ngốc mà chuyên chú nhìn đĩa thức ăn.

Tựa như có thứ gì đó va vào người cô, trượt qua vai cô và thẳng vào cánh tay, nhưng không phải là va mà là hung hăng dùng sức mà đâm vào.

“A . . .” Thân thể của cô giật mình phản ứng lại, nhin không được hết ra tiếng.

“Là ai vậy, sao lại đùa ác như thế?” Khi cô ngẩng đầu lên, ngay lập tức đối diện với một cặp mắt vô cùng sắc bén.

“Thế nào? Không nghĩ tới sẽ gặp tao ở đây sao?” Thanh âm của ả ta rất nhẹ, chiếc đĩa trên tay ả ta trước sau như một thẳng mu bàn tay cô mà đâm vào trong da thịt cô.

“Rút ra mau nếu không cô sẽ không được yên đâu.” Ân Tịch không có biểu tình gì, đối với cô gái này, cô không có chút cảm tình nào, nếu có cũng chỉ là chán ghét.

“Ha ha, không được yên, Hứa Ân Tịch, mày cho rằng hiện tại mày có đủ tư cách để tranh giành với tao sao?” Lời của ả ta nửa châm chọc nửa kiêu ngạo, hận ý trong mắt cô ngày càng nồng đậm, cô hung hăng nhìn ả ta, “Nói cho mày biết, tranh giành với tao, mày không xứng, từ đầu đến giờ cũng chỉ có hai chị em chúng mày tự mình tranh giành, nếu không buông tay tao sẽ không khách khí.” Ân Tịch lại một lần nữa cảnh cáo ả, từ nhỏ cô đã bị bọn chúng khi dễ, cô còn nhỏ, vì mẹ, cô cam chịu số phận, nhưng là hiện tại cô không muốn tiếp tục bị ức hiếp nữa, cho dù bọn họ có cùng người cha với cô, nhưng lại không khác gì là kẻ thù.

“Mày mà cũng xứng cảnh cáo tao?” ả ta không chút do dự dùng sức mà đâm xuống.

Ân Tịch thấy ả ta không có ý định buông tay, thuận tay cầm lấy đĩa bánh ngọt bên cạnh ném thẳng vào mặt ả ta

Một bàn tay rắn chắc bóp chặt lấy bàn tay Tề Tư Mục, thanh âm băng lãnh: “Tôi đây xứng hay không xứng?”

“Từ Duệ” Tề Tư Mục nhìn hấn, không biết hấn đã đến gần từ lúc nào, khuôn mặt kia vẫn là anh tuấn mê người như vậy.

“Buông cô ấy ra.” Chỉ bốn chữ, tràn ngập mệnh lệnh không cho kẻ khác có tia kháng cự.

“Từ Duệ, anh đừng để ả ta lừa gạt, ả ta là con đàn bà đề tiện, ả ta hại chết chị gái của em, ả ta hại chết chị gái của em . . .” Nói xong mắt ả ta đã bắt đầu đỏ lên, nước mắt chậm rãi rớt xuống, ở trước mặt đàn ông phải luôn tỏ vẻ yếu ớt, vĩnh viễn không bao giờ là kẻ làm sai, đây là đạo lý mà ả đã ngộ ra được.

“Tôi nói buông cô ấy ra!” Thậm chí hấn không muốn liếc nhìn ả một cái, lòng của cô gái này như thế nào, hấn không buồn quan tâm.

“Từ Duệ, anh . . . anh sao có thể như vậy, anh thay đổi. . .” ả ta lại bắt đầu khóc lóc kể lể, nhìn đôi mắt ngập lệ của ả ta Thân Từ Duệ tức giận ngút trời, dưới ánh mắt của hấn, tay của ả ta chậm rãi buông ra, Thân Từ Duệ tựa như một con sói muốn ăn thịt người, làm cho ả sợ hãi.

Đĩa ăn lại lần nữa cầm về tay ả, Thân Từ Duệ lần nữa lưu lại cho Tề Tư Mục ánh mắt ngoan độc, hấn thật không thể ngờ được, người con gái mà mình vất vả tìm bốn năm cứ nhiên lại độc ác, ngoan độc như vậy.

“Đừng động đây!” câu nói này của hấn tuy là rất bá đạo nhưng cũng cực ôn nhu, hấn cầm lấy bàn tay của Ân Tịch, kéo lên miệng, khề thôi.

“Đừng lộn xộn, kiên nhẫn một chút.” Lại là một chuỗi ám áp tràn ngập sự quan tâm, chính là vì sao cô lại không dám đối mặt.

Cô nhắm mắt lại, không dám quay đầu hướng về phía hấn.

Khi chiếc đĩa ăn rút ra, máu trên mu bàn tay cô cũng từ từ chảy ra, hấn nhìn thấy màu máu đỏ tươi, nhin không được đau đớn, lại tự trách mình, lẽ ra hấn phải phát hiện ra sớm hơn một chút chứ.

Kìm lòng không được, không có gì báo trước, hấn kéo vết thương trên tay của cô lại gần, tựa như một làn gió nhẹ nhàng, từ từ len lỏi vào trái tim của cô, chính là tay cô vẫn vô thức mà rút về.

Tề Tư Mục lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt săn sóc của người đàn ông tên Thân Từ Duệ này, ánh mắt vô tình lộ ra sự quan tâm khiến cho ả ra đó kị muốn phát điên.

ả đang tự kiềm nén chính mình, nhưng mà phần nộ bùng nổ vượt qua sự khống chế của ả, ả ta tựa như kẻ điên, cầm lấy đĩa bánh ngọt bên cạnh hướng đầu Ân Tịch mà ném tới.

Đột nhiên bị công kích, không ai có thể dự đoán được, Ân Tịch lại bất ngờ hét lên một tiếng, một tiếng này khiến cho rất nhiều người chú ý, chỉ thấy cả nam lẫn nữ hướng phía bọn họ chạy tới.

“Hứa Ân Tịch, mày đừng có diễn kịch nữa, mày chỉ là tiện nhân, cả đời đều vậy, vĩnh viễn không thể thay đổi được.” ả ta phần nộ kêu to, cảm xúc vượt qua sự khống chế của chính mình, ả không thể chịu được Ân Tịch được người khác quan tâm, huống chi người đàn ông đó vẫn là người mà ả tưởng yêu nhất, tuy rằng hiện tại ả đã có một người đàn ông khác tốt hơn, nhưng là ả cũng không muốn cho Hứa Ân Tịch có thể có được hấn.

“Shit! Cô phát điên cái gì hả?” Thân Tử Duệ thậm chí còn muốn tát cho ả một cái, ả ta lại lấn tới muốn tát cô, nhưng mà hắn rất am hiểu đàn bà, hắn túm chặt lấy cổ tay ả, dùng sức mà nắm, thậm chí có thể nghe thấy thanh âm của xương cốt rã rời.

“A . . . Tử Duệ . . . anh buông ra!” Ả lớn tiếng cầu xin, tay ả đau nhức giống như bị dao đâm.

Tề Tư Mục còn chưa kịp tiếp tục cầu xin tha thứ, thân thể đã bị hai người đàn ông cao lớn túm chặt lấy, khi ả ngẩng đầu lên ngay lập tức đối diện với một đôi mắt tràn đầy sát khí.

“Lôi ra ngoài, chặt đứt một ngón tay của cô ta coi như là cảnh cáo.” Hạ Thiên Triệu không chút cảm tình mà lên tiếng.

Hai người đàn ông gật đầu, nhanh chóng kéo ả đi, tiếp theo chỉ thấy thanh âm la hét như là ma quỷ của Tề Tư Mục.

Tề Tư Mục thế nào cũng không thể ngờ tới, đường đường là thiên kim tiểu thư của Tề Thị, ngôi sao được ông chủ công ty giải trí Thịnh Thiên sủng ái nhất, thế nhưng lại bị người ta chặt bỏ một ngón tay.

Điều đáng buồn chính là ả không biết mình sai chỗ nào, vô duyên vô cớ bị người ta ra lệnh chặt mất một ngón tay, hẳn là ai, tại sao lại có uy quyền như vậy, những chuyện này ả chưa kịp suy nghĩ thì bị kịch đã xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đau đớn mất một ngón tay

“Buông ra, các người buông ra, đồ vô lại, vương bát đần, buông ra.” Ả ta điên cuồng mà mắng, lớn tiếng gào thét, hoàn toàn không có bộ dáng của một vị thiên kim tiểu thư.

Hai người đàn ông mặc Âu phục màu đen không nói lời nào, bọn họ chỉ là người thi hành mệnh lệnh, lão đại nói chặt một ngón tay của ả, thì bọn họ tuyệt đối sẽ không chặt hai ngón, lão đại nói còn muốn mạng của ả ta thì tuyệt đối không thể làm cho ả ta nửa sống nửa chết được . . .

“Các người muốn kéo ta đi đâu, đây là đi đâu?” Tề Tư Mục nhìn thấy con đường càng ngày càng tối đen, trong lòng đột nhiên sợ hãi, là ai cho bọn họ cái quyền đó, dựa vào cái gì mà có thể mạng ả đến nơi quỷ quái này, ả muốn ra ngoài, phải chạy khỏi đây.

Bọn họ chỉ là yên lặng mà nhìn ả, một câu đều không nói, cũng không thêm đề ý đến ả, mặc cho ả ta náo loạn.

“Nói cho các người biết, ta chính là thiên kim tiểu thư của Tề thị, các người dám động đến một sợi lông của ta, ta sẽ không tha cho các người, tuyệt đối sẽ không tha.”

Ả ta bắt đầu hàm hiếp, mà ả càng uy hiếp thì chứng tỏ lòng ả ta càng sợ hãi, run rẩy. Ả không thể quên được ánh mắt giết chóc của người đàn ông đó, đó là loại lãnh khốc không thể diễn tả bằng lời, băng lãnh hơn so với Thân Tử Duệ, so với Thân Tử Kiều càng thêm âm huyết.

“A Thát!” Một người trong số đó nhỏ giọng gọi người kia.

Người đàn ông tên A Thát được hắn gọi, hiểu được ánh mắt của hắn, gật đầu ăn ý.

“Xem cô còn cảm được microphone nữa không?” Lần đầu tiên A Thát mở miệng nói, nhìn Tề Tư Mục, sắc mặt hắn không chút biểu tình.

“Tôi vì sao phải nói cho anh biết?” Nhìn căn phòng trống rỗng, Tề Tư Mục tức giận hỏi, căn bản không ý thức được nguy hiểm, nghĩ đến bọn họ chỉ mạng ả đến đây để hù dọa thôi, ngay cả dao cũng chưa thấy, ả mới không sợ đâu.

“A Lục!” A Thát liếc nhìn hắn một cái, A Lục gật đầu.

A Thát lật người Tề Tư Mục lại, một bàn tay dùng sức ghì chặt tay phải của ả, tay kia thì siết chặt tay trái cùng thân thể của ả.

A Lục từ phía sau nhẹ nhàng rút ra một con dao nhọn, khẽ lướt qua tay phải của ả, lúc này Tề Tư Mục mới cảm thấy những lời mà người đàn ông kia nói là thật, mà hai người này nhất định sẽ lấy một ngón tay của ả.

“Không . . . không . . . hai vị đại ca, van cầu các người, tha cho tôi đi, tha cho tôi, tha cho tôi, tôi có thể cho các người rất nhiều, rất nhiều tiền, các người cứ việc ra giá.” Thân thể của ả đã không thể kiềm chế được nữa, bây giờ có bảo ả quỳ xuống ả cũng cam lòng.

A Lục vung con dao quen thuộc thành một vòng tròn đẹp mắt, dao nhọn lại rơi về tay hắn, khiến cho Tề Tư Mục lại lần nữa khiếp sợ, mất một ngón tay, ả làm sao có thể cầm microphone, thiếu một ngón tay ả làm sao có thể ký tên cho fan hâm mộ của mình chứ?

“Đừng, hai vị đại ca, hãy tha cho tôi, bảo tôi làm cái gì đôi cũng nguyện ý, bảo tôi đưa bao nhiêu tiền cũng được, nhưng ngàn vạn lần”

“Ngàn vạn lần Đùng cắt tay của tôi, ngàn vạn lần xin đừng” Á sọ tới mức khóc rống lên, thanh âm nghẹn ngào không ngừng la hét.

Bàn tay bị hấn áp chế lại không ngừng run rẩy. . .

A Lục cầm lấy một ngón tay của ả, dứt khoát cắt xuống, chỉ thấy một ngón tay trắng nõn dính đầy máu tươi ồ ạt chảy ra

“A . . . A . . . A . . .” Tề Tư Mục lớn tiếng hét chói tai, mỗi một tiếng càng hét to hơn.

Sau khi chặt ngón tay xong, A Thất buông thân thể của ả xuống, ngay cả đầu cũng không thèm ngoái lại, cùng A Lục đi ra khỏi phòng, để lại một mình Tề Tư Mục ở trong phòng thét chói tai.

“Tay của tôi . . . Tay của tôi . . . Lại đây . . . Lại đây . . . Mau dính vào, mau dính vào a . . .” Á kinh động mà cầm lấy đầu ngón tay bị chặt đứt, cố gắng muốn dính lại, chính là . . . chính là

Ả ta ngã mạnh lên nền nhà, thì ra, ngón tay của ả cứ như vậy, mà không còn nữa . . “Hứa Ân Tịch . . . Tiệp nhân nhà mày, vì mày, mày hại chị tao chết thảm, lại hại tao mất một ngón tay, thù này tao nhất định phải báo, nhất định phải báo” Ả ta như người bị bệnh tâm thần mà hét lên, điên cuồng, đem tất cả thù hận một lần lại một lần trút hết lên đầu Hứa Ân Tịch, loại đàn bà như ả ta, chưa bao giờ nghĩ mình là người sai cả.

“Hạ Vũ, anh trai cậu thật sự sẽ chặt một ngón tay của cô ta sao?” Ân Tịch nhẹ giọng hỏi Hạ Vũ.

“Lời anh mình nói cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ là giả, một khi nói chặt một ngón nhất định chặt một ngón, cho tới bây giờ anh ấy chưa phá lệ với ai cả.” Cô dán vào bên tai Ân Tịch khẽ nói.

Còn chưa chờ cho cô kịp lấy lại tinh thần, một bàn tay to đã kéo lấy tay cô, hướng phía bên kia đi đến.

“Anh buông ra!” Ân Tịch dùng sức muốn vùng ta về, cô không muốn đối mặt với hắn, mà hiện tại hắn lại làm nhiều trò như vậy làm gì chứ? Trước mặt mọi người kéo chặt tay cô, ra cái thể thống gì chứ?

“Anh Từ Duệ, em đói bụng, cùng em đi ăn gì đó đi.” Trữ Hạ nhìn thấy bọn họ lôi kéo nhau, vội ôm chặt lấy thân thể của Thân Từ Duệ.

“Trữ Hạ, tự em đi ăn đi.” Thanh âm của hắn vô cùng lãnh đạm, không có chút tình cảm.

Túm chặt lấy tay Ân Tịch, dùng sức mà kéo, lập tức hướng phía không có người đi đến, Ân Tịch dùng ánh mắt cầu cứu nhìn Hạ Vũ.

Hạ Vũ đang muốn tiến lên lại bị Hạ Thiên Triệu giữ chặt cánh tay, khẽ lắc đầu, ý bảo cô đừng nhúng tay vào. Cô hiểu được ý tứ của anh trai cô, hắn muốn cho bọn họ có một nơi yên tĩnh mà đối mặt nhau, hết thảy những điều này, trốn tránh không phải là vấn đề.

Cô nhớ mang máng, khi Ân Tịch quỳ ở trước mặt Trữ Dịch một đêm, hắn vẫn ở phía sau bọn họ kéo đàn vi-ô-lông cả một đêm, buổi đêm tĩnh lặng thê lương đó, làm cho cảm tình của ba người họ càng thêm sâu sắc, càng thêm hiểu lẫn nhau.

Trữ Hạ ngây ngốc đứng trên bãi cỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt không có một tia huyết sắc, mọi người nhìn về phía cô, cô khẽ nở nụ cười gượng gạo. Xấu hổ, không tự nhiên, nhưng vẫn mở miệng nói: “Tôi không sao!”

Đúng vậy, cô tốt lắm, tốt đến mức muốn Ân Tịch vĩnh viễn rời khỏi tầm mắt của Thân Từ Duệ.

Mấy tháng này, cô nghĩ rằng Thân Từ Duệ đã quên Ân Tịch, nhưng mà hôm nay cô lại phát hiện. Hắn chẳng những không có quên mà ngược lại càng nhớ thêm sâu sắc hơn, trong lòng có một thanh âm vang vọng nói cho cô biết, cô phải ngăn cản tất cả, không thể để cho bọn họ tiếp tục cứ như vậy được.

Cô sẽ không giống Tề Tư Mục ra mặt phản đối Ân Tịch, lại càng không tạo áp lực với Thân Từ Duệ, nhưng mà cô phải xuống tay, cô muốn tìm một điểm yếu trí mạng để xuống tay uy hiếp Ân Tịch, cô phải chủ động để thành toàn cô và Thân Từ Duệ. . . .

Một nơi khác, hắn cường thế bá đạo xâm phạm, căn bản không cho phép cô được cự tuyệt

Bọn họ cách mọi người xa như vậy, cô cũng càng lúc càng bất an, cô không muốn tiếp tục phải một mình đối mặt với người đàn ông chết tiệt này, người đàn ông khiến cô vừa yêu vừa hận.

Hắn nắm tay cô, rất quen thuộc mà đi vào một gian phòng, thậm chí ngay cả mặt mũi hắn cũng biết, Ân Tịch có chút kinh ngạc tròn tròn hai mắt.

Tại sao hắn có thể quen thuộc nơi này như vậy, hắn mang cô đến đây để làm gì? Chẳng lẽ hắn

Cô cũng không dám tiếp tục nghĩ nữa, đủ loại ý niệm đang bay loạn trong đầu cô ...

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Bàng hoàng ngoài ý muốn

Nghe thấy tiếng cánh cửa ở sau người nặng nề mà vang lên, tim Ân Tích đột nhiên đập loạn lên, cô và hấn cùng ở một căn phòng, cửa phòng còn khóa?

"Anh thả tôi ra!" Cô gắng sức mà giãy dụa, cô muốn rời khỏi nơi có hơi thở nguy hiểm này.

"Im lặng một chút!" Hấn cho cô một ánh mắt không dễ đối phó, lập tức lôi kéo tay cô hướng phòng tắm mà đi vào.

Chuyện này, chuyện này, là cái gì? Hấn rốt cuộc muốn làm gì chứ?

"Anh rốt cuộc muốn làm gì?" Thanh âm của cô lại một lần nữa vang lên, dùng giọng nói gần như cầu xin. Cô thật sự sợ những nơi như thế này.

"Cô xem tóc của cô kia, tất cả đều là bánh ngọt!" Hấn buông lỏng tay, xoa những sợi tóc dính đầy bánh ngọt, một sợi lại một sợi giúp cô lau sạch, cực kì thân mật mà tựa vào phía trước người cô, thậm chí cô còn có thể ngửi được mùi vị nam tính quen thuộc kia trên người hấn, nhàn nhạt mà khiến cô có phần ngất ngây.

Hoàn cảnh mờ ám thế này, lại tiếp tục kéo dài thêm, chỉ có thể làm đôi bên càng thêm bất an, cô theo bản năng lùi về phía sau.

"Thân tiên sinh, tôi nghĩ không cần, cảm ơn sự quan tâm của ngài!" Cô nghĩ, cô nói như vậy, Thân Tử Duệ hẳn là sẽ hiểu rõ được ý của cô là như thế nào, hấn hẳn là biết cân nhắc, người đàn ông tự cao tự đại như hấn có lẽ sẽ không làm khó dễ cô.

"Cô suy nghĩ nhiều quá, Hứa tiểu thư!" Thanh âm trong trẻo của hấn lại một lần trở nên lạnh lùng, bá đạo, hơi thở lại càng thêm mãnh liệt. "Cái đầu, cúi xuống đi".

Ngay cả một cơ hội từ chối cũng không cho cô, nói xong chính mình đã đem cô đè xuống, làm cho cô nằm ở trên chiếc ghế chuyên dùng khi gội đầu.

Mà giờ phút này, cô tựa hồ cũng quên mất phản kháng cùng cự tuyệt, mặc cho hấn đem nước ấm nhẹ nhàng mà xả vào tóc của cô, bàn tay hấn mềm nhẹ mà vuốt ve sợi tóc của cô.

Dầu gội đầu hương hoa nhài nhẹ nhàng, qua bàn tay của hấn một lần lại một lần chạm tới da đầu của cô, cô có thể cảm giác được rõ ràng những ngón tay không có móng tay của hấn rất ấm áp mà mang theo ma lực, truyền tới thân thể của cô. . .

Vì cái gì hấn đột nhiên đối xử với cô tốt như vậy? Thay cô giải vây, còn giúp cô gội đầu. . . Và có lẽ sẽ còn hơn nữa. . .

Đây không phải hành vi mà Thân Tử Duệ nên có, với cô hấn từng chỉ có nhục nhã cùng tra tấn, hấn đột nhiên thay đổi làm cho cô càng thêm bối rối.

Người đàn ông đang gội đầu cho cô là baba của Tiểu Úc, là người đàn ông cô đã từng nhưng nhớ. . .

Hấn giúp cô xả bọt dầu gội đầu, vì cô nhẹ nhàng mà lau khô tóc, sau đó, cầm lấy máy sấy bên cạnh lên.

Động tác của hấn có chút vụng về, một hồi chăm chú thổi, một hồi lại nghịch ngợm treu đùa, mỗi một cọng tóc đều được hơi nóng thổi qua, cô có thể nghe được tiếng tim mình đập.

Ngoài âm thanh của máy, bên trong cơ hồ chỉ có thể nghe được tiếng tim của đối phương đang đập.

Cảm giác được trên đầu đã không còn ẩm ướt, Ân Tích dứt khoát đứng lên, mắt đẹp veo trong mở lớn. "Cảm ơn ngài, Thân tiên sinh!".

Cô chỉ nhẹ nhàng thẳng mắt nhìn hấn, nhưng hấn lại có thể cảm giác được bản thân mình đang bức bối khó chịu, muốn ôm cô. . .

Ân Tích thấy hấn không nói, lại bị nhìn chăm chăm, mắt có chút mất tự nhiên mà cụp xuống. Nhưng trên mặt lại không khỏi một trận ửng hồng.

Đáng chết, cô cư nhiên lại có vẻ mặt như vậy, chẳng lẽ cô không biết vẻ mặt như vậy của phụ nữ sẽ khiến cho nhịp tim của đàn ông không thể kiểm soát được sao? Hấn có thể cho là cô đang dụ dỗ hấn không?

Cơ thể hấn chậm rãi tiến lên, một tay kéo cô ôm cô trong ngực mình.

"Ân Tích, đừng rời khỏi anh!" Hấn dùng lực, hung hăng tựa như là muốn đem cô khảm sâu vào cơ thể của chính mình, thanh âm khàn khàn lộ ra hơi thở nặng nề.

Trống rỗng một giây, hai giây, ba giây. . .

Tay cô còn chưa có kịp đẩy hấn ra, đôi môi có chút lạnh của hấn đã hung hăng đặt ở trên cánh môi hé mở của cô, toàn bộ quá trình đều không có sự

cho phép của cô, hắn đã bá đạo như vậy mà cạy mở hàm răng của cô, đầu lưỡi mềm mại cũng không mất đi bá đạo mà càn quết trong miệng cô.

Tay hắn gắt gao mà cổ định đầu của cô, sợ cô sẽ chạy trốn, sẽ trốn tránh.

Nhiệt độ cùng hơi thở nóng bỏng từ người hắn ùn ùn kéo đến, ép tới khi cô thở không nổi, trong đầu trong thân thể đều không thể hô hấp, sự công kích mãnh liệt này khiến cô mất đi khả năng suy nghĩ.

Hắn một lần lại một lần hút lấy hương thơm trong miệng cô, sự ngọt ngào của cô mang đến cho hắn kích thích, một cái hôn không thể khiến hắn thỏa mãn, ở cơ thể hắn nói với hắn, hắn muốn càng nhiều. . . . Hiện tại hắn đã nghĩ muốn cô, không ngừng muốn. . . .

Bàn tay hắn bắt đầu chậm rãi dời xuống, cho đến thắt lưng của cô, bàn tay khẽ nắm chặt lấy, khiến cho cô càng thêm kè sát về phía mình, cảm nhận được nơi nóng cháy của hắn đang nhanh chóng bành trướng.

Môi hắn chậm rãi dời xuống, hắn cũng cảm giác được hô hấp của cô đang chậm rãi trở nên ồ ồ, cơ thể của cô đã khát khao hắn.

Một bàn tay chậm rãi thẳng tiến đến nơi đầy đà của cô, cảm giác đầy đặn trên tay khiến hắn càng thêm nóng vội.

Phản kháng của cô có vẻ yếu ớt, vô lực. Ngay cả suy nghĩ cũng đình trệ, cô chỉ có thể cảm nhận được mùi thuốc lá cùng mùi cơ thể hắn pha trộn vào nhau, ngoài ra không còn gì khác.

Từng bước một, dục vọng trong mắt hắn càng ngày càng nồng đậm, càng ngày càng bùng cháy.

Hắn lại một lần nữa dùng sức mà vuốt ve nơi mềm cảm của cô, tay hắn bắt đầu đi thăm dò hoa viên bí mật của cô. . . .

"Đừng. . . ." Ân Tịch bị hắn chạm tới nơi mềm cảm, đột nhiên lớn tiếng kêu lên, đụng chạm của hắn dường như thức tỉnh cô.

Cô đang làm cái gì? Cô đang suy nghĩ cái gì vậy? Cô và hắn đã sớm kết thúc hợp đồng, cô ở trước mộ Trữ Dịch từng thế son sắt, ba năm, ba năm vì anh thủ tiết, rõ ràng thời gian chỉ mới có nửa năm. Cô lại. . . .

Cô ra sức mà lắc đầu, dùng hết toàn lực mà đẩy hắn ra, lại một lần nữa cả kinh kêu lên: "Đừng tới gần tôi, đừng tới gần tôi!"

"Em rõ ràng muốn, vì sao phải cự tuyệt?" Dục hỏa trong mắt hắn không có biến mất, lửa giận lại bùng bùng dâng lên, nguyên bản, hắn không nghĩ sẽ chạm vào cô, nhưng khi ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người cô, hắn liền không thể khống chế chính mình.

Nhớ rõ có người từng nói qua, yêu một người luôn bắt đầu thích ứng từ mùi vị trên người họ, yêu mùi vị trên người họ, liền sẽ yêu họ.

Ân Tịch lại một lần nữa nhắc nhở chính mình, không được quen thuộc, không được quen thuộc yêu thích mùi vị của hắn, nó quá đáng sợ, không an toàn. Thậm chí, cô ích kỷ không muốn nói cho hắn biết, bọn họ còn có một đứa con gái.

"Thực xin lỗi, tôi là người đàn bà của Trữ Dịch, tôi phải vì anh ấy mà thủ tiết, xin tôn trọng người anh em của anh!"

Nói ra lời này, cô bị ai đến đâu, mà hắn, lại càng thêm bất đắc dĩ như thế. . .

Hình như, rất hiệu quả, Thân Tử Duệ lùi ra phía sau hai bước, hắn giống như đang muốn trốn tránh, Trữ Dịch yêu Ân Tịch, hắn không thể so sánh với Trữ Dịch, cậu ấy ra đi không chỉ có mãi mãi ở trong lòng Ân Tịch, mà cũng như thế, tạc sau vào trong lòng Thân Tử Duệ.

Ân Tịch không chút do dự, chạy thoát khỏi gian phòng kia, nhìn bãi cỏ hít từng ngụm từng ngụm không khí tươi mới, cái chính là kích động vẫn còn sót lại trong lòng, sự mất mát cùng thương cảm mơ hồ liên tiếp tác quái. . .

Hôn lễ dường như tức khắc sẽ bắt đầu, âm nhạc tựa hồ cũng đã vang lên đến đây, Ân Tịch muốn cảm nhận hạnh phúc của người khác, coi như chính mình cũng sẽ hạnh phúc, như vậy biết đâu lại là một chuyện tốt?

Bước chân của cô lại chậm rãi hướng tới phía tổ chức hôn lễ đi đến, cô thậm chí không dám quay đầu lại, bởi vì cô sợ đằng sau sẽ có một đôi mắt dõi theo mình, cô sợ những cảm xúc thực vật và mới có thể áp chế, sẽ lại lần nữa bị lật tung lên.

Sự thật là, cặp mắt kia vẫn một mực ở đằng sau dõi theo cô, lạnh lẽo mà chăm chú nhìn, vì sao phải giả vờ mạnh mẽ như vậy? Tại sao lại cứ phải bị thương cùng bất đắc dĩ như thế?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Một hôn lễ không có kết thúc

Cô dâu cười e lệ như hoa, kéo tay chú rể, vẻ mặt trông rất hạnh phúc, nhưng trong lòng cô ta có hạnh phúc hay không hạnh phúc, không ai biết được, thậm chí không ai muốn biết, phụ nữ gả cho Hạ Thiên Triệu, không có một ai là hạnh phúc, cô ta cũng sẽ không ngoại lệ.

Hạ Thiên Triệu bước đi trên thảm đỏ thật dài, nhanh chóng bước đến trước mặt mục sư, biểu cảm trên mặt vẫn đều lạnh như băng, dường như, hôn lễ này từ đầu tới cuối đều không hề liên quan đến hắn.

Hoa giấy tung bay đầy trên đầy lễ phục của bọn họ, mặc áo cưới trắng tinh cô dâu cũng có vẻ vô cùng chói mắt, đặc biệt xinh đẹp.

Khi mà mục sư vô cùng nghiêm túc thực hiện lễ nghi hỏi hấn.

"Hạ Thiên Triệu, con nguyện ý lấy Hồ Lan làm vợ của con chứ, cùng cô ấy nắm tay đi hết cuộc đời? Bất kể là bệnh tật hay khỏe mạnh, nghèo khổ hay giàu có, suôn sẻ hoặc không được như ý, con đều nguyện ý yêu cô ấy, an ủi cô ấy, tôn trọng cô ấy, bảo vệ cô ấy? Cũng như nguyện ý chung thủy cả cuộc đời này với cô ấy chứ?"

Mắt hắn lạnh mà liếc nhìn cô gái bên người một cái, ánh mắt cô ta đang chờ mong hắn cho mọi người một câu trả lời thuyết phục, nhưng mà trong đầu hắn lại hiện ra bóng dáng của một người khác, hiện tại cô đang ở đâu? Tại sao còn chưa có người đến báo cho hắn, cô gái chết tiệt kia đi đâu?

"Hạ Thiên Triệu tiên sinh, Hạ Thiên Triệu tiên sinh." Mục sư nhẹ giọng ho khan một tiếng, ý bảo hắn chính là trả lời nguyện ý.

Giữa hàng trăm con mắt khách quan, mắt hắn nhìn không thấy một tia vui sướng, thậm chí ngay cả ba chữ con nguyện ý cũng không muốn miễn cưỡng nói ra, đây là lần kết hôn thứ chín của hắn, nhưng cũng là lần duy nhất hắn ngay cả có lệ cũng nói nguyện ý cũng không.

Trong đám người, có một người đàn ông vội vàng mà chạy lại đây, không ai ngăn cản hắn, bởi vì bộ dáng của hắn cũng đủ nói cho người khác biết, hắn là trợ thủ đắc lực nhất bên người Hạ Thiên Triệu.

Hắn nhẹ giọng ở bên tai Hạ Thiên Triệu mà nói nhỏ hai câu, lại nhẹ nhàng lùi về một bên, cùng đợi hành động tiếp theo của hắn, quyết định là ở hay là đi.

Hạ Thiên Triệu đi đến vị trí của mục sư, tựa như đối với toàn bộ đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc ở đây mà nói: "Hôm nay dừng ở đây, mọi người tùy ý ra về!"

Cứ đơn giản như vậy, ngay cả một lời giải thích đều không có, hôn lễ này liền đã xong, hắn thậm chí ngay cả nhìn cũng không có quay lại nhìn cô dâu một cái, giống như cho tới bây giờ hắn cũng không quen biết người cô gái này.

"Hạ Thiên Triệu, anh đứng lại đó cho tôi!" Cô dâu bị vút lại rồi cuộc không thể chịu đựng được nữa, lớn tiếng nhìn bóng lưng của hắn mà hét.

Nhưng Hạ Thiên Triệu ngay cả đầu đều không có quay lại, thậm chí ngay cả bước chân cũng đều không muốn cho cô ta một cái.

Hồ Lan thế nào cũng không thể tin nổi, khi mà cô cho rằng mình sắp trở thành phu nhân thứ chín của hắn, người đàn ông đó lại ban cho cô nỗi nhục mà cả đời này cũng không thể quên được, cô thề, nếu không yêu được vậy nhất định phải phá hủy hắn.

Chung quy cô cũng đã quá ngốc rồi, cùng người đàn ông vô tình đấu, cùng đấu với người đàn ông máu lạnh, nếu như hắn không giao trái tim của hắn ra, vĩnh viễn đừng nghĩ có thể lừa được hắn, nếu có chấp chỉ có thất bại thảm hại mà thôi.

Ân Tịch ở trong đám người, có chút dừng dừng mà nhìn màn hôn lễ này, người đàn ông này so với Thân Tử Duệ mà nói, càng thêm vô tình, bọn họ tuy đều máu lạnh vô tình, nhưng người đàn ông có thể không nhìn cô dâu đến một cái, trên đời này sợ rằng cũng chỉ có Hạ Thiên Triệu.

Cái chính là hôn lễ này tựa như có chút dị thường, mọi người dường như đều không có tranh cãi ầm ĩ, nhiều nhất cũng chỉ coi như xem một trò đùa khôi hài, cái chính là sau trò đùa đó vị cô dâu kia rất đáng thương, nhưng mà tựa như rất nhiều người lại đang chờ mong kết quả này.

Ân Tịch yên lặng mà lui đi ra ngoài, biến mất ở giữa dòng người. . .

Một đôi mắt trước sau vẫn luôn để ý tới cô, cho đến lúc cô về đến nhà, cho đến lúc đèn phòng của cô sáng lên, hắn ngồi ở trong xe nhìn ngọn đèn mờ mờ manh kia, giống như quan hệ bọn họ.

Tề gia, cả biệt thự đều bùng nổ tựa như một quả bom hẹn giờ

"A. Đều cút ngay cho tôi. Cút ngay. . . ." Tề Tư Mục lớn tiếng mà hét chói tai, sinh lực của ả dường như cũng không vì mất một ngón tay mà giảm bớt, ngược lại càng thêm tràn ngập sức sống.

"Tư Mục, con bình tĩnh một chút!" Ngô Niệm ở một bên lớn tiếng mà đau lòng mà nói.

Con gái cả tài giỏi vừa qua đời, đứa con gái thứ hai xinh đẹp bị người chặt một ngón tay, thằng con lớn thường xuyên đi ra ngoài đánh bạc, chồng càng lúc càng hồ hững với bà. Hết thấy, cũng đủ làm cho bà đau thấu tâm.

"Con không muốn bình tĩnh, con không thể bình tĩnh." Ầ ầm tiếng mà hét gào, mạnh mẽ đem một cái ly thủy tinh tinh xảo ném, đập vỡ một chiếc bình hoa đồ cổ.

"Trời ơi. . . Con điên rồi, đó là cái bình bà nội. . . bà nội con thích nhất đó!" Ngô Niệm sợ hãi kêu lên.

Tề Tư Mục sau khi nghe thấy, đầu óc dường như có chút thanh tỉnh, bà nội, bà nội, tại cái gia đình quyền uy này là không cho phép ai có thể phản bác, có chút ngây ngốc mà đứng yên tại chỗ, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ nữa.

Tề Tư Mục vừa vào cửa đã lớn tiếng ồn ào náo động khiến cho Lâm Âm Ái tò mò đi tới, bà vừa mới bước ra đại sảnh liền phát hiện một đồng hồ độn trên mặt đất.

"Cháu còn ngại nhà này không đủ an tĩnh có đúng hay không? Có phải tất cả mọi người vây quanh cháu đều điên lên cháu mới có thể vui vẻ à!" Lúc này đây, Lâm Âm Ái lớn tiếng mà tức giận khiến trách cháu gái mình.

"Bà nội, bà nội, thực xin lỗi!" Tề Tư Mục vừa nghe đến Lâm Âm Ái quả trách, nước mắt liền ào ào mà tuôn xuống

"Khóc, khóc, khóc, ngoại trừ khóc cháu còn có thể làm cái gì, đều là một đám người vô tích sự, hiện tại chuyện công ty đủ làm ta điên đầu, trong nhà còn không thể bớt lo một chút sao?" Một cuối tuần tốt đẹp, lại bị làm hỏng, từ khi cháu gái lớn qua đời, đồng nghĩa với chuyện công ty toàn bộ đều đổ lên đầu bà, đứa con trai thì mặc kệ sự tình, cháu trai không còn dùng được, Tề gia còn có ai có thể gánh vác được trọng trách này? Trong lòng bà ta làm sao không thể bị ai chứ.

"Bà nội, bà bội, bà phải báo thù cho con!" Á chạy đến bên người Lâm Âm Ái, giơ tay ra, ngón trỏ chỉ còn khoảng không.

"A!" Lâm Âm Ái vừa thấy, lớn tiếng mà hoảng sợ, ngữ khí run sợ. "Mau nói cho bà nội, đây là chuyện gì? Ai hạ độc thủ với cháu à? Ai làm vậy?"

"Ô. . . . Ô. . . ." Tề Tư Mục khóc càng thêm thương tâm, đau đớn mất một ngón tay cùng ủy khuất đều bùng lên. "Là Hứa Ân Tịch, con tiện nhân đó".

Á đem mũi dùi hướng về Ân Tịch, nếu không bởi vì cô à cũng không có đau đớn này, nếu không bởi vì giới giải trí, căn bản là Ân Tịch không đáng để lọt vào mắt của Tề Tư Mục.

"Hứa Ân Tịch có bản lĩnh gì, nó làm sao dám chặt tay cháu chứ?" Lâm Âm Ái nghi vấn mà giận dữ.

"Bà nội, bà nội, cháu không biết, con tiện nhân này có rất nhiều đàn ông làm chỗ dựa cho nó, chị cũng bị đàn ông của nó bắn chết, còn có bạn trai Thân Từ Duệ của cháu cũng bị nó mê hoặc. Hơn nữa hôm nay tham gia ở hôn lễ của Hạ Thiên Triệu thời điểm gặp nó, không biết tại sao, người đàn ông kia bởi vì nó mà chặt đứt ngón tay cháu, thù này cháu nhất định phải báo!" Một nửa thật, một nửa giả, trong lòng bọn họ, hết thấy những điều này đều là đúng đắn.

"Làm càn, phụ nữ này không biết tốt xấu, năm đó ta sẽ không hẳn là đuổi bọn họ đi, ta hẳn là nhốt chết bọn họ ở một gian trong phòng, bỏ đói chết mẹ con bọn họ!" Mụ phản nộ lớn tiếng ồn ào.

Tề Tư Mục thoáng nhìn về tức giận của bà nội, lòng à mừng thầm, tin tưởng bước tiếp theo, bà nội sẽ ra tay đối phó con tiện nhân Hứa Ân Tịch này, à nhất định phải làm cho cô phải nằm trải từng phật so với à thống khổ gấp ngàn lần.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tôi yêu anh ấy, không thể không có anh ấy!

Khó có được một ngày nhàn rỗi, "Tôi cùng mẹ của tôi" đã hoàn thành giai đoạn quay, Ân Tịch lẳng lặng mà đứng ở trong nhà, nghe nhạc, mỗi một nốt nhạc bay lên, đề tựa như hiện lên từng nụ cười của Trữ Dịch, từng cái cúi đầu của anh. Những ký ức như ủa về.

"Ân Tịch, nếu mười ngón tay hai người đan vào nhau, như vậy nam nữ nhất định sẽ cùng nhau bạc đầu giai lão".

"Ân Tịch, anh muốn mang lại hạnh phúc cho em, anh muốn mang em đi một nơi lại một nơi, khắp nơi trên thế giới, đều có ký ức khi chúng ta cùng một chỗ."

"Ân Tịch, phải sống thật tốt, phải sống vui vẻ hạnh phúc. . ."

Cô ôm đầu gối ngồi ở trên sofa, một lần lại một lần nghĩ lại, thậm chí khoảng khắc khi sắp lìa cõi đời này, anh còn muốn cô sống thật tốt, lúc trước thế nào cô lại có thể phụ người đàn ông như vậy chứ?

Có một số chuyện cũ, không cần phải nói cho ai nghe cả, tự mình biết là tốt rồi, Ân Tịch, dùng phương thức đơn giản nhất để nhớ anh.

Chuông cửa, một mực vang lên, tiếng nhạc vang vọng khắp căn phòng, làm cho tiếng chuông cửa có vẻ đứt quãng.

Người ngoài cửa dường như không muốn dễ dàng rời đi như vậy, cố chấp, một mực ấn chuông cửa, ngừng sau đó lại tiếp tục lặp đi lặp lại . .

Suy nghĩ của Ân Tịch có chút hòa hoãn, cảm nhận được tiếng chuông cửa, cô nhẹ nhàng từ trên sofa đứng dậy, đầu xuân tiết trời se lạnh, cô lại hai chân trần mà dẫm lên sàn nhà.

Mở cửa ra, cô có chút ngạc nhiên, lại có chút vui mừng, tâm tình lẫn lộn, ngàn vạn loại cảm xúc đan xen vào nhau.

"Không chào đón tôi vào nhà sao?" Người kia cố gắng không chế bình tĩnh hạ bót thanh âm.

"Quá đột nhiên, tôi rất kích động." Trong mắt Ân Tịch biểu lộ vui sướng, hơn nửa năm qua đi, rốt cuộc Trữ Hạ cũng lần đầu tiên chủ động dùng ngữ khí hòa nhã như thế để nói chuyện với cô.

Đột nhiên Trữ Hạ đến, làm cho cô vui sướng, lại càng lo lắng bất an.

"Muốn uống cái gì?" Ân Tịch cố gắng muốn cho hai bên trở nên tự nhiên hơn một chút khi ở cùng nhau.

"Không cần, tôi chỉ muốn đến trò chuyện với cô." Trữ Hạ cự tuyệt đồ uống của cô, hữu hảo nói thẳng.

"Được, cô muốn nói chuyện gì, tôi sẽ cùng cô." Ân Tịch ngồi xuống vị trí không cách cô ấy là mấy.

Đối với Trữ gia, cô trước sau mắc nợ, đối với Trữ Hạ, cô trước sau có áy náy. Trữ Dịch có bao nhiêu yêu thương cô em gái này, cô rất rõ ràng, Trữ Hạ có bao nhiêu yêu anh hai của mình, cô cũng biết.

"Ân Tịch, cô có yêu anh hai của tôi dù một chút hay không?" Cô không muốn đồng tâm xa gần gì, cô cũng tin tưởng Ân Tịch không phải người không thông minh, cô tới nơi này không chỉ muốn nói chuyện đơn giản với cô ấy như vậy.

Chuyện này như một quả bom hẹn giờ, đồng hồ đã chạy đến giây cuối cùng, cô nhất định phải đối mặt vấn đề này, vô số lần, cô cũng tự hỏi chính mình, cô có yêu Trữ Dịch hay không, có yêu hay không dù chỉ một chút?

Cô đứng ở Trữ Hạ, cô ấy cũng giống như đứng ở Ân Tịch, hai đôi mắt đẹp trong veo đều lộ ra ưu thương.

"Một người đàn ông có thể liều mạng bảo vệ tôi, chỉ có Trữ Dịch, loại yêu này, đã sớm khắc sâu trong lòng của tôi." Ân Tịch thẳng thắn thành khẩn mà nhìn cô ta, vẻ mặt rất tự nhiên, người đàn ông như vậy, tình yêu như vậy, vĩnh viễn sẽ khắc sâu trong lòng cô.

Mặc kệ về sau, cô còn có thể yêu người khác không hay, Trữ Dịch đều đã ở một vị trí nào đó trong lòng cô, cái vị trí kia không chỉ có yêu, nhiều hơn chính là cảm kích cùng tôn trọng.

"Ân Tịch, tôi đây hỏi lại cô, cô yêu Thân Tử Duệ không?" Nếu nói sự kiện Trữ Dịch kia là một quả bom hẹn giờ, vậy Thân Tử Duệ này là một quả bom bất ngờ, cô ngay cả thời gian để suy nghĩ cũng đều không có, cô trước sau cũng không dám đi đối mặt chuyện này, mà Trữ Hạ, dễ dàng đem khơi ra, kích thích mìn mìn me đâm dĩa.

Tay Ân Tịch không biết phải làm như thế nào, mới có thể làm cho mình thêm tự nhiên. Cô cố gắng mà giả bộ thật sự bình tĩnh, giả bộ thật sự tự nhiên, nhưng mà thực tại vô tình lại khiến cô không thể nào trả lời.

Trữ Hạ vốn thông minh như vậy, làm sao lại không thể nhìn ra nội tâm bối rối cô ấy, cô chỉ là mỉm cười mà nhìn Ân Tịch, nụ cười đơn thuần cùng ngây thơ như vậy, làm bộ như cái gì cũng không biết.

"Cô tìm đến tôi, là muốn biết tôi sẽ trả lời hai vấn đề này như thế nào sao?" Ân Tịch ngừng thờ, thanh âm nghe không thấy đã chút dao động, nhưng trong lòng lại run rẩy như sóng triều cuộn dâng.

"Đúng vậy, cho nên xin cô hãy nói cho tôi biết, đối với Tử Duệ, cô là yêu hay là không?" Ánh mắt cô ta chờ mong dừng ở trên mặt cô, cô ta cho tới bây giờ xem vấn đề đơn độc giờ vẫn thuần khiết như thế, trong nháy mắt Ân Tịch có thất thần, cô phải trả lời vấn đề này như thế nào?

"Tôi cùng Thân Tử Duệ chỉ là quan hệ bạn bè bình thường." Bạn bè bình thường, khi bốn chữ này từ trong miệng Ân Tịch thốt ra, cô ta lại không có sung sướng cùng thoải mái như tưởng tượng, mà chính là phiền muộn dâng trào, bọn họ thật sự chỉ là bạn bè bình thường sao? Hay là cô cố chấp mà định nghĩa bọn họ chỉ là bạn bè bình thường?

"Thật vậy chẳng?" Trữ Hạ ngây thơ mà nhìn Ân Tịch, tràn đầy kinh ngạc. Trong lòng cô sao lại không biết, chuyện Thân Tử Duệ cùng Ân Tịch đã từng ở tòa thành, Thân Tử Duệ vì cô ta mà đánh nhau với anh hai, Thân Tử Duệ vì cô ta kéo đàn vi-ô-lông cả một đêm, Thân Tử Duệ vì cô ta vứt bỏ Niếp Thanh cùng Tề Tư Mục, Thân Tử Duệ vì cô ta. . .

Nhưng là, cô lại làm bộ mình thật ngốc, thật ngốc, cô làm như mọi thứ này đều không có xảy ra qua, cô làm như Thân Tử Duệ cùng Hứa Ân Tịch cho tới bây giờ đều chưa từng quen biết qua.

"Thật sự." Ân Tịch lại một lần nữa nói dối, từ đầu đã nói dối, thì nhất định sẽ có một trăm cái dối một nghìn cái dối kéo theo đó.

"Nếu được, tôi có thể cầu xin cô một chuyện không?" Cô khẩn cầu mà nhìn về phía Ân Tịch, cùng đợi đồng ý của cô ấy.

Ân Tịch cố gắng tự nhiên mỉm cười, sau đó gật đầu.

"Nếu cô cùng Thân Tử Duệ chỉ là bạn bè bình thường, tôi muốn yêu cầu cô cách xa anh ấy một chút, có thể chứ?"

Thanh âm của cô ấy chân thành như vậy, thậm chí mang theo tia cầu xin, cô ấy vì Thân Tử Duệ cư nhiên có thể cầu xin cô, Trữ Hạ phải yêu hấn nhiều thế nào, cô ấy mới có thể đối mặt với một người mà mình đã từng hận thấu xương, cô ấy cho rằng cô chính là hung thủ giết anh hai của cô ấy.

"Trữ Hạ, cô yên tâm, tôi sẽ làm như vậy."

"Tôi tin tưởng cô có thể làm được." Thanh âm của cô ta mang theo khẳng định, hoặc nhiều hơn chính là, trong lòng cô ta hy vọng Ân Tịch có thể làm như thế.

Không khí dường như có chút thay đổi, nặng nề hơn, hai người lại bắt đầu không tìm thấy chuyện gì để nói, việc đã xong, Trữ Hạ đứng lên, tạm biệt Ân Tịch, mục đích của cô đã đạt được, không có cần thiết ở lại làm gì nữa.

Trong nháy mắt trước khi đóng cửa lại, Trữ Hạ nói với Ân Tịch "Tôi yêu Tử Duệ, rất rất yêu, không có anh ấy, tôi không biết cuộc sống của tôi còn có ý nghĩa gì nữa, cho nên, tôi cảm ơn cô đã đem anh ấy trả lại cho tôi!"

Cô ta thật thông minh, cô ta dùng sự yếu đuối của mình đánh nát một tia ý niệm cuối cùng của Ân Tịch, cô ta muốn dùng cách này để nói trắng ra với Ân Tịch suy nghĩ của mình.

Trữ Hạ biết rõ như vậy Ân Tịch đã biết ý nghĩ trong lòng cô, cho dù có yêu gấp ngàn gấp vạn, cô ấy cũng sẽ không dám cùng Thân Tử Duệ một chỗ, bởi vì Trữ Hạ bắt được một điểm yếu trí mạng của Ân Tịch, đó chính là day dứt áy náy của Ân Tịch với Trữ gia, đặc biệt là đối với Trữ Hạ, mọi điều này, nguyên nhân đơn giản chính là Trữ Dịch.

Sau khi đóng cửa lại, Trữ Hạ nở nụ cười, vẫn thuần khiết cô đơn và khờ dại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Đoạn tuyệt Tề Gia

Lâm Âm Ái nắm tay Ngô Niệm đi tới phòng bệnh của Hứa Bội Dung. Căn phòng chỉ có tiếng của máy móc đang chạy.

Từ biệt này, đã gần đến mười sáu năm, tâm tình Lâm Âm Ái có bao nhiêu phức tạp, có lẽ, tình yêu bị vùi lấp trong lòng bà ta, lại từ từ bị bó mớ lên. Mỗi một lần đối mặt với cô, bà ta muốn bản thân mình không bao giờ nghĩ đến những người khiến bà hận thấu xương nữa.

"Mẹ, chính là phòng này." Ngô Niệm đứng ở cửa, khẽ giọng nói.

Tựa hồ có một chút do dự, sau khi đi vào, bà ta nhìn xem mọi thứ như thế nào, Lâm Âm Ái đứng lặng hồi lâu, biểu cảm lại tê liệt, "Mở nó ra."

Nhẹ nhàng đẩy, cửa phòng bệnh bị mở ra, nhìn lại một cái, đó là một mảng thuần màu trắng, sạch sẽ không có một hạt bụi, họ mới vừa đi vài bước, đã ngửi thấy hương hoa bách hợp nhàn nhạt, hương thơm nhẹ nhàng phảng phất tràn ngập khắp căn phòng bệnh, hoa bách hợp như là vừa mới đối cũng còn tươi mát

Ngô Niệm rất nhanh tay, nói cho chính mình phải bình tĩnh, tất cả giận cùng hận sẽ có mẹ chồng thay cô ta giải quyết.

Hứa Bội Dung im lặng mà nhắm hai mắt, lông mi tựa như có chút nhú chặt, thái dương trắng nõn mà gầy yếu của cô đã có vài nếp nhăn, cho dù như vậy, dung nhan xinh đẹp của cô tựa hồ không có bị phá hỏng nhiều.

Ngô Niệm cho là cô bị bệnh, dung nhan đã tan hết, chính là hiện tại đập vào mắt bà ta, giống như từ trước đến nay đều không có thay đổi, hé ra khuôn mặt xinh đẹp nhưng trắng bệch như giấy trắng, cho thấy vẻ lạnh nhạt mấy chục năm không thay đổi của cô.

"Mẹ, xem ra nó nhất thời vẫn không chết được nữa?" Ngô Niệm đè nén phần nộ trong lòng, nghe ngữ khí tràn ngập uất hận.

"Không chết được, rất tốt, để cho nó cả đời phải sống như vậy." Về mặt Lâm Âm Ái bình tĩnh, nhìn khuôn mặt kia cho thấy rất giống Tàn Phụng, nỗi hận của bà ta càng gấp mấy lần Ngô Niệm.

"Mẹ, ý của mẹ là?" Ngô Niệm có chút không dám khẳng định, trong lòng lại chờ mong Lâm Âm Ái sẽ có hành động, người đàn bà này từng đoạt đi người đàn ông mà cô yêu nhất, mà con gái của cô ta lại hại chết con gái cả mà cô yêu nhất, chặt đứt ngón trở của đứa con gái mình thương yêu, thù mối hận cũ này, làm sao có thể cắt đứt?

"Tìm người mua chuộc y tá của nó, thêm một chút thuốc ngủ vào thuốc của nó, vĩnh viễn đừng nghĩ sẽ tỉnh lại." Nhiều tuổi như vậy qua đi, mối hận của bà

ta với mẹ con Tần Phương cùng Hứa Bội Dung, không có theo thời gian trôi qua mà nhạt đi, ngược lại, càng thêm đậm càng thêm sâu.

"Vâng, mẹ." Ngô Niệm không thể đè nén vui vẻ, người đàn bà này vĩnh viễn cũng đừng nghĩ có thể nhìn thấy mặt trời nữa.

Tay Lâm Âm Ái không kìm lòng nổi mà hướng về phía mặt Hứa Bội Dung, bà từng có bao nhiêu hận khuôn mặt này, hiện tại lại nhiều hơn bao nhiêu hận khuôn mặt này?

Tay bà ta vỗ về mặt của cô, từ từ hướng lên trên, Ngô Niệm nhìn thấy hành động mẹ chồng có chút dị thường, gắt gao mà nhìn chăm chăm bàn tay Lâm Âm Ái, một giây cũng không dám rời.

Tay bà ta đi qua thái dương của cô, năm ngón tay xen vào sợi tóc của cô, đột nhiên dùng sức mà giật, động tác này, rõ ràng khiến cho thân thể Hứa Bội Dung có động tĩnh.

"Các người đang làm cái gì?" Một giọng nữ lo lắng mà vang lên, Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm nghe tiếng phía sau, đều quay đầu lại.

Chỉ thấy Ân Tịch mặc một bộ trang phục hưu nhân màu tím vô cùng giản dị, tóc buộc đuôi ngựa hết sức đơn giản, tay đang cầm một bó bách hợp, thanh lệ như đóa hoa vừa mới nở rộ, thậm chí còn lộ ra thuần khiết, tươi mát.

Cô so với bà ngoại, thậm chí mẹ của cô, càng thêm xinh đẹp, càng thêm thanh lệ thoát tục, điều này làm cho Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm càng thêm dâng lên không thoải mái.

"Hứa Ân Tịch, chúng ta rốt cuộc cũng gặp nhau!" Lâm Âm Ái đã buông tay ra, thân thể Hứa Bội Dung cũng khôi phục yên ổn.

Ân Tịch thật không ngờ lại đụng Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm ở chỗ này, càng không nghĩ qua bọn họ lại gặp nhau trong tình huống này.

"Các người tới nơi này để làm gì, nơi này không chào đón các người, mời các người đi cho!" Ân Tịch nói với chính mình, đối mặt bọn họ, cô cần phải bình tĩnh như thường.

"Chúng ta đến xem, mẹ con các người có được tốt hay không, không thể sao?" Lâm Âm Ái không có gì kích động

"Chúng tôi có tốt hay không, đều không có cái gì liên quan đến các người hết, mời các người đi!" Biểu tình Ân Tịch tựa như kết thành băng.

"Đúng, quả thật là không có quan hệ gì, nhưng mà lại dám tranh đấu với Tề gia chúng tao, cho nên vĩnh viễn mà không thể thoát khỏi liên quan!" Thanh âm của Lâm Âm Ái uy nghiêm cùng lạnh lùng.

"Thực xin lỗi, tôi không biết các người đang nói cái gì, tôi lặp lại lần nữa, nếu các người không đi, tôi gọi bảo vệ đến, mời các người tự trọng một chút!" Ân Tịch không muốn cùng bọn họ lãng phí thời gian, cũng không muốn lại gặp lại bọn họ, người Tề gia, không có một người nào cô muốn nhìn thấy, kể cả cha của cô.

"Tự trọng?" Lâm Âm Ái sau khi nghe đến hai chữ này, giày cao gót đập mạnh đi tới trước mặt của cô.

Hai tròng mắt Ân Tịch ngẩng lên, không chút nào e ngại mà đối diện bà ta, từ nhỏ ở trong lòng cô người phụ nữ này đã có ấn tượng rất sâu sắc, ngoại trừ ngoan độc cùng lạnh lùng, cô cho tới bây giờ cũng chưa từng được hưởng thụ qua một sự ôn nhu của một người bà nội cùng cháu gái.

"Ba!" Một cái tát dừng trên mặt Ân Tịch, bà ta gần từng tiếng mà nói với Ân Tịch: "Mày cứ nhiên dùng hai chữ tự trọng với bề trên, xem ra giáo dục của mày cho tới bây giờ đều là thấp hèn như vậy".

"Bề trên? Ha ha. . . ." Ân Tịch không cảm nhận có gì đau đớn, hiếm khi mới có thể cười thoải mái. "Thật buồn cười, bề trên không có tâm lại có thể nói ra hai chữ bề trên, hiện tại, Lâm Âm Ái, tôi nói cho bà, một cái tát kia vừa rồi, là tôi trả lại cho bà, từ nay về sau, tôi cùng với Tề gia không có quan hệ gì, tôi vĩnh viễn đều họ Hứa!"

"Ba, ba." Hợp với hai tiếng, đều đánh ở một bên mặt Ân Tịch, đánh khi cô không có gì phòng bị.

"Hứa Ân Tịch, mày cho mày là ai? Cứ nhiên dám nói như thế với người của Tề gia tao, nói cho mày, mày nợ con gái của tao. Ngô Niệm tao nhất định phải đòi lại gấp bội, hai cái tát đánh mày chính là màn chào hỏi, kế tiếp, mày có nhận được hay không không đến lượt mày lên tiếng. Cái loại thấp hèn như mày, cũng xứng có quan hệ với Tề gia tao sao, tao phi nhỏ!"

Phẫn nộ, khúat nhục, cừ hận, một chút một chút từ trong lòng Ân Tịch dâng lên, hai người đàn bà này thật là đáng chết, đứng ở trước mặt của cô nói cái gì đòi nợ, cái gì là lễ gặp mặt, cái gì là bề trên. . . . Tất cả bọn họ không xứng.

"Tề gia các người, nghe rõ cho tôi, tốt nhất đừng đến gây chuyện với chúng tôi, nếu không, cho dù tôi chết cũng sẽ kéo các người đi gặp Diêm Vương". Đừng bức cô, đừng kích thích cừ hận trong lòng cô.

"Chỉ bằng cái loại hèn hạ như mày, mày cũng dám?" Ngô Niệm trào phúng mà cả giận cười cô.

Ân Tịch vừa nghe, gót chân giơ lên, một cước đá thẳng vào bụng của Ngô Niệm, người đàn bà này, đoạt đi người cha mà cô khinh thường, lại còn dám nhục nhả mẹ của cô, cô tuyệt đối sẽ không yếu đuối như vậy nữa, cô đã trưởng thành, không phải là đứa bé năm ba tuổi như ngày xưa.

Ngô Niệm ôm bụng đau đớn, mặt méo mó mà nhìn cô, ngay cả nói cũng nói không được, bụng phụ nữ cũng giống như nơi chí mạng của đàn ông, mà cú đá của Ân Tịch cũng không nhẹ gì.

"Tôi lặp lại lần nữa, các người cút cho tôi, cút. . . ." Ân Tịch lớn tiếng mà gào thét, giống con sư tử tức giận.

Lâm Âm Ái tựa hồ có chút không cam lòng, muốn có hành động thì phát hiện trên tay Ân Tịch đã cầm con dao gọt hoa quả, cười lạnh mà nhìn bọn họ, không có sợ chết, các người tới đi!

Uy hiếp của Ân Tịch, khiến bọn họ lần đầu tiên chột vật mà rời đi, mang theo càng nhiều hận mới rời đi.

Mưa đầu mùa xuân, buổi sáng sớm chậm rãi dần dần tanh hãn, đêm qua tựa như một giấc mơ cả đời con người, vĩnh viễn sẽ không trở lại nữa.

Sau một đêm mất ngủ đầy mắt Thân Từ Duệ chỉ còn lại tơ máu, lại một mực nhàu mảy, hần đứng ở cửa sổ sát đất, nhìn đêm tối chậm rãi biến thành sáng sớm, hần tự hỏi chính mình, "phải làm gì với cô gái kia mới tốt?", câu trả lời: 'khó giải'.

Một liều thuốc lại sắp tàn, dường như đã cháy đến ngón tay hần, hần lại không có cảm giác đau, đến lúc cảm thấy đau, hần mới phát hiện cơ nhiên hần đã bắt giác hắt tàn thuốc xuống mặt đất.

Ngày hôm qua Thân Từ Duệ lại đi theo cô, hần trông thấy cô từ bệnh viện đi ra, lại nhìn thấy cô mang theo ưu thương đầy người mà rời đi, hần đi theo sau xe của cô, chỉ vì muốn nhìn thấy cô, mặc kệ cô là vui vẻ hay vẫn là ưu thương, nhưng là vì sao trong mắt cô chỉ tràn ngập ưu thương sâu đau?

Hần lại một lần nữa nhìn thấy cô đi vào tiểu khu, sau đó nhìn thấy đèn phòng sáng lên, xe hần liền đứng ở trước cửa dưới lầu nhà của cô, ánh mắt nhìn chăm chăm vào ngọn đèn, phản chiếu bóng người của cô, chấp chôn lúc ẩn lúc hiện.

Hần dùng dây số đôi 139 xa lạ nhắn cho cô một tin nhắn.

Rất đơn giản cũng thật tùy ý, lại rất thân thiết. Hần yên lặng mà chờ, một phút, hai phút. . . Một giờ. Hai giờ. . .

Thời điểm đến công ty, A Cơ đã chờ ở đó, như là có chuyện quan trọng muốn trao đổi với hần.

"Xảy ra chuyện gì?" Hần ngồi ở ghế làm việc, tuy có chút mệt mỏi, lại nhìn không ra một chút nào về thiếu ngủ, biểu cảm vẫn vô cùng tự nhiên.

"Người Tề gia định động thủ với mẹ Hứa Ân Tịch." A Cơ đơn giản trực tiếp mà báo cáo.

"Ngày hôm qua xảy ra chuyện gì?" Thanh âm của hần vẫn là bình tĩnh như thế.

"Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm, cũng chính là bà nội cùng mẹ kế của Ân Tịch đi đến phòng bệnh của Hứa Bội Dung, sau đó gặp Ân Tịch, ba người xảy ra tranh chấp." Hần ta đơn giản mà nói, lại đem một cái DVD đưa đến trước mặt hần.

Đó là toàn bộ video theo dõi động tĩnh trong phòng bệnh của Hứa Bội Dung, đây cũng là do hần sai thủ hạ giám sát thường xuyên, bởi vì hần muốn chắc chắn mẹ Ân Tịch sẽ không bị bất cứ kẻ nào uy hiếp, và quan trọng hơn một chút, hần hy vọng có thể nhìn thấy cô nhiều hơn một chút, mặc dù mỗi lần, ở phòng bệnh cô đều chỉ lảng lảng mà nhìn mẹ, ưu thương trên mặt thỉnh thoảng nhạt đi một chút nhưng có thể nhìn thấy đó chính là một loại thỏa mãn của cô.

"Tại sao ngày hôm qua không nói cho tôi biết? Tôi muốn báo cáo mọi động tĩnh bất cứ lúc nào, chẳng lẽ cậu không biết sao?" Ngực khí của hần đột nhiên có chút cáu kỉnh, chỉ cần là có liên quan đến Ân Tịch, hần đều có thể khẩn trương đến cực điểm.

"Thực xin lỗi, hôm qua gọi điện cho ngài, ngài liên tục tắt máy." A Cơ không có oán trách, nhưng ăn ngay nói thật.

"Cậu không biết đi tìm tôi sao?"

A Cơ không có nói nữa, chỉ cúi đầu, hần sao lại không đi tìm chứ, Thân Từ Duệ nhìn thấy hần thì lại phát tay, ý bảo hần ta không cần phiền hần, tối hôm qua hần từ phía xa xa mà một mực ở dưới lầu nhà Ân Tịch, lúc nửa đêm mới về nhà, còn uống bao nhiêu là rượu, hút bao nhiêu thuốc lá, hần không thể biết được.

Mặt Thân Từ Duệ âm trầm, "Theo dõi sát sao Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm, còn có, thường xuyên chú ý y tá bên người Hứa Bội Dung, nếu bà ta đút lót, bảo y tá đồng ý, để cho Lâm Âm Ái bên kia yên tâm."

"Tôi biết, nhất định sẽ tùy hoàn cảnh mà hành sự chu đáo."

"Hủy bỏ tất cả giao dịch qua lại với Tề thị, còn có, ngăn cản công ty bọn họ tiếp tục làm ăn. Tôi muốn cậu dùng tốc độ nhanh nhất điều tra rõ ràng, hiện tại ở Tề thị Thân Từ Kiều có địa vị gì, phía sau nó nắm giữ bao nhiêu cổ phần của Tề thị, sủng ồng đạn dược cùng thuốc phiện có phải đều là dùng Tề thị để bao che hay không?" Thân Từ Duệ như có như không nhìn một bên, đầu óc lại nhanh chóng hoạt động.

"Vâng, tôi lập tức đi làm". A Cơ sau khi nói xong, nhẹ nhàng mà lui ra ngoài, tiện thể đóng cửa, bên trong lại bắt đầu yên lặng như thường, trên đầu Thân Từ Duệ, sương mù quanh quẩn.

Trong một căn phòng của khách sạn 5 sao, trên giường một người đàn ông ôm một người đàn bà ngừng lẫn lộn.

"Ai nha, anh gấp cái gì chứ, chậm một chút, chậm một chút. . ." Người đàn bà gắt gao mà nắm lấy bờ vai của hắn, người đàn ông cũng không để ý phản kháng của cô ta.

"Giả bộ cái gì, cũng không phải lần đầu tiên, thích nhanh thì cứ nhanh đi, vậy mới sung sướng!" Miệng người đàn ông phun ra đều là những lời nói thô tục như vậy, không một chút nào giống với vẻ cao quý bề ngoài.

"Anh, tên đàn ông dám dăng này. . ." Người đàn bà một mặt phản bác lại, một mặt lại lật thân thể kiều mị, một đôi chân dài dùng sức mà ôm lấy thắt lưng của hắn, nghĩ thầm rằng: đêm nay phải cho hắn nếm thử chút lợi hại của bốn tiểu thư, để bắt được công tử nhà giàu này, cô ta ở trên giường trở lên vô cùng chủ động.

Hai tay bắt đầu dùng sức xoa nắn thân thể hắn, một tấm thân, người dán chặt lên người hắn, nụ hôn chậm rãi trở nên ướt át cùng nóng bỏng.

Tay cô ta chính xác mà cầm lấy nơi mẫn cảm của hắn, nhẹ nhàng tiếp cận cùng kích thích.

"A. . . . Thoải mái, tiếp tục. . . ." Người đàn ông bắt đầu hưởng thụ, đàn bà nguyện ý hầu hạ, hắn tuyệt đối sẽ không phản đối.

Chậm rãi, tất cả càng thêm trở nên ám muội,

Dưới công phu của cô ta, dục hòa của người đàn ông càng bùng phát, nắm lấy thắt lưng cô ta, dùng sức một cái, tiến vào cơ thể cô ta, bắt đầu mãnh liệt mà chạy nước rút, miệng phát ra tiếng hừ hừ.

Kỳ quái chính là, so với tiếng rên của người đàn ông, tiếng rên của người đàn bà còn chói lọi hưng phấn hơn.

Trong suốt quá trình làm tình, cô ta luôn mở to hai mắt, lần đầu tiên phát hiện ra hắn ta lại có thể rên rỉ như vậy, thậm chí khi ở trên giường, người đàn ông này còn trở thành một mỹ vị tuyệt vời, sắc mặt người đàn ông trên người cô ta lại đỏ bừng lên. . . .

Thời gian tựa hồ vô cùng chính xác, bọn họ vừa làm xong, chuẩn bị tách khỏi nhau, chuông cửa lại vang lên.

Cả hai đều kinh ngạc nhìn đối phương.

Ra mở cửa, phát hiện có bốn người đàn ông đứng ở bên ngoài, toàn bộ đều mặc Tây trang màu đen, đeo kính râm, tình thế này liền dọa tới đôi nam nữ này.

"Các người là ai? Gõ cửa sai sao?" Người đàn ông đứng ra nói.

"Chúng tôi tìm ngài, Tề Tư Gia tiên sinh!" Thanh âm của người đàn ông đeo kính đen cảm đầu lạnh như băng, ánh mắt bắn thẳng đến mặt hắn.

"Tôi không biết các người, mời các người rời đi, đừng quấy rầy đến tôi nghỉ ngơi." Tề Tư Gia có chút tức giận nói.

"Tư Gia, bọn họ là ai thế, sao lại kỳ quái như vậy, làm cho người ta rất sợ nha." Một bên người đàn bà bắt đầu làm nũng, thân thể còn gắt gao mà dán chặt vào hắn.

"Đừng sợ, có anh ở đây mà!" Ở trước mặt người đàn bà, Tề Tư Gia cũng muốn thể hiện một chút khí phách đàn ông.

"Tề tiên sinh, mong ngài mời vị tiểu thư không liên quan này đi ra ngoài!" Thanh âm của người đàn ông đeo kính đen cảm đầu vẫn lạnh băng như trước.

"Tư Gia, hắn ta rốt cuộc là ai? Tại sao không hiểu lễ độ như vậy?" Người đàn bà mở cái miệng nhỏ nhắn, bắt đầu bắt mồm, lại còn nói cô ta là người đàn bà không liên quan, rất có khả năng, cô ta chính là muốn làm thiếu phu nhân Tề thị.

Không chờ Tề Tư Gia mở miệng, một cánh tay đã quàng lên người hắn, trong nháy mắt, hai chân hắn bắt đầu run lên. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Tề gia, hắn muốn toàn bộ!

Cô gái tự hồ cũng cảm giác được khác thường, cô ta thoáng nhìn thấy sủng ông, sợ tới mức vội che miệng hét lớn lên.

"Các vị đại ca, tôi là người không liên quan, tôi lập tức sẽ đi, lập tức rời đi." Sắc mặt người đàn bà này biến đổi so với trở tay còn nhanh hơn, thậm chí ngay cả áo khoác đều không có lấy, nghiêng người, chạy giống như bay. So với vị trí thiếu phu nhân của Tề gia, tính mạng của ả còn quan trọng hơn.

"Các người rút cuộc là ai? Nghĩ muốn làm gì với ta?" Tề Tư Gia dĩ nhiên đã không còn vẻ kiêu ngạo như lúc nãy nữa.

Người đàn ông cầm đầu dùng súng khổng chế bắt hắn đi trở về phòng, một ánh mắt, người đàn ông phía sau đã đem cửa khóa trái lại.

Tề Tư Gia ngã ngồi trên sofa, khuôn mặt của tên cầm đầu tựa như dí sát vào mặt hắn.

Xuyên qua kính râm, hắn hiểu ý người đàn ông kia, vươn tay cầm lấy tờ giấy kia, tay hắn không thể không chế mà run rẩy, khiếp sợ.

Mở ra, hắn mới phát hiện, nội dung là giấy vay nợ gần 2 ngàn vạn của hắn, vết máy đỏ tươi còn hiện ra trước mắt hắn. Lúc trước, sau khi hắn điểm chỉ bằng máu xong, hắn chạy ra nước ngoài trốn một thời gian, những người đó cũng không có tìm đến hắn đòi nợ, hắn nghĩ rằng bọn họ tự nhiên từ bỏ, nguyện ý buông tha hắn.

Hắn thật sự là quá ngây thơ, những người này như thế nào có thể sẽ bỏ qua cho hắn chứ, chính là thời gian chưa tới mà thôi.

"Thế nào? Tề tiên sinh chẳng lẽ đã quên lúc trước khi đánh bạc thống khoái thế nào rồi sao?" Tên cầm đầu trào phúng nhìn hắn.

"Không, tôi không quên, tôi làm sao dám quên đâu. Chính là hiện tại tôi thật sự lấy không ra nhiều tiền như vậy, có thể hoãn cho tôi không?" Tề Tư Gia bắt đầu bàn điều kiện, hắn quả thật cũng lấy không ra nhiều tiền như vậy, hiện tại trong công ty hắn chưa có thực quyền, bà nội một mực khảo nghiệm hắn, hắn muốn chỉ một khoản nào đều cần sự đồng ý của bà nội, cho nên hai ngàn vạn này hắn căn bản là không thể có.

Nếu như tìm Lâm Âm Ái mà nói, hắn khẳng định sẽ bị bà nội nhốt, cả đời này phòng chừng đừng có nghĩ muốn tiếp nhận Tề thị một lần nữa, hắn không thể tại thời điểm mấu chốt này mà mạo hiểm được.

Chỉ cần hắn ngồi được vào vị trí chủ tịch của Tề thị, hai ngàn vạn này căn bản không là cái gì.

"Cho mày thời gian? Mày muốn bao lâu? Một tháng, ba tháng hay là ba năm, hay là 30 năm?"

"Sẽ không phải ba mươi năm, xin hãy cho tôi thời gian 3 năm, chỉ cần tôi trở thành chủ tịch của Tề thị, hai ngàn vạn này khẳng định chỉ là một con tép, các người cũng biết đây tôi là người nổi nghiệp duy nhất của Tề gia, chị của tôi đã chết, em gái tôi không có tâm tư quản lý công ty, hiện tại trong Tề gia tôi là người duy nhất có thể tiếp nhận Tề thị." Hắn chỉ kém quỳ xuống mà cầu . .

"Ba năm? Mày cho tao là thằng ngu sao?" tên kia vùng chân một cái đã hung hăng đá vào đùi hắn, hắn lao đảo một cái, thân thể liền ngã lăn xuống dưới, một chút sức lực để chống đỡ cũng không có.

"Các ngài cứ tin tưởng tôi, tôi thực sự sẽ trả lại cho các ngài."

"Tin tưởng mày? Mày có tài cang gì, ai?" Hắn đá một cước lại một cước, hung hăng mà đá vào người hắn ta, người như thế này phải đánh, vũ lực là biện pháp giải quyết tốt nhất.

"Xin đừng đánh nữa, cầu xin các ngài, đừng đánh nữa . . ." Tề Tư Gia ôm đầu, lớn tiếng cầu xin tha.

"Bảo chúng tao không đánh mày? Có thể! Bảo mày không cần trả 2 ngàn vạn, cũng được!" Tên cầm đầu ngồi xuống, ngữ khí trở lên vô cùng tốt bụng.

Tề Tư Gia nghe được, ngẩng đầu, không thể tin được mà nhìn hắn "Thật vậy chẳng? Thật sự có thể không trả sao?"

"Nói nhảm." Mũi hắn thờ ra mùi vị chán ghét, "Có một biện pháp có thể cho mày không phải trả hai ngàn vạn kia ."

"Biện pháp gì?" Tề Tư Gia tràn ngập nghi ngờ nhìn đối phương.

"Phương pháp này rất đơn giản, mày dùng 15% cổ phần Tề thị trên tay mày để đổi lấy 2 ngàn vạn này."

"Không, không. Cái này không thể." Tề Tư Gia có ngu thế nào cũng biết được không thể đem cổ phần công ty bán ra ngoài, như vậy tổn thất sẽ không chỉ là 2 ngàn vạn, còn có thể là cả cổ phần của Tề thị, tương lai sẽ ảnh hưởng đến quyền quyết định chính sách trong công ty, mà có thể thay đổi sự phát triển của công ty.

"Không thể, phải không?"

"Không được đâu, đổi một cái khác, đổi một cái khác, được không?" Tề Tư Gia trung cầu ý kiến của hắn.

Chỉ thấy tay người đàn ông xuất hiện một con dao, sáng chói trước mắt hắn, "Hôm nay không đáp ứng, chặt một ngón tay của mày, ngày mai không đáp ứng chặt một ngón nữa, mày có mười ngón tay cùng mười ngón chân. Tao có thể cho mày 20 ngày để mà nghĩ, mỗi ngày trừng phạt một ít." Người đàn ông vừa nói xong, hắn lớn tiếng cười ồm ồm.

Tề Tư Gia sau khi nghe được, lại sợ tới mức ngay cả sức lực để quỳ cũng không có, toàn thân càng thêm run rẩy, "Van cầu các vị đại ca, đừng như vậy, tôi nhất định sẽ trả tiền, nhất định sẽ."

"Hiện tại chỉ có hai lựa chọn, một là đáp ứng điều kiện của tao, hai là tao chặt bỏ một ngón tay của mày." Con dao trên tay hắn lại một lần nữa đích sáng.

lóc lên, tên đàn em bên cạnh hiểu được ám chỉ của hắn, hai tên chạy lên đè chặt người Tề Tư Gia xuống, trong đó một người lôi ra một bàn tay của hắn, đặt ở trên bàn, chờ tên cầm đầu ra lệnh chặt một ngón tay của Tề Tư Gia

"Đừng. Đừng đụng vào tôi." Hắn lớn tiếng mà hét lên.

"Tao cho mày thời gian ba giây mà nghĩ cho kỹ, tao đếm tới ba, nếu mày không đồng ý tao liền chặt đứt nó." Tên cầm đầu bắt đầu đếm, "Một, hai!"

Còn chưa có đếm tới ba, Tề Tư Gia đã kêu lớn lên: "Tôi đáp ứng. Tôi ký."

Loại công tử nhà giàu này, chỉ cần đe dọa một chút, sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

A Khôn nờ một nụ cười thắng, cuối cùng, vỗ vỗ mặt hắn, "Nhớ kỹ cảnh cáo của tao, chuyển nhượng cổ phần của công ty mày không được cho ai biết, nếu không kết cục của mày sẽ chết thật sự thảm."

Một tiếng cười sau lại cao hơn vọng hơn tiếng trước, tiến thẳng vào não bộ Tề Tư Gia, để lại chỉ là sợ hãi.

Tề Tư Mục không có trải qua đồng ý của Thân Tử Kiều, lại một lần nữa xông vào "Vùng cấm" của hắn .

Thời điểm ả vừa đi vào, đập ngay vào mắt chính là ca sĩ Đàm Đàm vừa mới nổi tiếng, quần áo của cô ta rơi rụng trên mặt đất, thân thể đang cười lên người Thân Tử Kiều, dùng sức địa thi triển mỹ công của cô ta.

Sự xuất hiện của Tề Tư Mục phá vỡ chuyện tốt sắp xảy ra.

Thân Tử Kiều nhìn thấy ả ta đang trong cơn giận dữ, trong lòng dấy lên lửa giận, lại cố nén không phát, con đàn bà này, tạm thời còn có tác dụng.

"Đàm Đàm, con tiện nhân này, mau xuống dưới cho tao!" Thanh âm của ả không thể khống chế mà hét lên.

Đôi mắt đẹp của Đàm Đàm tròn lên, không có để ý đến ả, người đàn bà đang ngồi trên người Thân Tử Kiều là Đàm Đàm cô, Thân Tử Kiều không có lên tiếng, cô tuyệt đối sẽ không xuống dưới.

Kinh thường của cô ta làm cho Tề Tư Mục không chỉ tức giận mà còn thêm không thể chịu đựng.

Thân Tử Kiều nhìn thấy Tề Tư Mục sắp sửa bùng nổ, trong mắt hiện lên một tia giao hoạt mà trêu tức, hắn thật muốn nhìn một chút, nếu chơi trò này, ả ta sẽ như thế nào, "Tư Mục, cùng nhau chơi đi, lập tức tâm tình em sẽ tốt lên!"

Quả nhiên, những lời này, như là trấn định được Tề Tư Mục, lập tức làm cho ả im lặng, phần nộ cùng đố kỵ trong ánh mắt chậm rãi giảm đi, mà trong ánh mắt lại có một loại trình tự khác đang thiêu đốt.

Đàm Đàm hiểu được ánh mắt của Thân Tử Kiều, lập tức hiểu được kế tiếp hắn muốn làm cái gì.

"Đứng ở nơi đó làm cái gì a, muội muội, em lại đây a!" Đàm Đàm lúc này hoàn toàn thay đổi là một người khác, hận ý trong mắt sớm đã giấu ở trong lòng, hiện tại, cái cô phải làm là mỗi một bước lấy lòng người đang nằm trên giường kia.

Tề Tư Mục vẫn là có chút do dự, hai người đàn bà một người đàn ông?

Đàm Đàm tựa hồ nhìn ra nội tâm ả còn ần ần một chút không được tự nhiên, cô ta mỉm cười dụ dỗ, từ trên người Thân Tử Kiều đi xuống dưới, chân trần hướng về phía Tề Tư Mục đi đến.

Cánh tay tuyết trắng của cô ta vung đến trước mặt ả, nắm lấy cầm ả, nhỏ nhẹ nói: "Đi theo tôi."

Thanh âm của cô ta tựa như tràn ngập ma lực, Tề Tư Mục trước mắt đã hoàn toàn quên người đàn bà trước mắt này chính là tình địch cũng chính là chướng ngại vật trong sự nghiệp của ả, hai người là hai kẻ đối lập.

"Cô đừng sợ, tôi sẽ cho cô vui vẻ!" giọng nói của cô ta là tự nhiên như vậy . .

Cô ta hoàn toàn không ngại chính mình đang trần truồng trước mặt Tề Tư Mục, đỉnh núi cao ngất của cô ta đang đứng thẳng trước mặt ả.

Ta cô ta nhẹ nhàng mà cởi quần áo của ả ta ra, Tề Tư Mục theo bản năng bài xích túm chặt lấy tay của cô ta, tựa hồ ả còn chưa có chuẩn bị tốt.

Thanh âm của Đàm Đàm nhẹ nhàng mà dán vào bên tai của ả, "Chúng ta cùng chơi, sẽ làm em hoàn toàn tựa như chết đi sống lại."

Nụ cười của cô ta cực kỳ quý dị, ánh mắt yêu mị, ngón tay linh hoạt bắt đầu cởi nơ váy của ả ta.

Mu bàn tay nhẹ nhàng mà lướt qua làn da nhẵn nhụi của ả, "Đúng là con gái nhà giàu, da dẻ thật là mềm mại a." Cô ta nhỏ giọng khích lệ làm cho ả ta chậm rãi thả lỏng, chậm rãi dấn ý.

Tề Tư Mục bị mê hoặc, à ta không thể tưởng tượng nổi không những đàn ông mà ngay cả đồng tính nữ cũng khiến à có thể sung sướng đến như vậy . . .
. À tựa như điên cuồng mà nhập cuộc vào trò chơi mới mê kích thích này

Hai thân thể dây dưa hoàn toàn run rẩy, bày ra bộ dáng vô cùng khiêu khích, giống như từng đợt từng đợt sóng biển. Thấy thế thân thể Thân Từ Kiều bắt đầu mãnh liệt nóng lên.

Tay hắn cũng bắt đầu không an phận ngứa ngáy, không thể khống chế được đứng dậy hướng hai người bọn họ đi tới.

Thanh âm liên tiếp vang lên, tiếng đàn ông, đàn bà, trầm thấp có, thét chói tai có, cao giọng có, mãnh liệt có, khóc có

Cả căn phòng kéo dài đến nửa đêm, thẳng đến khi không ai còn chút sức lực mới dừng lại.

.

Hai à đàn bà không chút xấu hổ mà khen ngợi lẫn nhau, tựa như khác hẳn với màn lúc gặp mặt . . .

Đây cũng chính là một vở kịch mà thôi, cuộc đời con người như một vở kịch, là một vòng luẩn quẩn, loại này diễn quá nhập vai. Mỗi ngày đều phải diễn, cái chính là mỗi người không giống nhau mà thôi.

Một ánh mắt của Thân Từ Kiều ý bảo, Đàm Đàm hiểu được, kéo thân thể mệt mỏi cúi chào bọn họ, trong nháy mắt khi đóng cửa lại, mắt cô ta trào ra bi ai cùng thống khổ.

Nếu không phải bị ép buộc, nếu không phải vì tham vọng của bản thân, nếu không phải muốn có một chỗ đứng vững chắc trong cái vòng luẩn quẩn này, cô có thể thân nhiên mà yêu người đàn ông quá bình thường cùng cuộc sống an ổn kia của cô, nhưng con đường tiếp theo khiến cô không thể được như ý mình, lại càng không được lùi bước, từ ban đầu khinh thường, đến si mê, đến bây giờ cô chính là chán ghét chính mình.

Nếu có thể lựa chọn, cô tình nguyện không bước vào vòng luẩn quẩn này, vì địa vị, vì danh lợi, cam nguyện một lần lại một lần bán đứng chính mình, hầu hạ tên chủ biến thái chơi hết trò này đến trò khác, đổi lấy những buổi biểu diễn, quảng cáo cùng tuyên truyền, người ngoài nhìn đến đích viễn vông chỉ là phong cảnh, chính là sau lưng, ai biết đâu được?

Được đến càng nhiều, nhất định trả giá cũng càng nhiều.

Trong phòng, hơi thở ám muội còn chưa có tiêu tan, vẫn tràn ngập như trước.

"Từ Kiều, về sau anh có thể mang em đi chơi nhiều hơn không?" Nhìn đến Từ Kiều bảo Đàm Đàm đi, lòng của à lại tràn ngập khoái hoạt, bởi vì điều này chứng tỏ, vị trí của à ở trong lòng hắn so với lũ đàn bà kia quan trọng hơn.

"Có thể à, chỉ cần em thích." Hắn thậm chí đều không có mở mắt, lười nhác đáp lại à.

"Chỉ cần với anh cùng một chỗ, làm cái gì em đều thích." À ta có chút nũng nịu của tiểu nữ nhân hướng về lồng ngực hắn, nhẹ nhàng mà tựa đầu vào.

"Àn, anh biết. Về sau có trò chơi gì đều mang theo em!" Hắn vỗ lưng của à, , nhẹ nhàng trấn an .

"Từ Kiều, anh thật tốt!" Ngọt ngào bùng nổ, lòng tràn đầy hạnh phúc mà dựa vào ngực hắn

"Tư Mục, em cũng có cổ phần công ty của Tề thị đúng không?" Thân Từ Kiều thuận miệng hỏi.

"Đúng vậy, mỗi người con trong Tề gia đều có, chị cả của em nhiều nhất, bất quá sau chị cả đi rồi, là của bà nội em, anh trai em cũng có, em so với anh của em ít hơn một chút, nhưng vẫn có 10%, 18 tuổi là em đã lớn, nhưng là tiền hoa hồng cùng chia chác gì đó bà nội em đều giữ cả, bà nội nói chỉ có chờ bà chết đi mới có thể toàn quyền giao ra đây." Giờ phút này, à cũng không có cái gì phòng bị, đối với buôn bán, ngay cả 1% di truyền của chị à, à cũng không có.

"Em nghĩ muốn chia hoa hồng không?"

"Đương nhiên nghĩ muốn à, chính là em không dám trái ý của bà nội." À nhỏ giọng nói.

"Nếu không anh thay em đầu tư đi, em đem 10% cổ phần kia chuyển nhượng cho một công ty dưới tên của công ty mình, sau đó anh sẽ đầu tư, đem Tề thị phát triển hơn nữa, cuối năm khi chia hoa hồng khẳng định không ít hơn hai ngàn vạn đâu." Hắn vỗ về mặt của à, ôn nhu mà kiên nhẫn nói.

"Thật sự có thể như vậy sao?" À vẫn là không quá tin tưởng.

"Em chỉ cần làm theo lời anh, khẳng định sẽ có, hơn nữa tiền của em càng nhiều, sau này có thể tự mình tuyên truyền quảng cáo, thậm chí anh còn có thể thể đầu tư cho em làm đạo diễn một bộ phim, khẳng định khi đó địa vị của em sẽ rất cao.

Tề Tư Mục rõ ràng dao động, Thân Từ Kiều âm thầm cười, chỉ cần hắn dụ thêm chút nữa, à sẽ cắn câu.

Tay à ôm chặt lấy thắt lưng hắn, lại một lần tà mị nở nụ cười, hắn biết, dục vọng của à ta lại lần nữa dâng lên, hắn theo bản năng mà phối hợp

Cười ở trên người ả, tóc ả vùng vãi, hấn lại giống như nhìn thấy cô gái kia, khuôn mặt kia, ngây thơ như nước, đôi mắt trong veo, hơi hơi khề cắn môi.

Toàn bộ cổ phần của công ty Tề gia, hấn muốn.

Đàn bà Tề gia hấn càng muốn. Từ Tề Tư Di bắt đầu, đến bây giờ là Tề Tư Mục, hai ả đàn bà này đều bị hấn tra tấn mà khuất phục, nghe lời, thậm chí hấn còn có ma lực khiến cho bọn họ yêu hấn, hấn quả là một tên đàn ông ma quỷ.

Vậy còn Hứa Ân Tịch kia thì sao, cô cũng là đàn bà Tề gia, hấn lại càng không bỏ qua cho cô, có được cô, là việc mà hấn nhất định phải làm được, mà hấn đã nhìn lâu lắm rồi, bây giờ đã đến lúc nên ra tay.

"Hứa Ân Tịch, vô luận dùng thủ đoạn gì, mặc kệ là người của cô, hay là trái tim của cô, tôi đều phải có được, không chiếm được tôi cũng sẽ hủy cô!" Thân Tử Kiều ở trong lòng lặng lẽ nhắc nhở, tay lại bóp chặt nơi dây dằm của Tề Tư Mục. . . .

Ân Tịch lúc này đang ngủ mơ, trong mộng lòng mảy cô nhủ chặt, tựa như gặp phải chuyện vô cùng thống khổ.

Trong mộng của cô, lại xuất hiện khuôn mặt của người đàn ông kia, khuôn mặt hung ác, nụ cười tà ác, cầm một cái gì đó khiến cô sợ hãi, chậm rãi hướng phía cô tới gần. . . .

Khi mà cô muốn liều mạng né tránh, nhưng là cái gì cũng không thể làm, cô rơi vào đường cùng, đột nhiên lại từ trong mộng tỉnh lại, trên trán, trên người tất cả đều là mồ hôi lạnh, cô vội vàng bật đèn ở đầu giường lên, phát hiện không có gì khác thường, mới ngồi dậy, ông đầu gối ngồi ở trên giường, có chút đăm chiêu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Trả thù

Thời điểm Tề Tư Mục về đến nhà, chính là đối mặt với cơn cuồng giận của Tề gia.

Nhiều như vậy năm, ả lần đầu tiên nhìn thấy bà nội cư nhiên tùy tay ném đồ vật này kia, hơn nữa không có gì do dự liền cho anh trai một cái tát, chỉ vào hấn rất đau lòng mà nói: "Tề gia chỉ có một người nối dõi là cháu, cháu thế nào còn không cố gắng, vụ làm ăn lớn như vậy, nói không có là không có, cư nhiên ngay cả một chút nguyên nhân cũng không tìm ra, về sau, ta làm sao có thể yên tâm giao Tề thị cho cháu chứ!"

Thanh âm của Lâm Âm Ái bi thương mà đau lòng, đau đớn vì đứa cháu đích tôn duy nhất không có tiền đồ.

Không ai dám tiến lên thay Tề Tư Gia cầu tình, cái chính là Ngô Niệm mẹ của hấn có thể thấy được chuyện này quá lớn rồi, bằng không bà nội sẽ không bao giờ mắng giận với đứa cháu trai bảo bối này.

"Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Tề Tư Mục lén lút đứng bên cạnh mẹ mình, nhỏ giọng hỏi.

"Tề thị cùng Thân thị có một hợp đồng lớn, bà nội vì khảo nghiệm anh cả con, đem vụ làm ăn quan trọng như vậy giao cho anh cả con, chính là tới thời điểm ký kết, đối phương cư nhiên không đồng ý hợp tác nữa, không có nguyên nhân gì, anh của con lấy không ra nguyên nhân, không công làm cho công ty tổn thất gần ngàn vạn, làm cho hiện tại ban giám đốc đối với anh trai con cực kỳ bất mãn." Ngô niệm nhỏ giọng nói với Tề Tư Mục, còn không quên liếc mắt nhìn tình hình bên cạnh.

Tề Tư Mục nghe xong, có chút đăm chiêu mà suy nghĩ, trong mắt lóe biến hoá kỳ lạ.

"Bà nội, bà đừng tức giận, cháu cảm thấy chuyện này khẳng định không có đơn giản như vậy đâu, nhất định là có người sau lưng giãth giầy, chỉ cần tìm được kẻ giật dây này, hết thấy mọi vấn đề đều có thể giải quyết rồi." Á đi ra phía trước, vô cùng thân thiết kéo cánh tay Lâm Âm Ái.

"Cháu, con nha đầu này, biết cái gì? Đừng làm trở ngại bà giáo dục anh trai cháu, nó từ nhỏ ở nước ngoài lớn lên, tốn nhiều tiền như vậy để cho nó học hành, chính là trở lại công ty, không có một việc nào có thể làm cho bà có thể được an ủi, nếu chị cả cháu ở đây, bà làm sao phải khổ tâm như vậy chứ? ." Nói xong, thanh âm của bà ta hình như có một tia ghen ghét, Tề Tư Di đi rồi, mọi chuyện bà đều phải quản, có thể không mệt sao?

"Bà nội, theo cháu thấy, việc này khẳng định là Hứa Ân Tịch giật dây đó." Tề Tư Mục tức giận trả lời, cho dù không phải cô làm ả cũng muốn nói là cô làm.

"Tư Mục, vì cái gì cháu lại nói như vậy?" Lần này, đối lại những người khác sốt ruột.

"Bà nội, bà ngừng lại đi, Thân thị là công ty lớn như vậy, như thế nào có thể đối mặt là có thể đối được, nhất định là có người ở giữa gây thị phi, đàn bà có thể làm cho Thân Tử Duệ trúng gió, cũng chỉ có con tiện nhân kia thôi." Mỗi hận mất một ngón tay của ả, ả không thể không báo.

"Nó có thể có mị lực lớn như vậy sao?" Ngô Niệm đi lên, bắt an hoi , ngay cả Tề Tư Gia cũng nghi ngờ, vị tỷ tỷ trong truyền thuyết này của hắn, trừ bỏ trước đây có bộ mặt đáng thương như mèo ra, hắn đã hoàn toàn không có ấn tượng. .

"Đừng quên, lúc trước chính là tiện nhân này cướp mất vị trí con dâu của Thân Thị từ tay cháu." Cứ việc ả đối Thân Từ Duệ đã muốn không còn cái loại ham muốn mãnh liệt giữ lấy, nhưng chỉ cần tưởng tượng đến Hứa Ân Tịch có được cái gì mà ả từng có, ả như trước vẫn vô cùng phần lận.

"Nếu thật sự là cái con tiện nhân kia làm, con nhất định sẽ khiến nó không được sống tốt." Lần này đổi thành Ngô Niệm nghiêng răng nghiêng lợi, Hứa Ân Tịch hại hai đứa con gái của bà, bây giờ còn đến hại đứa con trai bảo bối của bà, đúng là đại thù phải báo.

Thấy Lâm Âm Ái không có ra tiếng, nhũu chặt lông mi, bà ta càng thêm đích không kiên nhẫn gì, "Mẹ, con Hứa Ân Tịch này chính là trở về trả thù Tề gia chúng ta đây, nó đây là muốn thay mẹ nó cùng nó báo lại những ủy khuất trước đây phải gánh chịu, hiện tại cháu gái yêu, cháu đích tôn của mẹ, một đã chết, một đứa mất một ngón tay , hiện tại đến phiên cháu trai của mẹ, kế tiếp khẳng định chính là chúng ta, sau đó là cả Tề thị, nếu chúng ta không phản kích, khẳng định sẽ có càng nhiều chuyện nữa."

Lâm Âm Ái vuốt nhẫn kim cương trên tay, hận không thể hung hăng địa bóp nát.

"Bà nội, muốn đổi con tiện nhân Hứa Ân Tịch này, trước phải đối phó với người thân của nó, mẹ nó nằm ở trên giường bệnh phải chết không được sống, nhưng là nó còn có bà ngoại, đem bà ngoại nó trói lại, chúng bắt con tiện nhân kia phải làm gì nó nhất định phải làm đó!" Tề Tư Mục oán hận nói, đến lúc đó, ả phải chặt một bàn tay của Hứa Ân Tịch bù lại một ngón tay của ả.

"Chú ý của Tư Mục cũng không sai, có con bài Tần Phương này, vô luận là làm ăn với Thân thị, vẫn là chuyện gì khác, đều có thể kết thúc hết phiền toái." Rất nhiều chuyện, nên đến lúc kết thúc rồi, trên mặt Lâm Âm Ái trong nháy mắt lộ ra một tia thương cảm, một màn như vậy, sao có thể xuất hiện trong mắt một người đàn bà độc ác lạnh lùng như vậy chứ?

Quý tiếp theo mục tiêu tuyên truyền của Hoa Đăng vẫn là Ân Tịch, cho dù là điện ảnh, bài hát, hay là quyền phát ngôn, đều là tuyên truyền chủ đạo của Hoa Đăng, Ân Tịch cũng trở thành minh tinh toàn năng mới của giới nghệ sĩ.

Đương nhiên, bên trong công ty không thể tránh khỏi những ánh mắt hâm mộ cũng như đố kỵ, đặc biệt là những nghệ sĩ mà bị Ân Tịch "đạp" xuống. Khi mà Ân Tịch đối mặt với ánh mắt của Niếp Thanh, tự nhiên cô lại nhận ra có chút gì đó không đúng, không phải là ảo giác chứ?

Nhân viên chậm rãi tán đi, Niếp Thanh gọi Ân Tịch, trên mặt mang theo nụ cười hữu hảo, khiến cô thất thần.

"Cô, tìm tôi có chuyện gì không?" Ân Tịch có chút kinh ngạc nhìn về phía cô ta.

"Nếu có thể được, tôi muốn mời cô tới dự buổi lễ thành hôn của tôi vào tháng sau." Niếp Thanh lại cho cô một nụ cười thân thiện, giống như từ trước tới nay bọn họ chưa từng có thù hận vậy.

"Cô . . . Cô sẽ kết hôn?" Là do cô chậm chạp phản ứng sao? Hình như không phải, tin tức này quá chấn động, cho tới bây giờ đều không có người nào nói với cô là cô ấy sẽ kết hôn, điều làm cho Ân Tịch ngoài ý muốn chính là, người nói cho cô biết vẫn chính là Niếp Thanh cô ta.

"Rất kinh ngạc, phải không?" Trong mắt Niếp Thanh đã không còn sự tinh ranh cùng đố kỵ trước kia, nhiều hơn là thông dong cùng bình tĩnh, "Kỳ thật tôi cũng không nghĩ tới tôi có thể kết hôn nhanh như vậy, đã trải qua nhiều chuyện như vậy, tôi phát hiện ra bên cạnh tôi vẫn còn có người dõi theo, cho nên tôi không muốn tiếp tục bỏ lỡ nữa."

Niếp Thanh nói xong những lời này, có chút vui vẻ mỉm cười, sau đó lại nói: "Còn nữa, có phải cô cảm thấy rất lạ vì sao tôi lại nói những lời này với cô đúng không, kỳ thật tôi cũng không biết, có lẽ là tôi không hề đố kỵ cô đi. Khi ở bên Pháp kia, những ngày đó tôi thực đố kỵ cô, bởi vì Từ Duệ chưa từng bao giờ vì một người đàn bà mà lo lắng như vậy, nhưng giây phút mà cô ngã xuống, anh ta vội vã như vậy, tôi biết tôi đã bại dưới tay cô. Cũng may, tôi tỉnh ngộ sớm, không có tiếp tục mắc thêm lỗi lầm gì nữa"

"Cám ơn cô đã chân thành nói với tôi những điều này." Ân Tịch hữu hảo cười nói, giờ khắc này, cô cảm thấy Niếp Thanh vô cùng tốt đẹp, ánh mắt rất chân thành, nụ cười đối với cô cũng rất chân thành.

"Những vụ bê bối của cô vĩnh viễn đều có người thu dọn giúp cô, đối với cô tôi không giống vậy, đã trải qua một lần, lúc sau tôi biết được, đàn bà nên biết thỏa mãn là gì, nếu như tôi không trân trọng, có lẽ là ngay cả một người đàn ông thiệt tình đối tốt với tôi cũng sẽ mất đi." Cô ta vẫn mỉm cười, cười đến vui vẻ nở rộ, rất đẹp, rất hạnh phúc.

"Có thể tìm được một nửa của mình, so với bất kỳ cái gì cũng đều quý giá, chúc cô hạnh phúc." Ân Tịch vươn tay, tỏ vẻ hữu hảo. Niếp Thanh vươn tay, mỉm cười nhìn cô, thì ra là bạn bè so với là kẻ thù vẫn hạnh phúc hơn.

"Chuyện của cô tôi cũng hiểu biết một chút, là người đứng ngoài cuộc, tôi hy vọng cô có thể đối mặt với tình cảm của chính mình, còn có, đề phòng Tề Tư Mục một chút." Nói đến Tề Tư Mục, tình cảm phức tạp trong lòng Niếp Thanh lại dâng lên, người đàn bà này khiến cô đau đớn và hận đến chết.

"Cám ơn!" Ân Tịch lịch sự cười đáp lại.

Hai vị hoa đán của Hoa Đăng lần đầu tiên bắt tay giảng hòa, nhìn nhau mỉm cười!

Chương 104: Tần Phương và Lâm Âm Ái

Hiếm khi được ngày gió hiu hiu thổi, ánh mặt trời xuyên qua mây trắng, rớt từng mảng, từng mảng xuống tòa nhà cao tầng, trong suốt, lấp lánh như một viên đá quý rực rỡ.

“Ân Tịch, món đồ này vừa được gửi đến, cậu mau mở ra xem là thứ gì. Không có đề tên người gửi, là do một đứa bé vừa đưa tới” Hạ Vũ cầm trong tay một gói lớn, hướng Ân Tịch đi tới.

Ân Tịch tiếp nhận gói lớn, người nào lại gửi đồ cho cô như vậy chứ?

Trong lòng hoài nghi, Ân Tịch mở chiếc hộp, một vật từ bên trong hộp trượt ra ngoài, nảy vài cái trên mặt đất rồi dừng lại, phát ra một tiếng vang vọng. Cúi đầu xuống, vừa nhìn thấy, Ân Tịch liền thốt lên “Bà ngoại”.

Đây đích thực là chiếc nhẫn của bà ngoại, vì sao lại ở chỗ này? Như thế nào lại ở nơi này? Chẳng lẽ... đã xảy ra chuyện gì?

“Làm sao vậy? Cậu đừng kích động.” Hạ Vũ đỡ lấy thân thể cô, trấn an.

“Là ai gửi mới được? Vì cái gì chỉ có chiếc nhẫn? Bọn họ đã làm gì bà ngoại?” Ân Tịch bị dọa tới mức tư tưởng trở nên hỗn loạn, cảm xúc cũng nhất thời kích động.

“Có thể trong hộp còn có gì đó” Hạ Vũ bình tĩnh mà nhắc nhở cô.

Ân Tịch lần nữa mò tay vào trong hộp, quả thực còn có một tờ nhỏ giấy rất mỏng, trên đó chỉ viết 2 chữ : “Tề gia”.

Nhìn đến hai chữ này, tay Ân Tịch run run, cố gắng kìm nén sự hoang mang cùng phần nộ ở trong lòng, đem mảnh giấy kia hung hăng vo thành một khối, găt gao nắm trong tay, cắn chặt môi.

“Ân Tịch, cậu trước tiên đừng kích động.” Có thể nhận thấy Ân Tịch đang bị uy hiếp.

“Hạ Vũ, mình nhất định phải tới Tề gia một chuyến, mình phải biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Mình đi cùng cậu.” Hạ Vũ chủ động yêu cầu.

“Không cần, chuyện này cậu đi không thuận tiện.” Ân Tịch khê cự tuyệt.

“Được. Nếu có gì cần giúp đỡ, nhất định không được giấu mình, biết không?” Hạ Vũ nắm tay cô lo lắng nói.

Ân Tịch ra sức găt đầu một cái, sau đó, xoay người rồi đi.

Tề gia...

“Lâm Âm Ái, là bà?” Tần Phương rốt cuộc gặp được người chủ mưu phía sau màn. Nhìn thấy khuôn mặt kia, bà không khỏi trào phúng cười lên.

“Đã lâu không gặp, người bạn cũ!”

“Bà muốn tìm tôi, phải dùng phương thức này sao?” Tần Phương không có chút gì sợ hãi, tỏ ý muốn xin tha cả.

“Đây là một món quà gặp mặt đặc biệt, sau này còn đặc biệt hơn.” Lâm Âm Ái tuy nở nụ cười nhưng bên trong đầy hận ý.

“Đến tốt cùng bà muốn làm cái gì? Chúng ta đều đã sống hơn nửa đời người, rồi cũng đều phải chết, có thể cho qua thì hãy cho qua đi.”. Nhiều năm như vậy rồi, từ bà với Bội Dung cho đến Ân Tịch, Lâm Âm Ái vẫn không thể quên chuyện cũ, trước sau một mực hận bà.

“Cho qua? Bà nghĩ tôi không muốn kết thúc với bà sao? Chính là cháu ngoại bà không muốn dừng lại. Nó muốn trả thù, muốn hủy hoại gia đình này, hận không thể giết chết từng người nhà tôi, nếu như vậy, tôi đây liền cùng các người chơi. Mấy chục năm trước là như vậy, mấy chục năm sau cũng sẽ như vậy. Tần Phương bà có gan nuôi dạy con gái đoạt đi con trai tôi, cháu gái bà lại đoạt đi cháu gái cùng cháu rể của tôi, hiện tại, lại là cả Tề thị này, tôi phải tìm ai để tính?” Móng tay của bà ta vẫn thon dài cùng sắc nhọn như trước, một cái tát khiến mặt Tần Phương in hằn 5 ngón tay, nổi lên tơ máu.

“Đừng quên Ân Tịch cũng là cháu gái của bà.” Tần Phuong nhìn người gây sự Lâm Âm Ái, mở miệng một cái cháu gái của Bà, căn bản không có đem Ân Tịch để trong mắt.

“Ồ Tề gia này nó chỉ là thứ tiện nhân bại hoại, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận nó là cháu gái” Lâm Âm Ái cư nhiên vì cừ hận mà ngay đến đòi thứ ba cũng không buông tha.

“Bà vì cái gì phải như vậy? Bà không thể buông tha Ân Tịch sao? Bà hận chính là tôi, bà có thể tính với tôi, không cần lại đối phó với con gái cùng cháu ngoại của tôi, bà không tiếp nhận nó, tôi sẽ không ép buộc nhưng xin bà đừng quấy rầy chúng tôi nữa, có thể chứ?” Tần Phuong gần như bắt đắc dĩ cùng bi thương, chuyện nhiều năm như vậy rồi, Tề Chính Hiếu cũng đã chết cách đây hai mươi bốn năm.

“Buông tha nó? Buông tha cho bà? Nói cho bà biết, Tần Phuong, chỉ cần tôi, Lâm Âm Ái cùng bà chưa có chết, một ngày tôi sẽ càng hận bà thêm một ngày, kể cả con gái, cháu gái và chất của bà, chỉ cần tôi còn sống, đừng mong tôi có thể tha cho các người” Lâm Âm Ái có phần thê lương mà gào thét.

“Tôi chưa bao giờ cầu bà tha thứ, nhưng là, tôi cầu bà, đem tất cả oán hận tính vào tôi!” Trong mắt Tần Phuong chỉ thấy bi thương, gắt gao mà nắm chặt tay Lâm Âm Ái.

“Đối với bà, không dễ dàng như vậy. Khi con gái bà tiến vào Tề gia, lúc đó chính bà đã chứng kiến con gái bà bị hủy bởi Tề gia, hiện tại, tôi muốn cho bà xem đến lượt cháu ngoại bà cũng bị hủy bởi Tề gia chúng tôi.” Thanh Âm của bà ta kéo dài, vang vọng cả căn phòng.

“Không, không thể, tuyệt đối không được!” Thanh âm của Tần Phuong vì thê lương mà trở nên mạnh mẽ. Lúc trước, Bội Dung gả vào Tề gia, bà nghĩ rằng Lâm Âm Ái đã không còn thù hận, bà cũng nghĩ đến Tề Mục sẽ bảo vệ con gái mình, chính là không ngờ Tề Mục lại ra đi nhanh như thế. Lại không ngờ rằng Lâm Âm Ái lại bày ra một cái bẫy như vậy để Bội Dung cam tâm tình nguyện tiến vào, một mạch chia cắt mẹ con bà tám năm ròng mới được gặp lại.

Chẳng lẽ những giây vò đó còn chưa đủ sao? Bà còn thiếu nợ bà ta nữa sao?

“Tần Phuong, bà hiện tại đã hối hận chưa?” Lâm Âm Ái một lần nữa hỏi bà, lần trước đã cách đây hơn 40 năm.

Tần Phuong suy sụp ngồi xuống đất, hết thảy cho tới bây giờ bà đều không có hối hận, chính là bà hối hận đã không rời xa nơi này, vĩnh viễn, vĩnh viễn rời đi, như vậy con gái của bà cùng Tề gia đã không có quan hệ gì.

“Bà nói đi, bà hối hận sao? Cầu tôi, quý xin tôi, nói năm đó mọi việc mà Tần Phuong bà làm đều là sai lầm, bà hối tiếc cũng không kịp a!” Giọng của Lâm Âm Ái kịch liệt trở nên điên cuồng.

“Bà muốn nghe tôi nói hối hận phải không? Tôi nói ta hối hận thì bà có thể buông xuôi hết thảy sao? Bà có thể coi như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra sao? Hay là bà có thể tiêu tan mọi oán hận trong lòng?” Tần Phuong đứng lên, từng bước tiến tới đối diện với bà ta mà nói, bà thật sự muốn biết, việc bà hối hận đối với bà ta thật sự quan trọng như vậy sao?

Này hết thảy, tựa hồ là câu hỏi của Lâm Âm Ái, hơn bốn mươi năm trước hỏi bà, biểu tình Tần Phuong quật cường, gần từng tiếng nói cho bà ta : bà vĩnh viễn cũng sẽ không hối hận, cho dù chết, cho dù kiếp sau cứ phải chịu tội như vậy, bà cũng không hối hận.

Bà đúng là lòng dạ đàn bà thù hận không dứt, bất luận ép hỏi cùng tra tấn như thế nào, đối mặt với bà vẫn là một cặp mắt kiên định, cũng từ sau lần tra tấn đó, bà hiểu được, đàn bà khôn ngoan là chính mình muốn cái gì cũng không thể dựa vào vũ lực mà phải dựa vào đầu óc cùng thủ đoạn.

Bởi vậy, bà làm cho Tần Phuong cả đời này đều phải hối tiếc, hết thảy những điều này, không phải là Tần Phuong rất đáng phải nhận sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Trả giá gấp đôi

Tề gia, Ân Tịch đứng trước cổng, cô không trở về đây bao lâu rồi? Hẳn đã mười bốn năm!

Nơi này dường như không có đổi thay gì lớn, chỉ là khu vườn xanh càng thêm rộng lớn hơn, cổng lớn ngôi biệt thự càng thêm kiên cố và kín đáo.

Đúng, còn có vệ sĩ đã thay đổi, người này, nhìn dữ dằn hơn.

"Vị tiểu thư đây, nơi này không thể tùy ý ra vào." Ông bác nhìn dữ dằn này không có vẻ có thể nói lý được.

Ân Tịch mang kính râm, thản nhiên nói: "Đi thông báo với người trong Tề gia, hãy nói tôi là Hứa Ân Tịch."

Vừa nghe đến cái tên Hứa Ân Tịch, người đàn ông dữ dằn kia giật mình phản ứng, ngay lập tức mở cổng lớn, mời Ân Tịch đi vào.

Nội thất bên trong đã đổi sang thương hiệu xa xỉ, dường như đã hơn mười năm, việc làm ăn của Tề gia chỉ ít cũng không tệ lắm, bằng không sẽ không trang trí tu sửa lại một đại phủ nước lớn như vậy ở phía trước nhà.

Bên ngoài ngôi biệt thự lấp lánh ánh sáng, ánh mặt trời chiếu xuống chói lóa khiến mắt cô đau nhức.

Phóng tầm mắt nhìn lại, cô còn có thể thấy một góc bãi cỏ kia, hình như, lần đầu tiên cô gặp Thân Từ Duệ, bởi lúc đó cô đau đớn đến chết vật, hẳn bảo bản thân cô đau thì hãy kêu lên đi, thế nhưng cô vẫn không làm theo.

Trong lòng cô khẽ mắng chính mình, vô duyên vô cớ như thế nào lại nghĩ tới hắn, giờ phút này, cô tới như là thuyết khách vậy, cô nhất định phải cùng đem bà ngoại rời đi, tuyệt đối sẽ không giống như trước kia, để cho người của Tề gia đến uy hiếp mẹ mình, bị nhốt ở cái nơi đáng sợ này suốt tám năm.

Tề gia có phần tĩnh lặng kỳ lạ, cô từng bước từng bước mà hướng tới phòng khách đi đến, đừng nói đến chủ nhân, ngay cả một người hầu cũng không có, đây là loại tình huống gì, bọn họ rốt cuộc nghĩ muốn đùa giỡn cái gì?

Ân Tịch đứng giữa cửa, tự nói với chính mình bình tĩnh, bình tĩnh!

Một phút đồng hồ trôi qua, hai phút trôi qua, gần mười phút trôi qua. . .

Cô không thể kiềm chế được nữa, lớn tiếng kêu lên, "Thả bà ngoại ra!"

Trong căn phòng lớn vắng vẻ, ngoại trừ tiếng vọng của cô, vẫn chỉ là tiếng vọng của cô. Cô lại một lần nữa lớn tiếng hét lên!

"Các người đi ra cho tôi!" Tính tình nóng nảy trong Ân Tịch bị kích động phát ra, đây là ý đồ gì của bọn họ, toàn bộ lừa đưa cô đến nơi này, nói rằng bà ngoại cô ở trong tay bọn họ, nếu muốn gặp cô, tại sao phải trốn tránh cô, tại sao chứ?

"Tề gia, các người nghe đây, Hứa Ân Tịch tôi bây giờ đã ở đây, các người nếu như có gan, liền ra đây, định trốn trốn tránh tránh làm gì? Các người không phải là muốn gặp tôi sao? Không phải muốn uy hiếp tôi sao? Đi ra cho tôi!" Cô đối mặt với khoảng không trong căn phòng rộng lớn mà la hét, cô biết, những người này nhất định là cố ý, trốn ở phía sau xem cô bị bọn họ chọc giận như thế nào.

Vẫn như cũ không có tiếng trả lời, vẫn như cũ im lặng đến đáng sợ! Giờ phút này, cô đúng là phát điên rồi.

Cô không chút do dự cầm vật gì đó trên tay, phần nộ ném xuống dưới, hình như là một chiếc bình hoa cổ.

Đây không phải là hành vi Hứa Ân Tịch cô nên có, nhưng nếu không bức bách bọn họ như vậy, đoán chừng họ còn muốn tiếp tục xem kịch vui, nếu bọn họ muốn có một lần nhìn thấy biểu hiện "mạnh mẽ" của cô như vậy, thế cô liền như bọn họ mong muốn, biểu hiện ra cho bọn họ xem, trò đùa này đối với cô mà nói, cũng đơn giản như vậy mà thôi.

Từng thứ, lại từng thứ, vút xuống mặt đất, phát ra tiếng vang bang bang.

"Hứa Ân Tịch, tiện nhân, đủ rồi!" Lúc Ân Tịch cầm lấy một chiếc đĩa sứ rất quý báu, Tề Tư Mục rút cục từ phía sau bước ra, hùng hổ mà đi đến trước mặt cô, giờ tay muốn đánh cô.

Ân Tịch một tay bắt lấy cổ tay cô ta, trả lời không chút khách khí: "Muốn đánh tôi, cô không xứng!"

"Mày. . . Đồ tiện nhân!" Tề Tư Mục phần nộ dậm chân một cái.

"Tề Tư Mục, từ điển của cô có thể đổi mới một chút hay không, ngoại trừ 'tiện nhân' không thể tìm các từ mới khác sao? Nếu không có, tôi cho cô vài từ khác, ví dụ như đồ bỏ đi, thứ cận bã!" Hôm nay, Hứa Ân Tịch cô tuyệt đối sẽ không cho phép người khác khi dễ nữa, đặc biệt là người của Tề gia.

"Tiện nhân chết tiệt, mày đừng đắc ý! Đợi lát nữa tao sẽ khiến cho mày phải khóc! Cho mày phải cầu xin tao!" Tề Tư Mục biểu lộ vẻ hả hê đắc ý.

"Đồ bỏ đi, thứ cận bã, mấy từ đó cũng không sai!" Phía sau cô đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay, mang theo thanh âm lạnh lẽo xuyên thẳng từ sau lưng cô.

Bên trái Lâm Âm Ái là Ngô Niệm, các cô gái phía sau hiển nhiên là người hầu, chắc là mới đến, cô không có ấn tượng gì.

"Bà nội!" Tề Tư Mục ra về làm nũng đi qua, ôm lấy một cánh tay của bà ta, ánh mắt triu mến của Lâm Âm Ái tràn ngập yêu thương, giống như ánh mắt của bà ngoại lúc nhìn cô.

Ân Tịch chưa từng ước ao mọi thứ này, một cảm giác mát mát không rõ chợt hiện trong lòng, có thể gọi đó là quan hệ huyết thống, mặc dù cho tới bây giờ cô cũng không nghĩ tới muốn cùng Tề gia có quan hệ gì. Thân là cháu gái như nhau, mà cô ở Tề gia, ngoại trừ hai chữ 'tiện nhân' sẽ không có gì khác.

"A Khoan, đem những thứ này cầm qua cho cô ta!" Không có chút tình cảm nào trong giọng nói của Lâm Âm Ái, trong mắt chỉ có đề phòng cùng chán ghét.

Lời nói của bà ta làm cho Ân Tịch lo sợ, bà ta cho cô là vật gì, có thể liên quan đến bà ngoại hay không?

Người đàn ông được gọi là A Khoan cầm một cái gói nhỏ đi ra, cái gói nhỏ kia mang theo dấu vết màu đỏ, trông ngực của Ân Tịch đập thành từng nhịp, tự nói bản thân quá nhạy cảm, nhất định là quá nhạy cảm.

A Khoan đem nó đặt vào tay Ân Tịch, không chút biểu tình, cứng đờ giống như máy móc.

"Tiện nhân, mở ra xem đi, mày không phải rất có dũng khí sao? Không phải mày rất mạnh mẽ sao? Mày không dám mở ra à!" Tề Tư Mục lớn tiếng huyên náo từ phía đối diện nói với cô, cô ta thấy bộ dạng sợ hãi của Ân Tịch, trong lòng cô ta đắc ý mười phần.

Bàn tay Ân Tịch hoàn toàn run rẩy, tay cô chậm rãi mở cái gói, một chút lại một chút. . .

Hai ngón tay còn mang theo tơ máu màu đỏ hiện ra trước mắt Ân Tịch, ngón tay bị cắt tận gốc, còn có nếp nhăn, thậm chí còn có cả độ ẩm. . .

"A. A. A. " Ân Tịch đối diện với ngón tay lớn tiếng hét lên chói tai, hai ngón tay trở rơi xuống, Ân Tịch theo bản năng ngồi bệt xuống.

Nhặt lên, giống như là ngón tay của bà ngoại, đó là ngón tay của bà ngoại. . . .

"Hứa Ân Tịch, cháu gái ta tại vì mày mà bị người ta chặt đứt một ngón tay trở, do đó ta làm cho bà ngoại ngươi mất gấp hai lần để bồi thường lại ừ ừ khuất Tư Mục đã phải chịu." Lâm Âm Ái khinh thường tình cảm của Ân Tịch, với giọng điệu bình thản trầm ổn mà nói, loại chuyện này chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

"Tiện nhân chết tiệt, mày cũng biết đau à? Lúc trước tao bị người khác chặt đứt ngón trở bàn tay phải đã từng nghĩ có một ngày, nhất định mày phải tới bồi thường lại, bây giờ bà ngoại mày thay mày trả trước một chút." Tề Tư Mục đi tới bên cạnh cô lớn tiếng nhục mạ, còn đi lên phía trước, một cước dẫm nát bàn tay đưa ra của Ân Tịch, giày cao gót bén nhọn đứt khoát mà đạp lên.

Ân Tịch chịu đựng đau đớn, nhưng vẫn như cũ không buông ngón tay của bà ngoại trên tay ra, gắt gao nắm chặt.

"Tiện nhân, dám cười tao, đồ bỏ đi, bây giờ tao cho mày sống không bằng chết, hừ!" Đôi giày gót nhọn của cô ta nâng lên lần thứ hai hung hăng mà dẫm xuống, sức lực bên trong này khiến cho thân thể Ân Tịch bị đau đớn kích thích thẳng đến đại não, không khống chế được lớn tiếng hét ầm lên!

Ân Tịch cắn răng, cô không thể mặc cho người khác khi dễ, cô không thể cứ như vậy mà khuất phục, cô phải phản kháng!

Tiếp theo, cô dùng tay kia bắt lấy cổ chân của Tư Tề Mục, dùng sức kéo ả ta xuống, động tác kéo của cô khiến cho một chân kia của ả ta đột nhiên mất đi trọng tâm, cơ thể hung hăng ngã xuống sàn nhà, một tiếng 'phịch' nặng nề phát ra, kèm theo đó là tiếng kêu như sói tru của Tề Tư Mục.

Ân Tịch nhanh chóng từ trên mặt đất bò dậy, vọt tới trước mặt Lâm Âm Ái, liềm vung tay tát một bạt tai, "bà ác ma, bà là kẻ biến thái, bà thần kinh! Bà thả bà ngoại tôi, thả bà ngoại cho tôi. . . ." Cô dùng hết sức lực mà đẩy thân thể của Lâm Âm Ái.

"A Khoan, còn không bắt con điên này lại!" Ngô Niệm nhìn thấy Ân Tịch gần như phát điên, có chút sợ hãi mà lớn tiếng ra lệnh, thân mình lại tránh sang một bên.

A Khoan bước lên phía trước, dùng sức kéo cơ thể Ân Tịch ra.

Ân Tịch liều mạng phản kháng, dùng chân đá ngược lại A Khoan, mặc dù cô dùng hết toàn bộ sức lực, sức của phụ nữ làm sao mới có thể so được với đàn ông, phương diện này vẫn là đàn ông hơn, Ân Tịch rất nhanh đã bị A Khoan khống chế.

Hắn dùng dây thừng đem tay của Ân Tịch kéo căng cột chặt lại một chỗ, một vòng, một vòng, lại một vòng. .

Từ trên mặt đất Tề Tư Mục cũng từ từ đứng lên, sờ vào chỗ bởi vì té ngã mà đau nhức, hận đến nghiến răng, ngứa ngứa. . . xông tới trước mặt Ân Tịch, bên trái một cái tát bên phải một cái tát, độc sức mà đánh qua đánh lại, trong miệng còn niệm đọc lầm bầm, tao thách mày đáng trả, tao thách mày đáng trả, tao thách mày đáng trả. . .

Tận đến khi ả ta cảm thấy bàn tay mình đau nhức, ả mới ngừng động tác đánh Ân Tịch. Nhìn thấy Ân Tịch hai má xạm đỏ lên, lửa hận trong lòng ả mới tiêu tán đi một chút.

Ân Tịch phần nộ nhìn ả, dùng hết toàn bộ sức mà trừng mắt, vì sao những người này lại vĩnh viễn không nguyên ý buông tha cho cô, rốt cục cô đã làm gì sai, rốt cuộc cô đã phạm phải sai lầm lớn đến mức nào, từ lúc mà cô sinh ra, cô đã phải chịu đựng bao nhiêu nhục nhã cùng đau đớn. . . .

"Mày còn dám nhìn tao như vậy nữa, tao moi hai mắt bà ngoại mày cho mày xem." Tề Tư Mục hung hăng liếc cô.

"Tề Tư Mục, mày có thù oán gì cứ nhắm vào tao, nếu mày dám như vậy với bà ngoại tao, tao tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho mày."

"Ha ha. Tiện nhân chết tiệt, van xin tao đi, quỳ xuống đến van xin tao đi!" ả ra sức gào thét.

ả một tiếng lại một tiếng mà nhục nhã cô, không chỉ có ngôn từ, còn kèm thêm hành động, một mực đánh vào hai má của cô, lúc này muốn ép cô quỳ xuống, quá là quá đê tiện.

Ân Tịch cắn răng, nếu ánh mắt có thể giết người, Tề Tư Mục sớm đã chết một nghìn lần một vạn lần.

"Mày không quỳ, phải không?" ả nhẹ nhàng bước vòng quanh thân thể cô một vòng, không có ý tốt mà nhìn cô chằm chằm, nghĩ nghĩ lại nói với cô ,

"Tao cho mày hai con đường lựa chọn đi."

Ân Tịch vẫn như trước không đáp lại, giờ phút này cô điều phải làm chính là kiềm chế, một khi cô kích động sẽ trúng kế của ả.

"Một đường là mày quỳ xuống cầu xin tao, nếu như mày không quỳ vậy lựa chọn con đường thứ hai, tao lại chặt hai ngón tay của bà ngoại mày, như thế nào!" Khi nói chuyện ả cười ha hả, Lâm Âm Ái cùng Ngô Niệm đứng ở một bên xem trò hay.

"Tê Tư Mục, đồ dê tiện tiểu nhân, mày vô sỉ!" Ân Tịch lớn tiếng phun ra lời chửi mắng, dùng sức muốn thoát khỏi trói buộc trên tay. Cho dù dây thừng cọ xát ứa máu ra, nhưng nó cũng không chút lỏng ra.

"Cho mày biết, tao dê tiện, tao tiểu nhân, tao vô sỉ, mày có bản lĩnh gì ngăn cản được tao, mày có bản lĩnh gì ngăn cản được tao! Chỉ cần bốn tiểu thư tâm tình không tốt một chút, tao liền chặt một ngón tay của bà ngoại mày, chặt hết ngón tay tiếp tục chặt đến ngón chân." Quả là chưa từng gặp qua một người đàn bà nào vô sỉ, ngoan độc như ả.

Người.

Hai con người được gọi là trưởng bối lại vui sướng mà đứng xem toàn bộ cảnh này, căn bản không có ý gì muốn ngăn cản, ngược lại còn chờ xem kịch vui.

"Hứa Ân Tịch, tao cho mày thời gian năm giây suy nghĩ, nếu mày không quỳ xuống cầu xin tao, tao ngay lập tức liền cho người đi chặt một ngón tay của bà ngoại mày." Mọi thủ hần đều hiện rõ trên mặt ả. Tê Tư Mục cười xấu xa nhìn về hết thấy diễn biến.

Đó là một loại ép buộc đen tối, so với đau đớn thân thể bị tra tấn, thì đau đớn về tinh thần còn đau hơn gấp vạn lần, Tê Tư Mục đã tìm được yếu điểm của Hứa Ân Tịch.

Tê Tư Mục không chớp mắt mà nhìn chăm chăm cô, giống như đang suy nghĩ cân nhắc.

Ân Tịch cũng chăm chăm mà nhìn ả, bốn mắt nhìn nhau, một nụ cười đắc ý xấu xa, một ý niệm căm thù dâng trào.

Sau khi cô lâm bầm xong hai câu, hai chân của Ân Tịch không thể khống chế mà ngồi bệt xuống, cô không thể khẳng khái vì tự tôn của chính mình mà khiến cho bà ngoại phải chịu hành hạ. . .

"Phịch!" Một âm thanh vang lên, hai đầu gối của Ân Tịch quỳ trên tấm ván gỗ, trong giây phút đó, máu trong lòng cô tựa như đang tuôn trào

Tê Tư Mục nhìn thấy Ân Tịch đột nhiên quỳ xuống, lộ ra ý cười hài lòng, kế tiếp, đến trò hành hạ cũng thật vui. "Tiện nhân chết tiết, tao bảo mày nói cái gì, mày phải nói cái đó, nếu tao không vui về dù chỉ một chút, sẽ sai người chặt đứt ngón tay của bà ngoại mày, hừ."

"Chỉ cần mày thả bà ngoại của tao ra, mày bảo tao nói cái gì, tao nói cái đó!" coi như là lòng mình đã chết đi, giờ phút này cô hẳn là ủy khuất, nhưng chỉ mong bà ngoại có thể an toàn.

"Mau gọi tao nhị tiểu thư!" Tê Tư Mục suy nghĩ.

"Nhị tiểu thư". Tốt! Một chữ tốt cuối cùng, ả kéo dài đắc ý đầy ý tứ sâu xa: "Tiện nhân chết tiết Hứa Ân Tịch vĩnh viễn đều là người hầu của nhị tiểu thư Tê Tư Mục" Tê Tư Mục lâm bầm. . . "Tiện nhân Hứa Ân Tịch vĩnh viễn đều là người hầu của nhị tiểu thư Tê Tư Mục." Ân Tịch nói với chính mình, những kẻ này đều là biến thái, dê tiện, chó má.

Chó má.

"Tiện nhân Hứa Ân Tịch cả đời cũng không thể gả đi, vĩnh viễn cũng không thể thoát khỏi kết cục bị đàn ông làm ô uế". Tê Tư Mục càng nói lại càng độc ác, càng ngày càng cay nghiệt, buộc Ân Tịch làm theo ả tự mắng chính mình.

Người bên cạnh ý cười càng đậm, ánh mắt như phụ họa tán dương nhìn Tê Tư Mục.

Đó như là một loại đau đớn như bị bóp nát, kiềm nén ở trong lòng, cuồng loạn bùng lên, lại bất lực không thể phản kháng, mỗi một lần phản kháng của cô sẽ mang tai họa đến cho bà ngoại, chính là tính mạng của cô có thể mất, nhưng là bà ngoại, cô không thể không quan tâm.

"Như thế nào, không nói phải không, A Khoan, đi. . ." Tê Tư Mục làm bộ bảo A Khoan đi chặt ngón tay của Tần Phương. . .

"Tiện nhân Hứa Ân Tịch cả đời cũng không thể gả đi, vĩnh viễn cũng không thể thoát được kết cục bị đàn ông làm ô uế." Ân Tịch từ từ nhắm hai mắt nói.

"Ai nha, ta nghe không rõ, ta nghe không thông, lại đọc một lần nữa đi." Tê Tư Mục cười cười đắc ý, hận không thể tra tấn cô đến chết.

"Tiện nhân Hứa Ân Tịch cả đời cũng không thể gả đi, vĩnh viễn không thể thoát được kết cục bị đàn ông làm ô uế!" Ân Tịch dùng thanh âm lớn hơn một chút.

Tê Tư Mục lại đưa tay che chắn cái lỗ tai nói, "Giờ tao còn nghe chưa rõ, làm sao bây giờ a. . ."

Ân Tịch nói với chính mình phải nhẫn nhịn, cô nhịn, từ từ nhắm hai mắt lớn tiếng gào lên: "Tiện nhân Hứa Ân Tịch cả đời cũng không thể gả đi, suốt đời

vĩnh viễn cũng không thể thoát kết cục bị đàn ông làm ô uế."

"Ha ha ha ha. . . ."

Trong phòng truyền đến một trận lại một trận cười sằng sặc lỗ mãng, người già có, người trẻ có, đàn ông có, đàn bà cũng có. . . . Một đám người như là thỏa mãn chiếm được lợi riêng, mỗi một thứ đều méo mó, tanh hôi.

Bốn khuôn mặt méo mó vụn vẹo trong phòng khách như in sâu vào não Ân Tịch, khuất nhục ngày hôm nay cô phải chịu, cô nhất định sẽ hoàn trả.

Tề Tư Mục ôm bụng, rớt cục đã thỏa mãn mà ngừng lại.

"Hứa Ân Tịch, mày thật sự rất đáng yêu nha, nguyên rủa như vậy là sẽ thành hiện thực đó!" Trong thanh âm kiều mỵ của ả mang theo vui thích, tra tấn như vậy thật dễ chịu, thoải mái như khi ả làm tình vậy.

Tay ả nhẹ nhàng nâng cằm Ân Tịch lên, nhìn thấy dung nhan tuyệt mỹ của cô, trong con ngươi hiện lên một tia đồ kỵ cùng oán giận, trực giác nói với ả, ả phải hủy đi toàn bộ khuôn mặt này.

"Mày cho là mày có bao nhiêu xinh đẹp? Hôm nay, tao khiến cho kiều ngạo vốn có đó của mày bị hủy trong tay tao. . ." Hàng lông mày của ả khẽ động, nháy mắt dữ tợn kinh khủng.

"Tur Mục, cháu tính làm gì?" Lâm Âm Ái trông thấy tình huống không ổn, vội vàng đi lên trước.

"Bà nội, con phải hủy đi gương mặt này, làm cho tiện nhân chết tiết này mãi mãi cũng đừng nghĩ lại đi quyến rũ đàn ông, tránh để nó có kết cục giống như mẹ nó, hừ!"

"Tề Tư Mục, tôi nói rồi, cô có bất mãn gì cứ nhắm vào tôi, đừng làm hại đến người nhà tôi!" Ân Tịch giận dữ phản kháng.

"Mày mạnh miệng tao liền khâu miệng mày lại, tay mày không yên phận tao liền chặt tay mày, chân mày không nghe lời tao liền chém nó!" Tề Tư Mục bắt đầu điên loạn giống như con chó điên cắn người.

"Tur Mục, đừng náo loạn, bây giờ lui ra!" Lâm Âm Ái lên tiếng.

"Bà nội, người đã nói để cho cháu báo thù, cháu bây giờ cũng còn chưa làm gì nó." Tề Tư Mục lộ ra bất mãn, ả lại bốc hỏa. Vừa mới được hứng thú, bà nội đã quấy rầy ả, trong lòng làm sao có thể thoải mái chứ.

"Con hủy đi khuôn mặt của nó, chặt tay nó, chém chân nó, vậy kể tiếp, nó phải thay bà nội hoàn thành nhiệm vụ như thế nào." Lâm Âm Ái từ đầu đến cuối vẫn coi công việc là mục đích chính.

"Tur Mục, lần này nghe lời bà con đi, lần sau sẽ theo ý con!" Ngô Niệm ở bên cạnh đến giảng hòa, ngầm đồng ý ả lần sau có thể ra sức mà ngược đãi Ân Tịch.

Tề Tư Mục chỉ có thể mang theo bất mãn tránh qua một bên

Ân Tịch mím chặt miệng, căm giận hết thấy những người này.

"Hứa Ân Tịch, có muốn cứu bà ngoại mày ra ngoài không. . ." Âm thanh của Lâm Âm Ái rất bình ổn, đây là lần đầu tiên bà nhìn kỹ Ân Tịch ở khoảng cách gần như thế.

Khuôn mặt này còn tinh tế hơn Tần Phương, càng tràn trề sức sống hơn, nhìn thấy cô hiện tại, Lâm Âm Ái nhớ tới Tần Phương bốn mươi năm trước, khuôn mặt có bao nhiêu phần tương tự, chính là hình hoàn cảnh có bao nhiêu giống với. . . .

"Bà nói điều kiện đi!" Ân Tịch đơn giản đáp lại một câu, cô biết Tề gia tuyệt đối không dễ dàng mà để cô đưa bà ngoại rời khỏi.

"Ta muốn người nói với Thân Tử Duệ, thương vụ hợp tác kia của Tề thị cùng Thân thị phải có hiệu lực trong hai ngày, nếu không, người cứ chờ mà thu nhất tứ chi của bà ngoại người đi, chậm một ngày chặt một ngón tay, chặt hết ngón tay đến chặt đến chân." Lời nói lạnh lùng của bà ta trước mặt đứa cháu gái này, trong mắt không chỉ không có chút tình cảm gì, ngược lại còn nồng đậm hận ý.

"Người chỉ cần nói với Thân Tử Duệ là hắn đã làm rồi, không cần hỏi vì cái gì, hắn tự nhiên sẽ biết."

"Tôi không quen hắn ta, không nên bảo tôi đi tìm hắn ta!" Ân Tịch không vui vẻ gì mà trả lời. . . Muốn bắt cô đi cầu xin hắn, cô có một trăm một ngàn cái tôi không tình nguyện, lần này lại bắt cô nhảy vào bể lửa lần nữa.

"Ta mặc kệ các người có quan hệ gì, nhưng người phải làm được, kết cục người không làm được thế nào thì tự biết."

"Các người thật đê tiện, tiểu nhân!" Ân Tịch trừng mắt nhìn lại.

"Nội trong hai ngày, nhớ kỹ thời gian, nếu không thân thể bà ngoại yêu quý của người có thể không tốt, bà ta dù sao cũng lớn tuổi, nơi giam giữ lại lạnh lẽo, còn phải chịu hành hạ như vậy. . . chắc chắn. . . Người hoàn thành sớm một chút thì giày vò bà ngoại người phải chịu sẽ ít một chút." Sau khi Lâm

Âm Ái nói hết, lộ ra một ý cười quý quyết .

Ân Tịch chỉ có thể kìm nén lửa giận đang dâng tràn, nhiệm vụ này của bà ta cô không nhận cũng phải nhận, chỉ có thể cứng nhắc miễn cưỡng nhận lời bà ta.

"Nếu bà ngoại của tôi bị thương tổn gì, tôi tuyệt đối sẽ khiến các người không được như ý muốn!"

"Yên tâm, chỉ cần người hoàn thành, bà ngoại của người tuyệt đối không có bất kỳ thương tổn gì!" Lâm Âm Ái cam đoan mà nói, quay đầu nhìn A Khoan ra lệnh: "Đem nó ra ngoài!"

A Khoan sau khi tiếp nhận mệnh lệnh, lời thân thể Ân Tịch đến bên ngoài bức tường, sau đó thay cô cõi bỏ dây thừng. . .

Sau khi cánh cửa phía sau đóng lại, Ân Tịch như được giải thoát, bất luận gút mắc gì đi nữa, thì cô với Tề gia lại có thêm một bức tường, chính là cô phải đối mặt với cừu hận của gia đình cùng an nguy của bà ngoại.

Kế tiếp, cô phải làm sao bây giờ, đi cầu xin Thân Từ Duệ sao?

Đột nhiên, trong đầu cô hé ra khuôn mặt của Trữ Hạ, khuôn mặt cầu xin của cô ấy, còn có, cô từng đáp ứng với Trữ Hạ, rời xa hắn. . . .

Hiện tại, cô phải làm sao bây giờ, cô nên làm cái gì bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Cách hắt xa một chút?

Chần chừ một hồi lâu dưới tòa cao ốc Thân thị, nhìn người tới kẻ đi, cô mang kính râm, đúng là không ai có thể nhận ra cô gái có khuôn mặt xưng tấy kia là mình tỉnh đang nổi Hứa Ân Tịch.

Thời khắc mà cô nhếch nhác nhất, lại buộc cô phải đi gặp hắn!

Cao ốc Thân thị, nếu cô muốn đi vào, nhất định phải trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra. Như vậy, thân thể của cô sẽ bị bại lộ. Hơn nữa rước lấy không ít tai tiếng.

Di động hiện lên một dãy số, cô vẫn không có ý định bỏ xóa, màn hình trên điện thoại vẫn còn hiển thị. Cuộc gọi này một khi gọi đi nghĩa là cô lại một lần nữa lựa chọn dây dưa cùng hắn. Người bị liên lụy sẽ càng nhiều, đặc biệt là Trữ Hạ, có lẽ cũng không thể tha thứ cho cô.

Nhưng cô vẫn nghĩ muốn thử một chút. Trừ bỏ thân thể cùng tình cảm, cô cái gì cũng đều có thể cho hắn. Có lẽ, cô may ra có thể cùng hắn đàm phán một chút điều kiện.

Trong lòng ôm một tia hi vọng, mong rằng người đàn ông kia sẽ không làm khó cô.

"Đồ." . ba hồi chuông vang lên, ngay tại lần thứ tư, cô nghe thấy một âm thanh trầm thấp hơi khàn khàn vang lên, tay nắm điện thoại có mấy phần run rẩy.

"Alô."

Đầu ống nghe bên kia vang lên một tiếng, Ân Tịch nghẹn ngào, một chữ cũng không nói nên lời, thậm chí cô cũng không thể thốt ra một lời mà nói cho hắn biết cô là ai. Cô sợ mỗi lời cô nói ra câu nào cũng mang theo ừ khuất. Trước mặt một người đàn ông mà khóc lóc, kể lể nỗi bất hạnh của mình, đây là chuyện cực kỳ ngu ngốc.

"Là cô. . . . Ân Tịch phải không?" Thanh âm của hắn nhu hòa có chút khàn khàn, cô có thể cảm giác hắn vừa mới hút xong một điếu thuốc.

Ổn định hơi thở, cô đem tay kia che lấy ống nghe, để bản thân hít thở thật sâu. Nói với chính mình: Cô tìm hắn, chỉ vì công việc.

Cô lại một lần nữa đem điện thoại áp vào tai. . . . "Là. . . tôi, Thân tiên sinh. Tôi muốn gặp ngài, có được hay không. . . ." "Cô đang ở đâu, tôi sai người đến đón cô." Hắn không hỏi cô nguyên nhân là gì.

"Hiện tại tôi đang ở nhà trọ của ngài." Cô phớt hơ trả lời.

"Cô chờ một phút, sẽ có người trực tiếp đón cô đến chỗ tôi"

"Được, vậy đợi lát nữa nói!" Thanh âm của cô lạnh như băng, đàm phán là như thế, nói một vừa hai phải, có chút ừ khuất, nhưng rất rõ ràng.

Kế tiếp, cô cùng hắn đàm phán điều kiện không chỉ có hợp tác. Cô sẽ nói một phút, thì tuyệt đối sẽ không vượt qua 60 giây.

Khi cô đứng trước mặt hắn, hắn nằm ở trên ghế, trên đầu một tầng sương khói mù mịt. Xem ra, hắn vừa mới hút một lượng thuốc lớn. Bây giờ, hắn có vẻ mặt mệt mỏi không chịu nổi, làm cho cô có chút ngoài ý muốn. Người đàn ông này đang nhìn đến cô, cô thực không nghĩ rằng người lúc nào cũng tỉnh cảm mãnh liệt 24/24 như hắn cũng có vẻ mệt mỏi như thế.

Văn phòng làm việc rộng lớn, trừ bỏ cô, chỉ có hắn cùng khói thuốc.

Không biết vì sao, cô cảm thấy hắn cũng cô đơn giống cô, cũng không có bạn bè. Một khi nghĩ như vậy, cô thấy lựa chọn của chính mình thật chẳng hay ho gì.

Hoàn cảnh này thực không thích hợp để cô bàn điều kiện với hắn. Nhưng cầu xin ông trời có thể nghe được lời của cô.

"Tìm tôi có việc gì ko?" thanh âm hắn lạnh lẽo, như là người xa lạ. Xem ra tâm tình của hắn thật sự không tốt. . .

". . . Có việc!" Ân Tịch máy móc trả lời. Cô đột nhiên không biết diễn đạt mục đích của mình như thế nào với hắn, phải khéo léo thì kết quả mới tốt được.

Thân người hắn nằm trên ghế sofa. Cô nhìn thấy cái trán trơn bóng của hắn có một ít mồ hôi. Cô không nghĩ được mà suy đoán, có lẽ là hắn vừa mới nổi giận hoặc là gặp ác mộng xong.

"Tôi muốn nhờ tiên sinh một chuyện, không biết có được hay không?" Ân Tịch nắm chặt tay, đặt ở sau lưng, không làm cho hắn nhìn ra tình trạng lúc này của cô.

"Cô đến đây bàn điều kiện với tôi còn mang kính râm, thậm chí ngay cả mũi cũng không chịu bỏ xuống sao?" Thân Tử Duệ ngược mắt nhìn cô. Trừ bỏ chiếc cằm khéo léo cùng đôi môi kia, hắn nhìn thấy chính là một khuôn mặt lớn bị kính râm che khuất, che mất hai phần ba khuôn mặt, ngay cả cái trán phía trên cũng vậy.

Cô thật sự không muốn thấy hắn, hắn có đáng sợ đến vậy không? Trong mắt Thân Tử Duệ thoáng qua một tia đau đớn, hơi lúng túng nhìn sang chỗ khác.

"Tôi dùng bộ dạng gì xuất hiện cũng không quan trọng. Quan trọng hơn là. . . nội dung kế tiếp mà chúng ta cần nói", cô xuyên qua kính râm nhìn hắn. Khuôn mặt âm trầm, thứ hắn có thể nhìn thấy chính là cánh môi cô hé ra rồi khép lại của cô.

"Cô muốn trao đổi điều kiện với tôi sao?" Thân Tử Duệ gất gao nhìn chăm chăm cô. Muốn xuyên thấu qua kính râm nhìn thấu tâm tư của cô.

"Tôi nghĩ muốn cầu xin Thân tiên sinh một việc. Nếu có thể, tôi hy vọng ngài có thể giúp tôi việc này."

"Chuyện gì cũng có cái giá của nó", hắn mang theo ngữ khí trào phúng mà nói. Hắn chính là cố ý, đó cũng là điều mà hắn muốn.

"Nghe nói Thân thị cùng Tề thị có một hợp đồng, không biết Thân tiên sinh có thể xem lại lần nữa chuyện hợp tác này hay ko?" Ân Tịch lên tiếng. Nhẹ, nhưng rất có sức nặng.

Thân Tử Duệ sau khi nghe xong có chút mất mát, chậm rãi từ trên ghế đứng lên. Từng bước một đến trước mặt Ân Tịch.

Càng tới gần, lòng ân Tịch càng căng thẳng, theo bản năng lùi về phía sau. Hắn tiến thêm một bước, cô lùi một bước. Nếu là nói điều kiện, cứ như Thân Tử Duệ đang đề nén cơn tức giận của bản thân, lại một lần nữa lên tiếng.

"Hứa tiểu thư cho rằng tôi là ác ma, cho nên cô không dám đến gần sao?"

Thế nào hắn có thể nhìn thấu lòng cô chứ. Một khi khoảng cách quá gần, hắn nhất định sẽ nhìn ra dấu tích trên mặt cô. Cô cũng không muốn bản thân trở nên chật vật trước mặt hắn. Mặc kệ cho dù kết quả như thế nào, cô vẫn muốn giữ lại một chút tôn nghiêm cuối cùng cho bản thân.

"Thân tiên sinh, ngài suy nghĩ nhiều quá. Tôi nghĩ chúng ta nên tìm khoảng cách thích hợp để trao đổi sao cho đôi bên đều có lợi". Không phải không thông minh như cô sao. Hắn như thế nào lại không hiểu ý tứ của cô chứ. Đem vấn đề ném lại cho hắn, xem ra đây cũng là một cách giải quyết.

"Cô vì sao lại phải thúc đẩy hợp đồng này, có người ở phía sau bức cô phải nhúng tay vào chuyện làm ăn này phải không." Trực giác của Thân Tử Duệ nhạy bén, sâu sắc, một lời đã trúng tim của cô.

"Về phần nguyên nhân, tôi muốn giữ lại. Thân tiên sinh chỉ cần quyết định đồng ý là được. Về phần nguyên nhân cũng không phải là trọng điểm của chúng ta." Ân Tịch lấy thái độ thản nhiên mà đối diện hắn, chẳng qua chỉ như là một đối tác.

Hắn bước mạnh về phía trước. Cô lần thứ hai bối rối lùi ra phía sau. Hắn đi tới mang đến từng trận hơi thở, lại sộc thẳng vào lòng cô, mùi hương thuốc lá thoang thoảng kết hợp với mùi hương thơm ngát trên người hắn khiến tinh thần cô hoảng hốt.

"Cô trốn tôi, tại sao cô lại sợ tôi đến thế?" Hắn thật sự không rõ vì sao cô lại sợ hắn đến gần đến vậy? Khoảng cách của bọn họ lúc này không xa là mấy.

"Tôi nghĩ Thân tiên sinh nên nhanh chóng trực tiếp trả lời vấn đề của tôi. " Ân Tịch lấy việc công tác cự tuyệt trả lời hân.

Thân Từ Duệ nhìn thấy cô gái lý trí này, cô đứng như những gì cô biểu hiện. Hân không tin là không có cách nào khiến cô bị phân tán. Kế tiếp chính là quyết định của mình, cũng là mong đợi của cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Đạt được thỏa thuận

"Tôi có thể không hỏi cô nguyên nhân, tôi cũng có thể đồng ý cô, thế nhưng cô có thể cho tôi cái gì?" Giọng nói trầm thấp của Thân Từ Duệ vang lên bên tai cô.

Tay cô như trước vẫn gặt gao nắm chặt để ở phía sau.

"Tôi có thể trả cho Thân tiên sinh một phần chi phí, nếu việc hợp tác có thiệt hại, toàn bộ tổn thất tôi sẽ chịu, hay là, Thân tiên sinh có thể tự mình đưa ra một cái giá." Ân Tịch có chút khó khăn nói ra, đối với một người chưa bao giờ thiếu tiền là gì mà nói chuyện tiền bạc có vẻ quá vô vọng, có thể suy nghĩ theo một phương diện khác, hân là một thương nhân, thương nhân có quy tắc của thương nhân, nếu có thể kiếm tiền, hân không tất yếu sẽ cự tuyệt.

"Ha ha. . . ." Thân Từ Duệ thê lương cười to hai tiếng, có chút khinh thường nhìn về phía cô, "Hứa tiểu thư, cô cảm thấy được cùng người đàn ông giàu có không thiếu tiền dùng tiền nói chuyện giao dịch không phải là chuyện rất nực cười sao? Phải không?"

Hân duỗi hai tay ra, biểu tình kỳ lạ, đây là điều hài hước nhất mà hân trải qua trong một năm nay, cho tới bây giờ đều là hân cho tiền phụ nữ, trái lại người phụ nữ này lại còn nói cho hân tiền.

"Tôi. . . ngại không thiếu tiền, nhưng ngại phải dùng tiền để xử lý mọi chuyện trên thương trường. . ."

"Thực có lỗi, Hứa tiểu thư, nếu cô là đứng trên lập trường buôn bán đến cùng tôi đàm phán, vậy ngại quá, tôi cũng không có hứng thú!" Hân ngay cả đề cho cô tiếp tục giải thích cũng không cho, trực tiếp kết thúc nói lời cự tuyệt, thứ Thân thị thiếu không phải là tiền, người phụ nữ này vô vị không biết sao!

Ân Tịch cắn chặt môi, cắn đến đỏ bầm lên, sau biến thành tím, sau đó là trắng bệch.

"Vậy ngại muốn gì?" Ân Tịch nhỏ giọng hỏi, có lẽ là cô biết rõ còn có tình hỏi.

"Tôi muốn cái gì, cô cũng đồng ý?" Hân từng bước tiến lên, muốn áp sát vào cô, làm cho cô hiểu rõ ràng thứ hân muốn chính là cái gì.

"Không. . . . Không. . . ." Cô liên tiếp lui ra phía sau hai bước.

Thân thể bị hân áp đến góc tường, nhếch môi một chút, cuối cùng chỉ biết giãy dụa. "Chúng ta mỗi người lùi một chút, có được không?"

"Cô nghĩ muốn lui như thế nào?" Hân nhẹ nhàng xoa nhẹ cằm dưới của mình, người phụ nữ này đã biết cùng hân bàn điều kiện. . .

"Trừ bỏ thân thể của tôi, ngại muốn cái gì, tôi cũng đáp ứng ngại cái đó!" Ân Tịch cắn răng nói ra suy nghĩ của cô. Đây là nhượng bộ cuối cùng của cô, đây cũng là giới hạn mà cô có khả năng chịu đựng.

Thân Từ Duệ đột nhiên mờ mắt, nhìn vào khuôn mặt bị kính mắt che khuất hơn phân nửa của cô, lời nói của cô đã kích thích sự phẫn nộ của hân, "Hứa Ân Tịch, cô đề cao bản thân mình quá rồi đấy, tôi cho cô đặt điều kiện là nể mặt cô rồi."

"Nếu tôi đề cao chính mình, tôi căn bản là sẽ không đến đây cầu xin ngài!" Ân Tịch nhìn thấy dáng vẻ phẫn nộ của hân, hân đã trở về bình thường, bằng có gì mà hân lại nghĩ rằng cô tự đề cao chính mình, cô dựa vào cái gì mà phải xem nhẹ chính mình chứ?

"Cô cho là ngoại trừ thân thể ra, cô còn có thứ khác hấp dẫn tôi sao, hay là, cô cảm thấy tôi thích cô?"

Một chữ cuối cùng, gần như là hét lên.

Ân Tịch lần đầu tiên thấy hân không kiềm chế như thế, căn bản là đã không còn thái độ lạnh nhạt cùng trầm ổn của ngày xưa, giờ phút này hân rất cáu kỉnh.

"Ngài hiểu lầm, tôi căn bản là không có ý tứ đó! . . ." Ân Tịch theo bản năng giải thích.

"Không phải ý tứ này, vậy ý của cô là gì, cho rằng lúc ở một chỗ với tôi, cô không vui vẻ, không hài lòng hay là vẫn không thể thảo mãn được dục vọng của cô!" Hân có chút lỗ mãng hất mạnh chồng tài liệu trên mặt bàn.

"Ngài" Ân Tịch nắm chặt tay, thực hận không thể ném cho hắn một cái tát, nhưng cô đã nói với chính mình, phải nhẫn, nhất định phải nhẫn.

"Như thế nào, bị tôi nói trúng à?" Hắn hiểu trong lòng cô không phải có ý kia, hắn chính là muốn chọc tức cô.

"Nếu như Thân tiên sinh còn nhớ rõ mà nói, tôi từng ở trước mộ Trữ Dịch ngài cũng biết, tôi đã nói, ba năm tôi sẽ vì anh ấy thủ tiết, chuyện này không chỉ là tôn trọng tôi, mà chính là tôn trọng Trữ Dịch.

Lời này của Ân Tịch vừa nói ra, Trữ Dịch như là điểm yếu trí mạng của hắn, đột nhiên mất hết tinh thần, đau đớn kịch liệt trong mắt làm cho hắn nhanh chóng xoay người, quay lưng về phía cô.

Ân Tịch biết, cô chỉ cần nói ra những lời này, hắn khẳng định sẽ thỏa thuận, nhưng hắn lại chán ghét bị đe dọa đến cỡ nào, mà điều này chính là đang đe dọa hắn.

Cô gái này, hắn không thể xuống tay được.

"Thực xin lỗi!" Ân Tịch ở sau lưng nhỏ giọng nói.

Thân ảnh cao lớn của hắn rơi vào tịch mịch, làm cho cô tự dưng dâng lên ý nghĩ, kích động muốn từ phía sau ôm chặt lấy hắn, đây chính là ý nghĩ mà cô vừa mới nảy sinh, nhưng hành động thì, cô không dám làm.

"Em không cần phải giải thích." Ở trong lòng hắn điên cuồng hét lên, không cần tiếp tục ép buộc hắn nữa, còn như vậy nữa, hắn sẽ không thể không chế chính mình. Kế tiếp, sẽ làm ra thứ chuyện gì khác người.

"Vậy. Tôi còn có thể tiếp tục cùng ngài bàn điều kiện chứ?" Cô muốn nói lại thôi.

"Nói, đem từng việc từng việc cô muốn tôi giúp cô thực hiện nói ra, không cần dài dòng nữa". Từ trong giọng nói đầy thâm lương của cô, hắn có thể nghe ra tia cầu xin.

Thanh âm của hắn rất nhanh đã khôi phục vẻ lãnh mạc vốn có, hắn như vậy càng khiến cho cô có cảm giác an toàn, không có gánh nặng tâm lý.

"Tôi muốn xin tiên sinh hai điều, điều thứ nhất là khôi phục hợp tác giữa Thân thị và Tề thị. Điều thứ hai là sau khi khôi phục, khiến cho Tề thị phá sản, không để bọn họ có cơ hội chuyển mình." Nói ra hai điều này, thanh âm của cô cũng lạnh lẽo giống như băng tuyết.

Thân Tử Duệ quay đầu lại, có chút kinh ngạc, đây không giống với việc Hứa Ân Tịch muốn làm trừ phi cô bị người khác sai khiến hoặc là bị ép buộc.

Khôi phục việc hợp tác là giúp Tề thị, nếu lựa chọn giúp vì cái gì lại muốn hủy?

"Có thể nói cho tôi biết lý do được không?"

"Có thể làm được không?" Ân Tịch cũng không muốn nói cho hắn biết lý do.

"Tề thị tuy rằng là xí nghiệp lớn, nhưng muốn tìm cách khiến nó sụp đổ cũng không khó, đương nhiên, trong thời gian ngắn muốn cho nó phá sản cũng không dễ dàng."

"Có thể dùng thời gian ngắn nhất không?" Ân Tịch lạnh giọng hỏi.

"Nếu tính ra, sáu tháng. Với năng lực của Thân thị, muốn thu mua Tề thị cần khoảng ba tháng mới sẵn sàng đối phó, có thể nó sẽ kéo dài hơn."

"Chỉ cần Thân tiên sinh giúp tôi làm xong hai điều này, trừ bỏ thân thể, tôi cái gì cũng có thể cho ngài." Ân Tịch vẫn kiên trì giữ nguyên tắc của chính mình.

"Cô dựa vào đâu mà cho rằng tôi nhất định sẽ đáp ứng với cô?" Người phụ nữ này cư nhiên quá tự tin, chẳng lẽ cô cho rằng hắn thích cô.

"Bởi vì tôi là người mà Trữ Dịch yêu, Trữ Dịch là anh em tốt nhất của ngài, ngài vì phần cảm tình này của Trữ Dịch, sẽ không vô tình mà từ chối tôi." Cô thật sự muốn cho hắn một lối thoát, cho chính mình một lối thoát.

"Cô sẽ làm gì: giặt quần áo, nấu cơm. . ."

"A." Vấn đề của hắn quá nhanh, Ân Tịch nhất thời lại không có phản ứng gì.

"Nếu tôi đáp ứng với cô, như vậy tôi muốn cô làm người hầu thân cận của tôi, cho đến khi Tề thị phá sản, khoảng thời gian này, cô phải dọn đến ở biệt thự của tôi, chăm lo tốt nhất đến tất cả sinh hoạt cá nhân của tôi". Để làm cho cô yên tâm, hắn bổ sung một câu, "Cô sẽ có phòng riêng, tôi nói không đùa đến cô nhất định sẽ không đùa đến cô!"

"Cảm ơn ngài, Thân tiên sinh!" Trong lòng Ân Tịch một trận cảm động, hắn cũng không có làm khó cô, chính là yêu cầu thời gian sáu tháng, giặt quần áo nấu cơm đối với cô mà nói, cũng không phải việc khó.

"Nếu không có vấn đề, tôi sẽ cho người đến đón cô."

"Còn một chút việc phải làm phiền Thân tiên sinh, chính là về việc hợp tác của Thân thị và Tề thị, tôi hy vọng càng nhanh càng tốt". Ân Tịch thực nghiêm túc nói.

"Trong hai mươi bốn giờ nữa, tôi sẽ cho cô thấy đáp án thỏa đáng, đến lúc đó sẽ có người đến đón cô."

Hắn không muốn nhìn tiếp nữa, xoay người, mặt hướng thế giới bên ngoài cửa sổ sát đất, trên hai tay ngẫu nhiên có một điều thuốc lá.

Ân Tịch thức thối đi ra khỏi cửa, kéo cửa, cánh cửa từ từ đóng lại, giây phút đó, cô nhìn thấy bóng lưng cô đơn của hắn, tràn ngập khói thuốc . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Hiểu rõ

Sau khi Ân Tịch đi được một giờ, A Cơ liền đi vào, mang theo về mặt có chút cau có.

"Có chuyện xảy ra?" Thân Tử Duệ dập điều thuốc trong tay, mang theo một chút hoài nghi hỏi.

"Không thấy bà ngoại của tiểu thư Ân Tịch"

Đây giống như là một ngon hải đăng chiếu rọi đến, trong nháy mắt khiến cho Thân Tử Duệ hiểu được nguyên nhân Ân Tịch nói giao dịch này cùng hắn. Ánh mắt thâm thúy lạnh lẽo sáng lóe lên.

"Vệ sĩ phái đi đều là ăn hại à? Ngay cả một người mất tích lâu như vậy mới tìm tôi báo cáo."

"Cũng giống những buổi sáng thường ngày giờ đó Tần Phưong đều đi chợ, nhưng vệ sĩ ở ngoài cổng vẫn không phát hiện thấy bà ấy đi ra, đến lúc sau mới biết được bà ấy đi cửa sau đi ra ngoài, lúc đấy vẫn chưa có nhiều nghi ngờ lắm, tưởng rằng bà ấy chỉ đi đường khác về nhà mà thôi, lúc vệ sĩ phát hiện thì báo cho tôi trước tiên, mới biết được nghiêm trọng của sự tình. Theo phán đoán ban đầu, hẳn là người Tề gia đã gọi điện cho Tần Phưong khi bà ấy đi mua đồ ăn, bà ấy vội vàng đi tới Tề gia."

"Những người này tôi không muốn nhìn thấy nữa, bọn họ không hiểu được cái gì gọi là nguy cơ, tôi đây phải khiến họ hiểu rõ, không hoàn thành công việc phải trả giá đắt." Thân Tử Duệ khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng băng quơ nó.

"Vâng, thuộc hạ biết nên làm thế nào"

"Tra ra cái gì không?"

"Tần Phưong đi Tề gia, theo người Tề gia nói, tất cả người hầu đều bị đuổi đi, Hứa tiểu thư hôm nay cũng đến Tề gia, còn bị sỉ nhục, hẳn là bị chút thương tổn." Một câu cuối cùng, hắn ta nói rất nhỏ, bởi hắn thấy khuôn mặt lạnh như băng của Thân Tử Duệ đã trở lên ngưng trọng.

Tay hắn gạt gao mà xiết chặt cây bút, một giây, ba giây, chỉ biết cái bút bị nứt ra, gãy thành hai mảnh.

"Hiện tại đi đón Hứa tiểu thư đến biệt thự, cô ấy sẽ hiểu. Ngày mai chúng ta cùng Tề thị chính thức phục hồi hợp tác, báo cho người Tề thị biết, cảnh cáo bọn họ không nên làm càn, nếu giết con tin, tự gánh lấy hậu quả." Thanh âm của hắn giống như đến từ địa ngục âm lãnh.

"Vâng." Sau khi trả lời hắn nhẹ nhàng mà rời đi, về mặt Thân Tử Duệ nói cho hắn biết, lại một hồi ác chiến nữa sắp xảy ra.

Trách không được khi cô gặp hắn, kính râm trước sau không muốn tháo xuống, thậm chí hết sức duy trì khoảng cách với hắn, cô gái chết tiệt này, nguyên lai là bị thương, cô không muốn cho hắn biết, sợ hắn lại cười nhạo cô sao?

Hắn ra sức mà vò đầu bứt tai, vì cái gì ở trước mặt hắn cô cứ phải giả bộ không cần sự thương xót của hắn, những ủy khuất Tề gia gây cho cô, hẳn nhất định phải bắt bọn họ trả lại cho cô.

Nghĩ đến đây, hắn cầm lấy áo khoác đi khỏi phòng làm việc.

Điện thoại vang lên, là Hạ Vũ quan tâm cùng an ủi, Ân Tịch nói đơn giản không có việc gì, tất cả đều tốt, cuối cùng, dặn Hạ Vũ, trong khoảng thời gian này cô sẽ không có lịch trình gì, chỉ nói quá mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, muốn ở bên cạnh bà ngoại và mẹ nhiều hơn.

Hạ Vũ nói cũng được. Ân Tịch mỉm cười nói cảm ơn, sau đó ngắt điện thoại.

Nếu cô quyết định không muốn làm cho Hạ Vũ vì cô mà lo lắng, vậy cô sẽ không thể làm cho cô ấy biết tình cảnh hiện tại của cô, đợi cho bà ngoại thoát

ra cô sẽ quyết định, thực sự cô rất mong Hạ Vũ và Trần Hân có thể vui vẻ hơn một chút.

Cô ấy đã giúp cô rất nhiều, mà cô lại không có khả năng giúp cô ấy cái gì, trong lòng lặng lẽ mà nói: ‘thực xin lỗi.’

Chuông cửa chợt vang lên, một lần lại một lần.

Ân Tịch có chút bất ngờ, ngoài cửa chính là trợ thủ đặc biệt của Thân Từ Duệ, A Cơ.

Tựa hồ không có lí do gì không ra mở cửa, có lẽ là Thân Từ Duệ mang đến tin tức mới nhất, vừa nghĩ như vậy, tay cô cầm kính râm đeo lên, sau đó nhẹ nhàng mà cầm xoay cánh cửa mở ra.

"Hứa tiểu thư, chào cô!" Hân ta kính cẩn lễ phép hỏi tốt

"Xin hỏi có chuyện gì sao?" Ân Tịch thân nhiên mà đáp.

"Thân tống sai cho tôi tới đón cô đi qua bên đó."

"Phiền anh trở về nói cho Thân tiên sinh, hôm nay không tiện, ba ngày sau đến đón tôi" Ân Tịch không suy nghĩ gì liền cự tuyệt, cô biết ý tứ của Thân Từ Duệ, cô không thể gặp hân, sưng đỏ trên mặt ít nhất cũng phải hai ba ngày mới có thể tan hết.

"Thực xin lỗi, Hứa tiểu thư, tôi không thể thay cô gửi lời, bởi vì Thân tiên sinh nói qua, cô phải đi theo tôi, Thân tiên sinh nói tiểu thư biết thiệt hơn của chuyện này." A Cơ lấy Thân Từ Duệ ra áp bức cô.

Ân Tịch bị buộc á khẩu không trả lời được, lúc đó cô nên trao đổi về thời gian mới phải, bằng không cũng không ở đó mà nói chuyện gì khác, không có khả năng phản bác, bị hân bức vào ngõ cụt.

"Hứa tiểu thư, mời đi!" A Cơ rất biết điều mà làm cái tư thế mời.

"Anh chờ một chút, tôi muốn thu dọn đồ đạc" Cuối cùng Ân Tịch cố gắng kéo dài thời gian.

"Thân tiên sinh nói qua, cô không cần chuẩn bị đồ đạc gì, thứ cô cần đều đã có." Những lời này A Cơ cũng không có nói dối, Thân Từ Duệ sai hân đi làm chuyện gì, hân chỉ cần một ánh mắt cũng có thể hiểu được, hôm nay trong lòng hân cũng hiểu được, hôm nay Ân Tịch đến công ty tìm Thân Từ Duệ nhất định là cầu xin Thân Từ Duệ khôi phục hợp tác với Tề thị, mà khẳng định là Tề gia đã dùng Tần Phương để uy hiếp cô.

Ân Tịch không nói nữa, tùy tay cầm lấy một cái túi trên sofa, đi theo A Cơ đi ra khỏi khu nhà trọ.

Biệt thự của Thân Từ Duệ, hân đã thay quần áo hưu nhân ở nhà, tựa hồ rất nóng lòng đang chờ đợi Ân Tịch đến. Điều thuốc trên tay vẫn cháy như trước, gần đây, hân tựa hồ hút thuốc rất nhiều.

Tiếng còi xe phá vỡ sự tĩnh lặng của biệt thự, Thân Từ Duệ chậm rãi dập tắt điều thuốc trong tay, hân biết A Cơ hân là đã đem Ân Tịch tới, mong đợi trong lòng cuối cùng cũng được mãn nguyện.

Ân Tịch mặc một bộ quần áo hưu nhân màu lam, tóc tùy ý buông trên vai, cầm một cái túi xách, dưới bầu trời đen ngịt, cô vẫn như trước đeo một cái kính râm.

Tay hân lại một lần nữa nắm chặt lại, lồng ngực âm ỉ đau, mặt của cô bị thương như thế nào? Là ai tát cô? Cô có bị thương nặng hay không? Vô số loại suy đoán lóe ra trong đầu hân.

Ân Tịch thật không ngờ, Thân Từ Duệ tựa vào cửa, là đang chờ cô sao?

Ngon đèn bao trùm hân, áo hưu nhân màu đen cùng quần ở nhà màu cà phê, trên mặt toát ra vẻ cương nghị cùng tuấn lãng, toàn thân đều tản ra một tầng lại một tầng ánh sáng, lẳng lặng tựa vào nơi đó, hai tay khoanh trước ngực, nhìn về hướng cô đi tới. . . . giờ khắc này, thể nhưng trái tim cô lại khẽ bị lay động.

A Cơ rất biết điều đã rời đi, Thân Từ Duệ đứng ở cửa đại sảnh biệt thự, khoảng cách cách đó không xa Ân Tịch là mấy, bước chân cô đã dừng lại.

Thường nói rằng trong đêm tối, lý trí của con người chậm lại mất một nửa, người dưới ánh đèn hôn ám, lại trở lên rất mãnh cảm, loại mãnh cảm này lại tăng hơn 50% so với bình thường.

Ân Tịch đứng nơi đó, nhìn đến hân, trong lòng lại có một chút ấm áp.

Thân Từ Duệ đứng ở nơi đó, nhìn thấy người con gái mà mình yêu thương đứng ngay tại trước mắt, hân nghĩ muốn tiến lên ôm lấy cô, cứ như vậy mà nhìn đối với hân mà nói, làm sao không phải là một loại hạnh phúc chứ?

Khi hân lại một lần nữa từ từ nhớ tới, trên mặt cô vẫn còn đeo một cái kính râm lớn, tức giận trong lòng lại lần nữa bị kích thích, ánh mắt nhìn cô đã từ từ trở lên thâm trầm.

Ân Tịch chậm rãi hướng về phía hần hướng đi tới, chuyện cần phải đối mặt thì thế nào cũng không thể trốn tránh, cô chỉ hy vọng đêm nay sẽ là một đêm bình an.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Vạch trần

Bước chân rất nhẹ, tay nắm rất chặt, cô đứng ở trước mặt hần, vẫn như cũ không có tháo kính râm xuống.

"Thân tiên sinh, xin chào!" Cô nhẹ nhàng mà nói, hơi hơi hé miệng.

Hần xanh mặt, không nói gì, trước sau như một mà nhìn chăm chăm cô, mặc dù không nhìn thấy rõ khuôn mặt của cô.

Cô bị hần nhìn chăm chăm có chút mất tự nhiên, Ân Tịch quay đầu đi chỗ khác, có chút hờn giận mà nói: "Thân tiên sinh, xin đừng nhìn tôi như vậy."

"Em cảm thấy rất không tự nhiên sao?" Hần nuốt nước bọt, có chút khó khăn nói.

"Đúng vậy." Ân Tịch thành thật mà đáp lại.

"Vây em có nghĩ hay không, em đeo kính râm, tôi nhìn em như vậy cũng rất không tự nhiên." Hần muốn một chút, người phụ nữ này đến tột cùng phải giả bộ tới khi nào mới bằng lòng thân nhiên mà đối diện mình.

Ân Tịch có hơi né tránh, may là có kính râm, hần không phát hiện được.

Ngược lại cô thực bình tĩnh mà mỉm cười, có chút áy náy mà nói "Không tiện, gần đây da tôi có hơi mẫn cảm, không may bị thủy đậu, vì không muốn ảnh hưởng thị giác người khác, cho nên tôi cảm thấy đeo kính râm đúng là hành vi tôn trọng người khác."

Cô lần đầu tiên phát hiện mình có thể bình tĩnh thân nhiên nói dối như vậy, đây không chỉ khiến hần bất ngờ, bản thân cô lại càng bất ngờ hơn.

Giải thích như vậy, đường hoàng biết bao, hần nghĩ muốn vạch trần cô quả là khó khăn.

Cô thà nói dối hần cũng không nguyện ý nói cho hần chân tướng, nếu hần là Trữ Dịch, cô sẽ nói sao? Không biết tại sao, hần nghĩ tới người anh em này, chẳng lẽ là bởi vì trong lòng cô hần không đủ tư cách sao?

Ân Tịch nhìn đôi mắt hần muốn phun ra lửa giận, biểu tình có chút bất an. Giờ phút này, cô đột nhiên phát hiện, kính râm thật sự là đồ vật tốt, không chỉ có thể che đầy dung nhan của cô, càng có thể che đầy bất an cùng bối rối trong lòng cô.

"Bệnh thủy đậu? Danh từ này thật mỹ lệ a." Hần có chút trào phúng mà nói với cô, hần muốn nhìn một chút người đàn bà trước mắt này xử lý việc nói dối này như thế nào.

"Đúng, rất mỹ lệ." Cô tựa hồ có hơi ngốc, chỉ có thể nói theo hần.

"Nếu là mỹ lệ, tôi đây cũng có thể nhìn xem, từ giờ trở đi, sáu tháng cô sẽ ở đây, Hứa tiểu thư, sẽ không phải là sáu tháng đó cô đều đeo kính râm đối mặt tôi đi."

"A, sẽ không, tôi chỉ là mẫn cảm, dùng ít thuốc, hai ba ngày sẽ tốt." Cô theo bản năng giải thích.

Người đàn bà này tựa hồ muốn bức điên hần rồi, buộc lửa giận của hần bắn ra bốn phía.

"Có phải em thấy đùa như vậy là vui lắm? Nhìn thấy bộ dạng nổi giận của tôi, thì trong lòng em có cảm giác thắng lợi? Trong lòng em có phải nghĩ rằng, Thân Tử Duệ tôi sẽ có khi không kiểm soát được chính mình, hơn nữa là khi đối mặt với em, có phải như vậy em cảm thấy rất thoải mái đúng không? Hả!" Hần từng bước một bức cô, một chữ cuối cùng cơ hồ là gào thét.

Hần tựa như một cái đầu sư tử tức giận, không có gì báo hiệu, liền khởi xướng công kích, cô bị hần làm cho phải liên tiếp lui về phía sau.

"Thân tiên sinh, tâm tình anh không tốt lắm, tôi nghĩ chúng ta có thể chọn một thời gian khác tốt hơn để nói chuyện." Cô chỉ có thể bình tĩnh như thế mà nói với hần, tìm cái cớ nhanh chóng thoát đi như vậy mới là thượng sách.

Nói xong, Ân Tịch xoay người, hướng bên trong đi vào, chuyện gì phải đến, tất có an bài.

Nhìn thấy cô hờ hững xoay người, bóng dáng thật mạnh mẽ, lửa giận của Thân Tử Duệ không có tắt đi, ngược lại càng đậm.

Đi lên trước, giữ chặt cánh tay của cô, Ân Tịch theo bản năng quay đầu lại, một vài sợi tóc trượt qua chóp mũi hắn, mang theo mùi thơm ngát tự nhiên, hương thơm nồng đậm hơn mùi rượu, làm người ta "say" đến mức hồ đồ.

Tay kia hắn thừa dịp cô quay đầu thì nhẹ nhàng liền tháo kính râm của cô xuống. . . .

Đó là một loại hoảng hốt thế nào, lại là một loại không biết hành động ra sao, Ân Tịch chỉ cảm thấy nhục nhã cùng phần nộ bùng cháy.

Hắn thấy chính là khuôn mặt cô sưng lên, mang theo vết hằn màu đỏ, lâu như vậy không có tan đi, cũng không biết cô bị đánh bao nhiêu cái tát, khóe miệng không có vết máu, nhưng ở bên cạnh miệng cô có chút sưng nổi cho hắn, hôm nay cô bị khi dễ như thế nào.

Cô dùng sức muốn giăng ra khỏi hắn, hắn gắt gao mà giữ cô, không buông tay.

"Thà tôi ra." Cô là phần nộ như thế, thanh âm dứt khoát như vậy.

"Tại sao phải nói dối?" Hắn là đau lòng như vậy, thanh âm trầm thấp cùng khàn khàn.

"Có phải nhìn đến tôi như vậy, trong lòng anh cực kỳ thoải mái? Tôi chột vệt như vậy đứng ở trước mặt anh, không phải anh cảm thấy vô cùng thất vọng đúng không? Anh cũng chỉ biết chờ tôi nói dối, chờ tôi tiến vào trong cái bẫy của anh, nhìn thấy bộ dạng châm biếm tôi của anh, nói cho tôi biết, tôi đáng thương đến cỡ nào, anh lại càng kiêu hãnh bấy nhiêu phải không?"

Hắn như bị giáng một gậy vào đầu, tại sao cô lại nghĩ như thế, hắn chỉ là quan tâm cô mà thôi.

"Tốt lắm, hiện tại anh đều thấy được, đúng vậy, tôi bị họ sỉ nhục, bị họ đánh bao nhiêu cái tát, cho nên tôi phải che giấu tất cả, tôi cười nói dối người khác, tôi chỉ là bị bệnh thủy đậu lâu mà thôi, tôi sẽ đối gạt mình cùng người khác, cho nên hiện tại, phiền Thân tiên sinh gọi cao đánh khẽ, để tôi một con đường sống." Cô tự giễu mà nói.

Hắn không suy nghĩ gì, sát vào thân thể của cô, dùng sức mà đem cô vây lại trong ngực chính mình, trong lòng như muốn đem cơ thể cô khám sâu vào trong thân thể hắn.

Cô dùng sức mà đâm lưng hắn, ra sức mà giãy dụa, muốn thoát khỏi ôm ấp của hắn.

Hắn dùng hành động để nói cho cô biết, tất cả mọi suy nghĩ của cô đều là sai, tất cả đều là sai, ý của hắn chỉ là muốn quan tâm cô mà thôi.

Hai người bướng bỉnh mà không chịu thua kém như nhau, cứ như vậy mà âm thầm đâm vào vết thương của nhau.

Tề gia, cũng vậy, nhất định là một đêm bất bình thường, một đêm này, chuyện xưa lại diễn ra như thế nào?

Căn phòng u ám mà ẩm ướt, ánh sáng mờ ảo, thân thể Tần Phưong co ro một chỗ.

Sắc mặt tái nhợt, mười ngón tay dĩ nhiên chỉ còn lại có tám, vết thương đã khô máu thâm đen, chỉ cần bà hơi hơi khẽ động, vết thương sẽ bị đau đớn tác động.

Chặt đứt hai ngón tay, nếu Lâm Âm Ái có thể giảm bớt hận đối với bà, buông tha Bội Dung cùng Ân Tịch, cho dù là mười ngón tay, bà cũng không một lời oán giận, chính là lòng của bà, vĩnh viễn đều là một mực quá mức thiện lương. Nhân tính đen tối cùng tham lam, không bao giờ muốn từ bỏ ý định vẫn luôn vây quanh.

Lâm Âm Ái nắm trên tay một con dao nhỏ, sáng loáng, thật là đẹp mắt.

Bà ta dùng con dao này chặt bỏ hai ngón tay Tần Phưong, chuyện bốn mươi năm trước, bà ta vẫn chờ tới bây giờ mới làm, hai bên nên có lúc kết thúc.

Ngày mai, Hứa Ân Tịch sẽ đem bà ta đón đi, từ biệt này, không biết lại đến khi nào mới có thể gặp lại, chẳng lẽ bà thật sự muốn dây dưa với Tần Phưong cả đời, hận đến lúc tiến vào quan tài, không, bà tuyệt đối không cam tâm.

Càng làm cho bà ta bất ngờ chính là tiểu tiện nhân Hứa Ân Tịch này cư nhiên có thể làm cho Thân Từ Duệ đáp ứng nhanh như vậy khôi phục hợp tác của Thân thị cùng Tề thị, có thể thấy được ngày mai, vạn nhất Tần Phưong làm thông gia với Thân gia, địa vị kia của bà ta liền cao vượt qua bà, cục diện này Lâm Âm Ái nuốt không trôi.

Bốn mươi năm trước, Tần Phưong đoạt đi cái gì của bà, bốn mươi năm sau, lúc này đây, bà tuyệt đối sẽ không giống bốn mươi năm trước cứ như vậy mà buông tha. . . .

Tác giả: Có lẽ bạn đọc vẫn có điều thắc mắc, vì sao lâu như vậy Thân Từ Duệ vẫn chưa có điều tra ra Tiểu Úc là con gái hắn, hiện tại Thân Thần sẽ bật mí một chút nguyên nhân, đại khái có thể tổng kết ở dưới đây:

- 1- Người biết Tiểu Úc là con gái Thân Từ Duệ có: Trữ Dịch, Tề Tư Di, Thân Từ Kiều, A Khôn, Tề Tư Mục cùng Ân Tịch.
- 2- Trữ Dịch nguyên ý đem chân tướng nói cho Từ Duệ, đáng tiếc anh đã chết rồi. Về phần những người còn lại cũng không đơn giản.
- 3- Thân Từ Kiều này, không cần phải nói, người khác muốn điều tra về hắn, cơ hồ chỉ có con số 0. Về phần A Khôn, địa vị của hắn phụ thuộc vào Thân Từ Kiều, hắn cũng không ngu ngốc mà bán đứng Thân Từ Kiều, cho nên muốn điều tra A Khôn cũng không dễ dàng gì.
- 4- Tề Tư Di đã chết, Tề Tư Mục này có ngu thế nào cũng sẽ không nói ra chân tướng, ả ta hận Ân Tịch hận đến tận xương tủy, cho dù ả ta không thương Thân Từ Duệ, ả ta cũng sẽ không tác thành Thân Từ Duệ cùng Ân Tịch. Cũng còn một điểm, không có ai nghĩ rằng Tề Tư Mục cũng biết rõ chân tướng này.
- 5- Ân Tịch đã biết, nhưng là cô có lí do của cô, Trữ Dịch vì cô mà chết, em gái anh Trữ Hạ đi tìm cô, mong cô tác thành cho cô ta cùng Thân Từ Duệ. Một khi cô nói ra, Thân Từ Duệ tuyệt đối sẽ dây dưa với cô, hơn nữa sẽ đòi về quyền chăm sóc con gái. Cho nên, cô cũng sẽ không nói.

Không biết này đó nguyên nhân đã có thể làm cho bạn đọc vừa lòng hay chưa.

Chúc mọi người đọc truyện vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 110: Một đêm cuối cùng

Cửa bị đẩy ra thật mạnh, Lâm Âm Ái một mình đi vào căn phòng, hạ nhân bị đuổi lui lại, chuyện của hai người, hẳn là bọn họ tự mà giải quyết, bà cũng không hy vọng chuyện cũ này bị người khác biết.

Tần Phương nâng tầm mắt, thần nhiên nhìn bà ta, trẻ như vậy còn tới, khẳng định sẽ không có chuyện tốt gì, Tần Phương âm thầm nghĩ, tâm lý đề phòng theo bản năng dâng lên.

“Bà lại đây nhìn xem, xem tôi mang theo cái gì cho bà.” Cực kỳ mềm nhẹ, Tần Phương bị thanh âm của Lâm Âm Ái dọa sợ tới mức giật mình.

Tần Phương ngồi xổm ở góc tường, không có đứng dậy.

“Như thế nào? Bà sợ tôi sẽ đối phó bà, là giết bà hay vẫn là đầu độc chết bà?” thanh âm của Lâm Âm Ái vẫn như trước vô cùng nhẹ nhàng.

“Lâm Âm Ái, bà muốn thế nào liền nói thẳng đi, chúng ta đều lớn tuổi như vậy rồi, tiếp tục đấu nữa còn có ý nghĩa sao?” Tần Phương chưa từng nghĩ tới sẽ đấu với bà ta, chính là Lâm Âm Ái cho tới bây giờ cũng không chịu buông tha cho bà.

“Đấu? Bà cảm thấy tôi thêm đấu với bà sao? Theo ngay từ đầu đến bây giờ, bà cảm thấy bà xứng cùng tôi đấu sao?” Bà ta nhẹ nhàng chậm chạp nói, nhẹ tay mon tron mu bàn tay, làn da của bà ta không giống với những người già khác nhăn nhoe loang lỗ, thậm chí còn mang theo một chút tron nhẵn, có thể thấy được, trong quá trình chăm sóc bà ta đã tỉ mỉ biết bao.

“Bà là thiên kim nhà giàu, tôi là con gái tham quan nghèo túng, khẳng định không xứng, cho nên tôi hiện tại cũng không xứng đứng chung một chỗ với bà.” Thanh âm của Tần Phương cực trầm thấp, mang theo bất đắc dĩ.

Chuyện cũ như một thước phim, một màn lại một màn luân phiên chiếu ở trước mặt bà.

Tần gia ở thành phố F vốn là con nhà quan chức, thời điểm ba mẹ Tần Phương còn sống, cô cũng là một tiểu thư khuê các, ở trong lòng bàn tay ba mẹ mà lớn lên, cô vốn là kiều nữ có vẻ đẹp thiên phú, khí chất tao nhã, xinh đẹp chói mắt như vàng thái dương, người theo đuổi cô xếp thành hàng dài, không chỉ bởi vì cô xinh đẹp, còn bởi vì cô là con gái của quan lớn, ai cưới được cô, tiền tài, địa vị, mỹ nhân nháy mắt đều có được, đây chính là mơ ước của những người dân ông luôn tha thiết.

Tần gia cùng Lâm gia vốn là bạn tri giao, lại là hàng xóm, một theo nghiệp quan chức, một theo nghiệp buôn bán, con gái của hai nhà từ nhỏ cùng một chỗ mà lớn lên, đều giống nhau như phượng hoàng, xinh đẹp, kiều xa, thanh cao.

Tần Phương cùng Lâm Âm Ái đều là bạn đồng học, cùng học cùng chơi, cùng nhau chui vào trong một cái chăn bàn luận xem nam sinh nào đẹp trai tuấn tú, về sau phải gả cho người như thế nào, sẽ sinh mấy đứa nhỏ, về sau đứa nhỏ có thể kết thành thông gia . . .

Tất cả thay đổi bắt đầu từ khi chức vụ của ba Tần Phương bị tước, Tần Phương không tin ba mình làm như vậy, nhưng là tất cả chứng cứ chính xác đã đem vọng tưởng của cô đánh vỡ, baba bị phán tử hình, khi chết không kịp liếc nhìn người thân một cái.

Mẹ cô không chịu nổi áp lực thế tục cùng việc baba cô rời đi, một buổi sáng, ở trong phòng tắm, mẹ của cô chết trong bồn tắm, nước nhuộm một màu đỏ, oai oán mà cay nghiệt.

Khi mẹ của cô vừa mới ra đi, tất cả mọi thứ trong nhà đều bị tịch thu, ở năm đó khi cô 17 tuổi, cô thành cô nhi, thành người không có nhà để về, mọi người đều cách xa rạch ròi với cô, bởi vì cô là con gái của tham quan, đã không có bạn bè thân thích, liền ngay cả Lâm Âm Ái, khi ở Lâm gia cũng phân rõ giới tuyến với cô.

Cô ở trong một căn phòng âm lãnh, đi rửa chén đĩa ở nhà hàng, chỉ vì muốn cho mình có thể tiếp tục sống tiếp, Lâm Âm Ái luôn trộm chạy tới, mang cho cô cái ăn, cho cô cái mặc, điều này làm cho cô thực cảm động.

Đột nhiên một ngày, Lâm Âm Ái nói với cô, nhà cô ấy tác thành cho cô ấy một cuộc hôn nhân, người con trai kia mới từ Anh trở về, khi nói về người con trai ấy, mắt cô ấy đều là ôn nhu cùng hạnh phúc, Tần Phương biết từ đó cô ấy đã rơi vào bẽ tình.

Tần Phương mừng cho cô, nhưng cũng mơ hồ đổ kị cùng hâm hộ, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, Lâm Âm Ái như trước vẫn là thiên kim kiều nữ, mà cô lại thành cô nhi nghèo túng, Lâm Âm Ái tốt nghiệp đại học sẽ được gả làm vợ cho một người vừa có tiền lại đẹp trai khiến kẻ khác phải ghen tị, mà cô phải bỏ học để liều mạng kiếm sống, trả tiền thuê nhà, tiền ăn . . .

Thời điểm lần đầu tiên Tần Phương nhìn thấy Tề Mộc, cô mới biết cái gì gọi là cô gái được Thượng đế sủng ái, mà Lâm Âm Ái chính là người đó.

Cho tới bây giờ bà vẫn nhớ rõ, bà mặc một cái áo trắng đã bạc màu sờn vai, cùng một chiếc váy mà lam, đứng ở bên cạnh nàng công chúa như Lâm Âm Ái, Tề Mộc giống như một vị hoàng tử từ trên xe đi xuống, mặt mang theo mỉm cười. Một khắc kia, lòng cô có một tiếng kêu của tình yêu chính phục.

Lâm Âm Ái hưng phấn mà chạy qua, ngọt ngào ôm chầm đung đưa cánh tay hắn, hạnh phúc hướng cô giới thiệu, hắn tên là Tề Mộc, là vị hôn phu của cô ấy. Dưới ánh mặt trời, ánh nắng chiếu rọi trên người bọn họ, đó cũng là lần đầu tiên mà cô hiểu được thế nào là Kim Đồng Ngọc Nữ trong huyền thoại.

Hắn quay đầu lại, tầm mắt dừng ở trên người cô, có lẽ là miễn cảm, cũng có lẽ là xúc động, cô nhìn thấy trong mắt hắn có một cái gì đó khác lạ dâng lên, loại cảm giác đó làm cho lòng cô yêu say đắm.

Bọn họ lần đầu tiên gặp mặt, chỉ là một cái gật đầu, một cái mỉm cười.

Cô nhìn thấy Lâm Âm Ái ngồi ở vị trí phó lái của hắn, trong mắt tất cả đều là hạnh phúc, khuôn mặt hắn anh tuấn ôn nhuận như ngọc, từ phía sau kính xe cô thấy được dung nhan tái nhợt của mình. Một khắc kia, cô nghe thấy tiếng hạnh phúc rời xa mình.

Nếu có nhất kiến chung tình, kia hẳn là đã đánh trúng mục tiêu là cô.

Tần Phương càng thêm cố gắng làm việc, cố gắng muốn cho cuộc sống của mình tốt hơn một chút. Cô không hề gặp Lâm Âm Ái, dù cô ấy có gọi cô đi uống nước hay ăn uống gì đó cô đều lấy lý do là bận việc để cự tuyệt cô ấy, cô sợ hãi nhìn thấy Lâm Âm Ái hạnh phúc, cô sợ hãi nhìn thấy khuôn mặt ôn nhu như ngọc kia.

Có lẽ cái gì đó càng trốn tránh càng dễ bị đụng tới, mà duyên phận của cô và Tề Mộc chung quy là nhiều hơn người khác, ở thời điểm cô đi trên đường cái, ở cửa hàng bán đồ ăn nhanh, ở gần nhà của cô . . . cô đều có thể gặp được hắn.

Thẳng đến một đêm kia, mưa tầm tã, xe của hắn dừng ở cái ngõ nhỏ hẹp kia, một mực không muốn rời đi, ngây ngốc nhìn căn phòng lạnh lẽo đơn sơ ánh đèn leo lắt trên lầu.

Tần Phương đứng ở sau tấm rèm cửa, lặng im rơi lệ

Khi mà cô nhìn thấy hắn đứng ở trong mưa, không có gì che chắn, lòng của cô rốt cục không thể kiềm chế được nữa, điên cuồng mà chạy xuống, chạy tiến vào trong mưa, lao vào vòng ôm áp của hắn, hắn gắt gao dùng sức ôm lấy cô, nhẹ giọng ní non: "Tần Phương, Tần Phương, Tần Phương."

Hắn nâng mặt cô lên, dùng sức mà hôn cô, một lần lại một lần, dùng ở lòng mi của cô, hai má, cái mũi, cánh môi. . . không bỏ sót một nơi nào.

Cho tới bây giờ, Tần Phương vẫn còn nhớ rõ, đó là một buổi tối điên cuồng, cũng là buổi tối kia, cô phản bội tình bạn giữa cô và Lâm Âm Ái, hoàn toàn đẩy mình về hướng kẻ vô liêm sỉ không có đạo đức.

Cô nói với chính mình, cô chỉ là mượn một chút tình yêu, cô sẽ trả lại, lập tức sẽ trả lại.

Tình yêu nào chỉ mượn mà đã có thể thỏa mãn chứ, có lần đầu tiên, sẽ có lần thứ hai, thứ ba

Hai bên một khi đã thực lòng yêu nhau, sẽ đòi hỏi ngày càng nhiều, Tần Phương chậm rãi trầm luân, cũng chậm rãi thống hận chính mình, cô đã đoạt đi người đàn ông của người chị em tốt nhất, hơn nữa còn là trộm cướp đi.

Ở một đêm mưa, cô quyết định, đêm tất cả tình yêu gột rửa, vĩnh viễn không xuất hiện nữa, Lâm Âm Ái cùng Tề Mộc mới xứng đáng là một đôi, luận gia thế, bối cảnh, hai bên đều tương xứng, không ai xứng đáng với Tề Mộc hơn Lâm Âm Ái.

Ngay thời điểm Tần Phương quyết định buông tay, Tề Mộc lại gạt cô, hướng phía Lâm gia đưa ra lời từ hôn. Việc này không thể khác nào là một quả bom, không chỉ bùng nổ trong ba người bọn họ mà càng oanh tạc ở gia tộc hai bên. Tề gia làm sao lại cho phép con trai bọn họ cưới một đứa con gái của tham quan làm vợ.

Tất cả dư luận cùng áp lực đều đổ dồn về phía cô. Mẹ của Tề Mộc không chút khách khí mà nói với cô: "Có ta ở đây, Tần Phương cô đừng hòng gả

vào Tề gia. Chỉ cần có cô sẽ không có ta."

Mẹ Tề Mục không tiếc lấy cái chết để gây sức ép.

Đuổi cùng giết tận, mẹ Lâm Âm Ái mắng cô không biết xấu hổ, cha là quan tham, con gái làm kẻ cướp người yêu của bạn . . .

Lâm Âm Ái đứng ở trước mắt của cô, dùng ánh mắt tràn ngập căm hận nhìn về phía cô. Cô ta cho cô một cái tát, nói cả đời này cũng sẽ không tha thứ cho cô, nếu cô ta chết, hung thủ kia chính là cô, như vậy mà đoạn tuyệt quan hệ.

Tề Mục nắm tay cô nói, hẳn có thể không cần Tề gia, chỉ cần cùng cô cùng một chỗ, được làm người bình thường, cuộc sống cho dù là nghèo túng cả đời hẳn cũng không để ý.

Loại tình yêu này, vừa bắt đầu là cô phải có dũng khí, Tần Phuong có tài đức gì có thể làm cho Tề Mục chịu đựng như thế.

Tin tức Lâm Âm Ái tự sát truyền đi, Tề gia cùng lúc thông báo tin tức cùng Tề Mục đoạn tuyệt quan hệ. Tất cả chuyện này, Tần Phuong khuyên như thế nào Tề Mục cũng không để ý, đều nói cả đời người này sẽ ở bên cô, toàn bộ thế giới cùng hẳn đoạn tuyệt quan hệ hẳn cũng không sợ, trên đời này hẳn chỉ cần có cô. Cô ôm lấy hắn, dùng hết toàn bộ sức mình, muốn chính mình tiến vào thân thể hắn, vĩnh viễn mà hợp lại làm một. Nếu có thể như vậy, bọn họ vĩnh viễn sẽ không bị chia lìa.

Đúng là người tính không bằng trời tính, mẹ Tề Mục tự sát, cấp cứu ở bệnh viện 3 ngày 3 đêm . . .

Hắn có thể không cần danh, không cần lợi nhưng không cách nào không nhớ tới cha mẹ dưỡng dục của hắn. Ngay ở thời điểm mẹ hắn tự sát kia, cô đã biết cô cùng Tề Mục sẽ chia lìa thiên sơn vạn thủy, vĩnh viễn cũng không thể ở cùng một chỗ.

Để khiến Tề Mục không có gánh nặng gì trong lòng. Ở lại trong nhà, cô nhanh chóng gả cho Hứa Tích Bách, đây là người đàn ông đơn thuần thiện lương, nguyện ý dùng cả đời người để đổi tốt với cô. Chẳng ngại cô đã có bầu 3 tháng, hắn cũng không để ý, hắn nói con của cô cũng chính là con của Hứa Tích Bách hẳn.

Cuối cùng cô trở thành người con gái phụ tình, cô cũng là làm một người con gái độc ác. Là cô trước phản bội tình cảm của bọn họ, nhưng là, cô có thể làm sao bây giờ? Có thể ép hắn cùng với cả thế giới làm kẻ địch nhưng không cách nào ép hắn ngay cả chính mẹ đẻ của mình cũng phải bỏ.

Không lâu sau đó truyền đến tin tức Lâm Âm Ái và Tề Mục kết hôn. Mà cô cũng không cần thận bị ngã, đứa nhỏ không còn, đó là đứa con của cô và hắn. Bị bệnh một tháng mới khỏe, Hứa Tích Bách chỉ là yên lặng mà quan tâm cô.

Rồi sau đó, truyền đến tin tức Tề Mục cùng Lâm Âm Ái đi Anh quốc, thời gian rất lâu cũng không có trở về. . . .

Cô như trước cố gắng mà sống, cố gắng làm cho cuộc sống chính mình thực tốt.

Rất nhiều năm sau, cô rốt cục có con gái, quang minh chính đại là con gái của cô và Hứa Tích Bách.

Ông trời tựa như luôn muốn gây khó dễ cho cô, cuộc sống vừa dễ dàng một chút, người đàn ông vẫn yêu cô qua đời. Cô cùng Hứa Bội Dung tiếp tục cố gắng mà sinh tồn. . . .

Diễn xuất của con gái rất được hoan nghênh, cô cũng cảm thấy vui mừng.

Cho đến một ngày, con gái nói với cô nó yêu một người đàn ông. Người kia gọi là Tề Gia Tĩnh, hóa ra vòng vo một hồi, lời ước định giữa cô cùng Lâm Âm Ái cuối cùng cũng thành hiện thực.

"Tần Phuong, bà có biết thời điểm Tề Mục chết còn nhớ gọi tên của ai hay không?" Thanh âm của Lâm Âm Ái kéo tầm mắt của Tần Phuong lại.

Bà rất muốn biết, chính là bà không dám hỏi. Năm nay, đối với tình yêu bà đã trở nên nhút nhát chỉ dám để trong lòng.

"Ông ta nhớ, chính là tên của bà, tên của bà, Tần Phuong, ha ha ha ha. . ." Lâm Âm Ái đột nhiên lớn tiếng mà cười, bi thương mà phẫn nộ.

Tìm Tần Phuong giống như tro tàn, lạnh bạc mà thống khổ.

"Chính là mọi chuyện lại như vậy, các người cả một đời yêu nhau, tôi cũng khiến các người cả đời đều không thể gần nhau. Người đàn ông bà yêu, mỗi đêm ngủ ở bên cạnh tôi, tỉnh lại thấy người phụ nữ đầu tiên, vẫn chính là tôi!"

Đây là loại tình yêu như thế nào, biết rõ chọn người không yêu bà, bà cũng muốn trói buộc ông ta cả đời.

"Bà có biết tôi hận bà đến cỡ nào không?" Bà ta tới gần Tần Phuong, thanh âm giống như là ma quỷ.

"Thật xin lỗi!" Năm nay, những lời này bà đã nói qua rất nhiều lần rồi, chỉ là lần này, bà không tìm được từ nào khác.

"Nếu năm đó Tề Mục chưa từng gặp qua bà, người ông ấy yêu sẽ chỉ là tôi, sẽ chỉ là tôi. Bởi vì bà cho nên mới khiến tôi cả đời này tiếc nuối, tôi từng đối

xử với bà tốt như vậy, bà vì sao phải phản bội tôi, vì cái gì?" Bà ta tựa như tan nát cõi lòng mà gào thét. Tình cảm gần hai mươi năm của bà và Tần Phưong, bởi vì Tề Mộc, hết thảy đều đoạn tuyệt, cũng kết cừu hận đến gần bốn mươi năm.

Tần Phưong thật không ngờ, Lâm Âm Ái cố chấp yêu Tề Mộc như thế, yêu đến dường như không nghĩ tới chính mình.

"Tôi làm sao không bằng bà, bà dựa vào cái gì cướp hân khởi tôi?" Bà vẫn là cam tâm, cam lòng yêu ông ta, người mà ông ta yêu lại là Tần Phưong. Tình yêu của bà, đến cuối cùng lại trở thành hận.

"Bà có trả thù cứ nhắm vào tôi, tôi chỉ hi vọng bà buông tha những người xung quanh, buông tha Bội Dung, buông tha cho Ân Tích, được không?" Tần Phưong không nghĩ đề chuyện cũ tái diễn, cũng hi vọng Lâm Âm Ái buông xuống hết thảy.

"Năm đó bà đã đưa ra quyết định sai lầm, tôi khiến cho bà dùng cả đời để trả giá cho sự sai lầm đó, tôi muốn cho con gái bà, cháu ngoại của bà cũng phải trả giá đắt." Bà ta hung hăng nói ra những lời cất giấu trong lòng. .

"Bà vì cái gì phải như vậy? Chẳng lẽ như vậy bà mới vui về sao? Chẳng lẽ như vậy bà có thể làm cho Tề Mộc yêu bà sao? Nói cho bà biết, tất cả đều không thể, vĩnh viễn không thể. Chính bà cũng biết, Tề Mộc cho dù chết, gọi tên đều là tên tôi. Bà có hiểu hay không, ông ấy căn bản không hề yêu bà!" Tần Phưong già nua lớn giọng rống lên. Bà chịu bao nhiêu ủy khuất, bà có thể chịu. Chính là bà không nghĩ lại liên lụy đến những người khác. Hãy để tất cả mọi chuyện giải quyết trong đêm nay đi.

"Không, không. . . Tề Mộc ở bên tôi, với bà chỉ là nhớ nhưng dĩ vãng mà thôi. Chúng tôi cùng có con, chúng tôi cùng nhau đi qua hai mươi mấy năm. Bà khi đó ở đâu? Bà và ông ấy cũng chỉ là một đoạn nghiệt duyên mà thôi.

"Vậy thì sao chứ, gần ba mươi năm của các người bất quá cũng chỉ bằng ba tháng của chúng tôi. Bà chính là thua, thua bởi tôi, thua bởi người từng là tỷ muội tốt nhất của bà, Tần Phưong!" Bà từng bước từng bước ép bà ta, nếu buông tay không được, vậy dứt khoát đoạn tuyệt đi. Làm cho bà ta thanh tỉnh, bà ta chính là yêu đơn phương, không phải tình yêu.

Nghe đến những lời nói này, Lâm Âm Ái tức giận đến cả người run lên, lớn tiếng mà hét lớn.

Tần Phưong đứng dậy, duy trì khoảng cách nhất định với bà ta.

"Bà yêu Tề Mộc cả đời, nhưng là cả đời ông ấy lại yêu tôi, cả đời này tôi cũng yêu ông ấy. Chúng tôi yêu đối phương, cho nên chúng tôi nguyện ý để cho đối phương hạnh phúc. Tôi yêu ông ấy, cho nên tôi buông để ông ấy trở lại Tề Gia, bởi vì tôi không muốn ông ấy trở thành người con bất hiếu. Ông ấy yêu tôi, cho nên ông ấy không đến quấy rầy cuộc sống của tôi. Nhưng còn bà, tình yêu của bà là gì? Yêu của bà là trả thù? Bà trả thù người bà yêu nhất đó. . ."

"Đừng nói nữa, đừng nói nữa. . ."

"Tôi phải nói, tôi muốn nói cho bà hiểu được, tình yêu của bà là sai lầm, là sai lầm."

"Không, tôi không sai, tôi không sai. Sai chính là bà, là loại tiện nhân bà, tôi muốn giết bà, tôi muốn giết bà. Bà chết thì chuyện gì cũng sẽ không có. . ."

Lâm Âm Ái mở to hai con mắt đỏ tươi, lộ ra gương mặt dữ tợn.

Từ sau lưng mạnh mẽ rút ra một con dao, cười lớn mà quay về phía Tần Phưong.

Tần Phưong thấy Lâm Âm Ái yêu điên cuồng đến không thể khống chế, trong mắt hiện lên một chút đau lòng. Chẳng bao lâu sau, cô gái có đôi má lúm đồng tiền xinh xắn đơn thuần luôn cười rộ lên bây giờ bộ mặt lại trở nên dữ tợn như thế. Thật sự đều do bà làm hại sao?

"Âm Ái, bà đừng xằng bậy!" Tần Phưong vừa bình tĩnh vừa hòa hoãn mà nói. Trong thâm tâm, bà trước sau là mắc nợ Lâm Âm Ái. Năm đó, nếu bà không cùng Tề Mộc có một thời gian như vậy, Lâm Âm Ái cũng sẽ không biến thành như ngày hôm nay.

"Ha ha. . . Ngươi sợ rồi sao, Tần Phưong. Có phải hay không? Ngươi cũng có lúc sợ, ha ha. . ." Trong mắt bà ta lộ ra sự điên cuồng, tay cầm dao mà cười ngậy đại.

"Tôi không sợ, tôi chỉ là muốn bà có thể buông xuống. Nếu bà không muốn thấy tôi, tôi sẽ biến mất. Nhưng mà đừng như vậy nữa, như vậy trong lòng bà vĩnh viễn cũng không vui về." Tần Phưong tự trách, lần đầu tiên bà ý thức được. Lâm Âm Ái cho tới bây giờ đều không quên báo thù, cho tới bây giờ cũng không nguyện ý buông xuống. Bà ta không buông tha cho bà, đồng thời cũng không muốn buông tha cho chính mình

"Buông tha? Tần Phưong, ngươi đừng nằm mơ, cho dù ngươi quỳ xuống để cầu xin ta, cúi lạy ta một trăm cái ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Hôm nay chính là thời điểm ngươi và ta kết thúc, a. . ."

Nói xong, bà ta cầm dao hướng về phía Tần Phưong đâm tới.

Tần Phưong tuy rằng già nua, nhưng thân thể linh hoạt, rất dễ dàng mà tránh được mũi dao đâm thẳng đến.

"Muốn tránh, không dễ dàng như vậy!" Lâm Âm Ái lại một lần gắt gao mà đuổi theo, trong miệng như trước nhắc đi nhắc lại: "Hôm nay không phải ngươi chết chính là ta chết, ngươi yêu Tề Mộc ta sẽ đưa ngươi đi xuống đoàn tụ với hắn. Cho hai người làm một đôi quỷ uyên ương, các ngươi đi đến chỗ Diêm Vương ở đó mà kết hôn đi!"

Mắt bà ta giống như ngập tràn máu nóng, liều mạng mà muốn lấy mạng Tần Phưong.

Tần Phương nhìn cánh cửa, trong mắt thấy được một tia hi vọng. Nếu ở trong phòng, bà nhất định chỉ có thể chờ chết, đao kiếm là không có mắt, Lâm Âm Ái lại điên cuồng như vậy.

Bà né được một dao, xoay người một cái sau đó hướng cánh cửa chạy đến. Lâm Âm Ái thấy bà muốn chạy, trong mắt càng đậm sát khí. Nguyên bản chính là nghĩ muốn giáo huấn bà ta một chút, làm cho bà giờ phút này máu chảy, làm cho Hứa Ân Tịch thấy một bà ngoại không nguyên vẹn. Nhưng là giờ phút này, bà thể nhưng muốn giết Tần Phương, người đàn bà này đã cướp đi hạnh phúc cả đời của bà.

"A." Lâm Âm Ái kêu lớn, vuren dao hướng lưng Tần Phương mà đâm tới. Ngay lập tức thấy máu tươi liền nhiễm đỏ quần áo của bà.

Tần Phương theo bản năng xoay người, dùng hết khí lực cuối cùng đem Lâm Âm Ái đẩy ra.

Lâm Âm Ái lao đảo một cái, thân thể lại va vào tường phía bên trái cửa. Chỉ nghe thấy đầu của bà nhẹ nhàng mà huyếch một cái, sau đó hai mắt như tê liệt nhìn chăm chăm Tần Phương.

Tần Phương đã ngồi xổm xuống, thân thể nằm ở cạnh cửa, máu còn đang không ngừng chảy ra ngoài.

"Bà vì sao. . . Nhất định phải thế này, có đúng hay không. . . Tôi chết bà sẽ vui vẻ. . . vừa lòng sao?" hai mắt Tần Phương từ từ trở nên mờ mịt, cũng dần dần trở nên mơ hồ.

Bà chờ mong Lâm Âm Ái cho bà một đáp án, nhưng bà ta cuối cùng cái gì cũng đều không có nói, hai mắt chính là gắt gao mà nhìn chăm chăm Tần Phương, như là có ngàn vạn lần hận ý không kịp nói.

Tần Phương cảm thấy có chút kì quặc, dựa là một chút khí lực cuối cùng, lấy tay nhẹ nhàng mà kéo một chút góc áo Lâm Âm Ái.

Không có phản ứng, bà lại dùng một chút sức lực kéo, chỉ thấy thân thể Lâm Âm Ái thẳng tắp đổ ngã phía trước, phịch một tiếng ngã trên mặt đất. Tần Phương mới phát hiện sau gáy của bà ta cư nhiên máu chảy không ngừng.

Bà ngẩng đầu vừa thấy, góc tường đóng ba hàng đinh, mỗi hàng sáu chiếc. Sau gáy Lâm Âm Ái bị những cái đinh này đâm mà chết.

Đây đến tốt cùng là thiên ý trêu người, hay là gieo gió gặt bão.

Lâm Âm Ái như mong muốn mà báo được mối thù hận bà ta để trong lòng suốt bốn mươi năm. Cuối cùng, chính bà ta cũng chết khi bà ta trả được thù.

Máu tươi một lần nữa lại tràn ra, Tần Phương thấy Tề Mộc đang cười, ông hẳn là rất nhớ bà, bà hẳn sớm là đi theo ông.

"Thực xin lỗi, Bội Dung, thực xin lỗi, Ân Tịch, thực xin lỗi Tiểu Úc báo bồi của ta. . ." Tần Phương cuối cùng liếc nhìn một cái Lâm Âm Ái trên mặt đất, lưu lại một nét cười khổ, bình thản mà nhắm hai mắt lại.

Máu hai người nhiễm đỏ gian phòng âm u lạnh lẽo. Lâm Âm Ái suốt đời thù hận, giết Tần Phương sau cũng đã kết liễu chính mình. Kết liễu chính mình cũng không phải chuyện bà ta dự kiến, chỉ có thể nói lên trời đúng là vẫn còn có mắt, quả báo đến với bà ta.

Trái lại nếu bà có thể nghĩ lại hành động tác oai tác quái của chính mình, bà đối với Hứa Bội Dung trả thù tàn nhẫn thế nào, buộc con trai cùng Bội Dung ly hôn, buộc con gái ruột phải gọi Bội Dung là vú em, đánh Bội Dung gãy một chân. . . .

Đêm vẫn là yên tĩnh, Tề gia không ai chú ý tới, ai người đàn bà lớn tuổi chết đi trong hoàn cảnh như vậy. . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Buổi sáng khác thường

Trong đêm Ân Tịch ngủ cũng không yên bình. Không ngừng tỉnh giấc lại không ngừng gặp ác mộng, lo lắng không thôi.

Ngày mới vừa sáng, cô liền rời khỏi giường, đã quyết định ở nơi này, cô chắc chắn sẽ làm tốt phần việc kia.

Nhớ tới đêm qua, hân ôm cô giống như một phần ở trên thân thể hân, tay hân nhẹ nhàng mà chạm vào mặt cô trầm giọng hỏi: "Còn đau không?"

Mà cô, giống như trốn tránh rời khỏi bên người hân, dùng thanh âm thật bình tĩnh mà nói: "Cám ơn Thân Tiên sinh quan tâm"

Cô nhìn thấy ánh mắt hân dần dần trở nên âm trầm. Cô phải nhẫn tâm, đoạn tuyệt hân cũng là đoạn tuyệt ý nghĩ nhưng nhớ của chính mình. Cô quyết định ở tại chỗ này, chỉ vì giao dịch, không vì gì cả.

Phòng bếp hầu như không có gì, nơi này giống như cả năm không có ngọn lửa.

Trong tủ lạnh trừ bỏ trứng và sữa cũng không có thứ gì khác, cô vẫn là theo yêu cầu của hân, làm tốt công việc bổn phận của chính mình: giặt quần áo, nấu cơm, quét tước sạch sẽ.

Dầu trong chảo sôi lên, đập tiếp một quả trứng nhẹ nhàng thả vào chảo, mùi thơm nồng tỏa ra, cô rất thành thực mà làm việc này, trứng ốp 5 phần chín.

Lòng trắng chứng hơi hơi ngả, lòng đỏ trứng vừa mới tái, bao một tầng màng mỏng lên lòng trắng trứng, nhìn qua nhìn không được làm cho người ta muốn cắn một miếng.

Phía ngoài phòng bếp, Thân Tử Duệ hai tay đút trong túi quần, lảng lảng mà nhìn thấy cô gái này vì hân bận rộn làm bữa sáng. Mặc kệ là bởi vì nguyên nhân gì hân đều cảm thấy được giờ phút này là hạnh phúc.

Cô bung đĩa trứng, xoay người lại thấy bộ dáng mới tinh ngủ của Thân Tử Duệ, mang theo vẻ mặt ôn nhu nghiền ngẫm.

Vàng ánh sáng rực rỡ buổi sớm trải lên trên thân thể của hân, vết xưng tấy trên mặt đã tan đi, bộ dạng thanh lệ đã khôi phục. Lòng hân hơi nhộn nhạo, nếu hân có thể hoàn toàn có được cô, có con cái của cô và hân, thật là hạnh hạnh phúc như thế nào?

Hân thấy vẻ mặt có chút không biết làm sao của cô, liền đi tới tiếp nhận đĩa trứng nhẹ giọng nói: "Cảm ơn."

Cô theo bản năng trả lời, "Không cần cảm ơn!"

Không khí lại một lần nữa ngưng đọng, bọn họ trong lúc đó giống như không hề có một đề tài nào có thể trò chuyện.

Hân xoay người trở về phòng khách, im lặng mà ăn, cô làm cho hân sữa nóng cùng với trứng chiên hảo hạng. Tình huống như vậy giống như người vợ ân ái ái làm cho chồng mình.

Ân Tịch đứng ở một bên, mở miệng muốn hỏi cái gì, nhưng nhìn hân chuyên chú dùng, lại đành đem lời nói nuốt trở vào.

"Thân thị và Tề thị buổi sáng 9h hôm nay chính thức kí hợp đồng." Hân cúi đầu nhưng cũng có thể đoán được ý nghĩ trong lòng cô.

"Dạ!" Cô có chút vui vẻ mà quay lại.

Thấy hân bộ dạng ăn rất ngon của hân, cô lại nhỏ giọng mà nói: "Tôi hôm nay phải đi ra ngoài một chuyến, có thể không kịp trở về làm cơm chiều cho anh, có thể không?"

Hôm nay Ân Tịch quyết định cùng bà ngoại và mẹ ở cùng một chỗ, cô phải an bài tốt tất cả mới có thể trở lại nơi này, bằng không, trong lòng cô sẽ bất an.

"Có thể. Hôm nay khi cô ra ngoài, tôi sẽ cho vệ sĩ đi theo cô." Hân đứng lên, trong mắt không có dịu dàng cũng không có lạnh lùng, bình tĩnh mà có chút xa lạ.

"Không cần, tôi tự mình có thể xử lý tốt."

"Hiện tại cô không có quyền cự tuyệt. Tôi không mong muốn mỗi ngày tôi đều phải nhìn thấy gương mặt thâm tím vì bị đánh." Hân kề sát bên tai cô, nhẹ giọng mà nói.

Không đợi cô có phản ứng gì, thân thể hân đã rời khỏi cô, hướng phía ngoài mà đi đến, thậm chí ngay cả một lời hẹn gặp lại cũng không nói. Cuộc sống của hân, cô không thể can thiệp, mà hân, dễ dàng có thể nắm trong tay cuộc sống của cô.

Mãi đến trong gara có tiếng xe rời đi, Ân Tịch mới lấy lại tinh thần, vội vàng chạy vào phòng, thay đổi quần áo xong xuôi, khăn trang chạy ra ngoài.

Cô vừa mới đi đến chỗ cửa lớn, một chiếc Limousine Lincoln dừng ở trước mặt cô. Một người đàn ông mặc tây trang màu đen bước xuống xe, Ân Tịch biết hân. Hân là trợ lý đặc biệt của Thân Tử Duệ, A Cơ.

"Hứa Tiểu thư, mời lên xe." A Cơ lễ phép mà nói.

"Vì sao hân sắp xếp anh đi theo tôi?" Ân Tịch có chút kinh ngạc.

"Nếu đổi thành người khác, Thân tổng sẽ lo lắng." Lời nói của hân đơn giản mà cứng rắn. Thân Tử Duệ có bao nhiêu đề ý cô gái trước mặt này, nhìn cách hân an bài người ở bên cô sẽ biết.

Ân Tịch không có tiếp tục truy hỏi nữa, bởi vì hỏi cũng không hỏi ra nguyên nhân. Cô cũng không có cự tuyệt lên xe, bởi vì cô biết, nếu cô từ chối việc kia hôm nay cô khỏi phải ra khỏi biệt thự.

Cô mới vừa ngồi vào ghế phụ không lâu, phát hiện phía sau có một chiếc xe đi theo.

"Hứa tiểu thư, đó là xe của vệ sĩ, không cần sợ hãi." Hân nhẹ giọng mà giải thích.

"Vì sao?" Cô buột miệng hỏi, lời vừa nói ra cô liền thấy hối hận.

"Vì an toàn của Hứa tiểu thư." A Cơ nói chuyện mà vẫn chuyên chú lái xe.

Ân Tịch lặng lẽ ngồi, nhìn ở phía trước, không hề mở miệng. Cô muốn đi đâu Thân Tử Duệ hẳn đều biết, cô muốn làm cái gì đều không thoát khỏi ánh mắt của hắn.

Thực là không hiểu, cô chán ghét như thế, cô cảm giác tương lai của mình đã không còn gì, những ngày kế tiếp cô muốn làm gì đều phải được sự đồng ý của hắn có phải hay không?

Cô hoảng hốt. .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Bội ước

Tề gia trước sau hoàn toàn tĩnh lặng, yên lặng đến bất thường.

Ân Tịch xuống xe, xoay người hướng A Cơ nói: "Tôi một mình đi vào."

"Không được, Thân tổng đã giao phó, Hứa tiểu thư ở đâu, A Cơ phải ở đó." Thanh âm của hắn lạnh như băng không hề có ý thương lượng.

Lúc này đây, Ân Tịch thực dễ dàng mà đi vào biệt thự Tề gia, đi theo phía sau là A Cơ, theo sau A Cơ là ba người đàn ông cao lớn. A Cơ nói họ chính là bảo tiêu.

Trước tình thế như vậy, người nhà Tề gia cho dù muốn làm khó cô, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Ngồi trong phòng khách là Ngô Niệm và Tề Tư Mục, đứng bên cạnh là vài người giúp việc. Không khí trầm mặc ngoài dự đoán, cô lại không nhìn thấy Lâm Âm Ái.

"Tôi tới đón bà ngoại tôi." Ân Tịch đứng ở trước mặt họ, đơn giản mà nghiêm túc nói.

"Chờ bên kia ký hợp đồng, cô tự nhiên sẽ gặp bà ngoại cô." Chính là Ngô Niệm tự mình nói.

"Tôi nhất định phải nhìn thấy bà ngoại tôi."

"Nhất thiết phải kí thỏa thuận xong mới có thể cho cô thấy bà ngoại cô, bằng không các người nuốt lời, tôi làm sao bây giờ?"

"Yên tâm, chúng tôi tuyệt đối sẽ không giống như các người nói được mà không làm được." Ân Tịch có chút phần nộ mà nói.

"Nhìn thanh thế của cô hôm nay, nếu cô gặp bà cô, trực tiếp cướp người đi chúng tôi cũng không có khả năng ngăn cản. Cô cho chúng ta là đồ ngốc hay là trẻ con ba tuổi?" Ngô Niệm ngồi thẳng ở đó, nhẹ nhàng mà nhấp mỗi một ngụm trà.

Ân Tịch đưa ánh mắt dời về phía A Cơ. A Cơ hiểu ý cầm lấy điện thoại, gọi cho Thân Tử Duệ, nhẹ giọng mà nói: "Thân tổng."

"Thế nào?"

"Họ yêu cầu kí hợp đồng trước mới cho gặp người." A Cơ chi tiết báo cáo.

"Đưa điện thoại cho cô ấy."

A Cơ đem điện thoại đưa cho Ân Tịch, Ân Tịch cầm điện thoại nói, "Thân tiên sinh, phiền ngài kí hợp đồng trước đi."

"Không có người mà kí thỏa thuận, cô không sợ họ đùa giỡn gian trá sao?" Thân Tử Duệ thức thời mà nhắc nhở.

"Họ nói nếu không kí thỏa thuận trước, tôi đừng nghĩ nhìn thấy người, tiếp tục giằng co như vậy, đối với chúng ta cũng không phải là chuyện tốt." Ân Tịch nghĩ không được biện pháp không kí hợp đồng mà có thể nhìn thấy người. Tề gia lớn như vậy, họ muốn giấu một người rất đơn giản, hơn nữa, phía cô muốn ở Tề gia tìm ra một người cũng không phải chuyện dễ dàng.

Thân Tử Duệ chỉ là đơn giản mà nói: "Được!"

Trên thương trường, hợp tác này cũng không phải một thương vụ lỗ vốn, mà hẳn lúc trước sở dĩ hủy bỏ việc hợp tác là vì Ân Tịch. Hiện tại đồng ý thực

hiện, toàn bộ cũng là vì cô.

Một lúc sau, điện thoại của Ngô Niệm reo lên, chỉ thấy bà ta nói: "Được, đã biết!" Chắc là phía bên kia có người báo cho bà ta, đã ký xong hợp đồng đi.

"A Phát, đem bà ngoại của Hứa Ân Tịch trả lại cho cô ta!" Giọng nói của bà ta tuy rằng lạnh như băng, nhưng trong mắt cũng lộ ra nét cười đắc ý.

Ân Tịch im lặng mà chờ, căn bản là không có nghĩ đi nói ra nói vào với Ngô Niệm.

Tề Tư Mục dùng một loại ánh mắt hận thù nhìn cô. Có thể cô ta nhìn thấy A Cơ ở bên cạnh, đây là trợ thủ đắc lực rất được tin nhiệm bên cạnh Thân Tử Duệ, hẳn ở bên cạnh Ân Tịch, nói cho mọi người biết không còn nghi ngờ, Hứa Ân Tịch là người của Thân Tử Duệ hẳn.

Ân Tịch không có nhìn thấy bà ngoại đi tới, mà là bị người làm khiêng ra, một cái bao lớn màu trắng.

"Ngô Niệm, bà lại đùa giỡn thủ đoạn bịp bợm gì nữa?" Ân Tịch đề phòng mà chỉ trích.

"Cô muốn gặp bà ngoại cô, tôi đã đem bà ta dâng đến trước mặt cô, cô vì sao không lại gần mà nhìn xem?" Thanh âm của bà ta không nặng không nhẹ.

Cô một phen nắm lấy áo của Ngô Niệm, lớn tiếng hỏi, "Bà lặp lại lần nữa, vừa rồi trong lời nói của bà là cái ý tứ gì?"

"Có ý tứ gì? Ý là bà ngoại mày đã chết, bà ta đã chết không thể đi, phải sai người khiêng ra đây!" Tề Tư Mục dùng sức mà gạt tay Ân Tịch, lớn tiếng mà thét chói tai.

"Ba! Ba!" Hóp với hai tiếng, bàn tay Ân Tịch in trên gương mặt của Tề Tư Mục, tràn ngập oán hận mà nói: "Bà nội mày mới chết, mày nếu dám nói vậy tao sẽ xé nát miệng mày."

"Mày là đồ điên!" Tề Tư Mục lớn tiếng gào lại, tiện tay bên trái hướng phía Ân Tịch vung tới. Cánh tay bị một người đàn ông mạnh mẽ mà có lực giữ lại nắm tay Tề Tư Mục.

"Bà ngoại mày đã chết, bà nội Tề Tư Mục cũng đã chết. Hai người tối hôm qua chết ở trong phòng, sáng sớm hôm nay mới phát hiện ra. Hẳn là hai người tự giết lẫn nhau, không tin lời tao mày có thể nhìn xem. Hai thi thể, một bên là bà ngoại mày, một bên là bà nội của Tư Mục." Ngô Niệm khinh miệt nhàn nhạt băng quơ nói, nhìn không thấy có vẻ gì bi thương.

Ân Tịch sau khi nghe thấy, trong vẻ mặt nghi ngờ lộ ra sự hoang mang, xoay người chạy đến bao tải trắng trước mặt.

Đưa tay tới lại một lần lùi về, lại một lần nữa đưa tay đến thi thể trước mặt. Ở trước mắt cô chính là gương mặt tro tàn của Lâm Âm Ái.

Cô lại chạy đến bao tải trắng trước mắt kia, do dự mà sợ hãi. . . do dự mà sợ hãi. . sợ hãi. . .

Từ từ nhìn rõ gương mặt bà ngoại, trông dịu dàng như vậy, biểu tình tự nhiên như vậy, không có đau khổ, thực là yên lành. Vì cái gì đột nhiên lại chết đi, vì sao lại như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 113: Dạy dỗ bà Tề gia

Ân Tịch liền cứ như vậy ngồi xổm xuống bên người bà ngoại, tay cô nhẹ nhàng mà mon trớn cái trán của bà ngoại, lông mi, cái mũi.

"Bà ngoại, bà khỏe không? Bà ngoại, bà còn có tiếu nữu không?" Lòng của cô khẽ hỏi, giống như bà ngoại chưa bao giờ rời khỏi cô vậy.

"Cái con ranh phải chết mà không chết nhà mày, muốn khóc tang thì cút về nhà mày đi, Tề gia là nơi mày có thể ở lâu sao?" Tề Tư Mục lớn tiếng sắc bén châm chọc cô.

Ân Tịch hoàn toàn không để ý đến hò hét của ả ta, vẫn như trước ngồi xổm bên người bà ngoại.

Tề Tư Mục thấy vậy tức giận đến nghiến răng, vênh vao tự đắc địa muốn chạy đến trước mặt Ân Tịch giáo huấn cô, ả vừa mới bước được hai bước, hai thân ảnh cao lớn màu đen đã đi lên chặn ả lại, khí thế hùng hồn.

Tề Tư Mục cắn chặt hàm răng, đây là Tề gia, con tiện nhân đáng chết này dựa vào cái gì mà có thể trèo lên đầu khi dễ ả, ả mới là thiên kim Đại tiểu thư Tề gia, cục giận này, nếu ở Tề gia mà cứ dè như vậy, Tề Tư Mục ả không thể nuốt trôi nổi.

"A Phát, A Tài, A Đại! Các người đều là lũ vô dụng ả, Tề gia trả tiền cho các người để các người ngồi đó mà ăn hại ả?" Ầ lớn tiếng rống giận.

"Nhị tiểu thư." Bọn họ cùng kêu lên đáp lại, vội vàng đi lên phía trước, bọn họ cũng không dám đắc tội vị nhị tiểu thư điều ngoa ác độc này.

Nói xong, ba hạ nhân chuẩn bị đi ngăn trở mấy người mặc đồ đen.

Vừa mới tới gần, tay chỉ mới vươn tay ra, chỉ nghe thấy A Phát cùng A Tài thảm thiết thét chói tai.

"Tha mạng a. Tha mạng a." Chỉ nghe thấy A Phát cùng A Tài cầu xin tha mạng.

"A Liệt, A Diễm, loại này ý thế hiếp người, cho chúng là một bài học là được." Thanh âm của A Cơ trầm thấp lại mang theo mệnh lệnh.

A Cơ vừa mới nói xong, chỉ nghe thấy hai tiếng "rắc rắc" thanh thúy tiếng vang. Ngay sau đó là tiếng tru lên thảm thiết vô cùng.

A Đại nhìn thấy tình huống này, ở phía sau sợ tới mức một cử động nhỏ cũng không dám, chính mắt thấy A Tài cùng A Phát mỗi người bị bẻ gãy một cánh tay, hấn như thế nào mà không sợ chứ, giờ phút này, cho dù cho hấn vị trí chủ quán Tề gia, hấn cũng không dám hành động, hai cái đùi đang không ngừng run rẩy, nhưng lại không tự chủ được mà quỳ xuống đất cầu xin tha.

Tề Tư Mục thấy vậy, trừ bỏ kinh ngạc càng thêm phần nộ, không nghĩ tới hôm nay, ả còn phải nhìn sắc mặt của con tiện nhân Hứa Ân Tịch kia.

Ả nhìn A Đại đang quỳ xuống đất mắng to, "Cầu nô tài! Đồ bỏ đi!"

Cầm lấy gậy gộc bên cạnh bắt đầu đập liên hồi vào người A Đại.

"Nhị tiểu thư, tha mạng a! Nhị tiểu thư, tha mạng a!" Hấn vừa quỳ vừa chạy, chạy đến bên người Ngô Niệm.

Hấn lôi kéo quần áo Ngô Niệm lớn tiếng cầu xin, "Phu nhân, tha cho tôi đi, A Đại là đồ bỏ đi, ngài có đuổi đi cũng không sao. Tôi thực sự trên còn mẹ già, dưới còn con nhỏ, tôi không thể có việc được, tôi một mình phải nuôi sống cả nhà nữa."

Thanh âm bi thương của hấn to như sấm, cả Tề gia đều hỗn loạn không ngừng, không được an bình.

Ngô Niệm cầm lấy một chén trà nóng bên cạnh, hung hăng hướng tới mặt A Đại mà hất, "Cầu nô tài vô dụng, cứ nhiên phản khời theo người khác."

Nước nóng là bỏng rát da A Đại, nháy mắt một mảnh màu đỏ, mà hấn như trước không dám loi lỏng, một mực quỳ xuống cầu xin tha.

Lúc này, Ân Tịch không nhanh không chậm đứng lên, đi đến trước mặt A Đại.

"Người kêu A Đại?" Thanh âm của cô rất nhẹ.

"Đúng vậy." Hấn cúi đầu đáp lại

"Người muốn rời khỏi Tề gia, phải không?" Ân tịch tiến thêm một bước mà hỏi.

"Hạ nhân A Đại chỉ cầu Tề phu nhân có thể khoan dung, tôi vô dụng, không xứng đứng ở Tề gia, cầu thành toàn." Hấn lại không ngừng mà dập đầu.

"Được, ta thành toàn cho người!" Ân Tịch như trước không có biểu lộ gì.

Lời của cô vừa ra, lập tức khiến cho mọi người chú ý.

"Hứa Ân Tịch, con tiện nhân này, dựa vào cái gì quản chuyện nhà của chúng tao, mày tránh ra tao không cho phép, hơn nữa tao làm cho nó ở Tề gia còn chết thảm hơn!" Tề Tư Mục vội bước qua.

Ân Tịch chỉ là thân nhiên liếc nhìn ả một cái, mắt đầy ý khinh bỉ.

Thời điểm Tề Tư Mục nghĩ muốn tiến lên, bên người lại luôn luôn có ánh mắt nhìn chăm chăm ả, chỉ cần ả dám hành động thiếu suy nghĩ, chắc chắn có người đứng ra, mà ả cũng chỉ có thể lùi bước, ngấm lại kết cục của A Phát cùng A Tài, ở trong lòng ả vẫn là thực sợ hãi.

"Vị tiểu thư này, lời cô nói là thật sao?" A Đại nhìn thấy nhiều người như vậy che chở Ân Tịch, nói vậy cô nhất định có năng lực này.

"Đúng vậy, bất quá ta có một điều kiện." Ân Tịch ngồi chồm hồm trước mặt A Đại.

"Chỉ cần có thể, tôi có thể làm được . . . tôi nhất định sẽ dốc sức làm." A Đại quỳ xuống đất nói.

"Được, ta muốn người dùng toàn bộ sức lực đánh mụ ta cùng ả ta!" Tay Ân Tịch chỉ thẳng Ngô Niệm cùng Tề Tư Mục.

Lời của cô vừa dứt, Tề Tư Mục cùng Ngô Niệm đều mở to hai mắt, không thể tin được nhìn Hứa Ân Tịch, cứ nhiên cô dám sai hạ nhân của Tề gia đánh chủ nhân của Tề gia ngay giữa Tề gia.

Lời này vừa nói ra, Tề Tư Mục nổi giận đứng đứng nhìn Ngô Niệm.

"Mày là cái thứ gì mà dám sai hạ nhân giáo huấn tao, mày cứ sai chúng nó làm xem, tao bảo đảm nhà nó già không có mà trẻ cũng không" Ngô Niệm đập bàn, lớn tiếng cả giận nói. Đừng có mà mơ.

Ân Tịch đưa lưng về phía bọn họ, không thèm đáp lại.

"A Đại, người chỉ có hai con đường có thể chọn, một là chiều theo lời ta mà đi làm, ta đảm bảo người già có trẻ có; con đường thứ hai là làm trái ý tứ của ta, như vậy ta sẽ làm cho người có kết cục giống như A Phát, A Tài, chính người chọn đi!" Nếu quyết định bản thân phải nhẫn tâm, như vậy hãy bắt đầu từ hy sinh kẻ khác đi.

"Cầu nô tài, mất mày chó có bị mù, người nếu dám đụng đến bọn ta, ngày mai ta liền moi mắt người." Ngô Niệm như trước ở một bên lớn tiếng uy hiếp, bà ta cũng không tin loại kẻ hạ nhân bất lực này có thể cầm gậy gộc mà đánh vào người bà.

A Đại gắt gao nắm chặt tay, ở Tề gia, mọi người đều khinh thường hắn, Ngô Niệm cùng Tề Tư Mục động một cái liền mắng hắn cầu nô tài, mắng hắn kẻ bỏ đi, mà hắn đều là một mực nhẫn nhịn. Hôm nay, cho dù hắn không giải quyết Ngô Niệm cùng Tề Tư Mục, hắn đồng dạng cũng không thể có được ân tình của bọn họ, vậy sao không lấy oán trả ơn đi, hắn sao lại không thử một phen chứ?

Nhìn sự kiên định trong mắt Ân Tịch, ít nhất hắn có thể nhìn thấy sự lương thiện trong đó, hắn cầm lấy cây gậy bên cạnh, hướng tới phía Ngô Niệm đi qua.

"Người đừng lại đây? Người muốn làm gì?" Ngô Niệm liền tiếp lùi ra phía sau, cũng lớn tiếng kêu lên, "Người đâu tới a, người đâu tới a, các người đều đã chết sao?"

Tề Tư Mục muốn chạy đi gọi người, lại bị người khác ngăn cản, nửa bước cũng khó dời đi.

A Đại trừng mắt, mạo hiểm liều mình, khi người ta bị buộc tới đường cùng, nhất định sẽ có sức mạnh khó mà cản phá được.

A Đại đập một gậy vào trên người Ngô Niệm, sau đó truyền đến tiếng hét như sói tru của Ngô Niệm.

"Tư mục, mau tới giúp mẹ a!" Bà ta chỉ có thể đem ánh mắt cầu cứu hướng phía Tề Tư Mục, tất cả người hầu đều làm bộ như không có thấy một màn như vậy, đều thần nhiên làm việc của chính mình, bọn họ cũng không muốn gây chuyện sinh sự, một khi nhúng vào, không chết cũng bị thương, huống chi người Tề gia đối với bọn họ cho tới bây giờ đều không có chút hòa nhã gì, luôn coi bọn họ là nô tài mà sai khiến.

Tề Tư Mục cầm gậy muốn đánh lại A Đại, A Đại dùng sức một cái đánh vào gậy của ả, ả liền bật người hét lớn buông gậy ra.

A Đại dùng sức một cái đập vào trên đùi Tề Tư Mục, ả hét một tiếng, nháy mắt quỳ gối trên mặt đất, đối diện thân thể Ân Tịch.

A Đại lại một cái dùng sức đập vào trên đùi Ngô Niệm, bà ta giống như Tề Tư Mục quỳ gối trên mặt đất.

"Các người giờ tay ra sau gáy, mau!" A Đại lần đầu tiên lớn tiếng như vậy mà nói với người của Tề gia, bình thường hắn đều nén giận, giống như con chó mà hầu hạ Tề gia.

"Tao khinh, loại dê tiện nhà mày!" Ngô Niệm mắng.

"Nói tao dê tiện, phải không?" A Đại lại đập một gậy lên lưng Ngô Niệm, phát ra một tiếng phịch nặng nề. .

"Nói tao cầu nô tài, phải không?" Ngay sau đó, lại là một gậy nữa.

"Nói tao vô dụng, phải không?" A Đại giống đánh thành nghiện, tựa như dùng hết khí lực đi báo thù, Tề Tư Mục nghe thấy tiếng vang của gậy gộc sợ tới mức không dám lên tiếng, đem mọi hận ý nén trong miệng, ánh mắt tràn ngập oán niệm nhìn về phía Ân Tịch.

Ngô Niệm rốt cục chịu được không được đau đớn, lớn tiếng hét, "Tôi nhấc tay, tôi nhấc tay."

"A Đại, đừng quên bên cạnh người còn một người khác, ả ta còn chưa có nhấc tay đâu." Thanh âm của Ân Tịch bình tĩnh, cô nghĩ, mới trước đây, người Tề gia cũng như vậy ra lệnh hạ nhân hành hạ mẹ cô, hôm nay, cô phải lấy lại công đạo, ở trước mặt bà ngoại đã khuất, để cho bà ngoại xem, người Tề gia cũng có ngày hôm nay.

A Đại xoay người một cây gậy đã dùng ở trên lưng Tề Tư Mục.

"Ai Đại, đừng đánh, ta nhấc tay! Ta nhấc tay!" Tề Tư Mục loại thiên kim tiểu thư này, làm sao có thể nhận được thống khổ da thịt chứ?

"A Đại, Tề gia bình thường vũ nhục các người như thế nào, người hôm nay có thể đòi lại hết thảy, thậm chí, đòi lại gấp bội." Ân Tịch từ trên cao nhìn xuống nhìn hai người đang quỳ gối trước mặt mình, lộ ra vẻ khinh thường cùng chán ghét.

Thật sự là một đám người vô dụng, Tề gia cư nhiên có loại người không có cốt khí như vậy, hai cây gậy khiến cho bọn họ hết thảy đều quỳ xuống giờ tay ra sau đầu, tổ tông Tề gia nhìn thấy, quả là đau lòng không yên.

A Cơ yên lặng nhìn hết thảy, không có nhúng tay, mấy ngày nay khi điều tra Tề gia, nhiều ít hắn cũng có thể lý giải được tâm tình lúc này của Ân Tịch, đối với phản kích như vậy của cô, hắn thậm chí lại hài lòng.

Quả báo xứng đáng, dạy bảo đúng đắn, hẳn lên như vậy.

A Đại nhìn thấy phu nhân cùng nhị tiểu thư trước mặt, bộ dáng chật vật, làm cho nổi hận trong lòng hẳn vui đi một nửa. Kế tiếp, hẳn phải cho bọn họ nếm thử, thế nào là thống khổ khi bị ngược đãi.

"Người nói, người biết sai rồi sao?" Gậy của A Đại chỉ hướng Ngô Niệm.

"Biết sai rồi." Ngô Niệm cắn răng một chữ lại một chữ nói ra, cắn hận trừng mắt nhìn A Đại, cầu nô tài này, xong vụ này tao sẽ dạy dỗ mày.

A Đại tung một cái tát: "Nhận lỗi mà như vậy sao? Phải dập đầu, phải lớn tiếng cầu xin tha, xin hãy tha cho người." Đây đều là chiêu thức mà người Tề gia thường dùng, hẳn chỉ là đem hết thầy trả về mà thôi.

Ngô Niệm dù có bị uy khuất như thế nào cũng sẽ không làm như vậy, cho tới bây giờ chỉ có hạ nhân nói ra những lời này, chẳng lẽ bà phải cúi đầu trước mặt hạ nhân nhận sai sao, dập đầu cầu xin tha, cục giận này nhất định nuốt không trôi được.

"Không nghe theo, phải không?" Một cái tát nữa của A Đại tung ra, khuôn mặt trang điểm tỉ mỉ của Ngô Niệm phút chốc đã tụ máu.

Thấy bà ta còn không cầu xin tha, bàn tay của A Đại lại bắt đầu vung lên, thời điểm lần thứ tư bàn tay vung lên, bà ta rốt cục thỏa hiệp, quỳ trên mặt đất, khóc nói sai rồi, cầu bọn họ buông tha cho bà ta, bà lần sau cũng không dám . . . nữa .

A Đại lại quay đầu đem ánh mắt phóng tới trên mặt Tề Tư Mục, không có nói gì chỉ là tung một cái tát, mạnh đến mức ả ta giật mình.

"A Đại, Tề Tư Mục tiểu thư chính là ngôi sao ca nhạc, giọng hát không tồi đâu, bắt cô ta quỳ xuống hát 'trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất' đi, như vậy cũng có thể giúp cô ta đỡ phải chịu chút đau đớn thể xác." Ân Tịch không nhanh không chậm nói, hôm nay cô sẽ mở thật to mắt nhìn xem mẹ con Tề Tư Mục phản kháng có như thế nào.

"Có nghe thấy không, còn không hát đi." A Đại nhìn Tề Tư Mục rống to, ả ta gắt gao trừng mắt nhìn hẳn, A Đại giận dữ, lại là một cái tát vung ra, tơ máu từ khóe miệng chảy ra.

Tề Tư Mục chỉ có thể nhịn xuống, giờ phút này ả không nghe theo, thì đón đợi ả ta là dạy dỗ đau đớn đến mức nào.

"Hứa Ân Tịch, con ranh tiện nhân, đừng đắc ý quá, hết thầy hôm nay, tao sẽ trả lại gấp bội." Tề Tư Mục cắn giận mắt trừng lớn liếc cô.

"Được, tao chờ mày! Nhưng là hiện tại, tao muốn nghe hát, nếu không." Cô mỉm cười thanh mỹ như vậy như âm thầm hưởng lợi mà nhìn ả ta.

Tề Tư Mục giờ tay lên, đang chuẩn bị hát, Ân Tịch lại khởi xướng nói, "Mày cùng với mẹ thân yêu của mày đối mặt nhau mà quỳ, mày giờ hai tay lên nhìn mẹ mày hát, hát thực hay, thực cảm động 'trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất', phải có cảm xúc nha." Ân Tịch vẫn như trước mỉm cười, đem chua xót trong lòng giấu kín xuống.

Cô nhớ mang máng thời điểm cô ba tuổi, Lâm Âm Ái bắt cô gọi mẹ là vú em.

Cô còn nhớ rõ, hai chị em Tề Tư Mục dùng tấm nhón đâm vào lưng cô, còn có sâu lông, bọn chúng ở trong đêm mưa, nhỏ nước miếng vào khuôn mặt bị thương của cô; còn có cái chết của Trữ Dịch, ngón tay của bà ngoại

A Đại nhìn bọn họ, nếu không làm theo, không phải gây gộc thì chính là miệng.

"Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất."

"Thanh âm không đủ lớn, không đủ nặng!" Ân tịch ôn chậm địa nói.

"Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất."

"Thanh âm không đủ cảm tình, lớn hơn nữa đi!"

Cứ như vậy vũ nhục qua lại cùng gây sức ép, Tề Tư Mục rốt cục cũng hát xong đoạn bài hát lại, nước mắt khuất nhục cũng rơi xuống.

Ân Tịch nhìn thấy nước mắt của cô, mỉm cười vỗ tay ca ngợi.

"A Đại, người còn có chiêu gì tốt không?" Ân Tịch nhìn Ngô Niệm cùng Tề Tư Mục, nhìn bộ dáng chật vật không chịu nổi của bọn họ.

"Vị tiểu thư này, tôi nghĩ bắt bọn chúng bảo mình là cầu nô tài, kẻ phế vật, tiện nhân, có thể chứ?" A Đại lớn giọng mà đề nghị.

"Đương nhiên có thể, người nghĩ muốn giáo huấn như thế nào liền như vậy mà giáo huấn đi." Ân Tịch đồng ý cổ vũ hẳn.

A Đại giờ gậy lên, "Nhanh nói a."

"A a a." Tề Tư Mục cùng Ngô Niệm đồng thời lớn tiếng hét rầm lên, bọn họ đường đường là chủ nhân Tề gia, giờ phút này lại nhục dưới tay hạ

nhân, điều này làm sao bọn họ có thể thừa nhận chứ.

Cùng với tiếng kêu phẫn nộ của bọn họ, đồng dạng cũng là tiếng vang của gậy A Đại đánh, một tiếng tiếp một tiếng, thẳng đến lúc bọn họ đau đớn cầu xin tha.

Ân Tịch cùng những người khác đứng ở nơi đó, nghe bọn họ tự chửi mắng mình là kẻ đê tiện, phé vạt, cầu nô tài. . . . Một lần tiếp một lần, thẳng đến Ân Tịch kêu dừng lại mới thôi.

Cô còn có rất nhiều trò để đùa giỡn, tựa như lúc trước chị em Tề gia nghĩ muốn làm với cô, cô cũng có thể làm được, chỉ cần cô đủ nhẫn tâm.

"A Đại, giúp tôi cân nhắc thật tốt."

"Ý của tiểu thư là?" A Đại có chút không hiểu được?

"Ta muốn bọn họ tự tát vào miệng nhau, hơn nữa mỗi một tát phải có thanh âm, ta đến phía trước một chút, một phút đồng hồ sau ta muốn nghe đến 60 tiếng vang của cái tát, nếu không có đạt đủ, phút tiếp theo sẽ thành 70, thẳng đến bọn họ thực hiện được mới thôi." Khóe miệng Ân Tịch hơi cong lên, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

"Vâng!" A Đại xoay người bắt đầu mệnh lệnh cũng giám thị bọn họ.

Một tiếng trước so với một tiếng sau càng nặng hơn vọng tới, vang ở trong lòng Ân Tịch, tự nhiên cũng có khoái cảm khi trả thù được, cô phải thừa nhận, nguyên lai cô oán hận Tề gia đến như vậy, đặc biệt là đàn bà.

Cả căn phòng khách Tề gia, đều vang vọng tiếng tay tát nhau, còn có thanh âm ai oán nức nở, tiếng ả nhĩn thống hận.

Mặt Tề Tư Mục và Ngô Niệm sớm đã sưng đỏ lên, Ân Tịch mới có ý bảo dừng lại, chậm rãi bước đến bên cạnh bọn họ, dùng thanh âm cực nhỏ nói với bọn họ: "Cảm giác thế nào? Có phải rất hận tôi hay không?"

"Tiên nhân, mày đừng đắc ý quá sớm." Tề Tư Mục phun ra một ngụm nước miếng, Ân Tịch sớm có phòng bị, nhẹ nhàng mà lùi ra.

"Xem ra miệng của mày vẫn còn rất khỏe nha? Có phải nên cắt cái lưỡi có lẽ là sẽ bớt mệt hơn đó?" Lời nói vô tình, nhưng lại có vẻ tùy ý mà nói, lại khiến cho Tề Tư Mục và Ngô Niệm lạnh run, cũng không dám cãi nhai thêm nữa câu nữa.

"Năm đó các người dùng chiêu thức ác hơn nữa để hành hạ mẹ con tôi, có nghĩ tới các người cũng có ngày hôm nay không?" Một bàn tay Ân Tịch đẩy đẩy mặt của Tề Tư Mục.

Ả ta trừng lớn hai mắt, nhưng không có một tia hối hận: "Ai bảo chúng mày là hạ nhân, xứng đáng!"

"Mày cho là mày có thể làm thiên kim tiểu thư thì có thể làm bừa bãi sao? Hôm nay, mày không phải cũng giống hạ nhân bị hạ nhân mắng sao, thậm chí tao còn có thể sai hạ nhân cưỡng bức mày, mày tin không?" Ân Tịch gắt gao nắm cằm của ả, đây là đứa em gái cùng cha khác mẹ của cô, chính là từ nhỏ đến lớn, bọn họ nhất định đã là kẻ thù.

"Mày dám?"

"Mày thử thách tao một lần nữa thử coi?" Ánh mắt Ân Tịch lạnh lùng làm cho ả không dám làm càn, đây là lần đầu tiên mà Tề Tư Mục sợ ánh mắt của cô.

"Tư Mục, con im miệng lại!" Ngô Niệm căng thẳng kêu lên, đàn bà một khi bị ép tới đường cùng, cái gì cũng có thể làm ra, bọn họ có thể chịu mắng mỗ cùng khuất nhục, nhưng không thể để cho bọn hạ nhân làm bẩn thân thể, đó cũng là hổ thẹn của cả Tề gia.

Bà ta thông minh nhắm hai mắt lại, không có nói nữa.

Ân Tịch cũng không phải người tuyệt tình, Tề Tư Mục không bức cô, cô cũng sẽ không làm khó ả. Chính là có một việc, cô như thế nào cũng không thể buông tha, mà món nợ này, cô nhất định phải đòi lại.

"Tề Tư Mục, không phải mày cho rằng ngón tay của mày bị chặt là do tao sao, cho nên mày hậm hực phần uất, đem hận toàn bộ quy kết vào bà ngoại tao?"

"Chẳng lẽ không đúng tại mày sao?" ả tức giận địa xem thường, nghĩ đến ngón tay của ả bị chặt, ả liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Được, mày vẫn cho là như vậy, vậy tao thành toàn mày, bằng không tao có tiếng mà không có miếng, có phải hay không?" Ân Tịch mang theo ý cười ánh mắt chậm rãi trở lên ngoan độc.

"Mày muốn làm gì?" Tề Tư Mục cảm nhận được mùi thuốc súng trong lời nói của cô, cả thân thể lại lần nữa cứng đờ lại.

"Mày nghĩ coi tao muốn làm gì?" Ý cười của cô càng sâu, cũng có lúc Tề Tư Mục phải sợ cô.

"Tao cảnh cáo mày, không được xằng bậy, nếu không tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày."

"Hứa Ân Tịch, nếu mây đám sáng bấy, Tề gia cũng sẽ không buông tha cho mây, Tư Mục có thù gì với mây, mà mây phải tra tấn nó như thế?" Ngô Niệm ở một bên cảnh cáo.

"Bác gái Ngô, tôi thật muốn hỏi bà, bà ngoại tôi cùng các người có cừu hận gì, tôi cùng các người lại có hận thù gì, bà đoạt đi người đàn ông kia đã rồi, vì sao các người phải ngược đãi mẹ tôi như thế, bà thử nói coi a?" Ân Tịch phun ra một tràng.

"Đó là xứng đáng cho chúng mây, vốn là tầng lớp hạ đẳng, không nên quạ đen biến thành chim phượng hoàng, nghĩ đến bước chân vào nhà giàu có thể phú quý cả đời, không biết rằng căn bản chính mình không có mệnh hưởng giàu sang, trời sinh vốn đã là tiện nhân, hừ!" Bà ta chanh chua nói, hận thù của bà ta với mẹ con Ân Tịch không vì thời gian gia tăng mà giảm bớt, cứ việc bà ta biết Hứa Bội Dung đã chẳng khác gì một người chết.

"Câm miệng!" Ân Tịch giận dữ gầm lên, mặt hơi hơi méo đi, "Cái gì kêu mệnh? Cái gì kêu có mệnh nhà giàu? Hiện tại tôi sẽ cho bà biết cái gì là mệnh khổ."

Mắt Ân Tịch phun ra lửa giận cho bọn họ lần nữa kinh hãi, Ngô Niệm giờ phút này mới ý thức được bản thân đang nằm trong miệng cộp.

"Bà ngoại tôi bị các người chặt đứt hai ngón tay, vậy tôi sẽ bắt các người trả lại." Đôi mắt đẹp của cô trừng lớn, bắn ra tia băng lãnh, nếu người Tề gia hận cô, vậy cô sẽ làm cho Tề gia hận luôn cả đời đi.

"Mây đám?" Tề Tư Mục giận dữ, mạnh mẽ đứng dậy, hai tay hướng tới cổ Ân Tịch mà bóp.

Chính là một hồi, Tề Tư Mục bị một cánh tay A Cơ đánh ngã trên mặt đất, nhẹ giọng địa hỏi, "Hứa tiểu thư, cô không sao chứ?"

Ân Tịch khê ho vài tiếng, lắc đầu, "Không có việc gì!"

A Cơ chuẩn bị lui sang bên cạnh, Ân Tịch lại gọi hần: "A Cơ, tôi muốn ngón tay của bọn họ cũng giống với bà ngoại tôi, chôn cùng bà."

"Đã rồi, Hứa tiểu thư." A Cơ nhẹ giọng nhưng dứt khoát trả lời, nháy mắt với mấy người thân cận bên cạnh.

Bọn họ gật đầu, ngằm hiểu hướng về phía Tề Tư Mục và Ngô Niệm.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Cha và con gái gặp lại

Tiếng kêu thảm thiết, vang vọng cả biệt thự Tề gia

Thủ pháp của vệ sĩ cực nhanh nhẹn, ngón trở bàn tay trái của Tề Tư Mục đã không còn, ngón trở của Ngô Niệm cũng đi mất, Ân Tịch từ từ nhắm hai mắt, trong lòng rĩ máu, cô không muốn bản thân mình trở lên độc ác như vậy, nhưng mà sự thật cô đã làm, ý niệm trả thù vẫn luôn tồn tại trong cô, chỉ là không có cơ hội mà thôi.

Tề Tư Mục cùng Ngô Niệm nằm trên mặt đất, vô cùng oán hận nhìn Ân Tịch, khi bị chặt đứt ngón tay thì họ mới ý thức được, Hứa Ân Tịch hiện tại đã sớm không phải Hứa Ân Tịch mà người ta dễ dàng khi dễ trước đây nữa

"Con đàn bà ngoan độc mây, mây đời này cũng sẽ không được hạnh phúc, tao dùng ngón tay bị chặt đứt này nguyên rửa mây, không có được tình yêu của đàn ông, không có được tình thương của người thân, không có được lòng tin của bạn bè, cô độc mà sống hết quãng đời còn lại!" Ngô Niệm cắn răng, chỉ kém chút nữa là hộc máu ra.

Ân Tịch đi đến trước cái chiếu phía trước, nhẹ giọng nói: "Làm phiền mọi người mang di thể của bà ngoại tôi đi, còn có ba ngón tay kia, tôi cũng phải chôn cùng với bà."

"Vâng, Hứa tiểu thư." Lời nói của hần vẫn ngắn gọn như trước.

Ân Tịch mới vừa đi hai bước, A Đại bật người quỳ xuống, lớn tiếng cầu xin, "Hứa tiểu thư, cô đã hứa với tôi, nhất định phải làm được a, bằng không ta."

Ân Tịch nhìn thấy A Đại đã khôi phục nguyên dạng, chỉ là đơn giản nhìn thoáng qua, nói với A Cơ, "Chuyện của A Đại, phiền anh."

"Yên tâm, tôi sẽ xử lý tốt." A Cơ cho một câu trả lời chắc chắn.

Ân Tịch khê cười nói, "Cám ơn!" Sau đó hướng ngoài cửa đi đến.

Hết thấy những gì ở nơi này cô không muốn gặp lại nữa, cô cúi đầu, đi rất nhanh, khi cô sắp ra khỏi cổng lớn biệt thự, lại không may va vào một bức tường thịt, cô theo bản năng nói "Thực xin lỗi." Thậm chí ngay cả người mình đụng vào cũng không có nhìn liếc mắt một cái.

Bước chân của cô mới vừa tiến lên một bước, lại nghe được tiếng nói rất nhỏ của một người đàn ông, thanh âm này khiến cho bước chân của cô dừng lại, người đàn ông kia chỉ nói hai chữ: "Bội Dung!"

Ân Tịch chậm rãi xoay người, ngẩng đầu, hai người đàn ông trước mắt hình dáng có chút tương tự, khác là một là thanh niên, một là trung niên.

Khuôn mặt giống như đã từng quen biết kia, số lần cô gặp qua cũng không quá ba lần, thậm chí ngay cả nằm mơ, trong mộng cô cũng không có thấy bộ dáng của ông ta, dù là dòng máu của cô có một nửa là của người đàn ông này.

Tề Gia Tĩnh có chút xuất thần mà nhìn cô gái trước mặt, trong mắt hiện lên một tia áy náy.

"Ba ba, cô ta là ai?" Tề Tư Gia bên cạnh có chút kinh ngạc hỏi, hần hẩn là đã gặp qua cô, vì cái gì hần chính là không nhớ nổi?

"Ân Tịch. . . ." Tề Gia Tĩnh lại một lần nhỏ giọng gọi, gọi thật sự vô lực, hần biết chính mình thiếu mẹ con cô, nhiều tuổi như vậy đi qua, chính là hần rút cuộc không tìm thấy lý do nào để đối mặt mẹ con cô, không nghĩ tới nhân sinh lại an bài đúng dịp như vậy.

Ân Tịch nhìn xuống đau xót, nhìn xuống không nhớ nữa biểu tình lạnh nhạt của người baba này với mình, khi mà cô cần ông ta che chở, vĩnh viễn ông ta đều đứng ở bên cạnh Ngô Niệm, cho dù là nhìn thấy chân mẹ cô bị đánh gãy, cũng đều không có đứng ra nói một câu.

Cô xoay người, nghĩ muốn lập tức tránh ra, tránh xa khỏi hết thấy nơi này.

"Ân Tịch, mẹ con được không?" Ông ta với theo bóng dáng của cô, có chút lớn tiếng gọi.

Ân Tịch sau khi nghe được, quay đầu một cái, dùng ánh mắt oán hận nhìn về phía ông ta nói: "Ông không xứng hỏi mẹ, mẹ có tốt hay không cũng không liên quan đến ông, thu hồi ý niệm gì đó trong đầu của ông đi, cả đời này, tôi và mẹ tôi cũng sẽ không tha thứ cho ông, cho dù là xuống mộ cũng sẽ không tha thứ cho ông."

"Thực xin lỗi. . . ." Những lời này, ông rốt cục vẫn là nói ra.

"Ông có nói hàng ngàn, hàng vạn, hàng triệu câu cũng vô ích, hãy để đấy mà nói với những người đàn bà của ông đi, hiện tại phu nhân và con gái của ông đang khóc rất đau đớn đấy. Tôi chờ người Tề gia các người đến hận tôi."

Ân Tịch nói đến mẹ con Tề Tư Mục, thì thanh âm mắng nhiếc của ả ta cũng truyền tới bên tai bọn họ.

"Ba ba, chúng ta vào xem xây ra chuyện gì!" Tề Tư Gia lôi cánh tay ba ba hướng biệt thự đi đến.

Tề Gia Tĩnh lại nhìn thoáng qua Ân Tịch, đi theo con trai của chính mình hướng trong biệt thự đi đến, Ân Tịch nhìn thấy bóng dáng vội vàng của người đàn ông kia, mắt lại có chút chua xót.

Ông ta vẫn là quan tâm vợ cùng con gái của ông ta, cô cũng là con gái của ông ta, nhưng mà ông ta có từng quan tâm sao? Mẹ của cô cũng từng là vợ của ông ta, ông ta có nghĩ tới không.

Một giọt nước mắt nhưng lại không khỏi rơi trên mặt cô, A Cơ hướng cô đi tới, nhìn thấy một màn này, trong lòng không khỏi căng thẳng. Ân Tịch vội vã xoay người, giơ tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt khóe mi, hướng chiếc xe đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 115: Hẩn đau lòng

Lễ tang của bà ngoại được tổ chức khá lớn và long trọng, khiến cho mọi tân khách đều phải ngưỡng mộ, Ân Tịch ngoài những người mình đã quen từ trước thì có rất nhiều người cô chưa từng biết mặt.

Những người này hẳn là đều là do Thân Từ Duệ an bài.

Bà ngoại hẳn là muốn lặng lẽ ra đi, bà hẳn là rất muốn gặp Tiểu Úc, cũng rất muốn tận mắt thấy mẹ cô tỉnh lại. . . Ân Tịch như người mất hồn đứng trước bia mộ của bà.

Những gương mặt xa lạ này, sau khi lễ tang kết thúc đều chậm rãi rời đi. Cuối cùng bên cạnh Ân Tịch chỉ còn lại Hạ Vũ, Trần Hãn, Thân Từ Duệ và A Cơ.

Hạ Vũ nắm tay cô, cũng chỉ trầm mặc, cái gì cũng không nói.

Cuối cùng, chỉ còn lại Ân Tịch và Thân Từ Duệ.

Hắn đứng phía sau cô, vẫn cùng cô ở đó đến phút cuối cùng, cho đến lúc cô té xỉu, hắn đem cô ôm vào trong ngực, từng bước một đi về nhà . . .

Ân Tịch tỉnh lại đã rất khuya, thấy mình đang mặc áo ngủ thoải mái nằm trong chăn ấm áp.

Mệt mỏi cùng buồn ngủ của cô đã vơi đi một nửa, xốc lên chân đứng lên, mở cửa ra hướng phòng khách đi đến, Cô nhìn thấy bài trí quen thuộc, nơi này là biệt thự của Thân Từ Duệ.

Phòng khách đèn vẫn sáng nhưng không có lấy một bóng người.

Ân Tịch ngồi xổm ở chỗ quẹo đầu cầu thang, có chút hoảng hốt khi nhìn thấy nơi vừa xa lạ vừa quen thuộc này.

Lần đầu tiên đi vào nơi này là sau khi cô bị người ta lừa uống rượu, được Thân Từ Duệ đưa về. Ngày hôm sau, cô lần đầu tiên gặp Niếp Thanh tại đây. Lần thứ hai tới nơi này, là vì hợp đồng, mà hợp đồng này có hiệu lực cho đến khi Tề gia sụp đổ, liệu sẽ phải mất bao lâu?

"Mẹ, mẹ đưa Tiểu Úc đi tìm ba ba đi!". Giọng nũng nịu của Tiểu Úc bỗng nhiên lại xuất hiện bên tai Ân Tịch, cô nhất thời thất thần. Đầu gất gao tựa vào đầu gối, không muốn nghĩ đến bất cứ điều gì . . .

Thanh âm mở cửa của Ân Tịch phát ra rất nhẹ nhưng vẫn kinh động đến Thân Từ Duệ, hắn đứng sau cô mà cô lại không biết gì.

Mái tóc cô buông dài tuôn rơi như mây, dáng người mảnh khảnh uyển chuyển, hắn muốn đi lên phía trước ôm lấy cô, nói cô đừng đau khổ nữa, hết thấy đều có hắn.

Nhìn thấy dáng ngồi chồm hổm của cô, thật lâu đều không có phản ứng gì, trong lòng hắn có chút lo âu. Mấy ngày nay bao nhiêu chuyện xảy ra, hắn đều chứng kiến, người phụ nữ này quá mạnh mẽ, lại quá yếu đuối.

Hắn đi đến bên cô, kho nhẹ một tiếng. Ân Tịch nghe thấy liền ngẩng đầu lên.

Thân Từ Duệ mặc quần áo ở nhà, ánh đèn chiếu lên người hắn mang theo một mùi hương mê người. Ân Tịch theo bản năng đem thân thể của mình nghiêng sang một bên, dựa sát vào tường.

Thân Từ Duệ cũng ngồi xổm xuống bên cạnh cô.

"Bác sĩ nói, em quá mệt mỏi cần nghỉ ngơi nhiều, hơn nữa còn bị sốt. Muộn như thế này, đừng ngồi ở đây nữa, rất lạnh. Nếu không em khó mà bình phục được." Nói xong hắn lại làm bộ như thờ ơ.

"Cảm ơn!" Ân Tịch đơn giản nói hai chữ.

"Không cần, tôi chỉ không muốn sức khỏe của em làm ảnh hưởng đến công việc, lại càng không muốn em mang bệnh mà vẫn phải làm việc ở biệt thự."

"Thân tiên sinh, ngài yên tâm, tôi sẽ rất nhanh khỏe lại."

Đột nhiên, Thân Từ Duệ giơ tay chạm vào trán cô, cảm nhận độ nóng.

Cô muốn tránh đi, hắn lại nói: "Đừng nhúc nhích."

Hắn lại dùng mu bàn tay chạm vào trán cô: "Em vẫn còn rất nóng, mau về phòng uống thuốc rồi nghỉ ngơi đi."

Thân Từ Duệ nhẹ nhàng hạ mệnh lệnh, rồi lại không mất dịu dàng, khiến cho trong lòng người ta sinh ra một chút cảm giác ấm áp. Hiện tại, trong lòng Ân Tịch vô cùng yếu ớt, rất cần sự ấm áp ấy, thậm chí là một bờ vai vững chãi. Mắt Ân Tịch sợ hãi nhìn bờ vai này, đó là người đàn ông mà cô không thể chạm tới được.

Ân Tịch đứng lên, chỉ nói: "Cảm ơn!" Không thêm gì nữa.

Nói xong cô xoay người đi vào phòng ngủ, để lại cho Thân Từ Duệ một bóng dáng quật cường.

Ân Tịch đóng cửa, cuộn tròn mình trong chăn. Nhắm mắt lại, tự nhủ mình không được nghỉ nhiều nữa . . .

Hai tay Thân Từ Duệ vùi sâu vào trong tóc, dùng sức mà vò đầu bứt tai. Thế nhưng hắn lại trở lên nhất gan như vậy, tính cách này hoàn toàn không phù hợp với hắn, hắn tự tìm cho mình một lý do, người phụ nữ này vào thời điểm mấu chốt cho nên hắn mới đối xử đặc biệt như vậy, chờ đến khi cô không còn thương tâm như vậy nữa, hắn chắc chắn sẽ phải khiến cho cô biết tuân thủ quy tắc khi ở bên hắn.

Sau đó, hắn lấy ra một liều thuốc lá, châm lửa, lặng lẽ mà hút. Hắn ngồi ở chỗ Ân Tịch vừa ngồi, nơi đó vẫn còn lưu lại hơi ấm của nò. Khói thuốc

chạm rãi tỏa ra, hình ảnh gương mặt Ân Tích tựa như phóng đại trong làng khói, mỗi lúc một rõ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Ngăn cách giữa Tề Gia Tĩnh và Ngô Niệm

Tại biệt thự Tề gia, tràn ngập mùi máu, nồng nặc và hôi tanh.

Nhón nháo tiếng mắng nhiếc, một màn diễn ra ở Tề gia, hai người phụ nữ như chó điên làm loạn căn người. Tề gia cả đêm không có một chút yên bình. .

Tóc tai bù xù, miệng đầy những lời ác độc thô tục, Tề Gia Tĩnh thấy Ngô Niệm, đột nhiên cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, hẳn lại có ý nghĩ, năm đó sau vô số lần Hứa Bội Dung bị nhục nhã, mà cô ấy vẫn lặng khóc không ra tiếng.

Lại nói đến Ngô Niệm. Lúc ấy hẳn vì cái gì lại chán ghét cô ấy? Hẳn im lặng tự hỏi chính mình, Hứa Bội Dung là người đàn bà mà hẳn đã bỏ ra công sức rất lớn mới tìm được về thể nhưng hẳn cũng vô tình mà rũ bỏ cô. Đơn giản là vì hoàn cảnh gia đình cô không thể giúp hẳn vượt qua nguy cơ của Tề gia lúc đó.

Hẳn thừa nhận, lúc ấy hẳn cũng bị khuôn mặt xinh đẹp kia của Ngô Niệm làm mê mẩn. Hơn nữa lại còn có mẫu thân đại nhân Lâm Âm Ái giật giây, hẳn cơ hồ không có chút do dự nào mà cùng ở với Ngô Niệm. Lúc cô ta sắp sinh lại buộc Tần Phương ký đơn ly hôn.

Khi hẳn nhìn thấy Hứa Bội Dung cùng Ân Tích, hẳn vô cùng áy náy. Trong thâm tâm hẳn hồi tưởng lại, đều đau đớn.

Bà vợ Ngô Niệm, con gái Tề Tư Mục và đứa con trai Tề Tư Gia đang bàn bạc phải đối phó thế nào với tiện nữ của Hứa gia, hẳn trầm mặc lắng nghe, không tỏ thái độ gì.

Hiện tại hẳn là người đứng đầu gia đình, hẳn lại bị kẹp ở giữa, nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn hòa với hận thù của bọn họ, Tề Gia Tĩnh vô cùng mệt mỏi.

Nằm trên giường, Ngô Niệm nhắc lại câu nói cũ, không muốn buông tha hẳn: "Gia Tĩnh, ở trước mặt con gái em cũng không muốn nói thêm cái gì, nhưng hiện tại chỉ có hai chúng ta, em phải nói, em với anh là chung một đường, hành động của bọn em dù anh không tham dự cũng phải có một phần."

"Cô nói gì vậy, muốn tôi cùng làm chuyện thất đức này với các người sao?" Tề Gia Tĩnh cá giận nói.

"Cái gì gọi là thất đức? Anh phải hiểu rõ, hiện tại chúng ta đang bị xúc phạm, vợ của anh, con gái của anh bị người ta vũ nhục, đánh chửi, lại còn bị cắt đứt ngón tay, nỗi nhục này chẳng lẽ chúng tôi phải nuốt xuống sao? Tôn nghiêm của Tề gia không cần lấy lại sao?"

"Đòi lại, đòi lại cái gì? Chặt đứt ngón tay mẹ con bà ta để bồi thường cho các người?" Tề Gia Tĩnh tức giận trả lời, những chuyện này hẳn cảm thấy bất lực không thể ứng phó.

Từ khi hẳn kết hôn với Ngô Niệm, những ngày thanh tĩnh cũng không có nhiều. Mỗi ngày đều phải nghe bà ta nhắc tới người hạ tiện thế nào, con gái vị thương gia giàu có thế kia. . . So ăn, so mặc, so gia tộc, so chồng. . .

"Tề Gia Tĩnh, đây là thái độ gì? Chẳng lẽ chặt đứt ngón tay hai mẹ con nó là quá đáng sao? Tôi cảm thấy chặt đứt hai ngón tay còn là nhẹ, ít nhất cũng phải chặt đứt mỗi người một cánh tay, làm cho bọn nó biết được đắc tội với chúng ta sẽ nhận được kết cục gì." Ngô Niệm theo sát thù hận không buông tha.

Càng về sau, hẳn nếu muốn bình tĩnh, nhất định phải giả chết, rất nhiều nam nhân cũng đều có thói quen dùng phương thức này.

Hẳn quay lưng lại, đắp chăn lên người, không hề để ý đến.

Lúc này, Ngô Niệm cũng không giống trước đây buông tha hẳn, bà ta nhắc cái chặn lên, tức giận mà nói: "Nói không rõ ràng, đêm nay anh cũng đừng mong được ngủ."

Ban ngày gộp lại, Ngô Niệm sớm đã không còn là người đàn bà ả nham trước kia. Từ sau khi lên làm Tề phu nhân, bà ta liền trở nên kiêu ngạo, ương ngạnh. Tề Gia Tĩnh cũng chỉ còn biết mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Hẳn không muốn cùng bà ta âm ỉ, bởi vì hẳn biết có cái cọ cũng chẳng được gì. Kéo lại cái cái chặn bị Ngô Niệm vừa xóc lên, Tề Gia Tĩnh tiếp tục nghiêng người giả bộ ngủ.

Ngô Niệm nghiêng răng, tức giận, tưởng tượng đến mấy năm nay trong lòng hẳn vẫn không quên được con đàn bà đề tiện kia, bà ta liền không chịu đựng được mà lại một lần nữa xóc chặn lên.

"Đêm nay anh phải cho tôi câu trả lời!"

Tề Gia Tĩnh ngồi phất dậy, giọng điệu ai oán mà đáp: "Câu trả lời? Trả lời cái gì? Cô muốn đáp án gì?"

"Anh phải nói cho tôi biết có cùng tôi trả thù mẹ con Hứa Ân Tịch hay không?" Ngô Niệm gắt gao nhìn chăm chăm Tề Gia Tĩnh, sợ bỏ lỡ bất kỳ biểu tình nào trên mặt hắn. Sở dĩ bà ta hỏi chuyện này, đơn giản là muốn chứng thực xem trong lòng Tề Gia Tĩnh có còn sự tồn tại của người đàn bà kia không.

"Cô muốn làm cái gì không cần hỏi ý kiến tôi, từ trước đến nay vẫn vậy, hiện tại vẫn vậy, sau này cũng cứ như vậy." Tề Gia Tĩnh vẫn như trước duy trì câu trả lời này, bảo hắn đồng ý, hắn không làm được, bảo hắn phản đối, Ngô Niệm tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn, sau này nhất định sống không yên ổn.

Cả hai điều này hắn đều không muốn, cho nên hắn không có nhắc tới, đó cũng là bi ai lớn nhất cả đời này của hắn.

Ông âm thầm nhắm mắt lại, không muốn lại phát sinh thêm bất cứ chuyện gì, gần đây ông liên tiếp cảm thấy khủng hoảng. Lâm Âm Ái ra đi, khiến cho Tề gia đã xảy ra nhất nhiều chuyện lớn.

Tề Tư Di đi rồi, Lâm Âm Ái ít nhất còn có thể tạm thời ứng phó được với Tề thị một thời gian. Lâm Âm Ái vừa đi, cho nên áp lực dồn lên đầu ông cùng Tề Tư Gia, đứa con trai mà ngay cả 1/3 của con gái lớn cũng không bằng, chính ông về phương diện này cũng không giỏi giang gì.

Muộn phiền trong nhà cũng không có lui đi, cho dù hai mươi bốn năm trước, ông cũng không cảm thấy áp lực như vậy, Thân thị cho bọn họ một đường sống, nhưng là họa ngầm hay không, ông không thể hiểu hết.

"Tôi muốn biết, anh vì cái gì mà không tỏ rõ thái độ? Anh không nhắc tới sẽ làm tôi cảm thấy bất an, sẽ khiến tôi cho rằng trong lòng anh hai người đàn bà kia hơn phụ nữ trong nhà." ngữ khí của Ngô Niệm có phân dụ đi, nhưng mâu thuẫn lại tăng lên trong lòng.

"Cô mỗi ngày đều ở bên tôi, cô không cần lo lắng chuyện này." Tề Gia Tĩnh vẫn nhắm mắt như trước, bất lực nói.

Một câu trả lời khiến bà ta á khẩu không nói thêm được gì, nhưng mà cứ như vậy mà buông tha cho ông, bà quả thực không can tâm.

Ngô Niệm muốn hung hăng vạch trần áp lực và oán giận trong lòng bao lâu nay, bà ta muốn lột sạch nguy trang của người đàn ông này, hỏi ông ta đến tột cùng thì ông ta thực lòng với bà mấy phần? Đối với Hứa Bội Dung có bao nhiêu phần? Ông ta mỗi ngày đều ở bên bà nhưng vô số lần nửa đêm canh ba ông ta mê sảng nói mơ cũng thốt tên người đàn bà kia, đây tính là gì?

Ngô Niệm vô số lần tự nhủ với chính mình, phải nhịn, không cần vạch trần ông ta, không cho phép ông ta đường hoàng nghĩ về người đàn bà kia, làm như cái gì cũng không biết, chỉ có như vậy, bà mới không làm ông ta trở mặt với bà. Người đàn ông này vẫn còn an phận mà mỗi đêm ngủ cùng giường với bà, nhưng là đè nén bản thân như vậy có bao nhiêu áp lực, bà gần như phát điên!

"Nếu tôi nói tôi để ý thì sao?" Ngô Niệm lúc này không có nháo, không có âm ỉ, giọng nói rất nhẹ, cũng lẳng lặng dựa vào giường.

Tề Gia Tĩnh nhắm mắt, như là bị đụng vào cái gì, ông chưa từng muốn đối mặt hoặc là thẳng thắn trả lời loại tình cảm này. Bọn họ đều đã qua tuổi bốn mươi, chuyện yêu đương đối với bọn họ ngày càng xa, mà ông cũng ngày càng không có sức lực mà ứng phó.

"Đừng nghĩ nhiều quá, ngủ đi!" Ông ta nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên người Ngô Niệm.

Vấn đề này tranh cãi nữa cũng không có kết quả, chỉ khiến cả hai đều thua thiệt. Mà ông ta ngay cả thái độ cho có lệ cũng không muốn giả tạo một lần nữa. Trốn tránh là phương pháp tốt nhất.

Ngô Niệm không có tiếp tục bức ông một lần nữa, bà cũng biết bức thêm nữa cũng chỉ làm cho cảm tình vợ chồng càng thêm xa cách. Bà ta phải làm vậy, sau lưng hẳn trộm quan sát, coi như cái gì cũng không biết.

Bà ta nhận thấy sự mệt mỏi trong lời nói của ông, nhẹ nhàng nằm xuống, tránh ở trong cái chăn mềm.

Ông ta trở mình tắt đèn ngủ ở đầu giường, tiếp tục nhắm mắt lại.

Trở mình một cái, ông thấy vẻ mặt Hứa Bội Dung tươi cười, đôi mắt linh động ngập nước, bàn tay nhỏ bé nắm lấy bàn tay của ông.

Khi ông cười bà, nói sẽ mang lại hạnh phúc cho bà cả đời này, cho nên bà không muốn xuất đầu lộ diện, lựa chọn tránh né, an tâm làm một bà chủ tốt.

Vì muốn Lâm Âm Ái vừa lòng, bà buộc phải học rất nhiều thứ để khiến bà ta vừa lòng, có khi mẹ chồng rõ ràng là khi dễ bà, bà cũng luôn cắn răng chịu đựng, ông muốn nói với bà những lời công bằng, bà sẽ luôn nói không cần bởi vì bà đã khiến tình cảm mẹ con của ông rạn nứt.

Sau dần, nhưng ông không hề vì bà mà cảm thấy đau lòng, có khi bà làm cái gì đó thấy mệt mỏi, thậm chí cự tuyệt hoan ái của ông, ông ta cảm thấy thứ mà bà ta để ý không phải ông mà chính là địa vị phu nhân của Tề gia.

Ông cùng với Ngô Niệm ở cùng một chỗ chẳng qua là trùng hợp, ông uống rượu say, bà ta cũng say, hai người quan hệ dưới tình huống không có gì bảo hộ, triển miên suốt cả đêm, ông ta phải thừa nhận ông say mê thân thể Ngô Niệm.

Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, có thứ để so sánh thì sẽ so sánh, thế nhưng càng ngày ông càng không vừa mắt Hứa Bội Dung, nguy cơ của Tề thị như là một ngòi nổ trực tiếp, hoàn toàn khiến ông trở mặt phản bộ tình cảm của bọn họ, thậm chí ngay cả tình thân ông cũng vứt bỏ.

Từ khi Ân Tịch sinh ra đến bây giờ, ông chưa từng ở bên cạnh nhìn cô lấy quá phút, tổng số lần gặp mặt cũng không có gặp quá 3 lần, đây là một người baba có trách nhiệm sao?

Chung quy, ông đã phụ tấm chân tình của Hứa Bội Dung.

Ông chưa bao giờ biết chính mình trong lúc ngủ nói mê sáng, Ngô Niệm cũng không có nói cho ông biết. Vài năm gần đây có quá nhiều chuyện, áp lực quá nhiều, nói ra trong mộng cũng là một cách giải tỏa.

Ngô Niệm lại một lần nữa tỉnh lại, nghe người bên cạnh đang thấp giọng gọi: "Bội Dung. . . thực xin lỗi. . . Bội Dung"

Ngô Niệm gắt gao nghiêng chặt răng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Dây số xa lạ 139 là ai?

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, ánh nắng nhu hòa chiếu lên thân thể hần.

Ân Tịch kéo rèm cửa ra, hương hoa cỏ thơm mát từ vườn hoa của biệt thự quần quanh, đây là lần đầu tiên từ khi cô đến ở biệt thự của Thân Từ Duệ có tâm tình lắng lặng mà cảm thụ một buổi sáng.

Cô vườn người một cái, phần chần điều chỉnh tâm tình, cô còn muốn tiếp tục chiến đấu, người của Tề gia sẽ không dễ dàng mà buông tha như vậy, Tề thị còn một ngày không sụp đổ, bọn họ sẽ còn có thể tiếp tục đường hoàng.

Nghĩ thông suốt, tâm tình của cô cũng trở nên bình tĩnh hơn.

Xuống lầu, phòng khách im lặng một mảnh, Thân Từ Duệ dường như còn chưa có rời giường. Cô đảo mắt tìm kiếm, lại thoáng nhìn thấy một cuốn sổ ghi chép đang mở. Cô nhẹ nhàng đi đến.

"Trong bếp có cháo hạt sen bách hợp, Thân Từ Duệ!"

Hần sao lại biết cô thích ăn thứ này? Hay chỉ là trùng hợp? Ân Tịch mang theo tâm tình phức tạp hướng về phòng bếp, cô muốn biết đây có phải là sự thật?

Nồi cháo đang còn sôi sục phun nhiệt khí, nồi cháo này phải nấu trong bốn giờ đồng hồ, nói như vậy, hần cả đêm không ngủ sao?

Trái tim cô một lần nữa rung động. Người đàn ông này rốt cuộc có ý gì?

Hần hành động như vậy là vì cái gì? Lấy lòng cô? Hần đâu cần phải làm vậy? Hần muốn phụ nữ, chỉ cần ngoắc tay một cái, sẽ có vô số người xếp hàng chờ hần.

Giờ phút này, cô lại cảm thấy xúc động, muốn chạy đến trước mặt hần, nói cho hần biết đừng có giả trò trước mặt cô, cô không phải người dễ bị lừa, một khi chọc vào cô sẽ tự chuốc lấy tai họa.

Nhưng cô biết mình sẽ không làm vậy. Cô chỉ bung bát cháo, đặt lên bàn sau đó từng thìa từng thìa một đưa vào miệng, cảm nhận hương thơm của nó, cảm tình trong đó.

Hồi lâu, cô thay quần áo đi dọn dẹp. Quét dọc từ trên xuống dưới hết thấy một lần mặc dù không có một chút bụi bẩn nào.

Trong phòng của hần ngoài cái giường chỉ có thêm một cái tủ quần áo. Cô muốn giúp hần mang hết quần áo trong này ra ủi lại một lần, coi như cô hoàn thành bổn phận.

Việc là quần áo cho đàn ông, dường như chỉ là việc của người vợ hay người đặc biệt thân mật. Vậy mà cô lại muốn làm giúp hần, hơn nữa vì hần mà dịu dàng là từng chiếc rất cẩn thận.

Tay cô chạm vào từng nét hoa văn trên quần áo của hần, giống như chúng đang ở trên người hần, cảm nhận được hơi thở thân mật của hần.

Xong xuôi, cô xếp gọn gàng lại từng chiếc rồi đóng cửa.

Đang lúc cô mở một ngăn tủ khác ra, cô liền bị một bộ y phục đặc biệt thu hút ánh mắt. Đó là một cái mũ dạ chóp tròn dùng chung với lễ phục, đặc biệt có phong cách của vua hài Charlie, còn có một bộ lễ phục nhỏ, một đôi giày, một cây gậy trúc lẳng lẳng nằm bên cạnh.

Thân Tử Duệ thật sự thích Charlie? Đã vậy lại còn thích sắm vai hán ta? Có lẽ hán cũng từng vì người phụ nữ mà hán thích, muốn làm cho người đó vui vẻ, có thể khiến cho Thân Tử Duệ làm những việc này, người phụ nữ kia quả thực phải vô cùng có mị lực, và cũng vô cùng hạnh phúc.

Nghĩ đến đây trong lòng Ân Tịch hình như hiện lên một chút ghen tuông.

Sau khi cô đóng tủ quần áo lại, đột nhiên ở giữa không trung hiện lên số 139 xa lạ kia.

Đúng rồi, di động của cô từng có một tin nhắn video như thế này, cũng là hóa trang Charlie, vậy cái số điện thoại xa lạ kia rốt cuộc là ai? Lễ nào. . .

Ân Tịch đập mạnh một cái vào đầu, trong lòng thầm nhắc nhở chính mình: "Nghĩ đi đâu vậy? Thân Tử Duệ thế nào có thể chơi trò vô vị ấy cùng cô? Người này cho tới giờ chỉ có nhắn tin không hề gọi điện, làm sao lại có thể nhân hạ được như vậy?"

"Đừng nghĩ nữa, chấm dứt ảo tưởng với hán, cần phải xác định khoảng cách giữa mình và hán."

"Chẳng lẽ tuyệt đối không tò mò sao? Nếu số 139 xa lạ kia là hán, rốt cuộc hán làm vậy là có ý gì với cô? Nếu đúng là hán, vì sao đến giờ hán vẫn không nói cho cô biết?"

Lúc này, trong thâm tâm cô có hai người đối lập, một người khuyến cô chấm dứt hy vọng, không nên tro tàn lại cháy, không nên ôm ảo tưởng gì. Một người lại khuyến cô thăm dò chân tướng. . .

Hiện tại Ân Tịch có chút hồn siêu phách lạc.

Cô cầm điện thoại di động gắt gao nắm chặt lấy, cô chưa từng chủ động nhắn tin cho số 139 ấy, nhưng bây giờ cô kích động muốn gọi một cuộc đến đó, giọng nói trong điện thoại truyền đến, có thể chính là hán hay không?

Nếu cô dùng số điện thoại của mình gọi cho hán, e rằng hán sẽ không nói, bởi vì hán đã từng nói hán câm điếc. Nếu cô đổi một số điện thoại khác, chỉ cần hán nói, như vậy, chân tướng sẽ lộ rõ.

Nghĩ như vậy, cô không thể kiềm chế sự kích động của mình, mặc quần áo chạy ra ngoài, nhất định phải chứng thực suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Lời nhắn đơn giản

Ân Tịch vừa mới đi ra khỏi cửa lớn, một chiếc xe lập tức dừng bên người, một vệ sĩ từ trong xe đi xuống, Ân Tịch nhận ra hán, là một trong hai vệ sĩ tâm phúc bên cạnh hán cùng với A Cờ, tên là A Lực.

"Hứa tiểu thư, chúng tôi theo yêu cầu của Thân tổng, cô đi đâu chúng tôi phải theo sát." Thanh âm cùng vẻ mặt của hán đều lãnh mạc.

"Tôi chỉ muốn đi mua ít đồ, không cần dùng xe." Ân Tịch trả lời.

"Thân tiên sinh đã nói, chỉ cần cô ra khỏi biệt thự, bất luận thế nào cũng phải đưa cô đi."

"Hán có quyền gì mà làm vậy? Hán dựa vào cái gì can thiệp vào chuyện của tôi?" Ân Tịch nói.

"Thực xin lỗi, chúng tôi là nghe theo mệnh lệnh của Thân tổng, tôi nghĩ Thân tổng cũng là suy nghĩ cho sự an toàn của Hứa tiểu thư, mong cô hiểu cho." A Lực cố chấp mà kiên trì theo việc Thân Tử Duệ giao phó.

Ân Tịch biết rõ, cô có hướng toàn bộ bọn họ mà phát hỏa cũng vô dụng, làm khó xử bọn họ cũng là làm khó chính mình, nhưng cứ như vậy có người theo sau, trong lòng cô càng thêm khó chịu.

"Hứa tiểu thư, mời lên xe, đi đâu tôi đưa cô đi." A Lực đứng một bên mở cửa xe.

Ân Tịch do dự một hồi cuối cùng lên xe, miệng phun ra ba chữ: "Đi siêu thị."

Trước cổng lớn siêu thị, Ân Tịch nhìn vào trong, rất thưa thớt, nhìn qua giống như đã đóng cửa, Ân Tịch có chút mơ hồ quay sang hỏi: "Xác định là ở đây?"

"Hứa tiểu thư, đây là siêu thị gần nhất" A Lực kiên định trả lời.

Ân Tịch quay đầu nhìn hần, nhẹ giọng nói: "Anh ở đây chờ tôi, tôi chọn xong đồ sẽ ra, tôi không có thói quen đi mua đồ mà có người nhìn chăm chăm mình."

A Lực đứng ở cửa, gật đầu cam chịu.

Ân Tịch nhẹ nhàng chạy vào trong siêu thị, bên trong, người bán còn nhiều hơn khách.

"Tiểu thư, xin hỏi cô cần gì?" Người bán hàng ngọt giọng hỏi.

"Tôi muốn hỏi một chút, ở đây có điện thoại công cộng không?" Ân Tịch ngượng ngùng, mặt đỏ lên phòng chừng hiện nay người hỏi điện thoại công cộng còn rất ít đi.

"Thật ngại quá, chỗ chúng tôi không có dịch vụ này, nhưng nếu tiểu thư cần gấp chúng tôi cũng có thể giúp cô gọi điện." Thái độ cô bán hàng thật tốt, vẫn duy trì nụ cười trên mặt.

"Cảm ơn!". Ân Tịch đáp lại.

Một dãy số, ba mươi giây có thể sáng tỏ sự tình, tim cô bỗng đập nhanh quá mức bình thường, giây phút cuối cùng xác nhận xong, cô cư nhiên vã mồ hôi, tim cô bỗng nhiên nhảy loạn nhịp lên.

Điện thoại đầu bên kia có thể truyền đến âm thanh không?

Còn chưa có đội cô kịp suy nghĩ, bên kia đã vang lên giọng nói rất êm tai của một cô gái: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. ."

Ân Tịch cảm thấy mát mát, ngại ngùng nhìn người bán hàng.

"Vị tiểu thư này, còn có thể giúp gì cho cô?"

"Tôi muốn mua một ít huệ tây dùng để xào rau". Ân Tịch giả bộ nhẹ giọng nói. Không gọi được điện thoại cũng nên mua gì về, ít nhất cũng phải giả vờ đến cùng.

Cô gái rất nhanh đã mang đến trước mặt cô: "Cô có thể tự mình chọn, nếu cô không tìm được thứ cần mua, có thể nhờ phục vụ tìm trên xe chứa hàng, chúng tôi nội trong vòng một phút sẽ có mặt, chúc cô mua sắm vui vẻ".

Người bán hàng lịch sự mỉm cười khiến cho Ân Tịch có chút bất ngờ, đi chợ như vậy với cô vẫn là lần đầu tiên.

Tự mình đi vào, tiện tay lấy một ít cà chua, nhìn thấy giá trên đó, cô một phen lắc đầu, 1 cân cà chua những 50 đồng, gấp 10 lần giá thông thường.

Trách không được phục vụ lại chuyên nghiệp như vậy, hóa ra cái gì cũng đắt kinh người. Ngẫm lại, quanh khu biệt thự này đều là nhà giàu có, người ta cần bản sẽ không để ý này nọ, chỉ quan tâm chất lượng, để cho bọn họ đi chợ, ngẫm lại cũng cảm thấy xứng đáng.

Trước khi đi, Ân Tịch không cảm lòng mà gọi lại một lần nữa, vẫn giọng nói như cũ, đang chuẩn bị thu xếp đồ chạy lấy người, cô lại phát hiện, mọi thứ cô vừa mua đã được xếp ngay ngắn trên xe A Lực.

Cô gái bán hàng mỉm cười hoan nghênh cô lần sau lại đến.

Trở lại trên xe, một không khí ưu sầu thần nhiên, cứ thế mà tới.

Sau đó không lâu, tại phòng bếp, mơ hồ tỏa ra một mùi thơm, thật lâu không có tan đi.

Cô lưu lại trên bàn một tờ giấy nhắn: "Dưới bàn lòng bàn nhà ăn có đồ ăn. Hứa Ân Tịch"

Sau đó, cô lại lần nữa ngồi lên xe thể thao xa hoa, rời khỏi biệt thự của Thân Tử Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119: Mời ông ra ngoài

Thân Tử Duệ đứng thời gian tan tầm trở về, đây là chuyện rất ít thấy ở hần.

Khi hân về đến nhà, A Lực điện báo nói cho hân biết, Ân Tịch trước đó đã đi đến bệnh viện chăm sóc mẹ của cô. Ngay lập tức vui vẻ muốn về nhà giảm đi 90%, nếu không có nhớ lầm, khoảng chừng đã 11 tiếng trôi qua hân không có nhìn thấy cô.

Bước chân đi vào phòng khách đã sớm không còn nhẹ nhàng, tương phản có chút nặng nề, đem áo khoác trên người ném lên thành sofa, lập tức gieo mình lên trên sofa, tùy tay lấy ra một điều thuốc, đang chuẩn bị châm, lại thấy trên bàn có hé ra một tờ giấy có lời nhắn mới, hân bật người đứng dậy hướng đến trước bàn ăn.

Nhìn thấy chữ viết xinh đẹp của cô, trong lòng lại dâng lên một trận ngọt ngào, xoay người đi vào phòng bếp, mở lồng bàn ra, hương thơm bốn phía, cur nhiên có hai món mặn một món canh: tôm bóc nõn tẩm bột chiên giòn, sườn xào chua ngọt, cùng canh mướp thơm lừng.

Đồ ăn thanh đạm thân thiết như vậy, hân thực đã rất nhiều năm chưa có ăn qua, mỗi ngày hân luôn bận rộn hết khách khứa rồi lại đàn bà, ăn các loại sơn hào hải vị, khi hân nhìn thấy những món ăn đơn giản trước mắt, cảm thấy trên đời này tất cả cao lương mỹ vị đều trở thành vô vị.

Chỉ cần khiến cho hân thấy ngon miệng, hân nhin không được cầm lấy một miếng sườn cho vào miệng, khi vừa cho vào, không có nghĩ đến Ân Tịch còn có tài nghệ như vậy, điều này làm cho hân thực sự bất ngờ.

Một hồi sau, thế nhưng hân đã đem tất cả đồ ăn ăn gọn, đáng tiếc là cô không có ở bên cạnh.

Cầm lấy tờ giấy có lời ghi chép, hân lại lần nữa viết thêm đồ ăn rất vừa, tôi thích ăn cá. Thân Từ Duệ.

Sau khi viết xong, chợt nghĩ đến khi cô nhìn thấy lời nhắn này sẽ có biểu hiện gì, trên mặt hân lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

Bệnh viện, phòng bệnh của Hứa Bội Dung, Ân Tịch lau thân thể cho mẹ, cứ việc mỗi ngày mẹ cô đều không làm gì, nhưng cứ cách một ngày cô sẽ lau rửa thân thể cho mẹ, thay đổi đồ trên người.

"Mẹ, bà ngoại đi rồi, khi nào mẹ mới có thể tỉnh lại? Còn có Tiểu Úc, cho tới bây giờ mẹ đều chưa có gặp qua, đó là cháu ngoại của mẹ, mẹ tỉnh lại, con sẽ mang nó đến gặp mẹ, đến khi đó chúng ta một nhà đoàn viên, rồi đi khỏi thành phố này, được không?" Cô nhẹ nhàng mà tựa đầu gối lên trên người Hứa Bội Dung

Hứa Bội Dung chỉ là yên lặng nằm, không có phản ứng gì.

Bác sĩ chuyên môn điều trị cho Hứa Bội Dung nhẹ nhàng mà gõ cửa, sau đó đi vào, nở một nụ cười tác nghiệp với Ân Tịch.

"Bác sĩ Vương, có việc gì sao?" Ân Tịch thân thiết hỏi.

"Về mẹ của cô, gần đây có tình hình mới nhất, tôi nghĩ cần phải làm cho Hứa tiểu thư có tâm lý chuẩn bị trước." Sắc mặt bác sĩ Vương không có một tia vui vẻ, ngược lại là trầm trọng.

"Mẹ của tôi thế nào?"

"Cơ quan nội tạng trong thân thể mẹ cô đang từ từ bị teo lại, nếu tiếp tục như vậy nữa, hậu quả thực là không tốt lắm."

"Vậy phải làm sao bây giờ? Bác sĩ Vương xin hãy cứu lấy mẹ tôi, tốn bao nhiêu tiền cũng không sao cả." Ân Tịch có chút nôn nóng cầu xin.

"Hứa tiểu thư, cô yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tận tâm, lần này tôi chỉ là muốn nói cho cô biết, bệnh của mẹ cô phải có tâm lý chuẩn bị."

Nói xong, Bác sĩ Vương rời khỏi phòng bệnh, Ân Tịch ngã ngồi trên sofa bên cạnh, lại là một tiếng sét giữa trời quang, nặng nề đánh thẳng vào lòng cô.

Bác sĩ Vương mới vừa đi được một lúc, cửa lại lần nữa bị đẩy ra, Ân Tịch vừa thấy khuôn mặt kia, cả thân thể lại lần nữa cứng lại.

"Ông tới đây làm gì? Nơi này không chào đón ông, đi ra ngoài!" Ân Tịch đứng thẳng đối diện với ông ta.

"Đừng như vậy, Ân Tịch, ta chỉ là muốn nhìn mẹ của con mà thôi." Biểu tình Tề Gia Tĩnh tràn đầy áy náy.

"Mẹ của tôi không cần ông quan tâm, không có liên quan gì đến ông hết, nếu ông không đi ra, tôi sẽ kêu vệ sĩ lôi ông ra khỏi đây." Ân Tịch không lưu tình chút nào nói, từ lúc cô biết nhận thức, cuộc sống của cô cũng không có người baba này. Từ trước không có, hiện tại sẽ không có, về sau lại càng sẽ không có.

"Tình hình của mẹ con, bác sĩ Vương đều nói cho ta biết, chẳng lẽ ta đến nhìn một cái cũng không được sao?" Ngự khí của ông ta gần như hèn mọn.

"Tề tiên sinh, ta muốn hỏi ông một chút, ông lấy thân phận gì, tư cách gì mà xem mẹ tôi?"

"Ân Tịch, chuyện trước ta thực có lỗi, nhưng ta là baba của con, đây là sự thật vĩnh viễn đều không thay đổi được, ta không cầu con tha thứ, nhưng là ta chỉ nghĩ muốn chịu một chút trách nhiệm của ta, hoặc là con có thể thành toàn cho ta, làm cho lòng ta thanh thản thêm một chút, có thể chứ?"

"Ông không cần xin lỗi làm gì cả, bởi vì chúng tôi không có quan hệ gì với ông hết, trong từ điển của tôi cho tới giờ cũng không có hai chữ baba, trong từ điển của mẹ tôi chưa từng có tên của ông, hiện tại, mời ông đi ra ngoài cho!" miệng lưỡi của Ân Tịch là sắc nhọn như thế.

Đáy mắt Tề Gia Tĩnh nổi lên đau đớn, con gái ruột của ông lại xa lánh ông như vậy, ông nghĩ rằng ông đã chuẩn bị tốt tất cả, nhưng khi đối mặt, vẫn đau như vậy.

Ông ta lướt qua Ân Tịch khẽ liếc nhìn Hứa Bội Dung, Ân Tịch trợn mắt nhìn, làm cho ông ta phải đi ra khỏi phòng bệnh. Ân Tịch đóng cửa lại, xoay người liền một lượt tựa vào bên người mẹ mình . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Dịu dàng cuối cùng

Thân Tử Duệ đỗ xe ở một góc gần bệnh viện, vừa vặn thấy Tề Gia Tĩnh từ trong bệnh viện đi ra, vẻ mặt thất vọng. Ân Tịch hẳn là không nên hòa nhã với hắn như vậy. Đối với một người cha như vậy, đến ngày hôm nay tất cả đều là tự chuốc lấy phiền toái. .

Lòng hắn tê dại. Đối với Ân Tịch, hắn cũng bất lực.

Tề Gia Tĩnh chặn đầu một chiếc taxi nghênh ngang mà đi qua, theo sau xe taxi là một chiếc xe thể thao sang trọng, trong xe một khuôn mặt phụ nữ méo mó, Ngô Niệm dùng sức đập tay lái.

Tề Gia Tĩnh cư nhiên đến gặp Hứa Bội Dung. Bà ta vất vả bảo vệ cuộc hôn nhân của mình, thế mà cuối cùng lại cũng có ngày hôm nay, trong lòng bà ta vô cùng phẫn nộ, bà ta đem toàn bộ nguyên nhân đổ hết lên người Hứa Bội Dung.

Thân Tử Kiều giống như ma quỷ mà luôn tươi cười nhộn nhạo trên khóe miệng, Tề thị lập tức sẽ nằm gọn trong tay hắn, Tề Tư Di cùng Lâm Âm Ái chết, chẳng khác nào linh hồn của Tề thị đã mất, thật đúng là trời giúp hắn.

"Tư Kiều. . ." Tề Tư Mục lớn tiếng kêu.

Hắn vừa nghe thấy giọng của nhị tiểu thư đã bắt đầu cảm thấy choáng váng, sợ rằng tránh không kịp, nhưng cuối cùng vẫn phải từng bước nhẫn nại, nhìn bộ dạng này mà nói, người đàn bà này thật vô lễ.

Thân tử Kiều nở một nụ cười với cô ta: "Làm sao vậy? Sao mà lại lên giọng thế?"

"Anh vì cái gì mà dám lừa tôi? Anh không phải muốn thay tôi báo thù Hứa Ân Tịch sao? Tại sao hiện giờ cô ta vẫn không sao, mà chính tôi lại bị cô ta khi dễ như vậy?" Biểu hiện của cô ta hiện giờ không phải nổi giận mà là đang tức nư.

"Cô . . . cái gì? Nếu cô có khả năng khiến Thân Tử Duệ hồi tâm chuyển ý, thì liệu hôm nay Thân Tử Duệ có trở thành chỗ dựa cho cô ta không? Nếu không có Thân Tử Duệ, cô muốn chặt đứt mười đầu ngón tay cô ta cũng là chuyện đơn giản". Hắn đem hết sai lầm này trút hết lên đầu Tề Tư Mục, trong lòng vẫn còn suy nghĩ làm sao mà cô ta lại biết, trước khi hắn chưa có được thứ gì đó, làm sao hắn có thể dễ dàng mà hủy đi?

"Anh giờ vẫn còn trách em? Em còn không phải vì anh mà không muốn đi hầu hạ người khác, anh sao có thể đối với tôi như vậy?" Nói xong ả ta lại bắt đầu diễn tiết mục si tình.

"Thôi nào thôi nào, anh không có trách em, đừng khóc!" Nói xong, tay hắn như vô tình rồi lại như cố ý mà ôm thắt lưng ả ta kéo lên xe, tay bắt đầu vuốt ve bộ ngực mềm mại của ả.

"Ai nha. . . Anh thật là hư hỏng. . . Đừng mà. . ." Thân thể của hắn ngày càng gắn sát lại thân thể ả. Tang sự của bà nội đã qua nhiều ngày, ả một mực cấm dục, chủ yếu cũng là vì Thân Tử Kiều cũng không ở thành phố F, hắn mới từ Mỹ về, vừa nghe tin hắn trở về, ả ta đã vội vàng chạy tới đây.

"Đừng cái gì?" Hắn thực sự muốn chơi đùa khiêu khích ả, bàn tay đã nhanh chóng tăng cường độ mạnh.

"Không muốn anh rời khỏi em, không muốn anh không chạm vào em. . ." Dục vọng trong mắt ả đã trở nên mãnh liệt, mấy ngày nay, ả ảo tưởng, khao khát được hắn giữ lấy.

Ả phát hỏa, tự đem mình nằm dưới thân hắn, như đói khát mà xé rách quần áo của hắn, gặm nhấm da thịt của hắn. . .

Xem ra người đàn bà này thực sự rất đói bụng, Thân Tử Kiều cười quý d, hắn sẽ khiến cho ả ta thỏa mãn, qua đêm nay, e rằng sẽ không còn cơ hội nữa. Nghĩ vậy hắn cố gắng phối hợp cùng ả ta.

Tề Tư Mục nắm lấy vật nóng bỏng, yêu thích mà không buông tay, thứ này có thể khiến ả ta chết đi sống lại trong đó, ả nhìn chăm chăm như bảo bối, sau đó nhẹ nhàng nuốt vào.

Thân Tử Kiều bị kích thích này làm cho kích động, nhẹn không được khẽ phát ra âm thanh. Ở một lần lại một lần ả nuốt vào của hắn, lửa tình cả người đã

dâng lên.

Tề Tư Mục cảm nhận được phía dưới mình đang không ngừng có thứ gì đó tràn ra, thân thể run rẩy khiến cho ả buông lỏng miệng, không có gì tri hoãn, một phát nuốt hết, cả hai người cùng phát ra âm thanh thỏa mãn.

"Em muốn anh, làm cho anh chết đi!" Tề Tư Mục phun ra một câu bản thủ, dùng sức lay động thân thể của chính mình, hai tay kìm lòng không được mà xoa chính ngực mình, tóc dài buông ra hết thấy mà hưởng thụ khoái hoạt.

Cảm giác trên mặt khiến cho ả có một loại thỏa mãn cực hạn, không chỉ có trên thân thể kích thích mãnh liệt, mà là trong lòng cũng có một loại kích động, ả dùng sức cử động mạnh mẽ, giống như phải giải tỏa toàn bộ năng lượng trong cơ thể.

Hết lần này đến lần khác cường dã với từng động tác, khiến cho tiếng hét của ả càng ngày càng chói tai. . .

Ả ta hưởng thụ cảm giác khoái hoạt này, chưa bao giờ lo lắng phía sau đó có âm mưu, không biết ngày mai ả sẽ trở thành cái dạng đàn bà như thế nào?

Hôm nay mục đích của ả có thể là muốn trở thành minh tinh, ngày mai ả ta cũng có thể trở thành một kỹ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Cẩn thận

Ngô Niệm mang theo một cái bao, chậm rãi đi tới phòng bệnh của Hứa Bội Dung. Bà ta tính đúng thời điểm trong phòng không có ai, chỉ cần động thủ nhẹ nhàng, người đàn bà này sẽ vĩnh viễn biến mất trước mặt Tề Gia Tĩnh.

Bà ta thực sự đoán chắc trong phòng bệnh ngoại trừ Hứa Bội Dung ra không còn ai khác, thế nhưng hóa ra bà ta đã tính sai trí tuệ của Thân Tử Duệ.

"Thưa bà, thực xin lỗi, bà không thể vào!" Hai người bảo vệ dùng tay ngăn cản bà ta.

"Tôi là bạn của bệnh nhân, đột nhiên biết chuyện bà ấy bị bệnh muốn đến thăm một chút" Ngô Niệm cố gắng tỏ ra thật tự nhiên.

"Bạn bè cũng không thể vào thăm, thực xin lỗi!" Bảo vệ biểu tình lạnh lùng, không để cho ai cơ hội cầu xin.

"Các người lấy lý do gì không cho tôi vào? Bệnh viện này ai tôi cũng đều quen biết, các người có phải chân tay gì của bạn tôi?" Ngô Niệm bị cản la mắng ngược lại.

"Vị phu nhân này, xin đừng vô lý, chúng tôi đứng ở đây tất nhiên là được sự đồng ý của viện trưởng, về phần người bệnh, ngoại trừ Hứa tiểu thư, không ai được phép vào thăm hỏi, bất luận là ai đi nữa cũng không thể vào, đây là ý của người nhà bệnh nhân, xin quay về!"

Ngô Niệm nhìn tư thế của bọn họ, hiểu được hết thấy là đang đề phòng mình, Hứa Ân Tịch, cô dám chơi trò này với tôi, tôi liền cùng cô vui vẻ chơi một lần.

Bà ta không có trở lại, mà lựa chọn im lặng rời đi, trong lòng có chuẩn bị tốt về tâm lý, bà ta cũng không tin mình không có cơ hội ra tay.

Hiện tại, như là trở về điểm xuất phát, Ân Tịch và Thân Tử Duệ ăn ý mà ở chung tuy là có chút đơn giản. . .

Từng mảnh từng mảnh ghi chú dán trên bàn ăn, bàn ăn hình chữ nhật bằng thủy tinh màu lam trong suốt, dán đầy những mẩu giấy màu bạc, mỗi mảnh đều để lộ ra những ngọt ngào của bọn họ.

Mơ hồ trong lòng Ân Tịch có một bí mật, một mục chờ cô công bố. . .

"Nếu anh mỗi ngày phải đối mặt với một người mà người đó anh không muốn gặp, anh sẽ dùng thái độ gì khi ở chung với hắn?" Ân Tịch bấm từng chữ từng chữ rồi gửi đi, hy vọng chủ nhân dãy số 139 sau khi khởi động máy có thể đọc được.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy chờ mong như vậy, khăn trương gửi đi một tin nhắn

Điều khiến cho Ân Tịch hoàn toàn không ngờ chính là, hắn rất nhanh trả lời tin nhắn.

"Nếu cô không muốn đối mặt với người kia người đó chính là kẻ đáng ghét, cứ đuổi hắn đi, còn nếu đó là người mà cô thương yêu hãy trực tiếp nói rõ nỗi bất an trong lòng mình".

Nói như vậy, giống như là đang đối thoại trực tiếp, mỗi một câu vừa như thủ cô, lại như thăm dò cô.

"Nếu đều không phải cả hai thì sao?" Ân Tịch nhanh chóng trả lời tin nhắn, nếu đối phương thật là Thân Từ Duệ, những điều này cũng là muốn nói cho hắn nghe, trong lòng cô hẳn thực sự không có vị trí gì.

Thân Từ Duệ ngồi ở văn phòng, nhìn tin nhắn, lông mi nhú lại. Người phụ nữ này rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì? Vì sao hôm nay lại tự nhiên nhắn tin nói những điều này với hắn? Thực không giống phong cách của cô, chẳng lẽ cô đã nghi ngờ cái gì?

Rất nhanh hắn lại đánh mất ý nghĩ này, Ân Tịch vốn không có lý do nghi ngờ hắn, hắn cũng không có nói gì qua điện thoại khiến cho cô có thể hoàn nghi.

"Thuận theo tự nhiên." Thân Từ Duệ cầm lấy di động, viết bốn chữ gửi đi.

Ân Tịch đọc tin nhắn, có chút thất vọng, thuận theo tự nhiên, có gì không tốt, nhân sinh vốn hắn là nên như thế, không thêm nghĩ nhiều nữa, cùng ở một chỗ là tốt rồi, quý trọng duyên phận, quý trọng tất cả mọi thứ bên mình, có điều gì là không thể?

Thân Từ Duệ lại trở lại biệt thự, mùi thơm từ nhà bếp tỏa ra, hắn cởi áo khoác đi tới cửa, thấy Ân Tịch đang bận rộn nấu nướng, vẻ mặt lộ ra tia vui vẻ.

Đầu nghiêng đi năm mươi độ, chớp mũi cô có chút mờ mờ, trong suốt, hắn không nhìn được mà huyền tưởng, tay hắn nhẹ nhàng lau đi mờ mờ trên mũi cô, sau đó ôm thắt lưng cô.

Hình ảnh như vậy sẽ là cỡ nào hạnh phúc.

Hắn nhìn cô chăm chú, khiến cho cô cảm giác được điều gì đó, liền quay đầu nhìn phía sau, đã thấy hắn nhìn cô cười cười, môi hơi cong lên.

Đôi mắt nóng bỏng của hắn khiến cho cô cảm lòng không được mặt ửng đỏ lên.

"Tài nghệ nấu ăn của cô so với mấy ngày trước càng ngày càng tiến xa, hương vị rất thơm, mau bung lên đi, tôi rất đói bụng". Hắn giải vây cho cô khỏi bối rối, vừa dõng dạc vừa nói.

Ân Tịch đón lời nói của hắn, thuận miệng đáp: "vâng". Tâm tư của cô vẫn còn chưa có trở về, có chút thất thần vòng vo.

Thân Từ Duệ mới vừa quay người lại, Ân Tịch liền truyền đến một tiếng hét chói tai. . .

Nghe thấy tiếng Ân Tịch kêu, Thân Từ Duệ vội vàng chạy tới, cầm tay cô lo lắng nói: "Đề anh xem, có bị thương không?" Hắn nhìn cô triu mến, ánh mắt tràn ngập đau lòng và lo lắng.

Ân Tịch giương mắt nhìn hắn đầy, kinh ngạc, hoảng sợ, né tránh.

Cô dùng sức mà rút tay khỏi tay hắn, cúi đầu nói: "Không sao", sau đó tiếp tục bê nồi muốn cho thức ăn vào bát.

"Đừng cử động!" Hắn lại một lần nữa nắm lấy tay cô, "Vừa rồi bị bỏng, tay em sưng hết rồi!"

Giọng nói mang theo chút sùng nịnh cùng trách cứ khiến cho Ân Tịch không biết làm sao, sợ rằng bản thân lún sâu không có cách nào thoát ra.

Thân Từ Duệ tắt bếp gas, bá đạo kéo cô ra khỏi bếp, "Anh đi tìm cùn, em ngoan ngoãn ngồi im ở đây không được đi đâu".

"Thần tiên sinh, anh quá lo rồi, tôi thật sự không sao, chỉ là bị bỏng sơ sơ mà thôi" Ân Tịch cố chấp giả bộ lạnh nhạt nói, ánh mắt nhìn chung quanh né tránh, vô tình dừng ở chiếc di động trên bàn trà ở phòng khách.

Thân Từ Duệ nghe cô cố chấp mà nói ba chữ "Thần tiên sinh" chỉ có thể nén cơn giận trong lòng, xoay người đi chỗ khác tìm hòm thuốc.

Ân Tịch nhẹ nhàng nắm di động của mình, chỉ cần giờ phút này cô gọi đến số điện thoại 139 xa lạ kia, nếu điện thoại trên bàn rung lên, cô có thể khẳng định thân phận của hắn.

Nhìn thấy hắn đi lên lầu, Ân Tịch bấm dãy số có đuôi 139 kia . . .

Trong bệnh viện, hộ sĩ đeo khẩu trang đi về phía phòng bệnh của Hứa Bội Dung, bảo vệ nhìn thấy người y tá kỳ lạ kia bèn giờ tay ra chặn lại.

"Thực xin lỗi, xin hãy tháo khẩu trang!" Bảo vệ nghiêm túc nói.

"Tôi là y tá của bệnh nhân trong phòng này!" người y tá không tháo khẩu trang mà nói.

"Phòng bệnh này không cần đeo khẩu trang mới có thể vào" Y tá đặc biệt của Hứa Bội Dung vì trong nhà có việc gấp nên tạm thời nghỉ một thời gian, đối với người y tá này, bảo vệ đặc biệt chú ý.

Người y tá kia có chút tức giận tháo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt của người phụ nữ ba mươi tuổi: "Xin hỏi, hiện giờ tôi vào được chưa?"

Bảo vệ rời bước, ý bảo có thể vào.

Y tá lộ ra một mặt khinh thường: "Con người của tôi có tật xấu, đi đến phòng bệnh nào cũng đeo khẩu trang, hai ngày nay tôi sẽ chăm sóc bệnh nhân trong phòng này."

Nói xong liền đẩy một xe truyền gì đó vào phòng bệnh.

Đứng ở một góc, Ngô Niệm lóe lên ánh cười. Quả nhiên như bà ta dự liệu, kiểm tra y tá lúc này đeo khẩu trang, như vậy sau này bọn họ nhất định nói lòng cảnh giác, như vậy bà ta cũng có thể vào phòng bệnh thuận lợi.

Hộ sĩ nhanh chóng đi ra, bảo vệ kinh ngạc nhìn bà ta, chưa chờ bảo vệ nói, bà ta đã lên tiếng: "Người bệnh mắt không chế, cần đi lấy một cái giường mới".

Bảo vệ không có ý muốn hỏi lại, vẫn duy trì thái độ nghiêm túc đứng ngoài phòng bệnh.

Y tá đi rồi không lâu sau, hai người bảo vệ thì thầm với nhau, sau đó cấp tốc rời đi, hướng thẳng đến toilet, người bảo vệ còn lại vẫn đứng nguyên ở cửa.

Không lâu sau, mấy người y tá đeo khẩu trang khênh một chiếc giường khác đi tới, đằng này người bảo vệ nhìn điện thoại chán động, nhìn dây số rồi nghe điện.

Nhìn thấy y tá, trong đầu có ý nghĩ không phải là y tá lúc đầu? Nhẹ nhàng đi đến một bên, nhìn thấy bà ta đi đến bên Hứa Bội Dung, sau đó đứng ở cửa, nhẹ giọng mà nói gì đó, ngữ khí khó có được chút ôn nhu.

Cửa phòng Hứa Bội Dung đang đóng, bên trong y tá nhẹ nhàng thở dài một hơi, tháo khẩu trang xuống, lộ ra khuôn mặt ranh mãnh, mang theo tia cười ác ý khiến cho khuôn mặt nhìn qua đều tràn ngập nguy hiểm.

Bà ta mang thứ gì đó đi đến gần Hứa Bội Dung.

"Hứa Bội Dung, chúng ta lại gặp nhau, lúc này ngươi còn có thể chạy thoát được hay không? Ngón tay Ngô Niệm nhẹ nhàng xẹt qua mặt Hứa Bội Dung nhẹ giọng nói.

Bà ta nhìn gương mặt Hứa Bội Dung, trong lòng trào ra tia đố kỵ cùng oán hận, người đàn bà này, nằm ở trên giường bệnh lâu như vậy rồi mà vẫn khiến cho người đàn ông của mình nhớ mãi không quên, chính là người đàn bà này, sinh ra một đứa con gái tiện nhân chặt đứt mất ngón tay của bà ta và Tư Mục con gái bà, người đàn bà cùng với con gái bà ta đúng là loại tiên nhân, làm hại Tề gia không được yên bình.

"Hứa Bội Dung, mày đáng ra đã sớm phải chết rồi, chính là mày cố tình không không chịu thua kém, cho nên chết ở dưới tay của tao."

"Thế nào? Mày nghĩ tao dám sao? Ha ha, chê cười, bác sĩ đều nói, các cơ quan trong cơ thể mày đều đã dần bị suy thoái, cho dù mày có thể tỉnh lại, cũng sống không quá một tháng, ha ha."

Ngô Niệm một tay bóp chặt lấy cổ Hứa Bội Dung. . .

"Tiện nhân, cho mày chết như vậy là quá dễ dàng với mày rồi!" Ngô Niệm lại buông tay.

"Sao mày không mở mắt ra? Mày diễn trò đáng thương này không phải để thu hút đàn ông sao? Tao phải khiến cho mày mở mắt nhìn thấy tao làm mày phải khó chịu. Mày và con gái mày thiếu nợ tao, tao trước tiên sẽ đòi lại từ mày, sau đó sẽ đi tìm con ranh đó tính sổ."

Hứa Bội Dung hình như có chút phản ứng, ngón tay hơi động đậy, sau đó liền ngừng lại.

"Luyện về bốn phận mà tính, không phải là tao nên gọi mày một tiếng chị Bội Dung sao? Chỉ tiếc mạng mày quá mỏng".

"A, mày lo lắng hôm nay tao sẽ lấy mạng mày sao, sau đó liền một mạng đền một mạng phải không?" Ngô Niệm tự nói mà lại nhìn Hứa Bội Dung, tay không ngừng đảo qua mặt Hứa Bội Dung.

"Mày không cần để tâm, tao đã có chuẩn bị, không ai có thể điều tra ra, tao có thể bỏ tiền mà giải quyết toàn bộ vấn đề, tao nói cho mày một bí mật, tao ngay cả tìm người chết thay cũng có thể, nhưng còn mày thì sao, haha. . ."

Ngô Niệm đã bị đá kích, hành vi trả thù khiến cho thần kinh bà ta trở nên điên loạn.

Tay bà ta lần mò xuống giường lấy ra một con dao, giơ lên trước mặt Hứa Bội Dung, nụ cười lộ ra tia độc ác. . .

Tại biệt thự của Thân Từ Duệ, ánh mắt Ân Tịch gắt gao nhìn chăm chăm di động trên bà trà. Cuối cùng cô không không trụ được nghi ngờ, cô bấm số điện thoại của mình bấm số đuôi 139, sau đó, điện thoại liền rung lên. . . .

Cô đến bàn trà, cầm lấy điện thoại của hắn, nhìn thấy trên màn hình chỉ có một chữ: "Tịch"

Trên cầu thang, Thân Tử Duệ cầm hộp thuốc, nhìn Ân Tịch một tay cầm điện thoại của mình, tay kia cầm điện thoại của hắn, hắn đứng sững tại cầu thang.

Ân Tịch ngẩng đầu, nhìn thấy Thân Tử Duệ, trong mắt tràn đầy biểu tình rối rắm, có phần nộ, có oán hận, cũng có. . .

Giờ phút này hắn biết cô sẽ có cảm giác bị lừa gạt, nếu cô nhìn hết thấy bằng một con mắt khác, cô hẳn là sẽ cảm thấy mình rất hạnh phúc, không phải sao? Không phải ai cũng có thể được Thân Tử Duệ đãi ngộ tốt như vậy.

Khóe miệng Ân Tịch cười mỉa mai, như ẩn như hiện.

Thân Tử Duệ đứng ở trước mặt cô, nhẹ giọng mà nói: "Giờ tay ra, tôi tiêu độc cho em trước đã."

Về bình tĩnh cùng lạnh nhạt của hắn khiến cô càng thêm giận giữ: "Tất cả những điều này, anh không có gì muốn giải thích sao?"

"Em cảm thấy cần thiết sao? Tất cả những điều em vừa thấy đều là sự thật" Hắn nói mà không hề có chút kích động, không hề có ý muốn giải thích, thái độ giống như đang xử lý một vụ lùm xùm.

"Anh vì sao phải làm như vậy? Cảm thấy chơi đùa như vậy vui lắm phải không?"

"Em suy nghĩ nhiều quá rồi, tôi làm vậy không hề có ác ý".

"Là tôi nghĩ nhiều hay là anh có mưu tính? Thân Tử Duệ đại danh lại còn nói chính mình là người câm điếc, chỉ có thể nhắn tin. Lừa người khác? Lại còn có thể nhảm chán mà sắm vai Charlie. Anh không biết tất cả đều rất nực cười sao?"

"Đúng, đây là trò cười, Thân Tử Duệ tôi chính là rảnh việc, tận tâm tìm cách khiến em vui vẻ, rảnh việc đến mức học nhắn tin, lại còn mua trang phục khôi hài làm cho em cười, sợ em hoài nghi, tôi phải giả câm điếc, làm hết việc này đến việc khác, chỉ là sợ em trốn tránh, sợ em chán ghét khi nhìn tôi, giờ bị em nói là trò cười, quả là xứng đáng với Thân Tử Duệ tôi, em vừa lòng chưa?" Hắn gào thét quay đi, người phụ nữ này đúng là muốn bức điên hắn, và cũng chỉ có cô mới có thể làm vậy.

Ân Tịch trừng mắt nhìn hắn chậm rãi bắt đầu đi đứng lên, cả người dựa vào về phía sau.

"Nếu tất cả đều cho rằng đây là một trò đùa, vậy từ nay về sau chấm dứt là tốt rồi." Ân Tịch đặt điện thoại lên bàn, giọng điệu lạnh lùng nói, "Tề gia tôi cũng không muốn tiếp tục nữa, chúng ta cũng nên chấm dứt hợp đồng".

Nói xong, Ân Tịch hướng bên cạnh đi đến.

Thân Tử Duệ nhanh chóng giữ chặt tay cô, túm chặt lấy hai tay của cô, trong mắt lộ ra tia đau thương, kịch liệt mà nói: "Nói cho tôi biết! Rốt cuộc phải làm sao em mới có thể đối mặt với tôi? Có phải em muốn trốn tránh tôi cả đời? Có phải em cả đời này muốn vì Tử Dịch mà thủ tiết không?"

"Thân tiên sinh, anh suy nghĩ nhiều quá, tôi cho tới giờ chưa hề trốn tránh anh, cũng không cần phải trốn tránh." Ân Tịch cố lấy dũng khí nói với hắn, giống như cho tới bây giờ cô chưa từng yêu người đàn ông này.

Thân Tử Duệ nhìn thấy vẻ mặt kiên quyết của cô, biết lúc này cô rất muốn rời khỏi hắn.

Cô ra sức rút tay ra khỏi tay hắn, đi lên lầu. Có lẽ cô nên đi thu dọn đồ đạc một chút, vào đến phòng mới phát hiện hóa ra cô cái gì cũng không có mang theo, cho nên giờ đi cũng không cần phải mang theo cái gì.

Cầm lấy túi xách đi xuống lầu, vĩnh viễn rời khỏi nơi này, cả đời ở bên cạnh mẹ.

Nghĩ đến mẹ, Ân Tịch lại cảm thấy đau lòng. Cảm nhận được sự cực khổ của bà, cô bỗng bị phân tâm, chân cô cứ nhiên bước hụt một cái. Sau đó một âm thanh vang lên, cô theo cầu thang lăn xuống.

Ân Tịch không có lên tiếng, lại nghe thấy thanh âm khàn trướng của Thân Tử Duệ vang lên, gọi tên cô: "Ân Tịch. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 122: Ngộ Niệm điên cuồng

Ân Tịch 'Bịch' một cái ngã xuống đất, may mắn chỉ có bốn bậc thang, té cũng không bị thương nặng lắm, nhưng là thân thể hiện tại cảm thấy rất đau đớn.

"Có bị thương hay không?"

Ân Tịch cảm thấy thanh âm của hắn thực sự rất êm tai, trầm thấp mang theo khàn khàn, trong mắt lộ ra sự ôn nhu, toàn thân tản ra khí phách. Tiếp xúc gần gũi, cô lại cảm nhận được mùi thuốc lá cùng hương vị nam tính trên người hắn.

Cô lắc đầu, cổ nén cảm giác khóe mắt muốn trào ra nước mắt. Vì cái gì phải quan tâm cô, vì sao phải cho cô cảm giác không thực như vậy?

"Em vì sao phải gấp gáp như vậy? Nếu em muốn đi, anh đưa em đi, nhưng em khẩn trương như vậy làm chính mình bị thương thì làm sao?" Hắn nhẹ nhàng đem cô ôm vào lồng ngực của chính mình, dùng sức mà ôm lấy.

"Tôi nhớ mẹ tôi, tôi muốn đi gặp mẹ". Ân Tịch có chút nghẹn ngào mà nói ra.

Hắn đau lòng, yêu thương mà vuốt tóc cô, đem cô ôm ở trong lòng.

Cô bất chấp ôm ấp ấm áp như vậy, tựa đầu thật sâu mà chôn ở ngực hắn, cầu ông trời ban ân để cho cô như vậy dù trong nháy mắt, giúp cho cô tạm thời dứt bỏ hết thấy, hưởng thụ ấm áp hắn mang lại cho cô.

Thân Tử Duệ cũng thích một Ân Tịch như vậy, đã không còn bài xích cùng trốn tránh hắn, giờ giống như một đứa trẻ ngoan ngoãn ở trong lồng ngực hắn, hắn cảm giác mình là ông trời của cô, thế giới của cô . .

Hắn tiêu sái bước từng bước một thực chậm rãi, chỉ hy vọng quãng đường đi từ biệt thự ra đường trở nên dài vô tận.

Con người, có đôi khi thực sự rất kì quái, cô hy vọng khoảng thời gian như vậy có thể dài thêm, dài thêm . . Chính là không bao lâu, cô đã bị Thân Tử Duệ ôm đặt ở trên ghế phụ, giúp cô thắt dây an toàn.

Hương vị của hắn lại một lần mãnh liệt tiến vào hơi thở của cô, nhanh chóng khiến cô thở không nổi.

Tay hắn lại một lần nữa rơi vào trên đầu cô "Nói cho anh biết, có khó chịu ở đâu không?"

Hai mắt Ân Tịch mở to ngỡ ngàng, ánh mắt hắn đầy nhu tình, khẽ lắc lắc đầu. Nhìn thấy Ân Tịch như vậy, đẹp như một đóa u lan trong thâm cốc, hơi thở hỗn loạn trí mạng, hắn kim lòng không đậu, đem nụ hôn dừng ở trán của cô.

Tư thế như vậy, cô khép hờ mi mắt, không cự tuyệt mặc cho nụ hôn của hắn dừng ở trên trán mình.

Bệnh viện, phòng bệnh của Hứa Bội Dung.

Ngô Niệm dùng sống dao nhẹ nhàng mà siết qua hai má Hứa Bội Dung "Có biết tao hận nhất mày cái gì hay không?"

Bà ta dán bên tai Hứa Bội Dung, nhẹ giọng mà nói, "Tao hận nhất chính là khi mày giả bộ nhu nhược, còn có mày dùng khuôn mặt mà quyến rũ đàn ông. Hiện tại, mày gần chết ở trên giường, không thể giả bộ nhu nhược nữa, chính là gương mặt mê hoặc vẫn còn vẹn toàn, không tổn hao gì, làm sao bây giờ?"

"Nga, trở thành khuôn mặt như mèo, có lẽ mày có thể dụ dỗ thêm càng nhiều đàn ông nha, có phải hay không hả? Chị Bội Dung, haha. . ." Bà ta nhẹ nhàng cười duyên.

Dao của mẹ nhẹ nhàng dừng ở trên mặt Bội Dung, sau đó, dùng sức rạch xuống, chỉ thấy máu đã chậm rãi tràn ra.

Thân thể Hứa Bội Dung đột nhiên có phản ứng, thậm trí thần kinh cũng có cảm giác, bà muốn cố gắng để mở mắt ra, bà muốn nhìn kẻ bên người mình rốt cuộc là ai? Muốn làm cái gì, vì sao bà lại cảm thấy đau đớn cùng khó chịu?

"Trước mắt tao sẽ vẽ một bức tranh hoa lên mặt của mày, sau đó, tao còn muốn chặt đứt tay mày, tao muốn mày trả nợ gấp đôi cho tao, con gái mày nợ hai lần, tao phải đòi lại 4 lần, còn tính phần Tư Mực, sẽ phải chặt 8 ngón tay của mày.

"Chị Bội Dung à, nếu mày tỉnh lại, phát hiện ra mặt mày như thế, tay của mày chỉ còn hai ngón, mày sẽ làm sao? Mày còn có thể cười nữa không? Mày làm sao lại có thể mê hoặc đàn ông? Ha ha ha ha . . ." Nghĩ đến đây, Ngô Niệm đã cảm thấy hưng phấn, không rõ nguyên do.

Một con dao dính máu đặt ở trên má trái của Hứa Bội Dung, Ngô Niệm cầm dao, ngo khuôn mặt bên trái của bà, lại ngo bên má phải của bà, lần nữa đem con dao dí ở trên mặt bà, cùng với vết máu bên kia, một chữ X hiện ra ở trước mặt của bà ta.

Thời điểm đường dao thứ 2 của bà ta đi xuống, thân thể Hứa Bội Dung phản ứng kịch liệt, cổ họng thậm chí phát ra âm thanh rên rỉ rất nhỏ, thanh âm này tuy rằng rất nhỏ, lại dọa cho Ngô Niệm sợ tới mức làm rớt con dao xuống đất.

Ngô Niệm lại một lần nữa xác nhận lại thanh âm, lại phát hiện không có, bà ta run run bắt đầu đem con dao trên mặt đất nhặt lên, gắt gao mà nắm trong tay, giống như chỉ có như vậy, bà ta mới có thể cảm thấy an toàn.

"Là ai? Là ai? Đi ra cho tao, đi ra. . ." bà ta cầm dao nhìn khắp xung quanh.

Trong phòng bệnh, trừ bỏ thanh âm của bà ta không có gì đáp lời. Càng như vậy càng làm bà ta khủng hoảng.

Giờ phút này, Hứa Bội Dung lại phát ra tiếng rên đứt quãng rất nhỏ, hai mắt bà đã thực sự cố gắng dùng sức muốn mở ra.

Bảo vệ tựa hồ cũng không phát giác ra có cái gì kì quái, vẫn như trước đứng ở ngoài cửa, biểu tình nghiêm túc.

Một người đàn ông trung niên ăn vận nho nhã hướng phòng bệnh của Hứa Bội Dung đi tới, khi ông nhìn đến 2 bảo vệ bên ngoài phòng bệnh, trong lòng xẹt qua một trận mất mát cùng khó chịu, đây không phải là Ân Tịch đề phòng ông sẽ đến thăm mẹ mình nên đã chuẩn bị?

Ông vẫn là ôm một tia hy vọng đi tới cửa, đứng lễ mà mỉm cười một cái.

Bảo vệ hoàn toàn mặc kệ người tới là ai, vươn tay ra ý mời ra về.

"Tôi là người nhà của bệnh nhân Hứa Bội Dung, tôi muốn vào thăm bà ấy". Thanh âm của ông rất nhẹ cũng thực trầm.

"Thực xin lỗi, tiên sinh, trừ bỏ hộ sĩ, bác sĩ cùng Hứa tiểu thư có thể ra vào, còn những người khác đều không được vào". Giọng của bảo vệ lạnh như băng nghiêm túc, không để cho lí do gì có thể cự tuyệt.

"Vì sao? Là quy định của ai? Các người dựa vào cái gì?" Tề Gia Tĩnh vẫn là không cam lòng, không thấy được Hứa Bội Dung ông thế nào cũng không cam tâm. Vừa qua, ông càng ngày càng cảm thấy chính mình cần sám hối, ông không cầu được tha thứ, nhưng là hãn khát vọng nhìn thấy bà, loại cảm giác này càng nồng đậm, mỗi giờ, mỗi khắc đều gặm nhấm trong tư tưởng của ông.

"Tiên sinh, nếu ngài không đi, xin đừng trách chúng tôi không khách khí". Nói rồi, hai bảo tiêu cao lớn, uy mãnh hướng trước mặt ông bước tới làm cho Tề Gia Tĩnh có vẻ nhỏ bé.

Mà ông ta cố chấp mà đứng ở nơi đó, không chịu rời đi.

Đương lúc này, Thân Tử Duệ cùng Ân Tịch xuất hiện. Lại một lần gặp lại, Ân Tịch lại nhìn thấy cái người phải gọi là baba lại một lần nữa tới quấy rầy mẹ, phần hận trong lòng lại nổi lên, nhanh đi về phía trước.

Tề Gia Tĩnh nhìn thấy con giận dữ của Ân Tịch, biết kể tiếp, Ân Tịch nhất định khiến mình phải rời đi khỏi, hơn nữa vĩnh viễn không được trở lại nơi này.

"Tôi đã nói rồi, nơi này không phải nơi ông nên tới, có phải ông muốn ép mẹ chuyển viện ông mới vui vẻ? Nếu ông thật sự sám hối, vậy ông liền tránh thật xa khỏi chúng tôi, vĩnh viễn không cần xuất hiện trước mặt chúng tôi, cũng không thể được sao?" Ân Tịch lạnh lùng mà nói với Tề Gia Tĩnh.

"Ân Tịch. . . " Ông ta khề gọi, nhưng lại không thể nói lên lời.

Ân Tịch nhìn thấy hai người đàn ông phía sau, có chút buồn bực, trong đó có một bảo vệ đi lên, chủ động giải thích: "Chúng tôi là phụng ý của Thân tiên sinh, đứng ở đây bảo vệ mẹ của tiểu thư".

Ân Tịch quay đầu lại nhìn Thân Tử Duệ, hãn đi đến trước mặt cô, dùng sức mà gật đầu, "Anh chỉ không hy vọng lại có người đến quấy rầy bác gái."

"Tôi muốn gặp mẹ."

Một bảo vệ, ngay tức khắc đi mở cửa, chính là, chính là. . . Một lần, hai lần, . . . Cửa như thế nào cũng không mở được.

"Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Vì sao mà cửa không mở được?" Ân Tịch khẩn trương mà kêu lên, Thân Tử Duệ cũng kinh sợ.

"Sao lại thế này?" Ánh mắt hãn nghiêm khắc mà liếc về phía bảo tiêu.

Bảo tiêu mở cửa xoay người nói "Cửa này giống như là bị khóa, là từ bên trong khóa trái lại".

"Mẹ tôi không có khả năng vận động, bà làm sao có thể khóa trái cửa, vừa mới đi vào là ai? Vừa mới là ai đi vào?" Ân Tịch lớn tiếng mà khóc lên.

Thân Tử Duệ gất gao mà đem cô ôm vào lòng ngực.

"Thân tổng, vừa mới đi vào là một hộ sĩ, cô ta nói người bệnh cần điều trị, cho nên chúng tôi ..."

"Cô ta đã đi vào bao lâu? Đã bao lâu?" Ân Tịch không khống chế được mà lớn tiếng la hét.

"Chỉ hơn 10 phút".

"Mau mở cửa, các người mau mở cửa, tôi muốn gặp mẹ tôi. . ." Ân Tịch sợ hãi mà cảm thấy kì quái, hộ sĩ cư nhiên đi vào khóa trái cửa, điều này sao có thể?

"Phá cửa!" Thân Tử Duệ phát hạ mệnh lệnh.

Cô vừa nói xong, bảo tiêu liền bắt đầu phá cửa. . .

"Ân Tịch, đừng nóng vội, sẽ không có việc gì đâu!" Giờ phút này, trừ bỏ ôm cô, trừ bỏ những lời như vậy, Thân Tử Duệ không còn biết có thể làm gì.

"Tử Duệ, làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nếu hộ sĩ kia là người xấu, mẹ em sẽ chịu tra tấn gì? Có thể hay không. . . ." Càng nghĩ Ân Tịch lại càng sợ hãi.

"Thân tống, cửa này. . . Phải đập bể khóa, chúng tôi lập tức đi tìm dụng cụ".

"Tránh ra!" Thân Tử Duệ trầm thấp mà ra lệnh, bảo vệ thức thời lui ra.

"Tay Thân Tử Duệ hướng phía sau mình lấy ra một khẩu súng, hấn phải làm như vậy, thời gian không cho phép bọn họ lại đi tìm dụng cụ. Ân Tịch kinh ngạc khi nhìn thấy Thân Tử Duệ mang theo súng bên người, lại nghĩ, người đàn ông giống như hấn, mang theo súng bên người là bình thường, người muốn lấy mạng hấn phòng chừng cũng không ít đi!

Sắc mặt hai bảo vệ lộ vẻ hoang mang, lo sợ, không phải vì hấn lấy ra súng mà vì bọn họ không có làm tốt chuyện Thân Tử Duệ đã giao cho, không biết tiếp theo cây súng này có thể hướng tới đâu bọn họ hay không.

Khẩu súng của hấn hướng khóa cửa, dùng sức mà bắn hạ.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Đồng quy vô tận

Bên trong phòng bệnh, Ngô Niệm phát hiện âm thanh rất nhỏ kia là của Hứa Bội Dung, thần kinh của bà ta mới dần buông xuống. Xác định được âm thanh từ đâu đến, sợ hãi của bà ta giảm bớt 90%.

"Tiện nhân, có dừng khí liên tỉnh lại đi!" Ngô Niệm lớn tiếng mà kích thích bà, nói xong giờ con dao trong tay lên. "Tao muốn mày tỉnh lại, nhìn thấy tao chặt 8 ngón tay của mày thế nào."

Hứa Bội Dung dùng sức cố mở to mắt, mơ hồ có gì đó tiến vào tầm mắt của bà.

Khi thân ảnh trước mắt kia chậm rãi rõ ràng lên, cổ họng bà nhẹn không được rên lên "Cô, cô. . . ."

Nghe được Hứa Bội Dung thật sự đang nói chuyện, lòng Ngô Niệm vang dội một tiếng, không nghĩ người đàn bà này lại thực sự có thể tỉnh lại, điều này càng thêm kích động ý muốn trả thù cùng cừu hận trong lòng bà ta.

"Mày rốt cục cũng tỉnh? Mấy năm nay, mày khỏe chứ?" Ngô Niệm tiến đến trước mắt của bà, chăm chọc mà nói.

"Ngô Niệm, cô. . . . cô tới nơi này làm gì?" Hứa Bội Dung nói chuyện còn rất khó khăn, một chữ cũng phải hoãn thật lâu mới có thể nói ra.

"Mày mày mày nói xem. Tao đến. để làm chi?" Bà ta học Hứa Bội Dung, giả vờ nói lấp trả lời bà. Nghĩ đến như vậy sẽ làm lòng bà bị tổn thương, chính là mấy năm nay, bà ta hoàn toàn coi thường năng lực của Hứa Bội Dung.

Bà miễn cưỡng mà gượng một nụ cười, nụ cười này cũng có khí chất bao dung, trên mặt mặc dù có chữ X, lại một chút cũng không tổn thất so với tuổi tác này còn có chút ý nhị.

"Mày cư nhiên còn cười? Tốt, tao đây cho mày cười đủ!" Ngô Niệm nhìn thấy bà cười, bị đả kích, bà dựa vào cái gì mà không thêm đề ý như vậy, bà ta từng bại dưới tay bà, trước mặt bà ta không có tư cách lộ ra vẻ tươi cười như vậy.

Bà ta lại một lần nữa giờ dao lên, cũng nắm lên bàn tay của Hứa Bội Dung.

Súng cơ hồ không có tạo nên tiếng vang nhưng uy lực của nó cũng không thể khinh thường, khóa của "xoảng" một cái đã bị hạ.

Hai bảo tiêu tương hổ lẫn nhau, đồng thời dùng thân thể mà phá cửa.

Ân Tịch vừa thấy cửa mở ra, liền chạy vọt vào phòng, đã thấy Ngô Niệm nắm tay mẹ, một tay khác lại cầm con dao, cô lớn tiếng mà hét lên : "Dừng tay!" .

Ân Tịch đột nhiên xuất hiện, làm cho Ngô Niệm chấn động, trong lòng cảm thấy không ổn.

"Hừ! Làm cho tao dừng tay, không có cửa đâu. Hiện tại, tao muốn con tiểu tiện nhân này phải tận mắt nhìn tay mẹ mày bị tao chặt xuống như thế nào." Ngô Niệm nói xong, không có chút do dự, trực tiếp nhắm cổ tay Hứa Bội Dung chém tới.

Ân Tịch theo bản năng vươn tay ra đi chặn, Thân Tử Duệ theo sát phía sau, thấy Ân Tịch bảo vệ mẹ như vậy, mạnh mẽ vươn tay giữ chặt thân thể Ân Tịch.

Chỉ thấy con dao lóe lên một cái, vang lên tiếng dao và thân thể cọt sạt . . .

Tay của Hứa Bội Dung không có như Ngô Niệm kì vọng mà rơi trên mặt đất, tay Ân Tịch cũng không có bị thương, con dao kia được Thân Tử Duệ chặn đang dừng trên tay hắn, máu chảy qua áo sơ mi trắng của hắn cùng tây trang màu đen rồi nhỏ giọt xuống nền gạch men sáng bóng.

Trong nháy mắt khi mà dao của Ngô Niệm hạ xuống cắt qua cánh tay Thân Tử Duệ kia, đồng thời bà ta cũng bị Thân Tử Duệ một cước đá đi rất xa, con dao trên tay cũng rơi xuống trên mặt đất bên cạnh. Thân thể của bà ta đụng phải vách tường cuối cùng miệng trào ra tơ máu, có thể thấy được một cước này đã thương đến nội tạng của bà ta, Thân Tử Duệ vốn là người tập võ, một cước kia của hắn lại tăng sức, không trọng thương mới là lạ.

"Tử Duệ" Ân Tịch thân thiết mà kêu, nhìn thấy hắn bị thương, nước mắt ào ào mà trào ra, nếu không phải hắn cầm một đao, vừa mới bị thương chính là cô.

"Đừng khóc, anh không sao, vết thương nhỏ này không vấn đề gì" Hắn nhẹ nhàng mà an ủi, chính là miệng vết thương vẫn là không nhịn được phát đau, nhưng loại đau đớn này đối với hắn mà nói, hoàn toàn không đáng nói.

"Anh thật sự không có việc gì sao? Nhưng mà cánh tay anh vẫn đang đổ máu kia." Ân Tịch lo lắng hỏi.

"Mau đi xem bác gái thế nào?"

Thân Tử Duệ vừa nói, Ân Tịch lập tức chạy tới trước mặt mẹ, nhìn thấy mẹ bị rạch hai dao, đau lòng mà một lần nữa nước mắt lại rơi xuống, dường như nước mắt lại nhiều hơn.

"Ân Tịch Ân Tịch." Hứa Bội Dung lấy hết hơi mà gọi tên Ân Tịch.

Nghe được thanh âm của mẹ, Ân Tịch nhịn không được lấy tay bưng kín miệng mình, làm cho chính mình không bật khóc thành tiếng, nhiều năm như vậy, mẹ cô cư nhiên tỉnh lại, mẹ lại còn nói.

Cô thế nào không khiếp sợ chứ? Làm thế nào có thể không khóc? Cô không kìm nén nổi.

Nhìn thấy con gái biểu lộ vẻ mặt như vậy, khóe mắt Hứa Bội Dung chưa xót, nước mắt cũng theo hốc mắt xuôi dòng xuống.

Tề Gia Tĩnh thấy được một màn như vậy, bước chân bắt đầu đi đến phía trước. Lại nhìn thoáng qua Ngô Niệm ở dưới đất, lập tức hiểu được này hết thảy. Ngô Niệm ánh mắt cũng đang nhìn lại ông ta.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

Tề Gia Tĩnh nhìn thấy vợ mình bị thương, không thể làm bộ như không thấy, bước chậm hướng thẳng phía bà ta đi tới.

"Cô vì sao phải tới nơi này? Vì sao phải làm như vậy?" Tề Gia Tĩnh cúi người ngồi xuống, có chút đau đớn nói.

Ngô Niệm nhìn thấy trước mắt chính là chồng mình, bọn họ cùng ngủ trên một cái giường hai mươi mấy năm, giờ phút này, lại cảm thấy vô cùng xa lạ, trong con người bà ta bắn ra tia hàn quang u oán .

"Tôi cũng muốn hỏi anh, vì sao lại muốn tới nơi này? Vì cái gì phải làm như vậy?" Ngô Niệm đem một loạt vấn đề ném cho Tề Gia Tĩnh, bà ta tới nơi này là vì hắn, còn hắn đến nơi này là vì đâu? Bởi vì chính Hứa Bội Dung kia.

Tề Gia Tĩnh bị chất vấn, cúi đầu, nhẹ giọng mà nói "Anh đưa em về về".

Bà ta dữ dội bị ai, nghĩ đến hắn đã là người đàn ông của mình, đến cuối cùng mới phát hiện ra, vẫn như trước trong lòng hắn luôn không quên nhớ tới người vợ trước của hắn, lần này còn tới thăm cô ta.

"Trở về? Haha. Tề Gia Tĩnh, anh với họ cùng một ruột." lời nói của Ngô Niệm có chút tự giễu, người chồng này, vĩnh viễn cũng không có dũng khí thừa nhận hay có thể nói hắn đến tốt cùng không nói được mình đến là vì cái gì.

"Muốn ồn ào thì về nhà hãy nháo loạn, trước hết em hãy theo anh về." Nói xong hắn muốn cưỡng chế mà mang bà ta rời khỏi nơi này, hắn không hy vọng chính mình tại đây trong hoàn cảnh như vậy mà đối mặt với Bội Dung, việc như vậy hắn căn bản không có cách nào giải quyết.

"Tề Gia Tĩnh, anh hôm nay phải nói cho tôi biết, trong lòng anh đến tốt cùng là yêu ai?" Ngô Niệm cố chấp mà chất vấn thêm, cũng không nghĩ rời đi.

Bên cạnh, Ân Tịch cũng không có nói gì, nhưng là không có quay người lại, nghĩ không muốn đối mặt hai người kia.

Hứa Bội Dung hơi hơi nhắm mắt lại, giọng nói này dù là hóa thành tro, bà cũng có thể nghe ra, hắn giống như là một giấc mộng trong đời bà, từng có ngọt

ngào, lãng mạn, có hạnh phúc, càng nhiều chính là thống khổ, tuyệt vọng, thống hận. . . .

Đối với loại chuyện như vậy, Thân Tử Duệ cũng có chút đau đầu, tạm thời cũng chỉ có thể lạnh nhạt quan sát một chút tình huống.

"Anh nói a? Anh đến là vì muốn nói rõ? Trước mặt tôi cùng Hứa Bội Dung nói cho rõ ràng đi." Ngô Niệm lớn tiếng mà gào thét, càng là như vậy, trong lòng càng có cảm giác không an toàn, nên càng muốn trước mặt Hứa Bội Dung mà khẳng định địa vị của mình ở trong lòng Tề Gia Tĩnh.

"Đừng ép tôi, Ngô Niệm, được không?" Hần gần như dùng ánh mắt cùng ngữ khí mà cầu xin.

Ngô Niệm nghe hắn nói, đau đớn trong lòng càng thêm tăng lên, đáp án cũng đã sớm biết được, chẳng qua là thật sự không cam lòng, bà thực không phục, năm đó, bà có thể đem hắn từ trong tay Hứa Bội Dung đoạt lấy, hiện tại, cũng có thể làm cho Tề Gia Tĩnh thừa nhận người hắn yêu chỉ có mình. . .

"Đây không phải ép, đây chỉ là làm cho anh đối mặt với sự thật, chúng ta là vợ chồng, tôi không hy vọng giữa vợ chồng chúng ta có gì ngăn cách". Ngô Niệm nắm chặt cánh tay hắn, như là cho hắn thêm năng lực, cũng là loại phương pháp sử dụng khi tuyệt vọng với Tề Gia Tĩnh, về cơ bản đều là nắm được phần thắng.

Ân Tịch nghe đối thoại của bọn họ, nhìn thấy mẹ mình khép hờ hai mắt, cắn răng xoay người sang hướng khác, lãnh đạm mà nói "Các người đều ra ngoài hết cho tôi!"

"Ân Tịch, ta lập tức mang bà ta đi." Tề Gia Tĩnh có chút áy náy mà nói ra.

Ngữ khí của hắn càng thể hiện áy náy càng làm cho lửa giận trong lòng Ngô Niệm càng nổi lên, bà ta vung tay "Tôi không đi, tôi hôm nay cho dù chết cũng muốn anh nói rõ ràng trước mặt tôi cùng Hứa Bội Dung kia, không nói rõ ràng tôi sẽ chết ở đây cho anh coi."

Thân Tử Duệ đánh mắt, bảo tiêu lập tức đi tới, Ngô Niệm nhìn thấy tình hình này, vội vàng nhặt lên con dao, đặt trên cổ chính mình.

"Các người đừng ép tôi, bức tôi, tôi sẽ chết cho các người xem." Bà ta hoảng sợ mà mở to hai mắt.

Bảo vệ chậm rãi mà lui ra phía sau vài bước.

Hứa Bội Dung nhẹ giọng mà gọi Ân Tịch: "Đỡ mẹ ngồi dậy."

Nhìn thấy sự kiên trì trong ánh mắt của mẹ, cô chỉ có thể đem mẹ nâng dậy, Thân Tử Duệ cũng đi đến một bên hỗ trợ, đem gối đầu đặt ở sau lưng của bà, làm cho bà dựa vào thêm thoải mái.

Hứa Bội Dung chỉ nhìn thấy chính là bóng dáng của Tề Gia Tĩnh, trên đầu cơ hồ đã có vài sợi tóc bạc, tay bà rất nhanh hơi run lên, trong đầu của bà giống như đã muốn quên đi hình bóng của người đàn ông kia.

"Ngô Niệm, em đừng lại nháo loạn. . . ." Tề Gia Tĩnh nhìn thấy bà ta cứ nhiên đem dao đặt ở cổ mình, trừ bỏ kinh ngạc vẫn là có lo lắng, người đàn bà này dù sao cũng là vợ của mình, còn sinh con cho hắn.

"Tề Gia Tĩnh, tôi là nghiêm túc, tôi muốn anh nói cho mọi người ở nơi này biết, rốt cuộc người anh yêu chính là ai?"

Ân Tịch có chút kinh ngạc nhìn Ngô Niệm, giờ phút này Ngô Niệm như vậy, cho tới bây giờ cô chưa từng gặp qua, trong lòng cô thể nhưng lại dâng lên bi ai đồng tình, dùng dao đặt trên cổ mình bức chính chồng của mình nói yêu mình, phụ nữ phải sống như vậy có bao nhiêu đau xót?

Tề Gia Tĩnh còn chưa từng có thật sự một lần tự hỏi qua vấn đề này, hắn chưa bao giờ tự hỏi chính mình rốt cuộc yêu ai? Nhìn thấy Ngô Niệm gần như phát điên, hắn lại chỉ có thương hại, loại thương hại này, làm cho hắn kinh sợ.

Hắn quay đầu, chống lại đôi mắt của Ân Tịch, sau đó là Hứa Bội Dung, một cái liếc mắt này, lại làm cho lòng hắn đau đớn kịch liệt, nhìn thấy vết thương trên mặt bà, máu hắn là vừa mới đông lại.

Giờ khắc này, liếc mắt một cái, Hứa Bội Dung lại có chút mong chờ đáp án, vấn đề này, bà chưa từng có hỏi qua Tề Gia Tĩnh, ở trong lòng bà, đàn ông một khi lựa chọn buông tay, bà tuyệt đối sẽ không dây dưa với hắn.

Ngô Niệm nhìn thấy ánh mắt bọn họ nhìn nhau, lòng bà ta đau như bị xé rách.

"Anh có nói hay không?" bà ta từng bước mà ép sát.

"Ha ha" Ân Tịch lúc này phá lên cười, "Đây là một hồi buồn cười cỡ nào, các người không biết đây là loại vấn đề ngây thơ đến mức nực cười sao? Đường đường là một người đàn ông mà bà phải dùng dao để bắt buộc ông ta nói, tính chân thật có còn tin được không? Người chồng này căn bản không có yêu bà, ông ta không yêu bà, các người đều cứ hết ra ngoài cho tôi".

Tình cảnh như vậy, cô cũng không muốn biết kết quả, vô luận Tề Gia Tĩnh lựa chọn yêu ai, đối với cô cùng mẹ cũng sẽ là một loại tổn thương, như vậy cô nguyện không biết.

"Mày nói vậy, Gia Tĩnh nếu không thương tao, căn bản sẽ không bỏ rơi mày cùng mẹ mày, nếu không yêu tao, anh ta sẽ không lấy tao, nếu không yêu tao, căn bản là sẽ không ở thời điểm các người chịu ủy khuất, cũng không có liếc mắt một cái. . . . "

"Câm miệng!" Những lời này mạnh mẽ mà lập tức cắt ngang lời nói của Ngô Niệm, nội tâm Tề Gia Tĩnh càng thêm mãnh liệt tự trách .

Ngô Niệm không thể hiểu được mà nhìn hấn, người chồng này cứ nhiên lại nói ra hai chữ "Câm Miệng!" với bà ta. Còn là trước mặt con tiện nhân Hứa Bội Dung.

"Anh nói cho tôi biết, lời này của anh có ý gì?" Bà ta đi đến trước mặt hấn, trong mắt chỉ có một người đàn ông này, cho tới bây giờ đều là như vậy, từ lúc nhỏ không có thay đổi.

"Chúng ta về nhà đi!" Tề Gia Tĩnh có chút bất đắc dĩ nói, trường hợp như vậy, hấn thậm nghĩ muốn trốn tránh, hai người phụ nữ, hấn cũng không muốn làm tổn thương ai.

"Không, tôi không về, tôi muốn anh nói cho tôi biết, anh rốt cuộc yêu tôi hay vẫn là yêu Hứa Bội Dung?" Ngô Niệm vô cùng bình tĩnh mà nói ra câu này, thanh âm thực rất bình tĩnh nhưng trong lòng lại cuộn sóng mãnh liệt.

"Không nên ép tôi, được chứ?"

"Không, tôi sẽ bức anh, tôi muốn cho anh hiểu được, rốt cuộc người anh yêu chính là ai?"

Tề gia Tĩnh lập tức quay đầu nhìn về phía Hứa Bội Dung, hành động rất nhỏ như động tác rất bình thường, con dao trên tay Ngô Niệm chậm rãi thả xuống, hấn là dùng phương thức này nói cho bà biết, hấn yêu chính là Hứa Bội Dung, cái con tiện nhân kia sao?

Khi hấn xoay người đối mặt với Ngô Niệm là thời điểm ánh mắt hấn hiện lên không chút sợ hãi cùng dữ tợn. . . .

Ngô Niệm cất tiếng cười to, mạnh tay mà đâm sâu thêm, Tề Gia Tĩnh cúi đầu thấy con dao kia chôn vào bụng hấn, đánh thẳng đến nội tạng, máu tươi ồ ồ mà trào ra.

"Vì cái gì?" Tề Gia Tĩnh không thể tin được mà nhìn người đàn bà trước mắt này, là vợ của hấn a, cứ nhiên nhẫn tâm 1 dao đâm vào thân thể hấn.

"Bởi vì tôi yêu anh, cho nên tôi muốn cho anh hiểu được, anh chỉ có thể thuộc về tôi, cho dù là chết cũng phải ở bên cạnh tôi, ha ha. . . ." Ngô Niệm như kẻ điên, điên cuồng mà cười, rút dao ra lại đâm thêm một dao vào.

Ân Tịch mở to hai mắt hoảng sợ, đây là lần đầu tiên cô thấy cảnh giết người, cái người bị đâm kia lại chính là ba ba của cô. Cô hoàn toàn mất đi suy nghĩ, lấy tay che miệng lại, không biết phải làm gì, cô từng vô số lần nói với chính mình, người cha này vốn đã chết, hiện tại thời điểm ông ta chết, lại không có chút vui vẻ trả thù.

Hứa Bội Dung sợ hãi kêu "Gia Tĩnh. . . . Gia Tĩnh. . . . Gia Tĩnh. . . ." Âm thanh của bà thống thiết mà bi thương, bà dùng sức mà vận động cơ thể của mình, muốn chạy đến trước mặt hấn, chính là thân thể không thể nào nhúc nhích được.

"Mau. . . . Ân Tịch. Nhanh đi cứu ông ấy, mau." Bà chỉ có thể đem ánh mắt cầu cứu nhìn con gái của mình.

Thân Tử Duệ quay lại phía hai bảo vệ nói "Đem người bắt lại, đừng cho bà ta chạy thoát"

Lúc này đây, Ngô Niệm không có hô to đại náo, thực đã bị bất đứng dậy, chính là ánh mắt gắt gao mà nhìn chăm chăm về mặt thống khổ của Tề Gia Tĩnh, không muốn bị bảo vệ mang rời khỏi Tề Gia Tĩnh vừa ngã xuống kia.

"Đừng kéo tôi, tôi muốn nhìn ông ta chết hoàn toàn!" Miệng của bà ta phun ra chính là những lời dứt khoát này.

Tề Gia Tĩnh ngã vào vũng máu, miệng lại gọi tên Hứa Bội Dung. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Bi kịch của Ngô Niệm

Hứa Bội Dung nghe được thanh âm của Tề Gia Tĩnh, cơ hồ là ngã khỏi giường, giờ khắc này, bà mới biết thì ra chính mình còn yêu thấu tâm can người đàn ông này.

"Mẹ. mẹ." Ân Tịch chạy nhanh đi đỡ bà.

Bảo vệ mạnh tay đem Ngô Niệm kéo ra, Thân Tử Duệ mặc cho cánh tay bị thương, đem Hứa Bội Dung đỡ đến bên Tề Gia Tĩnh.

Hấn nhân còn lại chút ý thức mà vươn tay ra cầm lấy tay Hứa Bội Dung, trong mắt rung rung nước, ". . . Bội Dung. . . .".

"Ân Tịch, nhanh đi gọi bác sĩ, mau a" tâm tình Hứa Bội Dung kích động mà kêu to, cho dù người đàn ông này đã làm rất nhiều chuyện có lỗi với bà, bà vẫn không thể chịu được hấn cứ vậy mà chết đi ở trước mắt bà.

Ân Tịch như là giật mình hiểu được, đang muốn chạy tới kêu bác sĩ lại bị Tề Gia Tĩnh gọi lại, "Ân Tịch"

"Ông đừng nói nữa, như vậy miệng vết thương của ông sẽ càng chuyển biến xấu đi!" Ân Tịch lần đầu tiên nhỏ nhẹ mà nói chuyện với hấn.

"Cũng không. Có thể. Gọi ta. . . một tiếng. một tiếng baba sao!" Hấn sau khi nói xong, miệng lại trào ra một ngụm máu tươi.

Khỏe miệng Ân Tịch giật giật nhưng không cách nào gọi ra hai chữ này, lớn như vậy rồi, cô cũng chưa từng có kêu lên ba ba, cho tới bây giờ đều không có, nghĩ đến đây, nước mắt của cô không nhịn được mà tràn đầy hốc mắt.

"Mau gọi đi, Ân Tịch." Hứa Bội Dung ở một bên thúc giục.

"Ân Tịch!" Ánh mắt hấn như thể khát vọng.

"Ba ba." Thanh âm của cô cơ hồ nằm ở trong cổ họng, ngay cả chính mình cũng không nghe được.

"Ân Tịch, con mau gọi đi!" Hứa Bội Dung ở một bên gấp đến độ nước mắt không ngừng rơi xuống, tay bà nắm tay hấn, rõ ràng đang cảm nhận được tay hấn chậm rãi lạnh đi.

"Bội Dung. Đừng làm khó dễ. Ân Tịch, anh nghĩ."

"Anh đừng nói nữa, em biết, em tha thứ cho anh, em tha thứ cho anh!" Hứa Bội Dung nghẹn ngào mà nói.

"Anh. yêu. . . em" Ba chữ này vừa nói ra. Hấn giống như là thấy Hứa Bội Dung nằm đó đứng ở trên khán đài bắt đầu ca hát, từng cánh, từng cánh hoa bách hợp trên sân khấu rơi xuống, vương trên mái tóc dài đen mượt của cô, cùng chiếc váy dài màu lam. . . . một khắc kia, cô đẹp tự thiên sứ, hấn cầm nhẫn kim cương đi lên sân khấu, trước mặt tất cả fan hâm mộ cầu hôn cô, nói xong hấn liền lập lời thề với cô, Hứa Bội Dung hoàn toàn không có dự đoán được Tề Gia Tĩnh sẽ như vậy mà hướng cô cầu hôn, cô cảm động mà tựa vào trong lồng ngực của hấn. . .

Tề gia Tĩnh cảm thấy ánh mắt mệt mỏi quá đổi.

"Gia Tĩnh. . . Gia Tĩnh. . . ." Hứa Bội Dung ra sức mà gọi hấn, chính là hấn không hề có phản ứng.

Ân Tịch rút cục cũng kêu hoàn thành hai tiếng "ba ba", nhưng Tề Gia Tĩnh lại vĩnh viễn không nghe được. . . đã nhắm mắt ra đi. . .

Ngô Niệm bị cảnh sát đưa đi, cuối cùng, lãnh án tử hình.

Tề Gia Tĩnh đã chết, trước khi chết chiếm được sự tha thứ của Hứa Bội Dung, vĩnh viễn không có nghe được Ân Tịch gọi hấn tiếng ba ba.

Hứa Bội Dung tỉnh lại vào ngày hôm sau, lại một lần kích động mà ngất đi, không thể thừa nhận được chuyện Tề Gia Tĩnh đã chết, hơn nữa khả năng vận động của cơ thể đã hoàn toàn tê liệt, thậm chí Ân Tịch còn không kịp đưa Tiểu Úc trở về, Hứa Bội Dung sau ba ngày tỉnh lại đã bình thản nhắm mắt, một đêm kia ánh trăng rất tròn. . .

Ngày thứ tư, ba vị bác sĩ năm đó chuẩn đoán bệnh tình của Hứa Bội Dung, đều đã bị gọi ra hầu tòa. Bọn họ chuẩn đoán sai bệnh tình của Hứa Bội Dung, lãnh tính biến thành ác tính, giải phẫu thất bại hơn nữa vẫn còn giấu diếm không nói ra, tạo ra bi kịch cả cuộc đời Hứa Bội Dung.

Ân Tịch đem mẹ an táng ở bên cạnh bà ngoại, khoảng cách bà ngoại mất đi không đến mười ngày, cô không muốn thừa nhận một lần nữa thống khổ mất đi người thân, linh hồn của cô giống như bị đánh mất, ngây dại mà quỳ trước bia mộ, không muốn rời đi.

Ban đêm, Thân Từ Duệ lại một lần cùng cô ở trong nghĩa địa.

Lúc này đây, hấn không có đứng ở sau lưng mà là cùng cô quỳ gối, ở bên cạnh cô, khi nhìn thấy cô mệt mỏi, đem đầu của cô tựa vào bà vai mình, nhẹ nhàng mà ôm cô vào lòng.

Giờ khắc này, cô không có cự tuyệt sự ấm áp của Thân Từ Duệ, cô lặng lẽ dựa vào hấn, trong đầu không có ý niệm gì, lại tràn ngập ấm áp, cô rất cần một bờ vai, cô thực sự rất mệt mỏi.

Ở lúc bọn họ thân mật cùng gần bó như vậy, lại luôn có một người "không có hảo tâm", không ngừng bấm máy ảnh, ở sau lưng bọn họ.

Bọn họ hoàn toàn không biết, Thân Từ Duệ lúc này đây cũng không có nghĩ đến, cứ nhiên có người to gan lớn mật như vậy xông vào đến nơi này, chụp được một màn lại một màn duy mỹ cùng hạnh phúc này.

Tối nay qua đi, bọn họ sẽ phải nghênh đón ngày mai như thế nào: ánh dương sáng lạng, trời đầy mây âm u, hay ngày mưa?

Chương 125: Sóng gió lại nổi lên

Ba ngày sau, tất cả các trang báo trong chuyên mục giải trí đều xuất hiện scandal, đây là lần đầu tiên có 1 scandal mà có tiêu đề lãng mạn như vậy: "Ngôi sao đang nổi Hứa Ân Tịch được kỳ tài buôn bán Thân Từ Duệ cứu giúp trong lúc hoạn nạn . . ."

Đại khái là một người như Thân Từ Duệ mà đêm khuya lại cùng nữ minh tinh ở trong mộ viên, thời khắc đó bảo hộ cô gái trong lòng yêu thương, có thể thấy được lòng hân đã yêu sâu đậm cô . . .

Các chuyên mục cũng tranh nhau bình luận, hâm mộ có, đố kỵ có, oán hận có, chúc phúc có, cũng có cả kẻ chờ xem kết quả vở kịch hay . . .

Ân Tịch nhận được thông báo của công ty, rời khỏi biệt thự của Thân Từ Duệ, mặc kệ việc Thân Từ Duệ vẫn bảo hộ cô như trước.

Nguyên nhân hợp của công ty không cần nghi ngờ gì chính là muốn cô làm sáng tỏ chuyện này, mặt khác cũng khẳng định lại giá trị của cô sau vụ ồn ào này, có thể có mối quan hệ như vậy với một người đàn ông như Thân Từ Duệ, về sau nếu như muốn tiếp tục trong giới điện ảnh, cần phải có hợp đồng ký kết rõ ràng.

Thậm chí, còn tạo cơ hội mới cho cô trong sự nghiệp, đối với thông tin KC sẽ không sáng tác nhạc nữa được truyền ra, hai ca khúc cuối cùng của anh đều dành cho Ân Tịch, đây lại là một việc lớn đến cỡ nào, những người trong cuộc, cho dù là công ty hay là cô, đều là cơ hội mang đến tiền tài không thể tưởng tượng được.

Người trong cuộc họp từ từ rời đi, Ân Tịch, Hạ Vũ, cùng với người phụ trách tối cao của Hoa Đăng – Đường tổng ở lại.

Ân Tịch trực tiếp tỏ thái độ: "Đường tổng, thực xin lỗi!"

"Ân Tịch, vì sao lại nói như vậy? Cô không có gì phải xin lỗi tôi cả, sức ảnh hưởng mà cô mang tới cho công ty, tôi hẳn là cảm tạ cô mới đúng a." Đường tổng mỉm cười nói, nói có chút suy nghĩ nhìn cô.

"Tôi sợ dĩ nói như vậy với ngài, là bởi vì tôi không muốn lại bắt đầu diễn phim và ca hát nữa, đối với ca khúc của KC tôi tạm thời cũng không biểu diễn". Bảo cô lợi dụng cái chết của Trữ Dịch để nổi danh, đây là chuyện thế nào cô cũng không nguyện ý.

"Vì sao lại không muốn. Đây là cơ hội rất tốt, cô không phải không biết, trước khi cô tham gia hội nghị này, chúng tôi đã bàn luận hai vấn đề, một là xác nhận thông tin về ca khúc của KC, hai là KC đã rời khỏi cõi đời này, cô giấu lại coi, hai ca khúc này sẽ thành huyền thoại như thế nào, danh tiếng của cô sẽ có ai sánh bằng chứ?" Đường tổng lấy ích lợi cùng danh tiếng đến cân nhắc hết thảy, hy vọng Ân Tịch có thể thay đổi quyết định.

Ở trước mặt tiền tài, ở trước mặt danh lợi, rất nhiều người xảy ra tình trạng bán mình mà theo, cầu vọng trợ lý của KC, nhưng là Hứa Ân Tịch cô sẽ không, cô tuyệt đối sẽ không qua công ty tuyên truyền cái chết của KC, ngay sau đó bắt đầu mở Show ca hát, nếu phải lấy cái chết của Trữ Dịch để tuyên truyền cho ca khúc của cô, cô kiên quyết sẽ không đồng ý.

"Ân Tịch nghe tôi nói, có một số việc cô hẳn là hiểu được, Hoa Đăng đã bỏ công ra như vậy để tuyên truyền, cô đã vượt qua khá nhiều quy tắc, đã đến lúc cô trở về quỹ đạo rồi, tôi tin tưởng cô sẽ có lựa chọn sáng suốt."

"Đường tổng, tôi vẫn rất biết ơn công ty đã nâng đỡ tôi khi từ Thịnh Thiên chuyển sang đây, cũng cảm tạ công ty đã cho tôi nhiều cơ hội như vậy bằng không cũng không có tôi ngày hôm nay, nhưng là có một số việc tôi có nguyên tắc sống của tôi, không phải tôi không nhượng bộ, mà là nó là nguyên tắc không thể thay đổi, tôi cũng hy vọng công ty có thể tôn trọng lựa chọn của tôi."

"Cái gì gọi là nguyên tắc? Cô hiểu không? Tại đây trong cái vòng luẩn quẩn này, hỗn loạn đã gọi là nguyên tắc." Ngực khí của Đường tổng biến đổi, đè nặng thanh âm của lãnh đạo.

"Cho nên tôi mới thực sự xin lỗi!" Ân Tịch tuy rằng nhẹ giọng, nhưng là cũng không nhượng bộ.

"Hứa Ân Tịch, công ty có thể một tay nâng cô lên, cũng có thể một tay hủy cô, đừng quá tự đề cao mình!" Đường tổng nghiêm khắc địa nói, không nghĩ tới cô gái này lại không biết phải trả lời như vậy, cho cô ta chút mặt mũi cô ta lại nghĩ mình là tiên trên trời.

Lúc trước nếu không phải vì Trữ Dịch bỏ ra bao nhiêu tiền để nhờ cậy đưa cô ta vào, sau lại là Thân Từ Duệ, hẳn sớm đã muốn động vào cô rồi.

"Nếu là như vậy, tùy ngài quyết định, muốn tôi diễn xuất, ca hát đều có thể, nhưng phải ngưng hẳn những tin tức về KC đã tung ra trước đây, tôi hy vọng hãy tôn trọng KC cũng như tôn trọng tôi." Ân Tịch cũng kiên quyết không lùi bước.

"Nếu cô không biểu diễn, công ty sẽ tìm người khác thay cô biểu diễn, tôi hy vọng cô không gây ra vấn đề gì trong việc tuyên truyền này, hiểu được vị trí của mình là quan trọng nhất, vô luận có ai làm chỗ dựa cho cô, cũng không là gì cả." Lời nói của hắn chứa cả lời thách đố.

"Đường tổng, ca khúc của KC xác định là viết cho Hứa Ân Tịch tôi, nếu ngài đưa cho người khác biểu diễn, như vậy đã xâm hại bất hợp pháp, tôi là một nhân viên của công ty, phải gây ra mâu thuẫn như vậy tôi là không mong muốn". Cho dù là có kiện cáo, Ân Tịch cũng phải đòi về quyền sở hữu hai ca khúc này, đâu là kỷ niệm cuối cùng Trữ Dịch lưu lại cho cô, cho dù là tiền tài danh lợi cũng không thể thay thế.

Hạ Vũ từ đầu tới giờ vẫn duy trì trầm mặc, quyết định của Ân Tịch làm cho cô càng thêm tôn trọng cô ấy, vô luận là tiếp theo cô ấy đi đâu, cô cũng đi cùng cô ấy, dốc toàn lực để giúp cô ấy vượt qua cửa ải khó khăn này.

Đường tổng nhìn thấy sự cố chấp trong mắt của cô, không có tỏ vẻ đồng ý cũng không có tỏ vẻ phản đối, đây là một cuộc đàm phán không có kết quả như mong đợi . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Lấy cái chết để uy hiếp

Khi Ân Tịch vừa mới quay trở lại công việc của mình, Hạ Vũ còn chưa kịp tới để báo cáo cho cô lộ trình công việc sắp tới thì Trữ Hạ đột nhiên đến thăm đã phá vỡ hết thấy.

"Hứa tiểu thư, tôi có thể nói chuyện riêng với cô được không?", khuôn mặt cô ấy vẫn gầy mà trắng nõn, dùng hai chữ 'yếu đuối' để hình dung Trữ Hạ tuyệt không quá chút nào, người con gái như vậy luôn khiến đàn ông nảy sinh ý muốn bảo hộ, cũng không lạ vì sao Trữ Dịch khi còn sống lại che chở người em gái này như vậy.

"Hạ Vũ, cậu ra ngoài trước đi", Ân Tịch quay đầu cho cô ấy một cái mỉm cười. Khi Hạ Vũ đi ra, cô liếc liếc Trữ Hạ một cái, cô cảm thấy người con gái này nhìn có vẻ đơn thuần nhưng tuyệt đối không đơn giản như thế.

"Trữ Hạ, cô ngồi trước đi, để tôi đi rót cho cô ly nước", Ân Tịch có chút bối rối không biết phải làm sao.

"Cám ơn!", cô ta thực lịch sự mà nói, sau đó nghe lời Ân Tịch ngồi xuống sofa. Cô muốn biết Hứa Ân Tịch có dám mở miệng hỏi cô hay không?

Cô tiếp nhận ly nước trên tay Ân Tịch đưa tới, nhẹ nhàng uống một ngụm, mặc dù cô không hề cảm thấy khát.

"Trữ Hạ, gần đây xảy ra rất nhiều chuyện. . . cho nên. . .", Ân Tịch ngồi ở bên cạnh, cô tựa hồ như muốn giải thích điều gì đó nhưng lại không biết phải giải thích như thế nào. Trữ Hạ đã đến đây, khiến cô ý thức được lời hứa trước đây với cô ấy.

"Tôi đã đọc báo rồi, cho nên tôi mới đến đây", cô vẫn đơn thuần mà cười như vậy, lộ ra hàm răng trắng tinh như ngọc trai.

"Chuyện ngày đó chỉ là hiểu lầm, là bởi vì. . .", trong đầu Ân Tịch cố gắng tìm từ ngữ gì cho thích hợp, chống lại đôi mắt tinh khiết mà tĩnh lặng của Trữ Hạ.

"Vì sao?", cô ta ngẩng đầu nhìn về phía Ân Tịch, tựa như không hề tức giận, cô ta muốn xem cô nói dối chuyện này như thế nào.

Đối với phản ứng bình tĩnh như vậy của Trữ Hạ, Ân Tịch biết, lúc này cô ấy đến đây, so với lần đầu đến càng thêm nguy hiểm, đây là trực giác của cô.

"Trữ Hạ, tôi biết trong lòng cô có thể đã phải chịu khổ sở, quan hệ giữa tôi và Thân tiên sinh chỉ là quan hệ bạn bè. Tất cả những gì trên báo viết cô đã xem, bởi vì người thân của tôi vừa mới ra đi, nên anh ta mới an ủi tôi", Ân Tịch theo bản năng cự tuyệt việc thừa nhận quan hệ giữa cô và Thân Từ Duệ. Mà trên thực tế, cô và hắn trong lúc đó cũng chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.

"Nhưng là nếu cô đã đồng ý với tôi, cô nên rời xa anh ấy, chứ không phải là đến biệt thự của anh ấy sống, phải không?", cô mở to đôi mắt vô tội hỏi lại Ân Tịch. Khiến cho một chữ. . . 'Thích' một tiếng vang nhỏ, in dấu ở trong lòng của Ân Tịch, cô có chút tức giận, "Cô theo dõi tôi?".

"Tôi chỉ là đi qua nhà trọ của cô tìm cô nhưng không thấy, lúc tôi vô tình đi tìm anh Từ Duệ, lại phát hiện ra cô, cho nên tôi không có đi vào quấy rầy hai người", cô ta đem mấy chữ "anh Từ Duệ" nói ra thế nào lại ngọt ngào như vậy, mà nói hai chữ "quấy rầy" nghe sao lại trào phúng như thế.

"Có rất nhiều chuyện, cũng không phải như cô tưởng tượng."

"Tôi không muốn biết cô và tôi cùng nghĩ gì, tôi chỉ quan tâm anh Từ Duệ, các người có yêu nhau bao nhiêu hay cô có yêu anh ấy bao nhiêu, anh ấy có yêu cô bao nhiêu, tôi cũng không quan tâm, tôi chỉ quan tâm một điều là tôi muốn được ở bên cạnh anh ấy".

Trữ Hạ cũng không hề biểu hiện ra ngoài về quá phần nộ hay oán trách, nhưng Ân Tịch có thể mơ hồ nhận ra được tình yêu của cô ấy đối với Thân Từ Duệ là đang trở thành một loại bệnh trạng càng ngày càng không bình thường.

"Nếu anh ta không yêu cô, cô ở bên cạnh anh ta còn có ý nghĩa gì sao? Cô vẫn có thể vui vẻ được sao?", cô có chút vì Trữ Hạ mà lo lắng.

"Tôi ở bên cạnh anh ấy, sẽ làm một người vợ thật tốt, quan hệ thông gia giữa gia tộc nhà tôi và gia tộc nhà anh ấy sẽ càng giúp anh ấy trên thương trường có địa vị cao hơn. Tôi sẽ sinh cho anh ấy thật nhiều đứa nhỏ, tôi cũng có thể đồng ý anh ấy có tình nhân bên ngoài, chỉ cần được ở bên cạnh anh ấy, có thể ôm anh ấy tôi liền cảm thấy vui vẻ, cảm thấy được hạnh phúc". Trong ánh mắt cô lộ ra vẻ chờ mong đẹp đẽ, cô dường như đang cảm nhận mình là Thân phu nhân, khoác tay Thân Tử Duệ, nhận lời chúc phúc của mọi người.

"Thế nhưng đó không phải là yêu, căn bản là không phải, cái cô nói chỉ là chiếm giữ lấy, yêu một người là phải làm cho người đó được vui vẻ, làm cho người đó cảm nhận được hạnh phúc, chứ không phải là giữ chặt người đó bên cạnh mình", Ân Tịch cố hết sức muốn chứng minh, ảo tưởng của cô ấy đối với Thân Tử Duệ không phải là tình yêu.

"Làm sao cô có thể biết được Tử Duệ sẽ không hạnh phúc, anh Tử Duệ từ nhỏ đã thích tự do, tôi sẽ cho anh ấy đủ tự do, chỉ cần trong lòng anh ấy có gia đình chúng tôi là được, tự do mới chính là thứ Tử Duệ yêu thích nhất", cô ấy vẫn khẳng khái mà giữ vững ảo tưởng của mình.

Ân Tịch gợn tay luồn vào tóc mình, đối với tình yêu của cô ấy, cô dường như không nói được gì nữa.

Trữ Hạ ngồi một bên, trên người là chiếc áo chui hươu màu sữa, lộ ra nòng đậm vị sữa, mỉm cười, nhìn qua càng thêm ngây thơ hồn nhiên, không ai nghĩ đến đằng sau nụ cười đơn thuần kia là tâm tư như thế nào.

Ân Tịch cảm giác tình yêu của cô ấy đối với Thân Tử Duệ chỉ là một loại ảo tưởng, ảo tưởng bọn họ đã trở thành vợ chồng, cô ta tới nơi này, là muốn nói cho cô là kẻ thứ ba biết, tránh xa chồng cô ta ra một chút.

"Trữ Hạ, nếu tôi nói tôi yêu Thân Tử Duệ, không muốn buông anh ấy thì sao?", Ân Tịch cố lấy dũng khí, mang theo giọng điệu thăm dò hỏi cô ta, đây cũng không phải điều mà trong lòng cô muốn hỏi.

"Cô sẽ không làm vậy, vì cô sẽ không có khả năng nhìn tôi chết", Trữ Hạ mỉm cười ngọt ngào, từ 'chết' nói ra từ miệng cô ta thế nhưng lại đơn giản như vậy.

"Cô là đang ép tôi sao? ", Ân Tịch truy vấn cô ta, cô không thích bị người khác uy hiếp.

"Tôi sẽ không ép cô, nhưng tôi nói cho cô biết, bởi vì tôi yêu anh Tử Duệ, yêu ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, tôi liền mơ ước được trở thành cô dâu của anh ấy, sinh cho anh ấy những đứa trẻ, gia đình chúng tôi hạnh phúc quây quần bên trong một căn phòng. Nếu anh Tử Duệ cưới một người phụ nữ khác, tôi nhất định sẽ chết. Anh ấy có thể yêu nhiều người, cùng nhiều người phụ nữ khác chơi trò mập mờ, thậm chí anh ấy có thể bao nuôi rất nhiều tình nhân bên ngoài, nhưng người phụ nữ anh ấy kết hôn chỉ có thể là một người, người đó phải là tôi, nếu không tôi sẽ chết."

Lời nói của Trữ Hạ rất thông thả, từng chữ từng chữ đều rất nặng nề, nhất là cô ta nói nếu Tử Duệ lấy người phụ nữ khác, cô ta sẽ chết.

Nội tâm Ân Tịch không ngừng run rẩy, đây là cái loại yêu gì?

"Mặc kệ sau này Thân Tử Duệ lấy người nào, tôi đều muốn đề nghị cô xác định rõ ràng tình yêu của anh ấy, hoặc cô có thể đi tư vấn một chút. . ."

"Không cần phải đi tư vấn tâm lý, khi tôi mười sáu tuổi đã từng đi tư vấn rồi, là anh hai tôi đưa đi, bác sĩ nói tôi không sao, chỉ là quá mức quan tâm cái chết, anh hai đã giới thiệu cho tôi rất nhiều bạn trai xuất sắc ưu tú, nhưng trong lòng tôi chỉ có một người đàn ông, cho nên, xin cô đừng cướp đi anh ấy, được không?" .

Cô tha thiết nhìn về phía Ân Tịch, bên người Thân Tử Duệ có nhiều phụ nữ như vậy, cô không sợ, thế nhưng khi Ân Tịch xuất hiện, trái tim nhạy cảm của cô bắt đầu rạn vỡ, trực giác của phụ nữ mách bảo cho cô, Ân Tịch chính là một tình địch lớn nhất, và sự thật cũng đã chứng minh như thế.

"Trữ Hạ, tình yêu không phải tôi nhường cho cô là cô có thể có được nó", Ân Tịch bất đắc dĩ mà trả lời, cô phải làm sao bây giờ, cô nên làm cái gì bây giờ?

"Tôi có thể có được, chỉ cần cô không xuất hiện trước mặt Tử Duệ nữa, chỉ cần hai người vĩnh viễn không gặp mặt nữa, cô hãy tránh thật xa, tìm một người đàn ông tốt mà gả cho hắn, cô hãy rời khỏi thành phố F. . . Chỉ cần cô làm được những điều này, Tử Duệ nhất định sẽ quên cô, tin tôi, tôi so với cô sẽ càng yêu anh ấy hơn, tôi sẽ dùng toàn bộ sinh mệnh mà yêu anh ấy, tôi cầu xin cô, được không?" .

Trong mắt Trữ Hạ tuôn ra một giọt nước mắt, trong suốt mà long lanh, yếu đuối khiến người ta không thể không thương tiếc.

"Thực xin lỗi, công việc của tôi ở nơi này, người thân của tôi cũng ở nơi này, vì thế tôi sẽ không rời khỏi nơi này mà đi" .

"Vì cái gì cô lại muốn lật lọng? Cô không phải muốn vì anh trai tôi mà thù tiết sao? Hay cô căn bản là cũng muốn được gả vào nhà giàu, anh hai tôi đã chết, nên cô liền chọn Tử Duệ, sao cô lại không biết xấu hổ như vậy? Nếu cô thật sự muốn gả vào nhà giàu, tôi cũng có thể giới thiệu cho cô rất nhiều người đàn ông ưu tú xuất sắc khác, thế nhưng vì cái gì mà cô nhất định phải đoạt từ tay tôi mới chịu?"

Trữ Hạ thấy Ân Tịch không trả lời rõ ràng, trong lòng có chút nóng nảy, bắt đầu nói những lời khó nghe.

"Trữ Hạ, không phải như cô nghĩ, tôi có thể rời khỏi Thân Tử Duệ, tôi cũng không cần gả cho hắn, nhưng hiện tại cô phải hiểu được, cô yêu thương hắn không đúng cách, cô có biết hay không?"

Ân Tịch có chút đau lòng mà nói, cô và Thân Tử Duệ còn rất nhiều điều không thể vượt qua được, nhưng là tình yêu không phải là thứ dùng để nhường

đổi qua lại.

"Cô không cần giả vờ tốt bụng, chính cô không chịu nhường cho tôi, lại còn tìm cho mình một cái cớ thật đáng hoàng, cô có biết cô rất dối trá không? Anh hai tôi yêu cô, là một sai lầm, Từ Duệ yêu cô, cũng là sai lầm, đồ phụ nữ dối trá như cô không xứng được họ yêu thương!" .

"Tôi không có, Trữ Dịch yêu tôi, tôi vĩnh viễn ghi tạc trong tim, bởi vì anh ấy là người đàn ông duy nhất dùng cả sinh mệnh để yêu tôi, đối với Thân Từ Duệ, anh ta chưa từng nói yêu tôi, anh ta chỉ chăm sóc tôi mà thôi" .

"Ha ha. Cô thêm dệt chuyện vừa thôi, tôi không phải là đứa trẻ ba tuổi, cô là đồ phụ nữ tâm địa độc ác, cô hại chết anh hai tôi còn chưa đủ, còn phải bức tôi chết cô mới cam tâm, giết hết những người đã nuôi dưỡng cô ở Tề gia, kế tiếp có phải muốn giết hại Trữ gia chúng tôi nữa hay không, sau đó gả cho Từ Duệ lại hại chết Thân gia, cả thành phố F đều ở trong tay Hứa Ân Tịch cô, như vậy cô mới vừa lòng sao!" .

Trong tâm thức của Trữ Hạ, cô ta đã đem Ân Tịch trở thành một người đàn bà độc ác, đem tất cả những gì không tốt đẩy về phía cô.

Ân Tịch nghe xong, ngoại trừ cảm thấy không biết phải làm sao ra, chỉ cảm thấy khiếp sợ, như thế này đến tột cùng là Trữ Hạ đã hiểu lầm hay trong đầu cô ta đang thêm dệt lên ảo tưởng, nếu là về sau, bệnh kia của cô ta nhất định đã nguy kịch rồi.

Cô ta là em gái mà Trữ Dịch yêu thương nhất, cô phải giúp đỡ Trữ Hạ như thế nào đây?

"Trữ Hạ, cô thật sự đã hiểu lầm rồi, tôi không có xấu xa như cô tưởng tượng, nếu tôi có xấu xa như vậy, anh hai cô cũng sẽ không thích tôi, không phải sao?" .

Cô muốn thử thông suốt cho cô ấy, tiến vào trong nội tâm cô ấy, khuyên nhủ cô ấy, đến khi thích hợp sẽ tìm bác sĩ tâm lý trò chuyện cùng cô ấy.

"Hiểu lầm? Có thể hiểu lầm điều gì? Hiểu lầm lớn nhất của tôi chính là hiểu lầm cô thiện lương, cô trước đây thoải mái mà đồng ý với tôi, nói sẽ không cùng Từ Duệ ở một chỗ, kết quả thế nào? Kết quả là chuyện mới xảy ra hôm nay của các người", Trữ Hạ kích động mà la hét.

"Đây là bọn săn ảnh. . . "

"Cô không cần giải thích nữa, càng giải thích thì càng giấu diếm, nếu cô thật sự không muốn khiến tôi hiểu lầm, vậy thì hãy rời xa Từ Duệ đi, rời khỏi thành phố F đi, nếu cô cảm thấy làm lỡ mất công việc của cô, tôi có thể cho cô chi phiếu cô xài cả đời này cũng không hết", Trữ Hạ lại ép buộc Ân Tịch lần nữa.

Ân Tịch gục đầu xuống, Trữ Hạ như vậy khiến cô rất khổ não.

"Cô nói chuyện đi a? Vì sao cô trầm mặc? Không phải cô đang hối hận lúc trước đã đồng ý với tôi sao? Bây giờ cô đang yêu anh Từ Duệ, phải không?", thanh âm của cô ta lại nghẹn ngào một lần nữa.

"Trữ Hạ, tôi đồng ý với cô tôi sẽ không cùng Thân Từ Duệ một chỗ, nhưng là tôi sẽ không rời khỏi thành phố F, chỉ ít sẽ không rời đi bây giờ".

"Không, tôi không thể tin tưởng cô thêm lần nữa, trừ khi ngày mai cô liền rời đi, tiền tôi đã chuẩn bị tốt cho cô" . Nói xong, cô ta lấy từ trong túi xách ra chi phiếu, còn có vé máy bay, là đi Australia.

"Cô làm gì vậy?", Ân Tịch thật không ngờ Trữ Hạ lại chuẩn bị như vậy.

"Chi phiếu này có giá trị toàn cầu, bất cứ ngân hàng thương mại nào cũng có thể rút được, tôi hy vọng ngày mai cô liền bay đi Australia, vĩnh viễn không cần quay về nữa" .

"Cô vì sao phải làm như vậy?"

"Nếu cô không đi, cô sẽ phải hối hận, tôi sẽ khiến cho cô phải hối hận vĩnh viễn, cả đời phải sống trong áy náy, dù cô kết hôn với Từ Duệ, cô vĩnh viễn không thoát khỏi bóng ma của tôi", Trữ Hạ phun ra lời nói độc địa.

Cuối cùng, cô ta bày ra một nụ cười hồn nhiên, nhẹ nhàng nói tạm biệt với cô. .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Tề tư Mục tính toán

Rối ren liên tiếp, cho dù là tập đoàn Tề thị hay là người nhà Tề gia, đều đã bị đá kích nghiêm trọng. Ngô Niệm ngồi tù bị án tử hình, lúc sắp chết đều nhớ mãi không quên người mà Tề Gia Tình lựa chọn cuối cùng là Hứa Bội Dung.

Thậm chí đến cuối cùng, Ngô Niệm vẫn nói với Tề Tư Mục, Hứa gia mãi mãi là kẻ thù của Tề gia, Tề gia sở dĩ có hôm nay, đều là Hứa gia tạo nghiệp chướng.

Bỗng nhiên, người tâm phúc của Tề gia đều đi hết, chỉ còn lại ả ta và anh trai Tề Tư Gia, rất nhiều người hầu đều lựa chọn rời đi, có lẽ là dự cảm được mối nguy hiểm rình rập, ả ta sợ hãi đối diện với Tề Tư Gia trong tòa biệt thự trống rỗng này.

Đi ở cầu thang, ả ta có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình, đối với một người không thích im lặng như ả mà nói, đó là một loại tra tấn thống khổ.

Giờ phút này, ả chỉ có thể nghĩ đến duy nhất đích một người, chỉ còn lại có Thân Từ Kiều.

Nghĩ đến hần, lòng Tề Tư Mục vẫn chảy một chút ấm áp, có lẽ hần sẽ cho chính mình an ủi cùng bảo hộ tốt lắm, dù sao cũng đã từng như vậy sủng ái ả.

Chính là cho tới bây giờ ả đều không có nghĩ tới, sủng ái của hần chỉ giới hạn trên giường, trong cuộc sống của ả gặp khó khăn gì, hần chưa bao giờ xuất hiện qua, cho dù là khi ả mất đi người thân.

Trong căn phòng đặc thù của Thân Từ Kiều, ả theo thói quen bấm mật mã cũ, lúc này đây, không có thuận lợi mà tiến vào căn phòng như trước, nói lên mật mã không đúng.

"Chẳng lẽ mình hồi lâu không có đến nên quên, hần là không vậy chứ? Mật mã này cô rất quen thuộc". Trong lòng Tề Tư Mục thấy khó hiểu nói, lại một lần nữa bấm lại mật mã, vẫn là sai như trước.

"Chẳng lẽ là mật mã đã bị phá, Thân Từ Kiều không biết nên không có sửa chữa?" Điều ả ta không ngờ tới chính là Thân Từ Kiều đã sớm thay đổi chuỗi mật mã này rồi, mà điều này cũng là ám chỉ với ả, người trong căn phòng này sẽ không muốn gặp ả nữa, cũng không cần ả nữa.

Đang lúc ả do dự có nên báo cáo tình huống này cho Thân Từ Kiều hay không, cửa lại đột nhiên bị mở ra, hơn nữa bên cạnh còn có một người đàn bà rất xinh đẹp, Tề Tư Mục tròn lớn mắt, nhất thời hiểu được tất cả.

"Tề tiểu thư, đã lâu không gặp!" Tần Lê Tư quynh rũ cười, hào phóng tiếp đón.

"Tại sao cô lại ở đây? Ai cho phép cô tới?"

"Đương nhiên là Thân tổng kêu tôi tới, tôi mới đến thôi". Cô ta nũng nịu nói xong, một chút cũng không thêm tức giận phần nộ của ả ta.

"Ý của cô là Từ Kiều đang ở bên trong?" ả mở to hai tròng mắt, trong mắt phun lửa.

"Tề tiểu thư luôn luôn là người thông minh, hôm nay như thế nào hồ đồ như vậy a?" Cô ta nửa cười, nửa mang theo trào phúng, xem ra người đàn bà này lập tức sẽ tức giận.

"Cô đừng đắc ý, cứ chờ đấy mà xem". Bản tính được nuông chiều của Tề Tư Mục vẫn luôn mãnh liệt.

"Phải không? Tần Lê Tư tôi đây chờ ngày đó, bằng không khi đó xem ai đẹp mặt hơn ai nào."

"Ba, ba!"

Không có phòng bị gì, trên mặt Tần Lê Tư đích đã trúng hai bàn tay, hai bàn tay này đã khiến Thân Từ Kiều đi ra.

"Từ Kiều, anh xem cô ta. cô ta khi dễ em." Tần Lê Tư như chim nhỏ nép vào người ôm lấy ngực hần, cúi đầu nức nở.

"Vi sao cô lại đánh cô ấy? Mau xin lỗi Lê Tư đi". Thanh âm của Thân Từ Kiều vang lên, ở bên tai Tề Tư Mục nghe lại có vẻ xa lạ như vậy, trong mắt hần đã không còn sủng ái, tràn đầy chán ghét.

"Xin lỗi? Dựa vào cái gì anh bắt em xin lỗi loại đàn bà khoe ngực bán thịt?" Tề Tư Mục ôm đầu kêu.

"Từ Kiều, cô ta sao có thể lăng mạ người ta như thế. . . . em chỉ là đóng một bộ phim gọi cảm mà thôi, cô ta như vậy, về sau em còn tiếp tục ở Thịnh Thiên được nữa sao?" thanh âm của cô ta tựa như sắp khóc.

"Cho cô một cơ hội để xin lỗi, phải biết quý trọng, nếu không đừng có hối hận". Thanh âm của Thân Từ Kiều trầm thấp, lạnh lùng hướng cô, như một mũi dao lạnh giá đâm vào trái tim Tề Tư Mục.

Tần Lê Tư tránh ở trong ngực nhẹ nhàng mà nức nở, kỳ thực là cúi đầu cười thầm.

Tề Tư Mục giống như đối mặt người xa lạ, bất quá mới chỉ có 10 ngày mà thôi, Thân Từ Kiều giống như đã hoàn toàn thay đổi thành người khác.

Ả nhìn Tần Lê Tư cao ngạo ngẩng cao đầu, lắc lắc cái mông cỡ đại mà biến mất trước mặt bọn họ.

Ả quay đầu lại hướng phía Thân Từ Kiều, phát hiện ra ánh mắt hần một mực dán vào cái mông cỡ đại đang dần biến mất của Tần Lê Tư, một bàn tay lại không kiềm được mà ma sát nơi đó của mình, đây là bộ dáng cực kỳ thèm muốn sao?

Hai người nhốt ở trong phòng, không phải vừa mới lẫn lộn trên giường sao? Chẳng lẽ hấn còn không có sờ đủ sao? Không phải là bộ ngực cũng đủ lớn sao? Hơn nữa, luận về nhan sắc về dáng người con tiện nhân kia làm sao mà so với ả được?

Biểu tình của hấn lọt vào tầm mắt ả, làm cho ả không thể đè nén nổi lửa giận trong lòng. . .

"Vì sao lại đổi mặt mặt?"

Khi mà ả hỏi ra vấn đề này, trong lòng vẫn chờ mong hấn nói với ả là do bị phá nên thay đổi, sau đó ôm ả vào lòng.

"Không vì sao cả, không hi vọng nhiều người biết mà thôi". Lời nói của hấn tiện thể nhấn ý của hấn. Đánh tan tia chờ mong tìm kiếm an ủi của Tề Tư Mục, ả không nghĩ rằng bản thân mình đi vào đây lại gặp phải một màn như vậy.

"Anh có ý tứ gì? Chẳng lẽ anh cho rằng tôi cũng không được biết sao?" ả vẫn là giầy dựa trong lòng.

"Cô có biết rõ như vậy cũng không sao". Nói xong, hấn khó khăn lộ ra một nụ cười.

"Tại sao đột nhiên anh lại biến thành như vậy? Vì sao? Từ Kiều?" ả gắt gao túm lấy tay hấn, lay động cánh tay hấn.

"Không có nhiều nguyên nhân như vậy, cô trở về đi, tôi muốn yên lặng một chút". Hấn lộ ra vẻ mặt mệt mỏi.

"Không dừng đi, dừng đi! Dừng bỏ mặc một mình em!" ả ta lao đầu vào trong ngực hấn, lớn tiếng khóc lên, "Từ Kiều, chị của em đi rồi, bà ngoại, ba ba, mẹ em cũng đi rồi, hiện tại em rất sợ cô đơn, dừng rời khỏi em được không? Được không?"

Ả thấp giọng nỉ non, mang theo vẻ yếu đuối của đàn bà, Tề Tư Mục tựa hồ rất ít có biểu hiện như vậy, Thân Từ Kiều một khi đã ra quyết định, vô luận là đàn bà giờ chiều gì, hấn cũng không quay đầu lại.

"Được rồi, đừng khóc ! Trở về cố gắng ngủ một giấc, hiện tại em cần chính là nghỉ ngơi". Thanh âm của hấn nghe không ra chút an ủi, ngược lại là sai sử.

"Không, em muốn ngủ cũng muốn ngủ cùng anh". ả như trước gắt gao địa ôm lấy hấn, không để hấn đi.

Chung quy là ả hiểu biết quá ít Thân Từ Kiều đời này hấn ghét nhất chính là bị đàn bà quần quýt, đàn bà thông minh luôn là vì tiền hoặc là vì danh mà cần hấn, sau đó mỉm cười nói cúi chào, một khi đàn bà có lòng tham, muốn từ hấn lấy thêm gì đó, hấn sẽ không chút do dự mà đá văng, vĩnh viễn bị liệt vào sổ đen.

"Tôi lặp lại lần nữa, buông tay!" Hấn tuyệt không vì một chút làm nũng của ả mà lưu một chút tình cảm, loại đàn ông này sắc mặt đổi còn nhanh hơn đàn bà đổi quần áo.

"Không, em không buông!" Tề Tư Mục vốn là là Đại tiểu thư, cũng không nguyện ý chịu ủy khuất, ả muốn thứ gì đó sẽ mặc kệ có phải là của mình hay không, nhất định phải cướp được vào tay, mới trước đây tranh giành với Ân Tịch, lớn lên tranh giành với bạn bè, diễn xuất thì tranh giành với diễn viên khác . . .

Thân Từ Kiều khẽ nhắm mắt, còn chưa tới ba giây đã hung hăng vùng ả ra.

Ả bị động tác thô lỗ của hấn làm cho sợ hãi lui về phía sau từng bước.

"Không phải bây giờ anh cảm thấy em phiền phức rồi chứ? Lúc trước khi anh dụ dỗ em không có đẩy em ra như vậy" Tề Tư Mục lớn tiếng giận giữ. ả vẫn không xác định được địa vị của chính mình hiện tại, ả ta hiện tại, dĩ nhiên hoàn toàn không có giá trị lợi dụng. Người Tề gia đột nhiên gặp phải con biến chuyển như vậy, hiện tại hấn muốn thu mua Tề thị căn bản không cần ả.

"Ở trước mặt tôi, đàn bà chỉ có thể nghe tôi gọi đến, thì biết đến, tôi bảo đi, thì phải đi, thêm dây dưa chỉ mãi là kẻ vô danh trong cái vòng luẩn quẩn này thôi". Hấn ác độc nói, không thêm liếc mắt nhìn ả một cái, xoay người đi vào.

Tề Tư Mục theo bản năng đuổi theo, chỉ nghe thấy một tiếng ầm, đầu của ả huých mạnh vào cửa.

Thời điểm Tề Tư Mục nhận được điện thoại của trợ lý, hung hăng đem điện thoại nện trên mặt đất, sau đó lái xe trở về công ty, ả phải làm rõ đến tận cùng là xảy ra chuyện gì.

Ả như trước vẫn tưởng mình là nữ minh tinh đang nổi danh, đương nhiên tạm thời có thể coi là như vậy.

Cửa văn phòng Tống Hồng bị đẩy mạnh ra, một ngôi sao nam liền vội vàng đẩy người ra, nhẹ nhàng sửa sang lại quần áo, Tống Hồng khẽ liếc mắt hấn một bên rồi đi, cũng chú ý khép cửa lại.

"Ha, trách không được, tuổi lớn, liền cần tráng nam bồi bổ, thật sự là ngại quá". ả trào phúng nói.

"Tề tiểu thư, lần sau vào thời điểm, xin nhớ gõ cửa, nếu không."

"Nếu không như thế nào? Trù dập tôi sao, Tống Hồng, chỉ bằng bà, bà có bản lĩnh kia sao? Bỏ tiểu thư có thách bà cũng không dám". ả ta đường hoàng giờ nhanh múa vuốt trước mặt Tống Hồng.

Tổng Hồng nhin xuống, lại nhin xuống

"Tôi đến, không phải để phá hủy vui vẻ của bà, nhìn nếp nhăn trên mặt bà, đều là một tầng lại một tầng, chảy xệ như là da dê, quả là già thực đáng yêu, ha ha"

Tổng Hồng đứng lên, đi đến trước mặt ả, sửa sang lại quần áo của mình, thừa dịp ả chưa chuẩn bị, cho ả một bạt tai.

"Mụ già kia, bà dám đánh tôi?" nói xong ả vuron tay, lại sớm bị Tổng Hồng có phòng bị ngăn trở".

Hai người không chút yếu thế mà trừng mắt nhìn nhau, hung hăng chăm chăm liếc đối phương .

"Tề Tư Mục, về sau ở trước mặt tôi, tốt nhất nên lễ phép một chút, mọi người trong công ty cao thấp đều gọi tôi là chị Hồng, nếu cô còn muốn bám trụ ở cái vòng luẩn quẩn này, cô cũng phải gọi tôi một tiếng chị Hồng".

"Ha ha. mụ già nhà bà, trừ bỏ lũ tiểu bạch ninh hót bà, Tề Tư Mục tôi không cần phải nhìn sắc mặt bà, hừ!"

"Cô không nhìn sắc mặt tôi, vậy hôm nay cô đến nơi này để làm gì?" Bà ta hung hăng chỉ tay vào Tề Tư Mục, trở lại cái ghế thái sư của chính mình, bà ta có thể đoán được Tề Tư Mục vì cái gì mà đến.

"Tổng Hồng mụ già kia, mụ phải hiểu được, tôi tới nơi này không phải nhìn sắc mặt bà, cũng không phải cầu bà, mà là tới tìm bà hỏi tội, bà dựa vào cái gì ngưng toàn bộ quảng cáo tuyên truyền của tôi? Bà có lý do gì mà lại làm vậy? Bà làm vậy ăn nói được với cấp cao của công ty không!" Ầ ầm tiếng hỏi Tổng Hồng.

Tổng Hồng chỉ là hơi hột cười, ý cười này có bao nhiêu trào phúng, phỏng chừng chỉ có chính bà ta biết.

"Lo cho cô gần đây mắt đi người thân đau khổ, cấp cao của công ty quyết định mọi tuyên truyền cùng của cô tạm thời do Tần Lê Tư chịu trách nhiệm, đây cũng là ưu tiên lớn cho cô, cố gắng về nhà nghỉ ngơi đi, nếu có hoạt động, trợ lý Mai Luân của cô sẽ thông báo cho cô". Tổng Hồng nói rất đường hoàng.

"Tôi không có xin nghỉ, dựa vào cái gì không hỏi ý kiến của tôi đã đem hết thầy thay đi, con mẹ nó, con Tần Lê Tư là cái gì, ngay cả cái tên cũng nói lên sự dung tục, công ty sẽ bị tai tiếng khi lảng xê con đàn bà đó". Vừa nghe đến tên Tần Lê Tư, Tề Tư Mục đã sôi máu lên.

"Thực xin lỗi, Tề tiểu thư, nếu cô không hài lòng, cô có thể đi, tôi có thể nói chính là bấy nhiêu". Tổng Hồng lãnh băng nói, một chút cũng không hề đem ả để vào mắt, Tề Tư Mục rốt cục đã đến đường cùng, kế tiếp không có ai chịu bảo vệ ả, đặc tội Tổng Hồng bà, kết quả tuyệt đối không tốt đẹp gì.

"Tôi muốn đi khỏi tổ các người, cứ nhiên một mình phá bỏ hợp đồng tuyên truyền của tôi."

"Ha ha. Ha ha." Tổng Hồng nhin không được cười ra tiếng, "Tề tiểu thư, cô rất khôi hài, đây là điều chỉnh bên trong công ty, cô không hài lòng, hoàn toàn có thể học chị gái của cô Hứa Ân Tích, trả tiền bồi thường rồi đi tìm công ty khác, không chừng cô còn có thể tỏa sáng ngày sau đó, đến lúc đó đừng quên chị Hồng".

"Tổng Hồng, bà đừng đắc ý, không quá ba ngày, tôi sẽ khiến bà phải quỳ cầu tôi, cầu tôi khoan thứ bà hôm nay lẳng mạ tôi cùng một cái tát hôm nay bà đánh tôi." Từ nhỏ đến lớn ả được người thân bảo hộ, không có ý thức được mình hiện tại đã là một kẻ đơn thương độc mã mà lại hiểu chiến.

"Tôi nhìn sắc mặt cùng giọng nói của cô, ấn đường biến thành màu đen, còn có tính tình táo bạo, có lẽ nên đi giải sầu đi, chị Hồng chỉ cho cô đi, Hải Tuyền câu lạc bộ, nơi đó ‘nam nhân’ chính là tuyệt nhất, đi xong, cam đoan vận xui quỷ của cô sẽ không còn", Tổng Hồng cười xấu xa nói.

Tề Tư Mục nắm chặt tay, chỉ hận không thể một quyền đánh chết bà ta.

"Nếu không có chuyện khác cần nói, Tề tiểu thư mời trở về đi, hiện tại bàn công tác của cô không chừng đã bị những người khác chiếm mất, chạy nhanh đi xem đi."

"Lại là thủ đoạn của bà?"

"Tề tiểu thư, thế nào lại bảo là là thủ đoạn của tôi chứ? Tổng Hồng tôi chỉ là một người làm công, không có loại thực quyền này, nên nếu cô không đi, rất nhiều bảo bối của cô ở đó sẽ bị làm bắn phá vỡ đó". Bà ta lại một lần nữa nhắc nhở Tề Tư Mục.

Bà ta nhìn Tề Tư Mục đá cửa mà đi, lại một lần nữa lộ ra nụ cười xấu xa hoàn mỹ.

"Tề Tư Mục, ba ngày sau, là tao quỳ cầu mày, hay là mày quỳ cầu tao, chúng ta chờ xem đi!" Tổng Hồng ở trong lòng khinh thường nói.

Bên tai bà ta còn tiếng vọng lời nói của Thân Từ Kiều: "Tổng Hồng, mặc kệ bà dùng biện pháp gì, tôi muốn bà hạ bệ Tề Tư Mục. Tôi có thể nói cho bà một cái nhược điểm của cô ta, cô ta có ham muốn kinh người. Quay về liền làm ngay".

Cũng bởi vì lời nói của Thân Từ Kiều, Tổng Hồng mới dám đối đãi Tề Tư Mục như thế, cũng nói cho cô ta bí mật về Hải Tuyền câu lạc bộ, bà ta dám cược, con ranh này nhất định sẽ đi vào, chỉ cần vào khỏi cánh cửa kia, kế tiếp còn có trò hay để xem.

Ân Tịch cũng không có ý theo an bài của Trữ Hạ, rời khỏi thành phố F đi Austraylia. Chính là ở đây một ngày, cô không có quay về biệt thự của Thân Từ Duệ, mà là đứng ở nhà trọ của chính mình.

Ngày thứ hai buổi sáng bảy giờ, cô nhận được điện thoại của Hạ Vũ.

Thanh âm của cô ấy có chút trầm thấp, cũng có chút bất đắc dĩ.

Ân Tịch sau khi nghe xong, điện thoại trực tiếp đánh rơi trên mặt đất, trên mặt đất còn truyền đến thanh âm vội vàng của Hạ Vũ: "Ân Tịch, cậu làm sao vậy? Ân Tịch."

Trong đầu cô thực sự không thể tưởng tượng nổi, sự tình lại phát triển đến mức ác liệt như vậy.

Ân Tịch nhật di động lên, cầm lấy áo khoác, trực tiếp chạy vội đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Ép buộc Ân Tịch

Ân Tịch thật không ngờ chính là, Trữ Hạ cư nhiên lấy sinh mệnh của chính mình ra đùa giỡn, dùng lưỡi dao cắt mạch máu ở cổ tay, Hạ Vũ nói, Trữ Hạ khóa trái cửa phòng tắm, bà Trữ đột nhiên về nhà mới phát hiện trong phòng tắm của con gái trần ra chính là máu màu đỏ.

Nguyên tưởng rằng, Ân Tịch nghĩ đến Trữ Hạ cũng chỉ là hù dọa cô mà thôi, hoàn toàn không có dự đoán được cô ta sẽ làm ra chuyện điên cuồng cùng khác thường như vậy, hết thấy việc làm của cô ta, không chỉ muốn bức cô rời khỏi Thân Từ Duệ, cô ta còn muốn cả cuộc đời này Ân Tịch phải sống trong dằn vặt, đau khổ, như lời nói của cô ta, cho dù cô cùng Thân Từ Duệ có thể cùng nhau, thì Trữ Hạ cô ta cũng sẽ nguyên rủa cô cả đời.

Ân Tịch xuống xe, đi đến cửa bệnh viện, lại do dự không dám tiến lên.

Cô đi vào phòng bệnh của cô ta có thể làm cái gì? Nhìn coi cô ta đã chết chưa? Hay là kích thích cô ta, Hứa Ân Tịch vẫn như trước hoạt động ở thành phố F, sau đó lần nữa là cho cô ta tuyệt vọng?

Ân Tịch xoay người, tính toán cứ như vậy rời đi, sau đó bảo Hạ Vũ giúp cô an bài một số chuyện, như vậy có lẽ là kết quả tốt nhất.

"Hứa tiểu thư.". Một giọng nữ sắc bén cắt qua sự yên lặng buổi sáng sớm ở bệnh viện.

Ân Tịch nghe tiếng, quay đầu, chỉ thấy một người phụ nữ quần áo cao quý, dung nhan có chút tiêu tụy đập mạnh giày cao gót hướng phía cô đi tới.

"Bác gái."

Bà Trữ nhíu mày, giơ một tay tát vào mặt cô, ở lúc mà bà ta nâng tay, Ân Tịch có thể phòng bị, nhưng là cô không có tránh.

"Cô không xứng gọi tôi là bác gái!" ánh mắt của bà ta sắc bén lại mang theo cừ hận.

"Thực xin lỗi". Ân Tịch cụp mi mắt, có chút sợ hãi khi phải đối mặt cừ hận trong mắt bà Trữ, ánh mắt của bà ta thời khắc này nhắc nhở cô đã sai lầm rồi, cô thực có lỗi với Trữ Dịch, thực có lỗi với Trữ Hạ, càng có lỗi với Trữ gia.

"Hứa tiểu thư, tôi muốn hỏi cô một chút, Trữ gia chúng tôi có thâm cừ đại hận gì với cô, mà làm cho cô phải hại người Trữ gia chúng tôi như vậy?" Bà ta gần từng tiếng, mang theo phần nộ cùng chất vấn.

"Ngài thật sự hiểu lầm rồi!"

"Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì? Tôi đây hỏi cô, con tôi là bởi vì cô mà chết, cô thừa nhận không?"

Lời của bà ta từng bước một bức ép cô, không chừa vào đâu được, trừ bỏ gạt đầu thừa nhận cô không có lựa chọn khác, trên thực tế, cái chết của Trữ Dịch chưa bao giờ khiến cô yên lòng.

"Tôi hỏi lại cô, con gái của tôi sở dĩ sở lựa chọn tự sát, có phải bởi vì cô hay không?"

Lời nói của bà Trữ, Ân Tịch không thể tìm thấy điều gì để phản bác lại, Trữ Hạ đúng là đã từng nói với cô, cô ta không thể không có Thân Từ Duệ, nếu Ân Tịch không đi cô ta sẽ chết, cô có thể nói Trữ Hạ tự sát không liên quan gì đến cô sao?

"Không sai". Ân Tịch lại một lần nữa gật đầu thừa nhận.

"Hứa tiểu thư đều thừa nhận, lúc này đây mọi chuyện đều có quan hệ với cô, tôi đây có hiểu lầm cô sao?"

Bà Trữ là cố tình gây sự, Ân Tịch hoàn toàn đầu hàng.

"Hứa tiểu thư, cô không nên ép Trữ gia chúng tôi ra tay, nếu Trữ Hạ có bất cứ chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô". Bà ta lại một lần nữa cảnh cáo Ân Tịch.

"Tôi hiểu được đích ý tứ của ngài, nhưng là tôi cũng không có nghĩ đến Trữ Hạ sẽ làm ra hành động như vậy, đối với chuyện này tôi thực có lỗi, tôi biết tôi nên làm thế nào". Ân Tịch có chút tự ti nói, ở trước mặt người Trữ gia, cô vĩnh viễn đều không có quyền đánh trả, bởi vì cô nợ Trữ gia một mạng người.

"Tôi hy vọng cô hiểu được, rời khỏi Thân Tử Duệ đối với cô và hẳn đều là chuyện tốt, Thân gia nếu cùng Trữ gia kết làm thông gia, vận phú trong công việc của Thân Tử Duệ đều thuận lợi, nếu việc này không thành được, như vậy Trữ gia cùng Thân gia chắc chắn nước lửa không dung, hậu quả Hứa tiểu thư tự nhiên biết rõ".

"Rất cảm ơn ngài đã nhắc nhở"

"Hứa tiểu thư, cô không nên ép Trữ gia chúng tôi ra tay, nếu Trữ Hạ có bất cứ chuyện gì, tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô". Bà ta lại một lần nữa cảnh cáo Ân Tịch.

"Hứa tiểu thư là người thông minh, tin tưởng cô sẽ hiểu rõ lời của tôi, hiện tại đứa con gái này là vận mệnh của tôi, Trữ gia chúng tôi sẽ liều mạng hết thấy bảo hộ nó, bằng thân thể của nhà cô, Thân phu nhân bên đó cũng không có vừa mắt, nếu cô cảm thấy Thân Tử Duệ tốt với cô, vậy rời khỏi hẳn, không nên ép hẳn phải ở thế khó xử giữ tình cảm và tình thân.

Bà Trữ nửa uy hiếp nửa khuyên giải, theo trong giọng nói, Ân Tịch không cảm giác bà ta có chút thân thiết nào, có lẽ cả đời này, người Trữ gia cũng sẽ không thể thân thiết với cô.

Ân Tịch gật đầu đáp ứng, yên lặng xoay người, rời đi khỏi bệnh viện.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 129: Câu lạc bộ Hải Tuyền

Mấy giờ sau, sau khi xác định được Trữ Hạ đã thoát khỏi nguy hiểm, Ân Tịch rốt cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi.

Vừa mới ngày ngốc được một lúc, Hạ Vũ lại nói cho cô, Trữ Hạ không có gặp ai, cái gì cũng không ăn, hoàn toàn dựa vào thuốc thang mà duy trì, nếu cứ như vậy, thân thể của cô ta sẽ từ từ bị phá hủy, càng sợ hãi chính là, cô ta không có ý niệm muốn sống.

Hành vi này của Trữ Hạ, làm cho lòng cô rõ ràng, cô ta chính là muốn Ân Tịch hối hận, làm cho cô cả đời áy náy, cả đời không được an bình.

Ân Tịch nắm microphone nói với Hạ Vũ: "Minh muốn gặp Tiểu Úc, mẹ con cùng nhau sống một chỗ".

"Ý của cậu là?" Hạ Vũ miễn cảm như vậy, Trữ Hạ ngày đó tìm đến Ân Tịch, cô biết khẳng định có vấn đề.

Trữ Hạ tự sát, càng thêm chứng thật suy đoán của cô.

"Rời khỏi thành phố F, lên lút đi, không để cho bất luận kẻ nào biết, về phần chuyện công ty, hết thảy nhờ cậu ". Ân Tịch khó xử nói. . .

"Cậu thật sự đã nghĩ kỹ sao? Nhất định phải làm như vậy sao?"

"Đây là đường lui duy nhất của mình".

"Được, vậy mình đưa cậu đi, cũng lâu rồi mình không có gặp Tiểu Úc. Minh cam đoan, nơi Tiểu Úc ở sẽ không có ai biết, bên anh trai của mình, mình sẽ xử lý tốt". Hạ Vũ ở bên kia điện thoại nói.

"Cám ơn cậu!"

"Vậy tối ngày mai chúng ta sẽ lên máy bay".

"Được, ngày mai mình sẽ đi công ty một chuyến, thu xếp một ít chuyện này kia, đến lúc đó cậu giả vờ theo mình đi ra ngoài có việc là được". Ân Tịch

nghỉ đến ca khúc của Trữ Dịch còn để ở công ty, cô nhất định phải mang đi.

"Minh biết, yên tâm đi!"

Bóng đêm đã chậm rãi bao phủ thành phố F, đèn neon dần dần chiếu sáng cả thành phố.

Tề Tư Mục sau một ngày mệt nhọc, lái xe không có mục đích đi trên đường, tất cả phần nộ chỉ có thể đặt ở trong lòng, không chỗ nào để phát hỏa.

Thế cục hiện tại làm cho ả từ từ nhận thức được, công ty hiện tại đang nhắm vào ả, người trong công ty cũng đang chờ đợi ả, chờ ngày ả ngã xuống.

Nhưng Tề Tư Mục ả là ai, ả tuyệt đối sẽ không quy ngã, ả phải đứng lên từng bước từng bước làm cho bọn chúng biết hôm nay nhục nhã ả, sắp sửa sẽ phải trả lại gấp bội.

Một cái bảng hiệu chói lọi đập vào trước mắt ả. Hình như ả đã nghe được cái tên của câu lạc bộ này? Rất quen thuộc, chính là nghe thấy ở đâu chứ?

Hải Tuyền câu lạc bộ!

"Tôi nhìn sắc mặt cùng giọng nói của cô, ấn đường biến thành màu đen, còn có tính tình táo bạo, có lẽ nên đi giải sầu đi, chị Hồng chỉ cho cô đi, Hải Tuyền câu lạc bộ, nơi đó ‘nam nhân’ chính là tuyệt nhất, đi xong, cam đoan vận xui quấy của cô sẽ không còn".

Thanh âm chiều nay của Tổng Hồng lại vang lên bên tai ả, ả bưng tỉnh, nguyên lai bà ta nói Hải Tuyền câu lạc bộ, ngoài ý muốn đi vào nơi này, ả lại có ý niệm muốn tìm tôi.

Nếu đúng như lời nói của Tổng Hồng, vậy ả có thể đến nơi này để hạ hỏa rồi.

Nếu Thân Tử Kiều hẳn không thể cho ả, chỉ cần ả có tiền là được, ả cũng không tin bọn đàn ông kia cũng không cần, ả cũng không tin trên đời này ngoài Thân Tử Kiều ra không còn ai có thể khiến ả sung sướng.

Lửa giận trong người, oán giận cùng giục hỏa đè nén, xe của ả chậm rãi tiến vào Hải Tuyền câu lạc bộ.

Nhân viên bảo vệ vô cùng lễ phép chạy tới, cũng cúi đầu lặng lẽ nói, Tề Tư Mục vô thức gật đầu, chỉ thấy xe từ từ hạ xuống tầng hầm.

Tất cả mọi phục vụ ở Hải Tuyền câu lạc bộ đang chờ ả tiến vào.

Tề Tư Mục theo thang máy chuyên dụng bấm thẳng đến phòng tổng thống, trong phòng có ánh đèn ảo mộng nhu hòa, từ bốn phía truyền đến hương thơm làm cho thân thể đến tâm tình ả vô cùng thả lỏng, giống như tất cả phiền não sẽ không bao giờ xuất hiện ở nơi này.

Ả còn chưa từ từ hưởng thụ hết thầy trong căn phòng này, một người đàn bà cỡ 40 tuổi ăn mặc quý phái khuôn mặt trang điểm tinh tế đã đi tới trước mặt của ả.

"Tề tiểu thư, hoan nghênh ngài đi vào nơi này của chúng tôi, tôi sẽ vì ngài mà chuẩn bị phục vụ tốt nhất". Người đàn bà kia hơi hơi xoay người.

Từ đầu đến đuôi, Tề Tư Mục có chút kinh ngạc nghĩ, đây sẽ không phải là phục vụ đàn bà chứ? Mồ hôi tuôn ra . . .

"Tôi là tổng phụ trách ở đây". Cô ta như nhìn thấu ý nghĩ của ả.

"Được, tôi muốn biết thêm một chút về câu lạc bộ này, có thể chứ?" Tề Tư Mục không chút suy nghĩ hỏi.

"Chúng tôi ở đây chủ yếu là phục vụ phụ nữ, đề cao mục tiêu vì niềm vui của chị em, nhất định sẽ làm cho ngài vui vẻ vừa lòng, hưởng thụ gì đó mà ngài chưa bao giờ hưởng thụ không biết nói như vậy, Tề tiểu thư đã rõ hay chưa?" Cô ta mang theo mỉm cười đáp lại.

Vui vẻ vừa lòng chính là từ mấu chốt, ả thế nào lại không hiểu chứ?

Khẽ gật đầu, trong lòng dâng lên cỗ hưng phấn mông lung, tựa như ả đã đè nén rất lâu rồi, ả bức thiết phải hạ hỏa, trực giác nói với ả, nơi này có thể giúp ả.

Tề Tư Mục đột nhiên nghĩ tới cái gì, cảnh giác hỏi: "Nơi này hết thầy đều giữ bí mật đúng không?"

"Cái này ngài yên tâm, phụ nữ tới nơi này, đều là có thân phận đặc biệt, chúng tôi nơi này sẽ không có hồ sơ ghi chép gì, tất cả ra vào của ngài đều là bí mật đích, nói vậy thời điểm ngài vào hẳn là đã chú ý tới".

Nghe đến đó, lòng Tề Tư Mục vui đi một ít.

"Hiện tại, tôi muốn hiểu biết một chút nhu cầu của Tề tiểu thư. Chúng tôi nơi này cung cấp một chọi một, một người nhiều phục vụ cũng có, nếu ngài nghĩ muốn thể nghiệm cực hạn, đề nghị ngài lựa chọn trò kích thích đi". Cô ta như trước bảo trì mỉm cười, thực thành khẩn thực chúc nghiệp, không có gì là không ổn, cho dù có thì Tề Tư Mục cũng không thể phát hiện ra, bởi vì đã giấu ở chỗ sâu nhất trong lòng .

"Cái này tự cô an bài đi!" Tề Tư Mục cũng không có trắng ra là ả muốn chọn phục vụ tập thể, nhưng là ả tin tưởng người đàn bà này biết rõ.

"Có thể, không có vấn đề, tôi sẽ lập tức thay ngài chuẩn bị, trong phòng tắm 24 giờ luôn có nước ấm cùng các đồ dùng cần thiết, ngài trước nghỉ ngơi một hồi, phục vụ khác lập tức sẽ đến".

Người đàn bà kia duy trì mỉm cười đến cuối cùng, thẳng đến khi đóng cửa phòng, mới lộ ra gương mặt hoàn toàn tương phản với vừa rồi.

Tề Tư Mục mở cửa phòng tắm ra, mùi thơm ngát càng thêm dày đặc hơn, tất cả dụng cụ tắm rửa đều lộ ra.

À kiểm tra phòng, không có cameras, mới nhẹ nhàng mà cởi áo khoác, nhẹ tay bóp bóp cửa cổ có chút đau nhức.

"Có phải rất nhức hay không, tôi đến xoa bóp cho cô!" Một thanh âm trầm thấp của đàn ông đã vang lên bên tai ả.

Ả còn không có kịp quay đầu lại, tay hắn đã muốn đặt lên bả vai ả, mười ngón tay thuần thục trên vai ả mà xoa bóp, nhẹ nhàng tỏa ra hương vị nam tính đặc thù, tinh thần Tề Tư Mục càng thêm nhộn nhạo hơn. . .

Theo xoa bóp nặng nhẹ của hắn, tiết tấu vừa phải, ả chậm rãi thả lỏng cảnh giác, chậm rãi nhắm mắt lại, hưởng thụ.

Trong mơ hồ ả nghe được tiếng nước, mở hai mắt, chỉ thấy người đàn ông đứng trước mặt ả, đang xả nước trong bồn tắm, thêm tinh dầu cùng cánh hoa, thân hình người đàn ông to lớn vạm vỡ, còn có cái mông lộ ra, bắt đầu làm cho ả có ý nghĩ kỳ quái.

Người đàn ông nhẹ giọng ở bên tai ả nói: "Trước để cho chúng tôi tắm rửa cho ngài, giúp tâm tình cùng thân thể ngài thả lỏng".

Hắn ôm lấy thân thể ả, chậm rãi hướng tới bồn tắm lớn đi đến.

Thẳng đến lúc này, ả mới phát hiện, người đàn ông này là anh tuấn mê người như thế, đường cong ẩn hiện, dáng người hoàn hảo không thể bắt bẻ.

Vô luận nước hay vẫn là hương thương trong không khí, Tề Tư Mục đều thập phần vừa lòng.

Mỗi một tác da thịt của ả đều nhận được lễ rửa tội của hai người bọn họ, xúc cảm từ ngón tay truyền lại thông qua da thịt thẳng nhập đến thần kinh của ả, nước nâng đỡ cơ thể làm cho ả càng thêm hưng phấn.

Một người đàn ông, giúp ả mát xa đầu, mỗi một cái huyết vị cũng không buông tha, thủ pháp quả là đã được huấn luyện tinh thông.

Một người khác bắt đầu mát xa từ dưới chân của ả, cũng tìm đúng những huyết vị mà kích thích ả, nhẹ nhàng xoa nắn.

Tề Tư Mục nằm ở trong bồn tắm, hưởng thụ những kích thích từ ngón tay của bọn họ mang lại. . . .

Lâu sau, bọn họ dùng mảnh vải lụa màu trắng bọc thân thể ả lại, đem ả đặt ở trên giường, cái giường kia cũng đủ chứa đựng được 8 người, bề rộng chiếm tới 1/3 diện tích căn phòng.

Lúc này, lại một người đàn ông xa lạ khác mang theo vẻ tà mị mà đi đến, nhẹ nhàng mà đem mảnh vải tơ lụa trên người ả cởi ra, sau đó gờ tay với lấy một cái bình nhỏ, một giọt một giọt liên nhỏ trên cái lưng trắng nõn của ả, mang theo cảm giác mát.

Thân thể Tề Tư Mục hơi hơi run rẩy, đôi tay ảm áp gờ lên, từ cổ chậm rãi hướng lên trên, du ngoạn trên làn da của ả, chậm rãi đích thẩm thấu vào da của ả, Tề Tư Mục cũng phát ra thanh âm hưởng thụ.

Thân thể của ả càng thêm thả lỏng, nhận lễ rửa tội của bọn họ, ả biết bọn họ đang bôi tinh dầu lên người ả, ả càng chờ mong chuyện sẽ phát sinh tiếp theo, nhất định sẽ đem lại cho ả kinh hi lớn.

Ngón tay kết hợp tinh dầu, lướt qua da thịt của ả, mỗi một tác đều trở vô cùng hưng phấn cùng mẫn cảm. Mà thân thể của ả, trời sinh chính là mẫn cảm lại thích hưởng thụ, mỗi một tác thân thể đều mở ra, theo đuổi xúc cảm của ả.

Tề Tư Mục chìm vào hưởng thụ, hoàn toàn đã quên khả năng suy nghĩ, Tống Hồng bảo ả tới nơi này, là giúp ả thư thái hay là có âm mưu nào khác?

Thân thể thích hưởng thụ của ả, đương nhiên sẽ theo đuổi loại cảm giác sung sướng này.

Ứng hồng trên mặt Tề Tư Mục không có rút đi, ngược lại càng thêm đỏ bừng, trong mắt có chút hờn giận, người đàn ông thứ ba đi đến bên thân thể của ả, quỳ xuống, gần sát đầu của ả.

Tay hắn ta đặt lên mặt của ả, cánh môi duyên dáng nhẹ nhàng mà hôn hít, mang theo hương vị thơm mát.

Miệng Tề Tư Mục bản năng mở ra, một cổ chất lỏng ảm áp từ miệng của hắn từ từ tuôn vào trong cơ thể ả, ả đột nhiên mở mắt ra.

Nhưng hắn ta không cho phép ả chần chừ, gắng sức mà cạy miệng ả ra, ra sức mà chà đạp.

.....

Một gã khác trực tiếp tiến vào cơ thể của ả, khiến cho cơ thể ả phút chốc trở lên căng cứng. . . .

"A."

"Ân."

Thanh âm hưởng thụ mà dâm dục của cả đàn ông và đàn bà vang lên tràn ngập căn phòng

Người tới nơi này, đại đa số là các vị phu nhân giàu sang hoặc người có địa vị, bình thường không dám thả lỏng nếu không cũng là chịu áp lực quá lớn, tới nơi này ngược lại được thả lỏng, muốn vui tìm vui, muốn kích thích có kích thích

"Ân Tịch, vé máy bay đi Pháp đã chuẩn bị xong, dựa vào thời gian cậu nói mà mua rồi". Hạ Vũ đứng ở bên cạnh người Ân Tịch, nhìn về mặt có chút nuối tiếc của cô.

"Được, vừa nghĩ đến có thể gặp Tiểu Úc mình vui lắm". Điều này quả là thật, nhưng mà mất mát mơ hồ trong lòng cô cũng không có biểu hiện ra ngoài, thậm chí, cô không muốn đi tìm hiểu sự mất mát này là do đâu.

"Mọi chuyện ở công ty, mình đã thay cậu thu xếp tốt, cậu có thể yên tâm."

"Hạ Vũ, trừ bỏ cảm ơn cậu mình không biết có thể nói gì nữa". Ân Tịch nắm tay của cô, cảm kích nói.

"Cậu có thể tiếp tục sống, vui vẻ hạnh phúc, chính là lời cảm ơn tốt nhất đối với mình". Cô lộ ra một cái lúm đồng tiền mê người.

"Mình đây đi về trước, ngày mai chúng ta trực tiếp gặp ở sân bay, đừng tới đón mình". Ân Tịch dặn, hiện tại phòng trọ của cô vẫn bị người của Thân Tử Duệ theo dõi, mà cô đã nghĩ ra cách để ngày mai có thể dời tầm mắt của bọn họ.

"Được, vậy bây giờ mình đưa cậu trở về, cũng không còn sớm nữa rồi".

"Được!" Ân Tịch gật đầu đồng ý.

Trong gara ngầm, Hạ Vũ mở khóa xe xong mới kéo cửa xe ra.

"Hạ vũ. Làm sao vậy? Vì sao không đi vào a?" Ân Tịch đứng ở cửa xe vẫn không nhúc nhích nghi hoặc hỏi.

"Ân Tịch, chạy mau." Hạ Vũ đột nhiên kêu to

Ân Tịch phản ứng lại, bản năng lùi về phía sau định chạy đi, chính là lập tức, cô liền quay trở về, cô đi rồi Hạ Vũ làm sao bây giờ?

"Hứa tiểu thư, thế nào lại không chạy?" Một người đàn ông mặc Tây trang màu đen lên tiếng hỏi cô.

"Các người muốn làm gì?"

"Không làm gì cả, nếu không muốn bạn của cô chết dưới phát súng này, mau lên xe".

Ân Tịch cúi người xuống mới phát hiện ra một họng súng màu đen đang dí sát vào bụng của Hạ Vũ, ánh mắt Hạ Vũ hỏi cô: "Vì sao không chạy đi?"

"Mình sẽ không bỏ cậu ở lại". Ân Tịch cũng dùng ánh mắt đáp lại cô. Ở trong lòng Ân Tịch, Hạ Vũ như là người thân ruột thịt của mình.

"Đi, tôi và các người lên xe, nhưng các người phải thả cô ấy ra". Ân Tịch nói với mấy người đàn ông.

"Hiện tại, không phải lúc cô mặc cả với tôi, nếu không lên, tôi sẽ chặt đứt chân của cô ta". Thanh âm ác độc của hắn lại vang lên.

"Đừng. . . tôi lập tức lên xe".

Ân Tịch không dám lơ là dù chỉ một chút, cúi người đi vào trong xe, vừa vào xong đã bị một họng súng dí thẳng vào đầu.

"Hai người các người tốt nhất ngoan ngoãn đi, nếu không trong các người sẽ có người phải chết".

Khi cô vừa ngồi vào xe xong, Hạ Vũ đã bị người đàn ông kia dùng dây thường trói lại, cô ngồi ở ghế phụ, cũng bị đánh ngất xỉu.

Rất nhanh, xe khởi động, cũng nhanh chóng rời khỏi gara ngầm. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 130: Thất bại

Một đêm kia ở Hải Tuyền câu lạc bộ, Tề Tư Mục bị người đàn ông tra tấn đến ngất đi, sau đó tỉnh lại khóe miệng mang theo mỉm cười. Ở buổi sáng hôm sau, sau khi ánh mặt trời xuất hiện, ả nặng nề mà ngủ, mà trong mơ vẫn là mơ thấy pha tình cảm mãnh liệt kia, thể giới bên ngoài đã xảy ra biến hóa gì, ả hoàn toàn không biết.

Tất cả các trang web giải trí đều có lượt truy cập điên cuồng, hôm nay có một đoạn video làm kinh động cả thế giới, video này quả là làm cho mọi người mở rộng tầm mắt, có thể nói là vụ scandal băng sex nóng nhất năm nay, băng sex của Tề Tư Mục đã phủ kín đầu đề các trang báo mạng.

Người xem sau khi xem xong, bình luận rôm rả:

"So với Nhật Bản sung mãnh hơn".

"Người đàn bà này quá điên cuồng đi! Một mình chơi ba thằng nha".

"Ồi dào, đúng là thiên kim tiểu thư nhà giàu có, so với kỹ nữ còn dâm dăng hơn, không xứng để chúng ta ca ngợi ả, tẩy chay ả".

"Ai nha, thật là nhục nhã, cho tới bây giờ cũng chưa thấy kẻ nào dâm dăng không có chừng mực như thế . . ."

"Con đàn bà này, đúng là tiện nhân, chơi ba thằng, mà bộ ngực kia vẫn phấn hồng nha . . ."

"Wase, loại tư thế này cũng dùng tới sao".

"Trời đất ơi @@ trời đất ơi! ! Cư nhiên next đi, next đi. con đàn bà này cũng hưởng thụ ác liệt thật".

Vô số bình luận, oanh tạc nghiền cả mạng, điện thoại gọi tới công ty giải trí Thịnh Thiên, vô số lời chửi rủa, công ty giải trí Thịnh Thiên đứng đầu về mảng băng sex.

Trợ lý của Tề Tư Mục, nhìn thấy video, vội vã gọi điện cho Tề Tư Mục, vẫn là tình trạng tắt máy.

Tổng Hồng nhìn hết thấy, trong lòng cười nở hoa, đắc tội bà ta, để xem biến thành thảm hại thế nào.

Công ty giải trí Thịnh Thiên lấy thái độ thành khẩn đăng một thông báo, mà tất cả băng video đều yêu cầu ngừng truyền bá.

Thời điểm Tề Tư Mục phát hiện hết thấy, đã là buổi tối ngày hôm đó, cũng là ngày mà Hạ Vũ cùng Ân Tịch bị bắt trời đi.

Ngay sau khi biết mọi chuyện, phản ứng đầu tiên của ả là vọt vào văn phòng của Tổng Hồng, mà mụ ta lại đang ra về nhón nhơ mà đợi ả đến để hỏi tội.

"Tổng Hồng, con mụ hèn hạ này, vì sao lại phải làm như thế? Tề Tư Mục vừa nói xong, nhảy tới chỗ ngồi của bà ta, muốn giật tóc bà ta. . ."

"Con ranh dâm dăng này, thả ra". Tổng Hồng hiển nhiên không có phòng bị, cũng không có nghĩ đến thiên kim nhà giàu lại có hành vi du côn như vậy.

Tề Tư Mục tức đỏ mắt, Tổng Hồng bị ả ta giật tóc đầu rồi bù lên, cũng vội vàng nắm lấy tóc sợ ả giật rụng hết . . .

"Buông bà ra? Tổng Hồng, con mẹ nó, mụ dám làm ra chuyện này, tao sẽ cho mày biết kết cục động vào bà mày. Tao tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày, tuyệt đối sẽ không. . ." ả ta tựa như bị điên mà gào thét, mỗi một câu đều nghiêng răng nghiêng lợi.

"Con bị thần kinh này, chính mày dâm dăng còn kêu ai, tất cả do mày tự tìm, đều là mày tự chuốc lấy". Tổng Hồng tuy là miệng nói, nhưng đầu vẫn phải chịu con đau mãnh liệt, mỗi một cái cúi đầu trực tiếp húc thẳng vào ngực Tề Tư Mục. . .

Tề Tư Mục túm tóc của mụ ta, trước sau cũng không buông.

Tay Tổng Hồng cũng bắt đầu phản công, không ngừng tăng lực . . . cũng kéo lấy tóc của ả, không chút lưu tình mà dùng sức, khiến cho Tề Tư Mục lại càng thêm tức giận chửi bới. . .

Hai người đàn bà, tựa như chó điên mà cắn xé, giật tóc đối phương, thẳng đến khi cả hai không thể chịu thêm chút đau đớn nào nữa.

"Mụ buông ra, mụ già kia". Tề Tư Mục kêu to.

"Mày buông ra trước". Tổng Hồng không ngu gì mà tin tưởng ả buông tay trước.

Tề Tư Mục thấy bà ta không buông, chỉ có thể lùi bước nói "Chúng ta cùng nhau buông, tôi đếm từ 1 đến 3".

"Được!"

Cả hai đều đã mệt gần chết, có đánh tiếp cũng không có ý nghĩa gì, sau khi cùng nhau nhất trí, cùng nhau buông tay ra.

Sau khi buông tay ra, cả hai đồng thời đều ngã ngổ trên mặt đất, tóc tai bù xù không chịu nổi.

"Vì sao bà phải làm vậy với tôi?" Tề Tư Mục không cam lòng hỏi lý do.

"Không vì sao hết, tuy rằng cô được nuông chiều tác oai tác quái, nhưng mà chuyện này tự cô ngầm lại sẽ biết". Tổng Hồng dĩ nhiên cảm thấy không cần phải nói trắng ra.

"Nếu tôi sụp ngã, bà cũng không có kết quả tốt đâu". Sắc bén trong mắt ả không vì mệt mỏi mà giảm bớt.

"Chỉ cần cô có năng lực đó, tôi hoan nghênh cô bất cứ lúc nào đến báo kết quả". Tổng Hồng cũng không yếu thế. "Đối với vụ scandal của cô, công ty quyết định cho cô nghỉ dài hạn, hy vọng cô ở trong nhà, đừng có đi đâu, nếu không cô sẽ bị lũ chó săn nó đuổi mất mạng đó".

"Công ty quyết định cũng giấu tôi?" ả phẫn nộ cùng hoài nghi, theo bản năng đứng dậy.

Tổng Hồng cũng đứng lên, đi tới bên ghế cũng ấn một dãy số điện thoại.

Năm phút đồng hồ sau, Tề Tư Mục bị bảo tiêu của Tổng Hồng trực tiếp bắt đi ra ngoài, cũng mạnh mẽ bị cấm đoán dừng tất cả mọi hoạt động, tương đương với bị công ty giam lỏng.

Tề Tư Mục đem chính mình nhốt tại trong phòng, cẩn thận suy nghĩ hết thảy, Tổng Hồng khoa trương mà đối với ả như vậy, khẳng định là phụng theo ý tứ của cấp trên, bằng không bà ta sẽ không dám âm ngoan như thế, Tề Tư Mục ả cũng không phải dựa vào kẻ khác ra trận mà nổi tiếng, ả cũng không phải đứa ngốc.

"Thân Từ Kiều. Thân Từ Kiều."

Ả một lần lại một lần nhớ kỹ cái tên này, nếu không có hấn lên tiếng, công ty ai cũng không dám cười nhạo ả, trừ phi hấn muốn dồn ả đến tình trạng như thế này, nghĩ vậy hết thảy, lòng tơ của ả dựng thẳng lên.

Tề Tư Mục muốn đi hỏi rõ ràng, hết thảy thật sự đều là Thân Từ Kiều chỉ thị sao?

Thăng đến nơi thứ ba, Tề Tư Mục mới tìm được, hơn nữa là từ một người anh em huynh đệ của Thân Từ Kiều mà tìm ra được, bọn họ nhìn qua như là đang làm chuyện gì đó bất chính, nhưng ả là kẻ suy nghĩ nông cạn, giờ phút này chỉ thăm nghĩ giáp mặt hỏi rõ ràng Thân Từ Kiều.

Tề Tư Mục gọi vô số cuộc điện thoại, lại một lần một lần là tắt máy.

Ả cầm lấy một cây côn mà ả chuẩn bị, đối với một phiến môn dùng sức đích đánh thẳng cánh cửa đóng kín kia mà đánh, không ngừng truyền đến tiếng "Bang bang.".

Rốt cục, cửa mở ra, lộ ra khuôn mặt của Thân Từ Kiều, Tề Tư Mục mới ngừng hành động điên cuồng của ả.

"Tôi cảnh cáo cô, nếu cô còn dám khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi, cô sẽ chết thật sự thảm". Thân Từ Kiều âm lãnh nghiêm mặt cảnh cáo ả, con đàn bà này cư nhiên đã tìm đến đây.

"Được, tôi thật muốn biết, cái gì gọi là thảm. Con mẹ nó, anh làm tôi thành ra như vậy chẳng lẽ còn chưa là gì sao, anh trốn tránh tôi nghĩ là có thể trốn tránh được tất cả những chuyện anh đã là sao?" Tề Tư Mục trừng mắt, phẫn nộ mắng lại.

"Đây là cô xứng đáng, tôi nói rồi cô chỉ có thể nghe tôi, không thể vi phạm quy tắc của tôi, tôi đã không muốn cô, thì cô chẳng khác gì con chó mau cút đi, nếu tôi cao hứng muốn cô, cô phải giống con chó nhỏ ngoan ngoãn đi lại đây!" Hấn tiếp tục nghiêm mặt, không có một tia thương tiếc.

"Anh vì cái gì phải đối với tôi như vậy? Vì cái gì? Anh hại tôi như vậy anh có được cái gì chứ? Có chỗ nào tốt à?" Tề Tư Mục không muốn tin tưởng, dù nói như thế nào, ả từng là người đàn bà mà hấn sủng ái, cho dù từ bỏ cũng không đến mức làm cho ả phải thân bại danh liệt, nếu người nhà ả không chết, không bị tức chết cũng bệnh mà chết.

"Vì cái gì? Báo bối, tôi nói rồi không có vì cái gì, nếu nghe lời liền ngoan ngoãn đi, đừng để cho tôi phải xuống tay với cô lần nữa, bằng không cô chỉ có càng thêm oán hận tôi thôi". Hấn nâng cằm ả lên, trào phúng nói, "Màn tình cảm mãnh liệt của cô diễn không tới đâu, được ba tháng nó nhào nặn có phải rất thích không, nếu cô còn không thỏa mãn, cô có thể lựa chọn bốn bảy thậm chí là nhiều hơn!"

"Thằng khốn nạn!" Mọi tế bào trên toàn thân Tề Tư Mục đều dựng đứng đứng lên.

"Tôi có thể nói cho cô thêm một chuyện nữa". Thanh âm của hấn tràn ngập quý dị, hấn dán tại bên tai ả, lời nói nhỏ nhẹ, "Cái chết của chị gái Tề Tư Di của cô là do chính tôi ra tay, tôi tự mình dùng gổ đầu ép cô ta đến chết đó".

Tề Tư Mục đột nhiên nghe được tin tức như thế, mắt phẫn nộ trợn lên, đó là một loại khiếp sợ như thế nào, thậm chí, ả còn không có lấy lại tinh thần, thanh âm như ma quỷ của hấn hấn lại vang lên: "Thời điểm cô ta chết, chân còn đạp ba cái, ha ha."

Hắn nhìn thấy bộ dáng như bị người ta đánh hỏng của ả, lớn tiếng mà cười.

"Đồ ma quỷ, người là ma quỷ, người vì cái gì phải đối với chị của ta như vậy? Người không phải người, người đáng chết." Tề Tư Mục nói xong vung cây côn trên tay lên hướng hắn mà đánh.

Chính là rất nhanh, cây côn kia đã bị đoạt đi ném thật xa, truyền đến thanh âm vang dội.

"Bởi vì chị của cô không nghe lời, cô ta muốn kiểm soát tôi, nghĩ muốn kiểm soát người đàn bà của tôi, cuối cùng chỉ có một con đường, là con đường chết, cho nên, chạy nhanh chút đi, bằng không con đường của chị cô cũng chính là của cô". Thanh âm của hắn một mực âm lãnh. . .

Tề Tư Mục từ sắc mặt hắn, rốt cục hiểu được, bản thân mình chỉ là một con rối, hắn là tên biến thái!

Ả nhìn ánh mắt hắn, từng bước một lui ra phía sau, sau đó, ả nghe thấy phiến cửa sắt kia truyền đến tiếng vọng thật mạnh, va vào lòng ả, ả giống như kẻ vô mục đích mà bước đi.

Nguyên lai chị cũng không phải chết vì phát súng kia, mà là chết ở trên tay Thân Tử Kiều, cái tên đàn ông ma quỷ kia không chỉ đùa bỡn chị của ả mà còn đùa bỡn ả, thật đáng buồn chính là, hai chị em ả đều đã từng yêu hắn, nghĩ đến đây, hận thù của ả từ từ tích tụ lại, ả nhận ra, để đối phó với một người đàn ông như vậy, ả còn quá non.

Ở một góc chỗ khác, ả đột nhiên nhìn thấy A Khôn từ xa xa đã đi tới, bản năng, ả vọt đến một cái góc tối.

Khi bọn hắn đi qua ả, ả thấy Hạ Vũ cùng Hứa Ân Tịch bị trói đi vào, hơn nữa còn bị súng khống chế. Thấy một màn này, ả bật cười có chủ ý, cười ngày càng lớn.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Tôi với anh làm cuộc mua bán

Thân gia, nơi nơi tràn đều ngập hơi thở nguy hiểm, người thứ nhất bị nguy hiểm đó là cha của Thân Tử Duệ cùng Thân Tử Kiều.

Nguyên là thân thể ông ta không tốt, ngẫu hôm nay lại đột nhiên bị té trên đất, sau đó liền hôn mê bất tỉnh, Thân Tử Duệ bởi vì cha bị bệnh cũng chạy tới bệnh viện, cùng mẹ chờ tin tốt về cha. . .

Thân Tử Kiều, vẫn không có xuất hiện, gọi điện thoại cho hắn, trước sau vẫn là tắt máy. Hắn mơ hồ có cảm giác không tốt, lại cố tình tìm hiểu coi là gì, bởi vì Thân Tử Kiều quanh năm suốt tháng, thời gian ở biệt thự Thân gia cũng không có quá 3 giờ, đối với hắn mà nói, cha đột nhiên té xỉu, hắn cho dù biết cũng làm bộ như không biết.

Mà về phương diện khác, điều làm cho hắn có cảm giác xấu chính là, lần này cha té xỉu, rất có thể sẽ không khỏe lại được nữa, chẳng lẽ hắn đối với di sản của Thân gia không có chút lưu luyến sao?

Hạ vũ cùng Ân Tịch bị Thân Tử Kiều sai hạ nhân nhốt vào một gian phòng, gian phòng này cực kỳ đơn giản cái gì cũng không có, bốn bức tường, vài món đồ nhỏ, ngọn đèn hôn ám, khuôn mặt của ba tên mặc đồ đen lại càng âm trầm.

Ân Tịch nhìn không run rẩy trong lòng, gắt gao dựa vào Hạ Vũ.

"Tiểu Lí, mở trói cho hai vị tiểu thư này". A Khôn mệnh lệnh, chỉ thấy Tiểu Lí đi lên phía trước, ba phát vung tay đã cởi dây trói ra cho hai người.

Tay chân được buông lỏng, Ân Tịch cùng Hạ Vũ vội vàng ôm lấy nhau.

"Hứa tiểu thư, chúng ta đã lâu không gặp". A Khôn cười xấu xa suy nghĩ.

"Lần này các người lại muốn làm gì?" Ân Tịch cảnh giác hỏi.

"Chính là mời cô lại đây một chút, làm cho cô bị sợ hãi rồi". Hắn tháo mũ xuống, nhẹ nhàng mà vận vẹo thắt lưng, mang theo ý cười không tốt.

Ân Tịch nhìn thấy biểu hiện của hắn, càng thêm bất an, tay càng thêm nắm chặt bàn tay Hạ Vũ, Hạ Vũ nhìn thấy ba người đàn ông trước mắt, lại nhìn vẻ sợ hãi của Ân Tịch với A Khôn, chuyện kể tiếp khẳng định sẽ không tốt gì, nhưng cô đường đường xuất thân từ gia tộc xã hội đen, đối mặt cảnh tượng như vậy, so với Ân Tịch vẫn trấn định hơn. . .

"Hai vị có khát hay không?" A Khôn nói một câu chả có liên quan gì đến mọi chuyện.

"Không khát". Hai người giờ phút này đồng thời đáp trả.

A Khôn nháy mắt với Tiểu Lí, hần bước đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại có bốn người, hai nam hai nữ.

"A Khôn, đến tốt cùng ngươi muốn làm gì? Ta trước cảnh cáo ngươi, ông chủ các các người muốn tìm ta, lập tức thả Hạ Vũ, người bắt cô ấy, người Hạ gia sẽ không bỏ qua các ngươi đâu". Ân Tịch bình tĩnh nói với A Khôn, ở trong lòng cô, Hạ Vũ là điều cô lưu tâm nhất.

Nhất cử lưỡng tiện. Đồng thời, cô cũng có chút tin tưởng, Thân Từ Kiều dù có tác quái thế nào, cũng sẽ không dám không để mặt mũi cho Hạ gia, vô luận là bạch đạo vẫn là hắc đạo, nhìn thấy người Hạ gia, ai cũng phải nể ba phần.

"Hạ gia tam tiểu thư, xem ra phải ủy khuất cô rồi. Bất quá chúng tôi sẽ không thương tổn cô, nhưng là hiện tại cũng không có thể thả cô đi, bởi vì cô đi rồi, tin tức về vị Hứa tiểu thư này cũng sẽ bị lộ". Đêm nay tâm tình của A Khôn tựa hồ tốt lắm, nói chuyện không tức không giận.

"Các người làm như vậy là phạm pháp, nếu không muốn tôi khởi tố các người, hiện tại thả chúng tôi ra". Ân Tịch tựa hồ muốn nói một số lời nói mà ngay cả bản thân mình cũng không chút tin tưởng.

"Ha ha. Tôi chỉ có thể nói đã lâu không gặp, Hứa tiểu thư càng ngày càng đáng yêu".

Phạm pháp? Thân Từ Kiều giết người đủ để cho hần chết một nghìn lần một vạn lần, hần có cái gì pháp luật mà không dám phạm?

"Các người rốt cuộc muốn làm?" Hạ Vũ mở miệng nói.

"Càng nhìn hai vị tiểu thư càng thấy đẹp, một tựa như đóa hoa trời ban, một lại đẹp đến kẻ khác phải ghen tị". Hần đáng khinh vuốt ve cằm, đối với câu hỏi của bọn họ, hần làm bộ như không nghe thấy.

Ân Tịch cùng Hạ Vũ nhìn nhau, lại nhìn thấy người đàn ông vẫn cảm sủng bên cạnh, hai người muốn chạy thoát khỏi gian phòng này, quá khó khăn. Bọn họ mất tích, sẽ khiến cho Trần Hãn, Hạ Thiên Triệu cùng Thân Từ Duệ một trong số đó để ý tới, nhưng mà bọn họ có thể tới nơi này không?

Hiện tại, điều hai người có thể làm chính là kéo dài thời gian.

Ý tưởng này vừa mới sinh ra, cửa phòng bị mở ra, đi vào tới là Tiểu Lí vừa mới đi ra, mà phía sau hần còn lộ ra một khuôn mặt của người đàn ông khác, cả người đều lộ vẻ ngoan độc cùng nguy hiểm.

Thân Từ Kiều vừa lòng nhìn Hứa Ân Tịch cùng Hạ Vũ.

Lâu như vậy không thấy, Hứa Ân Tịch tuy rằng gầy hơn, lại càng nhiều khiến cho đàn ông phải đau lòng, vẻ đẹp của cô làm cho Thân Từ Kiều không thể kháng cự, hận không thể lập tức ôm lấy cô, ném tới trên giường, đem cô hung hăng mà khám vào thân thể của mình, làm cho cô phải giống những người đàn bà khác, yêu thân thể hần đến yêu hần.

Càng là muốn giữ lấy, hần liền càng muốn đạt được lòng của cô, lại muốn cô chủ động trả giá hết thảy.

Lại nhìn Hạ Vũ bên cạnh, như trước là mái tóc ngắn khiêu gợi, khuôn mặt xinh đẹp trắng nõn, ánh mắt hần liếc đến bộ ngực của cô, chỉ thấy cao ngất sần chắc, hần tham lam nuốt một ngụm nước miếng.

"Thân lão đại, chúng tôi đi đón Hứa tiểu thư cùng lúc có cả Hạ tiểu thư ở chung một chỗ, về phần Hạ tiểu thư như thế nào, nghe theo ngài an bài". A Khôn đi lên trước đối với Thân Từ Kiều nói nhỏ.

Nhiệm vụ hàng đầu của bọn họ không phải là đưa Hạ Vũ tới nơi đây, nhưng là các cô ở cùng một chỗ, nếu để cho Hạ Vũ chạy trốn, thực dễ dàng sẽ làm cho bọn Thân Từ Duệ biết tin tức của Hứa Ân Tịch. Như vậy công sức của bọn họ chẳng phải là làm không công sao?

"Lần này các cậu làm tốt lắm!" Thân Từ Kiều neho mắt lại một chút, không tiếc lời mà khen thưởng cho A Khôn.

A Khôn liếc về phía hần, trong mắt ánh lên vẻ tham lam không đáy, đã biết ý đồ của Thân lão đại. Xem ra Hạ Vũ cũng khó trốn một kiếp này. Hay là nguyên bản Thân Từ Kiều đã dự liệu trước toàn bộ ngay từ đầu chứ?

"Thân Từ Kiều, người anh muốn tìm là tôi. Hạ Vũ với anh không có liên quan gì, hơn nữa cô ấy là người Hạ gia, cho nên xin anh thả cô ấy ra". Ân Tịch đi tới trước một bước, lớn tiếng mà nói lên ý định của mình. Cô không muốn bởi vì chính mình mà Hạ Vũ lại bị liên lụy. Cô nợ Hạ Vũ vốn đã là nhiều lắm.

"Hứa tiểu thư, em gấp cái gì". Tay hần không nhịn được nắm lấy cằm nhỏ của cô, bộ dạng quật cường thật sự là làm cho người ta muốn cắn một ngụm.

Ân Tịch gắng sức thoát khỏi bàn tay hần đang nắm lấy cằm của cô, giận giữ mà trừng mắt liếc hần.

"Buổi tối hôm nay thứ mà tôi có chính là thời gian để dạy bảo các cô!" Trong lời nói của hần mang theo vẻ khinh thường.

"Thân Từ Kiều, người tốt nhất thả chúng ta ra, người là người thông minh, Hạ gia và Thân Từ Duệ cũng không phải là dễ chọc đâu. Đắc tội với hai nhà người cho là người còn có thể an ổn sao?" Hạ Vũ nói.

"Thân Từ Kiều tôi thật đúng là phải cảm tạ Hạ tiểu thư đã phân tích. Đúng vậy, tôi phải sợ ah? Một bên là hắc bang thế gia, bên kia là tập đoàn tài chính gia đình, tôi phải đắc tội với hai nhà này, nên làm cái gì bây giờ đây?" Hấn làm ra một vẻ mặt rất sợ hãi, giơ hai tay, biểu tình quái dị.

"Ta là nói sự thật, người đừng nghĩ rằng việc không đáng lo". Hạ Vũ lúc này cũng chỉ có thể lấy điều này để trấn áp hấn.

Thực ra trong lòng cô hết sức rõ ràng, mối quan hệ giữa Hạ Thiên Triệu và Thân Từ Duệ với hấn đã sớm không còn là bí mật. Hấn dám bắt cóc hai cô, cũng đủ chứng minh hấn không sợ đối đầu cùng bọn họ, cho dù sợ cũng phải đánh cuộc thắng thua một phen.

"Tôi đặc biệt chờ mong đại ca Hạ Thiên Triệu của cô động thủ, tôi càng chờ mong cùng đại ca tôi, Thân Từ Duệ tiên sinh đối đầu, làm sao bây giờ?" Hấn lộ vẻ biểu tình hoàn toàn không quan tâm.

"Thân Từ Kiều, anh rốt cuộc muốn làm gì? Dem mục đích của anh nói thẳng ra đi". Ân Tịch kéo Hạ Vũ ra phía sau chính mình. Kế tiếp, bất luận sẽ phát sinh chuyện gì, cô phải bảo vệ tốt cho Hạ Vũ.

Thấy hành động của Ân Tịch, Hạ Vũ trong ngực trào dâng một dòng nước ấm.

"Em nói xem tôi muốn làm cái gì? Tôi muốn là em giả cho tôi, em không giả, em phải làm đàn bà của tôi, em không muốn làm, vậy hiện tại tôi trước hết để em làm đàn bà của tôi, sau đó tái giá lấy tôi, thế nào?" Tay hấn vuốt ve ở hai má của cô.

"Chỉ cần anh thả Hạ Vũ, tôi cái gì cũng đáp ứng anh, làm đàn bà của anh, sau làm vợ của anh!" Ân Tịch không hề do dự đáp ứng điều kiện của hấn.

"Dễ dàng như vậy sao? Con cừu nhỏ, tôi cũng thích". Nói xong, ở trên cánh môi của cô hấn nhẹ nhàng miết một cái.

"Ân Tịch, cậu điên rồi hay sao? Cậu dùng hạnh phúc của mình đi đánh cược với loại đàn ông không có phẩm hạnh này, cho dù cậu đáp ứng giả cho hấn, hấn cũng sẽ không thả mình đi đâu". Hạ Vũ vừa tức vừa cấp bách mà nói.

"Không hổ là người nhà của Hạ gia, thật sự là thông minh, mỗi câu nói đều đúng". Thân Từ Kiều vỗ tay tán thưởng, quan hệ chị em không có huyết thống này, thật sự làm cho hấn rất cảm động.

Buông tha cho một trong hai người Hứa Ân Tịch và Hạ Vũ, Thân Từ Kiều hấn cũng không muốn. Hai cô là lá bài quan trọng trong tay hấn, một người không chế Hạ gia, một người không chế Thân Từ Duệ.

Mà quan trọng hơn là, hai cô gái này, đều là người hấn muốn có. Thời điểm hấn không muốn chơi nữa, hấn mới có thể quyết định thả người, hừ!

"Người thật sự là đồ tiểu nhân đê tiện." Hạ Vũ nhả một ngụm nước miếng, như vậy, ánh mắt Thân Từ Kiều sẽ từ trên người Ân Tịch dời đi.

Động tác của Hạ Vũ quả nhiên làm cho Thân Từ Kiều tức giận rồi, một bước tiến lên, hấn kéo mạnh vạt áo của cô, một tay dùng sức mà nắm chặt cằm của cô.

"Lại có thể chơi với tôi? Cô có biết kết cục là cái gì không?" ngữ khí của hấn lạnh lẽo thổi tới trên mặt cô, mang theo vẻ gian ác.

"Người cho dù giết ta, kết cục của người tới đây cũng sẽ không tốt đâu!" Hạ Vũ không có gì sợ hãi mà đáp trả lại. Sợ hãi cho tới bây giờ đã không là ý nghĩ trong đầu người nhà Hạ gia các cô.

"Quả nhiên đủ cay, tôi đây sẽ thành toàn cho cô!" Hấn nhìn thấy tia bất khuất trong mắt cô, Thân Từ Kiều càng thêm nổi lên hứng thú. Xoay người lại hấn lớn tiếng mà nói: "Tiểu Lí, mang lên!"

Lời nói của Thân Từ Kiều vừa mới dứt, Tiểu Lí bước đi lên, trên tay cầm một cái ống thủy tinh cỡ lớn nhỏ gì đó.

Cha của Thân Từ Duệ vẫn như trước nằm ở trên giường bệnh, ca phẫu thuật còn đang trong quá trình tiến hành.

Điện thoại của hấn thời khắc này vang lên, cư nhiên là hiển thị tên Tề Tư Mục, bản năng muốn ấn nút từ chối, nhưng nghĩ có thể có chuyện gì, hấn vẫn là nhận cuộc gọi.

"Từ Duệ". Thanh âm của ả có chút khàn khàn.

"Chuyện gì? Nói!" Thân Từ Duệ lạnh như băng nói với ả, ngữ điệu máy móc, không có chút thương tiếc gì.

"Nếu anh muốn biết Hứa Ân Tịch ở đâu, chúng ta có thể làm một cuộc mua bán".

"Cô nói lời này là có ý tứ gì?" Trong lòng Thân Từ Duệ bản năng lo lắng.

"Em ở khách sạn XX phòng 604, đi tới càng sớm càng tốt, không gặp không về nga". Nói xong, ả lập tức ngắt điện thoại.

Trên mặt lộ ra nụ cười âm hiểm.

"Thân Từ Kiều, mày đùa chị em chúng tao, tao nhất định sẽ tặng cho mày kết cục tốt, Tổng Hồng, mụ làm cho tôi thân bại danh liệt, tôi sẽ cũng không để

bà sống sung sướng, Hứa Ân Tịch, mày làm hại Tề gia chúng tao tan cửa nát nhà, mày cũng đừng mơ tưởng sống hạnh phúc".

Thân Từ Duệ tắt máy điện thoại, cùng mẹ dặn dò vài câu sau đó xoay người rời khỏi bệnh viện. Hiện tại, hắn có việc trọng yếu hơn cần hoàn thành.

Hắn tức giận truy hỏi bảo tiêu về chỗ ở hiện tại của Ân Tịch, các nơi báo cáo cho hắn cư nhiên tất cả đều là không biết, không biết, không biết. . . Điều do hắn lơ lửng, hắn hẳn là không nên cho cô rời khỏi biệt thự, càng là không nên cho phép cô có thể có không gian của chính mình.

Hắn lại điện thoại cho Hạ Thiên Triệu, đầu dây bên kia âm thanh nghe thực nặng nề, "Thiên Triệu, không thấy Ân Tịch, phiền cậu phái mấy anh em điều tra giúp tớ một chút".

"Vừa rồi Trần Hân cũng gọi điện thoại tới, nói Hạ Vũ vẫn không liên lạc được". Mới vừa ngắt điện thoại của Trần Hân, lại nhận được điện thoại của Thân Từ Duệ, "Xem ra Ân Tịch và Hạ Vũ là cùng lúc mất tích, người dám làm như vậy trừ bỏ Thân Từ Kiều không có người khác".

"Có tin tức gì điện thoại cho mình, giữ liên lạc nhé".

Khách sạn XX, phòng 604, Tề Tư Mục mặc y phục khêu gợi vẩy thắt ở eo đợi Thân Từ Duệ đến. Chuông cửa vang lên, ả xoay người mở ra cửa phòng, lộ ra bộ ngực tuyết trắng cao ngất đầy đà.

Thân Từ Duệ ngay cả liếc mắt nhìn một cái cũng không có, ngữ điệu lạnh lùng mà nói: "Cô nói Ân Tịch đang ở đâu?"

"Nếu làm cho tôi vừa ý, tôi sẽ nói cho anh biết cô ta đang ở đâu. Nếu làm cho tôi không vừa ý, chuyện kia e rằng". Nói xong, ả ta xoay người một cái đi vào trong phòng, ngồi ở trên sofa, một chân gác lên chân kia, vẩy siêu ngắn buộc ở eo của ả rủ xuống, để lộ quần trong màu đen như ẩn như hiện.

Giờ phút này, hắn chỉ có thể nghe lời ả ta, bảo hắn đóng cửa hắn phải đóng cửa, bảo hắn đứng ở trước mặt ả ta hắn chỉ có thể đứng ở trước mặt ả ta. Làm theo lời ả ta nói.

Ả giờ một chân, nhẹ nhàng mà chạm vào chân hắn, sau đó từ từ hướng lên trên, ánh mắt tràn ngập mỉa mai hoặc.

Tề Tư Mục sao lại không biết, Thân Từ Duệ có bao nhiêu lo lắng cho Hứa Ân Tịch, nhưng là ả chính là muốn Hứa Ân Tịch ở chỗ kia chịu khổ, ả chính là muốn cho Thân Từ Kiều làm nhục Hứa Ân Tịch, làm cho Hứa Ân Tịch cả đời đều có bóng ma, mà ả sẽ dùng hết tất cả biện pháp đeo bám Thân Từ Duệ.

Mặc dù là thuận lợi cho Thân Từ Kiều, nhưng có thể làm cho Hứa Ân Tịch đau khổ, ả nhẫn nhịn.

Chân của ả luồn vào bên trong quần tây của hắn, nhẹ nhàng mà chuyển động.

"Cô hẳn là nên đi đến Câu lạc bộ Hải Tuyền, chứ không phải nơi này". Hắn một chút cũng không vì sự khêu gợi và quyến rũ của ả mà lay động, bình tĩnh nói chuyện, đối với tất cả việc làm của ả, hắn trừ bỏ phản cảm chính là ghê tởm.

"Nếu anh làm cho tôi không vui một phút, tôi sẽ khiến cho Hứa Ân Tịch chịu đau khổ một phút". ả tuyệt không thấy hắn tức giận mà bất mãn, ngược lại thấy hưng phấn.

Thân Từ Duệ trào phúng nhìn ả ta, ả đây là muốn quyến rũ hắn, hắn khinh bỉ người đàn bà này hơn là cam tâm tình nguyện.

"Nói, cô rốt cuộc muốn như thế nào mới nói cho tôi biết?" sắc mặt nghiêm túc Thân Từ Duệ, hận không thể đem Tề Tư Mục xé thành tám khúc, lại không thể đối với cô ta có hành động gì.

"Từ Duệ, anh gấp cái gì, chúng ta lâu như vậy không gặp mặt, chẳng lẽ anh một chút cũng không nghĩ muốn sao? Em chính là mỗi ngày đều muốn, hàng đêm cũng muốn, nghĩ đến xương cốt em đều muốn". Hai bàn tay của ả vươn tới ôm lấy cổ của hắn, ngực no đủ gát gao mà dán lên người hắn.

Khi ả nhìn đến tám ngón tay của chính mình, đối với Hứa Ân Tịch hận trả thù càng tăng.

Thân Từ Duệ chính là cả người cứng ngắc, người đàn bà này khiến hắn tới nơi đây, thật sự chỉ vì lên giường, chuyện đơn giản như vậy? Hắn nghi hoặc tựa hồ muốn từ trong ánh mắt của ả ta tìm được một chút ý đồ này nọ, lại phát hiện phí công.

Ở trước mắt hắn, Tề Tư Mục trước kia chẳng qua là phô bày về quyến rũ của ả ta, hiện tại, cô ta dĩ nhiên đã hiểu được làm thế nào để khiến cho đàn ông động tình.

Tay của cả tuy rằng thiếu đi hai ngón, nhưng động tác lại tuyệt đối không chậm chút nào, cũng thay hắn cởi bỏ y phục trên người. . . .

Tay Tề Tư Mục vừa mới đụng chạm đến da thịt của hắn, Thân Từ Duệ gát gao bắt lấy tay ả, sau đó đem ả đẩy ra, rời khỏi cơ thể mình, trong ánh mắt không có một tia dục vọng.

"Như thế nào? Thân Từ Duệ trước kia luôn có ham muốn với đàn bà giờ đâu rồi, hiện tại lại cự tuyệt đàn bà? Hay là anh sắp muốn rồi?" Nói xong, ả che miệng nhẹ nhàng cười nhạt, như là một loại châm chọc.

Hắn chỉ là nhìn à, không có biểu tình gì.

Tề Tư Mục tựa hồ cũng không nghĩ muốn cứ như thế chấm dứt thời khắc hai người ở chung, nếu hắn không có phản ứng, thì à hoàn toàn có năng lực làm cho hắn có phản ứng, hắn không cho à động hắn, vậy à dùng cách khác để khơi mào dục vọng của hắn.

Tay à nhẹ nhàng vuốt tóc của chính mình, dọc theo mặt mình, nhẹ tay vuốt vuốt đi xuống. . .

Thắt lưng của à như một con măng xà nhẹ nhàng lắc lư, môi hơi hơi cong lên, tay kia gạt đai váy bên trái của mình xuống, đóa hoa anh đào như trái chín hiện ra trước mặt hắn.

Ánh mắt say mê của à khẽ khép hờ tay thì nhẹ nhàng mà vuốt ve ngực của chính mình, một con kia đưa lên miệng mình, nhẹ nhàng mà cắn, mút vào, phát ra thanh âm mờ ám

Thắt lưng Tề Tư Mục vắn vẹo không có ngừng lại, ngược lại đang từ từ tăng tốc.

Khi mà thân thể à bắt đầu lắc lư, một bên đai váy cũng trượt đi xuống, váy lụa trơn tuột không có gì bám giữ nhanh chóng trượt đến mắt cá chân của à, à nâng chân lên, nhẹ nhàng mà đá cái váy đi, từng bước một hướng tới phía Thân Tử Duệ. .

Đường cong là lướt lỏa lồ trước mắt hắn.

Tề Tư Mục sẽ không tin, à dùng động tác khiêu tình như vậy, ngực à cao ngất đầy đà như vậy, còn có động tác gợi tình như vậy. Hắn nhìn thấy tất cả mà không có phản ứng, thì hắn quả không phải là đàn ông.

Sự thật chứng minh, Thân Tử Duệ chỉ hơi hột nhìn à, nhìn à ra sức biểu diễn trước mặt mình, luận đáng người mà nói, quả thật so với diễn viên phim cấp ba vẫn tốt hơn một chút.

Tề Tư Mục như trước ra sức mà khiêu khích, tay à lại lần nữa vỗ về chính mình, bộ ngực mềm mại, nắm bắt điểm phấn hồng, phát ra thanh âm khiêu gợi.

Một đường thẳng tới nơi rậm rạp của à, mảnh đất thần bí trần trọc, thậm chí ngón tay à còn tiến nhập vào trong cơ thể mình, ánh mắt mê ly vẫn không quên nhìn về phía Thân Tử Duệ.

"Ân. A." thanh âm ám muội của à như là chảy xiết trong không khí, động tác trên tay cũng từ từ nhanh hơn.

Thân thể của à được tự bản thân mình an ủi chậm rãi có phản ứng, thậm chí bọn họ đều có thể nghe được tiếng vang ma sát giữa ngón tay và cơ thể à, có thể thấy được người đàn bà này có thể tự thỏa mãn dục vọng của bản thân đến đâu.

Ngay tại lúc à nghĩ đến Thân Tử Duệ đã không thể không chế được, hắn đứng lên, hướng phía à đi qua.

À theo bản năng vươn tay, túm lấy cà- vạt của hắn kéo về phía mình "Có phải muốn hay không ?"

"Đúng vậy".

"Tôi chỉ biết đàn ông các người đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới". À lôi kéo tay hắn phủ lên ngực của chính mình, thấp giọng nói: "Mau, yêu em."

Tề Tư Mục đã muốn bùng cháy, giờ phút này à cần đàn ông giúp à hạ hỏa.

"Làm cùng cô có thể, nói cho tôi biết Hứa Ân Tịch ở đâu?" Lời nói của hắn là lý trí như vậy đích, trong thanh âm của hắn không có lấy một tia nặng nề.

Tề Tư Mục nghe được lý trí bỗng hồi phục, à tức thì tỉnh táo một nửa.

"Làm cùng tôi, tôi liền nói cho anh biết Hứa Ân Tịch ở đâu?" sao mà à lại không biết tính toán trong lòng hắn chứ?

"Đầu tiên, tôi phải khen cô, đáng người tốt lắm, làn da cũng rất mịn màng, thậm chí ngay cả thanh âm đều đạt tới tâm cỡ của nữ chính trong phim hạng ba, khả năng tự thỏa mãn lại còn hơn cả diễn viên cấp ba".

"Được thôi, tôi đây thật đúng là phải cảm ơn anh đã để mắt tôi như vậy". À không ngại hắn nhục mạ mình như thế, có thể bám trụ thời gian là được, huống chi hiện tại, à vẫn còn rất muốn. . .

"Nếu cô muốn có đàn ông đến làm tình với cô, đừng nói ba, 30 người tôi cũng có thể tìm được, nhưng là hiện tại, nếu cô không muốn tôi giết chết cô mà nói, nhanh nói ra địa chỉ".

"Đến đây, giết chết tôi đi. Ân. Tôi thật sự nghĩ muốn nha, giống trước kia anh đối với tôi như vậy.". À không khác gì một con kỹ nữ không biết xấu hổ mà vuốt ve chính mình, muốn dụ dỗ đàn ông muốn lên giường với à.

Thân Tử Duệ hiện lên cảm xúc phức tạp, hắn thực hận chính mình lúc trước đã xem à như một người con gái yếu đuối để mà yêu thương bảo vệ.

"Đừng giả bộ, cô nếu vẫn tiếp tục giả bộ tôi sẽ quay người bước đi, cô tìm tôi đến chính là muốn tôi nhìn cô biểu diễn mà thôi, tôi xem xong rồi, nếu

muốn cho tôi cùng cô, như vậy, mời đi đến Hải Tuyền câu lạc bộ." Thân Từ Duệ khinh miệt nhìn ả.

Xoay người hướng ngoài cửa đi đến, Tề Tư Mục thấy hấn xoay người, cắn chặt hàm răng, khi hấn đang sắp mở cửa ra, ả gọi hấn lại.

"Thân Từ Duệ, anh quay lại cho tôi!" thanh âm của Tề Tư Mục vang ở phía sau hấn.

Hấn như trước đẩy cửa ra, thậm chí không có quay đầu lại.

"Tôi nói cho anh biết Hứa Ân Tịch ở đâu!" ả lớn tiếng gào thét, nhặt bộ váy trên mặt đất mặc lại trên người mình, chờ Thân Từ D quay về, kế tiếp, ả phải trao đổi một cuộc mua bán với hấn, chỉ cần hấn đáp ứng điều kiện của ả, ả sẽ nói cho hấn nơi mà Hứa Ân Tịch đang ở.

Ở chỗ của Thân Từ Kiều

Một bàn tay Tiểu Lý mở ra một cái hộp kính gì đó, từ bên trong lấy ra một cái ống tiêm, kim tiêm sắc nhọn mà dài lộ ra trong không khí.

"Thân Từ Kiều, ngươi muốn làm gì?" Hạ Vũ nhìn thấy kim tiêm, bản năng thẩm đoán đó tuyệt đối không phải thứ tốt gì.

"Cô nói xem tôi muốn làm gì? Hạ gia các người không muốn làm cuộc giao dịch này, Thân Từ Kiều tôi lại muốn làm, đây vốn là chuyện nước giếng không phạm nước sông, chính là người Hạ gia các người, cố tình gây khó dễ cho tôi, nếu như không muốn cho tôi làm, tốt, tôi đây sẽ trả lại cho người Hạ gia các người, cho cô nếm thử, cái này có tư vị thế nào, ha ha." khuôn mặt âm lãnh của hấn trở lên méo mó.

"Ma túy." Hạ Vũ nhẹ nhàng mà phun ra hai chữ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm cái ống tiêm kia, lần đầu tiên, cô lộ ra sợ hãi, thứ này một khi bị dính vào coi như cả đời bị hủy.

"Thế nào? Cô cũng sẽ sợ hãi sao? Người Hạ gia không phải không biết sợ là gì sao?" Hấn vui sướng khi người ta gặp họa nhìn thấy biểu tình bị đánh quỵ ngã của cô, vui sướng thắng lợi đang dâng tràn trong lòng hấn.

Hạ Vũ bản năng lui về phía sau, Thân Từ Kiều dùng sức một cái đã bắt được tay trái của cô, mà tay kia của Hạ Vũ thì đã bị A Khôn bắt lấy, thân thể của cô giờ phút này hoàn toàn không thể nhúc nhích, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Lý cầm bơm tiêm khổng lồ càng lúc càng tiến gần cánh tay của cô.

"Thân Từ Kiều, tên tán tận lương tâm, nhất định sẽ bị báo ứng". Hạ Vũ cắn răng, âm độc nguyên rủa hấn, mặc kệ có lợi gì hay không, cô muốn cho những người đàn ông này nhớ rõ, cô nguyên rủa hấn, nguyên rủa cả đời.

"Báo ứng của tôi chính là chờ nhìn bộ dáng cô bị thuốc phiện tra tấn đó, khóc cầu tôi cho cô cái gì đó, ha ha ha ha." Nghĩ đến người Hạ gia cũng sẽ có ngày nào đó, hấn nhin không được muốn điên cuồng cười lớn lên, lớn tiếng mà phát tiết hưng phấn cùng chờ mong của hấn.

Mà mọi người, giờ phút này đều xem nhẹ vị trí của Ân Tịch, cô đứng ở bên tay trái của Hạ Vũ, hơi hơi lui ra phía sau, hành động này của cô lại khiến mọi người nghĩ rằng khi cô nghe được hai chữ thuốc phiện thì quá sợ hãi mà lạng lẽ lui sang một bên.

Ân Tịch nếu muốn đoạt được cái ống tiêm kia và phá hư nó là chuyện tuyệt đối không có khả năng, điều cô có thể làm chỉ có thể là. . .

Cô gắt gao cắn môi mình, nói với chính mình, hết thấy đều xứng đáng, cô phải làm như vậy.

Ống tiêm trên tay Tiểu Lý nâng lên một chút, dùng sức hướng tới cánh tay của Hạ Vũ mà đâm

"Không."

"Không." Cơ hồ là cùng một lúc, Hạ Vũ cùng Ân Tịch đều hét lên hai tiếng này.

Ống tiêm đâm xuống, đâm vào mạch máu trên cánh tay của một cô gái, chính là cánh tay kia không phải của Hạ Vũ, mà là Ân Tịch, Ân Tịch ở nháy mắt khi mà Tiểu Lý kia, cô rất nhanh đem cánh tay của chính mình nhào qua, chặn lại cánh tay của Hạ Vũ.

Tiểu Lý ấn tay xuống nhất thời cũng không thu lại được, chất lỏng trong ống tiêm đang từ từ chảy vào trong mạch máu của Ân Tịch, truyền vào mỗi một tế bào trong cơ thể cô.

"Thân lão Đại, làm sao bây giờ?" Tiểu Lý đứng lúc đó dừng tay, nhưng là toàn bộ chất lỏng đã chảy hết vào trong mạch máu của Ân Tịch.

"Đừng có ngừng, bơm hết toàn bộ vào". Hấn âm lãnh, giận dữ nhìn Hứa Ân Tịch, quả nhiên là chị em tốt, có một tia đau đớn xẹt qua, hấn nguyên bản nghĩ là cô sợ, nhưng không có nghĩ đến cô sẽ lựa chọn hy sinh chính mình, không thể nghĩ ngờ gì điều này để làm cho Thân Từ Kiều vài phần nể phục.

"Buông! Các người là đàn hổ đàn, vương bát đần!" Hạ Vũ chảy nước mắt lớn tiếng mắng, thân thể của cô bị A Khôn gắt gao giữ chặt.

"Ân Tịch, con mẹ nó, vì sao cậu lại phải làm như vậy, sao lại ngốc như vậy, ai cho phép cậu làm như vậy hả, cậu dựa vào cái gì." Đây là lần đầu tiên Hạ Vũ bật thốt lên những lời thô tục, cô không thể khống chế được cảm xúc trong lòng, cô không cần Ân Tịch vì cô mà phải hi sinh như vậy

Cô tức Ân Tịch, cô sao có thể như vậy? Cô ấy vì cô mà chịu đựng tất cả, Hạ Vũ cô cả đời này đều không thể báo đáp, thống khổ sau này cô ấy phải

chịu thế nào đây, Ân Tịch mình nên làm cái gì bây giờ? Cô tình nguyện chính mình bị thống khổ cũng không muốn Ân Tịch phải chịu đựng. . .

Nước mắt của Hạ Vũ giống như bị đứt tuyến lệ mà tuôn ra, càng không thể ngừng lại.

Chính là cô lại cái gì cũng đều không làm được, chỉ có thể tro mắt mà nhìn chất lỏng trong ống tiêm cứ thế mà chảy vào trong cơ thể của Ân Tịch, lan tới tế bào toàn thân cô ấy. . . .

"Có chuyện gì nói mau." Thanh âm lạnh như băng mà kiên quyết của Thân Tử Duệ vang ở bên tai của Tề Tư Mục.

"Chỉ cần anh giúp tôi phá đổ Hải Tuyền câu lạc bộ, tôi nói cho anh Hứa Ân Tịch ở đâu, nếu không hiện tại anh có thể đi ra khỏi cánh cửa này, tôi tuyệt đối không ngăn cản anh". Tề Tư Mục tùy tay cầm lấy một điều thuốc ở bên cạnh, châm lửa, thản nhiên nhả khói.

Thân Tử Duệ bị đề nghị này của Tề Tư Mục làm cho có chút kinh ngạc.

"Hải Tuyền câu lạc bộ là của Tổng Hồng, nơi đó tập trung tất cả tài sản của bà ta, phá đổ Tổng Hồng đối với anh cũng có lợi ích, đừng quên bà ta chính là một trong những nanh vuốt của Thân Tử Kiều". Tề Tư Mục ả cũng không phải kẻ ngốc, Tổng Hồng có thể theo dõi tất cả thân phận của Hải Tuyền câu lạc bộ, điều này chứng minh bà ta có quyền giám thị tuyệt đối nó.

"Xem ra cô ở bên cạnh Tổng Hồng tốn không ít công phu".

"Tôi đáp ứng cô, hiện tại nói cho tôi biết Ân Tịch ở đâu?"

"Ký vào hợp đồng này!" Tề Tư Mục đưa ra một tập tài liệu cùng một cái bút.

Thân Tử Duệ đề nghị con giận, rất nhanh liếc thoáng qua tập tài liệu cùng Tề Tư Mục, không có do dự gì ký tên của chính mình xuống.

Nhìn thấy hấn ký tên, ả ta hôn nhẹ một cái ở trên chữ ký.

Tùy tay kéo ngăn kéo bên cạnh ra đưa cho hấn một tờ giấy, "Chạy nhanh đi, chậm một chút có thể đại mỹ nhân của anh sẽ phải chịu tội đó".

Ả nhìn bóng dáng rời đi của Thân Tử Duệ, nhẹ nhàng mà hút thuốc, khoe miệng nở ra nụ cười không có ý tốt.

Trong mắt Ân Tịch không có sợ hãi, nhìn thứ chất lỏng này tiến vào trong mạch máu của mình, rốt cục cô cũng an tâm, ít nhất cô không phải lo lắng Hạ Vũ sẽ bị thuốc phiện hại, chuyện này cũng coi như một chút hồi báo mà cô trả lại cho Hạ Vũ. . .

Thân thể Ân Tịch cũng chậm rãi đích ngồi xổm trên mặt đất, mỗi một tế bào trong cơ thể cô đều đã có thứ gì đó, thứ đó làm cho cô có chút khó hiểu cũng có chút lảng lảng. . . .

A Khôn bắt lấy tay Hạ Vũ cũng chậm chậm buông ra, Hạ Vũ một bước chạy đến bên người Ân Tịch, cùng cô ngồi xổm trên mặt đất.

"Cậu vì sao phải ngu như vậy? Cậu vì cái gì a, vì cái gì a. . . ." Cô khóc lớn lay lay thân thể Ân Tịch, nhẹ nhàng mà đánh lên người cô ấy, cô nhìn thấy ma túy chảy vào trong người Ân Tịch, cô lại vô lực, cô hận bản thân mình không thể chết đi.

"Đồ ngốc này, không tính gì, tin tưởng mình, mình không có việc gì đâu, sẽ không sao đâu!" lời nói của Ân Tịch không chỉ nói với Hạ Vũ mà cũng như nói cho chính mình nghe.

Kế tiếp, cô cần rất nhiều dũng khí để đối mặt hết thảy những gì sắp xảy ra, ma túy có tác dụng đáng sợ thế nào, trong lòng bọn cô đều biết, ma túy hại chết người như thế nào, không thể lường trước được.

Thân Tử Kiều nhìn thấy hai chị em nghĩa nặng tình thâm, nụ cười nghiền ngấm càng thêm kịch liệt.

"Tỷ tỷ thay muội muội cần bơm tiêm, hiện tại nên đến phiên muội muội thay tỷ tỷ làm chút việc nha". Con người âm lãnh bắn ra một cổ rét lạnh.

"Thân Tử Kiều, ngươi còn muốn làm gì?" Ân Tịch bản năng che chở Hạ Vũ.

"Nguyên bản là tôi muốn cho người nhà Hạ gia ném quả đấm do mình trồng ra, nhưng cô lại đỡ một tay, như vậy trái đũa của cô nên để người nhà Hạ gia bù lại đi". Nói xong, hấn liếc mắt nhìn A Khôn một cái. . .

A Khôn đi lên phía trước, lại tóm lấy người Hạ Vũ, Tiểu Lí cũng đi qua hiệp trợ A Khôn.

"Ngươi rút cuộc muốn làm gì, ngươi buông Hạ Vũ ra!" Ân Tịch đứng lên tóm lấy tay Hạ Vũ, lại bị Tiểu Lí một tay chặn đứng.

Hạ Vũ bị A Khôn mạnh mẽ mang đi rời khỏi căn phòng trống rỗng này.

Hạ Vũ cùng Ân Tịch lớn tiếng la lên của, một khi tách ra, thì bọn họ càng thêm không thể biết đối phương sẽ bị thương tổn gì.

"Đừng nóng vội a, tiểu mèo hoang!" thân thể cao lớn của Thân Tử Kiều ngăn trở Ân Tịch.

"Ngươi là tên ác ôn, ngươi là ma quỷ. Ngươi rốt cuộc muốn làm gì, tại sao ngươi cứ phải hăm dọa chúng ta thì mới thỏa mãn hả!" Ân Tịch lớn tiếng mà bất đắc dĩ gào thét, túm lấy quần áo của Thân Tử Kiều, hận không thể đâm một phát tên đàn ông đáng ghê tởm ma quỷ này.

"Tôi chỉ là mang muội muội của cô đi hưởng thụ một chút, cô không cần phải gấp gáp, tiểu mỹ nhân, đại gia tôi thích lúc sau vẫn có năng lực cho cô cũng thích một lần nữa".

"Không. Ngươi không thể như vậy."

"Hiện tại không phải lúc cô có thể mặc cả, chờ đến thời điểm độc nghị của cô phát tác, cô sẽ khóc cầu tôi cho cô, chỉ cần cô khóc cầu tôi cho cô, tôi nhất định sẽ cho cô".

Thân Tử Kiều lưu lại một tiếng cười lưu manh kéo dài mà rời gian phòng, khoảng không lưu lại chỉ một mình Ân Tịch bị nhốt trong phòng, vô luận cô có cố sức đập cửa thế nào cũng không thể thực hiện được.

Ân Tịch, giống như một cái xác không có linh hồn mà ngồi xồm trên mặt đất. .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 132: Ngược

Thân Tử Kiều hất tay một cái, thân thể Hạ Vũ bị nhào mạnh lên chiếc giường lớn kia.

Hạ Vũ xoay người một cái đứng lên, sau đó hướng ngoài cửa chạy tới, chính là còn không có bước được bao nhiêu, bả vai của cô đã bị tay Thân Tử Kiều hung hăng bắt lấy, móng tay dùng lực bấm vào da thịt của cô, đau đến mức cô chỉ có thể nuốt vào trong lòng.

"Muốn chạy, không đơn giản như vậy!"

Một cái vây lại, hần đem thân thể Hạ Vũ gắt gao mà ôm chặt vào trong ngực cả chính mình, một bàn tay dùng sức túm chặt lấy vòng eo của cô.

"Thân Tử Kiều, nếu ngươi dám có gì bất kính với ta, Hạ Vũ ta đời này cũng không bỏ qua ngươi, ngươi cũng đừng mơ tưởng thoát khỏi thế lực áp chế của Hạ gia đối với ngươi!"

Hạ Vũ trừng mắt căm tức, hung hăng lên tiếng.

"Uh, Baba của cô là một con báo già, anh trai cô là một con báo hung mãnh, mà cô." Hần nâng cằm của cô lên, lộ ra nụ cười ác độc cười: "Là con báo con".

Cô một ngụm cắn xuống, lại chỉ là khoảng không.

"Cô không cần như vậy, như vậy sẽ chỉ làm tôi càng thêm muốn cô thôi!"

Thanh âm của hần hùng hậu mà trầm thấp, đôi khi, bỏ đi tà ác, Thân Tử Kiều cùng Thân Tử Duệ đều mê người giống nhau, đều có ngoại hình tuấn đạt, gia thế hiển hách. Chính là hần, quá đủ âm hiểm, hơn nữa lại đi theo hướng cực đoan.

"Tôi thích nhất chính là hăng hái, có dã tính, cô cùng Hứa Ân Tịch giống nhau, đều đủ mãnh liệt, cũng đủ hấp dẫn tôi!" Ngón tay của hần dọc theo mặt cô đi xuống dưới.

"Buông ta ra, nếu không ngươi sẽ hối hận". Thanh âm của Hạ Vũ cơ hồ mang theo khẩn cầu.

"Cô nói xem, buông cô ra tôi được lợi gì?" .

"Ít nhất Hạ gia sẽ không làm khó ngươi?"

"Ha ha. Cô thật sự cho rằng tôi sợ Hạ gia sao? Cô thật sự nghĩ rằng tôi động vào cô mà chưa nghĩ đến hậu quả sao?" Đáy mắt hần mang theo ý cười nghiền ngẫm, một chút sợ hãi đều không có.

"Ngươi."

"Tôi nếu sợ Hạ gia, sẽ không bắt cô đến, mà tôi chạm vào cô một lần, hai lần thậm chí chơi đi chơi lại, Hạ gia các người cũng có thể làm gì tôi chứ? Hừ!"

"Người đừng đắc ý, đừng tưởng rằng chính mình có vài phần thế lực hắc đạo mà không để Hạ gia vào mắt, người chạm vào ta, kết cục tuyệt đối sẽ không tốt đẹp đâu". Cô không chịu đựng được sự khinh thường trong mắt hắn, cư nhiên không coi Hạ gia của cô ra gì.

"Tôi còn nói cho cô biết, tôi chạm vào cô chính là muốn nói cho con báo già và con báo hung mãnh kia biết, lão từ thích chơi thiên kim của Hạ gia, đùa chết mới thôi!" mắt hắn lộ ra vẻ hung ác.

"Có bản lĩnh người đi đùa giỡn tiểu thư con gái bà ba của Hạ gia đi, chơi chán rồi đến chơi ta, người phải động thiên kim của bà ba, bốn cô mới bội phục người, hừ!" Cô không chút khách khí đáp lại lời của hắn.

"Ha ha, kích tôi, phải không?"

"Ta không phải kích người, ta chỉ là muốn nói cho người, người nghĩ muốn làm cho con báo già của Hạ gia tức giận, người phải động đến Hạ Băng đưa con gái của bà ba mà ông ta vô cùng sủng ái, mà không phải Hạ Vũ ta, ngay cả mẹ cũng không còn, nếu người điều tra qua, người hẳn là biết ta ở Hạ gia không tính cái gì, người cho dù động vào ta thì cũng có được cái gì chứ? Có thể đã kích đến Hạ gia, người còn phải suy nghĩ lại đó".

Sự thật cũng là như thế, ở Hạ gia, trừ bỏ đại ca Hạ Thiên Triệu cùng bác gái quan tâm cô, người khác cho tới bây giờ cũng không hỏi cô một câu, cái người được gọi là cha của cô Hạ Trầm Băng, quan tâm đến một nhân vật cuối cùng của hắc đạo cũng không thêm để ý đến sống chết của cô, đơn giản vì cha cô cho tới bây giờ cũng chưa từng yêu mẹ cô.

Cô rất nhớ một khắc khi mà mẹ cô sắp ra đi kia, Hạ Trầm Băng đều không cho bà lấy một ánh mắt ôn nhu, nhắm mắt thản nhiên nói qua một câu: "Ngày cả một chút tài sản của ta có chia thì Hạ Vũ cũng sẽ không có lấy một phần".

Đó là một câu tàn nhẫn đến cỡ nào, mẹ cô trước khi chết nghe được một câu như thế, nhắm mắt mang theo ý cười, nụ cười kia chỉ có Hạ Vũ biết có bao nhiêu thể lương cùng bất đắc dĩ.

Khi bà vừa nhắm mắt, Hạ Trầm Băng liền buông lỏng tay. Từ khi một khắc kia bắt đầu, cô bắt đầu hận Hạ Trầm Băng, người đàn ông vô tình vô nghĩ kia, người đàn ông của mẹ nhưng lại không thương mẹ kia.

"Tiểu mỹ nhân, cảm thấy rất ủy khuất?" Hắn tựa hồ nhìn một ít chua xót trong lòng cô, lời nói mang theo đùa giỡn tham đòi.

"Ủy khuất? Từ bé đến giờ người tin sao? Ta cũng không tin". Về mặt cô tuyệt tình không chút ôn nhu, chỉ cần tưởng tượng đến cha mẹ của cô, lòng của cô chính là băng lãnh.

"Đừng tưởng rằng như vậy là tôi có thể buông tha cho cô".

"Ha ha. Người nghĩ rằng ta đang cầu xin người sao? Tuy rằng ta với người giống nhau đều khinh thường Hạ gia, nhưng chung quy ta vẫn là người nhà Hạ gia, chứ cầu xin người mơ tưởng nghe thấy đi".

"Đu ác cũng đủ tàn nhẫn." Ánh mắt hắn mê ly, nhìn dung nhan xinh đẹp cùng đáng người mê hoặc người khác của cô, dục hỏa hạ thân hắn lại bùng lên.

"Hừ, đu ác có ích lợi gì? Đu có tàn nhẫn lại có cái gì? Ta là con của bà hai, Thân Từ Kiều người, cũng giống thế chỉ là con của bà hai, người so với ta tốt hơn bao nhiêu chứ?" Hạ Vũ nhìn về phía hắn ánh mắt tràn đầy trào phúng.

"Cô. Tốt nhất chớ chọc tôi, nếu không."

Trong mắt hắn phun ra lửa giận, thân thể của hắn chính là điều cấm kỵ của Thân Từ Kiều hắn, nhiều năm như vậy, không ai dám làm trò trước mặt hắn nói hắn là con riêng, cô gái này một câu cư nhiên liền đánh vào điểm yếu của hắn.

Thân gia vẫn chỉ có một vị phu nhân, chính là Hạ Thuần mẹ của Thân Từ Duệ, cha của hắn và Thân Từ Duệ đối với lời nói của Hạ Thuần quả là như mệnh, cho nên cho dù Thân Mảo ở bên ngoài có đàn bà sinh con cũng không dám đưa về nhà.

Thẳng đến khi mẹ của Thân Từ Kiều chết ở cửa Thân gia, cầu Hạ Thuần cho hắn tiến vào cửa Thân gia, cha hắn mới dám nói với Hạ Thuần đưa con này là của ông ta.

Cũng từ thời điểm kia, hắn ghi nhớ hết thảy về Thân gia, hết thảy nơi này là mẹ hắn quân mình hầu hạ đưa hắn vào, thời khắc kia hắn thề sẽ đem hết thảy nơi này để tể mẹ hắn.

"Nếu không. Nếu không người có thể làm gì ta, cùng lắm thì người cưỡng gian ta, cùng lắm nữa thì sai một đồng đàn ông cưỡng gian ta!" Nhìn thấy thống khổ mơ hồ trong mắt hắn, cô không chút e dè tiếp tục kích thích hắn.

"Hạ Vũ, cô đừng tưởng rằng tôi không dám làm như vậy, cô thử khiêu khích kiên nhẫn của tôi một lần nữa mà xem". Đôi mắt hắn phun hỏa như muốn ăn sống nuốt tươi cô.

"Vậy người thử đi, sợ cái gì, Hạ Vũ ta có cái gì chưa thấy qua chứ, ta mười tuổi đã mất mẹ, mười một tuổi rời đi Hạ gia, ta mười hai tuổi đi Mỹ, ta mười sáu tuổi bị người da đen cưỡng gian, con mẹ nó ta chưa từng khóc, có bản lĩnh người thử đi, không phải là cưỡng gian sao? Có bản lĩnh người lên đi, lên đi, lên đi."

Hạ Vũ một phen đẩy hấn ra, mạnh mẽ kéo quần áo của chính mình, cô sẽ khiến cho hấn biết, đối với Hạ Vũ cô chuyện cường gian này cô không để vào mắt, có bản lĩnh đến đánh tan cô, đùa chết cô a.

Lúc này đây, đối đến Thân Từ Kiều kinh hãi, người đàn bà này biến hóa quá nhanh, quá kiên cường.

Hấn mở to mắt nhìn cô không có gì do dự mà cởi bỏ quần áo của chính mình, không chút nào thương tiếc đem nó cởi ra ném tới một bên.

Bộ ngực đầy đặn phơi ra trước mặt Thân Từ Kiều hấn, chính là giờ phút này, nhìn thấy đường cong của cô, dục hòa trong thân thể hấn ngược lại bị dập tắt, đây là vì cái gì?

"Mặt trên xem đủ chưa? Ta cho . . . ngươi xem phía dưới nữa, chờ ngươi xem vừa lòng thì thôi, OK?"

Nói xong, Hạ Vũ một phen lột ra quần soóc của mình, tất chân màu đen tề đại gọi cảm, cặp đùi thon dài trần ngập hấp dẫn.

Dáng người là lướt mị hoặc hiển lộ ở trước mặt hấn không bỏ sót chút nào. . .

Hấn hoàn toàn kinh sợ đối với Hạ Vũ như vậy, người phụ nữ này phải có bao nhiêu năng lực thừa nhận.

Cô lớn mật đem thân thể của chính mình toàn bộ phơi ra cho hấn xem, trong mắt không có biểu tình gì, đối với Thân Từ Kiều gào thét lớn.

"Ngươi ngây ngốc cái gì? Không phải muốn chơi ta sao? Không phải muốn trả thù Hạ gia sao? Không phải nghĩ muốn chứng minh chính mình không phải con riêng sao? Vậy ngươi liền tới đi, nhìn xem ngươi có bao nhiêu năng lực nào, nhìn xem ngươi chơi ta xong có thể chứng minh mình không phải con riêng không!"

Ở hai chữ con riêng, thanh âm cùng ngữ khí của cô đều rất nặng.

"Hạ Vũ, cô câm miệng cho tôi!"

"Thế nào? Ngươi sợ, Thân Từ Kiều ngươi cũng sẽ biết sợ sao? Vì cái gì muốn ta câm miệng? Đây đó đều là sự thật a, có cái gì không dám đối mặt chứ!" cô không chút nao núng mà ráo riết hỏi.

"Shit!"

"Ngươi muốn ta câm miệng, ta KHÔNG, Hạ Vũ ta trời sanh tính sẽ không phải là kẻ chấp nhận số phận, ngươi không phải chơi đùa N đàn bà rồi sao? Ngươi không phải tự nhận là lợi hại sao? Thời điểm ta bị người da đen cường gian có bao nhiêu thống khổ, đau như vậy mà nước mắt của ta cũng không rơi lấy một giọt, con mẹ nó ta cũng không tin thời điểm ngươi cường gian ta, ta sẽ khóc!"

Một màn chuyện cũ thống khổ kia giống như một mũi kiếm đâm vào lòng của cô, máu tươi đầm đìa, mà cô, đã sớm không biết rơi lệ là loại cảm giác gì, ẩn nhẫn cùng kiên cường đã là toàn bộ cuộc sống của cô.

Nhìn thấy vẻ mặt hấn đại ra, Hạ Vũ hướng về phía hấn lại một lần nữa dừ tợn gào thét: "Ngươi lại đây a, ngươi tới a, ngươi tới a, ngươi tới a."

"Cô là người điên, cô giống tôi đều là người điên!"

Rất cực, Thân Từ Kiều bị cô từng bước ép sát, nghiêng răng nghiêng lợi gào thét, hấn giờ phút này cho dù nhìn thấy một thân thể trần ngập hấp dẫn như thế, chính là hấn không có, thậm chí ngay cả làm cho mình nóng cháy lên cũng đều không có.

Bởi vì Hạ Vũ giờ phút này, ở trong mắt hấn không giống một người phụ nữ, mà giống ma quỷ như hấn, ma quỷ không biết sợ gì.

Ngay tại giờ phút này, ngoài cửa vang lên tiếng súng, Thân Từ Kiều giật mình cảm giác đã xảy ra chuyện . . .

Cửa phòng mãnh liệt vang lên, như vũ bão ập tới.

Thân Từ Kiều chạy đến cạnh cửa, từ màn ảnh nhìn, chỉ thấy Hạ Thiên Triệu cùng Trần Hấn mỗi người nắm một khẩu súng, mà đích sau bọn họ, tựa hồ là một đội ngũ dài, tiếng súng còn không ngừng truyền đến.

Lại liếc mắt một cái, hấn thấy huynh đệ của chính mình cư nhiên ngã xuống giữa vũng máu.

Cửa, như trước vang . Trần Hấn tức giận với cấp dưới, cầm súng không ngừng oanh tạc ổ khóa.

Thân Từ Kiều quay đầu lại nhìn liếc mắt một cái Hạ Vũ đang trần truồng, đầy người oán khí cùng tức giận nhắm phía cô.

"Ngươi không cần dùng loại ánh mắt này nhìn thấy, ngươi có thể cầm súng chĩa vào người của ta uy hiếp bọn họ, làm cho thân thể ta bị tất cả bọn đàn ông nhìn thấy, thế này cũng không có chuyện gì cả". Hạ Vũ như trước biểu tình lãnh đạm.

"Cô đừng đắc ý, tôi không hơn cô, cô đừng tưởng rằng tôi không dám làm gì với cô". Hấn một tay túm lấy tóc ngắn của cô, mắt sáng lóe lên như lang sói trong màn đêm.

"Không, ta tin tưởng người cái gì cũng đều dám làm, nhưng là ta cảm thấy hiện tại việc người phải làm chính là tìm cách mà chạy đi, thực rõ ràng người bên ngoài sắp ủa vào rồi, đến lúc đó người cho dù có dùng ta làm con tin cũng không chắc là có thể thoát ra ngoài đâu".

"Người mật báo?" Hắc Lắc Đầu, không có khả năng, cô gái này một mực bị hắc giám thị.

"Người cảm thấy ta có khả năng làm chuyện này sao? Ta đoán, cánh cửa này không đến 1 phút nữa sẽ bị phá ra, bởi vì ta nghe ra không phải là tiếng súng, mà là tiếng mở cửa chuyên nghiệp". Trong mắt cô bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng của hắc.

"Hạ Vũ, lần này tôi tạm tha cho cô, bất quá lần sau, cô cùng Hứa Ân Tịch cũng sẽ không có vận khí tốt như vậy đâu".

Nói xong, tay hắc đem cô hung hăng ném trên mặt đất, lấy ra một cuộn dây thừng rất nhanh đem cô trói lại.

Hai mắt Hạ Vũ đều ngưng trệ mà lạnh lùng nhìn từ một cái cửa bí mật nhảy xuống. Thân Tử Kiều thật sự con cáo già giáo hoạt.

Toàn thân cô lúc này lại mãnh liệt run rẩy, đại não kinh hoàng địa hiện lên một màn lại một màn, hình ảnh ngày đó kích thích thân thể làm cô càng thêm run rẩy, không ngừng run rẩy.

Cửa mở, thân thể của cô vẫn là không có khôi phục bình tĩnh, ánh mắt ngưng tụ ở một điểm, không thể di động, cả thần kinh của cô như là bị khống chế, không thể điều khiển chính mình.

"Hạ Vũ. Hạ Vũ." Thanh âm lo lắng của Trần Hân vang lên.

Hắn nhìn thấy thân thể cô bị cột ở một góc giường, thân thể cuộn lại, như là một con dê nhỏ đang sợ hãi, lạnh run.

Hắn giật lấy ra giường nhanh chóng cuộn lại thân thể Hạ Vũ, gắt gao ôm thân thể của cô, dán tại bên tai của cô "Đừng sợ, đừng sợ, anh đến đây, Trần Hân của em đến đây, chuyện gì cũng không xảy ra nữa."

"Đừng đụng vào tôi. Đừng đụng vào tôi." Hạ Vũ không phản kháng, chính là bản năng càng cuộn chặt thân thể hơn.

"Đừng sợ, Hạ Vũ, anh là Trần Hân a. Đừng làm anh sợ, đừng. anh không thể không có em, Hạ Vũ." Hai tay của hắn càng thêm dùng sức ôm cô, sợ buông lỏng tay, cô liền chạy mất khỏi tay anh.

Hạ Thiên Triệu nhìn thấy một màn này chỉ là lén lút thối lui sang một bên.

Thời điểm Thân Tử Duệ tìm được Ân Tịch, cô đã ngất đi, ngã vào một góc nhỏ, tóc che khuất nửa bên mặt của cô.

Thân Tử Duệ sợ hãi, tay run rẩy gạt tóc của cô ra, nhìn thấy khóe môi cô có một tia máu đang tứa ra, như là cô vừa trải qua một hồi thống khổ đấu tranh, sau đó hôn mê bất tỉnh.

"Ân Tịch, Ân Tịch." Mỗi một tiếng gọi cô, hắc đều cảm giác được lòng mình đang co thắt lại.

Hắn ôm lấy thân thể của cô, nhẹ như vậy, so với mấy ngày hôm trước lại gầy hơn. .

Thân Tử Duệ ôm cô mới vừa đi hai bước, dưới chân liền truyền đến một thanh âm thủy tinh bị dẫm nát, hắc cảnh giác nâng lên chân của chính, phát hiện một mảnh ống tiêm bị dẫm nát đang cắm vào đế giày của hắc.

Hắn còn đang định đem Ân Tịch buông xuống, muốn tìm hiểu coi đó là cái gì, đã bị Hạ Thiên Triệu gọi lại, "Tử Duệ, cậu đừng động!"

Hạ Thiên Triệu nhìn thấy một cái mũi tiêm dài nhỏ kia, lại nhìn thấy Ân Tịch đã ngất đi, trong lòng dĩ nhiên đoán ra đến bảy phần, đến gần bên người Tử Duệ, mạnh mẽ kéo tay Ân Tịch ra thấy không có gì khả nghi.

Khi hắc lật bàn tay còn lại ra, thấy một lỗ hồng nhỏ, còn đang động máu.

"Chẳng lẽ." đầu Thân Tử Duệ giống như bị điện giật, không dám tiếp tục nói nữa.

"Lũ súc sinh không có tính người này!" Hạ Thiên Triệu cúi đầu chửi một câu, nhưng cũng đủ để chứng minh phán đoán của Thân Tử Duệ, Ân Tịch bị đánh ma túy.

Hạ Thiên Triệu lần đầu tiên thấy ánh mắt kinh hoàng mà bất lực của Thân Tử Duệ, lại nhìn Ân Tịch hôn mê chưa tỉnh, còn nhớ đến một màn của em gái Hạ Vũ vừa rồi, nội tâm hắc bùng bùng dâng hỏa.

Thân Tử Duệ ôm Ân Tịch, rất nhanh chạy ra khỏi căn phòng, thoát khỏi tầm mắt của mọi người. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Anh sẽ luôn ở bên em

Ánh dương chiếu sáng khắp người Ân Tịch, tựa như rất ấm áp.

Cô hơi hơi hé mở đôi mắt, lại đối diện với một ánh mắt nhu tình mang theo chút lo âu, tay hắn thực lớn mà cũng rất ấm áp đặt trên vầng trán cô.

"Hạ sốt rồi!", giọng nói của hắn vẫn dễ nghe như vậy, Ân Tịch cảm thấy mình giống như đang đắm chìm trong một giấc mơ, ngọt ngào đến mức không muốn tỉnh lại.

Nhìn thấy vẻ mặt cô có chút ngây ngốc, ánh mắt hắn lại càng thêm dịu dàng, "Ân Tịch, anh sẽ luôn ở bên em, mãi mãi. . ."

Cô cảm giác như chính mình như đang nghe một câu chuyện cổ tích xưa, mà cô lại là nhân vật nữ chính trong câu chuyện này, cô tỉnh dậy nhìn thấy vị hoàng tử đầu tiên chính là Thân Tử Duệ.

"Sao tôi lại ở chỗ này? Hạ Vũ đâu?", khi cô đang nhớ lại hiện thực, tất cả bản khoản lại một lần nữa tuôn ra trong đầu của cô.

"Cô ấy không có việc gì, cô ấy đang ở cùng Trần Hân, em không cần lo lắng". Tay hắn gặt gao nắm lấy tay của cô, sợ rằng nếu hắn không cầm chắc, cô sẽ lén lút chạy đi mất.

"Vậy tôi thì sao? Sao lại nằm ở chỗ này?" . Cô mở to đôi mắt mơ màng lại xinh đẹp, trong suốt không có một tia tạp chất.

"Em nói đi?", hắn dịu dàng nói nhẹ, một ngón tay điểm nhẹ vào chóp mũi của cô, mang theo nụ cười sùng sịnh, một chút trách cứ cũng không nở đối với cô.

Đây là gì mà lại khiến trái tim đập nhanh như vậy, mỗi ánh mắt của hắn, mỗi thanh âm của hắn đều mang theo sức cuốn hút kì lạ, gặt gao mà hấp dẫn trái tim của cô. Cô muốn trốn tránh ánh mắt của hắn nhưng không có cách nào dời đi được, thậm chí có chút tham lam sự dịu dàng của hắn, khiến cho lòng cô cảm giác thực hạnh phúc.

Cô một bụng muốn nói lời cự tuyệt hắn, nhưng khi mở miệng, lại không nói được điều gì.

"Tôi muốn uống cháo!", sau khi nói xong, đầu óc cô lại muốn đình chỉ giữa chừng.

"Được, anh lập tức bung lên cho em!" đôi mắt hắn như hóa thành hồ nước sâu, ấm áp khó tả.

Ân Tịch giống như vẫn còn đang lơ lửng trên đám mây, đột nhiên nhận được nhiều thứ như thế, vẫn đang còn cảm giác mê man.

Khi hắn đi ra đến cửa phòng, đột nhiên lại quay trở lại, hướng về cô cười cười, khoe mắt đều là ý cười, lại mang theo đau đớn mơ hồ, chẳng qua người khác không phát hiện ra thôi.

"Em muốn ăn vị gì? Hay vẫn là vị bách hợp được không?"

(cháo bách hợp là một bài thuốc đông y giúp nhuận phổi, dưỡng tâm, hòa vị.)

"Dạ!", Ân Tịch dùng sức mà gật đầu, hướng về phía hắn hơi hơi mỉm cười.

Cháo nóng hơi bốc hơi được Thân Tử Duệ bung trong tay, giống như đang nâng niu bảo bối vậy.

Mà Ân Tịch nhìn thấy một màn này, giống như ngoài mong đợi trong dự kiến. Khi hắn mở cửa ra, thấy thân thể Ân Tịch không ngừng run rẩy, hơn nữa còn chảy nước mắt, dùng sức mà cào xé tấm chăn. . .

Chén cháo trên tay Thân Tử Duệ đột nhiên rơi mạnh xuống đất, vọt tới bên người cô, dùng sức mà ôm lấy thân thể đang co quắp lại của cô.

"A. Buông. Buông ra." Ân Tịch la hét chói tai. .

"Không, anh không buông, chết cũng không buông!", hắn cứ cố chấp mà ôm lấy thân thể của cô, cùng cô cảm nhận khó chịu trong người.

Thân thể của cô giống như đang bị những con kiến li ti gặm cắn, vô cùng khó chịu.

"Tử Duệ, tôi xin anh, xin anh cho tôi một chút được không?", Ân Tịch quay sang, mang theo ánh mắt ai oán mà khao khát cầu xin hắn.

"Không, Ân Tịch, em phải kiên trì, chỉ cần qua mấy ngày nữa thôi, qua mấy ngày nữa em sẽ tốt, em nghiện không nặng, chỉ cần có thể kiềm chế, chỉ cần không chạm vào nó, rất nhanh sẽ khỏi!". Hắn dùng sức mà ôm lấy cô, không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Hắn thậm chí còn không dám nhìn vào ánh mắt của cô, hắn sợ sẽ sụp đổ mắt, sẽ không không chế được mà cho cô.

"Không, tôi khó chịu. . . . Anh có biết không? Tôi vừa nhức vừa đau, cả người đều không thoải mái, cả người không còn chút sức lực. . . ." cô vẫn cứ nói, nói không ngừng. . . .

"Ân Tịch, đừng nghĩ về điều đó nữa. Nếu em muốn tốt hơn, nếu em muốn sau này em thực khỏe mạnh, nhiều sức sống để mỗi ngày cùng người khác nắm tay, cùng mỉm cười với người thân của mình. . ."

"Không cần. . . Anh tránh ra. . . Tôi không muốn nhìn thấy anh. . ." Ân Tịch dùng sức đẩy hắn, nhưng đẩy thế nào cũng đẩy không nổi.

Cô hung hăng cắn lên bờ vai của hắn, hắn chỉ ản nhẫn cau mày, chỉ cần để cô có thể để chịu một chút, bị đau thế này thì có là gì. . .

Ân Tịch cứ nghĩ rằng nếu cô cắn hắn sẽ tránh đi, chỉ ít cũng sẽ thả cô ra, thế nhưng cô cắn sâu vào da thịt của hắn đến mức chảy máu, Thân Tử Duệ vẫn ôm không buông tay, ngược lại còn ôm chặt hơn nữa.

Nhìn thấy máu thấm ra ngoài, cô buông miệng ra, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về, "Đau không?"

"Nếu nói không đau thì là giả, nhưng chỉ cần em bớt khó chịu trong người, anh chịu đau chút cũng không sao".

Hắn dùng lực mà ôm lấy cô, giống như làm như vậy có thể giúp cô giảm bớt đau đớn, cũng giảm bớt khó chịu trong lòng hắn.

"Vì sao không buông tay ra? Vì sao lại ngốc như vậy?", trong mắt cô hai dòng lệ nhẹ nhàng chảy trên gò má, hắn không nhìn thấy nhưng hắn có thể cảm nhận được.

"Không có nhiều vì sao như vậy, bởi vì trong lòng anh không muốn buông em ra, cho nên sẽ không buông tay".

Thanh âm của hắn khiến định như vậy, cái ôm của hắn là ấm áp như vậy, khó chịu trong người cô, dường như đã giảm bớt chút ít. . .

Ân Tịch lại co người trên giường một lần nữa, trải qua một lần tra tấn như vậy, giờ phút này, dường như cô đã bình tĩnh đi rất nhiều.

Thân Tử Duệ lại bung lên một chén cháo nữa trên tay, giống như đang dỗ dành một đứa trẻ vậy, "Có người thấy không, hương vị bách hợp thực tươi mát".

Nói xong, hắn hít vào mùi vị trước, sau đó lấy muỗng múc hai phần ba thìa đưa đến, "Nào, uống một chút đi".

Ân Tịch nhìn thấy cháo, dạ dày giống như quặn thắt lại rất khó chịu, thân thể mệt mỏi nên cái gì cũng không muốn ăn, cho dù là món cháo bách hợp cô thích nhất.

Nhìn thấy ánh mắt thân thiết của hắn, cô không nỡ cự tuyệt, chỉ có thể mở miệng ra húp cháo, dùng sức mà nuốt.

"Em xem, sao không cẩn thận như vậy!", vừa nói, ngón tay hắn nhẹ nhàng phẩy đi chút bột dính trên phía trái khóe miệng của cô.

Ánh mắt ôn nhu khiến cô muốn sà vào lòng hắn, cả đời cũng không muốn tỉnh dậy.

Cô thừa nhận, cô yêu người đàn ông trước mắt này, thế nhưng, cô thì có đức hạnh gì để đáng giá được hắn yêu đây?

Hắn dứt từng thìa từng thìa cháo cho cô, cô chiều ánh mắt chăm chú của hắn mà nuốt từng ngụm xuống.

"Em không muốn uống nữa", không phải cô nói dối, cũng không phải đang làm bộ, mà là nhìn thấy những thứ này quả thật không muốn ăn.

"Nghe lời, uống hết, uống hết em sẽ không thấy khó chịu nữa", hắn dỗ cô. Bởi vì cô cần những thứ này để bồi bổ thể lực.

"Em khó chịu, em không muốn", cô có chút hờn giận, vì cái gì hắn phải để ý cô như vậy? Vì cái gì hắn phải quan tâm cô như thế?

"Được, vậy thì không uống", hắn khó chịu nói, ngay sau đó đứng lên đem chén cháo đẩy sang một bên, lại một lần nữa gắt gao nắm lấy tay của cô.

Hắn càng quan tâm như vậy, lòng cô càng đau hơn.

Cô dùng sức rút tay ra, lạnh nhạt nhìn hắn, "Anh quay về công ty đi, anh không thể lúc nào cũng ở bên em như thế được".

Ân Tịch muốn giống như một người bình thường, cô không muốn bị hắn nhốt ở trong gian phòng này, cô càng sợ hãi phải đối mặt với người đàn ông này hai tư giờ một ngày, bóng dáng Trữ Hạ giống như một âm hồn bất tán cứ quần quýt trong đầu cô.

"Em không cần lo lắng chuyện của anh, anh sẽ xử lý tốt".

Tĩnh tĩnh hắn bắt đầu nói chuyện thật tốt, giọng nói cũng thực êm tai. Hắn cũng không hiểu được vì sao khi ở trước mặt cô, hắn không muốn tức giận, đặc biệt là trong lúc này.

"Em muốn ở một mình, được chứ?" , cô chớp mắt, có chút vô lực mà nói, cô cần một không gian riêng, cô không muốn để hấn lại nhìn thấy cô chuẩn bị xuất hiện triệu chứng kinh khủng, thân thể của cô nói cho cô biết, mau thôi, cô lại phải chịu một đợt tra tấn khác.

"Ân Tịch. . ." , hấn nắm chặt tay cô, không muốn buông ra, nhưng hấn biết, hấn cần phải để cho cô một chút không gian, trong lòng cô hấn phải có rất nhiều chuyện khổ sở.

"Ân Tịch, đồng ý với anh! Mặc kệ em có một ý nghĩ gì, một cảm xúc gì đều phải nói cho anh biết, bởi vì anh sẽ luôn ở bên cạnh em. . ."

"Uhm. Em sẽ!" , cô giả vờ trấn an hấn, lộ ra một nụ cười bình tĩnh mà nhàn nhạt.

Mãi đến khi cô nhìn thấy thân ảnh của hấn rời khỏi phòng, cô đi đến cạnh cửa, muốn nghe tiếng bước chân của hấn đi xa, lắng nghe âm thanh trầm thấp của hấn.

"A Lực, trông coi cho tốt, nếu Hứa tiểu thư xảy ra bất cứ chuyện gì, tôi sẽ tìm cậu hỏi tội!" , hấn lạnh nhạt nói giống như một lưỡi dao vậy.

Thân Từ Duệ đối với Ân Tịch chăm sóc và giám thị càng chặt chẽ, trừ bỏ A Cơ, A Lực là người hấn tin nhiệm nhất, A Cơ bình thường phải xử lý rất nhiều chuyện, cho nên hấn đem trọng trách này giao cho A Lực.

"Thân tòng, tôi đã biết, tôi cam đoan, sau khi ngài trở về, Hứa tiểu thư vẫn bình an ở trong phòng như trước" , hấn nói chắc chắn mà tự nhiên như vậy.

Thân Từ Duệ sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của hấn, tâm tình mới buông lỏng chút mà rời đi. Còn nhiều chuyện chờ hấn làm lắm, tình hình bệnh của ba, Thân Từ Kiều đang thu tóm Tề thị. . .

Ân Tịch nghe được tiếng bước chân của hấn dần dần xa dần, thân thể của cô cũng nhanh chóng cứng đờ, trượt xuống cạnh cửa, gát gao cắn môi, không cho phép bản thân tràn ra âm thanh.

Không đến một lúc, tay của cô bắt đầu run, nước mắt không tự chủ được mà chảy ra ngoài. Thế nhưng cô biết, nước mắt này không phải là nước mắt do cô khóc mà chảy ra.

"A. . .", cô gấp gấp bấm vào da thịt của mình, cô khó chịu, cô muốn, vô cùng khao khát có một thứ gì đó bơm vào thân thể mình, tiêu trừ đi đau đớn trong người.

Cô gắng sức muốn trút bỏ hết đau đớn trong người, cô đem hết những thứ gì có thể chạm được từng cái từng cái xuống trên mặt đất, dùng sức mà xé, thế nhưng cô vẫn khó chịu, từng lỗ chân lông của cô giống như bị châm chích, đau, ngứa, tê dại. . . như có nhiều tay làm.

Trong lúc cô đang phát tiết, cửa bị mở ra, một đôi mắt gát gao nhìn chăm chăm vào cô, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một cổ tà ác.

A Lực đi vào phòng, đem cửa khóa trái lại, lấy từ phía sau mình ra một ống tiêm, chậm rãi hướng về phía Ân Tịch đi đến. . .

Đây đã là ngày thứ ba Hạ Vũ được cứu ra khỏi phòng của Thân Từ Kiều.

Cô ngồi xồm ở trong góc, hai mắt vô thần và trì trệ.

"Hạ Vũ. . ." Trần Hấn đứng ở cách đó không xa thấp giọng gọi, cô trước sau chưa từng ngẩng đầu liếc hấn một cái, chỉ là ngơ ngác nhìn chăm chú vào một điểm.

Lời nói của bác sĩ còn vang vọng ở bên tai Trần Hấn: "Bệnh của cô ấy không thể dùng thuốc để chữa trị tận gốc, cô ấy là vì gặp phải chứng ngại tâm lý, lớn nhất có thể là bị kích thích, gọi lên trong lòng cô ấy một số đau khổ mà đã cực lực che giấu không muốn đối mặt. Loại đau khổ này khiến cho thân kinh của cô ấy lựa chọn sự trốn tránh. Kỳ thật muốn cho cô ấy bình thường trở lại cũng không phải là khó, nói dễ dàng cũng không dễ dàng, toàn bộ phụ thuộc vào ý chí của bệnh nhân".

Bác sĩ đề xuất phương án với hấn là làm cho cô cảm thấy ấm áp, làm cho cô cảm thấy được trên thế giới này có rất nhiều thứ ý nghĩa, cô muốn quý trọng cũng là quý trọng chính bản thân cô. Nhưng là Hạ Vũ hiện tại ngay là tiếp xúc gần gũi cũng đều bài xích. Trần Hấn đau khổ, mỗi ngày cũng chỉ có thể ngơ ngác mà đứng ở nơi khuất để nhìn Hạ Vũ.

Là loại đau khổ như thế nào lại làm cho cô không muốn đối mặt như thế? Thân Từ Kiều đã làm gì với cô, lại khiến cho cô bị kích động như vậy? Kỳ thật trong lòng hấn rất rõ ràng, khi hấn chạy lao vào phòng, chuyện xảy ra với Hạ Vũ ở trước mắt là một sự thật không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng Hạ Vũ vì cái gì không hiểu chứ? Hấn yêu không phải là thân thể của cô, hấn yêu chính là tâm hồn của cô. Đối với một người đàn ông mà nói, loại chuyện tình như vậy làm cho hấn tức giận, hận không thể tôn thương chính mình, chính là hấn càng hận chính mình bất lực không bảo vệ được người con gái mình yêu.

"Hạ Vũ. . . em tỉnh lại được không?" Hấn nhìn thấy cô si ngốc, tự chơi với mình, nói cái gì cũng không nói, đồ vật gì cũng ăn rất ít, hấn lòng đau như cắt.

Hấn nhớ mỗi một lần tới gần cô, khi hấn sắp tiếp cận cô, cô lại đột nhiên lui về phía sau, miệng nhẹ giọng mà nói, " Không cần, không cần. . . Không cần lại đây, không cần lại đây. . ."

Bộ dạng kinh hoàng sợ hãi của cô làm cho hấn càng thêm đau lòng cũng không dám lại gần nữa.

"Hạ Vũ, em nói cho anh biết, anh phải làm thế nào mới có thể đi vào lòng em? Phải như thế nào mới có thể làm cho em đối mặt với sự thật?"

Với Hạ Vũ, tình yêu giống như một loại gánh nặng, đôi khi cô thậm chí sợ nhìn tới khuôn mặt Trần Hân. Càng quan tâm lại càng không dám tiếp cận, trốn tránh trở thành ý niệm duy nhất của cô.

Trần Hân vẫn là nói với chính mình, không thể buông tay, nghĩ ra các loại biện pháp khác nhau kích thích cô, nhưng một chút hiệu quả cũng đều không có.

Chẳng lẽ cô thật sự tuyệt đối không tin vào tình yêu của bọn họ hay sao? Trần Hân không tin, nghĩ đến đây, trong đầu hân hiện lên ý nghĩ, đúng vậy, như vậy có lẽ sẽ có hiệu quả. Hạ Vũ nhìn thấy xong nhất định sẽ có phản ứng.

Nghĩ đến đây, hân lập tức xoay người ra khỏi phòng, đi tìm gì đó.

Một lúc sau, hân quay trở lại phòng Hạ Vũ, trên tay cầm một đĩa CD.

"Hạ Vũ, nếu em có một chút lòng tin vào tình cảm của chúng ta trong lúc đó, em nhất định sẽ có phản ứng, nhất định sẽ. . ." Hân thì thầm tự nói, cầm đĩa CD đưa vào, sau đó mở ra TV, trước mắt ánh mắt Hạ Vũ nhìn chằm chằm vào một vị trí.

Trên màn hình tivi bắt đầu phát từng đoạn từng đoạn hình ảnh, phần đầu chủ yếu là hình ảnh Hạ Vũ khi quay bộ phim "Tôi và mẹ của tôi". Ở đó hình ảnh Hạ Vũ không phải rất nhiều, chủ yếu là những hình ảnh vô tình quay được.

Ánh mắt của Hạ Vũ nhìn đến đây cũng vẫn là ngây dại, cho dù có phản ứng cũng chỉ là chợt lóe lên rồi biến mất.

Càng về sau, hình ảnh cô cùng Trần Hân bắt đầu càng nhiều.

Rất nhiều hình ảnh là hân chụp trộm, còn có hình ảnh cô cầm rất nhiều đạo cụ ánh mắt say sưa, còn có cô cầm nước khoáng ngẩn người, sắc mặt bỗng nhiên đỏ lên. . . Sau đó lại bắt đầu xuất hiện các hình ảnh của Trần Hân. . . .

"Hạ Vũ, em xem, khi đó em nôn, bị nôn thật là lợi hại, đều là do anh không tốt, không biết em không thích uống canh gà. . ." Hình ảnh ở trên màn hình, Trần Hân một bên thì thầm nhẹ nói.

Hạ Vũ nhìn thấy hình ảnh bộ dáng sốt ruột của hân, còn có ánh mắt hân thân thiết, gắt gao mà ôm, ôn nhu mà triền miên hôn. . .

Trong ánh mắt bắt đầu từ từ có chuyển biến.

"Em xem, Hạ Vũ, em ném vỡ chén thủy tinh anh yêu thích nhất, nhưng là tay em cũng chảy máu, anh lúc đó cư nhiên thương tiếc không phải tay em mà là cái chén. Kết quả em một buổi tối không đề ý tới anh, kì thật là anh đùa giỡn với em, anh thế nào có thể sẽ không đau lòng vì em. Chính là anh rất thích em, điệu bộ quệt miệng của em, em xem rất dễ thương. . ."

Thanh âm của Trần Hân bình tĩnh như vậy, điềm đạm như thế, trong ánh mắt lại biểu lộ tình yêu cùng hạnh phúc, chuyện này tựa như là vừa mới xảy ra. Hạ Vũ lẳng lặng mà nghe, những hình ảnh này đã tiến vào đại não của cô, đây là một đoạn kí ức trong lòng cô không bao giờ có khả năng phai mờ. Nhưng là cô có nguyện ý cởi mở ký ức hay không. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Sụp đổ

Bàn tay Ân Tịch dùng sức cào xé, như là dùng hết toàn bộ sức lực.

"Hứa tiểu thư!" A Lực đứng ở sau lưng của cô, nhẹ giọng giọng mà nói.

Ân Tịch nghe được tiếng động, quay đầu lại nhìn thấy duy nhất một người đàn ông nhỏ gầy này, ngũ quan cân đối lại vô cùng cứng nhắc. Tuy rằng khí suất đã cảm giác không được tự nhiên nhưng không thể nói rõ, loại cảm giác này, rất quái lạ.

"Anh là ai? Đi ra ngoài!" Ân Tịch không thích người khác nhìn thấy bộ dạng phát điên của cô , giọng nói của cô không ngừng run rẩy, không thể khống chế chính mình.

"Tôi là người tới để cứu cô, cô thật sự đồng ý để tôi đi ra ngoài sao?" Hân cười như có như không nhìn cô.

"Anh có ý tứ gì?" Ân Tịch ngồi xổm trên mặt đất, tay không ngừng run rẩy, không ngừng cào cào.

"Cô nói xem?"

A Lực chậm rãi tới gần cô, ngồi xổm bên cạnh cô, từ sau lưng lấy ra một ống kim tiêm, lóe sáng trước mắt cô.

Ân Tịch nhìn thấy ống tiêm, nuốt nước miếng. Nhưng là vì sao A Lực muốn giúp cô? Chẳng lẽ hẳn không sợ bị Thân Từ Duệ phát hiện sao.

"Anh đi, cút. . . Tôi không cần. . . Tôi không muốn a. . ." Cô hướng về phía hẳn dùng sức mà gào thét, cô sợ chính mình sẽ không khống chế được cướp lấy ống tiêm trên tay hẳn, nhưng là lý trí nói cho cô biết, ma túy càng cao cấp, càng gây nghiện.

"Cô, xác định không cần sao?" Hẳn như là thách thức cô, chính xác hơn mà nói, là thách thức nội tâm yếu ớt rất tham lam của con người trong cô.

"Không. . . không. . ." Cơ thể cô lại một lần nữa đau đớn, cái loại đau đớn này như bị ngàn vạn con kiến gặm cắn, cảm xúc trở nên kích động.

"Là cần hay là không cần?" Nói xong hẳn đem ống tiêm chậm thu về.

"Cho tôi. . . mau. . . mau. . ." Ân Tịch nhìn thấy ống tiêm sắp biến mất, căn bản là không thể khống chế mà lựa chọn tiếp nhận. Cô chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của thân thể. Cô phải thỏa mãn, cô không muốn khổ chịu như vậy, cô nói với chính mình, một lần là tốt rồi, chỉ cần lúc này thôi. . .

A Lực vừa nghe được lời đáp của cô, ống kim tiêm lập tức tiêm vào mạch máu của cô. Hơn nữa là tiêm ở trên đùi, tiêm ở vị trí khó bị phát hiện như vậy là vì đề phòng Thân Từ Duệ biết được.

Ma túy từ từ truyền vào thân thể của cô, Ân Tịch bôi tiêm thuốc nên máu sôi trào, kích thích mỗi một lỗ chân lông của cô, tựa như mạng cô bay tới thiên đường.

Tiêm hết thuốc, thân thể của cô xiu đi trên mặt đất, đó là một loại cảm giác như tiến vào thiên đường.

Một lúc lâu sau, thân thể Ân Tịch mới từ từ dừng hưng phấn, "Anh vì sao lại làm như vậy?"

"Cô có ý gì?" A Lực giả ngu mà nhìn cô.

"Anh hẳn biết tôi hỏi cái gì?" Ân Tịch từ từ nhắm hai mắt không nhìn tới hẳn. Hẳn làm cho cô sâu sắc mà ý thức được chính mình vô dụng đến cỡ nào, một chút cảm dỗ đều cự tuyệt không được.

"Bởi vì tôi muốn nhìn thấy bộ dạng Thân Từ Duệ từ từ sụp đổ?" Hẳn tự giễu mà nói.

"Anh ta sẽ biết, anh sẽ không có kết cục tốt đâu".

"Tôi biết cô sẽ không nói, chỉ cần cô không nói hẳn sẽ không biết". Hẳn tràn đầy tự tin mà nói.

"Anh sai rồi, tôi sẽ nói, tôi nhất định sẽ nói. Khi Thân Từ Duệ trở lại tôi sẽ nói với hẳn, nói anh cho tôi tiêm ma túy, tôi sẽ cho hẳn nhìn thấy vết kim". Ân Tịch nói trong vẻ tái nhợt thiếu sinh khí.

"Nếu cô nói, cô cơ bản là sẽ không để cho tôi biết!" Hẳn như là thấy rõ nội tâm bất an của cô.

Ân Tịch giống như là bị đánh bại, một chữ cũng không nói, hai mắt vô thần mà nhìn ra ngoài cửa sổ.

"Nghỉ ngơi cho tốt đi, chỉ cần cô muốn, lúc nào cũng có thể mở cửa, bên người tôi đã chuẩn bị tốt tất cả cho cô". Nói xong câu đó, A Lực đi ra khỏi cửa phòng.

Ân Tịch cười khổ, đây là trừng phạt của ông trời với cô sao? A Lực thật sự chỉ là vì muốn nhìn thấy hình ảnh Thân Từ Duệ sụp đổ sao?

"Hứa Ân Tịch a Hứa Ân Tịch. . . mày thật vô dụng, vì sao lại vô dụng như vậy? Mấy cái thứ kia tiêm vào trong cơ thể chỉ là vài phút khoái hoạt như vậy, vì cái gì mà cự tuyệt không được, vì cái gì a? Vì cái gì. . ."

Cô gơ tay dùng sức rút tóc của, cúi đầu nức nở khóc.

Cô khóc đơn giản là cô phát hiện, chính mình nguyên lai là không chịu nổi một kích thích như vậy, dễ dàng mà tiếp nhận ma túy mà A Lực đưa.

"Phải tỉnh lại. . . Nhất định phải tỉnh lại! Chờ Từ Duệ trở về, cô sẽ bảo hẳn sa thải A Lực, đối người khác là có thể, nhất định phải làm được, nhất định. . ."

Cô thì thảo tự nói. .

Ban đêm, lại một lần nữa yên tĩnh bao trùm, đây đã là buổi tối thứ năm. Ân Tịch cũng không có làm theo suy nghĩ như ban đầu, mang hết tất cả tình hình thực sự nói cho Thân Từ Duệ, mà là tìm nhiều cơ để lảng tránh Thân Từ Duệ, bắt đầu thường xuyên sử dụng ma túy, một lần lại một lần hưởng thụ loại khoái cảm hư vô mờ ảo này.

Thân Từ Duệ tuy có điem nghi ngờ, nhưng hẳn lại không biết Ân Tịch bất thường ở chỗ nào, cơ thể cô thật sự cần không gian của chính mình, cho nên

mỗi buổi tối hẳn đều không có canh giữ ở cửa phòng Ân Tịch nữa, đây cũng là yêu cầu khẩn thiết của Ân Tịch.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Anh (em) thích gì ở em (anh)?

Thân Từ Duệ và Hạ Thiên Triệu cùng liên thủ đánh bại Thân Từ Kiêu, sự việc từ đầu đến cuối tiến triển có chút chậm chạp. Hơn nữa Thân Từ Kiêu lại chính thức thấu tóm Tề thị, giống như hồ mọt thêm cánh.

Tề Từ Gia ở sau lưng Tề Từ Mục đem tất cả cổ phần của công ty ra đánh cược với Thân Từ Kiêu, cuối cùng, bán hết tài sản tổ tiên để lại đổi sang tiền mặt, mang theo tiền tài chạy trốn sang Mi.

Mãi đến khi Tề thị hoàn toàn thuộc vào tay Thân Từ Kiêu, ả mới biết được, Tề gia đã muốn sụp đổ, mà ả trừ bỏ tòa biệt thự rộng tuếch của Tề gia thì chẳng còn gì nữa.

Công ty không còn, người hầu của Tề gia không còn, đồ cổ của Tề gia không còn, tất cả tài sản của Tề gia cũng mất hết, người Tề gia cũng chẳng còn ai. . . .

Con nghiện của Ân Tịch càng ngày càng nặng, thời gian phát tác cũng càng ngày càng nhiều hơn, chỉ là mỗi lần phát tác, Thân Từ Duệ đều không nhìn thấy.

Buổi tối thứ bảy, Thân Từ Duệ ở trong phòng Ân Tịch, lẳng lặng mà nhìn cô.

"Em thế nào mà càng ngày càng gầy đi? Có phải lại không ăn cơm không?", tay hắn vuốt ve mặt của cô.

Mấy ngày này, Thân Từ Duệ cũng bận muốn chết, không ngừng cùng Hạ Thiên Triệu thương lượng xem làm thế nào để đối phó Thân Từ Kiêu, thậm chí còn liên thủ với cảnh sát, tiến hành tấn công hắn một trận lớn, lại bị hắn né tránh được một lần nữa.

"Không có, em đều ăn cả, em chỉ là ăn mãi mà vẫn không mập được thôi", cô dối lòng mà cười cười, gần đây, cô phát hiện mình đã học được rất nhiều thứ : nói dối, lừa gạt, giả cười. . .

"Ân Tịch. . .", hắn nhẹ nhàng gọi cô, cảm thấy gọi tên cô như vậy thật tốt đẹp.

"Dạ. . .", cô cũng nhẹ nhàng trả lời, hơi hơi nhắm mắt lại, không dám nhìn vào đôi mắt của hắn, nhìn một lần, cô sẽ cảm thấy áy náy một lần. Chỉ là cô đã một lần đau lòng và áy náy khi sa vào tình yêu của hắn mà không cách nào thoát ra.

"Em có chuyện gì muốn nói với anh không?"

"Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?", cô theo bản năng cảnh giác.

"Anh chỉ muốn cùng em trò chuyện", hắn giống như một đứa trẻ muốn một món đồ chơi, ngây thơ mà khờ khạo.

Ân Tịch vươn tay vuốt ve mái tóc đen nhánh của hắn, "Tóc của anh thật là thơm, em rất thích".

"Em còn thích ở tôi điều gì nữa?", Thân Từ Duệ tựa vào đầu giường, kéo cô vào trong lòng mình.

"Em còn thích anh cười có chút giống trẻ con".

"Còn gì nữa?", hắn giống như một đứa trẻ tham lam, có một món đồ chơi không đủ, còn muốn thêm một món nữa.

"Còn thích bộ dạng đẹp trai của anh, lại có tiền, thích xe của anh, biệt thự của anh, phong cách của anh. . .", Ân Tịch cười xấu xa, giống như đứa nhỏ trêu cợt hắn.

"Oa, hóa ra anh có nhiều thứ để em thích như vậy", Thân Từ Duệ kim lòng không được khước miệng nở nụ cười, cười đến tự nhiên mà hạnh phúc.

Hắn lại gât gao nắm lấy tay cô, "Em có biết anh thích em điều gì không?"

"Đương nhiên là biết a!", Ân Tịch tinh nghịch nói.

"Vậy em nói xem anh thích em ở điều gì?"

"Anh thích em xinh đẹp như hoa, thích em thanh thuần mà gọi cảm, còn thích em thông minh đáng yêu nữa!", nói xong, Ân Tịch tự mình ở một bên mà

ngây ngốc nở nụ cười.

Thân Từ Duệ xoay người một cái đem cô đặt dưới thân mình, hai mắt bắn ra tia hào quang.

"Đúng, anh chính là thích em xinh đẹp như hoa, thanh thuần gọi cảm!", hấn giữ lấy khuôn mặt của cô, nhìn không được mà hôn xuống, ôn nhu ở trong miệng cô mà trần trọc triền miên.

"Từ Duệ, em . . ."

Ân Tịch bị hấn hôn có chút không thờ nổi, nhưng có một lòng tin mà cô không quên.

"Đừng nói, Ân Tịch. . .", hấn muốn hôn môi cô, hôn toàn thân của cô, nói cho cô biết hấn yêu cô nhường nào.

"Không. . . Từ Duệ, chúng ta không thể như vậy, không thể. . .", Ân Tịch thờ hồn hể, thô giọng nói.

"Anh muốn, Ân Tịch. . . anh muốn em. . .", đã từ rất lâu đến giờ, trừ cô ra, hấn không muốn người phụ nữ nào hết, thời gian cấm dục lâu như vậy, đêm nay hấn muốn bùng nổ.

"Đồng ý với em, em cầu xin anh, buông tay ra, em đã đáp ứng với Trữ Dịch, em nhất định phải làm được!", Ân Tịch thừa dịp mình vẫn còn lý trí, vẫn còn có thể xoay sở được, nhanh chóng cự tuyệt hấn vì cô sợ mình sẽ chậm trễ mất. . . .

Dường như Trữ Dịch là ngọn núi cách trở giữa bọn họ, lúc cô lập lời thề kia, hấn cũng đã đứng bên cạnh cô.

Ân Tịch đưa Trữ Dịch ra, hấn chỉ có thể chịu đựng tất cả thống khổ mà buông tay cô ra. . .

"Thực xin lỗi, Từ Duệ!", Ân tịch có chút áy náy mà nói với hấn, đàn ông thời điểm máu chót mà bị dả kích như vậy, nhất định sẽ rất khó chịu, khổ sở.

"Ân Tịch, đừng nói với anh ba chữ này, là anh không tốt, là anh không khống chế được bản thân mình", hấn đem chặn đắp lại cho cô, khẽ hôn một cái lên trán cô, "Ngủ ngon một giấc đi".

Nói xong, Thân Từ Duệ đứng lên, rất nhanh đi ra khỏi phòng, hấn sợ hấn còn ở lại sẽ không thể khống chế được mà dùng vũ lực.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: A Lực

Thân Từ Duệ trở lại phòng, nhanh chóng tiến vào phòng tắm, dùng nước lạnh xối lên người mình, từng đợt từng đợt, giống như chỉ có vậy mới có thể giải tỏa kim nén trong người hấn vậy.

Hấn nên làm gì với Ân Tịch bây giờ? Yêu cô nên tôn trọng suy nghĩ của cô, tiếp tục chịu đựng khó chịu trong người, nhưng hấn phải kiên trì, phải kiềm chế, cô đã đồng ý với Trữ Dịch, trong lòng hấn cũng đồng ý với cô, chờ cô.

Nước lạnh từ trên cơ thể nóng bỏng của hấn từ từ chảy xuống, nhiệt độ thân thể đã từ từ hạ xuống.

Thân Từ Duệ nằm trên giường nhưng không có cách nào ngủ được, lại đứng dậy, mặc đồ ở nhà, đi xem Ân Tịch đã ngủ chưa, thuận tiện hỏi A Lực về tình hình gần đây của Ân Tịch như thế nào.

Quá bận rộn chuyện của Thân Từ Kiều, trái lại đã xao nhãng tình hình của Ân Tịch, ngày mai phải mời bác sĩ đến khám cho cô, Thân Từ Duệ nghĩ vậy, lúc xoay người rời khỏi phòng, cũng không quên giắt khẩu súng trên người (kinh dị, đi thăm người iêu mà), thói quen này là do Thân Từ Kiều buộc hấn phải học được, nhiều năm như vậy cũng không thay đổi chút nào.

Bước chân của hấn rất nhẹ.

Ngoài cửa phòng Ân Tịch không có một bóng người, Thân Từ Duệ cau mày lại thành một đường, trực giác của hấn mách bảo Ân Tịch đã xảy ra chuyện. Nhưng nghĩ lại, nếu Ân Tịch xảy ra chuyện. Tại sao A Lực lại không lên tiếng?

A Lực không lên tiếng chỉ có hai tình huống, một là đã chết, còn thứ hai là gì? Nếu đã chết thì phải thấy xác, nhưng không có. Còn tình huống thứ hai, không lẽ. . . .

Hấn không dám nghĩ thêm nữa, nhẹ nhàng chạy đến trước cửa phòng Ân Tịch, dùng sức đẩy cửa ra, trước mắt hiện lên một màn kích thích ánh mắt hấn. . .

Ông tiêm trên tay A Lực đang từ từ tiêm ma túy vào trong cơ thể Ân Tịch, máu trong người hắn như sôi trào, móc súng ra nhắm vào đầu A Lực.

Ân Tịch và A Lực bị hành động đột ngột của Thân Từ Duệ làm cho kinh hãi.

"Rút ra, tao lệnh cho mày rút ra, nhanh lên!", Thân Từ Duệ hung hăng dùng súng ép buộc hắn.

A Lực nghe lệnh rút ông tiêm ra.

"Vì cái gì mày phải làm như vậy? Vì cái gì?", Thân Từ Duệ ra sức gào thét, hắn thật sự không muốn tin, người hắn tin tưởng như vậy cư nhiên lại phản bội hắn.

"Người nói đi?", A Lực dù sợ hãi nhưng cũng không tỏ ra ngoài nỗi kinh sợ.

"Vì tao không biết nên mới hỏi mày à!", hắn đau lòng mà gào thét, Ân Tịch cắn môi chậm rãi lui sang một bên, không dám phát ra âm thanh gì.

"Bởi vì mày tin nhầm người rồi", ngữ khí của hắn bình tĩnh đến kì lạ.

"Mày là ai?", hắn lặng lẽ lên cò súng.

"Tao là người của Thân Từ Kiều, tao là người hắn an bài ở bên cạnh mày". Hắn đứng lên, bình tĩnh mà nhẹ giọng nói với Thân Từ Duệ. Đúng là tốt thật.

"Không, sao có thể như vậy? Thân Từ Duệ lúc đầu không muốn tin tưởng những chuyện này, người đàn ông này đã từng cứu hắn, thế nhưng lại là người của Thân Từ Kiều an bài bên người hắn sao?"

"Mười năm trước, mày không chết, mà đó đều là tao an bài, đồ thay cho mày một nhát dao trước đó cũng là sắp xếp trước, cũng chỉ vì muốn lấy được lòng tin của mày mà thôi", A Lực giải thích nghi hoặc của hắn.

"Thân Từ Kiều có gì tốt? Đáng cho mày đi theo giúp hắn như vậy?"

"Không, không có gì tốt, tất cả đều là do hai mẹ con mày bức mà ra, nếu các người chịu tha cho mẹ hắn một mạng, chịu buông tha hắn, hắn cũng không bị các người bức thành như vậy", A Lực nhắc tới mẹ của Thân Từ Kiều, cảm xúc có chút kích động.

"Chúng tôi chưa từng ép buộc hắn, là chính hắn tham lam, từng bước từng bước cho tới ngày hôm nay, giết nhiều người như vậy, còn buồn thuốc phiện, buôn lậu vũ khí, chuyện phạm pháp nào mà hắn không dám làm?", Thân Từ Duệ cũng không nhượng bộ.

"Năm đó, nếu không phải mẹ mày bức chết mẹ của Từ Kiều, sao hắn phải biến thành như vậy, hắn muốn lấy lại những thứ thuộc về mình thì có gì sai".

"Mẹ hắn chết là chuyện ngoài ý muốn, mẹ tao căn bản không có bức chết bà ta, chẳng qua chỉ muốn bà ta không quẩn quýt lấy ba tao nữa, mẹ tao cũng không nói sẽ không nhận nuôi Từ Kiều. . . ."

"Tao nhỏ vào! Nếu không phải mẹ Từ Kiều đã chết, mẹ mày làm sao có thể để cho Từ Kiều bước vào cửa, căn bản là không bao giờ!", hắn một câu đánh trúng chỗ yếu của Thân Từ Duệ.

Thân Từ Duệ bị lời nói của A Lực chấn động, năm đó khi chuyện xảy ra, hắn còn nhỏ, nhưng cũng đủ thông minh để biết, tính cách của mẹ hắn mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối sẽ không cho ba đi lấy một người phụ nữa thứ hai, lại càng không cho phép con riêng bước chân vào Thân gia.

Thân thị huy hoàng như ngày hôm nay, Hạ gia đã giúp đỡ rất nhiều, cho nên ba đối với mẹ cũng không dám làm trái nhiều.

Ân oán đời trước nhất định phải truyền tiếp cho đời sau sao? Nếu không phải Thân Từ Kiều và mẹ của hắn tham lam, tơ tưởng đến tài sản của Thân gia, sao ba có thể để họ sống cuộc sống như thế này đâu?

Suy nghĩ của hắn vẫn đang trôi dạt, ánh mắt A Lực gắt gao nhìn, ông tiêm trên tay chậm rãi nắm chặt. . . .

Tinh lực của A Lực vẫn đặt ở trên người Thân Từ Duệ, chỉ đợi đề phòng của hắn thả lỏng, hắn mượn ông tiêm hướng cổ hắn cò đâm tới, mũi kim đâm vào không chết cũng phải tàn tật, không tàn tật cũng phải dùng ma túy, Thân Từ Duệ hôm nay là không có khả năng thoát được.

Hắn nắm chặt ông tiêm, mắt tinh nhìn thẳng một tia mạch máu hiện lộ trên cổ hắn, chỉ cần nhẹ nhàng đâm một cái, máu trong cơ thể sẽ phun ra đây; hắn phải thử một lần, là ông tiêm của hắn mau hay là súng của hắn mau?

Ân Tịch tuy rằng lui ra phía sau một chút, nhưng là vị trí của cô cũng không có cách quá xa, cô nhìn thấy bàn tay A Lực nắm chặt ông tiêm cùng ánh mắt truyền lại, cô lập tức hiểu được bước tiếp theo A Lực muốn làm chuyện gì. . .

Ân Tịch mạnh mẽ đứng lên, ở trong nháy mắt khi mà tay A Lực nâng lên, cô nhanh chóng hướng tới phía Thân Từ Duệ vọt qua, lớn tiếng hô : "Cẩn thận!"

Cô gắt gao ôm lấy thân thể hắn, đứng ở trước mặt hắn.

A Lực vươn ông tiêm hung hăng đâm vào trên lưng Ân Tịch, máu tươi dần dần xuất hiện trên nền áo màu trắng, giống như một đóa hồng đỏ rực.

"Ân Tịch."

Ở thời khắc mà hần hô lên tên của cô, hần xoay tay bóp cò súng, nhắm thẳng đầu A Lực, không chút do dự đè xuống.

A Lực mở to hai mắt, gất gao địa nhìn hình ảnh bọn họ ôm lẫn nhau. Trước khi chết, hần cũng không có hoàn thành nhiệm vụ Thân Tử Kiều giao cho hần.

Thân Tử Duệ ôm thân thể Ân Tịch, nhanh chóng lên xe, vệ sĩ lái xe, hần lớn tiếng thúc giục : "Nhanh lên! Nhanh lên! Đạp chân ga mạnh nhất!"

"Tử Duệ." Ân tịch nhìn thấy bộ dáng lo lắng của hần, cô cảm thấy chính mình thực hạnh phúc.

"Ân Tịch, em sẽ không sao đâu!" Hần nhẹ giọng mà an ủi cô, không có thương tổn đến bộ phận trọng yếu, sẽ không gặp chuyện không may, chính là hần vẫn không thể ức chế được địa khẩn trương, chỉ cần nhìn đến cô đỏ máu, hần liền đau lòng, hoảng chi, máu này vẫn là chảy thay hần.

"Nếu cứ như vậy chết đi, em cũng sẽ mãn nguyện rồi, như vậy anh sẽ không phải phiền lòng vì em dùng ma túy, không phải sao?" Thanh âm của cô nhẹ như vậy, yếu ớt như thế, giống như nói với chính mình vậy, mấy năm nay, cô cũng cảm thấy mình mệt mỏi quá rồi .

"Thực xin lỗi, Ân Tịch, là anh sai, anh không nên rời khỏi em, không nên để cho người khác chăm sóc em". Hần rất hối hận, hần không nên vì trả thù Thân Tử Kiều mà xem nhẹ Ân Tịch, lại càng không nên tin tưởng A Lực, bởi vì hần không biết nhìn người cho nên mới khiến cô chịu nhiều thương tổn như vậy.

"Anh không cần xin lỗi em, em thật sự mãn nguyện rồi". Tay cô quán lên trên cổ hần, ngửi được mùi hương nam tính quen thuộc, cô cảm thấy thực thỏa mãn, rất vui vẻ.

"Ân Tịch, em nghe đây, em không thể dễ dàng từ bỏ như vậy, em còn nợ anh rất nhiều? Anh tuyệt đối không cho phép em rời đi, em phải sống , còn phải sống cùng anh". Hần gất gao mà ôm cô, dọc theo đường đi càng không ngừng cùng cô nói chuyện.

Từ khi bọn họ nhận thức một khác kia mà nói. Ân Tịch nghe, mỉm cười từ từ nhắm hai mắt. Nguyên lai này hết thấy, bọn họ đều nhớ rõ, nhớ rõ như vậy.

Ý thức của Hạ Vũ đã chậm rãi khôi phục, có thể cho Trần Hân tới gần cô, nghe hần nói. Thậm chí, cô bắt đầu ý lại hần, không biết vì cái gì, cô chính là không muốn tỉnh lại đối mặt chân thật với bản thân mình.

Bác sĩ cũng chỉ biết lắc đầu, bệnh của cô là bệnh ở trong lòng, chỉ cần chính cô nguyện ý mở ra khúc mắc, mới có thể khỏe lại.

Đang lúc Trần Hân không biết làm thế nào, người nhà Hạ gia xuất hiện .

Hạ Thiên Triệu mang theo một người đàn ông xuất hiện ở trước mặt Trần Hân, thời điểm Trần Hân nhìn thấy ông ta, có một loại cảm giác rất mãnh liệt, nhưng là không thể nói rõ đây là loại mãnh liệt gì, thẳng sau khi ông ta rời khỏi, hần mới hiểu được, đó là một khí thế, là khí thế trên người.

"Đây là cha tôi, Hạ Trảm Bằng". Hạ Thiên Triệu đơn giản nói.

Trần Hân nhìn thấy người đàn ông tràn đầy tinh lực trước mắt, mặc dù đầu có bạc, nhưng là sắc mặt anh tuấn vẫn như bình thường, khi tuổi trẻ khẳng định là một người khiến cho biết bao phụ nữ say mê.

"Trần tiên sinh, xin chào!" Thanh âm của ông ta thực bình tĩnh, chưa từng về thân thiết cũng không có quá mức đích lạnh như băng.

"Bác trai, người khỏe!" Bọn họ nắm tay lẫn nhau, Hạ Trảm Bằng hơi hơi gật đầu.

"Mang tôi đi gặp Hạ Vũ đi, Trần tiên sinh!" Hạ Trảm Bằng ngắn gọn mà hữu lực nói, vẻ tinh anh trong mắt cùng vẻ mặt, đúng là khó ai có thể đoán được tuổi của ông ta.

"Bên này xin mời".

Đây là lần đầu tiên Trần Hân nhìn thấy cha của Hạ Vũ, vẫn nghe nói ông ta là một nhân vật truyền kỳ, ở hắc đạo, không có người nào, bang hội nào dám không nghe lời nói của ông ta, ở chính đạo, không có người nào không nể mặt ông ta ba phần.

Một nhân vật truyền kỳ như vậy, lại ở thời điểm ông ta 51 tuổi, quả quyết cự tuyệt làm ăn liên quan đến thuốc phiện cùng súng ống đạn dược, cũng cấm toàn bộ người trong hắc đạo buôn bán.

Đương nhiên, có người là nghe, có người tất nhiên cũng sẽ phản đối, tỷ như Thân Tử Kiều, tỷ như đứa con trai thứ hai của ông ta Hạ Thiên Cơ.

Về chuyện xưa của Hạ gia Trần Hân biết được cũng là do người ngoài đồn thổi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 137: Hạ Trảm Bằng

Hạ Vũ lẳng lẳng mà ngồi ở trên ghế, ánh mắt nhìn chăm chăm một thân cây, cao thấp qua lại nhìn, như là vĩnh viễn đều xem không đủ.

Từ sau khi Hạ Vũ mười tuổi, Hạ Trảm Bằng đã không gặp qua đứa con gái này, những gì ông ta biết được cũng chỉ là qua Hạ Thiên Triệu mà thôi.

Hết thấy của Hạ Vũ đích đều là Hạ Thiên Triệu chuẩn bị, ông cũng không hỏi đến, trừ phi Hạ Thiên Triệu chủ động nói về đứa con gái này, ông mới có thể đi tìm ấn tượng về Hạ Vũ ở trong đầu ông.

Tư thế im lặng của cô. Một bàn tay chống lên má, ánh mắt vô hồn. Cười khế, tóc ngắn, hơi hơi hé miệng, lộ một cái lúm đồng tiền nhọt nhọt, lúm đồng tiền này nháy mắt khiến ông thất thần.

Ông bước từng bước một hướng tới phía Hạ Vũ đi đến, thẳng đến đứng ở trước mắt của cô, ông mới phát hiện, khuôn mặt anh khí cùng ánh mắt quật cường của đứa con gái này cực kỳ giống ông, mà thừa hưởng lúm đồng tiền này là từ mẹ của cô.

"Hạ Vũ." Hạ Trảm Bằng giờ phút này, vẻ mặt hơi hơi biến sắc, trong mắt lại có một phần yêu thương.

Nghe được có người kêu tên của mình, Hạ Vũ có chút si ngốc đích quay đầu, nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông, cô có chút sợ hãi.

"Không phải sợ, ta là. Baba của con!"

Baba này hai chữ, ông cố lấy dũng khí mới nói được, đứa nhỏ này rất ít kêu ông là baba, ở trong ấn tượng của ông, ánh mắt cô nhìn ông đều là trốn tránh cùng lạnh lùng. . .

"Ông đi đi. Không cần lại đây." Cô nhẹ nhàng mà nói, chính mình đứng lên, hướng phía có người đi đến.

"Hạ Vũ. Hạ Vũ." Hạ Thiên Triệu chạy đến trước mặt của cô, nắm lấy hai vai của cô: "Nhìn rõ ràng, anh là anh cả của em, anh cả a a!"

"Không. anh cả. Không." Cô lắc đầu, thậm chí không rõ chính mình vì cái gì lại lắc đầu.

"Vì cái gì không phải? Anh chính là anh cả của em, em sợ cái gì? Em có cái gì phải sợ, anh cả sẽ không hại em, anh cả chỉ giúp em, chỉ biết yêu em thôi!" Hắn dùng lực mà lay động thân mình cô, giống như muốn phá vỡ trốn tránh của cô.

"Không. Tôi không sợ. anh đi. Tránh ra." cô dốc sức muốn đẩy hắn ra.

"Anh sẽ không đi, em phải đối mặt với anh, anh phải cho em biết, thế giới này chưa từng có gì không qua được, chuyện này không đáng sợ, đáng sợ chính là em không chịu tình lại".

Đối với chuyện xảy ra năm Hạ Vũ mười sáu tuổi, chỉ có hắn biết, Hạ Vũ hai năm kia, so với bây giờ còn thảm hơn, cả ngày đều đem chính mình nhốt tại trong phòng, nhưng là thời điểm nhìn thấy hắn xuất hiện, nàng sẽ cười, cô sẽ làm như chuyện gì cũng chưa có xảy ra. . . .

Càng là như vậy, Hạ Thiên Triệu càng là lo lắng, cứ việc cái người da đen kia đã sớm chết ở dưới súng của Hạ Thiên Triệu, hơn nữa Hạ Vũ tận mắt nhìn thấy, nhưng bệnh của cô vẫn giấu ở trong lòng, không muốn đối mặt, nhiều như vậy tuổi qua đi, Hạ Thiên Triệu nghĩ đến tâm bệnh của đứa em gái này đã tốt hơn, ai biết xuất hiện Thân Tử Kiều tên súc sinh này, lại một lần gọi lên ký ức thảm thống này.

"Tĩnh lại. Tĩnh lại. A. A." Cô nhắc tới, lại dùng tay ôm hai tai của chính mình.

"Anh không cần đối xử như vậy đối với em gái của anh, hiện tại cô ấy không thể chịu thêm chút kích thích nào!" Trần Hãn đẩy Hạ Thiên Triệu ra, đem Hạ Vũ ôm vào trong lòng chính mình, trời biết hắn nhìn đến bộ dáng Hạ Vũ khó chịu như vậy lòng của hắn có bao nhiêu đau đớn.

"Trần Hãn. Trần Hãn. Thực xin lỗi. Thực xin lỗi."

"Hạ Vũ, em không có sai, không có sai, không cần sợ, anh sẽ ở bên cạnh em, vẫn sẽ cùng em!" Hắn hấp thụ hương thơm trên đầu cô, trong lòng một trận một trận co rút đau đớn.

Thấy một màn như vậy, lòng Hạ Trảm Bằng xẹt qua một trận áy náy, thân là một người cha, ông chưa từng có quan tâm đứa con gái này, là do ông lạnh lùng nên Hạ Vũ mới rời nhà trốn đi, mới khiến cho cô còn nhỏ tuổi mà phải đối mặt hết thấy bên ngoài, thậm chí bị người da đen cưỡng gian.

"Tiểu Trần, để cho ta một mình nói chuyện với Hạ Vũ, có thể chứ?" Thanh âm của ông thực thành khẩn, ông cư nhiên thân thiết kêu Trần Hãn là Tiểu Trần.

Trần Hãn có chút do dự, hắn sợ Hạ Vũ lại một lần nữa bị kích thích.

Hạ Trảm Bằng hiểu được lo lắng của hắn, lại một lần nữa nói: "Tôi là baba của Hạ Vũ, tôi sẽ không thương tổn con gái của tôi."

Hạ Thiên Triệu ở một bên gật đầu.

Nếu chính mình chiếm lấy Hạ Vũ, tựa hồ có chút vô lý, hắn nhẹ nhàng mà buông Hạ Vũ ra.

Hai mắt Hạ Vũ mờ mịt, cái hiểu cái không, như tiểu hài tử mà ý lại.

Tâm tình Hạ Vũ mới vừa ổn định, liền nhìn thấy Trần Hân cùng Hạ Thiên Triệu đi xa, lại nhìn Hạ Trảm Bằng bên cạnh, cô có chút sợ hãi lùi về phía sau.

Phản ứng theo bản năng như vậy làm Hạ Trảm Bằng lại một lần nữa đau lòng, con gái của ông thì ra bài xích ông như vậy, mà vai diễn người làm cha này của ông, thực ra cũng quá thất bại.

Hắc đạo bạch đạo kính sợ hắn ba phần, nhưng ở mặt tình thân này, ông lại giống đứa nhỏ miễn cưỡng, muốn lại sợ bị cự tuyệt.

Tay ông vươn đi, lại rút trở về.

Hạ Vũ nhìn thấy Hạ Trảm Bằng như vậy, ngược lại bình tĩnh hơn chút, im lặng đứng ở trước mặt ông.

"Hạ Vũ, hai chữ baba này chắc là trong lòng con đã không còn ấn tượng, nhưng là có một số thứ, vĩnh viễn cũng không thể thay đổi được, đó là huyết thống tình thâm. Vô luận con đi đến đâu, ta đi đến đâu, chúng ta là chảy cùng một dòng máu, đây là thân tình, đây là cha cùng con gái, vĩnh viễn cũng không có thể thay đổi."

Này đó là những lời chân thật từ đáy lòng của Hạ Trảm Bằng, tuổi càng lớn, càng ngày càng cảm thấy được người bên cạnh có thể tin nhiệm càng ít đi, cho dù là đứa nhỏ do chính mình thân sinh, đều chỉ có thể lựa chọn không tin tưởng, ông như vậy, lại như thế không đau lòng chứ?

"Ta biết con vẫn hận baba, không phải hận baba không thương người, con càng hận chính là ta không thương mẹ của con."

Ánh mắt ông xa xăm, chữ yêu trong cuộc sống của ông, giống như một giấc mộng, cả đời này ông từng có vô số nữ nhân, chính là người phụ nữ làm cho Hạ Trảm Bằng chân chính yêu chỉ có một, trừ bỏ nàng, hắn không bao giờ . . . có yêu ai nữa.

Lời nói của ông nhanh chóng lan vào lòng của Hạ Vũ, baba của cô rốt cục chính mồm nói cho cô biết, baba cô không thương mẹ của cô, cứ việc đây là chuyện cô biết từ ngày còn rất nhỏ.

"Ông không thương mẹ vì sao, vì sao lại cưới bà?" Miệng của cô đột nhiên nói ra những lời này, phản ứng là tự nhiên như vậy, tự nhiên đến chính cô đều không biết.

Đây chính là vấn đề mà nhiều năm nay cô vẫn muốn hỏi, cứ như vậy theo bản năng mà từ miệng của cô đi ra.

Hạ Trảm Bằng hơi hơi kinh ngạc, nhưng không đề cập tới chuyện cô đã tỉnh, như vậy có lẽ cũng có lợi cho Hạ Vũ, ông muốn thay cô cởi bỏ khúc mắc này. .

"Khi mẹ con cười lên, có hai má lúm đồng tiền, vì vì hai lúm đồng tiền này, ta đi đến nhà của bà ngoại con cầu hôn, mẹ con đương nhiên không chút do dự mà đồng ý gả cho ta."

"Hai má lúm đồng tiền?"

"Đúng vậy, bởi vì lúm đồng tiền, cực kỳ giống nàng, cho nên ta cưới mẹ của con."

"Nhưng là mẹ cả đời chỉ vì ông mà sống, ông sao lại có thể đem bà ấy thành một cái bóng, nếu thật là bóng dáng, vậy ông vì cái gì không thể yêu thương cái bóng dáng này?"

"Ta đã từng nghĩ đi yêu một người phụ nữ khác, chính là Hạ Vũ, tha thứ cho baba, trừ bỏ nàng, rốt cuộc ta không thể yêu được người khác."

"Nếu ông không thể yêu một lần nữa, vậy ông vì cái gì lại cưới mẹ nhỏ đấy? Vì cái gì lại kết hôn với người đàn bà độc ác như vậy, nếu không phải ông cưới bà ta, mẹ cũng sẽ không chết." Tất cả nghi vấn của cô, tất cả oán hận đều hỏi ra.

"Ta cưới mẹ nhỏ của con là bởi vì lông mày bên trái của bà ấy có một cái nốt ruồi, ở vị trí kia, nàng cũng từng có một cái." Nói lên này đó, trong mắt ông ta lại lóe lên một tầng sáng.

Hạ Vũ là lần đầu tiên nhìn đến baba mình biểu cảm như vậy, baba trong ấn tượng của cô vĩnh viễn đều là lạnh như băng, vô tình, lãnh huyết, đậm mạc. . . .

"Bởi vì người phụ nữ mà ông yêu lông mày bên trái có một cái nốt ruồi, cho nên ông cưới mẹ nhỏ, ông đã yêu bà ấy như vậy, vậy vì cái gì ông không cưới bà ấy, tại sao lại cưới nhiều bóng dáng như vậy? Tạo thành nhiều bi kịch cho phụ nữ như vậy?"

Cô thật sự khó hiểu, không thương một người, vì cái gì có thể sống cùng bọn họ chứ?

"Nếu không phải là lúc ta còn trẻ không có chấp, nếu ta không làm lỗi, nếu ta có thể cái gì cũng không muốn, có lẽ nàng sẽ theo ta cùng một chỗ."

Cô chờ Hạ Trảm Bằng nói tiếp, mà ông lại hơi hơi cúi đầu, cô rõ ràng thấy khóe mắt ông ta có róm một giọt lệ.

Đó là người cha lãnh huyết vô của cô sao? Ông ta sẽ rơi lệ sao? Sẽ vì một người phụ nữ mà ông ta hoài niệm rơi lệ sao? Đây đối với Hạ Vũ mà nói, là một loại kinh ngạc, cô vẫn nghĩ đến baba là người không có cảm tình, hiện tại, cô phát hiện cô sai lầm rồi.

"Lông mày bên trái của nàng có một nốt ruồi màu đỏ, khi cười lộ lên có hai lúm đồng tiền, thời điểm kia khi ta bị thương, là nàng đã cứu ta, ta không có nói cho nàng ta là ai, ta cũng không có nói cho nàng ta có mẹ cả của con, vết thương của ta nhờ vào chiếu cổ của nàng mà dần dần bình phục, nàng cũng đem hết thấy cho ta, đó là cũng là ba tháng hạnh phúc nhất trong cuộc đời của chúng ta, lúc sau, nàng biết thân phận của ta, nàng không muốn nhân nhượng làm bà hai, nàng cũng không ép ta ly hôn, nàng chính là trốn đi, cả đời này ta đều không có tìm được nàng nữa."

"Vậy hiện tại bà ấy ở đâu?"

"Ta vẫn không từ bỏ tìm nàng, nhưng là thủy chung không có tìm được." Thì ra nếu ai đó thực sự môn trốn một người, thế giới dù có nhỏ lại cũng sẽ không tìm ra.

Hạ Vũ có chút tự giễu mà cười, nguyên lai đây là đáp án mà cô muốn tìm, người đàn ông này khổng chế vận mệnh của ba người phụ nữ, nhưng người đàn ông này chỉ yêu có một người, một người phụ nữ mà cả đời này ông ta không tìm được.

"Hạ Vũ, thực xin lỗi!"

Ông ta vươn tay, nắm lấy hai tay của Hạ Vũ, động tác thân mật như vậy làm cho Hạ Vũ có chút ấm áp mà cũng xa lạ.

"Ông không cần phải xin lỗi, bởi vì ông chưa từng hy sinh cái gì cho tôi, cũng chưa từng được cái gì từ tôi." Cường ngạnh của cô lại hồi phục, đối với người baba này, cô thủy chung không muốn tha thứ, cô cho rằng ông ta là hung thủ gián tiếp hại chết mẹ của cô.

"Nếu có thể, ta hy vọng con trở về, ta biết con không thích mẹ nhỏ, nhưng là con có thể đi đến chỗ của mẹ cả, con cùng Thiên Triệu như anh em ruột thịt, baba trăm tuổi, hy vọng nhìn đến con gái đều yên bề yên chốn, tuy rằng ta là một người cha thực thất bại."

Hạ Trảm Bằng nói ra lời nói chân thật trong lòng ông ta, cũng giải tỏa áp lực trong lòng của Hạ Vũ.

Hạ Vũ không có tha thứ cho ông, Hạ Trảm Bằng cũng không có cầu cô tha thứ.

Ông biết cô sẽ chậm rãi khỏe mạnh lên, ông ta mang theo một cái bóng dáng tịch mịch biến mất ở trước mắt Hạ Vũ, một cái chớp mắt kia, Hạ Vũ phát hiện con báo này đã già rồi. . . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 138: Thủ tiết, cô đã quên sao?

Thương thế của Ân Tịch vừa khá hơn một chút, liền từ bệnh viện quay lại biệt thự, bác sĩ mỗi ngày đều đến biệt thự kiểm tra, hơn nữa vị bác sĩ này đối với bệnh tình của Ân Tịch, khi người ngoài hỏi ông ta thân nhiên tuyên bố: tai nạn xe cộ, vết thương không nặng, ở nhà điều dưỡng.

Biệt thự Thân gia vẫn là có vệ sĩ giám sát 24/24, ngay cả một con ruồi bọ cũng không thể đi vào.

Thân Tử Duệ 24 giờ ở bên người Ân Tịch, vệ sĩ nào hấn cũng không cho gần cô, sau chuyện của A Lực, hấn chỉ tin tưởng chính mình, mà hấn cũng vững chắc tin tưởng, Ân Tịch nhất định sẽ giải độc thành công, hấn sẽ đợi đến khi cô giải độc thành công.

"Cẩn thận!" Thân Tử Duệ lo lắng nói, trong mắt đều là vẻ lo lắng.

Ân Tịch nhìn đến bộ dáng khẩn trương của hấn, chỉ cười khê nói: "Em không sao."

Hấn luôn thực dễ dàng bị trầm luân trong nụ cười của cô không thể thoát ra được, vẻ mặt si mê, một khắc cũng không nguyện ý rời đi.

Ân Tịch bị hấn nhìn như vậy lại mất tự nhiên, mặt hơi hơi nóng lên, "Suốt ngày nhìn em như vậy, có mệt hay không a?"

Hấn dùng sức lắc đầu, "Không phiền lụy, cả đời cũng không mệt."

"Miệng lưỡi trơn tru!" Thanh âm của cô rất nhẹ, ngữ khí thực dịu dàng, tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng lại ngọt như đường.

Cô bị thương mấy ngày nay, cô hôn mê bất tỉnh, nhưng cô có thể cảm giác được bên người luôn luôn có người cổ vũ cô, cô mở mắt ra người đầu tiên nhìn thấy chính là hân, trong lòng tràn ngập cảm giác an toàn.

Mà về phương diện khác, cô lại cực độ sợ hãi, nhiều lần giở đồ cách trở bọn họ, phản cảm tình này căn bản không có khả năng đi được xa.

Thái độ của cô đối với Thân Tử Duệ, cũng chỉ là thất thường mà thôi, khi thì có chút nhiệt tình, khi thì lại lãnh đạm như băng.

Vô luận Ân Tịch đối hân là lạnh vẫn là nóng, Thân Tử Duệ đối với cô, lại quan tâm cùng ôn nhu thủy chung như một.

"Tử Duệ, em đã tỉnh lại, anh đi làm việc của anh đi!" Ân Tịch vẫn là không muốn làm cho hân quá thân cận mình, cô sợ sau này nếu có một ngày tách ra, thương tổn lẫn nhau sẽ càng lớn hơn.

"Chuyện của anh, em không cần quan tâm, anh sẽ xử lý ổn." Tay hân gắt gao nắm tay nàng.

"Anh cũng không thể 24 giờ đều cùng em, bác sĩ cũng nói, vết thương của em không có việc gì."

"Dù sao anh cũng không thể để em rời khỏi tầm mắt của anh." Hân bá đạo mà không thèm để ý đáp lại.

"Như vậy trong lòng em thực sự sẽ không yên được, anh không cần như vậy, được chứ?" Bị người ta 24 giờ nhìn chăm chăm, đó là chuyện khó chịu nhất.

"Nếu em cảm thấy không thoải mái, anh liền cùng em đi ra ngoài đi dạo một chút, em muốn đi đâu muốn làm cái gì, đều có thể nói cho anh biết." Hân muốn nghĩ biện pháp làm cho cô vui vẻ, thả lỏng chính mình.

Ân Tịch chính là nín chặt môi, không thèm nói lại.

Đau đớn quen thuộc trong thân thể lại lần nữa tập kích lại, tựa như rung trời lở đất.

Tay cô bắt đầu run rẩy, thân thể cũng trở nên run rẩy, Thân Tử Duệ biết, cô lại bắt đầu lên cơn.

Lời nói của bác sĩ vẫn vang ở bên tai hân, muốn giải độc thành công cần trải qua ba giai đoạn: tiêu độc lâm sàng —— hồi phục cùng cố —— trở về xã hội, ba giai đoạn này từng bước sau so với trước càng khó khăn, tiêu độc lâm sàng chính là bước đầu cần thiết, ước chừng cần 15 ngày, sau khi kết thúc bước vào giai đoạn hồi phục cùng cố, ước chừng cũng từ 6 - 12 tháng mới xong.

Chỉ cần không chế đoạn thời gian này không có động chạm đến ma túy, ở giai đoạn hai đa số là dùng thuốc để khống chế đau đớn trong thân thể (sinh lý không khỏe), bệnh trạng cùng thời gian dài ngắn còn phụ thuộc vào tâm lý người bệnh, nếu không có nắm chắc, lại hít thuốc phiện, khả năng cai nghiện càng ngày càng khó.

Trong đó, tâm lý của người cai nghiện phải vô cùng mạnh mẽ, nếu không sẽ không thể tránh khỏi đi hút lại.

Ân Tịch còn ở giai đoạn sơ cấp, chỉ cần cô có nghị lực có thể thừa nhận thống khổ thân thể của giai đoạn này, hơn nữa thân thể của hân căn bản là đều tốt, hân lại càng làm cho cô không thể tiếp xúc với bên ngoài và hoàn cảnh bên ngoài, cho nên khả năng cai nghiện là có hy vọng rất lớn.

"Ân Tịch, cố gắng chống đỡ, nhịn một chút sẽ qua thôi, tin tưởng anh!" Hân lại một lần nữa gắt gao từ phía sau mà ôm lấy cô.

"Không Tử Duệ. em nhịn không được, em muốn, cho em được chứ?" cô xoay ngược người lại, khát cầu nhìn hân. .

Trong mắt tràn ngập mong đợi, trong đầu cô giờ phút này chỉ có thuốc, thậm chí nghĩ có được nó.

"Tin tưởng anh, em có thể từ bỏ được! Em sẽ phải sống tốt, em còn phải đối mặt xã hội, đối mặt chính mình!"

"Không em không thích nghe, anh cho em, được chứ? Cầu anh?" Mắt cô không ngừng tuôn rơi lệ, nhưng lúc này nước mắt của cô lớn hơn là khát cầu.

"Em nghe rõ cho anh, dùng sức mà nghe, anh sẽ không đưa cho em, anh thề rằng em chết cũng sẽ không cho em thuốc phiện!" Tay hân dùng sức bóp chặt hai vai cô.

Ân Tịch suy sụp mà nhìn hân, tay chân lại mãnh liệt gãy dựa, dùng sức mà xé rách quần áo của chính mình, từng thứ từng thứ tan nát ra.

Thân Tử Duệ nhìn thấy Ân Tịch đem từng thứ quần áo của chính mình xé rách còi ra, rất nhanh, trên người chỉ còn lại có đồ lót có thể che khuất những nơi nhạy cảm của cô, đáng người hấp dẫn người khác nhanh chóng chiếu vào trước mắt hân. . . .

"Em đang muốn làm gì? Anh không cho phép em tra tấn chính mình!"

Hân nhặt quần áo trên mặt đất lên, muốn mặc lại lên người cho Ân Tịch.

Ân Tịch lùi một cái ra phía sau, biểu tình có chút khoa trương địa nhìn hân, "Không phải anh muốn tôi sao? Tôi cho anh, anh muốn cái gì tôi đều cho anh, tôi chỉ cầu anh cho tôi thuốc, được chứ?"

Thân thể của cô nhảy mất đã nhào tới, môi không chút do dự bao trùm lên trên bờ môi của hắn, lạnh lẽo như vậy, lại cứng rắn như thế.

Cô chủ động khiêu khích hắn, đem thân thể mềm mại dán chặt vào hắn, cô hoàn toàn đã quên bản chất con người mình, hiện tại cô chỉ có thể dùng chính mình để đổi lấy thuốc phiện.

Thân Tử Duệ nhìn thấy Ân Tịch như vậy, khủng hoảng trong lòng vượt xa dự vọng của thân thể.

Một cái dùng sức, hắn hung hăng đem cô đè lên trên mặt đất, nhìn thấy bộ dáng cô chặt vật ngã ở trên mặt đất, hắn không có quan tâm cũng không có đau lòng.

"Hứa Ân Tịch, cô không phải luôn luôn tự cho là thanh cao sao? Cô không phải luôn luôn chán ghét dùng thân thể làm điều kiện trao đổi sao? Làm sao vậy, cô hiện tại cũng tiện nhân như vậy sao?"

Hắn trào phúng mắng cô, mặc kệ cô có khó chịu hay không, thứ hắn muốn chính là làm cho cô cảm thấy đau đớn thống khổ!

"Cô không phải phải thủ tiết sao? Thế nào nhanh như vậy đã không thể kiên trì, còn chủ động bán thân thể của mình, cô cho là cô cò hết ra thì có thể đạt được mong muốn của cô sao? Người coi Thân Tử Duệ tôi là cái gì? A!" Hắn rống giận, ngồi chồm hổm trên thân thể cô, hung hăng nhìn cô.

Ân Tịch cảm quần áo bên chân lên, nâng lên mắt, nhìn đến không phải là khuôn mặt của Thân Tử Duệ, mà là nhìn thấy một cái gương lớn.

Bản thân cô trong gương sắc mặt tiêu tụy, tái nhợt, trong mắt không có một tia thanh thuần, khuôn mặt xinh đẹp tươi mát kia bởi vì thuốc phiện mà đã trở lên vụn vỡ, khủng bố.

"A a a." Cô ôm chặt đầu chính mình lớn tiếng mà gào thét.

Nhìn thấy cô có phản ứng, lòng Thân Tử Duệ cũng có chút an ủi.

"Anh đi đi. anh đi đi." Cô phẫn nộ kêu to, cô không thể tưởng tượng bản thân mình lại trở lên đáng căm hận như thế, đề tiện đến như vậy.

"Em bình tĩnh, Ân Tịch!"

"Tôi muốn người đi ra. Anh đi ra." Cô đột nhiên đứng lên, trừng hai mắt, trong mắt toàn là tơ máu, "Không phải là anh còn muốn tiếp tục xem nữa, xem tôi trở nên xấu xa như thế nào, có phải tôi cần đề tiện càng không biết xấu hổ thì anh càng vui vẻ hay không!"

"Anh chỉ là muốn em hiểu được, làm cho em hiểu được con người không dễ khuất phục trước kia của em."

"Tôi không muốn nghe a. Tôi cái gì cũng không muốn nghe. Hy vọng duy nhất hiện tại của tôi là không muốn nhìn đến anh, đi ra."

Tay cô run rẩy chỉ hướng cửa, nước mắt của cô cuộn cuộn chảy ra, đây là nước mắt chân thật của cô, hắn thấy cô khóc, lòng đau đến rỉ máu.

Thân Tử Duệ vẫn là đi ra ngoài, bởi vì hắn hiểu được tâm trạng hiện tại của cô, hắn tin tưởng cô sẽ vượt qua được, nhất định sẽ được!

Ân Tịch đứng ở trước mặt gương, nhìn người ở bên trong, tóc tai rối bù, môi trắng bệch, thân thể gầy còm. . .

Cô cư nhiên chủ động hiến thân, đi lấy thân thể làm giao dịch?

Thân xác này của cô là dùng mạng của Trữ Dịch để đổi về, mà cô lại dễ dàng như vậy lãng quên mất?

"Trữ Dịch, thực xin lỗi."

Cô dùng sức đè lại đầu mình, khó chịu trong thân thể lại lần nữa tập kích lại, tựa hồ so với vừa mới càng thêm mãnh liệt hơn.

"Không chế chính mình. Nhất định phải khống chế được." cô cắn miệng nói cho chính mình, nàng không được dễ dàng từ bỏ như vậy.

Khi cô không thể chịu đựng được nữa, ngoài cửa truyền vào một tiếng đàn du dương.

Tiết tấu khi nhanh khi chậm, tiếng đàn thanh thấu hữu lực, tình cảm luân phiên nhau bay bổng, Ân Tịch nghe tiếng đàn, tư tưởng bắt đầu chậm rãi khôi phục, không hề nghĩ đến đau đớn thân thể do thuốc phiện mang đến nữa, thân thể theo tiết tấu của âm nhạc cũng dần không còn thống khổ nữa.

Nghe nghe, giai điệu này chính là ca khúc của KC.

Ngoài cửa, mười ngón tay thon dài của Thân Tử Duệ nện nhằng lướt trên phím đàn, hắn đàn chính là ca khúc mà trữ Dịch viết cho Ân Tịch, hắn hy vọng cô có thể hiểu được lòng hắn.

Mặc kệ cô khó chịu cùng thống khổ như thế nào, Trữ Dịch vẫn cùng cô, hắn lại càng từng phút từng giây không rời khỏi cô, cùng cô trải qua tất cả.

Hắn đem toàn bộ cảm tình của chính mình vào trong ca khúc này, thanh âm dày hơn cao hơn tiến nhập vào màng nhĩ của Ân Tịch, ánh mắt của cô chùng

xuống, hai tay ôm má của chính mình

"Tử Duệ."

Thanh âm của cô nhẹ nhàng mà ôn nhu vang lên nhưng chỉ có cô mới có thể nghe được.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 139: Mình sẽ tốt thôi

Khi mà Hạ Vũ cùng Trần Hân đuổi tới biệt thự Thân gia, Ân Tịch lại một lần nữa bị độc tính phát tác.

"Tôi muốn vào xem cô ấy, có thể chứ?" Hạ Vũ hỏi ý kiến của Thân Tử Duệ.

"Bây giờ cô ấy vẫn còn rất bài xích, chỉ cần cô ấy lên con là ai cũng không muốn gặp, cô ấy không muốn để cho bất luận kẻ nào nhìn đến bộ dáng khi lên con nghiện của cô ấy." Thân Tử Duệ cúi đầu, có chút đau đớn nói.

"Chẳng lẽ anh chấp nhận để một mình cô ấy phải đối mặt sao? Cô ấy càng khó chịu càng khát vọng người ta quan tâm, chẳng lẽ điểm này anh cũng không biết sao? Nếu là như thế này, anh còn xứng nói yêu cô ấy sao?" Hạ Vũ cả giận nói.

Trần Hân ở một bên gắt gao lôi kéo tay cô, ý bảo cô ổn định cảm xúc một chút.

"Cô nghĩ rằng tôi không nghĩ được như cô hay sao?" Thanh âm của hân thực bình tĩnh, lời nói của Hạ Vũ tuyệt không chọc giận hân.

"Anh đã nghĩ vậy, vậy vì cái gì anh không cùng cô ấy?" Trần Hân nghi hoặc hỏi.

"Bởi vì tôi yêu cô ấy, cho nên tôi tôn trọng cô ấy." Đầu của hân nghiêng sang một bên, thanh âm có chút khàn khàn, "Tính cách của Ân Tịch từ nhỏ đã cứng cỏi, đừng nhìn bề ngoài cô ấy nhu nhược, trong lòng cũng không chịu thua, chỉ cần cô kiên định làm chuyện chính mình cần làm, liên nhất định sẽ hoàn thành, mà thuốc phiện, chuyện cần ý chí rất lớn, nếu chính cô ấy có thể kiên định ý chí này, tin tưởng rất nhanh cô ấy có thể vượt qua thời kỳ ủ bệnh."

Trừ bỏ thời điểm phát tác, hân yên lặng thông qua camera theo dõi cô, thời gian còn lại, hân đều một tác cũng không rời.

"Kia nếu vạn nhất."

"Không có vạn nhất, chỉ có nhất định sẽ thành công, trừ bỏ thành công, ta sẽ không cho cô ấy con đường thứ hai." Trong mắt Thân Tử Duệ kiên định khiến người ta không để cho phản bác.

"Hạ Vũ, anh tin tưởng anh ta!" Trần Hân ở một bên cũng khẳng định mà nói, từ ánh mắt của Thân Tử Duệ, hân dám khẳng định người đàn ông này là thật yêu cô ấy, chỉ có chân chính yêu một người, mới có thể bá đạo khẳng định như thế.

"Trần Hân, em lo lắng, em tự trách, em áy náy, anh biết không?" Hạ Vũ nhẹ nhàng mà nói, trong thanh âm mang theo nghẹn ngào.

"Anh biết, anh hiểu, nhưng là em phải tin tưởng, Ân Tịch không phải là đứa trẻ bình thường, cô ấy nhất định sẽ kiên cường được." Hân ở một bên nhỏ giọng an ủi Hạ Vũ.

Hân làm sao không lo lắng, mà Hạ Vũ cũng làm cho hân lo lắng, cô vừa mới khôi phục một chút, hân không hy vọng tâm tình cô cứ như vậy mà suy sụp nữa.

"Hai người không hiểu, hai người không biết, bởi vì em không có nói cho hai người biết, bởi vì em, Ân Tịch mới có thể bị tiêm ma túy." Hạ Vũ cúi đầu nức nở.

Cô tuy rằng không có từng bị độc, nhưng là cô đã gặp qua vô số người hút, nhìn qua bộ dáng bọn họ bị thuốc phiện ăn mòn thống khổ, đó là một loại tra tấn trong lòng, người phi thường mới có thể thừa nhận.

"Cô có ý gì?" Thân Tử Duệ khàn khàn hỏi, lòng Trần Hân trở lên khàn khàn.

"Thân Tử Duệ nguyên bản là muốn tiêm thuốc vào người tôi, hân phải báo thù Hạ gia, là Ân Tịch thay tôi cầm mũi kim kia, nếu không phải Ân Tịch, hiện tại người bị thuốc phiện hành hạ sẽ là tôi, là tôi a." Hạ Vũ thống khổ gầm nhẹ .

"Đừng như vậy, Hạ Vũ. Đừng khổ sở, không phải lỗi của em." Trần Hân nhìn thấy bộ dáng suy sụp của cô, gắt gao đem cô ôm ở trong ngực chính mình.

"Trần Hân, em thật là khó chịu a, nếu không phải bởi vì em, Ân Tịch sẽ không chịu khổ như vậy." Cô ở trong ngực hân không thể ức chế mà nước nớc.

Trần Hân gất gao mà ôm cô.

Thân Tử Duệ yên lặng nhắm mắt lại, lại là một trận co rút đau đớn, "Hứa Ân Tịch a Hứa Ân Tịch, trước tiên cô nghĩ đến đều là vì người khác, vì cái gì em không thể vì bản thân mình a."

Nhưng lòng hân lại sáng bừng lên, hân yêu không phải là lòng khoan dung, thứ tha và rộng lượng kiên định của cô sao?

Thống khổ qua đi, tinh thần Ân Tịch tuy rằng mệt mỏi, nhưng ánh mắt lại lộ ra trong trẻo, ba ngày này, cô tựa như đã dạo chơi địa ngục vậy, hy vọng duy nhất làm cho cô vượt qua thống khổ chính là tiếng đàn của hân.

"Ân Tịch!"

Nghe được thanh âm, cô quay đầu, trong mắt ý cười càng sâu .

"Hạ Vũ, Hạ Vũ!" thanh âm vui vẻ của cô cuốn hút Thân Tử Duệ, nhìn đến cô cười, trong lòng hân là ấm áp.

Hai người đàn ông lén lút lui đến một bên, để cho hai người phụ nữ không gian riêng tư. . .

"Hạ Vũ, cậu đã khỏe sao? Nhìn thấy cậu, mình thật sự rất vui nha." Từ khi bọn họ tách ra, từ biệt chính là mười ngày, Thân Tử Duệ chỉ nói với cô Hạ Vũ đang tình duyên, nhưng không có nguy hiểm đến sinh mệnh.

"Mình không sao, mình một chút đều không có sao, nhưng là cậu." . .

Nói xong, Hạ Vũ dùng sức đem Ân Tịch ôm lấy, ghé vào trên vai cô nói, "Thực xin lỗi. Thực xin lỗi."

Ân Tịch dùng sức mà ôm lại cô, lấy tay vỗ lưng của cô.

Ân Tịch nắm tay cô, ở trong hoa viên lặng lẽ mà bước, gió hiu hiu tùy ý thổi tung mái tóc dài, trông càng có vẻ bi thương động lòng người.

"Hạ Vũ, không cần nói xin lỗi với mình . Cậu phải tin tưởng, mình nhất định sẽ tốt lên!"

"Mình biết, nhưng mình thực sự rất đau lòng, lại rất khó quên. Thời điểm cậu gờ tay che cho mình, cậu có biết mình có bao nhiêu khiếp sợ không? Sự sợ hãi này xuất phát từ đáy lòng, sự việc này cả đời mình sẽ luôn nhớ rõ."

"Cậu cái đồ ngốc này, cậu đối tốt với mình, thì mình sẽ báo đáp cho cậu." Việc vì Hạ Vũ ngăn cản một mũi tiêm kia, trong lòng cô là không có một tia hối hận, bởi vì cô chưa bao giờ muốn nợ ân tình người khác, huống chi trong lòng cô, Hạ Vũ sớm đã là em gái của mình.

"Những việc mình làm sao có thể so sánh với cậu."

"Chúng ta không cần giải thích thêm nữa, nói thêm gì đi nữa sẽ khiến chúng ta càng thêm khách khí hơn!" Ân Tịch quả quyết mà chấm dứt đề tài này, trong lòng cũng phần ấm áp, cô thích mọi người quan tâm mình.

"Ân Tịch, cậu có nhớ Tiểu Úc không?" Hạ Vũ nhẹ giọng mà nhắc tới vấn đề này, bây giờ là thời điểm quan trọng, nếu đem Tiểu Úc đón trở về, có lẽ Ân Tịch có thể càng thêm kiên định lòng tin mà cai nghiện.

"Mình nhớ, mình không có lúc nào không nhớ tới con bé, chờ mình cai nghiện xong, cậu dẫn mình đi gặp con bé nhé."

"Nếu cậu muốn gặp, ngày mai mình sẽ nhờ anh hai phái người đi đón Tiểu Úc trở về, cho hai mẹ con. . ."

"Không thể, không được. . ." Ân Tịch không đợi lời của cô nói tiếp, lập tức cự tuyệt.

"Vì sao vậy? Có Tiểu Úc ở bên cạnh cậu không tốt sao?" Hạ Vũ khó hiểu hỏi.

"Hạ Vũ, lúc này sao cậu lại mơ hồ như thế ah." Ân Tịch trở nên trầm mặc, "Thế lực của Thân Tử Kiều bây giờ còn mạnh, Tiểu Úc một khi xuất hiện sẽ có nguy hiểm, mình không thể làm cho con bé bị nguy hiểm được."

"Yên tâm đi, sẽ không như vậy, Thân Tử Kiều hiện tại cơ bản không có tâm tình suy nghĩ truyện của Tiểu Úc. Hân còn phải đối phó nhiều chuyện lắm. Gần đây anh hai cùng Thân Tử Duệ liên kết với cảnh sát, thậm chí ngay cả ba mình cũng ra mặt." Hạ Vũ nói tiếp: "Thân Tử Kiều hiện tại đối phó chính là Thân gia, Hạ gia, cảnh sát, hân không có tinh lực lớn như vậy."

"Vẫn là không nên! Mình lo lắng." Ân Tịch trước sau không đồng ý.

"Mình chỉ là muốn cho cậu vui vẻ hơn một chút, nếu có Tiểu Úc ở đây cùng cậu, cậu sẽ thực sự vui vẻ, không phải sao?" Hạ Vũ không rõ Ân Tịch vì sao phải kiên định như vậy, cô ấy rõ ràng là nhớ Tiểu Úc như thế, hiện tại trở lại đã không còn gì nguy hiểm, Ân Tịch kiên quyết như vậy dường như có phần hơi quá.

"Hạ Vũ, mình hiểu suy nghĩ trong lòng cậu, nhưng là mình không muốn Tiểu Úc phải mạo hiểm. Tin tưởng mình, mình nhất định sẽ tốt!" Cô kiên định mà đáp lại Hạ Vũ.

Hạ Vũ lại làm thế nào mà hiểu rõ được, nguyên nhân Ân Tịch không muốn Tiểu Úc quay về là gì đâu?

Trừ Dịch trước khi chết, thực rõ ràng mà nói với cô, Tiểu Úc không phải là con gái của Thân Từ Kiều, mà là con gái của cô và Thân Từ Duệ. Nếu là như thế, Thân Từ Kiều không thể không biết, lúc trước hẳn dùng thủ đoạn lừa gạt cô, nói Tiểu Úc là con của cô với hắn, có thể thấy được ngay từ ban đầu, hẳn muốn lợi dụng cô và Tiểu Úc để uy hiếp Thân Từ Duệ.

Hiện tại lại là thời điểm quan trọng, Thân Từ Kiều chỉ cần tìm được Tiểu Úc, làm cho Thân Từ Duệ biết được Tiểu Úc chính là con gái của hắn, như vậy mọi việc đã làm của bọn họ chẳng phải là trở nên uổng phí sao?

Cũng có một chút, có lẽ là cô ích kỉ đi, cô không nghĩ sẽ để Thân Từ Duệ biết được Tiểu Úc là con gái của hắn. Nếu thực sự một ngày bọn họ không thể ở cùng một chỗ, mà hắn lại muốn đòi lại quyền nuôi nấng Tiểu Úc, cô thật sự không biết cuộc sống còn có ý nghĩa gì nữa.

Lại nhớ tới Trữ Hạ, không biết tình hình hiện tại của cô ta thế nào?

Lời nói của Trữ phu nhân còn vang ở bên tai của cô, cô và Thân Từ Duệ bối cảnh kém quá xa, nếu Trữ Hạ thật sự làm ra chuyện kinh khủng, Trữ gia liên hợp với Thân Từ Kiều, nếu như vậy thì. . .

Đến ngày đó. . . cô không dám nghĩ tiếp nữa. Cô phải báo cho Trữ Hạ biết một tin tức!

"Hạ Vũ, cậu giúp mình làm một chuyện, chuyện này tuyệt đối không thể để cho người thứ ba biết!" Về mặt Ân Tịch thực nghiêm túc, cũng thực khàn trương.

"Cậu nói đi, chỉ cần mình có thể làm được!"

"Đi xem Trữ Hạ giúp mình, mình phải biết tình hình của cô ấy, cùng với suy nghĩ hiện tại của cô ấy, thêm nữa là Trữ gia gần đây có thực hiện hành động quá khích nào không?"

"Ân Tịch, ý của cậu là. . ." Hạ Vũ có chút kinh ngạc, Trữ gia hẳn sẽ không có hành động như vậy chứ, chẳng lẽ Trữ Hạ thật sự sẽ dùng thủ đoạn như vậy?

"Mình chỉ là đoán, cho nên cậu phải đi giúp mình kiểm chứng."

"Được, mình đáp ứng cậu, mình sẽ đi thăm dò rõ ràng." Hạ Vũ cam đoan mà nói.

Ân Tịch cai nghiện, mười ngày này, cô không có ra khỏi biệt thự Thân gia, cũng không có liên hệ gì với thế giới bên ngoài. Thân Từ Duệ bảo vệ mà cũng như là giam lỏng cô, cô căn bản trốn không thoát.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 140: Khốn khổ cầu xin

Tề Tư Mục ở khách sạn gần ngơ ba ngày, sau đó mới nhớ tới biệt thự Tề gia, suốt bốn ngày không có ra khỏi cửa.

Biết anh trai ruột của chính mình ôm một khoản tiền lớn chạy trốn tới Mỹ, mà công ty của Tề gia hiện tại đã muốn trở thành của Thân Từ Kiều. Cô phần công ty của ả dường như trở về con số không, tất cả biến cố bất ngờ này, làm cho ả dường như buồn bực muốn chết đi.

Nếu cứ như vậy mà chết, chẳng phải là quá dễ dàng với những người đó sao. ả gắt gao nghĩ chặt rằng, ả sẽ không để cứ như vậy mà xong được. ả muốn nhìn đến mặt tiện nhân Tống Hồng kia, tất cả, phải đóng cửa tất cả. Còn về Thân Từ Kiều, người đàn ông không có lương tâm này, hại chết chị gái ả, chiếm đoạt công ty Tề Thị của ả, tất cả tất cả này, ả thế nào có thể nuốt được mồi hận này chứ.

Cho dù ả không đối phó Thân Từ Kiều, Thân Từ Kiều cũng sẽ không buông tha cho ả, mà khẳng định sẽ tra được là chính ả báo tin cho Thân Từ Duệ, nếu nói là như vậy, mọi thời điểm cô đều gặp nguy hiểm.

Nghĩ vậy, trong lòng Tề Tư Mục sinh ra một hồi sợ hãi.

"Không được, trước phải trốn đi, sau đó suy nghĩ kĩ hơn rồi bàn sau." Ắ cúi đầu mà thầm nói với chính mình.

Ắ bắt đầu thu thập một ít đồ vật này nọ, may ra trốn tại nhà người bác ở nước Anh một thời gian. Hiện giờ cũng chỉ có một con đường này, nghĩ đến đây, động tác trên tay ả càng lúc càng nhanh hơn.

Thời gian trôi qua trở nên phi thường nhanh.

Thời điểm khi ả đánh mất mã, trong lòng cô rốt cục thờ dài nhẹ nhõm một hơi, hăng hái kéo cương chuẩn bị hướng cửa đi tới.

Thời điểm khi ả mở cửa ra, mặt mã bỗng nhiên dừng lại, trên mặt đất phát ra tiếng vang thật mạnh.

"Tê tiểu thư, bây giờ muốn đi đâu?" thanh âm thấp lạnh của A Khôn vang lên.

"Công ty nói muốn hủy hợp đồng với tôi, cho nên tôi muốn đi ra ngoài giải khuây, như thế nào, bây giờ lại không cho tôi nghỉ ngơi sao?" Ắ làm bộ như chuyện gì cũng không biết.

"Giải sầu, thật sự đơn giản như vậy sao?"

Lời hấn vừa nói ra, tim Tề Tư Mục đập dồn dập, mau sợ hãi như thế này.

Thân Từ Kiều mang theo một đám người mặc đồ đen đi ở phía trước, mang theo vẻ mặt u ám. Nhìn ả sắc mặt lạnh băng như thường.

"Từ Kiều, anh thế nào cũng đến đây? Em biết anh vẫn là quan tâm em mà!" Thanh âm ngọt ngào mang theo một chút run rẩy của ả vang lên, ả ra sức làm cho thân thể chính mình hòa theo mà đi tới.

"Anh thế nào có thể không quan tâm em đâu, em chính là tiểu bảo bối của anh a!" Tay hấn hung hăng nắm lấy cằm của ả.

Tề Tư Mục bị nắm đau đến không dám lên tiếng, miệng bị vặn vẹo đến khó chịu.

"Từ Kiều, anh nắm đau em, buông ra đi!" Thanh âm của ả mang theo sự khẩn cầu.

"Thả cô ra! Tôi vì sao phải thả cô!" Hấn nắm cằm của ả, kéo ả hướng trong phòng đi tới.

"Từ Kiều, anh không phải có gì hiểu nhầm chứ? Vì sao đối với em như thế? Trong lòng của em đều là anh, chuyện đó anh đều biết a!" ả khốn khổ diễn cảnh tình cảm.

"Mẹ kiếp, nguoi là đồ tiện nhân!" Hấn vung tay kia lên, là hai cái bạt tai nặng nề vang vọng khắp phòng, khóe miệng Tề Tư Mục trào ra tơ máu.

"A. . . Anh đánh tôi làm chi, anh điên rồi sao?" Ắ như trước làm bộ như cái gì cũng không biết.

"Còn giả vờ phải không? Tôi xem cô còn có thể giả vờ bao lâu?" Nói xong, hấn lại đánh xuống một bạt tai, lần đánh xuống này, trong nháy mắt Tề Tư Mục ù hết cả đầu óc.

"Thân Từ Kiều, anh buông ra, anh khiến tôi bị hại còn chưa đủ sao? Anh làm hại Tề gia chúng tôi còn chưa đủ sao? Những việc này, đều là anh nợ tôi, anh nợ tôi." Tề Tư Mục dùng sức thoát khỏi hấn, lớn tiếng mà nói.

"Tôi đã cảnh cáo cô, nếu cô muốn chơi với tôi, cô sẽ không thể ngờ được kết cục, nếu cô lựa chọn, tôi sẽ cho cô biết, phản bội tôi kết cục là thế nào."

"Phản bội? Là ai phản bội ai trước? Là anh ah, anh luôn miệng nói yêu tôi, sẽ bảo hộ tôi, chính là khi nhà tôi gặp chuyện không may, anh chẳng những không giúp còn nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Hiện tại cả Tề Thị đều biến thành của anh, anh còn muốn thế nào? Giết chết chị gái của tôi, sau đó muốn giết chết tôi sao?"

Tề Tư Mục gắng sức mà lau vết máu trên miệng, đem mọi chuyện nói rõ ra.

"Haha. . . Cô với chị cô ngu ngốc như nhau, ngu ngốc đến độ theo tôi nói chuyện yêu, có biết Thân Từ Kiều tôi là cái dạng người gì hay không? Thời điểm khi tôi không nói đến yêu, bất luận kẻ nào đều không có tư cách đến trước mặt tôi mà nói chữ này."

Hấn một bước tiến đến, bàn tay to còn không chút do dự nắm lấy cổ của ả, dùng sức mà bóp chặt.

Ánh mắt Tề Tư Mục tỉnh lặng đến đờ đẫn, sợ hãi mà nhìn hấn.

Muốn nói nhưng một chữ cũng không phun ra được. Hô hấp khó khăn làm cho mặt ả lập tức đỏ ửng.

Thân Từ Kiều nắm chặt cổ của ả, cũng không có ý tứ muốn buông ra. Trên khuôn mặt tà ác mang theo nụ cười dữ tợn.

Cư nhiên dám chơi cùng hấn, hấn sẽ làm cho ả biết, kết cục đều là do ả tự tìm lấy. Trên thế giới này, không có ai xứng tới cùng hấn nói điều kiện, về tình yêu, chỉ cần hấn chưa từng nói đàn bà đều ko có tư cách.

Đây là kết cục khi vi phạm điều cấm kị của hần.

"Biết sai rồi sao?" Hần nhìn ả, âm lãnh hỏi .

Tề Tư Mục dùng sức càng không ngừng gặt đầu, ý bảo ả biết mình sai rồi.

"Có nghĩ là cứ như vậy mà chết đi không?" Hần lại một lần nữa thêm vào hỏi ả, trong mắt không có chút cảm tình nào.

Tề Tư Mục "A a." Nói không nên lời, càng không ngừng lắc đầu.

Tay Thân Từ Kiều thủ chậm rãi buông ra, cứ như vậy làm cho ả chết đi, ô uest tay của chính mình hơn nữa còn quá dễ dàng cho ả, miệng hần nổi lên một nụ cười xấu xa.

Tề Tư Mục vừa được thả lỏng một chút, bật người thờ đốc từng ngệm từng ngệm .

"Có biết tôi ghét nhất cái gì ở cô và chị của cô không?" Thân Từ Kiều nghiền ngẫm nhìn ả.

"Có ý tứ gì?" Tề Tư Mục ngừng ho, kinh dị mà nhìn hần.

"Cô cùng chị của cô đều ý đồ không chế tôi, dục vọng giữ lấy mãnh liệt như vậy, chị của cô chết thật im lặng, về phần cô, tôi sẽ cho cô thực thỏa mãn tiêu sái, không còn một tia tiếc nuối." Hần nhìn thấy ả, đường hoàng cười khê.

"Anh tính toán làm gì?" Tề Tư Mục toàn thân cảnh giác, bước chân lùi ra phía sau.

"Tiểu bảo bối thân yêu, cô nói xem tôi muốn làm gì?"

"Không. Anh sẽ không tàn nhẫn như vậy, sẽ không hạ độc thủ như vậy với tôi, phải không?" Tề Tư Mục bắt đầu ủy khuất cầu xin, nhìn thấy ý cười trong mắt hần, ả thật sự không biết bước tiếp theo hần sẽ làm gì.

"Cô không phải thích chơi đùa sao? Tôi cho cô chơi đủ thì thôi, đối với cô còn không tính là yêu thương sao?" Tay hần lướt qua khuôn mặt của ả, nhẹ nhàng mà thổi khí.

"Từ Kiều, không cần như vậy." Trong mắt ả lộ ra sợ hãi, Thân Từ Kiều như vậy là quá xa lạ, trong mắt hần không phải là dục vọng mà là trả thù.

"Vì cái gì không cần? Cô ham muốn mãnh liệt như vậy, một hai thằng đàn ông đều không thể thỏa mãn cô, hôm nay tôi liền cho nhiều gấp mấy lần, cho cô chơi tận hứng, thế nào?" Nụ cười tà ác của hần bức tiến lỗ tai của ả.

"Không. Anh không thể như vậy, em là người đàn bà của anh a." ả lớn tiếng gào thét, trong mắt mang theo khát cầu.

"Đàn bà của tôi, vĩnh viễn đều chỉ có một người đàn ông là tôi, còn cô đâu, tiểu bảo bối của tôi, cô có mấy người đàn ông a?" Hần khinh thường mà châm chọc ả.

"Không phải, em là bị buộc, bị buộc đó." ả giãy dụa, cầu xin .

Nhìn thấy một loạt đàn ông phía sau Thân Từ Kiều, trong lòng ả tràn ngập sợ hãi, thân thể của ả đã trở lên run rẩy, nếu hần thật muốn đùa giỡn mình như vậy, nhiều người như vậy, thế nào ả cũng bị đùa đến chết.

"Bị buộc sao? Nguyên lai cô bị buộc còn có thể hưng phấn như vậy, còn cao trào, thật sự là giỏi, như vậy tôi lại cho cô thích một lần, dù sao cô bị buộc cũng có thể lên đỉnh như vậy, sợ cái gì a." .

"Không! Tôi không cần! Cầu anh, thả tôi ra!" Tề Tư Mục lúc này đây là thật sự sợ hãi , mấy người đàn ông cao lớn mà cường tráng như vậy, giờ phút này ở trong mắt ả không có lấy một tia khát cầu hay dục vọng.

"Nga, tiểu bảo bối, anh biết, mỗi khi em nói không cần, kỳ thật là đặc biệt tương nhớ muốn đó, yên tâm, lần này nhất định sẽ để bọn họ cho em ăn no."

Nói xong, hần liếc mắt một, xoay người có mấy người đàn ông đi lên phía trước.

Tề Tư Mục thấy thế, muốn trốn, không chạy được hai bước đã bị Thân Từ Kiều bắt trở về.

"Muốn chạy trốn, cô cho là cô thoát được sao? Trừ bỏ tôi cùng A Khôn, nơi này còn có tám người khác, tám người này đều đã cầm dục ba tháng đó, tôi tin tưởng bọn họ nhất định có thể cho lên đến đỉnh đó." Cái miệng của hần dán tại bên tai của ả, nhỏ giọng nói, mang theo ý mập mờ.

"Từ Kiều, em cầu anh. Cầu anh buông tha cho em. Em biết sai rồi, em về sau không bao giờ . . . nữa phạm vào sai lầm này, em nhất định sẽ biến mất, em cái gì cũng không muốn, Tề thị anh cũng cảm đi, người của em anh cũng đã chơi chán rồi, em nghe lời anh nói, tuyệt không dám chơi với anh, có thể chứ?"

Thanh âm của Tề Tư Mục nghẹn ngào lên, nhìn thấy tám người đàn ông kia, lòng của ả tràn ngập sợ hãi, nếu bị bọn họ như vậy chơi đùa, ả không chết cũng thành tật.

"Hiện tại cô biết sai cũng đã chậm, loại đàn bà thối như cô, cứ nhiên dâm tư thông với Thân Từ Duệ, làm cho tôi tổn thất huynh đệ như vậy, hơn nữa còn phá hủy kế hoạch của tôi, cô cho là cô nói một tiếng biết sai có thể giải quyết vấn đề sao?"

"Từ Kiều, cho . . . em một cơ hội nữa được chứ? Em hiện tại đã muốn thành như vậy, em cái gì đều không có , cầu anh buông tha cho em đi." Tề Tư Mục chảy nước mắt, chậm rãi quỳ xuống.

Dù có chết nhục còn hơn bị bọn họ đùa chết, chút tôn nghiêm đó ả không coi là gì.

"A Cường, còn chờ cái gì!" Thân Từ Kiều đối mặt với việc ả quỳ xuống đất cầu xin tha, không có cảm tình gì, trong mắt lộ vẻ chán ghét.

Người đàn ông cao lớn tên A Cường bị gọi nhanh chóng đi lên . . .

"Người cút ngay." Nhìn thấy A Cường đi đến trước mặt, Tề Tư Mục lớn tiếng kêu sợ hãi.

"Cút cái gì? Cô hiện tại phần nộ, đợi lát nữa hấn sẽ cho cô cái gì là lên tiên." Thân Từ Kiều một phen túm chặt tóc của ả, một bàn tay dùng sức xả quần áo của ả.

"Thân Từ Kiều, nguoi là tên hỗn đản, nguoi vương bát đản." Tề Tư Mục không hề cầu nữa, ả đã biết, có cầu nữa cũng không có thể làm cho Thân Từ Kiều dừng tay.

"Cô mới biết tôi là tên hỗn đản sao, thật đáng khen đó."

Tề Tư Mục bản năng cầm quần áo che đi thân thể mình.

"Trông có vẻ đang hoảng nhĩ, cô bản cùng đề tiện đến thế nào chẳng lẽ nguoi ta còn chưa biết sao?" Thanh âm châm chọc của hấn thực rõ ràng, 4 phút video kia, xem qua quả là dữ dội

"Nguoi sẽ không có kết cục tốt đâu, ta tốt xấu gì cũng từng là đàn bà của nguoi, nguoi cứ nhiên có thể xuống tay ngoan độc như vậy, ta muốn nguoi nhớ kỹ, chỉ cần Tề Tư Mục ta hôm nay không bị các nguoi đùa chết, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho nguoi. . . ."

Thanh âm của ả rất lớn, rống giận vang dội cả gian phòng tựa như động đất.

Thân Từ Kiều nghe được ả mạnh miệng lại điên cuồng mà cười lên, "Được, tôi chờ, hy vọng hôm nay cô không bị đùa chết, đùa chết nhất định tôi sẽ lấy danh nghĩa Thịnh Thiên đề đăng một thông báo, nguyên Tề thị thiên kim Tề Tư Mục, nhất thời có biến cố, chịu không được, tập trung tám người đàn ông, chết ở trong nhà."

"A." Tề Tư Mục ngửa đầu lớn tiếng phát tiết , "Thân Từ Kiều, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho nguoi!" .

Khuôn mặt dữ tợn của ả làm cho Thân Từ Kiều càng thêm chán ghét.

"Đàn bà thành quỷ nhưng cũng không tha cho tôi không chỉ có một mình cô, tôi có đếm cũng đếm không hết, hừ." Hấn buông tóc của ả ra, dùng sức ném sang bên cạnh. Tựa như muốn hành hạ nhiều hơn.

A Cường rất thức thời chống đỡ thân thể của ả dậy, miệng còn nói nhỏ, "Tôi không thích nằm úp sấp, thích tận hưởng"

"Cút ngay a."

Tề Tư Mục vừa dứt lời, A Cường đã làm trò trước mặt mọi người, dùng sức kéo mất quần áo của ả.

Không kịp nói cái gì nữa, cũng không kịp ngăn cản, A Cường mạnh mẽ dạng hai chân của ả ra, không có đạo đầu, chỉ có cường ngạnh tiến vào thân thể ả.

"A Cường, chơi đi, để cho ta xem biểu hiện của các nguoi." Thân Từ Kiều đứng ở một bên, cũng không có ý muốn rời đi, nghĩ muốn xem cuộc chiến này, hấn muốn xem con đàn bà này sau khi bị chơi đùa sẽ có cái dạng gì, mà quan trọng hơn hấn ta chính là một tên biến thái.

"Con mẹ nó, kêu ra, kêu ra làm cho lão tử kích thích!" A Cường dùng sức mà va chạm vào ả

Tề Tư Mục gất gao từ từ nhắm hai mắt, trợn mắt nhìn, bảo ả kêu, ả không kêu.

"Bọn kia làm mày kêu hằng hải như vậy, lão tử cũng không tin không làm mày kêu ra." Hấn như trước vẫn là dùng sức cạy mạnh.

Thân Từ Kiều nhìn tất thấy, bồi thêm một câu, "Phải đùa giỡn ả, trước hết phải cho ả chút ngọt ngào, ả sẽ không chỉ có kêu, còn cầu muốn nguoi."

Đùa giỡn Tề Tư Mục rất đơn giản , miễn cảm lại ham muốn mãnh liệt như vậy, chỉ cần đàn ông có thể cho ả kích thích, so với tung hô ả, ả sẽ giả bộ không được bao lâu.

A Cường liếc mắt một cái, một người khác đi lên, tựa như hiểu được lời nói của Thân Từ Kiều.

Hắn đi lên từ phía sau ôm lấy ngực ả, dùng sức xoa nắn, hai tay niết nọ hoa phấn hồng của ả, nhẹ nhàng mà thương thức .

A Cường thì lại ở phía dưới dùng sức, ngón tay cũng đưa vào, đùa giỡn ả . .

Tề Tư Mục bị bọn chúng công kích, thân thể thế nhưng có phản ứng, cũng tốt vài ngày không có chạm qua đàn ông, vốn là thân thể mẫn cảm, hơn nữa dục vọng đang thúc dục, ả dần dần

"Dù sao thì cũng bị chơi, vậy để xem ai chơi ai nào" Nghĩ như thế, ả thả lỏng thân thể, để cho bọn họ chơi đùa, hung hăng mà chơi đùa . . .

Không có bao lâu, thanh âm của Tề Tư Mục đã vang lên, mang theo phóng đảng cùng dung tục

Tề Tư Mục cũng hoàn toàn không ngờ được, Thân Từ Kiều dùng chiêu này, để phá hủy hoàn toàn tinh thần của ả, trở thành một con dâm phụ tự tiện, là muốn hoàn toàn đùa chết ả

Một người lên, hai lên, ba lên, ả có thể thừa nhận, cũng thực hạnh phúc

Người đàn ông thứ tư lên, không có cho ả chút thời gian thở dốc nào, đánh sau vào thân thể của ả, mạnh mẽ mà va chạm vào ả, liều mạng yêu cầu trong cơ thể ả

Người thứ 4 mệt mỏi, đã có người thứ năm tiếp theo

Thứ 5 mệt đến thứ 6, mà hết thứ 6 thì đến thứ 7, thứ 8

Tề Tư Mục mới biết được bản thân mình thật sự là muốn chết, hạ thân chảy ra không phải là nước mà là máu . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Mục tiêu kế tiếp

Hạ thân Tề Tư Mục chảy ra máu, nhiễm đỏ một mảng lớn thâm màu trắng, Thân Từ Kiều mới bảo hạ nhân dừng tay.

Xoay người, hắn nói với A Khôn, "Thay tôi tra Hứa Tiểu Úc ở đâu, đào ba tác đất lên cũng phải tìm được."

"Vâng." A Khôn đáp lời.

"Thân Từ Duệ. Đùa với tôi, liên hợp với cảnh sát để hại tôi, tôi sẽ làm cho cả nhà anh chết, A Lực đã chết, tôi khiến cho con gái của anh đi sang kiếp sau mà hưởng hạnh phúc." Hắn ở trong lòng lạnh lẽ nói, bàn tay nắm chặt chậm rãi buông ra.

Sửa sang một chút quần áo trên người, cất bước hướng phía ngoài đi đến, phía sau hắn, cũng đi theo một đám người, chỉ còn lại Tề Tư Mục hấp hối ở biệt thự.

Thời điểm Tề Tư Mục tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối đen, dĩ nhiên hạ thể của ả cứng ngắc không thể nhúc nhích, vết máu trên mặt đất cũng đã khô cứng lại.

Thậm chí ngay cả những sợi tóc rơi rụng của ả cũng đều dính máu.

"Thân Từ Kiều. Thân Từ Kiều." Tề Tư Mục cắn răng, ở trong lòng thống hận nguyên rủa hắn.

Ả nói cho chính mình, tuyệt đối không thể cứ như vậy mà chết đi, ả phải sống, phải sống để khiến cho Thân Từ Kiều chết so với ả càng thống khổ hơn, hận thù này lại khơi dậy ý nghĩ muốn sống của ả.

Ả hướng cửa bò ra, mỗi nơi đi qua lưu lại một mảng máu, hạ thân của ả bởi vì lần nữa di chuyển mà lại lần nữa bị xé rách, loại đau đớn chí mạng này khắc sâu trong trí nhớ của ả.

Rốt cục ả cũng lấy được di động, trong mắt hiện lên một tia hy vọng. . .

Biệt thự Thân gia, nơi nơi đều có hương khí dịu nhẹ, Ân Tịch đứng lặng yên ở một góc hoa viên. Nhìn tất cả.

Thân thể cô đã tốt hơn nhiều, năm ngày nay, mỗi ngày trừ bỏ khắc chế chính mình không nghĩ đến thuốc phiện, hơn nữa mỗi ngày bác sĩ đều giúp cô

dùng thuốc tiêu độc, hiện tại thời gian phát tác càng ngày càng ngắn, nhưng cái chính là tần suất phát tác cũng chậm lại.

Chỉ cần nơi nào có cô, ở một nơi cách đó không xa, sẽ có một bóng dáng khác đi theo.

Trời chiều hạ xuống chiếu rọi lên người cô, đứng ở một biển hoa rộng lớn, tĩnh lặng như xử nữ.

Thân Tử Duệ đi đến bên người cô, nhẹ giọng gọi tên của cô: "Ân Tịch!"

Cô quay đầu lại, nhìn ánh mắt hần, mỉm cười, một cổ nhu tình không thể nói lên bằng lời ở trong đáy mắt của lẫn nhau bùng sáng lên.

Hần thất thần nhìn cô, thậm chí đã quên mục đích hần đi tới, không biết vì cái gì, hần nhìn cô bao lâu cũng cảm thấy không đủ, cho dù là 24/24 giờ, lúc nào cũng nhìn thấy cô, hần đều là mê luyến như vậy.

"Trên tay anh giấu gì đó?" Ân Tịch nhìn thấy hần chấp tay sau lưng, tò mò trêu ghẹo hần.

Lời nói của Ân Tịch nhắc nhở hần, nhưng ánh mắt hần vẫn như trước không có rời đi.

Ân Tịch đối mặt với ánh mắt yêu say đắm nóng bỏng như thế, lòng của cô quả là ấm áp, tâm tình khẽ buông lỏng.

"Đã lâu không có kéo đàn, đến đây, thử một lần đi." Hần từ phía sau lấy ra một cái đàn vi-ô-lông.

Ánh mắt Ân Tịch bùng sáng lên, rất trong, cảm động mỉm cười, âu yếm cầm lấy đàn.

"Anh đi Pháp?" Ân Tịch cầm lấy đàn, vẻ mặt mang theo kinh ngạc.

"Em còn nhớ rõ." Thấy cô nhận ra chiếc đàn, lòng Thân Tử Duệ tràn ngập niềm vui nho nhỏ, thoán mắt không nói thành lời.

Trong lòng Ân Tịch ngọt ngào mỉm cười, Thân Tử Duệ lại quay lưng lại, còn cứ như vậy mà đối mặt cô, hần sợ rằng còn tiếp tục đối mặt cô như thế hần sẽ không thể khống chế được chính mình, càng lún càng sâu.

Cô đem đàn đặt ở trên vai trái, tay phải nhẹ nhàng mà kéo, thanh âm tuyệt vời theo động tác chậm rãi của Ân Tịch chậm rãi truyền đi, phiêu lãng trong cả hoa viên của biệt thự Thân gia.

Thân Tử Duệ yên lặng đứng sang một bên, đường mòn bên cạnh hoa viên, có một cây đàn dương cầm, hần nhẹ nhàng mà ngồi xuống, theo âm điệu của Ân Tịch mà đánh lên một khúc nhạc . . .

Hần nhắm mắt lại, thật không ngờ rằng, làn điệu như thế của cô, cảm thụ được suy nghĩ của cô, khi thì ưu sầu, khi thì vui vẻ, khi lại nhung nhớ . . . Vô luận cô như thế nào, hần đều dùng âm nhạc nói cho cô biết, hần vẫn sẽ mãi mãi ở bên cạnh cô.

Mặt trời chiều ngả về tây, hương thơm tươi mát bốn phía.

Gió khẽ lay động, tóc dài phiêu dạt, tà váy bay bay.

Mười ngón tay thon dài, kết hợp với đàn . . . hần cách cô hơn một thước, ngẫu nhiên một cái ngừng đầu, một nụ cười yếu ớt, sóng mắt động như tình, hai người ăn ý ngày càng hòa hợp.

Nếu có thể, Ân Tịch thật hy vọng thời gian có thể ngừng trôi, dừng ở hình ảnh này, bọn họ có thể cứ như vậy vui vẻ tiếp tục, lấy tiếng đàn làm bạn, có trời chiều làm bạn, ráng vàng, gió nhẹ . . .

Trong cuộc đời con người, có thể gặp được một người đàn ông như vậy, quả là một chuyện hạnh phúc đến cỡ nào. Lòng Ân Tịch tràn ngập cảm động, giờ khắc này, cô rất hạnh phúc, khi cô ngừng đầu nhìn thấy ánh mắt nhu tình của hần, cô cũng thấy đủ hạnh phúc rồi.

Không có ngôn ngữ, chỉ có tiếng đàn, không tiếng động lại càng hơn có âm thanh, có Ân Tịch ở bên cạnh, Thân Tử Duệ không cầu mong gì nữa, đây là tình yêu dâng tràn của hần và cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Bỏ trốn

Dưới tàng cây, ánh trăng tươi mát tuôn chảy, bóng lồng bóng, hoa cỏ lững lờ.

"Có mệt không?" Thân Tử Duệ nắm lấy tay cô đặt ở trên tay chính mình, Ân Tịch mặc cho hần cầm, không giãy dụa.

Lúc này đây xin hãy cho cô được ích kỷ một lần, để cho cô có thể mượn hạnh phúc này đi, mượn rồi sẽ trả lại.

Ân Tịch ngẩng đầu lên, lộ ra mỉm cười, lắc đầu.

"Vậy em có đói bụng không?"

Ân Tịch như trước lắc đầu, nhọt nhạt cười, không hiểu, đối với hắn, cô đã muốn cười, trong lòng vui vẻ như một con ong mật nhỏ, bay trên tất cả những đóa hoa khắp cánh đồng mà không thấy mệt.

"Ân Tịch!" Hắn nhẹ giọng mà khàn khàn gọi, sau đó đem cô ôm vào trong ngực chính mình.

"Từ. . . Duệ!" Thanh âm của Ân Tịch rất nhẹ rất nhẹ, nhẹ đến mức ngay cả cô cũng không nghe rõ lắm.

"Gọi anh một tiếng nữa được không?" Hai tay hắn ôm mặt cô, nghịch ngợm cưỡng cầu.

"Không muốn. . . ." Ân Tịch có chút hờn dỗi nói.

"Kêu một tiếng nữa thôi, anh rất muốn nghe." Thanh âm khàn khàn của hắn mang theo hơi thở nam tính nồng đậm, làm tê dại trái tim cô.

"Từ Duệ. Từ Duệ." Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng.

"Ân Tịch, Hứa Ân Tịch." Hắn ngẩng đầu lên hướng không trung hét lớn, cực kỳ ấu trĩ mà chạy loạn.

"Anh điên rồi, nhỏ giọng một chút." Ân Tịch có chút mặt đỏ nói. .

Thân Từ Duệ đột nhiên giống một đứa trẻ lớn đầu, lớn tiếng mà hét với không trung: "Thân Từ Duệ cùng Hứa Ân Tịch yêu thương lẫn nhau, Hứa Ân Tịch cùng Thân Từ Duệ yêu thương gần nhau, vĩnh viễn cùng một chỗ! Bọn họ cùng một chỗ! Vĩnh viễn cùng một chỗ!"

Ân Tịch đứng ở bên cạnh hắn, có chút kinh ngạc, kinh sợ mờ to hai mắt, đây là Thân Từ Duệ chủ tịch của Thân thị mà cô biết sao? Thân Từ Duệ trước mắt đích thị đúng là người đàn ông lãnh huyết trước kia sao? Thật là con người đối với vạn người cũng chỉ bày ra một khuôn mặt băng lãnh sao? Thật là người đàn ông cầm súng không chút do dự xuống tay sao?

"Anh đều đã nói, em cũng có thể nói!" Hắn hưng phấn giống như tiểu hài tử, nấn nỉ Ân Tịch cùng hắn.

"Em mới không ngây thơ như anh đâu, em không nói." Ân Tịch đỏ mặt cự tuyệt, cô ngượng ngùng nói ra những lời này.

"Thế này sao gọi là ngây thơ chứ, đây là yêu, yêu một người nên để cho toàn bộ thế giới đều biết." Hắn lại một lần nữa nắm chặt tay cô

"Nói như vậy chính là làm cho toàn bộ thế giới đều biết, còn nói không ngây thơ, rõ ràng chính là chuyện của nam sinh và nữ sinh mới làm thôi." Ân Tịch ngoài miệng tuy rằng nói như vậy, trong lòng lại ngọt ngào vô tận.

"Như vậy thật sự thực ngây thơ sao? Kia vậy như thế nào mới không ngây thơ? Nếu không, chúng ta bỏ trốn đi!" Thân Từ Duệ là thực lòng nói.

"Bỏ trốn?" Ân Tịch lại một lần nữa mở to hai mắt, ý cười trong mắt lại biến mất.

"Ngẫm lại, nếu chủ tịch Thân thị Thân Từ Duệ cùng ngôi sao Hứa Ân Tịch bỏ trốn, đây không phải là có thể làm cho toàn bộ thế giới đều biết sao?"

"Anh điên rồi." Nàng cười, nhẹ nhàng giơ tay đâm vào ngực hắn.

Hắn không đợi tay cô rồi đi, liền gắt gao nắm chặt lấy.

"Anh là nói thật đó, anh hy vọng cả thế giới đều biết, Thân Từ Duệ anh yêu Hứa Ân Tịch, hơn nữa là cả đời, yêu từ lúc này đây." Trong mắt hắn nhu tình chân thành, như là một ngọn lửa, đang cháy lên, chói sáng khiến Ân Tịch không thể bỏ trốn.

"Thì ra anh thích chưng diện mà không thương giang sơn." Cô nghịch ngợm nói.

"Nguyên làm duyên ương không nguyên làm tiên." Ngón tay hắn điểm nhẹ chóp mũi cô, mang theo nụ cười sùng nịnh.

"Nhưng mà em lại yêu biệt thự xa hoa của anh, em còn yêu xe thể thao của anh, càng yêu vẻ ngoài, nếu anh bỏ trốn cùng em, cái gì đều không có, vậy em làm sao bây giờ a?"

"Vậy đây anh sẽ mở xe thể thao mang em bỏ trốn, ở trong tất cả biệt thự xa hoa, sau đó mang em tham gia những buổi tiệc rượu xa hoa, ở trong buổi tiệc nắm tay em khiêu vũ, từ Pháp đến Vienna, sau đó lại đến Anh, mỗi một quốc gia chúng ta đều đi qua, cho em ở trong vẻ hòa nhoáng xa hoa của anh hạnh phúc đi vào giấc mộng đến hừng đông."

Ân Tịch nghe lời nói của hắn, thất thần thật lâu không có quay về.

"Thế nào? Cô nương gốc, trở về đi, đừng thất thần nữa." Tay hắn nhẹ nhàng mà捏 hai má của cô.

Ân Tịch đòi với ánh mắt sùng nịnh và lời nói nhu tình của hắn, dĩ nhiên không có suy nghĩ gì, lời nói của bà Trữ cũng đã bay hết, vui vẻ mà cười lớn, đẩy mạnh tay hắn ra.

"Làm sao vậy? Ân Tịch, em muốn làm gì?" Từ Duệ nhìn thấy thân thể cô chậm rãi rút lui, trong mắt còn không có ý cười thiện ý.

"Thân tiên sinh, chuẩn bị tốt chưa? Em hiện tại sẽ nhảy đến trên người anh nha."

Còn chưa chờ Thân Từ Duệ lấy lại tinh thần, Ân Tịch nhẹ nhàng nhảy dựng lên, liền nhảy đến trên lưng Từ Duệ, hạnh phúc quấn hai tay lên cổ hắn, Thân Từ Duệ nhẹ nhàng xốc một cái, mang cô trên lưng chạy khắp đường mòn, lưu lại một vết lại một vết dấu chân hạnh phúc. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Yêu, một mực trong lòng

"Thân Từ Duệ cùng Hứa Ân Tịch cùng một chỗ ! Thân Từ Duệ cùng Hứa Ân Tịch cùng một chỗ! Thân Từ Duệ cùng Hứa Ân Tịch cùng một chỗ"
." Thân Từ Duệ lưng cong Ân Tịch một bên chạy chậm chậm một bên lớn tiếng hét.

"Thân Từ Duệ cùng Hứa Ân Tịch cùng một chỗ ! Bọn họ cùng một chỗ" Ân Tịch ở trên lưng hắn cũng lớn tiếng mà đáp lại, nếu muốn hạnh phúc, vậy nên bắt đầu từ những thứ vô cùng đơn giản đi!

Trên bầu trời, đột nhiên pháo hoa bốn phía tung bay.

Ân Tịch gọi Thân Từ Duệ dừng lại bước chân, nhẹ nhàng từ trên lưng hắn trượt xuống dưới, ngẩng đầu nhìn khung cảnh mỹ lệ mà riêng tư này.

"Đẹp không?"

"Rất đẹp rất đẹp!" Ân Tịch chỉ là đơn thuần nhìn màn pháo hoa này, Thân Từ Duệ nhìn thấy ánh sáng cùng hạnh phúc nhỏ nhoi trong mắt của cô, lòng một trận cảm động, hắn hy vọng Ân Tịch có thể cứ như vậy đơn giản mà vui vẻ.

Pháo hoa trong không trung đột nhiên biến hóa hệt lên những dòng chữ, Ân Tịch nhìn những hình ảnh cùng hàng chữ kia, lại một lần kinh sợ .

"Thích không?" Thân Từ Duệ đem cô kéo vào trong ngực, cùng cô xem pháo hoa.

Trên bầu trời toàn là hàng chữ " Hứa Ân Tịch, Thân Từ Duệ yêu em!"

"Từ Duệ. em" Ân Tịch nhẹ nhàng che miệng, có chút không thể nói rõ thành lời, cô muốn lớn tiếng mà hét lên, cô nghĩ muốn nói cho toàn bộ thế giới, giờ này khắc này cô cảm thấy rất vui vẻ rất hạnh phúc.

"Đưa ngực!" Hắn nhẹ nhàng mà sùng nịnh nói, càng ôm thân thể của cô chặt hơn.

"Anh thật xấu, thật xấu!" Ân Tịch đột nhiên không biết làm thế nào cho phải, nước mắt cứ tự nhiên cứ như vậy chảy ra.

"Làm sao vậy? Ân Tịch, em không vui sao? Không vui sao?" Nhìn thấy cô đột nhiên rơi lệ, trong lòng hắn một trận kinh hoàng, có chút không biết làm sao. .

"Em không có không vui, em không có không thích, em chỉ là quá vui thôi."

Ân Tịch xoay ngược người lại, hai tay gắt gao ôm lấy cổ hắn, tựa đầu chôn ở trong ngực hắn.

"Ân Tịch, anh chỉ muốn em vui vẻ hơn một chút!" Hắn vỗ về tóc của cô, nhẹ nhàng hít lấy hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra trên người cô, dùng sức mà ôm cô.

Trên bầu trời pháo hoa vẫn chói sáng, Ân Tịch từ trong ngực hắn ngẩng đầu lên, nhìn một chuỗi một chuỗi con số cùng hàng chữ chớp động kia, trong lòng tràn ngập ấm áp, người đàn ông này vì cô làm hết thấy, chỉ là muốn cho cô vui vẻ hơn một chút.

"Từ Duệ, em rất vui!" Cô nằm ở trong ngực hắn, hạnh phúc mà nói.

Ân Tịch không nghĩ nữa nghĩ bọn họ cuối cùng có thể cùng một chỗ hay không, chỉ cần bọn họ hiện tại cùng một chỗ, cô sẽ trân trọng khoảng thời gian này, tất cả những gì hắn làm vì cô, cô sẽ ghi nhớ mãi mãi.

Mỗi ngày Thân Từ Duệ đều rất vui vẻ, bởi vì khuôn mặt Ân Tịch càng ngày càng tươi cười nhiều hơn, cho dù là khi độc phát tác, cô cũng nguyện ý để cho hắn ở bên cạnh cô, nguyện ý để cho hắn gắt gao ôm cô, nói với cô, hết thảy đều có hắn ở đây.

Cô sẽ làm nũng với hắn, bắt hắn đưa cô đi siêu thị, sau đó tự mình chọn lựa những thứ mà hắn thích ăn, vì hắn làm một chút đồ ăn, hắn luôn hạnh phúc ngắm nhìn cùng ăn hết những gì mà cô nấu. . .

Thời gian hạnh phúc quả nhiên luôn qua rất mau, Hạ Vũ xuất hiện đánh vỡ chút tốt đẹp này, làm cho Ân Tịch lại một lần nữa phải đối mặt với sự thật tàn nhẫn này.

Thân Từ Duệ vẫn giống bình thường, để cho Hạ Vũ đi vào biệt thự Thân gia, còn dẫn cô đến thăm Ân Tịch.

Thanh âm Hạ Vũ đẩy cửa tiến vào thậm chí Ân Tịch ngay cả muốn nhìn cũng không không nghĩ gì nói "Từ Duệ, anh đến đây nhìn hồ nước kia xem, xem anh muốn làm gì nào?"

Hạ Vũ vừa muốn cất tiếng liền ngừng lại, mới vài ngày không gặp Ân Tịch, trong thanh âm của cô đã tràn ngập vui vẻ cùng hạnh phúc, loại vui vẻ cùng hạnh phúc này chỉ có tình yêu mới có.

Ân Tịch, yêu. Đây là trực giác đầu tiên của Hạ Vũ

"Mỗi khi em nhìn thấy hồ nước kia, em đều rất muốn cùng anh." Ân Tịch mang theo mỉm cười xoay người, lại phát hiện đứng ở trước mặt cô chính là Hạ Vũ mà không phải Từ Duệ khi đó có chút ngượng ngùng mặt đỏ lên.

"Thực dọa người a!" Ân Tịch ở trong lòng nhỏ giọng nói với mình.

"Nói mau cậu rất muốn cùng hắn làm gì?" Hạ Vũ cũng không nghĩ muốn phá hư tâm tình vui vẻ của cô, ở một bên trêu ghẹo cô.

"Đừng cười mình, mình cảm thấy mắt mặt phải trốn ngay ra Thái Bình Dương mắt." Ân Tịch cũng không không biết xấu hổ nhìn Hạ Vũ, bị bạn tốt nhìn thấy một màn này, quả thật có chút xấu hổ.

"Xem ra cậu gần đây không tồi nha, thần tình xuân phong, mau khai thật với mình đi." Hạ Vũ bức cô, cười đến ‘ thực tà ác ’.

"Không có a, mình chỉ là cảm thấy được hôm nay thời tiết rất đẹp, cậu xem, hồ nước kia rất xanh nha, hi hi." Ân Tịch mắt tự nhiên cười, cực lực muốn dời lực chú ý của cô ấy.

Hạ Vũ không có tiếp tục truy vấn cô nữa, trong lòng lại do dự, cô có nên đem hết thảy những gì mà cô biết nói cho Ân Tịch không? Phá vỡ hạnh phúc nhỏ nhoi của cô ấy là chuyện tàn nhẫn đến cỡ nào, chính là nếu không nói cho cô ấy, Ân Tịch khẳng định sẽ trách cô cả đời. . .

Khi cô chìm đắm trong do dự, ánh mắt bất an. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 144: Quyết định khó khăn

Thân Từ Duệ xiết chặt cái ly trong tay, "Rắc" một thanh âm vang lên, cái ly ở trong tay hắn biến thành mảnh nhỏ, tay hắn cũng bị vài mảnh nhỏ cắm vào, sâu cạn không giống nhau.

A Cơ đứng ở bên cạnh hắn, không dám lên tiếng nữa, chỉ là lẳng lặng chờ đợi hắn hạ lệnh.

"Tặng Trữ gia một phần lễ vật, nếu bọn họ cố ý như thế, vậy đừng trách Thân Từ Duệ tôi ra tay tuyệt tình." Trữ gia phá vỡ hợp đồng, là hắn thật không ngờ tới, tuy rằng còn chưa chính thức liên thủ với Thân Từ Kiều, nhưng là một cái chào hỏi nho nhỏ cũng đủ nói cho hắn biết, Trữ thị cùng Thân Từ Kiều đã bắt tay cùng nhau.

"Có nên thu mua Trữ gia hay không?" A Cơ nhỏ giọng hỏi.

"Không cần, cậu dựa theo ý tứ của tôi mà đi làm, nếu bọn họ đồng ý thì nói rằng tôi cảm ơn, nếu không đồng ý vậy chỉ có khai chiến."

"Đã rõ!" A Cơ quả quyết trả lời.

Ánh mắt âm ngoan của Thân Từ Duệ càng thêm lạnh lẽo, nghĩ muốn dùng những thứ này để uy hiếp hắn, hình như quá xem thường hắn rồi.

Tại biệt thự Thân gia, Ân Tịch cùng Hạ Vũ sóng vai mà đứng, nhìn về phía hồ nước thanh tĩnh bên ngoài cửa sổ, lòng hai người sớm đã phong ba cuộn cuộn.

"Hạ Vũ, cậu nói đi, mình chịu được." Ân Tịch bình tĩnh nhìn phía ngoài cửa sổ, lời nói cũng bình tĩnh.

"Cũng không có chuyện gì lớn cả, Trữ Hạ đã thoát khỏi nguy hiểm."

"Nếu là như thế này, thì ánh mắt cậu vì cái gì lại không yên chứ?" Ân Tịch miễn cưỡng phát hiện ra sự khác thường của cô ấy.

"Cảm xúc của cô ta còn không ổn định, trước mắt đồng ý bác sĩ tâm lý trị liệu, nhưng là cô ta giống như thực bài xích, đối với bác sĩ mà Trữ gia xếp đặt không hề nói năng gì hết."

Cô nói ra này đó, mà kể nội dung kế tiếp, cô chuẩn bị giấu diếm, trong lòng cô cầu nguyện lúc này Ân Tịch đừng quá miễn cưỡng.

"Còn có gì nữa?" Ân Tịch hỏi.

"Đã không có, chỉ thế thôi!" Hạ Vũ thực bình tĩnh đáp lời, cô xác định Ân Tịch không có tìm được manh mối nào từ cô.

"Thật vậy chăng?" Ân Tịch đối diện ánh mắt của cô, xác nhận một lần cuối cùng hỏi.

"Thật sự." tay Hạ Vũ giấu ở sau lưng, dùng sức nắm chặt lại

"Mỗi lần cậu nói dối, tay sẽ kim lòng không đau mà đặt ở sau lưng, lần đầu tiên là khi cậu không thừa nhận bản thân mình thích Trần Hân, lần thứ hai là hiện tại." Trong mắt Ân Tịch không có trách cứ, nhưng có mất mát, đó là một loại bất đắc dĩ cảm giác bị lừa gạt.

"Ân Tịch. . . ." Hạ Vũ tựa hồ nghĩ muốn giải thích, lại không thể nào tìm được ngọn nguồn.

"Vì cái gì không muốn nói thật với mình? Cậu biết rõ hiện tại trừ cậu ra mình đã không biết còn có thể tin tưởng ai, vậy mà cậu còn. . . ." Ân Tịch lại một lần quay đầu đi.

"Mình chỉ là không muốn cậu tiếp tục . . . phải hy sinh không cần thiết nữa." Hạ Vũ khó khăn trả lời.

"Cái gì gọi là hy sinh không cần thiết? Buông Thân Từ Duệ sao?" Đối với hết thảy này, cô thế nào mà đoán không được đâu, nhưng là nếu thật sự bắt cô phải buông tay Thân Từ Duệ ra, cô cũng không có thể làm được.

"Hai người rõ ràng là yêu nhau, như vậy chuyện kế tiếp, cậu có thể làm cho Thân Từ Duệ để ý, cậu biết là Thân Từ Duệ có thể làm những chuyện này, cậu chỉ cần làm một người phụ nữ đơn giản, không tốt sao?"

Tính Ân Tịch rất cứng mạnh, có đôi khi làm tổn thương đến người bên cạnh mình, nhưng là Hạ Vũ hiểu được sự cứng mạnh đó của cô, nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ chọn phương thức như của Ân Tịch, cũng may ông trời còn tốt với cô hơn Ân Tịch nhiều.

"Có phải Trữ gia đã liên thủ với Thân Từ Kiều hay không?" Ân Tịch trực tiếp hỏi ra. .

Hạ Vũ chính là trầm mặc .

"Bọn họ làm chuyện gì? Cậu nói cho mình biết? Không nên ép mình phải tự đi tìm hiểu, có thể chứ?" Ân Tịch đem tất cả tín nhiệm đều đặt ở Hạ Vũ.

"Thân Từ Kiều liên thủ Tề thị, Trữ thị, quan trọng hơn hẳn còn liên thủ với ‘ba bang hội’, sống mái một phen với Hạ gia và Thân thị."

Hạ Vũ do dự, nhưng sự kiên định của Ân Tịch khiến cô tan rã, chỉ có thể đem tất thảy nói ra.

"Ba bang hội tổ chức xã hội đen, hội trưởng ba bang hội là ba mình Hạ Trầm Bằng, nhưng là cả ba bang hội có mối quan hệ rất phức tạp, cơ bản là 10 năm trước không có gì không ổn cả, nhưng gần nhất có mấy người lão Đại thậm chí ngay cả Hạ Thiên Cơ của Hạ gia cũng bắt đầu không yên phận, cầm đầu mấy lão Đại khiêu chiến quyền uy của Hạ gia, công khai tỏ vẻ vì tiền cái gì cũng làm, ở trên đường cướp giật, rất nhiều huynh đệ vì tiền có thể ngay cả mệnh cũng không cần, hướng chi thuốc phiện cùng súng ống đạn dược mang lại lợi nhuận nhiều hơn những mặt khác. Bởi vậy, Hạ gia hiện tại nội loạn, mà Thân thị."

"Cậu không cần do dự, nói tiếp đi."

"Thân Từ Kiều hiện tại lợi dụng huynh đệ ba bang hội, ra tay cản quấy mấy cuộc làm ăn của Thân thị, thậm chí còn làm giả sản phẩm làm cho rất nhiều sản phẩm của Thân thị bị cho là kém chất lượng, thậm chí ảnh hưởng tới thị trường cổ phiếu của Thân thị."

Hạ Vũ đơn giản đem tất cả nói cho cô nghe, mà Ân Tịch càng nghe lông mi càng nhú lại.

"Trữ thị có thái độ gì?" Ân Tịch biết, Thân thị còn bị đánh vào nhiều mặt nữa, xa không đơn giản chỉ là cổ phiếu.

Xem ra cái gì đều không thể gạt được khỏi sự thông minh của Ân Tịch, Hạ Vũ chỉ có thể đem toàn bộ sự thật nói ra: "Trữ thị thừa dịp cổ phiếu của Thân

thị tụt dốc, ra sức thu mua, với tài lực của Trữ thị, hơn nữa còn có Thân Từ Kiều và ba bang hội, nếu thật muốn tiếp tục chơi nữa, Thân thị cho dù có cường thịnh thì cũng sẽ bị ảnh hưởng rất lớn." Hạ Vũ không dám nói, nếu Hạ gia mà ngã xuống nữa, như vậy Thân thị sẽ không thể nào lật đổ được thế cục.

"Mình biết rồi, cảm ơn cậu đã nói tất cả cho mình biết." Ân Tịch khẽ nhếch miệng, thản nhiên nở nụ cười . . .

"Ân Tịch, mình biết tiếp theo cậu sẽ dự định làm gì, nhưng là theo mình cậu nên nói trước với Thân Từ Duệ một chút suy nghĩ của cậu, đừng để cho hắn nằm ở thế bị động, như vậy khẳng định sẽ rất thống khổ, mấy ngày nay, mình nghĩ cậu hẳn là cảm giác được hắn để ý cậu như thế nào."

Hạ Vũ nhỏ giọng khuyên nhủ, cô thực sự không hy vọng Ân Tịch cứ như vậy mà buông tha đoạn tình yêu này.

"Nếu mình nói với anh ấy, cậu nói xem anh ấy sẽ đồng ý sao? Nếu như mình làm bộ cái gì cũng không biết, chờ nhà anh ấy phá sản, trong đó mình là ngôi nỏ, tội danh này mình có thể gánh chịu, thậm chí mình cái gì cũng có thể không cần, nhưng là nghĩ lại người Thân gia, ba mẹ Thân Từ Duệ, Từ Duệ khi đối mặt với họ sẽ áy náy, anh ấy có thể chịu được sao?"

"Ân Tịch, nói không chừng Thân Từ Duệ thực sự không cần gì cả, chỉ cần sống cuộc sống bình thường với cậu, hạnh phúc đơn giản như vậy không tốt sao?"

"Anh ấy là Thân Từ Duệ, anh ấy là chủ tịch của Thân thị, gia tộc anh ấy vì anh ấy mà kiêu ngạo, anh ấy trời sinh đã có trí tuệ buôn bán, bị em trai cùng cha khác mẹ trừ hại, những gì đó đó, anh ấy thực sự có thể không báo đáp sao? Anh ấy thực sự có thể buông tay tất cả mà sống cuộc sống bình thường với mình sao. Cho dù anh ấy có buông tay, cha mẹ anh ấy có thể buông sao? Thân thị mấy đời truyền lại, gia nghiệp nằm ở trên tay anh ấy, với tính cách của anh ấy có thể cam chịu sao?"

Ân Tịch sao mà không hiểu được, Thân Từ Duệ so với cô càng tự cậy mạnh hơn, nếu gia nghiệp thực sự sụp đổ trong tay hắn, cả đời này, hắn sẽ không tha thứ cho mình.

Nếu là như thế ,cô tình nguyện hy sinh chính mình để đổi lấy, cho dù trong lòng hai người sẽ tiếc nuối, nhưng là bọn họ sẽ không thẹn với bất kỳ ai.

Hạ Vũ không nói gì mà chỉ nhìn, chính là cô thực sự muốn nhìn xem Ân Tịch sẽ làm gì tiếp theo.

Thân Từ Duệ đứng ở bên cửa sổ, có chút thất thần nghĩ gì đó, Ân Tịch tựa vào cửa, nhìn sùn mặt duyên dáng của hắn, có chút đau lòng. Thật đúng là nghĩ muốn có thể làm gì đó.

Đột nhiên, cô nhìn thấy tay phải của hắn có quần băng vải màu trắng, lòng của cô không khỏi căng lên, chân bắt giặc đi tới.

Cô nhón chân, cơ hồ không có âm thanh. Cô đem bàn tay nhỏ bé của chính mình với vào bên trong bàn tay của hắn.

"Rất đau sao?" Thanh âm của cô nhẹ như cánh hoa rơi.

"Không đau." Hắn quay đầu lại nhìn cô, tay còn trùu mền xoa xoa mu bàn tay của cô.

"Làm sao lại bị thương thế này?" Cô cẩn thận hỏi , ngôn ngữ bình tĩnh mà tự nhiên.

"Không cần thận thoi, không cần lo lắng, em xem, tay của anh còn có thể dùng lực mà." Nói xong, hắn một phen đem cô ôm vào trong ngực.

Ân Tịch chỉ là cúi đầu, mang theo nỗi đau ẩn nhẫn, vết thương này có lẽ là do chính hắn phát tiết.

"Mỗi ngày anh đều cùng em, không phải xem chuyện công ty sao?"

"Không cần lo lắng chuyện đó, anh sẽ xử lý tốt, chuyện em phải làm là mỗi ngày đều phải ăn nhiều, ngủ thật ngon, chăm sóc cơ thể, biết không?" Tay hắn lại gắt gao ôm chặt lấy thân thể nhỏ xinh của cô.

"Em biết, nhưng là hiện tại em đã tốt hơn nhiều, có thể tự mình khống chế được, anh tin em đi." Ân Tịch cho hắn một ánh mắt khẳng định.

"Trên đời này, không có gì quan trọng hơn em." Hắn khẽ hôn tóc cô nói.

Tay Ân Tịch bò lên thất lưng hắn, tựa đầu vào vai hắn, cùng hắn lặng lẽ nhìn phía ngoài cửa sổ.

Cô biết, Từ Duệ sẽ không có khả năng cho cô biết những điều đang lo lắng kia, cô cũng sẽ không ngốc mà bắt hắn phải nói ra, nếu có thể, ở trước mặt hắn, cô sẽ giả bộ như cái gì cũng không biết, cứ như vậy mà để hắn yêu thương ôm vào trong lòng.

"Chờ em khỏe rồi, anh muốn đưa em đi đâu nhất." Ân Tịch nhỏ giọng hỏi, mang theo một chút làm nũng.

"Em muốn đi đâu nhất anh sẽ đưa em đi."

"Anh muốn đi đâu em liền đi theo anh nha." Cô ngây ngốc cười.

"Nếu nói như vậy, anh nghĩ mùa hè sẽ nắm tay em ở bờ biển tản bộ, mùa đông ôm em xem bông tuyết. Còn có, anh còn muốn một đồng con của chúng ta, con trai con gái đều muốn." Nói đến điều này, miệng hắn đã muốn nở nụ cười rất tươi.

Ân Tịch ở bên cạnh hắn, tựa vào ngực hắn, nghe tiếng tim đập trầm ổn của hắn.

"Từ Duệ, chúng ta đã có một đứa con gái, thực đáng yêu, anh nhìn thấy nhất định sẽ rất thích." Ân Tịch nói, chính là ở trong lòng nói với hắn như vậy

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 145: Thân phu nhân tới

Thân Từ Duệ vẫn là đi ra ngoài, sự thật có việc làm cho hắn không thể không ra mặt, Ân Tịch nhìn thấy bóng dáng hắn, càng ngày càng xa, càng ngày càng mờ hồ.

Bóng dáng hắn càng chạy càng xa, là nội tâm cô càng ngày càng không nỡ buông ra.

Khi Ân Tịch còn đang suy nghĩ làm thế nào để chạy ra khỏi biệt thự Thân gia được, một người ngoài ý muốn đến trước mặt cô.

Ân Tịch đứng ở trước mặt bà ta, tuy rằng thực bình tĩnh, nhưng nội tâm lại liên tiếp bắt anh, mẹ Thân Từ Duệ đã đến khẳng định không phải đơn giản chỉ là đến xem người phụ nữ đang ở trong biệt thự Thân gia này nhìn như thế nào.

"Cô ngồi xuống, chúng ta bàn một vài chuyện, Hứa tiểu thư." Ngữ khí của bà Thân thân thiết vô cùng, cũng không có vẻ cao giá của người giàu có, nhưng khí chất cao sang thì không thể phủ nhận.

Ở trên mặt bà ta, Ân Tịch rất khó tìm ra nếp nhăn, so với Lâm Âm Ái, bà ta có vẻ chăm sóc tốt hơn.

"Bác gái, người muốn uống cái gì? Cháu đi lấy giúp người." Ân Tịch tận lực làm cho bản thân thật tự nhiên.

"Không cần, tôi là đến thăm cô thôi." Bà ta nhìn chăm chú vào ánh mắt Ân Tịch, như là muốn nhìn thấu vào lòng của cô, muốn biết rõ đến tột cùng cô là cô gái như thế nào.

Ân Tịch chỉ là lẳng lặng mà ngồi, điều cô phải làm, là im lặng chờ bà Thân lên tiếng.

"Tôi không biết Hứa tiểu thư có biết tình huống bên ngoài hiện giờ như thế nào không?"

"Có, biết một chút." Ân Tịch chỉ tiết trả lời.

"Thiên kim Trữ gia Trữ Hạ tự sát, cô biết không?"

"Biết."

"Nguyên nhân cô hẳn là biết đến, phải không?" Lời của bà ta vô cùng thâm ý.

"Vâng, đúng vậy." Ân Tịch có chút ừ ừ trả lời lại.

"Em trai của Từ Duệ liên thủ Trữ gia, không biết chuyện này cô có nghe nói hay không?"

"Ngày hôm qua đã biết một ít."

"Hứa tiểu thư là người thông minh, hẳn là biết hôm nay tôi tới nơi này là có mục đích là gì đi." Bà Thân cũng không e dè.

"Biết, cháu hiểu được."

"Đối với vấn đề cảm tình của Từ Duệ, cơ bản người làm mẹ như tôi cũng mặc kệ, nhưng là nếu muốn bước vào cửa làm con dâu của Thân gia, kia phải qua một cửa này, vô luận là nghĩ về mặt nào Trữ Hạ đối với Từ Duệ là thích hợp nhất.

"Cháu hiểu bác gái, người yên tâm đi, cháu biết nên làm như thế nào." Lòng Ân Tịch co thắt lại.

"Kỳ thật Hứa tiểu thư, cô là người thông minh, về sau cho dù Từ Duệ có kết giao với người phụ nữ như thế nào, trên cơ bản tôi cũng sẽ không đi quản, hiện tại bên người đàn ông có thêm một người tình nhân cũng không phải là lạ gì, tôi không cầu cô rời khỏi nó, nhưng là tôi hy vọng trước khi Trữ Hạ gả cho Từ Duệ cô hãy duy trì khoảng cách với nó."

"Bác không cần giải thích rõ ràng như vậy đâu, cháu hiểu được ý tứ của bác, nếu cháu lựa chọn rồi đi, cháu sẽ không dây dưa, cháu cũng sẽ nói rõ ràng với Trữ Hạ, cháu tin không bao lâu, Thân thị hết thảy sẽ khôi phục lại bình thường." Ân Tịch quả quyết ngăn lại lời nói tiếp theo của bà Thân.

"Nếu như vậy, tôi đây cũng an tâm, hy vọng cô có thể hiểu được điểm này. Bởi vì Từ Duệ đi đến hôm nay cũng không dễ dàng gì, một tập đoàn như vậy mà bị hủy, cả đời nó cũng không thể yên lòng, bởi vì sản nghiệp này đã chuyển giao bốn đời người."

"Nếu có thể, cháu hy vọng bác Thân có thể đồng ý với cháu một điều kiện."

Ân Tịch đột nhiên khẩn cầu, làm cho bà Thân ngược lại càng an tâm, phải đưa bao nhiêu tiền chỉ cần cô rời đi, Thân gia liền cấp hết, mà đối với loại đàn bà này cũng là điểm cầu mong của cô ta, trong lòng bà Thân không khỏi có chút khinh thường, không nghĩ tới người con gái mà con trai mình quý trọng cũng coi trọng tiền tài như thế.

"Cô cứ việc mở miệng, tôi sẽ đồng ý 100% điều kiện của cô."

"Cháu hy vọng trước khi Thân thị được giải vây có thể cùng cháu diễn một vở kịch, bởi vì chỉ có như vậy cháu mới có thể tự do trốn đi, có bác ở bên cạnh cháu, cháu tin tưởng Từ Duệ cũng sẽ yên tâm hơn."

"Ý của cô là?" Bà Thân có chút nghi ngờ nói.

"Cháu muốn gặp Trữ Hạ cùng mẹ của cô ấy, đồng thời, cháu cần rời khỏi nơi này, hiện tại nơi này canh chừng rất cẩn mật ngay cả cháu đi dạo cũng có người đi theo, nếu cháu muốn rời khỏi đây cần bác hỗ trợ nhiều." Ân Tịch đem khó khăn của mình nói ra.

"Được, chuyện này không có vấn đề, hết thảy giao cho tôi."

Mà vở kịch kế tiếp này, hẳn là do Hạ Thuần mẹ của Thân Từ Duệ diễn trước mặt con trai của mình, cô tin tưởng, bà ta cùng với mẹ của Trữ Hạ biết thế cục này, Thân Từ Duệ không có khả năng đoán được ra.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 146: Bởi vì quan tâm, cho nên nguyện ý

Ngày hạ về chiều, hương cam thoang thoang trong không khí, cách một khoảng cách vẫn có thể ngửi được mùi tươi mát. Vò cam đã được cắt thành nhiều mảnh, đây là hồi ức ngọt ngào của cô và Thân Từ Duệ.

Ở một tuần trước, thời điểm khi cô đau đớn vì thuốc phiện đến mức không thể khống chế. Cô cảm tạ Thân Từ Duệ kiên trì bầu bạn với cô, mỗi một lần chăm sóc cô đều nhớ kỹ.

Cô nghĩ tới nên vì hắn làm một chút gì đó. Cô nên vì Từ Duệ làm một điều gì đây? Chính là cô suy nghĩ đã lâu cũng không biết tặng hắn cái gì thì tốt.

Mãi đến một buổi tối, cô chỉ là nhẹ xoay người một cái, hắn lại bùng tình ghé vào bên giường. Cho đến ngày hôm sau, trong lúc hắn vô tình nói đến, cô mới biết được hắn khi ngủ thật cảnh giác. Đây là có liên quan với việc làm ăn cùng áp lực địa vị của hắn mà lên.

Ân Tịch bắt đầu vì hắn mà đau lòng, cô nghĩ muốn hắn mỗi đêm có thể ngủ an bình một chút. Đối với trị liệu mất ngủ cùng vấn đề khi ngủ, cô biết một phương thuốc dân gian có thể điều trị, nhưng cho tới bây giờ đều chưa có làm thử qua. Mặc kệ như thế nào, cô muốn vì hắn mà thử một chút.

Bài thuốc rất đơn giản, chính là đem vò cam cắt miếng nhỏ, sau đó phơi nắng, cất vào trong gối đầu. Sau đó, lại dùng nó làm gối ngủ, đó là một cách có lợi cho giấc ngủ, trạng thái liền trở nên tốt hơn.

Ân Tịch nhìn thấy một đồng miếng vò cam đã được phơi nắng, đã nghĩ kêu hắn cùng cô cầm kéo từng miếng từng miếng cắt nhỏ, hắn hầu như thành thạo đem tay của cô nắm ở trên tay chính mình, nhẹ nhàng mà vuốt ve, sùng nịch mà nói: "Một mối sao, anh xoa bóp cho em."

Xoa xoa, Ân Tịch lại không nhịn được mà ôm cổ hắn, đem mặt mình chôn thật sâu ở trước ngực hắn.

Thình thoảng, bọn họ đùa giỡn, cũng có khi cô sẽ làm bộ không cẩn thận cắt đến ngón tay của mình, lớn tiếng mà kêu lên sợ hãi, sau đó Từ Duệ sẽ thực lo lắng, khăn trương mà đi kéo lấy tay cô, "Bị thương sao? Có chảy máu không?"

Thường là sau đó, cô sẽ đùa dai xòe tay, đầy đủ mười ngón tay ở trước mắt hắn đu đưa. Hắn phát hiện mắc mưu, sẽ làm một mặt tức giận sau đó ngược lại xoay qua bắt lấy cô, ôm lấy cô ở trong phòng mà cù cho một trận, đến tận khi cô lớn tiếng cầu xin tha thứ, tiếng cười này sẽ không ngừng vang ở cả phòng. . .

Ân Tịch chính là nói muốn dùng vò cam để giết thời gian. Thân Từ Duệ ra lệnh một tiếng, biệt thự Thân gia mỗi ngày mọi người đều ăn cam, ăn không

xong liền đóng gói mang về nhà tiếp tục ăn, cho đến khi đủ số lượng mới thôi.

Hắn cùng cô cắt trong hai ngày, sau đó cùng cô đem vỏ cam phơi nắng ở trong vườn hoa. Dưới ánh mặt trời mùa hạ, bóng dáng của họ bị kéo thật dài, đầu cùng một chỗ gất gao tựa vào nhau . . .

Ân Tịch đem vỏ cam nhét vào trong gối đầu, sau đó lại vẩy lên một chút nước, như vậy vỏ cam sẽ hơi mềm một chút, như vậy sẽ dễ dàng nhanh chóng thành hình một cái gối hơn, thuận tiện về sau Thân Tử Duệ yên tâm dùng.

Ngay vào buổi tối Thân phu nhân đến, Ân Tịch thay vì vẩy nước vào gối, dùng chính mình gối đầu lên. Bởi vì không có nhiều thời gian nên cô chỉ có thể dùng đầu của chính mình để làm cho cái gối đầu bằng vỏ quả cam này nhanh chóng mềm hơn một chút.

Điều chỉnh nhỏ nhỏ này Thân Tử Duệ cũng không có phát hiện.

Buổi sáng ngày hôm sau, Ân Tịch vẫn nặng nề mà ngủ, mặt đã có vẻ hồng khác thường.

Thân Tử Duệ sau khi nhìn thấy, nhẹ nhàng mà đặt tay ở trên trán của cô, lập tức rút tay lại, kinh hãi nói: "Em như thế nào mà nóng lợi hại như vậy?"

Rồi cúi đầu hỏi, ngữ khí càng như là trách cứ chính mình.

Ân Tịch có chút khó chịu mà mờ mắt ra, vì không muốn hắn phát hiện, lại càng không muốn hắn lo lắng, chỉ là hé miệng cười: "Em chỉ là có chút cảm mạo, ngủ sẽ không sao, anh không cần lo lắng."

"Như thế này mà sẽ không có việc gì sao? Em xem em đều nóng thành như vậy?"

"Anh đừng lo lắng, được không? Có thể là bị cảm lạnh, đêm qua có lúc gió thổi nhiều, rất nhanh sẽ tốt thôi." Vì muốn hắn càng yên tâm, cô định rời giường xoay hai vòng cho hắn nhìn xem.

Thân Tử Duệ vội vàng ngăn cản cô: "Em tốt nhất nghỉ ngơi, đừng lộn xộn, bác sĩ Trần lập tức sẽ tới."

"Không cần, em thực không sao."

Hắn dùng lực mà hôn lên trên cánh môi của cô, cảm thụ được hơi thở của cô, "Không cần cậy mạnh, toàn thân em đều nóng lên kìa."

"Ừm . . ." Ân Tịch chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời.

"Em . . ." Thân Tử Duệ bị một tiếng thở gấp bất chợt của cô châm lên dục hỏa trong cơ thể, trong khi giằng co thân thể cô chính là dựa vào thân thể hắn. Hắn có thể cảm thụ được nhiệt độ cơ thể cô truyền đến .

Ân Tịch thấy trong mắt hắn lóe ánh sáng dị thường, lập tức hiểu là chuyện gì xảy ra. Mặt cô nóng cháy lại càng đỏ lên, bàn tay bé nhỏ của cô nhẹ nhàng mà kéo lấy chăn ở phía sau.

"Ân Tịch. . ." Thanh âm của hắn khàn khàn trầm thấp cổ kìm nén, lại giống như khát vọng.

Vừa vặn chính là hắn gọi một tiếng, tâm trí Ân Tịch không hiểu sao rất nhanh đã căng thẳng lên. Cô cảm thụ được thanh âm hắn thờ phỉ phò, trong lòng càng thêm rung động.

Thân Tử Duệ dường như có chút khống chế không được, khát vọng kiểm chế bao lâu một khi bị đánh thức sẽ càng không thể vãn hồi.

Hắn thậm chí không có hỏi qua Ân Tịch có nguyện ý hay không, cũng đã quên Ân Tịch đã hứa hẹn phải thủ tiết vì Trữ Dịch. Hung hăng mà hôn xuống, dùng sức cạy mở bờ môi cô, hút lấy hương thơm của cô.

Ân Tịch trong nháy mắt đại não thiếu dưỡng khí, cô dường như theo bản năng đáp lại.

Nhận thấy được sự hưởng ứng, hắn càng thêm trở nên điên cuồng, hắn thậm chí còn có chút không thể đợi mà muốn cô, dục vọng đều đang chờ đợi bùng nổ.

Môi hắn một đường hôn xuống, ở trên xương quai xanh của cô nhẹ nhàng mà trượt xuống, tay hắn từ trong áo ngủ của cô chậm rãi đi lên trên, mãi đến đặt lên nơi mềm mại của cô, cảm giác được bàn tay thật to lớn, thân thể Ân Tịch xụi lơ, cảm giác cơ thể cũng không còn thuộc về mình nữa.

Thân Tử Duệ cố sức đem áo của chính mình cởi bỏ, làn da tiếp xúc lẫn nhau, giống một chất xúc tác cho ngọn lửa, càng không thể cứu vãn được.

Tay của hắn càng thêm trở nên không kiêng nể gì, cởi bỏ phòng bị cuối cùng của cô, nhẹ nhàng mà xoa nắn nơi mẫn cảm của cô. . .

Tại một khắc này, hai người dường như đều đã quên tình hình hiện tại là như thế nào. Cái gì cũng không tồn tại, xung quanh chỉ còn có hai người, còn có khát vọng thân thể. . .

Có một số việc, có lẽ nhất định đã định trước, cho dù bọn họ đã quên, luôn luôn có một thứ gì đó đúng thời điểm mà nhắc bọn họ phải dừng lại đúng lúc.

Khi Thân Từ Duệ khấn cấp lùi lại cời bỏ vật che chắn trên người chính mình, chuẩn bị tiến vào thân thể Ân Tịch, nói cho cô biết hần có bao nhiêu khát vọng, hần yêu cô đến mức nào.

Ân Tịch cũng không hợp thời mà hất xì, hơn nữa là liên tiếp bốn lần. . .

Thân Từ Duệ mới bừng tỉnh, thân thể Ân Tịch đang có bệnh, gương mặt của cô càng đỏ ửng hơn, kích thích là một phần mà cùng lúc cô lại cảm mạo nghiêm trọng.

Khi hắt hơi Ân Tịch mới phát hiện mũi của cô không có thông khí, hơn nữa còn chảy nước mắt, nháy mắt trở nên khó chịu, kích động cũng dần dần bị dập tắt.

"Từ Duệ. . ." Mới vừa nói xong tên của hần, ngay sau đó lại hắt hơi một cái.

Thân Từ Duệ sờ lên đầu của cô, khỏ sờ không thôi, "Thực xin lỗi, Ân Tịch đều do anh không tốt, lại khiến cho em nhiễm lạnh!"

Bởi vì nhất thời hưng phấn, Ân Tịch sớm bị hần cời bỏ quần áo, thân thể bại lộ trong không khí, hần kéo lên chăn đơn đem đắp thật kín lên người cô, ra sức mà kìm nén chính mình.

Ân Tịch nhìn ra được hần khó chịu, đối với hần chiều cổ như thế cô càng thêm đau khổ.

Hần nhặt lên quần áo bên người một mạch che chắn thân thể chính mình, có chút kiềm chế mà nói: "Bác sĩ Trần lập tức sẽ tới đây, trước tiên nằm đây nghỉ ngơi đã."

Ân Tịch ngoan ngoãn mà gật đầu.

Đi tới cửa, hần đột nhiên giống như nhớ tới cái gì, lại một bước quay lại cũng ngồi xổm người xuống nhặt lên quần áo trên mặt đất, đặt ở đầu giường: "Đừng quên lấy quần áo mặc vào."

Sau khi nói xong, Thân Từ Duệ lập tức hướng ngoài cửa đi ra ngoài. Hần thật sự không dám lại nhìn lâu vào mắt Ân Tịch. Hần sợ chính mình lúc lại lại sẽ một lần nữa khó kìm lòng nổi mà quần lấy cô. . .

Hần lao ra khỏi phòng, chuyện làm đầu tiên chính là dùng nước lạnh tẩy rửa thân thể chính mình. Dập tắt dục hòa bị đẩy lên trong thân thể kia, phát không ra được chỉ có thể đem nó dập tắt. Việc này đối với một người đàn ông như hần mà nói quả thật là một cách hạ nhiệt vô cùng khó chịu.

Ân Tịch mặc xong quần áo, thân thể bị nóng sốt khó chịu, trong lòng lại tràn đầy hạnh phúc.

Mang theo ý cười, lại một lần nằm xuống đã ngủ, thậm chí bác sĩ Trần vội vã chạy tới. Treo lên cho cô chai truyền dịch. Cô cảm giác là giống như ở trong mộng.

Cô đột nhiên phát sốt, bác sĩ Trần cũng chỉ cho rằng cô có thể là cảm lạnh, căn bản là không có biết được bệnh của cô nguyên do bởi vì là gối đầu của cô có một phần vỏ cam còn ướt.

Ân Tịch lại càng không sẽ không nói cô cảm mạo là bởi vì gối đầu của cô ướt. Dù sao cảm mạo cũng là bị cảm xoang, cô coi như dưỡng bệnh cũng tốt, như vậy cô có thể có nhiều thời gian hơn để ngủ ở trên gối đầu. Căn bản là không có đi nghĩ tới thân thể của chính mình có chịu đựng được hay không.

Mà bên kia, Thân Từ Duệ lại nhận được tin tức làm cho hần trấn an, đó chính là Trữ gia đáp ứng duy trì Thân thị, hơn nữa đem toàn lực trợ giúp Thân thị vượt qua cửa ải khó khăn này.

Thân Từ Duệ nghĩ đến chính là, Trữ gia xem ra đã hiểu hàm ý phần lễ vật kia của hần. Căn bản sẽ không nghĩ đến, ở đây ý nghĩa phía sau phần lễ vật là gì. Trữ gia tương kế tựu kế càng làm cho Thân Từ Duệ thiếu cảnh giác.

Tất cả này chẳng qua là mẹ hần cùng mẹ con Trữ Hạ nhất trí quan điểm chung mà thôi. Quyết định thay đổi này, gần như chỉ mất có hai mươi bốn giờ, trong hai mươi bốn giờ này lại đủ để cho Thân Thị lập lại vị thế bất bại.

Hạ Thuần khi nhận được thông báo của Trữ gia nhanh chóng trở lại chăm nom Thân lão gia trên giường, bà nở nụ cười trấn an, Thân thị an toàn rồi. Ít nhất không cần trải qua những sóng gió này, mà bà cũng chỉ cho phép Thân thị trong khi bà còn sống phát triển xa hơn, tuyệt không thể suy yếu.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 147: Đạt được thỏa thuận

Sau khi Thân thị bị ba bang hội ác ý phá hoại, Tề thị ngay lập tức nhảy vào gây khó dễ, tung tin vào dư luận, khiến cho cổ phiếu Thân thị bị ảnh hưởng,

vài ba ngày sau liền rút đến vài điểm.

Trữ thị cơ hồ đã dốc toàn lực đi thu mua cổ phiếu Thân thị, trước hết Hạ Thuần đã thu được chút tin tức.

Mặc dù bà cho tới giờ chưa trực tiếp can thiệp vào việc của công ty, nhưng lấy thủ đoạn và năng lực của hẳn, mục tiêu nhằm vào Thân thị rõ như lòng bàn tay, một khi Thân thị đã bị uy hiếp, bà và Thân Từ Duệ cùng lúc biết được, thế nhưng sau khi biết được, hai người lại xử lý theo hai cách khác nhau.

Hạ Thuần và Trữ phu nhân cũng coi như là bạn cũ, tuy rằng trên thương trường không có bạn bè, nhưng khi hai người gặp nhau cũng vô cùng khách khí. Hơn nữa, Trữ Hạ vẫn luôn thích Thân Từ Duệ, cho nên hai nhà vẫn duy trì phương thức hợp tác hữu nghị, đôi bên cùng có lợi.

Đột nhiên quay ngược lại thu mua cổ phiếu, Hạ Thuần có đoán cũng trúng được 7-8 phần. Vì thế bà lập tức đi tìm Trữ phu nhân, cùng bàn bạc chuyện đôi bên cùng có lợi.

Biệt thự Trữ gia trang hoàng đơn giản mà lại trang nhã, lộ ra vẻ sang trọng, này vẫn có vẻ như vẫn giữ theo phong cách mà Trữ Dịch yêu thích.

Khi Hạ Thuần nhìn thấy Trữ phu nhân, bà ta đang cùng Trữ Hạ giải khuây trong hoa viên. Trữ Hạ sau khi bình phục tâm trạng vẫn không ổn định, Thân Từ Duệ cũng chưa từng ghé thăm cô, điều này khiến cho Trữ phu nhân có chút tức giận.

"Tạ Băng", Hạ Thuần gọi trực tiếp tên của Trữ phu nhân, như vậy có vẻ càng thêm thân thiết.

"Hạ Thuần, tôi biết bà đến đây vì điều gì, thế nhưng lúc này đây, Trữ thị chúng tôi không quan tâm". thái độ của Tạ Băng cũng rất kiên quyết, bà chỉ cần nghĩ đến đứa con gái của mình tự tử, thương rồi lại tổn thương, bà liền thấy đau đớn không thôi.

"Chúng ta quen biết cũng vài chục năm rồi, hai nhà từ trước đến nay luôn luôn qua lại thân thiết, Trữ Dịch và Từ Duệ giống như hai anh em ruột của nhau, về phần Trữ Hạ, tôi vừa nhìn thấy đã thích đứa nhỏ này rồi, còn Từ Duệ bên kia, là tôi làm mẹ mà không dạy dỗ cho tốt, nhưng bà hẳn cũng biết đó, chỉ cần Hạ Thuần tôi vẫn là mẹ của Thân Từ Duệ, nó muốn lấy người nào làm vợ thì nhất định phải được sự đồng ý của tôi".

Đối với hành động lần này của Tạ Băng, Hạ Thuần đã rất rõ ràng, bà khẳng định là bởi vì con gái bà ta ảm ỉ đòi tự sát, nếu không bà ta nhất định sẽ không kiên quyết như vậy. Mà Trữ Hạ đối với Từ Duệ yêu một cách cố chấp như vậy, khiến cho Trữ gia một trận đau đầu. Cho nên bà ta làm vậy cũng chỉ tỏ thái độ cho mình thấy.

"Trữ gia và Thân gia hai nhà giao tình cũng đã mấy chục năm, tôi cũng không muốn phải trở mặt, nhưng tôi lại càng không muốn để Trữ Hạ phải chịu tổn thương gì".

"Tạ Băng, ở trong lòng tôi vẫn luôn coi Trữ Hạ là thiếu phu nhân của Thân gia chúng tôi, vị trí này cũng chỉ có Trữ Hạ ngồi vào được. Còn về Từ Duệ, nó cũng là nhất thời hồ đồ, chơi chán rồi cuối cùng cũng sẽ hiểu được người thích hợp với nó nhất vẫn là Trữ Hạ, bà tin tưởng người làm mẹ này một lần được không?"

"Nếu nói như vậy, tôi cần phải có sự cam đoan, chúng ta giấy trắng mực đen nói mới tính".

Hạ Thuần nghe được phải ký tên, bị người khác ép bức, trong lòng có chút mất hứng, thế nhưng lại không thể cưỡi đầu, bây giờ nếu Trữ thị không buông tay, Thân thị thật sự sẽ gặp nguy hiểm từ phía.

"Nói đúng lắm, nói đúng lắm", Hạ Thuần cười ha ha gật đầu phụ họa.

"Hy vọng một tháng sau, Thân Từ Duệ sẽ lấy Trữ Hạ, thời gian một tháng hẳn là cũng đủ chuẩn bị chứ?", Tạ Băng không chút do dự mở con át chủ bài, cho dù là bức hôn, bà cũng muốn làm như vậy.

Trữ Hạ tự sát không thành, Tạ Băng lại tìm được một cuốn nhật ký của Trữ Hạ, bên trong ghi lại tất cả tình yêu cô ta đối với Thân Từ Duệ, ủy khuất bản thân đến mức cho dù làm một người vợ trên danh phận, cô ta cũng hạnh phúc đến mức nói không nên lời.

Cho dù bà biết tình yêu của Trữ Hạ là một loại bệnh trạng, nhưng bà vẫn hy vọng, sau khi Trữ Hạ gả cho Thân Từ Duệ, có thể xoa dịu đi nỗi lòng của cô, thỏa mãn giấc mộng lớn nhất của cô.

"Việc này. . .", Hạ Thuần có chút khó xử, bởi vì cá tính của Thân Từ Duệ cũng không phải là dễ bảo như vậy, cho dù bà là mẹ ruột của hẳn, cũng không chắc có thể can thiệp vào hôn nhân của hẳn.

"Nếu không được, vậy thì chuyện kia cũng không cần phải bàn bạc nữa", thái độ của Tạ Băng kiên định mà quyết đoán, không cho phép thương lượng.

"Đừng kết luận nóng vội chứ, để cho hai đứa nhỏ kết hôn thì không có vấn đề gì, nhưng tôi chính là hy vọng Trữ Hạ có thể vui vẻ hơn một chút khi gả cho Từ Duệ, về phần giao dịch giữa chúng ta vẫn là không thể để cho bọn nhỏ biết, như vậy đối với chúng sẽ tốt hơn, phải không?"

"Việc này không có vấn đề gì, chỉ cần bà đồng ý, thỏa thuận giữa chúng ta đã xong. Về phần con trai bà bên kia, tôi sẽ ám chỉ cho hẳn, tôi là nhìn thấy nó đưa lễ vật mà thu tay lại, chứ không phải vì bà đã đến mà thu tay lại, như vậy được chứ?", Tạ Băng hỏi lại.

"Tất nhiên, được như vậy còn gì hơn, về phía Từ Duệ, bà cứ giao cho tôi xử lý".

"Đứa con gái bên cạnh nó chính là một kẻ diễn kịch tài ba, bà phải cẩn thận ứng phó mới được". Tạ Băng có chút chua xót nhắc nhở, đối với Ân Tịch, từ

đầu đến cuối bà không chút hảo cảm, bởi vì chính cô ta là hung thủ gián tiếp hại chết con trai bà, giờ lại là hung thủ trực tiếp khiến con gái bà trầm luân, sao bà có thể không oán hận cho được.

Hạ Thuần lại thần nhiên mà nói cứ đem tất cả giao cho bà ta xử lý là được, sau đó vẫn duy trì nụ cười ứng phó như trước. Hai người phụ nữ thông minh mà khéo léo, trong lòng đều đang tính toán tới một sự hiểu nhau.

Một thương nhân bắt tay với một thương nhân, hoặc là sẽ làm cho công ty đó ngày càng lớn hơn nữa, luôn cần phải có người hy sinh, Thân thị cũng thế, không có ngoại lệ

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 148: Kết cục của bọn họ

Thành phố F về đêm, ánh đèn vẫn lấp lánh như trước, các câu lạc bộ đêm lớn từ từ bắt đầu trở nên sinh động.

Công ty giải trí Thịnh Thiên, nhân viên đã bắt đầu tan tầm, Tổng Hồng như cũ ở lại phòng làm việc, bên trong một mảnh xuân sắc.

"Chết mất. . . A. . .", Tổng Hồng kéo theo một thanh âm chói tai vang lên, "Nhanh lên. . . chị tới đây. . . nhanh".

"Thoải mái không? Em có lợi hại không?", giọng nói trầm thấp của người đàn ông trẻ tuổi, khuôn mặt đỏ lên, lại không che giấu được vẻ ngoài tuấn tú khôi ngô như năm nào.

Lại thêm một nam diễn viên trẻ tuổi muốn có được thuận lợi trong sự nghiệp mà bị Tổng Hồng "ăn sạch sành sanh".

"Ah. . . Lợi hại! Chị thật sự yêu. . . chết. . . cậu!", Tổng Hồng mang theo âm thanh thờ dốt, "Mau. . . dùng thêm sức, đem hết sức lực của cậu. . . dốt sức mà. . . đâm vào chị, đâm chết. . . chị càng thích".

Người đàn ông trẻ tuổi kia nghe được khát vọng của Tổng Hồng, lại càng va chạm mạnh hơn, cơ thể trẻ tuổi, luôn không có sử dụng hết sức mình, mặc dù kỹ xảo có kém hơn, nhưng mạnh mẽ vẫn là điều Tổng Hồng yêu thích nhất.

"A. . . Chính là như vậy. . . Thật tốt quá! "Tổng Hồng vừa hưởng thụ vừa mê mết, tay túm lấy bàn làm việc, phất tóc mình, mà trước ngực bà ta vì động tác kịch liệt mà rung lên mạnh mẽ.

Nam diễn viên trẻ tuổi kia thậm chí có thể nhìn thấy bầu ngực rũ xuống và đầu nhũ màu đỏ sậm, hấn lại một lần nữa đóng chặt suy nghĩ của mình, dùng sức mà va chạm thân thể, chỉ có như vậy hấn mới không nghĩ đến thân thể của bà già này có bao nhiêu khiến hấn không vui.

Đang lúc sắp đạt đến cao trào, di động trên bàn đột nhiên vang lên, bà ta lớn tiếng kêu, "Nhanh. . . nhanh đưa chị lên đỉnh. . . A. . .".

Tiếng vang của thân thể của người đàn ông và thân thể bà ta chạm vào nhau ngày càng mạnh mẽ, di động không có ai đến tiếp thì ngừng kêu.

Lần thứ ba Tổng Hồng lên đỉnh xong, lại mang theo nụ cười quỵến rũ, vươn một ngón tay của mình ra, nhẹ nhàng vuốt ve cái cảm của hấn, "Thật không tệ, yêu chị thêm lần nữa. . ."

Người đàn ông nhẹ nhàng ở ngoài miệng của bà ta in lên một nụ hôn, tiếp theo, cũng không xem bà ta có đồng ý không, đã đem thân thể của bà ta xoay qua, để cho bà ta đối mặt với bàn làm việc, mà hấn lại nâng lên cực nóng của mình, hung hăng mà mạnh mẽ từ phía sau tiến vào.

Tư thế này khiến cho Tổng Hồng càng đạt thêm hưng phấn, thỏa mãn, miệng không kìm chế được mà phát ra âm thanh "A. . ."

Lúc hấn tiến vào thân thể bà ta, di động trên bàn lại vang lên một lần nữa, Tổng Hồng đã có chút không vui, cau lông mày gắng sức hưởng thụ, "Chị muốn nhanh nhất. . . nhanh nhất. . ."

Di động vẫn tiếp tục vang lên, bà ta vẫn không nghe, "Chậm lại. . . chậm lại một chút. . . ừ hử. . . Chính là như vậy. . . a. . . rất thoải mái. . ."

Người đàn ông lại giống như cái máy ở phía sau bà ta tiếp tục gắng sức, không cần phải đối diện với khuôn mặt bà ta, ít nhất như vậy khiến trong lòng hấn dễ chịu một chút, tư thế như vậy, hấn chỉ cần nghe lời nhanh hơn chậm lại, sau đó dùng lực. . .

Di động cách đó mười phút sau lại vang lên, Tổng Hồng lấy tay với lấy di động, nhìn cũng không nhìn một cái liền trực tiếp ấn phím tắt máy, "Con mẹ nó. . . lại tiếp tục. . ."

Thanh âm thô lỗ của bà ta khiến cho người đàn ông cực kỳ khó chịu, nếu không phải muốn giành được vai diễn của Triệu đạo diễn, hấn mới không muốn chơi đùa cùng bà già này. Thế nhưng, trừ bỏ con đường nhanh nhất này, dường như hấn tìm không thấy lối tắt nào nhanh hơn.

Tổng Hồng cứ tưởng rằng có thể thoải mái mà hưởng thụ khoái cảm tiếp theo, trong văn phòng lại truyền đến âm thanh nữa, âm thanh này phát ra từ điện thoại cố định trên bàn làm việc.

Không ngừng vang, không ngừng vang. . .

Tổng Hồng điều chỉnh chút tiếng kêu, vẫn cầm lấy điện thoại, bà ta còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, đầu kia điện thoại liền truyền tới thanh âm lo lắng của Tiểu A, "Chị Hồng, lần này chúng ta xong rồi, toi rồi, làm sao bây giờ a?"

Vừa nghe thấy thanh âm Tiểu A như vậy, Tổng Hồng lại không vui, "Cái gì mà xong rồi với chả không xong, cậu tự nguyện rửa mình làm gì a?", trong thanh âm của Tổng Hồng vẫn còn chút kìm nén thờ đốc.

Sau lưng bà ta vẫn cứ tiếp tục vận động như vậy, bà ta không kêu ngừng, hẳn tuyệt đối không dám ngừng.

"A. . ." Tổng Hồng đột nhiên bị hấn dùng sức đâm vào, đâm vào chỗ mẫn cảm, bà ta nhin không được mà kêu thành tiếng, đột nhiên ý thức được mình vẫn còn đang nghe điện thoại, vội vã bịt kín miệng.

"Chị Hồng, chị làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện sao?" Đang trong lúc nguy nan, Tiểu A cứ nghĩ đến Tổng Hồng cũng bị công kích, lại không ngờ được tiếng "A. . ." đó là vì hưng phấn mà ra.

"Nói mau. . . Chuyện gì. . . Không có việc gì thì đừng gọi điện thoại cho tôi. . .", thanh âm của bà ta còn mang theo tiếng thờ đốc.

Tiểu A vừa nghe, ngay lập tức phát hiện âm thanh đặc biệt bên đầu kia, trong lòng lập tức chuyển, người đàn bà này, giờ phút này cư nhiên còn có tâm tình chơi thứ này nữa, mọi người sắp chết hết rồi mà bà ta còn chơi được.

Lửa giận trong lòng Tiểu A cũng chỉ có thể đè nặng xuống, dù sao Tổng Hồng mới là cổ đông lớn nhất.

"Chị mau đuổi tên đàn ông ở bên cạnh chị ra đi, hiện tại có chuyện lớn rồi, nếu chị không nghe tôi nói, hai chúng ta đều phải chết." Thanh âm của Tiểu A rất khẩn trương và nghiêm túc.

Nhiều cuộc điện thoại thúc giục như vậy, Tiểu A lại là người cẩn thận, không có tình huống đặc biệt, cô ta sẽ không tìm Tổng Hồng. Nghĩ vậy, Tổng Hồng dơ tay ý bảo dừng lại.

Người đàn ông rất nghe lời mà ngừng lại, Tổng Hồng che điện thoại, nhẹ giọng nói: "Cậu về đi, có việc chị sẽ call cho cậu."

Nghe thấy Tổng Hồng bảo hấn đi, cũng không có cho hấn ám chỉ gì, người đàn ông tựa như muốn nói bà ta đừng có quên về vai diễn của Triệu đạo diễn kia, nhưng là sắc mặt đột nhiên biến đổi của Tổng Hồng, làm cho hấn chùn bước, chỉ có thể mặc quần áo rồi hướng bên ngoài đi tới. .

Tổng Hồng thấy hấn đi ra ngoài, bàn tay đang che microphone rút ra nói, "Xảy ra chuyện gì? Nói đi!"

"Chị Hồng, chúng ta đột nhiên bị cảnh sát khám xét, hiện tại rất nhiều người đều bị vây ở bên trong câu lạc bộ, vì cái gì đột nhiên lại như vậy? Ở trên không phải đều đã có người chuẩn bị hết thảy sao?" Tiểu A khó hiểu hỏi, Hải Tuyền câu lạc bộ lần đầu tiên gặp phải tình huống như vậy.

"Cái gì? Cảnh sát? Các người sẽ không biết ngăn lại sao? Cô là quản lý ở đó, việc này sao cô không biết xử lý chứ?" Tổng Hồng tựa hồ còn không có ý thức được nguy hiểm, nghĩ đến chỉ là điều tra cho có lệ mà thôi.

"Không có a, này đó cảnh sát cái gì cũng không ăn, tiền lì xì a, mỹ nữ a cũng không muốn, là cố ý đến gây sự, hơn nữa là còn nguy hiểm thật sự rồi, tôi là trộm đi ra đó."

"Cô chạy cái gì? Cô không xử lý sự còn dám chạy?" Tổng Hồng vừa nghe, lại giận không thể đập cô ta một trận.

"Tôi nếu không chạy, nhất định sẽ bị bắt vào tù đó, hiện tại mọi người trong câu lạc bộ đều đang bị kiểm tra, lúc này là thật sự tra xét rồi, bởi vì bọn họ dẫn theo rất nhiều người, hơn nữa còn có mang theo rất nhiều đồ vật phi pháp của chúng ta làm bằng chứng buộc tội nữa."

"Dựa vào. con mẹ nó đưa nào dám đến xét, mối quan hệ của tôi với đội trưởng của bọn họ không phải không ai biết."

Không đợi Tổng Hồng nói xong, Tiểu A bên kia cũng đã chờ không kịp muốn cúp điện thoại: "Chị Hồng, lần này tôi không thể theo chị nữa rồi, tôi khuyên chị cũng chạy nhanh thu thập đồ vật này nọ chạy trốn ra nước ngoài đi thôi, nơi này không thể ở nữa, lần này không thể so với trước kia, tôi rất miễn cảm với tình hình a, chị tin tưởng tôi đi!"

"Cô không thể bỏ mặc Hải Tuyền được, hiện tại lập tức tôi sẽ qua."

"Nghe tôi khuyên đi, chạy nhanh đi, thừa dịp bọn họ còn chưa có tới bắt chị, đêm nay cục trưởng cũng có tới, tên đội trưởng đó cũng chỉ là con kiến thôi, tôi chỉ nói được đến đây, nghe tôi khuyên đi, xảy ra chuyện đừng trách tôi."

"Này. Này." Tổng Hồng còn đang này nọ kia kia, đầu kia điện thoại cũng đã cắt đứt.

Điện thoại trên tay Tổng Hồng vô thức mà rớt xuống đất, cả người ngồi phịch ở trên ghế, đầu không ngừng suy nghĩ, đây giống như là trò đùa vậy, chuyện như vậy làm sao có thể xảy ra chứ?

Tâm huyết nhiều năm như vậy cứ thế mà bị hủy sao?

Tổng Hồng không cam lòng, đem quần áo trên mặt đất mặc vào, mặc kệ như thế nào, bà nhất định phải đi xem xét tình huống đã, bao nhiêu tâm huyết của bà ta đều đặt vào Hải Tuyền, không thể cứ như vậy mà mất đi được.

Bà ta mới vừa mặc xong quần áo, đang muốn ra khỏi cửa, cửa lại sớm bị người ta đẩy ra, ở trước mặt bà ta chính là đội trưởng A.

"Ồi, không phải đội trưởng A sao? Tôi không đi Hải Tuyền sao lại chạy tới đây chứ?" Bà ta làm bộ cái gì cũng không biết, trấn định nói.

"Cục trưởng, đây là ông chủ đứng sau của Hải Tuyền câu lạc bộ, người phụ trách mảng kinh tế của công ty giải trí Thịnh Thiên – Tổng Hồng." Đội trưởng A không có phản ứng lại lời nói của Tổng Hồng, mà là lùi sang một bên, hướng người bên cạnh hắn ta nói về thân phận của người đàn bà trước mặt.

Tổng Hồng vừa nghe được hai chữ cục trưởng, trong lòng căng thẳng, chẳng lẽ Tiểu A dự đoán là thật sao? Chính là bà ta cũng không biết mình phạm tội gì, có lẽ nên dừng tiền mà dần xếp thôi.

"Nguyên lai là cục trưởng a, có thể nhìn thấy ngài thật sự là rất cao hứng, nơi nhỏ bé nào sao dám đón tiếp ngài chứ, chúng ta ra bên ngoài nói chuyện, tìm nơi thích hợp để nói chuyện, ngài nói đúng hay không?" Tổng Hồng đi lên phía trước, định bắt lấy cánh tay của cục trưởng, đội trưởng A đứng bên cạnh toát mồ hôi lạnh.

Cục trưởng lạnh lùng liếc mắt một cái bà ta, nói với hai người nhân viên cảnh sát: "Người này, giải về cục thẩm vấn đi, không có mệnh lệnh của tôi, bất luận kẻ nào cũng không được gặp mặt."

Tổng Hồng còn chưa kịp lấy lại tinh thần, tay bà ta đã bị còng lại, rất nhanh bị giải lên xe cảnh sát.

Một mạch đi đến cảnh cục, mà Tổng Hồng tựa như vẫn ở trong mộng, trước một giây còn sung sướng lên tiên, sau một giây lại bị đưa vào nhà tù không có ánh sáng mặt trời.

Thân Từ Kiều tựa hồ cũng không dự đoán được, sự việc lại có thể phát triển ngoài dự kiến của hắn như vậy, ngay tại một đêm trước, hắn còn đang chúc mừng tình cảnh trước mắt của Thân thị, thế nhưng ngay tại buổi tối hôm sau, tiền và người của bọn họ lại xảy ra chuyện.

A Khôn mấy ngày này vẫn đang phải gánh vác rất nhiều công việc, đã mấy đêm đều không ngủ.

Thân Từ Kiều giao cho hắn đi điều tra tin tức của hứa Tiểu Úc, hắn hầu như dùng hết tất cả các phương pháp, cuối cùng mới tìm được chút manh mối từ người khác, nếu không phải vì Hạ Vũ muốn đi đón Hứa Tiểu Úc trở về ở bên Ân Tịch thì A Khôn cũng không thể căn cứ manh mối này tra được Hứa Tiểu Úc.

Hắn nhận được tin báo chuyến bay của Hứa tiểu Úc sẽ quay về thành phố F vào ngày hôm sau, nhìn một chuỗi những số liệu chuyến bay, hắn nở nụ cười tà ác, ở ngay sân bay chặn nó hắn là không có vấn đề gì.

Đang chuẩn bị đem tin tức tốt này nói cho Thân Từ Kiều, điện thoại lúc này lại vang lên, nhìn thấy tên Lí Lượng, hắn lập tức nghe máy.

"Khôn ca, lập tức phải giao hàng, chúng em bây giờ đã tới nơi này rồi, khi nào anh tới đây?"

"Hai mươi phút sau tao sẽ qua, chờ tao đến mới được hành động", A Khôn căn dặn thêm.

Món tiền này không ít, bất kể như thế nào cũng không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bởi vì số tiền này dùng để mua ba bang hội kia, chỉ có làm cho phần lớn bọn chúng nghe lời, bọn họ mới có thể đánh đổ Hạ gia, trở thành tổ chức mạnh nhất ở toàn thành phố F, thậm chí là toàn bộ Châu Á.

Cuối cùng, A Khôn vẫn không đem tin tức này báo cho Thân Từ Kiều, bởi vì hắn biết, Thân Từ Kiều muốn chắc chắn kết quả của quá trình, chờ hắn xử lý xong hành động lần này, sắp xếp các anh em ngày mai đi bắt cóc, phải bàn bạc xem phải bắt cóc như thế nào cho tốt nhất, chắc chắn hết mới báo lại đầy đủ cho Thân Từ Kiều, như vậy lão đại của hắn mới có thể lộ ra và hài lòng với hắn.

Mấy năm nay, đi theo bên người Thân Từ Kiều, suy nghĩ của hắn đã thật trọng thêm rất nhiều.

Kho hàng bỏ hoang cách bến tàu không xa, A Khôn mặc tây trang trắng tấp màu đen, trên tay xách theo một cái vali có mặt mã khóa, bên trong là năm triệu Dollar, dùng để mua bản nghiên cứu chế tạo ma túy mới nhất.

Loại ma túy này chỉ cần hít nhẹ một cái là sẽ nghiện, nó kích thích hơn heroin, sẽ khiến người ta có loại ảo giác như tiền vậy.

"Khôn ca. . . Khôn ca. . ."

Mười anh em đều kính cẩn lễ phép cúi đầu khom lưng về phía A Khôn.

A Khôn lạnh nhạt gật đầu, nhìn thời gian một chút, cũng đến lúc tới rồi.

Ngay tại lúc hắn ngừng đầu lên, ánh đèn xe sáng chói rọi vào cánh cửa kho hàng, A Khôn và các anh em lập tức cảnh giác, tay không tự chủ được giương súng lên về phía đó.

Đi đến, cầm đầu là một người đàn ông đeo kính râm, tay xách theo một cái vali, đi theo phía sau là một đám anh em cũng như thế, điệu bộ cũng không khác lắm.

"Tao muốn mang hàng ra được chứ?", thanh của A Khôn âm trầm mà lạnh lùng .

"Mẫu CH mới nhất (loại ma túy này chỉ cần hít nhẹ, rất nhanh sẽ tiến vào cơ thể người, hít lâu không chỉ khiến người đó bị ảo giác, xác suất gây nguy hiểm đến tính mạng còn cao hơn heroin hai mươi phần trăm, đây là một số liệu cực kì đáng sợ), vô cùng có giá trị, anh có thể kiếm hàng!", đáng vẻ người đàn ông rất bình tĩnh.

"Lí Lượng", A Khôn nhẹ nhàng gọi.

Hắn lập tức hiểu được chuyện gì xảy ra, đi lên phía trước kiểm hàng xem có thật hay không.

Tiếp nhận bình nhỏ trong tay, nhẹ nhàng mở ra hít thử, lại khoái cảm khiến toàn thân rã rời lập tức kích thích tinh thần và thể xác hắn, đối với người đã từng hít qua CH mà nói, tuyệt đối chính là một loại cảnh giới mới của con người.

Lát sau, Lí Lượng lui về bên cạnh A Khôn, kề sát vào tai hắn khẽ thào vài câu.

"Năm triệu Dollar, chúng ta tiền trao cháo múc ", nói xong, A Khôn đem vali mở ra, năm triệu Dollar hiện ra trước mắt bọn họ, đây chính là hấp dẫn trực tiếp nhất.

Hai người đều xách hàng của mình đi về phía đối phương, khi bọn họ đang muốn trao đổi, lại vọt vào một nhóm người, bao vây toàn bộ bọn họ lại. . .

"Con mẹ nó, mày bán đứng tao?", tên cầm đầu hô to.

"Không phải tao, tin hay không tùy mày", A Khôn cũng cả kinh, trong lòng lại kinh hãi không tốt rồi, "Cảnh sát ".

Nhưng vào lúc này, có thanh âm của cảnh sát vang lên, "Người ở bên trong tất cả nên đầu hàng, sẽ được giảm nhẹ hình phạt, nếu chống cự, tự chịu trách nhiệm về cái chết. . ."

Cảnh sát còn chưa nói xong, tiếng súng đã vang lên. . .

"Đưa hàng cho tao!", A Khôn ở ngay thời điểm nguy hiểm còn nhớ đến hàng, tên kia lại liếc chết nhìn chằm chằm cái vali có mặt mã, trong đó có năm triệu Dollar hắn tận mắt thấy, đôi mắt kính râm che khuất lại càng thêm tối hơn.

Tên đó ra hiệu ánh mắt, ý muốn nói, giao hàng bên cạnh.

Sau khi A Khôn hiểu được, lập tức đi qua, các anh em khác đã chết hắn cũng đành phải vậy, lấy hàng chạy đi mới là điểm quan trọng nhất. Thế nhưng, chuyện kể tiếp xảy ra lại nằm ngoài khả năng không chế của hắn. . .

Có mấy người muốn xông ra chạy trốn, anh em thì đã chết dưới họng súng của cảnh sát rồi, không trốn thì rơi vào tay cảnh sát ít nhất cũng trên mười năm lao ngục tai ương.

A Khôn đi đến bên cạnh hai người giao hàng, A Khôn thầm nghĩ muốn tẩu thoát, địa hình nơi này hắn coi như quen thuộc, khi lựa chọn nơi này, hắn cũng đã nghĩ đến đường lui.

Mà trong lúc hắn đang lo lắng, tựa hồ đã quên đề phòng người bên cạnh.

Tên kia sau khi giao hàng xong không chút do dự mà hướng A Khôn nổ súng, hai phát súng, một phát bắn trúng chỗ quan trọng, lúc A Khôn ngã xuống, vuốt ngực thấy máu tươi đang trào ra, hắn mới ý thức được chính mình sẽ chết đi như vậy.

Mà tên kia nhặt từ trên mặt đất lên chiếc vali có mặt mã, rất nhanh chạy ra bên ngoài, A Khôn chỉ có thể trơ mắt nhìn kẻ đó biến mất trước mặt hắn.

Gã đó đi ra cực kỳ âm thầm, khi hắn nhìn thấy hai cái vali, một cái là HC, một cái là năm triệu Dollar, nếu cầm một cái thì hắn cho là không đủ.

Hắn đem tất cả quăng vào trong xe, cởi kính râm ra, lộ ra một khuôn mặt kiên nghị, lấy di động ra gọi điện thoại.

Đầu kia truyền đến một giọng nói trầm thấp của đàn ông, "Chuyện xử lý thế nào?"

"Tất cả đều thuận lợi, hàng và tiền đều ở nơi này, A Khôn trúng hai phát súng, một phát ngay chỗ trí mạng, nhưng tuyệt đối sống không quá hai mươi phút".

"Được, hành động tốt lắm!".

"Tôi lập tức trở về báo cáo". Người đàn ông này không hề kiêu ngạo gì, cũng không hề có ý nghĩ tham lam giữ lấy làm của riêng.

Mà một đầu khác, ánh mắt người đàn ông tỏ ra vui mừng, rốt cục cũng giải quyết được một mối phiền toái lớn, A Khôn chết là hắn phải hy sinh năm

người anh em để đổi lấy, năm anh em này, Hạ Thiên Triệu hẳn tuyệt đối sẽ không bạc đãi.

Chính là chỉ trong thời gian chớp mắt, hắn ra lệnh cho cấp dưới cấp cho người nhà của năm người anh em này một khoản tiền không nhỏ.

A Khôn lấy di động của mình ra, liếc mạng ẩn một chuỗi dãy số tiếp theo, cuối cùng xác định đã gửi đi, nhìn thấy đã xong rồi, từ trong miệng của hắn lại ọc ra một ngụm máu tươi. . .

Lúc có người đến gần, hắn đã không còn tri giác nữa, khi chết hai mắt cũng không nhắm lại, mà tất cả huy hoàng cả đời hắn theo cái chết của hắn mà tan biến hết, những dãy số trong chi phiếu của hắn vĩnh viễn cũng chỉ là một dãy số. . .

Lúc A Khôn chết, Thân Từ Kiều còn đang ôm một nữ minh tinh xinh đẹp đầy hương thụ.

Thanh âm nũng nịu mềm mại của người đàn bà vang lên bên tai hắn, cái miệng của cô ta liếm mỗi một tác da thịt của hắn, kỹ xảo quá tốt khiến cho hắn phát tiết nổi áp lực trong lòng, mỗi khi hắn gặp phải thời điểm máu chốt, khi không chịu nổi áp lực, hắn sẽ tìm đàn bà đến phát tiết, mỗi lúc là một người khác nhau. . .

"Hoàng Thượng, em hầu hạ ngài như thế nào?" lúc người đàn bà này khiêu khích hắn, còn không quên đem bản lĩnh diễn trò của cô ta ra dùng.

Thân Từ Kiều dùng sức túm lấy hai bên ngực đầy đặn của cô ta.

"Ai nha, Hoàng Thượng thật xấu, làm đau nô tì. . . A. . . Ân. . ."

"Em đúng là tiểu tiện nhân, xem ta giết chết em thế nào. . .", Thân Từ Kiều xoay người một cái, dùng sức đưa cô ta lên đỉnh. .

Khiến cho người đàn bà dưới thân từng trận thờ gập, "Hoàng Thượng thực anh dũng, em thật sự rất thích a. . ."

"Hoàng Thượng, ha ha. . . em cái đồ tiểu yêu tinh này. . ." Hắn hăng hái chạy nước rút.

Người đàn bà kia bắt đầu một trận nức nở, phát ra thanh âm giống như đang khóc vậy, mang theo hưng phấn cùng với âm thanh đau đớn vui thích. Mà Thân Từ Kiều tựa hồ không có ngưng lại, vẫn dùng sức thúc vào cô ta.

Về sau, trong cổ họng người đàn bà kia phát ra chính là âm thanh cầu xin tha thứ, mà hắn lại đang mê muội phát tiết áp lực trong lòng. . .

Mãi đến khi tất cả ngừng lại, người đàn bà kia đã bày ra trạng thái chết khiếp, mà hắn ngay cả xem cũng không liếc mắt một cái liền mặc quần áo vào.

Mà di động của hắn lúc này truyền đến có tin nhắn, là của A Khôn. . .

Sau khi mở ra, một chuỗi con số kia làm cho hắn kinh sợ, đây là cái gì? A Khôn vì cái gì không gọi điện thoại cho hắn? Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện?

Hắn còn chưa kịp gọi lại cho A Khôn, thủ hạ lại truyền đến tin tức: Hành động lần này của bọn họ bị cảnh sát ngăn cản, A Khôn đã chết.

Trong đầu Thân Từ Kiều tạm thời trống rỗng, lông mi nhanh chóng chau lại, trên mặt biểu tình vận vẹo.

Hàng không quan trọng, A khôn đã chết? Điều này sao có thể?

"Nói! hắn như thế nào lại chết? Lần hành động này cẩn thận tí mi như vậy, làm sao có thể chết được?". Thân Từ Kiều túm lấy áo của đàn em báo tin, A Khôn mỗi một lần giao dịch đều đã suy nghĩ đường lui rất cẩn thận, cho tới bây giờ chưa từng bị thua, lần này như thế nào lại chết được đây?

"Thân lão đại, tôi chỉ biết Khôn ca đã chết, hơn nữa hàng và tiền của chúng ta toàn bộ đều không có, mà mấy thứ đó cũng không có bị cảnh sát tịch thu".

"Mẹ nó, là đứa nào làm?", Thân Từ Kiều nhíu chặt lông mi, gầm lên.

"Tôi lập tức đi điều tra. . .". Nói xong đàn em hướng phía cửa đi ra ngoài.

Hắn tựa hồ nghĩ được điều gì, hô to một tiếng: "Đứng lại!".

Đàn em nghe được thanh âm của Thân Từ Kiều, lập tức dừng bước.

"Giúp tôi tra chuỗi chữ số này, tôi muốn tốc độ nhanh nhất ". Thân Từ Kiều đem một chuỗi con số đọc cho hắn.

"Có thể nói cho biết đối tượng chính phải tìm không?" Đàn em có chút khó xử hỏi.

"Chuyến bay là đối tượng chính!" Thân Từ Kiều nhìn xa trông rộng nói, tự tin trong mắt không cho phép bác bỏ.

"Được, tôi lập tức đi làm!" Đàn em nhận lời.

Thân Từ Kiều tin tưởng, chuỗi những chữ số này nhất định có ý nghĩa đặc biệt, bằng không trước khi chết A Khôn cũng không nhắn cho hắn một tin nhắn như vậy, mà trong khoảng thời gian này hắn giao cho A Khôn việc quan trọng nhất chính là tìm được Hứa Tiểu Úc.

Như vậy, chuỗi những chữ số này nhất định là có liên quan đến Hứa Tiểu Úc, mà mở đầu là một thanh mẫu (mẫu), có thể chỉ chuyến bay(chuyến bay) hoặc chuyến tàu (chuyến tàu) mà thôi. Cuối cùng hai chữ "ngày mai" , ý muốn nói Hứa Tiểu Úc ngày mai sẽ có mặt tại thành phố F.

Thân Từ Kiều đau đớn mà nhắm mắt lại, mắt đi A Khôn, giống như vô tình chặt đứt một cánh tay của hắn, hắn tuyệt đối không tin tưởng sự tình đơn giản như vậy, lần này giao hàng nhất định là một cái bẫy, chẳng lẽ có người phản bội?

A Khôn chết, cùng sự quá mức tự phụ của Thân Từ Kiều là không thoát khỏi có quan hệ, tự phụ ở đây là hắn rất tin tưởng Ba Bang Hội này làm nơi nương tựa, mà người trong nơi có thể nương tựa này, còn có người của Hạ Thiên Triệu an bài bên trong.

Vì tiền, luôn luôn có những người sẵn lòng ngay cả tính mạng mình cũng không cần, huống chi là buôn lậu thuốc phiện, điều này quả thật không tồi. Hắn có thể thu mua người của Ba Bang Hội kia, là Hạ Thiên Triệu tương kế tựu kế sắp đặt những kẻ sẵn lòng bị bắt trả trộn vào bên trong, nắm giữ được tin tức của bọn họ, những người này đều là người mà hắn tin tưởng. Giao dịch này ngay từ đầu đã là một vở kịch của Hạ Thiên Triệu.

Thân Từ Kiều lúc này đây bị Hạ Thiên Triệu đùa giỡn mà ngã nhào. Thân Từ Kiều phóng túng lâu như vậy, nên thời điểm ra tay, đối với hắn phải xuống tay trước. Nhất định phải trừ khử A Khôn trước, mà một chiêu này, hắn là phải có phối hợp.

Thân Từ Duệ thì phụ trách báo tin cho cảnh sát, bọn họ cùng hợp sức lại đạo diễn vở kịch này.

Cổ phiếu Tề thị lại rớt điểm thê thảm. Nếu Thân Từ Kiều có thể lợi dụng Ba Bang Hội đến giờ trò với Thân thị, vậy hắn liền mượn lực vẫn còn sức, khiến cho cổ phiếu Tề thị rớt xuống thật nhiều, hắn ra tay thu mua thật đơn giản. Với tình hình Thân thị hợp tác cùng Tề thị, phải nắm giữ động thái Tề thị vẫn còn rất dễ dàng, mà lúc trước, hắn vì giúp đỡ Ân Tịch đoạt lấy Tề thị, vốn dĩ đã an bài rất nhiều tình báo.

Sau này Thân Từ Kiều tham gia, hắn cũng không đánh rần động cỏ, tiếp tục để cho người của hắn bán mạng vì Thân Từ Kiều. Thật đáng buồn chính là Thân Từ Kiều cư nhiên lại không phát hiện ra, bởi vì hắn chưa từng nghĩ tới Thân Từ Duệ lại đánh chủ ý lên Tề thị như vậy.

Rất nhiều chuyện, đều sau một đêm liên liên tiếp nhau thay đổi, ánh mắt như phun ra máu của Thân Từ Kiều gắt gao nhìn chăm chăm vào một chỗ nào đó.

Hơn ba giờ sáng, tay chân của Thân Từ Kiều đã tra ra chuỗi các con số A Khôn để lại cho hắn, đó là chuyến bay từ Canada đến thành phố F, thời gian hạ cánh là hơn ba giờ chiều.

Nhận được tin tức này, vẻ mặt lạnh lùng của Thân Từ Kiều càng thêm vận vẹo.

"Thân Từ Duệ! Mấy tháng một lần, tao bắt mày phải đem cả Thân gia đến trả lại, bao gồm tất cả những người mà mày quan tâm". Trong lòng Thân Từ Kiều rỗng giập, mà tay hắn gắt gao đập vào tường.

Cho dù không có Tề thị, không có Thịnh Thiên. . . Chi cần có Hứa Tiểu Úc trong tay, không lo Hứa Ân Tịch không ngoan ngoãn lại đây, có hai con át chủ bài này, sau đó lại đem tất cả. . .

Nghĩ đến trò chơi kế tiếp, Thân Từ Kiều biến thái mà nở nụ cười. . .

Ở bệnh viện, Tề Tư Mục trước đây còn hôn mê nay được bệnh viện cấp cứu đã tỉnh lại.

Lúc cô ta mở mắt ra, bên người không có một ai, phòng bệnh lạnh lẽo, cô ta có thể nghe được tiếng hít thở của chính mình.

Không biết qua bao lâu, rốt cục y tá cũng đến xem, nhìn ánh mắt của cô ta chết lặng mà lạnh như băng, hiện tại cô ta cũng biết được mình là một người đàn bà vô cùng dâm loạn. . .

"Tôi đã ngủ bao nhiêu ngày rồi?", thanh âm của Tề Tư Mục rất nhỏ, bi thương mà khàn khàn. . .

"Năm ngày, bây giờ bên ngoài đang có một đồng phóng viên, chỉ cần cô vừa xuất viện, sẽ có một đồng phóng viên nhào lên đó", cô y tá này tuy rằng không thích người phụ nữ như Tề Tư Mục, nhưng vẫn tốt bụng nhắc nhở cô ta.

"Cám ơn!" Không biết sao lại thế này, Tề Tư Mục lại còn có thể nói được hai chữ "Cám ơn", nói ra xong chính cô ta cũng có chút kinh ngạc.

"Còn nữa, có một chuyện không may muốn nói cho Tề tiểu thư" cô y tá lấy lại bình tĩnh nói.

"Nói đi, tôi không sao", ánh mắt cô ta hờ hững, bây giờ đối với cô ta, còn có chuyện gì xấu hơn, cô ta đã chẳng còn gì, chẳng quan tâm lại xảy ra thêm chuyện khủng khiếp nào nữa.

"Thân thể của cô bị tổn thương rất nghiêm trọng, về sau, không thể có con được nữa", Sau khi nói xong, y tá cũng không có nhìn phản ứng của cô ta, lập tức đi ra khỏi phòng bệnh.

Tề Tư Mục nằm vật xuống bên cạnh, đầu óc chết lặng với tiếng vọng lại của y tá, "Về sau không thể có con được nữa".

Vào ban đêm, Tề Tư Mục rút ống tiêm ra khỏi tay, lén lút chạy ra ngoài.

Biệt thự Tề gia, im lặng như chết, Tề Tư Mục đi lên cầu thang, nước mắt nhẹ nhàng tuôn rơi, từ một thiên kim Đại tiểu thư quần áo đến tay, com bung đến miệng, thì bây giờ chỉ một mình chẳng còn ai, cái gì cũng không đến.

Là ai khiến cô biến thành cái dạng này? Là ai khiến Tề gia suy sụp đến nước này?

Cô sống còn có ý nghĩa gì nữa? Nếu cô phải chết, cô nhất định phải kéo theo một kẻ chịu tội thay, nghiêng răng mà nghĩ.

Bước chân không kiềm được hướng về phía căn phòng của Tề Tư Di, trong phòng này có một cái két sắt, giấu một thứ đen tối bên trong, chính mắt cô ta nhìn thấy chị gái đem một khẩu súng và một viên 'Bạch hồng' giấu ở chỗ đó.

Tề Tư Mục nhẹ nhàng mà đi tới chỗ cái tủ, đưa tay ấn cái nút, một ngăn tủ ngấm trong két sắt lộ ra trước mắt cô ta, ánh sáng như sáng lên, chỉ cần có, chỉ cần có ở trong tay, muốn kết liễu tính mạng của một người, dễ như trở bàn tay, cô nhất định phải, nhất định phải làm cho bọn họ chôn cùng cô, chôn cùng Tề gia.

Nhẹ nhàng quay, lần thử đầu tiên két sắt không có mở ra, thử lại một lần nữa, cũng không. . .

Sinh nhật mỗi người trong nhà đều thử qua một lần, nhưng đều không dùng được, thêm các ngày kỷ niệm, cũng vô ích, Tề Tư Mục có chút suy sụp ngồi xồm trên mặt đất.

"Chị. . . Rốt cuộc thì mật mã sẽ là gì đây?". Trong đầu của cô ta nghĩ đi nghĩ lại mãi vấn đề này, cô ta giả như mình là chị, cô ta tự hỏi, chị sẽ đặt mật mã gì? Lại khiến người khác khó mà đoán được?

Thử rất nhiều phương pháp, vẫn là không có tác dụng. Tề Tư Mục muốn lấy công cụ gì đó cạy nó ra, thế nhưng nó được thiết kế căn bản là không có công cụ phương tiện bình thường nào có thể cạy được nó ra.

Ngoài cửa sổ vẫn là một mảnh đen như mực, trong phòng phát ra ánh sáng hân ám, ở vào hoàn cảnh thê lương như vậy, trong đầu cô ta hiện lên gương mặt tức giận, đẹp trai mà lạnh lùng của Thân Tử Kiều, còn nụ cười tà ác. . .

"Có thể hay không. . . Có thể hay không. . . "Nghĩ đến đây Tề Tư Mục nhanh chóng quay quay vài con số trên két sắt.

"Cạch" một tiếng nhỏ vang lên, két sắt tự động mở ra, ánh mắt Tề Tư Mục lộ ra vẻ hưng phấn vui sướng.

Tề Tư Di lại có thể lấy sinh nhật của Thân Tử Kiều làm mật mã, điều này Tề Tư Mục cũng thật không ngờ, một chuỗi con số kia thật sự có thể mở két sắt ra, cô ta vui mừng nhưng trong lòng lại thêm chua xót. . .

Tề Tư Di yêu Thân Tử Kiều, không tiếc trả giá hết tất cả mọi thứ, mà Thân Tử Kiều, lại giết chị để báo đáp. . .

"Chị gái đáng thương, chúng ta đều sai ở chỗ là đã yêu một người đàn ông không nên yêu, chị yêu Tử Kiều, hắn lại giết chị, sau này em lại yêu hắn, hắn lại làm cho em thân bại danh liệt, còn khiến cả đời này em không thể sinh con, nhưng đáng xấu hổ nhất chính là, hắn còn cướp đoạt toàn bộ Tề thị", nghĩ đến tất cả những chuyện kia, trái tim Tề Tư Mục như rơi tận đáy cốc, hận cũng hận vô cùng.

Cô ta bắt chước bộ dạng Tề Tư Di, đeo bao tay vào, đem viên đạn 'Bạch hồng' ráp vào trong súng, nghĩ đến sức mạnh của viên đạn này, đến tận bây giờ tim của cô vẫn còn đập mạnh, sức mạnh của nó, cô đã tận mắt nhìn thấy rõ.

Bất luận là với chó hay là với người, có lẽ sau khi Trữ Dịch chết, vẫn còn đang khắc sâu trong đầu của cô ta.

Hận người nào, cô ta sẽ khiến cho người đó nếm mùi lợi hại của 'Bạch hồng'.

Nghĩ đến đây, cô ta cười ha hả thành tiếng, vọng khắp trong tòa biệt thự u ám này.

Ân Tịch vẫn còn ngủ trên cái gối mang theo hương thơm từ vỏ cam, tuy rằng thân thể phải chịu đau đớn, thế nhưng trong lòng lại tràn ngập niềm hạnh phúc nho nhỏ, dù sao đây cũng là việc duy nhất cô có thể làm vì Tử Duệ.

"Bác sĩ Trần đưa thuốc em đều uống rồi sao?", Thân Tử Duệ vừa trở về lập tức vội đến bên giường của Ân Tịch.

"Đã uống rồi!". cô nhu thuận gật đầu.

"Vậy sao lại vẫn chưa hạ sốt?", trong lòng hắn thầm nghĩ, bình thường cảm mạo chỉ cần uống thuốc xong là sẽ hạ sốt.

Ân Tịch chỉ cười cười, không có trả lời hắn.

"Ân Tịch!", giọng nói của hắn vẫn rất nhẹ nhàng, êm tai.

Mỗi lần hắn dùng giọng thâm tình mà êm tai như vậy gọi tên của cô, Ân Tịch có cảm giác giống như toàn thân bị điện giật, tê dại mà hạnh phúc.

Thân Tử Duệ đang muốn nằm xuống cùng cô, lại bị Ân Tịch kiên quyết từ chối, "Em đang bị cảm, anh đừng đến gần em quá".

Cô càng sợ hơn chính là Thân Tử Duệ ngủ trên giường, sẽ phát hiện cái gối nhỏ của cô có vấn đề.

"Thân thể anh rất tốt, anh không sợ", Hắn khư khư muốn nằm nằm cùng cô.

Ân Tịch nhìn thấy hắn bướng bỉnh, cuối cùng chỉ có thể thỏa hiệp, "Vậy đầu của anh không được đến gần đầu em, như vậy em mới cho anh lên".

Thân Tử Duệ thấy cô nhượng bộ, rõ ràng rất vui vẻ, đem theo một cái gối ôm, đặt ở bên cạnh cô, sau đó thân thể hắn sát lại gần cô, tay hắn nhẹ nhàng mà đặt ở trên lưng cô, cảm thụ được sự tồn tại của nhau. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Giã dũa cuối cùng

"Ân Tịch!", thanh âm của hắn lại vang lên một lần nữa.

"Vâng!", cô cúi đầu trả lời hắn.

"Ngày mai có một vị khách đặc biệt sẽ tới đây".

"Vị khách đặc biệt?", Ân Tịch có chút nghi ngờ nhìn về phía hắn.

"Anh đã nói với mẹ anh về em, bà muốn đến gặp em", Thân Tử Duệ vui vẻ nói, đây là lần đầu tiên hắn mang phụ nữ về gặp cha mẹ.

"Tử Duệ. . . Em . . . Như vậy không tốt!"

"Có gì là không tốt, anh chính là muốn khiến cho toàn bộ người trên thế giới này biết, Hứa Ân Tịch em chính là người con gái mà Thân Tử Duệ anh muốn kết hôn". Ngón tay hắn nhẹ nhàng điểm qua chóp mũi của cô, nụ hôn nhẹ nhàng đậu trên trán cô.

Trong lòng Ân Tịch tràn đầy hạnh phúc, chính là phần hạnh phúc này lại có bao nhiêu xót xa.

"Ý của em là cách gặp mặt như vậy không tốt, bác gái là trường bối, sao có thể lần đầu tiên gặp mặt lại để cho bác gái đến gặp em, hắn là em đến gặp bác gái mới đúng chứ", khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, Thân Tử Duệ nhìn không được ở trên mặt của cô nhẹ nhàng hôn một cái.

"Vợ anh thật là thanh khiết thông minh", nói xong hắn dùng lực kéo Ân Tịch một chút, trán của hắn dừng ở trên tóc của cô.

Ân Tịch hạnh phúc mà cảm thụ áp lực từ cơ thể hắn, mùi của hắn.

Cả buổi tối, tay của Tử Duệ nhẹ nhàng khoát tay trên lưng của cô, tuyệt không dám vượt rào, chính là muốn làm cho thống khổ của bản thân dịu đi một chút, trong lòng nghĩ về phần hạnh phúc đơn giản này, nghĩ đến một ngày Ân Tịch sẽ trở thành vợ của hắn. . . . hắn không thể không mỉm cười.

Ngày thứ hai, Thân Tử Duệ lái xe, Ân Tịch ngồi ở vị trí ghế phụ. Trước khi xe khởi động, hắn nghiêng đầu, thấy khí sắc đã khôi phục một chút của Ân Tịch, có chút không đành lòng mà nói: "Nếu không chúng ta hẹn khi khác gặp mặt cũng được".

"Bệnh của em không có việc gì, đi ra ngoài cho thông gió chút cũng tốt", Ân Tịch hé miệng cười với hắn, an ủi hắn. Dù sao lần gặp mặt này cô cùng Hạ Thuần đã an bài một sự khởi đầu, hai người cho Thân Tử Duệ một ảo giác. Có lẽ sự tốt đẹp này sẽ khiến hắn càng thêm đau khổ, nhưng là, cô chỉ có thể nói xin lỗi.

"Thực xin lỗi, Tử Duệ", trong lòng Ân tịch nhẹ nhàng than khê.

Một bàn tay Thân Tử Duệ gắt gao nắm lấy bàn tay của cô, bầu không khí trong xe ấm áp mà hạnh phúc.

Xe khởi động, tay hắn vẫn không hề muốn buông tay của cô ra.

"Tử Duệ, cẩn thận lái xe!", cô mang theo một chút hơi thở vui vẻ mà nói.

"Không việc gì, anh có thể làm được", một bàn tay lái xe đối với hắn mà nói, giống như chuyện thường ngày vậy.

Hắn cố chấp và bá đạo vậy, nhưng lại khiến cô càng ngày càng y lại vào hắn, loại bá đạo như vậy, lại khiến lòng cô cảm thấy một trận ầm ập. Ân Tịch mặc hắn nắm tay mình, mắt lại nhìn về phía trước. Thình thoảng liếc về phía Thân Tử Duệ, lại phát hiện khoe mắt hắn hơi mang chút ý cười. Trong lòng hắn nhất định là đang rất vui vẻ, hóa ra, cô thật sự có thể làm cho một người vui vẻ.

Biệt thự của ông bà Thân cũng không nguy nga tráng lệ giống như Ân Tịch tưởng tượng, đơn giản mà rất trang nhã, lại mang hơi thở thực mới lạ.

Tích cách của Thân Tử Duệ cùng với hoàn cảnh sinh trưởng của hắn hẳn phải không khác biệt lắm.

Tay hắn vẫn nắm chặt tay cô, một đường đi từ cửa vào phòng khách, dọc đường đi có người hầu cung kính mà gọi Thân Tử Duệ một tiếng ‘Đại thiếu gia’, đối với người bên cạnh hắn là Ân Tịch cũng kính cẩn lễ phép.

Dọc đường tràn ngập hương thơm, cuối cùng cũng gặp được Hạ Thuần, bà mặc quần áo đơn giản mà trang nhã, trên người lại toát ra khí chất quý phái không thể che giấu.

"Mẹ, đây là Ân Tịch."

"Bác gái, chào bác!", Ân Tịch lễ phép mỉm cười.

Hạ Thuần khẽ gật đầu, "Đây là Hứa tiểu thư sao, đến đây nào, lại đây ngồi đi, ta vừa mới cho người hầu chuẩn bị chút trà, không biết có hợp với khẩu vị của Hứa tiểu thư không, đến nếm thử chút đi".

Khách sáo lại nhiệt tình, hai người lần đầu tiên gặp mặt, lại ăn ý trò chuyện như vậy.

Thân Tử Duệ đứng ở một bên, thấy mẹ mình vừa lòng đối với Ân Tịch, trong lòng cũng tràn ngập vui sướng, hắn biết mẹ cho tới bây giờ đều tôn trọng lựa chọn của hắn, hôn nhân cũng không ngoại lệ.

Ba người thực vui vẻ mà dùng đồ ăn Trung Quốc.

"Tử Duệ, lát nữa con đưa mẹ và Ân Tịch đến trung tâm thương mại để shopping, mẹ muốn chọn một món quà tặng cho Ân Tịch", Hạ Thuần mỉm cười nhìn con trai, thân mật mà nói, không có một sơ hở gì.

"Không cần đâu, bác gái", Ân Tịch theo bản năng cự tuyệt.

"Không có vấn đề gì, mẹ", Thân tử Duệ lập tức trả lời, cũng đưa mắt ra hiệu cho Ân Tịch, bảo cô đừng cự tuyệt ý tốt của mẹ, Ân Tịch nhận được ánh mắt hắn, cũng lặng lẽ mà cự tuyệt xuống.

Không lâu sau, hai người cùng đi vào trong trung tâm thương mại, mà Tử Duệ lại bị Hạ Thuần sắp đặt đi vào bệnh viện thăm hỏi sức khỏe của Thân lão gia, bà trêu con trai nói bảo vệ nhất định sẽ bảo vệ Ân Tịch ở mọi nơi thật tốt, sẽ không có gì sứt mẻ mà trả lại trên tay hắn.

Thân Tử Duệ thấy hai người một màn hòa thuận như vậy, nghe mẹ nói xong, liền vào bệnh viện cùng baba thông báo tin tốt này, thuận tiện vào hỏi thăm tình hình bệnh của ba gần đây. Mà hắn vừa đi, hắn và Ân Tịch đã định trước sẽ còn khó khăn hơn nữa. . . .

Thân Tử Duệ mới vừa đi, ý cười trên khoe miệng Ân Tịch cùng Hạ Thuần liền tán đi, có thể là cả hai đều cảm thấy cứ như vậy mà diễn tiếp thì quá mệt mỏi.

"Ân Tịch, vất vả cháu rồi." Thanh âm của Hạ Thuần rất chân thành.

"Chỉ cần cuộc sống của Tử Duệ có thể vui vẻ là được, cháu cũng không hy vọng anh ấy vì cháu mà mất đi hết thảy."

"Ân Tịch, cháu là cô gái tốt, nhất định sẽ có một phần hạnh phúc khác, bác nhất định sẽ giới thiệu cho cháu người đàn ông còn vĩ đại hơn Tử Duệ."

Ân Tịch chính là cười mà không đáp lại, đối với cô mà nói, Tử Duệ là độc nhất vô nhị, không phải ai cũng có thể thay thế được.

"Cháu đi trước, hai giờ sau cháu sẽ trở lại".

"Bác ở đây chờ cháu, bác sẽ ngăn Tử Duệ."

"Vâng." Ân Tịch sau khi nói xong xoay người rời đi.

Vừa mới đi hai bước, Hạ Thuần gọi cô lại, Ân Tịch quay đầu lại, chỉ thấy bà ấy hơi hơi mỉm cười, nhẹ giọng nói: "Ân Tịch, cảm ơn cháu!"

Ân Tịch nghe được hai chữ cảm ơn sau, chỉ cảm thấy một trận chua xót, từ đáy lòng tràn ra.

Lộ ra một cái mỉm cười tự nhiên, sau đó, tiếp tục hướng phía trước mà đi, bước chân nhanh đến mức ngay cả chính mình đều kinh ngạc.

Ân Tịch mới vừa đi ra khỏi trung tâm thương mại, điện thoại của cô liền vang lên.

"Hạ Vũ, có chuyện gì không?" Nhìn đến điện thoại của Hạ Vũ, cô thực bình tĩnh nói xong, nghĩ đến cô ấy khẳng định là muốn hỏi cô kế tiếp tính toán gì

đây, mà không có nghĩ đến toàn bộ chuyện có thể xảy ra lúc này.

"Ân Tịch. Ân Tịch." Thanh âm của cô ấy có ản nhĩn cùng nghẹn ngào.

"Làm sao vậy? Hạ Vũ, Cậu xảy ra chuyện gì sao?" Ân Tịch rất ít khi nghe được thanh âm như vậy của Hạ Vũ như vậy, trong lòng cũng lo lắng lên, nếu không phải chuyện lớn gì, Hạ Vũ tuyệt đối sẽ không như vậy.

"Thực xin lỗi. Ân Tịch. Ân Tịch, mình phải nói như thế nào đây? Nói như thế nào đây." Hạ Vũ ở đầu kia điện thoại, nước mắt dọc theo hai má mà rớt xuống. . .

"Hạ Vũ, cậu đừng làm mình sợ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Cậu nói mau a." Lòng Ân Tịch càng thêm khẩn trương.

"Tiểu Úc." Mới vừa nói ra hai chữ Tiểu Úc, thanh âm của Hạ Vũ lại một lần nghẹn ngào, cô thật sự không biết phải nói thế nào nữa, càng không biết phải nói cho Ân Tịch thế nào, cô ấy nhất định sẽ điên mất, nhưng mà nếu không nói cho cô ấy biết, để cho Thân Từ Kiều nói cho cô, vậy cô ấy sẽ càng điên hơn.

"Tiểu Úc? Tiểu Úc làm sao vậy? Nó đã xảy ra chuyện sao? Nó hiện tại ở đâu?" Ân Tịch vừa nghe đến Tiểu Úc, trong lòng không khỏi lại càng thêm khẩn trương, rốt cuộc là làm sao vậy, xảy ra chuyện gì? Hạ Vũ sao lại căng thẳng như thế? .

"Ân Tịch, thực xin lỗi, đều tại mình, mình không nên tự tiện chủ trương đón Tiểu Úc trở về, mình không nên không nghe cậu nói."

"Cậu nói Tiểu Úc đã trở lại? Nó ở đâu?"

"Mình báo Trần Hân đi Canada đón Tiểu Úc, mới vừa xuống máy bay, Tiểu Úc đã bị người cướp đi, Trần Hân bị đánh hôn mê bất tỉnh, bây giờ còn nằm ở bệnh viện."

Ân Tịch vừa nghe đến Tiểu Úc bị cướp đi, đầu giống như bị người đánh một gậy lên.

"Ân Tịch, cậu còn nghe không?" Thanh âm của Hạ Vũ vẫn còn nức nở, cô thật sự thống hận bản thân, cô không nên như vậy, nếu cô không đi đón Tiểu Úc, Tiểu Úc căn bản là sẽ không gặp chuyện không may, Ân Tịch cũng sẽ không lại một lần nữa bị người khác uy hiếp.

"Tiểu Úc hiện tại ở đâu? Là ai cướp đi?" Trải qua nhiều chuyện như vậy, trải qua nhiều đã kích như vậy, có đau hơn nữa Ân Tịch vẫn có thể nén trụ, đau đớn cùng mâu thuẫn trong lòng chỉ có thể nén nhịn xuống.

"Mình không dám khẳng định, nhưng là mình dám đoán là Thân Từ Kiều làm, bởi vì hai ngày này hần bị Hạ gia cùng Thân thị đánh úp liên tục bại lui, nếu Thân Từ Kiều liên hệ cho cậu, cậu nhất định phải nói cho mình biết, nhất định, biết không?"

"Được!"

"Ân Tịch, mình cầu xin cậu, đừng có bình tĩnh như vậy, Thân Từ Kiều nhất định sẽ liên hệ cho cậu, cậu nói cho mình biết, cậu hiện tại ở đâu? Mình đi tìm cậu!" Y theo tính cách của Ân Tịch, cô ấy nhất định sẽ không để cho ai biết, cô ấy nhất định sẽ tự mình đi đối phó nguy hiểm này.

Ân Tịch chính là thân nhiên đem điện thoại tắt đi, hiện tại tất cả trong đầu của cô đều là Tiểu Úc, Tiểu Úc của cô đang ở đâu đây? Cô rất sợ hãi, nó nhỏ như vậy lại phải chịu nhiều khổ sở như thế.

Nghĩ đến đây, cô cầm lấy điện thoại, nếu là Thân Từ Kiều bắt cóc Tiểu Úc, vậy hần nhất định sẽ thừa nhận, cô muốn xác nhận lại.

Ý niệm này vừa mới nảy sinh trong đầu cô, lại rất nhanh bị cô phủ nhận, nếu vạn nhất không phải, ngược lại bị Thân Từ Kiều lợi dụng, vậy chẳng phải là làm cho chính mình rơi vào hiểm nghèo mà Tiểu Úc lại càng không thể tìm được mẹ sao?

Nếu là Thân Từ Kiều, vậy hần nhất định sẽ gọi điện cho chính mình, chính là vạn nhất.

Đang ở trong do dự, điện thoại trong tay Ân Tịch vang lên, điện báo căn bản không hiện số, lòng cô một trận run rẩy, cô ấn điện thoại nghe.

"Alo!"

Điện thoại bên kia một mực trầm mặc, ngay sau đó.

"Mẹ! ! Mẹ! ! Mẹ! !" Tiếng của Tiểu Úc thông qua sóng điện đập vào màng tai của Ân Tịch.

"Tiểu Úc, Tiểu Úc, đừng sợ, mẹ đây, mẹ sẽ tìm con!" Ân Tịch nén giọng che miệng mình, sợ chính mình sẽ khóc thành tiếng như Tiểu Úc.

"Tiểu Úc không sợ, Tiểu Úc không sợ." thanh âm thanh thúy của Tiểu Úc mang theo cổ nén nghẹn ngào, rất nhanh, điện thoại lại xuất hiện tình trạng tĩnh lặng.

"Tiểu Úc, Tiểu Úc." Ân Tịch tại đây lớn tiếng mà hét.

"Hứa Ân Tịch!" Thanh âm âm lãnh quen thuộc thay thế giọng nói trong trẻo của Tiểu Úc

"Thân Từ Kiều, tên khốn nạn này, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Ân Tịch nói vào điện thoại, không để ý hình tượng mà lớn tiếng cả giận nói.

"Tôi muốn một mình cô, hiện tại, đi đến bến tàu Thanh Loan, nơi đó có một đôi thuyền, màu trắng, vài bạt viết một chữ "Yêu", cho cô hai mươi phút đuổi tôi, nếu đuổi không kịp hoặc là tôi phát hiện bên cạnh cô có những người khác, cô sẽ không nhìn thấy con gái cô nữa đâu!"

Thân Từ Kiều không có chờ Ân Tịch đáp lại, tắt điện thoại, xoay người tức giận hướng Tiểu Úc.

Đôi mắt to tròn ngập nước của Tiểu nhìn hấn, trong lòng có sợ hãi, cũng không biểu hiện ra ngoài.

"Tiểu quý, tại sao mày không khóc a?" Hấn một tay đè lại cái cằm nhỏ bé của nó, dùng sức mà nắm lấy.

"Tôi vì cái gì phải khóc?" Nó mặc hấn nắm cằm, chính là không phát ra âm thanh, còn nhỏ tuổi liền có thể biểu hiện lãnh đạm như thế.

"Đu gan dạ, đợi lát nữa chú sẽ cho cháu khóc, mày nếu không khóc tao sẽ làm cho mẹ mày khóc!"

"Khóc liền khóc, khóc lại như thế nào, không khóc lại như thế nào?" Tiểu Úc nhìn thấy khuôn mặt đẹp trai mà khiến nó ghê tởm này, trước kia còn bắt nó gọi là baba, may mắn nó không có bị dụ uống rượu.

Vấn đề này tựa hồ là hỏi Thân Từ Kiều, đúng vậy, nó khóc hay không khóc có thể thay cái gì? Nói hấn thẳng sao?

"Bắt nó đứng dậy cho ta!" Thân Từ Kiều buông tay ra, ra lệnh với đàn em.

Tiểu Úc từ đầu tới cuối đều phối hợp bọn họ, bảo làm thế nào sẽ làm thế đó, nó biết, trước khi nhìn thấy mẹ, bọn người xấu này vẫn là đối xử tử tế với nó.

Đón một chiếc xe, Ân Tịch cơ hồ là dùng tốc độ như bay mà chạy đến bến tàu, chung quanh tìm kiếm chiếc thuyền có buồm màu trắng có chữ, tìm thấy được mục tiêu, cô tựa hồ là lao như bay đến.

Tất cả hết thảy, cô không có nói trước cho bất kỳ ai, chính là Hạ Vũ, Thân Từ Duệ cũng đều không nói.

Đây có lẽ là một lần cuối cùng, tính toán của Thân Từ Kiều, cô có thể đoán được bảy tám phần, lợi dụng cô cùng Tiểu Úc để uy hiếp Thân Từ Duệ, nhưng là cô nghĩ muốn dựa vào năng lực của chính mình để ngăn cản hết thảy, mặc kệ thành công hay không, cô phải thử mới được.

Khi cô đứng ở trước mặt Thân Từ Kiều, thời điểm lại đối mặt với tên đàn ông này, trừ bỏ cảm thấy hấn âm hiểm, cô càng cảm thấy hấn thực đáng thương.

"Con gái của tôi đâu?" Ân Tịch rất lạnh lùng mà nói với Thân Từ Kiều.

"Mới cách mấy ngày nay không thấy, càng ngày càng đẹp ra, tuyệt không giống với bệnh nhân đang hít thuốc phiện nha." Thân Từ Kiều nhìn thấy ngũ quan kiều mỵ của cô, lộ ra một loại đẹp thanh mỹ, nghĩ đến chắc cô và Thân Từ Duệ cùng một chỗ chắc cũng không tồi.

Nghĩ đến đây, lòng hấn cư nhiên hơi hơi tê rần, dựa vào cái gì? Tất cả những gì hấn có đều do tay hấn tạo lên, trừ bỏ hấn không có bối cảnh, hấn điểm nào không bằng Thân Từ Duệ? Hấn cố gắng như vậy vì sao hấn không thể có những gì mà hấn muốn có?

"Tôi muốn con gái của tôi!" Ân Tịch như trước bình tĩnh mà nói.

"Chúng ta tự ôn chuyện, không được sao?" Hấn dựa vào thân thể của cô, ngửi mùi thơm ngát trên người của cô, "Hương vị của cô so với HC càng thêm nổi bật!" .

Hấn hít sâu một hơi, từ từ nhắm hai mắt lại nhẹ nhàng mà trở về chỗ cũ.

"Tôi muốn gặp con gái của tôi!" Ân Tịch chỉ là lặp lại một câu này, đối với loại đàn ông như vậy, nói nhiều với hấn một câu căn bản là tra tấn chính mình.

"Nếu cô lại dùng thái độ như vậy với tôi, cẩn thận tôi sẽ xé nát cô ra!" Thân Từ Kiều dán vào bên tai của cô, thấp giọng mà uy hiếp, rằng hấn còn khê cắn vào vành tai của cô.

Ân Tịch gất gao nắm tay, lại chậm rãi buông ra, cô phải nhẫn nhịn, cô muốn gặp Tiểu Úc, muốn biết nó có an toàn hay không?

"Thân Từ Kiều, nếu anh không cho tôi thấy Tiểu Úc an toàn, anh mơ tưởng tôi sẽ đối khác với anh!" Ân Tịch đưa uy hiếp của hấn trả lại cho hấn, về phần mục đích của hấn, cô là rất rõ ràng, không có đạt tới mục đích của hấn, hấn sẽ không giết mẹ con cô.

Thân Từ Kiều hơi hơi nhú mắt nhú lại, sau đó nhẹ nhàng vỗ tay hoan nghênh ba tiếng.

Chỉ thấy một thân ảnh nho nhỏ bị dây thừng màu đỏ cột chặt, Ân Tịch lớn tiếng gọi, rất nhanh mà vọt tới phía trước, không khỏi chấn động nào đem thân ảnh nho nhỏ đó ôm vào trong lòng, nghĩ tới vô số loại tình cảnh gặp lại con gái, duy nhất không có tưởng tượng ra cảnh này.

Thân Từ Kiều phát tay một cái, du thuyền của bọn họ rời khỏi bờ biển, hướng theo gió biển mà chạy đi . . .

Trong trung tâm thương mại, một giờ, hai giờ trôi qua, Ân Tịch vẫn chưa trở về, Hạ Thuần đã bắt đầu có chút sốt ruột, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi hay không? Chắc sẽ không đâu, nếu gặp chuyện không may Trữ gia nhất định sẽ gọi điện thoại cho bà.

Mất thấy con trai sắp quay lại đây, Hạ Thuần gọi qua cho Ân Tịch, thế nhưng lại báo là đối phương đã tắt máy. . . mi mắt của bà không ngừng giật giật.

Chuyện này cũng không thể trách Ân Tịch, cô vừa lên thuyền, tất cả những gì mang theo đều bị thủ hạ của Thân Từ Kiều giữ hết, di động đương nhiên cũng bị bọn họ tắt.

Lúc này, Hạ Thuần bắt đầu có chút nôn nóng, vội vàng gọi điện thoại đến Trữ gia.

"Tạ Băng, tôi là Hạ Thuần, Ân Tịch có đến nhà của bà chưa??" giọng nói của bà không che giấu được lo lắng.

"Không có!", giọng điệu của Tạ Băng lạnh lùng như băng, mà sở dĩ bà ta như vậy, là vì bà ta cho rằng Hạ Thuần đã lừa gạt mình, Hứa Ân Tịch căn bản không có đến Trữ gia đúng giờ, điều này chứng minh tất cả Hạ Thuần nói đều là giả.

"Tại sao có thể như vậy? Vậy cô ta đâu?", trong chốc lát, Hạ Thuần có chút không làm chủ được.

"Hạ Thuần, tôi sẽ nhớ rõ trò hôm nay bà bày ra, nhưng tôi cũng nói cho bà biết, Trữ thị chúng tôi nhất định sẽ chống đối lại Thân thị các người đến cùng, đừng quên, những cổ phiếu bị thu mua chúng tôi sẽ không trả lại cho các người, tùy khả năng của các người mà lấy lại đi", Tạ Băng lãnh đạm trước sau như một, thái độ càng không cho phép bàn bạc thêm.

"Tạ Băng, bà tin tôi đi, tôi không có lừa bà, Hạ Thuần tôi có ngu ngốc mấy đi chăng nữa cũng sẽ không đem Thân thị ra làm trò đùa, lão Thân còn đang trong bệnh viện, Từ Duệ lại là niềm tự hào của cả đời tôi, bà cảm thấy tôi ta sẽ đem những thứ này ra chơi với bà sao? Tôi nhất thiết phải vậy sao?". Hạ Thuần nghiêm túc qua điện thoại mà phản bác.

"Thế nhưng Hạ Thuần, tôi cũng có thể nói cho bà, Hứa Ân Tịch chưa có tới, Trữ Dịch đã chết, tôi lại càng không mang Trữ Hạ ra chơi đùa cùng Thân thị các người chơi đùa, tôi cho bà thêm ba ngày nữa, nếu trong vòng ba ngày bà không làm được như lời hứa, như vậy Trữ thị lập tức sẽ lật lọng giết con tin!", Tạ Băng cũng không cho bà thêm cơ hội nói thêm lời nào, lập tức cúp máy.

Hạ Thuần nắm chặt điện thoại, tức giận đến mức nếp nhăn nổi lên thành từng mảng.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Hứa Ân Tịch chết tiệt, rốt cuộc đang đùa giỡn trò gì? Không đến Trữ gia, di động thì tắt máy? Cô ta muốn làm gì? Chơi trò mất tích sao? Hay là. . .

Bà lo lắng đến mức giậm chân, ngay khi Hạ Thuần xoay người lại, lại phát hiện con trai mình đang đứng ở, điện thoại trên tay vì đột nhiên kinh hãi mà làm rớt xuống đất, phát ra tiếng kêu lạnh lạnh.

"Từ Duệ, sao con lại trở lại rồi? Cũng không gọi điện thoại cho mẹ! Xem con dọa mẹ này, làm rớt cả điện thoại". Vì đang giấu diếm nên bà cười thực cứng ngắc, bà vội vàng ngồi xổm xuống đất nhặt di động lên.

"Mẹ, Ân Tịch đâu?" vẻ mặt lạnh lùng của Thân Từ Duệ cau lại, thanh âm trầm thấp, nhưng lại đang kiềm chế lửa giận, Hạ Thuần vừa nghe đã biết.

"Cái đó, Ân Tịch hả. . . cô ấy nói uống hơi nhiều nước, vừa mới vào toilet, mẹ ở đây. . . chờ cô ấy!", Hạ Thuần dường như còn muốn che giấu, thậm chí còn đang cầu nguyện, hy vọng Ân Tịch sẽ nhanh chóng xuất hiện trước mặt hai người.

Mà khi bà ngẩng đầu lên, đối mặt với đứa con trai đang bày ra vẻ mặt u ám, như sắp phun lửa đến nơi, lòng Hạ Thuần trầm xuống, chẳng lẽ vừa rồi nó đã nghe thấy tất cả? Chắc sẽ không đâu, rõ ràng bà đã nhìn xung quanh không thấy bóng dáng hần mới dám gọi gọi điện thoại, trong lòng Hạ Thuần an ủi chút chút. Một khi Thân Từ Duệ đã biết tất cả những gì phía sau, bà thật sự không dám chắc con trai bà sẽ làm ra những chuyện kích động đến mức nào. . .

"Mẹ, Tiểu Úc rất nhớ mẹ", Tiểu Úc bị mẹ gắt gao ôm vào trong ngực, Thân thể bé nhỏ nhẹ nhàng mà run run, trong giọng nói có chút ghen ngào nhưng lại mang theo hơi thở vui vẻ.

"Tiểu Úc, mẹ cũng rất nhớ, rất nhớ con nha!", Ân Tịch đem con ôm càng lúc càng chặt.

"Mẹ, kỳ thật Tiểu Úc không sợ hãi, Tiểu Úc biết mẹ nhất định sẽ đến, có mẹ ở đây, con không sợ!" Nó hấp hấp cái mũi, kiên định nói. . .

"Tiểu Úc thực dũng cảm, mẹ vẫn luôn biết, chính là Tiểu Úc của mẹ rất ngoan nha." Ân Tịch khẽ nắm giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, dùng sức mà hôn.

"Mẹ, rất ngứa, mẹ hôn Tiểu Úc thật ngứa nha!", không đến một lúc sau, Tiểu Úc liền phát ra tiếng cười đáng yêu, đã lâu rồi mẹ không có hôn nó như vậy, nó cảm giác mình như đang quay về trước kia, mẹ và bà cụ vẫn luôn hôn nó như thế, hôn nó đến mức khiến nó phải lăn lộn trên giường cầu xin tha thứ mới thôi.

Ân Tịch nhìn con gái cười vui vẻ, cô cũng nín khóc mà mỉm cười, có Tiểu Úc ở đây, cô liền cảm thấy được cuộc sống vẫn còn rất nhiều hy vọng.

Người trên thuyền nhìn thấy một màn như vậy, hoàn toàn kinh sợ, hai mẹ con không hề sợ hãi, ngược lại còn thân thiết cười vui đến ám áp. Điều này đối với bọn họ mà nói, rốt cuộc hai mẹ con này quá thoải mái hay là nhất thời bọn họ không chấp nhận được?

Ân Tịch lại giống như bên cạnh không có người mà kể chuyện cười cho con gái, càng dẫn dắt Tiểu Úc cười ra tiếng cười thực thanh thúy dễ nghe. . .

Trong khu vực VIP của cửa hàng, hai mẹ con đang trừng mắt nhìn nhau.

"Mẹ, vì sao mẹ lại phải làm như vậy?", Thân Từ Duệ từng chữ từng chữ phun ra, từng chữ, hẳn đều cảm thấy rất đau, bởi vì người mẹ hắn yêu nhất, lại có thể giống với tất cả những bà mẹ nhà giàu kia, lấy hôn nhân của con cái làm lợi ích kinh tế.

"Từ Duệ, ta là mẹ con, sao con có thể dùng giọng điệu như vậy đến chất vấn ta chứ?", mặc dù bà có thể đoán trước được phản ứng của con trai, thế nhưng bà vẫn không thể chấp nhận được đứa con trai mình nuôi nấng hơn ba mươi năm qua vì một người phụ nữ khác lại có thể dùng giọng điệu như vậy nói với bà.

"Cũng vì mẹ là mẹ con, cho nên con mới tin tưởng mẹ, vô điều kiện mà tin tưởng, đem Ân Tịch giao cho mẹ, mà mẹ thì sao? Sao mẹ có thể đối với con trai mẹ như thế, mẹ biết rõ Ân Tịch mới là người con muốn lấy, thế mà mẹ lại lợi dụng sự tin tưởng của con với mẹ, mẹ có nghĩ tới cảm nhận của con hay không?", Thân Từ Duệ giống như tức giận không chịu nổi.

"Con đã nghe hết rồi sao, vậy mẹ cũng nói cho con. Đúng vậy, mẹ đúng như con nghĩ, vì Thân thị, ta là người làm mẹ phải đứng ra mang tiếng là người xấu xa, con nghĩ rằng ta muốn như vậy sao? con là con trai ta, chẳng lẽ làm mẹ ta lại không muốn con trai mình vui vẻ, không hạnh phúc sao? Chẳng lẽ ta muốn ép con lấy một người phụ nữ con không yêu sao? Con nghĩ rằng ta và con sẽ bằng lòng sao?"

"Nếu mẹ không muốn, thì vì sao mẹ phải làm vậy? Mẹ biết rõ làm như vậy sẽ khiến tình mẹ con chúng ta sẽ bị tổn thương không thể bù đắp được, mẹ biết rõ mà vẫn sẽ làm như vậy!", mãi đến bây giờ, hắn vẫn không muốn tin tưởng mẹ thật sự đã làm những chuyện như vậy.

Hắn nghĩ rằng Trữ thị đồng ý sau một tuần sẽ đem tất cả cổ phiếu mà họ đang giữ trả về Thân thị, là vì hắn đã tặng món quà kia, chỉ trách hắn đã nghĩ rằng những người thương nhân lão luyện này quá đơn giản.

Trữ gia sao lại cứ đắn đo mãi về phát súng và ảnh chụp kia, còn có một phần hiệp nghị của công ty mới, đó là hắn từng cùng Trữ Dịch nói là muốn thử hình thức mới, nếu Trữ Dịch ở đây, nhất định sẽ không thể này. . .

"Con cho rằng nằm trong tình thế tứ bề khốn đốn, Thân thị còn có thể thuận lợi mà phá vòng vây sao? Ba bang hội, cổ phiếu bị ảnh hưởng, Thân Từ Kiều uy hiếp, Trữ thị cố ý nhằm vào, nếu Trữ thị không rút lui, con muốn giải cứu cho Thân thị bằng cách nào? Chẳng lẽ con muốn ba con trước khi chết lại biết được Thân thị bại trong tay con, cho dù vào quan tài rồi cũng không thể nhắm mắt sao? Con muốn ông ấy phải đối mặt như thế nào với liệt tổ liệt tông gây dựng nên Thân thị? Con có thật sự vì Thân thị mà lo lắng hay không? Thậm chí con có lo lắng chút nào cho cái nhà này không nữa hả?",

Lần đầu tiên Hạ Thuần nghiêm khắc nói chuyện với con trai mình như vậy.

Thân Từ Duệ nháy mắt có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, "Xử lý như thế nào là chuyện của con, hiện tại Thân thị đang ở trên tay con, chỉ cần thân Từ Duệ con chưa chết, Thân thị sẽ không phải chết!"

Hắn giống như kích động mà nói, chẳng cần khoản xem cảm thụ của mẹ như thế nào, xoay người liền rời đi. . .

"Con đứng lại đó cho ta, con muốn đi đâu?", nhìn thấy con trai cứ như vậy rời đi, lòng của bà đau xót vô cùng, vì sao con trai lại không thể hiểu được nỗi khổ tâm của bà?"

"Con đi làm chuyện con nên làm, tìm người con muốn tìm", Hắn không có quay đầu lại, mạnh mẽ trả lời như thế.

"Ba ngày sau, nếu không liên hệ lại với Trữ thị, vậy thì Trữ thị sẽ đá Thân thị ra khỏi thương trường mất, chẳng lẽ con thật sự muốn xem Thân thị rơi vào hoàn cảnh khốn đốn vậy sao?", trong lòng bà càng thêm thống khổ, chồng thì bệnh nằm trong bệnh viện, con trai lại không hiểu.

"Con nói rồi, chỉ cần con ở đây, Thân thị sẽ không gục ngã được, Trữ thị muốn chơi con sẽ cùng họ chơi, xem đến cuối cùng ai thắng ai thua, người cười cuối cùng mới biết được".

Sau khi Thân Từ Duệ nói xong, liền biến mất trước mắt Hạ Thuần.

"Ân Tịch, em ở đâu? Em đã đi đâu? Vì sao phải tắt máy chứ? Nhanh mở máy lại đi. . ."

Một màn ám áp buổi sáng kia, giống như vừa đây thôi, nhưng chỉ trong chớp mắt, người hắn yêu bên cạnh liền biến mất. . .

Lúc Hạ Vũ gọi điện thoại cho Ân Tịch, tắt máy. . . Cô đột nhiên ý thức được, nhất định đã xảy ra chuyện! Người đầu tiên cô nghĩ đến là thân Từ Duệ.

Giờ phút này Thân Từ Duệ cũng đang nghĩ đến Hạ Vũ, người thân nhất đối với Ân Tịch chỉ có Hạ Vũ, có lẽ cô ấy sẽ biết, nói không chừng Ân Tịch đang ở bên cạnh Hạ Vũ, di động Ân Tịch không có mở máy, hẳn là người đặc biệt luôn nghĩ đến tình huống xấu nhất, nhưng với Ân Tịch giờ này, hẳn luôn hy vọng là tốt. . .

Điện thoại vang lên, lại là : " Thực xin lỗi, số điện thoại ngài vừa gọi hiện đang bận, xin vui lòng gọi lại sau"

Tương tự thế, bên kia Hạ Vũ cũng truyền đến giọng nói y như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Một nhà ba người

Một chiếc du thuyền màu trắng, đang bơi giữa màu xanh của biển, nhẹ nhàng lay động.

Ân Tịch thoải mái mà tháo gỡ dây trói trên người cho Tiểu Úc, thuộc hạ của Thân Từ Kiều tựa hồ có chút bất an, dường như muốn đi lên ngăn cản, Thân Từ Kiều chỉ trừng mắt nhìn một cái, hẳn đang quan sát bề mặt biển, Thân Từ Duệ hẳn đã nhận được tin tức rồi, như vậy, không đến nửa giờ nữa, hẳn sẽ xuất hiện trước mặt hẳn thôi.

"Mẹ, mẹ nhớ Tiểu Úc bao nhiêu nha?", thân thể Tiểu Úc vừa được thả lỏng, hưng phấn mà ôm cổ Ân Tịch làm nũng.

"Đề mẹ nghĩ xem, nhớ bao nhiêu nhĩ? Giống như sao trên trời, đếm không hết thì mẹ cũng nhớ đến mức không đếm được", Ân Tịch giữ lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của con bé, thương yêu nói.

"Tiểu Úc cũng nhớ mẹ như vậy, nhớ đến đếm không xuể, xem mẹ biểu diễn, xem mẹ hát, còn có nữa nha!"

"Còn có cái gì? "

"Nhớ mẹ sẽ đi tìm cho Tiểu Úc baba nhìn như thế nào nha!", nó vui vẻ cười khanh khách.

"Lại nghịch ngợm! "

.

Thân Từ Kiều nháy mắt một cái, lập tức hiểu được. . .

Miệng hẳn cong cong cười tà, người hẳn chờ rớt cục cũng đến, mà mục đích hôm nay của hẳn, cũng chỉ có một!

"Thân Từ Kiều, anh lại muốn làm gì? Thả chúng tôi ra!", Ân Tịch còn chưa kịp thực hiện được kế hoạch của mình, Thân Từ Kiều đã đem cô và Tiểu Úc trôi lại, làm như thế này, khiến Ân Tịch tức giận, thế này tiếp theo chạy trốn sẽ gặp nhiều trở ngại lắm đây.

"Thả các người? Tôi thả các người thì ai sẽ thả tôi?"

"Không ai muốn đối với anh như vậy, là chính anh không muốn buông tha chính mình thôi".

"Câm miệng!", Thân Từ Kiều tức giận.

"Không được hung dữ với mẹ, ông là người xấu", Tiểu Úc nhìn thấy hẳn nói chuyện hung ác với mẹ, hơn nữa tay còn bóp mạnh cổ của mẹ nó, nó sợ hãi kêu to.

"Tiểu quý, nếu mày còn dám ồn ào, tao sẽ ném mày xuống biển cho cá ăn". Hẳn chỉ chớp mắt, lộ ra tia hung ác, uy hiếp Tiểu Úc.

Tính tình hẳn đột nhiên có chút không vui, giống như bị một cái gai nào đó châm vào, động đến một chút liền đau.

"Thân Từ Kiều, anh có bất mãn gì thì tìm tôi đây, không cần dọa đến trẻ con", Ân Tịch nói xong, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Úc, hơi hơi nháy mắt, ý bảo nó đừng nói nữa.

Đôi mắt trong veo như nước của Tiểu Úc, lộ ra chút bất mãn nhưng cũng nhưng cũng chỉ có thể nghe lời mẹ nói.

"Nó không chỉ là con gái của cô, mà còn là con gái của tôi!", Hẳn lại một lần nữa giữ chặt thân thể của cô, muốn kích thích cô tin chuyện này, mặc dù đây chỉ là hẳn bịa ra mà thôi.

"Ha ha, anh có gặp người cha nào bắt cóc con gái ruột không? Anh không biết chuyện này thực buồn cười sao?", Ân Tịch nhìn về phía hần, trong đôi mắt lộ vẻ châm chọc, đã đến lúc này mà hần còn muốn lừa gạt sao?

"Cười thì cười đi, nhưng trong người nó chảy dòng máu của Thân gia, sự thật này vĩnh viễn không thể thay đổi được, ha ha. . ."

Ân Tịch chỉ chăm chú nhìn hần, bình tĩnh mà ngửa mặt lên trời cười một điệu thật dài.

"Trong người nó chảy dòng máu của Thân gia, thế nhưng trong Thân gia không chỉ có mình Thân Tử Kiều anh thôi", nhẹ nhàng như vậy, không mang theo cảm xúc gì, Ân Tịch cứ như vậy mà nói với hần, khóe miệng còn hơi hơi lộ ra chút vui vẻ.

Bình tĩnh của cô khiến hần muốn tức giận, hần biết cô đây là dùng một phương thức khác để đấu với hần.

"Xem ra cô cũng đã biết hết rồi, như vậy rất tốt, tiếp theo tôi sẽ để cho các người một nhà ba người đoàn tụ!". Hần kẻ sát vào tai cô, thanh âm giống như ma quỷ vậy.

Ân Tịch cả kinh, giống như từng lớp, từng lớp sóng đánh vào trái tim cô, chồng lên tầng sóng khác.

"Có cô và con gái cô ở đây, sao Thân Tử Duệ không đến được. Tôi muốn cái gì, hần dám không cho sao? Ha ha. . . Ha ha. . ."

"Anh là đồ dê tiện, không thể quang minh chính đại đấu lại người khác, lại dùng thủ đoạn, trách không được luôn thất bại, bởi vì thứ mà anh cướp đều là của người khác, bản thân là kẻ hèn hạ, mãi mãi hèn hạ. . ."

Cho dù cô biết Thân Tử Kiều sẽ dùng mẹ con hai người để uy hiếp Thân Tử Duệ, nhưng khi nghe chính miệng hần nói ra, trong lòng vẫn là oán hận vô cùng.

"Bốp!" một tiếng, dừng ngay trên mặt Ân Tịch.

Khuôn mặt hần vẫn vẻ, "Dùng tưởng rằng Thân Tử Kiều tôi muốn chiếm lấy cô, có hứng thú với cô, thì cô muốn nói chuyện với tôi thế nào cũng được, nói cho cô biết, không có kẻ nào có thể khiêu khích tôi, bao gồm cả cô".

Hần chỉ tay vào cô, đối diện với cảm xúc trong mắt cô, hần thật muốn lột sạch người phụ nữ này ra, xem cô ta còn có thể làm gì? Sau đó từng chút từng chút nhào nặn cô ta đem cô ta tiến vào thân thể mình.

Cho dù cô không yêu hần, hần cũng sẽ không để cho cô hạnh phúc mà sống trên đời này, ý tưởng của hần là : chỉ cần là người hần muốn, không chiếm được nhất định phải hủy, hủy không được thì khiến cho cô ta đau khổ suốt đời! . . .

Mặt biển sóng yên gió lặng một cách dị thường, mà những người ở đây lại thấp thỏm, không một ai yên ổn được.

Thân Tử Duệ lái một chiếc du thuyền hướng thẳng đến chỗ Thân Tử Kiều nói, sóng biển vù vù lướt qua bên tai hần, tốc độ không hề giảm.

"Lão Đại, có một chiếc du thuyền đang chạy về phía chúng ta, có lẽ là Thân Tử Duệ", thủ hạ vội vàng báo cáo với hần.

Thân Tử Kiều vừa nghe được, lập tức đến boong thuyền, nhìn Thân Tử Duệ một thân một mình đến đây, khóe miệng hần giương lên một nụ cười, vì người phụ nữ này, hần lại có thể ngay cả tính mạng mình cũng không cần, nếu chính hần muốn mất mạng, vậy Thân Tử Kiều hần nhất định sẽ thực hiện nguyện vọng giúp người anh trai này.

Một ngón tay giờ lên, Hứa Ân Tịch liền bị thuộc hạ túm qua bên cạnh Thân Tử Kiều.

Hần túm lấy tóc của cô, "Xem ra người tình của cô còn quan tâm cô vượt ngoài tưởng tượng của tôi, có muốn nhìn hần vì cô mà chết không?", Nói xong, đầu lưỡi hần còn nhẹ nhàng mà liếm một cái lên khuôn mặt của cô.

Ánh mắt Ân Tịch kinh sợ, trùng hai con mắt, "Không. . . Không cần. . ."

Cô theo bản năng nói mê, sao Tử Duệ lại có thể kích động như vậy? Một mình hần tới nơi này, chẳng phải là chịu chết sao? Hần biết rõ Thân Tử Kiều sẽ không bỏ qua cho hần, sao hần lại có thể như vậy. . .

"Súng của tôi chỉ cần chĩa vào đầu cô, hần sẽ ngoan ngoãn mà giao ra tất cả, cổ phần Tề thị, cổ phần Thân thị, còn có, mạng của hần! ", Nói xong súng trên tay hần đã dí ngay lên đầu cô.

"Không, Thân Tử Kiều, anh đừng như vậy. Chỉ cần anh buông tha anh ấy, tôi bằng lòng làm theo lời anh nói, anh muốn tôi làm gì cũng được, Tử Duệ anh ấy không biết Tiểu Úc là con gái mình, chỉ cần tôi không nói, bất cứ ai cũng có thể là ba của Tiểu Úc!", Ân Tịch đau lòng mà giãy dụa, cô không thể để Tử Duệ vì cô mà uống phí tính mạng mình.

"Đáng tiếc a. . . Đáng tiếc a. . ."

"Rốt cuộc anh muốn thế nào?".

"Thật đúng là không ngờ, nơi này lại là nơi đoàn tụ của ba người nhà các người, cô nói xem, nếu Thân Tử Duệ biết người phụ nữ tối hôm đó là cô, hơn

nữa còn sinh cho hấn một đứa con gái, cô nói với tính cách của hấn, hấn sẽ liệu lĩnh ra sao?"

"Không. . . Tôi xin anh. . . Đừng đối với anh ấy như vậy, chỉ cần anh buông tha anh ấy, tôi sẽ đi theo anh ra nước ngoài, chúng ta sống một cuộc sống yên bình, được không?", Ân Tịch chỉ thiếu nước là quỹ xuồng cầu xin hấn.

Chỉ cần Thân Từ Kiều gật đầu, cô nguyện ý trả bằng hạnh phúc của chính mình.

"Đề nghị này của cô thật hấp dẫn. . . rất hấp dẫn. . . chỉ tiếc đã muộn, hấn đã bước lên đây rồi!"

Ân Tịch gất gao mà nhìn chăm chăm, du thuyền của hấn rốt cục cũng quay về hướng này, thuộc hạ của Thân Từ Kiều đang lục soát người hấn, cô cứ như vậy nhìn Thân Từ Duệ từng bước một mà hướng về phía cô đi tới, dường như cô đang nhìn thấy hấn từng bước một mà đi vào con đường chết. . .

Ba người sừng sững đứng ở một góc thuyền, giăng co.

"Thân Từ Kiều, người mày muốn đối phó là tao, thả cô ấy ra!", trong mắt hấn chỉ có Ân Tịch, thậm chí ngay cả Tiểu Úc ở một góc sáng sủa kia hấn cũng không để ý đến, Tiểu Úc chỉ có thể mở to mắt nhìn tất cả, miệng của nó đã sớm bị nhét vải vào rồi.

"Thả cô ta cũng được, mày tự mình kết thúc là được!", nhìn mấy anh em đã cùng mình vào sinh ra tử mười mấy năm, hấn nhẹ nhàng băng quơ nói.

"Muốn chết cũng có thể, tao chấp nhận đánh cược, ra quy củ đi!", Thân Từ Duệ giữ bình tĩnh mà nói.

Thân Từ Kiều nhìn hấn, bộ dạng rất có hứng thú, nhưng hấn lại lắc đầu như nuôi tiếc.

"Thân Từ Duệ, bây giờ mày đã không còn tư cách theo tao đánh cược, bởi vì người phụ nữ của mày đang trong tay tao, con át chủ bài tao đang giữ, mày cho là mày có cơ hội gỡ lại sao?"

"Tao đánh cược với mày cô ấy!" Thân Từ Duệ kiên định nói.

"Ha ha. . . Thân Từ Duệ ơi là Thân Từ Duệ, mày thắng cược cô ta thì sao đây, mày nhìn lại bên kia đi. . .", ánh mắt hấn dừng trên người Tiểu Úc.

Thân Từ Duệ nhìn theo ánh mắt Thân Từ Kiều, chỉ thấy một bé gái nhỏ đang mở thật to đôi mắt trong veo của mình, vô tội mà ngây thơ nhìn bên này, khuôn mặt trắng nõn khiến người khác nhìn không được muốn cắn một cái. . .

"Thân Từ Kiều, ngươi đừng có được đằng chân lân đằng đầu!", Ân Tịch ở bên cạnh rốt cuộc không nhịn được mà lớn tiếng hô.

"Cô kích động gì chứ? Cô sợ sao? Nói cho tình nhân cũ của cô biết, cô đang sợ cái gì?", Thân Từ Kiều giống như đang xem kịch vui, vẻ mặt trên tức càng thêm không kiêng nể gì.

Ánh mắt Thân Từ Duệ dừng lại trên khuôn mặt Tiểu Úc, thật lâu không muốn rời đi, như là bị điều gì đó hấp dẫn vậy.

"Cô xem, bọn họ lại có tâm linh tương thông nha, đúng là cha con tình thâm".

"Ầm! Ầm!" điều này giống như quả bom hẹn giờ, nổ tung như pháo hoa ở trong lòng Thân Từ Duệ. . .

Thật lâu thật lâu, không khí chỉ còn lại có tiếng hít thở, tiếng tim đập trầm trọng. . .

"Anh thắng được cô ta, tôi còn có tiểu quý kia, anh muốn cứu người nào?"

"Ân Tịch." Thân Từ Duệ cho tới bây giờ vẫn không nguyện ý tin tưởng, chính là hấn xác định tất cả đều là thật.

Hấn nhìn thấy nước mắt trong mắt Ân Tịch trào ra, lòng đau vỡ vụn như thủy tinh.

Vì cái gì hấn lại ngốc như vậy? Lần đầu tiên khi thấy cô, hấn có cảm giác quen thuộc, mà hấn lại không chỉ một. . . mà là hai ba lần bỏ qua cô. . . , người con gái mà hấn vẫn muốn tìm, nguyên lai vẫn ngay bên người hấn.

"Vì sao anh lại tới đây? Vì sao chứ?" Tuyên lệ của Ân Tịch đột nhiên giống như bị cắt đứt, không thể không chế cứ thế tuôn trào.

"Bởi vì em ở đây, cho nên anh đến đây." Bước chân của Thân Từ Duệ kim lòng không đậu mà đi lên phía trước, hấn rất muốn ôm cô, ôm Tiểu Úc.

"Bùm!" tiếng súng vang lên, viên đạn dừng ở trước chân Thân Từ Duệ, hấn bản năng dừng bước.

"Thân Từ Kiều, mày buông tay đi, tao cam đoan với mày, chỉ cần mày buông tay, tao cam đoan mày sẽ không có bất cứ chuyện gì, hơn nữa Thịnh Thiên sẽ càng ngày càng lớn mạnh!" Thân Từ Duệ dừng bước, cùng hấn thương lượng.

"Anh nghĩ rằng tôi chỉ để ý điều này sao? Cho tới bây giờ, anh còn có tư cách để bàn bạc với tôi à? Tao chỉ muốn mày chết chết, tất cả của mày sẽ thuộc về tao!"

"Mày nằm mơ, cho dù tao chết, mày cũng không có gì cả, thứ mày được chỉ là sự truy sát của cảnh sát và tàn sát của Hạ gia mà thôi." Thân Từ Duệ khẳng định nói.

"Thân Từ Duệ, nhiều năm như vậy, mày vẫn không hiểu tao, tao thật sự rất thất vọng!" Hấn làm ra vẻ vô cùng nuối tiếc, "Chỉ cần mày chết, cô ta cũng chết, tao đem con bé kia cũng đủ có thể chiếm được cổ phần của Thân thị."

"Không có khả năng!"

"Mày biết ba mày vì sao vẫn nằm ở trên giường sao không? Vì cái gì lâu như vậy vẫn còn chưa tỉnh lại? Vì cái gì vĩnh viễn chỉ có bộ dáng sắp chết không?" Thân Từ Kiều từ từ xem biểu tình sắp tới của Thân Từ Duệ.

"Mày có ý gì?" Thân Từ Duệ lại một lần nữa bị đá kích.

"Chỉ cần tao ra lệnh một tiếng, ông ta bất cứ lúc nào cũng có thể chết ở bệnh viện, chỉ cần tao lại ra lệnh một tiếng, bà mẹ xinh đẹp của mày chưa đầy 30 phút sẽ không thể nhìn thấy mày nữa, sau đó tao đốt sạch biệt thự Thân gia, sau đó mang theo đứa con gái mồ côi của chủ tịch Thân thị đứng ở văn phòng Thân thị, mang theo di chúc, ai dám kháng cự, kháng cự người đó chỉ có một kết cục, đó là chết! Ha ha ha ha."

Hấn đắm chìm ở trong ảo tưởng của chính bản thân mình.

"Thân Từ Kiều, mày là Chúc tịch bang xã hội đen sao, đầu mà muốn ai chết là người đó phải chết."

"Bùm!" Một phát súng bắn thẳng vào vai trái của thân Từ Duệ.

"Từ Duệ. Từ Duệ! !" Ân Tịch khản trương kêu to, mà thân thể của cô lại bị Thân Từ Kiều gắt gao túm chặt, không thể động đậy.

Thân Từ Duệ ngồi xồm người xuống, gắt gao che vai trái, Thiên Triệu cùng mọi người hấn là sắp tới rồi, nghĩ đến đây, tay phải của hấn lại vói vào trong giày.

"Cẩn thận." Ân Tịch lại kêu to một tiếng.

Tiếng súng của Thân Từ Kiều lại một lần nữa vang lên, Ân Tịch dùng sức cản cánh tay hấn, súng của hấn bởi vì Ân Tịch cản mà chệch hướng.

Một bên kia, một khẩu súng cũng hướng về phía Thân Từ Duệ, Ân Tịch không có do dự gì chạy thẳng đến chắn viên đạn đang bay đến, viên đạn dừng ở trên thân thể của cô.

Ân Tịch vừa mới che chắn cho Thân Từ Duệ xong, thân thể vô thức ngã nhào trên trên mặt đất, dọc theo chiều dốc của sàn thuyền mà tuột xuống, thẳng đến đầu của cô đập mạnh vào cột chống ở trên thuyền, thân thể của cô mới có thể dừng lại.

Những nơi mà thân thể cô lướt qua đều lưu lại một mảng máu tươi. . . .

"Ân Tịch."

Thân Từ Duệ cầm lấy súng, hướng tới Thân Từ Kiều mà bắn, hấn nhẹ nhàng xoay người một cái, viên đạn bay ra ngoài.

Thân Từ Kiều cầm súng không do dự mà bắn vào nơi gần Ân Tịch nhất, quả nhiên, Thân Từ Duệ không chút do dự dùng thân thể của chính mình đi đỡ đạn.

Tiểu Úc mở to mắt, mắt cơ hồ đều muốn khóc ra, nó không muốn mẹ có chuyện, mẹ của nó không thể có việc gì, chính là miệng của nó lại bị che lại không thể nói ra lời nào.

Thân Từ Kiều nhìn thấy Hứa Ân Tịch đã ngất đi, còn có Thân Từ Duệ bị trúng ba phát đạn trên người mà điên cuồng cười lớn lên. Chỉ cần một phát súng cuối cùng này trúng vào người Thân Từ Duệ, kế hoạch của hấn sẽ thành công.

Thân Từ Duệ bò đến bên người Ân Tịch, gắt gao đem cô ôm vào trong lòng chính mình, dùng hết khí lực mà gọi tên của cô: "Ân Tịch. Ân Tịch."

Súng của Thân Từ Kiều không chút do dự hướng về phía Thân Từ Duệ, hấn nhẹ nhàng mà bóp cò.

Hấn giờ phút này, hoàn toàn không có chú ý tới tại nơi cách hấn không xa, có một người đàn bà đang cầm súng nhắm thẳng vào hấn, trong mắt cô ta là lửa hận lan tràn.

Mà lúc này, trên thuyền tiếng vang càng ngày càng nhiều.

Chương 151: Kết cục

Trước khi chết Thân Từ Kiều cũng không có nghĩ đến, nơi hắn bị thương cũng chỉ là cánh tay, chính là thân thể lại ngã xuống mặt đất, hắn muốn cố gắng đứng lên, lại phát hiện toàn thân không có một tia khí lực, có cái gì đó đang lan tràn trong thân thể hắn.

Ánh mắt hắn lần đầu tiên toát ra hoảng sợ, rõ ràng chỉ là một phát súng vào nơi không nguy hiểm gì, vì cái gì hắn lại cảm thấy dường như nội tạng của mình đều đang tan ra, loại cảm giác này làm sao có thể tồn tại chứ?

"Có phải rất khó chịu hay không? Có phải cảm thấy chính mình cũng sắp phải chết hay không, rồi lại không thể chết được?"

Thanh âm của Tề Tư Mục giống từ trên trời bay tới, không ai biết cô ta từ đâu mà xuất hiện.

"Cô Cô" Thân Từ Kiều kinh ngạc hé miệng nói.

"Thế nào? Không muốn nhìn đến tôi? Hay vẫn là anh cho rằng tôi đã bị mấy tên kia hành hạ đến chết?" Cô ta giống như một cô công chúa kiêu ngạo đắc thắng, cao ngạo mà hếch hàm nhìn hắn, nhìn xuống người đàn ông này.

"Cô đã làm gì với tôi?" Đây là điều hắn muốn biết nhất, vì cái gì thân thể hắn đang như bị ngàn con kiến sâu xé.

"Thì ra, trên thế giới này cũng có thứ mà Thân Từ Kiều anh sợ hãi." Tề Tư Mục đón gió điên cuồng mà cười.

"Cô đồ. Tiện nhân."

"Thân Từ Kiều, chỉ có tôi mới có thể mắng kẻ khác là tiện nhân, người khác đừng mơ tưởng mà mắng tôi!" Tề Tư Mục cười một cái âm lãnh, hiện tại cô ta cũng không sợ hắn, trứng Bạch hồng, trừ bỏ chết vẫn là chết, hắn hiện tại chính là phế nhân, hơn nữa là một kẻ phế nhân muốn chết cũng không thể chết.

Thân Từ Kiều hung hăng trừng mắt nhìn ả.

"Thân Từ Kiều, tôi sẽ cho anh biết thống khổ mà anh gây ra cho chị em tôi, một chút một chút tôi sẽ trả lại cho anh, anh phản lại lời thề với tôi, tôi sẽ cho anh biết kết cục." Tề Tư Mục chậm rãi ngồi xổm xuống, từ trên người lấy ra một con dao găm.

"Tôi cầu xin anh, anh lại vẫn đối với tôi như vậy, tôi đã từng thề rằng, kẻ làm cho Tề Tư Mục tôi không tốt nhất định sẽ khiến kẻ đó chết trong thống khổ, hiện tại chính là lúc tôi thực hiện hứa hẹn với anh." Con dao nhỏ của cô ta xẹt qua mặt hắn, cứ việc cô ta biết tra tấn của Bạch Hồng với Thân Từ Kiều là như thế nào, nhưng mà cô ta vẫn là không đủ thống khoái.

"Cô Cô nghĩ muốn. làm gì?" Thân Từ Kiều nhìn thấy ánh lửa biến thái trong mắt Tề Tư Mục, trong lòng biết rằng không tốt, rồi lại bất lực.

"Tôi muốn nhìn thấy từng bộ phận trên thân thể anh bị tôi cắt đứt, từng miếng, từng miếng một." Cô ta cầm dao, nhẹ nhàng mà nói, "Đầu tiên, tôi phải chặt đứt chính là bảo bối của anh, nó dính quá nhiều hương vị đàn bà, cho nên tôi muốn nhìn coi anh sẽ thế nào khi nhìn thấy tôi từng mảnh từng mảnh phá hủy nó, ha ha."

Tay Tề Tư Mục đã muốn chậm rãi di chuyển xuống dưới thân hắn, cô ta biết, nếu cô ta không nắm chặt thời gian, rất nhanh sẽ không có cơ hội.

"Không. Tề Tư Mục. Tôi sẽ không. Sẽ không cho cô. Có cơ hội này. . ." lời nói của Thân Từ Kiều đã muốn bắt đầu ngắt quãng

Thân Từ Kiều hắn sống mấy năm nay, cho tới bây giờ cũng chưa từng bị kẻ khác đùa bỡn như vậy, trước khi chết, hắn càng không thể làm cho bản thân mình phải chịu nhục.

"Anh cho là anh bây giờ còn có thể trông cậy vào người khác tới cứu anh hay sao? Nói cho anh biết, không có khả năng, hiện tại tôi sẽ cho anh nếm thử, tư vị bị kẻ khác đùa bỡn là thế nào."

Nghĩ đến cảnh mà cô bị tám tên đàn ông kia tra tấn, cô ta càng thêm hận hắn nghiêng răng nghiêng lợi, tất cả của cô ta là bị hắn hủy.

Thân Từ Kiều biết, Tề Tư Mục không có khả năng sẽ buông tha chính mình, như vậy cùng với chịu vũ nhục trên tay cô ta, hắn tình nguyện cắn lưỡi tự sát.

Nghĩ đến này, hắn dùng lực há miệng, đang muốn dùng sức cắn đi xuống, chính là một cái bi kịch nói cho hắn, hắn cắn không được đi. hắn chỉ có thể trợn to mắt mà nhìn lưỡi dao cứ phóng đại trước mắt mình.

"Ha ha ha ha." Nhìn thấy ánh mắt hoảng sợ mà kinh ngạc của hắn, Tề Tư Mục vui vẻ cười lớn, Thân Từ Kiều hắn cư nhiên cũng có hôm nay.

Cô ta nhìn hắn, cười xấu xa giờ con dao trên tay lên, hung hăng hướng nơi máu chốt của hắn hạ xuống . . .

Dao nhỏ sắp tiếp cận nơi đó của hắn, đột nhiên thân thể hắn vang lên một tiếng, một tiếng vang này khiến Tề Tư Mục kinh hách, con dao nhỏ trên tay "cạch" một cái rơi trên mặt đất. .

Cô ta đang muốn đi cầm lấy con dao nhỏ, lại phát hiện bên cạnh là súng của Thân Tử Kiều, ánh mắt cô ta liếc qua hai người đang ôm nhau: Hứa Ân Tịch cùng Thân Tử Duệ.

Thân Tử Duệ gắt gao đem Hứa Ân Tịch ôm ở trong ngực chính mình, hình ảnh cũng mờ mờ, hắn là đã chết hay chỉ là hôn mê bất tỉnh.

Hình ảnh này như một cái gai đâm sâu vào mắt cô ta, Tề gia có hôm nay, cô ta có hôm nay, những người này đều không thoát được can hệ, cừ hận của cô ta nháy mắt đã bùng phát.

Nhặt súng trên mặt đất lên nhắm ngay Hứa Ân Tịch cùng Thân Tử Duệ.

Nếu phải chết, mọi người cùng chết, Tề Tư Mục cô ta tuyệt không cô đơn mà ra đi.

"Hứa Ân Tịch, mày đi gặp mẹ của mày đi, hiện tại tao sẽ đưa mày đi." Nói xong, tay ả nắm chặt khẩu súng lục.

"A."

Súng của ả còn chưa có vang lên, súng trên tay ả đã rơi xuống, ả mở to mắt, nhìn thấy hình ảnh Thân Tử Duệ ôm Hứa Ân Tịch kia, thân thể đổ về phía trước.

Miệng ả phun ra một ngụm máu tươi, hai mắt vẫn trừng nhìn về phía bọn họ, thế nào cũng không can tâm, ả còn chưa có nhìn đến Hứa Ân Tịch chết dưới tay ả, thân thể ả đã ngã xuống, không còn có thể đứng lên nữa.

Hạ Vũ buông súng, tay súng của cô cực kỳ chuẩn xác, một phát trúng thẳng tim của Tề Tư Mục, đến cả Hạ Thiên Triệu cũng đều lắp bắp kinh hãi, em gái mình lại có khả năng như vậy, trong lòng cũng là trận vui mừng.

Thuyền như trước vẫn đứng đưa, Ân Tịch cùng Tử Duệ vẫn là gắt gao ôm nhau, chính là không tiếng động mà ôm, Tiểu Úc thì đang lớn tiếng khóc hô: "Mẹ, mẹ tình tình a. Baba, baba nhìn Tiểu Úc đi. Mẹ mẹ! ! Baba."

Sóng biển nhẹ nhàng mà đánh, giống một khúc nhạc êm tai, thê mỹ mà thanh linh.

Bệnh viện, dĩ nhiên không biết đã qua bao lâu, Thân Tử Duệ rốt cục cũng có ý thức, hắn mở to mắt, bên người có người, hình như không chỉ có một, nhưng là sao không có Ân Tịch?

"Ân Tịch. Ân Tịch." thanh âm khàn khàn nghẹn đắng của hắn khẽ gọi ra tên của cô.

Hắn cố gắng muốn khởi động thân thể của chính mình, chính là vừa động lại tác động đến miệng vết thương trên người.

"Con trai, cẩn thận a." Hạ Thuần khàn trương nói, vội vàng đến đỡ con trai của mình.

"Mẹ, Ân Tịch đâu? Cô ấy thế nào?" Hắn nắm tay mẹ mình, khàn trương hỏi.

"Trước con đừng nói nhiều, tinh dưỡng thân thể thật tốt đã, được không?" Bà dỗ con mình như dỗ một đứa trẻ, chuyện tàn nhẫn như vậy bà không dám nói cho hắn biết.

"Không, con muốn đi thăm Ân Tịch, cô ấy ở phòng bệnh nào?" Tử Duệ cố chấp muốn từ trên giường bệnh đứng lên, Hạ Thuần chỉ là gắt gao giữ chặt tay hắn, không cho hắn lộn xộn.

"Tử Duệ, Ân Tịch." mắt bà ta ngập nước.

Nhìn thấy ánh mắt đặc biệt của mẹ, hắn miễn cảm ý thức được đã xảy ra chuyện gì, nhưng là trong tiềm thức, hắn nói cho chính mình, không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

"Không. Sẽ không phải vậy."

"Tử Duệ, là thật, hết thảy đều là thật, Ân Tịch mất máu quá nhiều, cho nên." Hạ Thuần không thể đem cả câu nói hết, cho dù bà không nói, Tử Duệ cũng sẽ hiểu được.

"Mẹ đang nói dối, có phải không? Mẹ là sợ con cưới cô ấy, cho nên đem cô ấy giấu đi rồi, cho nên lừa gạt con, có phải không? Có phải không?"

Hạ Thuần chỉ là nhìn con trai mình, mắt hắn đã ẩm ướt "Đều do mẹ không tốt, đều là mẹ không tốt."

Thân Từ Duệ một phen đẩy Hạ Thuần ra, bắt chấp vết thương trên người, từ trên giường đứng dậy, chạy đến cửa, mở cửa ra, khuôn mặt một cô gái hiện ở trước mặt hắn.

"Hạ Vũ, Ân Tịch đâu? Bọn họ cũng không nói cho tôi biết Ân Tịch ở phòng bệnh nào, cảm tình giữa cô và Ân Tịch tốt như vậy, cô nhất định biết, nói cho tôi biết, được không?" khuôn mặt Từ Duệ tái nhợt, khô miệng khô tróc phần, nhìn qua tiêu tụy không chịu nổi, lòng Hạ Vũ căng thẳng, chuyện tri mạng này không thể không nói cho hắn biết.

"Ân Tịch nói với tôi, cô ấy muốn hoá táng, sau đó chôn ở bên cạnh mẹ cùng bà ngoại cô ấy, 10 ngày anh mê man, tôi đã xử lý tốt rồi."

"Không, cô đang gạt người, cô xem cô đang nói dối a!" thanh âm của hắn thấp như vậy, bước chân từng bước lùi về phía sau.

"Ân Tịch còn muốn tôi nói với anh, cố gắng sống thật tốt, hàng năm ngày giỗ của cô ấy phải mang hoa tặng cô ấy, cô ấy nó ít nhất phải 10 năm, muốn anh nhất định phải hứa với cô ấy!"

"Không, kia tuyệt đối không phải ý của cô ấy, một đám các người đều gạt tôi." hắn dùng sức mà xông lên phía trước.

"Cút Cút. Các người cút hết ra ngoài cho tôi Toàn bộ cút cho tôi." Hắn dùng lực gào thét, ra sức giẫy dụa, cảm xúc nhanh chóng bị đóng băng, khi hắn lại một lần nữa muốn đứng lên, thân thể đột nhiên mất đi trọng tâm, ngã xuống, lại một lần nữa mất đi tri giác.

Một gian phòng khác, đó là một nơi hoàn toàn cách xa Thân Từ Duệ, bầu trời thành phố F mây trắng bay bay, mà nơi này, lại là tuyết bay, tầng lớp tầng lớp, làm cho thành phố này càng thêm khiết tịnh (tĩnh lặng, thanh khiết)

"Ân Tịch, như vậy có phải quá tàn nhẫn hay không?" Hạ Vũ cúi đầu mà hỏi.

"Hạ Vũ, để mình đoán coi hôm nay cậu mặc quần áo màu gì nhé? Là màu tím đi, mình cảm thấy màu tím rất hợp với làn da trắng nõn của cậu, nhìn qua rất mềm mại." Ánh mắt Ân Tịch nhìn cô, nói như là thực sự.

Có đôi khi Hạ Vũ hoàn toàn cảm thấy mắt Ân Tịch không nhìn thấy chỉ là nói dối, một đôi mắt linh động như vậy, ánh mắt trong veo như vậy, thế nào có thể không nhìn thấy chứ?

"Nếu cậu ở bên cạnh Từ Duệ, cậu tuyệt đối sẽ không quyết định như vậy." Hạ Vũ thật sự không đành lòng nhìn bọn họ tra tấn lẫn nhau như vậy, cô không rõ, này hết thảy, đến tột cùng là vì cái gì?

"Hạ Vũ, kỳ thật cậu cũng biết, hiện tại mình đã không nhìn thấy gì cả, mình không muốn trở thành gánh nặng của Từ Duệ, lại càng không muốn anh ấy vì mình mà cả Thân thị cũng không muốn, mình tin rằng Trữ Hạ sẽ yêu anh ấy thật nhiều, anh ấy cũng sẽ từ từ tốt lên." Khóe mắt Ân Tịch hơi hơi mỉm cười, nhìn qua bình tĩnh như vậy.

"Cậu phải tin tưởng, hiện tại y học phát triển, cậu có thể hồi phục thị lực, vì sao phải cố chấp như thế?"

Bác sĩ nói qua, võng mạc của Ân Tịch đã bị tổn thương, có thể ba tháng sẽ khôi phục, có thể là ba năm, cũng có thể là ba mươi năm, thậm chí là cả đời.

"Hứa với mình, đừng nói gì với anh ấy, để cho anh ấy nghĩ rằng mình và Tiểu Úc đã ra đi mãi mãi. Mình cũng tin tưởng, anh ấy sẽ vượt qua được cửa ải này, mười năm, cũng đủ thời gian để quên một người."

Cô không thể ích kỷ, Trữ Hạ cần hắn, Thân gia cần hắn, Thân thị càng cần hắn. Cô cũng tin tưởng, chỉ cần cô biến mất, Trữ gia sẽ đạo nghĩa mà chùn bước buông tay tha cho Thân thị.

Ánh mắt Ân Tịch mê ly, có lẽ cô cũng có thể làm được, mười năm để quên một người.

"Mình hứa với cậu, nhưng là mình không hy vọng về sau cậu sẽ hối hận, nếu cậu nghĩ thông suốt, tùy thời gian có thể nói cho mình biết!" Hạ Vũ không thể cự tuyệt cô ấy, cô cũng biết, nếu cô cự tuyệt, như vậy cô không thể tưởng tượng bước tiếp theo Ân Tịch sẽ làm ra chuyện gì nữa, có lẽ cả đời này sẽ làm bọn họ không thể tìm thấy cô.

"Cậu không cần lo lắng cho mình, Hạ Vũ." Con người ta khi mất đi thị lực, những cơ quan cảm giác khác càng trở lên mẫn cảm, "Kỳ thật mình vẫn luôn muốn rời khỏi thành phố F, mình cũng muốn rời khỏi những chuyện thị phi kia, lặng im cùng với Tiểu Úc sống ở thành phố xinh đẹp này."

"Mẹ. Mẹ." Tiểu Úc đẩy cửa ra, chạy nhanh đến trước mặt cô, sau đó lại ngọt ngào kêu: "Di Tiểu Vũ!"

"Tiểu Úc, con có nghe lời mẹ hay không?"

"Đương nhiên, Tiểu Úc rất nghe lời, Tiểu Úc sẽ chăm sóc mẹ thật tốt, di Tiểu Vũ, di yên tâm! Tiểu Úc rất nhanh sẽ lớn lên!" nó làm bộ đáng một người lớn làm cho Hạ Vũ càng thêm đau lòng.

Hạ Vũ nhìn đôi mẹ con này, trong lòng luôn có nhiều thứ không thể buông xuống, đau lòng nhiều đến cỡ nào, chính là cô chỉ bất lực.

Ba tháng sau, Thân Tử Duệ trở lại biệt thự Thân gia, vuốt ve mỗi một chỗ Ân Tịch từng đi qua, mùi hương của cô vẫn còn quanh quẩn trong căn phòng, trên giường tựa hồ còn có độ ấm của cô.

Đầu của hắn nhẹ nhàng mà áp lên gối, ngủ thiếp đi, cảm thấy rất đặc biệt, rất khác với những cái gối khác.

Hắn cầm lấy nó cẩn thận xem xét, nhìn thấy nó, chỉ là bộ dáng rất bình thường, hắn kéo khóa ra, lại phát hiện bên trong trừ bỏ một ít bông ở bên ngoài, còn có vỏ quả cam, suy nghĩ của hắn giống như lại bay tới một đoạn thời gian hạnh phúc kia . . .

Tay hắn chạm đến lớp vỏ cam khô kia, tựa như đang vuốt ve.

Đột nhiên, tay hắn đụng tới một cái gì đó lạ, rút ra thì ra là một tờ giấy, mặt trên tự nhiên là những lời nhắn đơn giản khi bọn họ còn ở cùng nhau.

Lật mặt trái lên: có lợi cho giấc ngủ, hy vọng Tử Duệ mỗi một ngày đều ngủ ngon.

Nhìn đến một hàng chữ này, hốc mắt Thân Tử Duệ rốt cục không thể kìm nén khỏi nước mắt, lệ theo hai má trượt xuống dưới, hắn vùi mặt vào gối đầu, nhẹ nhàng mà nức nở, sau đó, một tiếng so với một tiếng lại lớn hơn.

Trên bìa mộ, khuôn mặt Ân Tịch mỉm cười, giống như ngay tại trước mắt hắn, giờ tay vuốt ve.

"Sao em có thể tàn nhẫn như vậy?"

"Em cùng Tiểu Úc phải chờ anh, em muốn hàng năm anh tặng hoa cho em, anh sẽ làm được, tặng xong anh sẽ đến cùng hai người, đến lúc đó một nhà ba người chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc."

"Em từng vì Trữ Dịch thủ tiết, vậy anh nói cho em, anh sẽ vì em mà thủ thân, thủ cả đời."

Từng chiếc từng chiếc lá khô rơi rụng, theo gió bay xuống nằm trên mặt đất, mùa đông, tựa hồ vừa mới bắt đầu.

-----HOÀN CHÍNH VẤN-----

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 152: Ngoại truyện 1: Chiếc vòng cổ màu lam

Nửa năm sau, Thân thể Thân Tử Duệ đã muốn hoàn toàn bình phục, mỗi ngày, hắn trừ bỏ liều mạng công tác thì vẫn là công tác, trừ bỏ những bữa xã giao quan trọng ra, thời gian còn lại hắn đều ngủ gật ở trong biệt thự Thân gia, ngủ gật trong căn phòng Ân Tịch từng ở kia.

Hắn giống như trở nên càng ngày càng thích hồi tưởng lại, càng ngày càng không thể rời bỏ được kí ức.

Trữ gia và Thân gia cùng hợp lại bức hôn, hắn lấy về trăm mặc ra để tỏ ý cự tuyệt, hắn sẽ không bao giờ lấy người phụ nữ nào khác, trừ bỏ Ân Tịch, hắn không hề muốn lấy ai khác nữa.

Nếu ép buộc quá, hắn sẽ ôm gối đầu mỗi đêm đều ngủ lại ở văn phòng, thái độ cứng rắn của hắn làm cho hai nhà tay không quay về, chỉ có thể giảng co như thế.

Cũng may Trữ Hạ không vội, chỉ cần Tử Duệ không kết hôn, cô cho dù chỉ nắm được một cái xác không hồn cũng cam tâm tình nguyện, cô cứ chờ như vậy, cô không sợ phải chờ, cho dù là cả đời, cô cũng sẽ quyết tâm đến cùng.

Trữ Hạ si mê Thân Tử Duệ đã có chút biến thái, chính cô cũng biết, nhưng lại không thể khống chế được mỗi tình cảm này, cho dù hắn chẳng quan tâm cô, chỉ cần để có thể lặng lẽ đứng bên người hắn, cho dù là nhìn bóng dáng hắn, cô cũng đã cảm thấy thực thỏa mãn, vui vẻ rồi.

Bên người hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng thiếu đàn bà, chính là bất kể dạng đàn bà gì gần gũi hắn, hắn đều không có chút cảm hứng nào, chỉ cần nghĩ thấy trên người họ có mùi nước hoa nồng nặc, hắn sẽ không lưu tình chút nào mà rời đi.

Thân Tử Duệ cũng càng ngày càng trở nên giống như trong lời những người phụ nữ kia nói, vô số suy đoán truyền ra, tức nhất là có người nói "Thân Tử Duệ không 'lên' được nữa rồi" :))

Không có một tên đàn ông có tiền nào mà nửa năm không chạm vào đàn bà, phụ nữ xinh đẹp kêu gọi như măng mọc, hắn cũng không chạm vào bất cứ

người nào, tình huống như vậy, chỉ có thể giải thích là người đàn ông này không được nữa rồi. . .

Nghe được mấy tin đồn này, hắn chỉ cười nhạt, như vậy cũng tốt, miễn cho mấy người phụ nữ nhiều chuyện này quẩn lấy hắn không tha.

Có càng nhiều thời gian, làm càng được nhiều chuyện. Hắn sẽ thường xuyên ăn quả cam, sau đó đem vỏ chúng cắt ra, phơi khô. . .

Vào một ngày nửa năm sau, thời điểm Thân Tử Duệ đang thu mua châu báu của một thương nhân nợ, vô tình nhìn thấy cái vòng cổ màu lam kia, ánh mắt dừng lại tại một khắc kia, giống như thời gian đang quay ngược lại.

Vị thương nhân châu báu này rất nhanh đã bị Thân Tử Duệ tìm được, hơn nữa còn xin gấp.

"Thân tống, xin hỏi ngài đối với cửa tiệm gia đình chúng tôi có điều gì không hài lòng sao?", ông ta thấp thỏm nói, ông ta sợ nhất chính là Thân Tử Duệ đột nhiên đổi ý, nói hắn không mua nữa hoặc là ép giá mua thấp xuống, ông ta thực sự không chịu nổi sức ép như vậy.

"Tôi muốn biết, vòng cổ này là từ đâu tới đây?", Hắn chỉ vào chiếc vòng cổ màu lam kia nói.

"Cái này. . . Cái này. . . Có vấn đề gì sao?", ông ta run run, vòng cổ này đúng là khắc tinh của ông ta, từ lúc mua chiếc vòng cổ này, vận khí của ông liền cứ càng ngày càng kém đi như vậy. . . Ông sẽ không bị xui xẻo như vậy chứ?

"Tôi đang hỏi ông, nó sao lại đến được chỗ này của ông? Ông chỉ cần trả lời vấn đề này là được rồi, không phải sợ hãi", Thân Tử Duệ tựa hồ nhìn ra ông ta đang sợ hãi.

"Vòng cổ này chắc phải có giá trị rất lớn, dựa theo ánh mắt chuyên nghiệp xem xét, giá trị còn có thể lớn hơn cả cửa tiệm này, nhưng tôi đã rất tham lam, lúc ấy mua nó đã ép giá tới rất thấp".

"Ông mua từ tay người nào?", Thân Tử Duệ tiếp tục hỏi.

"Chuyện này nói ra có chút dài dòng, cái vòng cổ này đối với tôi có chút duyên phận, lần đầu tiên mua nó từ tay của một người phụ nữ trông có vẻ đã già rồi, nhìn qua không có vẻ giống như người có tiền, không nghĩ tới lại có thể đem ra một vật có giá trị như vậy. . ."

"Người phụ nữ lớn tuổi? Ông quen người này sao? Bà ta tên là gì?", hắn có chút kiềm không được ăng thẳng hỏi.

Ông chủ bán châu báu thấy Thân Tử Duệ có hứng thú như vậy, ông ta cũng không dám giấu diếm điều gì, "Tôi chỉ biết bà ấy tên là Tần Phương, những thứ khác cũng không biết, lúc đó bà ấy cầm chiếc vòng cổ này và một đôi bông tai đến đây thế chấp".

"Thì ra là như vậy. . . Thì ra là như vậy. . .", Thân Tử Duệ cúi đầu khẽ nói, tay gắt gao nắm lấy lan can, cảm tình trong lòng dâng trào tụt lại một khối.

Ông chủ bán châu báu thấy vẻ mặt Thân Tử Duệ kỳ lạ, không dám nói gì thêm nữa, người đàn ông này giống như đang rất thống khổ, lại giống như đang trách cứ, có vẻ như đang đau lòng hơn. . .

Khi hắn biết vòng cổ này tại sao lại lọt vào tay Tề Tư Mục, trái tim hắn đau đớn không thể tả xiết, hắn lại có thể chỉ tin vào những thứ hắn thấy, mà coi thường tình cảm chân thật trong tim, nếu không phải như vậy, hắn và Ân Tịch căn bản sẽ không phải chịu nhiều đau khổ như vậy.

Lần này vụt mất, khiến hắn phải trả giá mất đi Ân Tịch, đem cả đời này để trừng phạt hắn, ông trời lại có thể tàn nhẫn như thế. . .

Ở giữa văn phòng, hắn đang cầm chiếc vòng cổ kia, lần đầu tiên cất tiếng khóc rống lên như vậy. . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 153: Ngoại truyện 2: Hai năm sau

Hai năm sau, trước mộ bia, hắn tháo kính mắt xuống, đem một bó hoa bách hợp trắng thật lớn đặt trước mộ bia của Ân Tịch, tay hắn lại một lần nữa chạm vào khuôn mặt cười yếu ớt trên bia mộ của cô.

"Anh đến thăm em, Ân Tịch! "

Nói xong, hắn lại đem một con búp bê vải xinh đẹp đặt trước mộ bia nhỏ bên cạnh, cặp mắt linh động kia cùng Ân Tịch rất giống, nhìn vào khiến hắn mơ hồ đau đớn.

"Tiểu Úc, ba ba thực xin lỗi con, cho tới bây giờ ba ba cũng chưa từng ôm con, mua cho con một món đồ chơi nào. . .", giọng hắn càng nói càng thấp. . .

Bầu trời mưa bay lất phất, nhẹ rơi trên Tây trang màu đen của hắn, ngấm và lạnh đến cắt da cắt thịt.

Bước chân của hắn chưa hề có ý muốn rời đi, nhìn nụ cười yếu ớt trên mặt đến xuất thần.

Mưa, dường như càng ngày càng lớn. . .

Không biết từ khi nào, trên đầu hắn có thêm một cái ô, màu đen tuyền, người cầm ô có một đôi tay dài, quần áo trắng tinh thanh khiết.

"Từ Duệ, trời tối rồi, chúng ta về nhà thôi!", thanh âm mềm mại mà mê hoặc, không có chút trách cứ nào, chỉ có đau lòng.

Người đàn bà này, đối với hắn mê luyến một cách cố chấp, tựa hồ một chút ghen tuông cũng không có.

Thân Từ Duệ xoay người nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, tiếng nói lạnh lùng, "Em lên xe về trước đi, tôi muốn nán lại thêm chút nữa".

Trữ Hạ biết tính cách hắn cố chấp, cũng không kiên trì nữa, đem ô trên tay mình đặt vào tay hắn, cô ta mở một cái ô khác rồi rời đi khỏi nơi chỉ thuộc về hắn và Hứa Ân Tịch này.

Đã hai năm rồi, hắn chưa từng theo thời gian mà phai nhạt tình cảm này, ngược lại lại càng thêm mê muội hơn.

Trữ gia và Thân gia bàn bạc hôn sự của hai người, hắn lại nhắm mắt làm ngơ, nếu ép hắn, hắn liền ngủ suốt ngày trong công ty, ôm một cái gối đầu rất lạ.

Trữ Hạ vẫn rất ngạc nhiên cái gối kia thì có sức hút thần kì gì, mãi cho đến một lần cô giấu Từ Duệ, vụng trộm mở cái gối kia ra, cô mới biết được, thì ra đó là cái gối mà Hứa Ân Tịch tự tay làm vì hắn, nơi đó còn có nhiều lớn nhắn nhủ ngọt ngào như vậy. . .

Biết được như vậy, cánh tay cô run rẩy, thật lâu thật lâu cũng không bình phục lại.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn là làm như cái gì cũng không biết.

Trong hai năm, cô vẫn là người phụ nữ ở gần gũi hắn nhất, hơn tất cả phụ nữ khác, nhưng càng như vậy, lại càng phát hiện trái tim hắn một chút không gian để hình bóng khác chen vào cũng không có.

Bây giờ, hắn chỉ nói: "Thời gian không còn sớm nữa, về nhà đi!"

"Anh còn có chuyện chưa xử lý xong, em về nhà trước đi!"

"Hôm nay anh tặng ca, không về nhà ăn cơm!", chỉ cần hắn vừa nghe cô ở Thân gia cùng ba mẹ hắn ăn cơm, hắn sẽ vì như vậy mà lấy cớ cự tuyệt về nhà.

Cô từ trước đến giờ vẫn không trách hắn, cũng không có oán giận gì, cô vẫn nghĩ, sẽ đến một ngày, Từ Duệ nhất định sẽ hiểu, cô cũng là một người phụ nữ đáng để hắn quý trọng.

Hắn chưa bao giờ cho phép bất luận kẻ nào bước vào căn phòng hắn ở kia, thậm chí ngay cả người hầu quét dọn hắn cũng cự tuyệt.

Có một lần, cô đến biệt thự Thân gia tìm hắn, phát hiện hắn cư nhiên tay cầm khăn lau đi ra, thấy cô, nhẹ nhàng mà đóng cánh cửa phía sau lại, dùng ngôn ngữ bình thường mà xa cách hỏi "Trữ Hạ, em tới đây tìm tôi, có việc gì sao?"

Ánh mắt Trữ Hạ kinh ngạc, nhưng chỉ là thoáng qua, lập tức lấy lại thái độ bình tĩnh, nhẹ nhàng nói, "Bác gái muốn em đem vài thứ đến đây cho anh".

"Để chỗ kia đi, tôi còn bận việc phải làm, muốn ăn cái gì thì nói với di Trương đi". Sau đó, hắn cũng không quay đầu lại mà đi vào phòng, đóng cửa lại. . .

Sau này, cô mới biết được, căn phòng kia là nơi Hứa Ân Tịch từng ở, có một đoạn thời gian, Thân Từ Duệ một ngày một đêm ở trong đó, không có sự cho phép của hắn, không ai được phép vào trong. . .

Nơi cất giữ tình yêu của bọn họ, hắn không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào. Hao tổn hai năm tâm tư, cuối cùng cũng nhận được sự xa cách cùng phai nhạt của Từ Duệ. .

Giờ phút này, cô ngồi ở trong xe, mờ mịt nhìn Thân Từ Duệ từ trong màn mưa đi ra, ánh mắt vẫn tịch mịch, bóng dáng vẫn cô đơn như thế.

"Trữ tiểu thư, thiếu gia bảo tôi đưa tiểu thư về nhà trước", tiểu Lí ngồi vào vị trí lái nói.

"Vậy anh ấy đâu?"

"Thiếu gia nói cậu ấy còn có việc, không cần phải xen vào chuyện của cậu ấy", Đối với tình trạng như vậy của Thân Từ Duệ, tiểu Lí cũng nhìn thấy nhưng không thể trách, trước và sau bốn tháng ngày gối của Hứa Tiểu Thư, tình trạng của Thân Từ Duệ lại trở nên không bình thường.

"Đi thôi, đưa tôi quay về Trữ gia", giọng điệu Trữ Hạ vẫn rất lãnh đạm, nhẹ nhàng như vậy.

Khóe mắt lại tuôn ra hai dòng lệ, cuối cùng, cô cũng hiểu được, trừ bỏ Hứa Ân Tịch, sẽ không có người phụ nữ nào có thể đi vào trái tim hắn được.

Trữ Hạ nhìn Thân Tử Duệ ngoài cửa sổ xe, càng ngày càng mơ hồ, càng ngày càng xa. . .

Có lẽ, cô nên buông tay sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 154: Ngoại truyện 3: Lời độc thoại của Trữ Hạ

Ngoại truyện 3: Lời độc thoại của Trữ Hạ

Mùa hè năm đó, anh hai mang theo anh ấy xuất hiện trước mặt tôi, chỉ một cái liếc mắt kia, tôi liền cảm nhận được ánh mắt anh ấy tựa như ánh sao đêm vậy, chọt vọt lên trong trí nhớ thời niên thiếu của tôi, in sâu vào trong tim, không bao giờ muốn vụt tắt nữa.

Anh vẫn biết tôi rất thích anh, rất thích rất thích, thế nhưng lúc nào anh cũng nói với tôi, anh chỉ xem tôi như một đứa em gái mà yêu chiều, tôi chỉ mỉm cười.

Từ khi tôi hiểu được tình yêu trai gái thì bên cạnh anh đã có rất nhiều rất nhiều đàn bà, những người đàn bà này đều mơ tưởng được trở thành thiếu phu nhân của Thân gia.

Tôi nói với mẹ mình, đời này con chỉ gả cho một người đàn ông là Thân Tử Duệ này thôi.

Mẹ và anh hai rất thương yêu tôi, đã dùng hết tất cả những cách có thể miễn là làm cho chúng tôi hạnh phúc, mẹ nói cho tôi biết, phải quan hệ thật tốt với mẹ của Tử Duệ, mẹ còn nói thêm, vị trí thiếu phu nhân của Thân gia chỉ có tôi mới xứng, trong lòng tôi ngọt như mật vậy.

Những người đàn bà này, giống như là thoáng qua phút chốc, từ trước đến nay cũng chỉ ở bên người anh cũng đã đổi đến mấy người rồi, sau đó cũng tự biến mất thôi.

Niép Thanh là một trường hợp đặc biệt, cô ta biết cách làm Tử Duệ vui vẻ, nhưng trong nội tâm cô ta cũng có chút tham lam, hễ là đàn bà như vậy, anh ấy cũng không coi vào mắt.

Mãi đến khi nhìn thấy Hứa Ân Tịch, tôi mới ý thức được mối nguy cơ này, cô ta có diện mạo thực xinh đẹp, mà quan trọng nhất là cô ta lãnh đạm, kiên định mà lại thiện lương. Tất cả điều này đều là sở thích của Tử Duệ.

Nhiều lúc, tôi cũng không biết mình thua ở điểm nào, tôi cũng xinh đẹp, chẳng lẽ là bởi vì từ nhỏ tôi đã sinh ra trong nhung lụa, cho nên anh ấy không cảm thấy được trên người tôi không có loại khí chất kiên định mạnh mẽ kia sao?

Tôi không cam lòng, tôi muốn có được, tôi nhất định phải có được, cho dù chỉ là thân xác của anh ấy, phải hy sinh tất cả tôi cũng nguyện ý.

Cho nên tôi lợi dụng sự thiện lương của Ân Tịch, lợi dụng cô ta mắc nợ anh hai, khiến cho cô ta rời khỏi Tử Duệ, chỉ cần cô ta đi thật xa, tôi tin tưởng Tử Duệ sẽ quay đầu lại nhìn tôi, ta sẽ cho anh ấy biết, tôi mới là người phụ nữ thích hợp với anh ấy.

Sau đó, tôi lại dùng cái chết để bức bách, một chiều này chặt đứt ý nghĩ cuối cùng của cô ta, cả đời này cô ta không thể đeo trên lưng gánh nặng hai mạng người, tuy rằng chúng tôi không phải do cô ta hại chết, nhưng cô ta cũng là hung thủ gián tiếp.

Kế tiếp, mẹ lại lấy toàn bộ Trữ thị đến uy hiếp Thân thị, đợi đến khi Thân thị khủng hoảng nhất thì đặt xuống một cái bẫy, khiến Thân phu nhân cùng một phe với mình, áp lực càng lớn, Hứa Ân Tịch tự nhiên sẽ chủ động buông tha, quả nhiên, tất cả chuyện này đều nằm trong tính toán trước của tôi.

Tôi nghĩ đến lúc này mình đã thắng rồi, Hứa Ân Tịch nhất định phải tha hương nơi đất khách quê người, thế nhưng lại không ngờ. . .

Hình ảnh kia đến giờ vẫn còn rất kích thích ánh mắt của tôi, trên thuyền gió thổi thực mạnh, tôi đứng ngay bên trái phía sau Hạ Vũ, đối mặt với Thân Tử Duệ đang dùng tay gạt gao mà ôm lấy Hứa Ân Tịch, bên cạnh là một vũng máu đỏ tươi.

Tôi kinh ngạc, bọn họ dùng sinh mệnh của mình để yêu nhau, tôi càng ghen ghét, vô luận ở tình huống nào, khiến tôi chết vì Tử Duệ, tôi cũng không do dự chút nào, chẳng qua ông trời kia, cho tôi bây giờ cũng không cho tôi cơ hội này.

Ở bên trong phòng bệnh, tôi đã nhìn thấy Ân Tịch, mạng của cô ta rất lớn, ba lần bảy lượt đều thoát chết, có lẽ vận khí của cô ta thực may mắn.

Cô ta chủ động hẹn tôi, cô ta nói với tôi rằng cô ta sẽ rời đi, để tôi và Hạ Vũ gạt mọi người, nói cô và Tiểu Úc đã chết.

Có lẽ cô ta thực hạnh phúc, được hai người đàn ông như anh hai và Thân Tử Duệ yêu thương trọn đời, ngay cả ông trời cũng phải đố kỵ với cô ta, khiến cô ta từ nay về sau không nhìn thấy được, khi biết cô ta bị mất khả năng nhìn, trong lòng tôi vậy mà lại thấy vui sướng khi người khác gặp họa, thì ra

trong nội tâm tôi lại còn xấu xa như vậy.

Hạ thiên Triệu không muốn như vậy, thế nhưng cuối cùng, anh ta cũng thất bại bởi lời nói của Ân Tịch, sau khi nghe được lời nói kia, tôi mới biết được, tình yêu của cô ấy không phải giữ lấy, mà là thành toàn.

Tôi biết hết thảy, nhưng tôi lại ích kỉ coi như không biết gì, có cơ hội ở bên Từ Duệ, bên anh ấy.

Tôi tin tưởng thời gian có thể chậm rãi chữa lành vết thương, đây cũng chỉ là một cách tôi tự lừa dối bản thân mình.

An Từ là một người đàn ông tốt, từ khi anh hai đề cho anh ấy làm bác sĩ tâm lý của tôi, anh ấy vẫn luôn ở bên cạnh tôi, mà tôi chỉ đem anh ấy thành một người để an ủi, nhưng anh ấy cũng không để ý, chỉ cần tôi đau khổ, anh ấy luôn ở bên tôi, an ủi tôi. . .

Trong hai năm này, tôi cũng đã thử qua vô số cách, nhưng bên trong, tôi càng ngày càng cảm nhận được rõ ràng tình yêu của Từ Duệ đối với Ân Tịch.

Cho dù Ân Tịch đã chết, anh ấy cũng nguyện làm một người chung thủy trọn đời này.

Hai năm, cũng làm cho tôi hiểu được rất nhiều chuyện, vào cái đêm mưa "ngày giỗ" hai năm kia của Ân Tịch, tôi đã gọi điện thoại cho An Từ, nói muốn đến Providence (là thành phố lớn nhất và là thủ phủ tiểu bang Rhode Island, Hoa Kỳ) định cư.

Anh ấy cười thực vui vẻ ở đầu dây bên kia, hai giờ sau, anh ấy đứng ở trước cửa nhà tôi, giờ lên hai tám vé máy bay, mưa rơi trên người anh, tôi hiểu ý mà nở nụ cười, người đàn ông này tuy rằng tôi chưa từng khắc cốt ghi tâm, thế nhưng anh ấy yêu tôi lại là mối tình thấm thiết.

Được yêu, cũng là một loại hạnh phúc.

Vào đêm đó trước khi đi, tôi đã nói cho Từ Duệ, tất cả về Ân Tịch, bỏ xuống tất cả những cố chấp trong lòng, tôi và An Từ bay đi Providence.

Nằm trong lòng An Từ, trái tim tôi thực bình tĩnh, tôi làm tốt cả đời này để hưởng thụ loại cảm giác bình yên này.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 155: Ngoại truyện 4: Anh sẽ là mắt của em

Ngoại truyện 4: Anh sẽ là mắt của em

Canada, tuyết vẫn một mực rơi, Ân Tịch lặng lẽ mà nghe tiếng tuyết rơi.

Ánh mắt mê ly ngồi ở phía trước cửa sổ, thành phố F tuyết cũng rơi sao? Có phải hán đã lập gia đình cùng với Trữ Hạ hay không, có lẽ bọn họ đã muốn có một cục cưng đáng yêu, hán cũng sẽ thực yêu chiều cô ấy.

Cô cứ như vậy ngăn người mà nghĩ, nghĩ hán sẽ hạnh phúc như thế nào, bởi vì cô hy vọng hán hạnh phúc, không muốn hán không vui không hạnh phúc, chuyện cũ, cô có thể trầm mê, nhưng cô không hy vọng hán cũng đắm sâu trong đó.

Hạ Vũ vẫn thường xuyên đến thăm cô, nhưng cô cũng không hỏi về Từ Duệ, mỗi khi Hạ Vũ muốn nói, cô sẽ kịp thời ngăn cản.

Chuông cửa vang, phía sau là ai đây?

Tiểu Úc hán là còn chưa có tan học, cũng chỉ có thể là thím Trương, thím ấy thường xuyên thực thiết tình mà tặng cho hai người thức ăn ngon.

Cô sờ soạn đi tới cửa, quen thuộc mà mở cửa ra, mỉm cười hỏi: “Là thím Trương sao?”

Người ngoài cửa không có lên tiếng, nhưng cô có thể cảm giác được có người đang gất gao mà nhìn cô.

Không khí im lặng đến kì lạ, nhưng cô có thể nghe được tiếng hít thở, cô có thể cảm nhận được hương vị quen thuộc này, chẳng lẽ là?

Sẽ không đâu, nhất định là do cô quá nhớ hán, cho nên mới có lỗi giác như vậy.

Cô lại hỏi một lần nữa: “Là thím Trương sao?”

Đối phương vẫn là không nói lời nào, tiếng hít thở lại càng thêm ngưng trọng hơn.

Thân Từ Duệ nhìn thấy khuôn mặt ngày nhớ đêm mong kia, người phụ nữ này sao lại có thể nhẫn tâm như thế? Thế nào có thể lừa hán, nói cô đã chết chứ?

Hắn không thể tha thứ cho cô, tìm được cô lúc sau, hắn nhất định phải dùng hết cả đời mà “Tra tấn” cô.

Khi hắn đứng ở trước mặt của cô, ánh mắt vẫn là trong suốt như vậy, tươi cười vẫn là ngọt ngào như vậy. Hắn dùng toàn bộ khí lực của mình mà chăm chú nhìn cô.

Ân Tịch đã nhận ra khác thường, loại khác thường này làm cho tim cô đập dồn dập.

Cô hoàn toàn không thể khống chế mà vươn tay, cô muốn kiểm chứng người trước mắt này, là hắn sao? Thật là hắn sao?

Tay cô chậm rãi mà tìm về phía trước, lại kim lòng không đau mà ở trong không khí run rẩy.

Thân Tử Duệ nhìn hai mắt của cô, hắn rõ ràng đứng ở trước mặt cô, cô lại không nhìn thấy hắn, lại vẫn là có thể cảm giác được hắn, hốc mắt còn có hai giọt lệ cổ nén, rốt cuộc ức chế không được, chậm rãi theo hai má trượt xuống.

Hắn tiến lên một bước, đem mặt mình tựa vào bàn tay cô vươn ra

Ân Tịch vuốt ve đường cong trên khuôn mặt quen thuộc kia, nước mắt sớm đã thành giọt hung hăng mà tuôn trào.

Từ Duệ cầm tay cô, mà cô cứ như vậy ở trên mặt hắn mà vuốt ve.

Hắn vươn một bàn tay, nhẹ nhàng mà lau đi những giọt lệ nơi khóe mắt cô, lòng hắn một mảnh kích động, lại không thể nói thành lời.

Nhẹ nhàng lôi kéo, cô đã nằm trong vòng ôm áp của một đôi cánh tay mạnh mẽ, nơi đó tản ra hơi thở quen thuộc mà cô vẫn nhớ nhưng.

Ân Tịch dùng sức ôm chặt lấy thất lưng hắn, ở trên bờ vai của hắn nhẹ nhàng nức nở.

Hắn găt gao mà ôm lấy cô, giống như phải đem toàn bộ của cô mà thu tiến vào trong thân thể của chính mình, cô nghĩ muốn có một chút gì đó riêng tư đều không được.

“Ân Tịch. Ân Tịch.” thanh âm của hắn là từ nơi sâu nhất trong đáy lòng mà phát ra, giống như dùng hết toàn bộ sức lực.

“Em vì sao phải ngốc như vậy. Vì sao.”

Ân Tịch dùng sức mà ôm lại hắn, vui đầu vào ngực hắn, một lời đều nói không được, cô sợ hãi, sợ hãi đây chính là ảo tưởng của cô. Ngay sau đó, lại một lần nữa vui đầu vào ngực của hắn. không biết làm sao. . .

Thật lâu thật lâu sau, cô mới lại một lần nữa xác nhận, dùng hai tay vuốt ve khuôn mặt của hắn.

“Cảm nhận được không? Biết anh là ai không?” Hai tay của hắn bắt lấy hai tay nhỏ bé của cô, hạnh phúc từ đáy lòng tràn ra.

“Từ Duệ, anh vì sao lại tới nơi này? Ai nói cho anh biết?” Ân Tịch rốt cục cũng bình ổn một chút, thanh âm vẫn còn mang theo nghẹn ngào, cảm xúc còn phiêu du.

“Em định giấu anh cả đời sao? Vì sao phải tàn nhẫn như vậy?” Đau đớn của hắn không thể nói thành lời, cô gái này cư nhiên có thể bình tĩnh như vậy mà trải qua hai năm, thật sự một chút cô cũng không nhớ hắn sao? Nếu cô không thương hắn, thế nào lại liều mạng dùng thân thể đi thay hắn đỡ đạn, đứ

“Từ Duệ, em. em cảm thấy được.”

Không có cho phép lời của cô nói tiếp, hắn hung hăng dùng môi chặn lại miệng cô, dùng sức mà ôn nhu nhấm nháp

Ân Tịch ở trong vòng tay của hắn, không bao giờ . . . nữa suy nghĩ những vấn đề chết tiệt kia, hai năm dài tưởng niệm cùng tra tấn, nếu không thể coi nhẹ sự tồn tại của nhau, vậy để cho cô ích kỷ đi, để cho cô cả đời này đều bị lạc trong hơi thở của hắn đi. . . .

“Ân Tịch, bất cứ lúc nào, nơi nào, anh đều là mắt của em, nơi nào có anh, thế giới này sẽ là rộng mở với em!”

Thân Tử Duệ ở trong lòng thê, cả đời này, hắn đều là mắt của cô!

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Ngoại truyện 5: Sự cố này, không phải em cố ý. .

Ngoại truyện 5: Sự cố này, không phải em cố ý. . .

Cảm xúc của Ân Tịch, thật lâu vẫn không thể bình tĩnh lại, nước mắt như thủy triều vỡ đê vậy.

“Đừng khóc. . . Ân Tịch. . .”

Hắn lại một lần nữa nâng gương mặt của cô lên, hôn lên nước mắt của cô, hương vị mặn mặn, lại ngọt ngào.

Rốt cục, Ân Tịch nâng mắt lên, hai tay nâng khuôn mặt hắn, tuy rằng cô không nhìn thấy khuôn mặt hắn, nhưng cô lại thực chuẩn xác mà tìm đến được bờ môi của hắn, chủ động hôn lên. . .

Lâu như vậy đến nay, đây là lần đầu tiên Ân Tịch chủ động hôn hắn, đột nhiên như vậy lại cũng thực tự nhiên, hắn mừng rỡ như điên, nụ hôn có nghĩa trái tim cô đã hoàn toàn chấp nhận tình yêu của hắn, chưa có điều gì làm hắn kích động như vậy.

Ân Tịch vòng tay trên cổ hắn, nhẹ nhàng mà hôn lên da thịt của hắn.

“Em vật nhỏ này. . .” Hắn yêu thương mà gọi cô, ngọn lửa toàn thân bị cô châm lên, cơ hồ muốn đem cô ăn sống nuốt tươi.

Cánh tay nhỏ bé của cô mang theo cảm giác mát lạnh, trái ngược với da thịt nóng bỏng của hắn, “Có lạnh lắm không?”

Tay hắn gắt gao nắm tay cô, nhẹ nhàng mà hà hơi, hôn lên cánh tay nhỏ bé lạnh ngắt của cô.

Tay hắn liền lập tức bắt đầu không an phận, nhẹ nhàng mà luồn vào trong áo của cô, tìm kiếm thêm an ủi, lửa nóng trong tim hắn, trong thân thể hắn nếu không tìm đến được đôi môi của mình, hắn thật sự sẽ điên mất.

Ân Tịch im lặng trầm trồ mà đón nhận, đã quên mất phải ngăn cản tất cả lại, càng quên mất lúc này cô hắn là nên cự tuyệt hắn. . .

“Ân Tịch, anh muốn em. . . Mỗi lần nhớ đến em đều quên mất mình vẫn còn sống, mỗi lần ở trong mộng, anh đều thấy em đang đứng ở bãi cỏ kia, kéo đàn violon. . .” Hắn hôn lên trán của cô, “Anh đứng một bên nhìn em, bỗng em ngừng đàn, mỉm cười với anh. . .”

“Từ Duệ. . . Từ Duệ. . .” Cô đau lòng mà gọi tên của hắn một lần lại một lần nữa, tha thiết ôm lấy hắn.

Hắn nhẹ nhàng mà cởi bỏ quần áo của cô, Ân Tịch mặc dù không thấy gì, nhưng cô vẫn có thể cảm giác được sự nóng bỏng trong mắt hắn, khuôn mặt lại dần dần đỏ lên lần nữa, cho dù thân thể mình hắn cũng đã nhìn thấy từ lâu rồi, nhưng cô vẫn không thấy quen chút nào.

Tay hắn vẫn dày và ấm áp như vậy, vuốt ve da thịt cô mang theo cảm giác thực mát, mang theo tình yêu, nhưng cũng mang theo dục vọng.

Hơi thở hắn trở nên dồn dập, gấp gáp.

Tay hắn bắt đầu làm càn, tất cả của hắn đều đang nói cho cô biết, hắn muốn cô, điên cuồng muốn cô.

Ân Tịch phát ra một âm thanh kiềm chế rất nhỏ, mang theo từng đợt khiêu khích. . .

Sự kích lệ của cô giống như một quả bom vậy, tay hắn chậm rãi vươn đến nơi mẫn cảm của cô, mãi cho đến lúc này, Ân Tịch dường như mới bừng tỉnh. . .

Tay của cô lập tức phủ lên tay hắn.

“Làm sao vậy? Có phải tại anh nóng quá không?”, Từ Duệ ngừng động tác trên tay lại, tay kia nhẹ nhàng xoa lên tóc cô, nghiêng mình, khẽ giọng hỏi cô.

“Không phải. . . em. . .”

“Làm sao thế? Anh muốn. . .”, thanh âm của hắn đầy quyến rũ, tim Ân Tịch tan chảy thành một khối mơ hồ.

Cô chậm rãi buông ta ra, vì yêu hắn nên muốn thỏa mãn hắn, đây là suy nghĩ trong đầu cô lúc này.

Tay hắn lại được tự do trở lại, lại lập tức vươn đến nơi mẫn cảm của cô, mà quần áo trên người hắn cũng không khác gì đã cởi hết, cô có thể cảm nhận được hắn đang kẻ sát vào mình. . .

Lúc hắn đang muốn tiến vào cô, lại phát hiện cô lại đang trong thời kỳ sinh lý.

“Em. . .”, hắn kinh ngạc, nháy mắt liền hiểu được vừa rồi vì sao cô cự tuyệt.

“Từ Duệ, em. . . không phải em cố ý. . .”, sắc mặt của cô càng thêm đỏ bừng, cô cũng không nghĩ rằng mình và Từ Duệ sẽ gặp lại, càng đoán trước được ngay ngày đầu tiên gặp lại sẽ phát sinh chuyện như thế này.

“Sao lại ngốc như thế chứ? Em phải nói cho anh biết, thời kì đặc biệt đối với thân thể em sẽ không tốt chút nào”, lại mạnh mẽ kìm nén bản thân lại, hắn sẽ

không để cho bản thân mình đi “bất nạt” cô, dưới tình huống như thế này, hẳn lại khó chịu vì quá căng thẳng, đến mức đỏ cả mặt, nhưng Ân Tịch lại không nhìn thấy hẳn đang thống khổ.

“Bởi vì . . anh nói . . anh muốn mà . .”, cô theo bản năng lại đỏ mặt làm nũng, người phụ nữ một khi cảm thấy hạnh phúc, liền tỏ ra nhu mì dịu dàng là đương nhiên, thì ra cô cũng không ngoại lệ.

“Khó chịu mấy cũng không thể làm em bị thương được, như vậy anh sẽ không chịu được, biết không?”, Nếu không phải hẳn phát hiện sớm, có lẽ hẳn đã hùng hổ tiến vào cô, ở giữa thời kì sinh lý mà làm chuyện đó thì đối với thân thể người phụ nữ là một loại tổn thương rất lớn. . .

“Vậy anh . . phải làm sao bây giờ?”, khuôn mặt của cô dường như càng đỏ hơn, thân thể của cô cũng có thể cảm nhận được rõ ràng dục vọng mãnh liệt của hẳn vẫn còn đang bành trướng lên trên, thân thể nóng bỏng của hẳn dường như càng ngày càng nóng hơn. . .

Lời nói của Ân Tịch, đi thẳng vào điểm yếu của hẳn. . .

Chết tiệt, toàn thân hẳn giống như đang bị lửa hừng hực thiêu đốt, ba năm, dục vọng lặng yên giống như núi lửa vậy, chỉ đợi được gặp lại cô là bộc phát. .

Còn có thể làm sao bây giờ? Hẳn tình nguyện để bản thân mình khó chịu cũng sẽ không làm tổn thương đến cô.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Ngoại truyện 6: Yêu anh, cho nên em nguyện ý!

Ngoại truyện 6: Yêu anh, cho nên em nguyện ý!

Ân Tịch vuốt ve Thân thể hẳn, hơi hơi mỉm cười.

Lúc này đây, cô như trở thành chủ động, cánh tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô vỗ về lên da thịt nóng bỏng của hẳn, khiến hẳn nháy mắt trở nên thoải mái hơn. . .

Lúc này đây, sự lớn mật của cô không những vượt quá tưởng tượng của cô, mà còn vượt xa tưởng tượng của hẳn. Hẳn thật không ngờ Ân Tịch lại có thể dùng một cách khác để giúp hẳn, xoa dịu thống khổ của hẳn, mặc dù không thể làm cho hẳn phóng thích hoàn toàn, nhưng ít ra cũng không còn khó chịu đến mức như thế nữa.

Cái tay nhỏ bé của cô có chút trúc trắc mà cảm nơi nhạy cảm nóng bỏng như sắt của hẳn, tuy rằng cô chưa từng làm như vậy bao giờ, nhưng cô biết, động tác của cô ít nhất có thể tạm thời khiến hẳn không phải khó chịu nữa. . .

“Ân Tịch. . . dừng dừng lại. . .”, thanh âm của hẳn khàn khàn, chút trúc trắc của cô khiến hẳn muốn phát điên, lại không nỡ để cô rời đi, có thời gian hẳn sẽ dạy cô, bắt đầu từ bây giờ, hẳn có thời gian cả đời để dạy cô. . .

“Từ Duệ. . . khó chịu sao?”, câu hỏi của cô có chút ngốc nghếch, muốn biết hẳn có thích cô như vậy hay không. . .

“Không. . . anh thích em như vậy!”, hẳn khen cô, khiến cô cảm thấy ngượng ngùng một chút xíu, nhưng cũng là khích lệ thật lớn.

Tay cô từ từ hạ xuống, chậm rãi chuyển động. . .

“Ah. . . !”, Từ Duệ đột nhiên kêu lên một tiếng.

”Làm sao vậy? Làm anh bị thương sao?”, động tác tay của Ân Tịch hoàn toàn ngừng lại, cô nhìn không thấy được, nghe thấy tiếng của hẳn, trong lòng vô cùng lúng túng.

“Không có việc gì, bảo bối. . .”, hẳn hôn lên cái trán của cô, nhẹ nhàng an ủi trái tim đang bối rối của cô.

Tay hẳn xoa nhẹ lên tay cô, muốn dùng động tác này nói với cô, phải làm gì để giúp hẳn. . . Nhẹ nhẹ. . . Vị trí và mạnh nhẹ thế nào. . .

Ân Tịch từ từ tiếp thu. . . từ từ khiến hẳn thả lỏng. . .

Đây quả là một hành động ăn ý nhau, là một loại hạnh phúc khác đang bắt đầu, giữa họ chờ mong thêm nhiều sự ăn ý và hạnh phúc nữa.

Tiểu Úc nhìn người đàn ông thực đẹp này, chớp chớp đôi mắt to ngập nước, nhìn trái nhìn phải, nhìn lên nhìn xuống. . .

Nàng má lên hỏi, mang theo một chút sợ hãi, “Chú thật là baba con sao?”

Thân Tử Duệ bị đứa bé khôn lanh đáng yêu này hỏi, hai năm không gặp, con gái bảo bối đã cao lên rất nhiều.

“Tiểu Úc, mau gọi baba đi!”, Thân Tử Duệ nóng lòng chờ nó mở miệng, mà Tiểu Úc lại chậm chạp không nói, một mực giả ngu.

“Mẹ, người này là baba thật sao?”

“Tiểu Úc, đừng bướng bỉnh nữa, mẹ tìm được baba cho con rồi, có thích hay không?”, Hứa Ân Tịch mỉm cười, mang theo chút chút xấu xa.

“Ah, thì ra là như vậy! Mẹ tìm được cho Tiểu Úc baba, baba là người Trung Quốc, không giống với những người đàn ông ngoại quốc trước đây, hơn nữa người Trung Quốc này còn thực đẹp trai nha!”, Tiểu Úc nói xong, che miệng cười trộm.

“Ân Tịch. . . em. . . sao em có thể nói với Tiểu Úc như vậy được, anh rõ ràng là ba con bé, em mau nói với con gái, nói mau nói rõ ràng đi!”. Hứa Ân Tịch nóng đến mức giậm chân, nếu không giải thích, con gái bảo bối của hắn sẽ còn hiểu lầm hơn nữa mất.

“Em nói như vậy không đúng sao? Chẳng lẽ anh không muốn làm baba của Tiểu Úc sao?”, Ân Tịch ủy khuất mà bĩu môi, trong lòng lại vui như nở hoa.

“Cái này. . . cái này không giống nhau, anh là baba ruột thân thiết nhất của Tiểu Úc. Tiểu Úc! Nghe lời baba, baba sẽ thỏa mãn tất cả nguyện vọng của con!”. Hắn bắt đầu dụ dỗ con gái cưng của hắn.

“Thật sao? Con muốn gì cũng được sao?”, Tiểu Úc mở to hai mắt, không thể tin được.

“Đương nhiên là thật, con muốn gì, baba cũng sẽ đồng ý với con!”, Thân Tử Duệ cam đoan nói, chỉ cần có thể dùng tiền để hoàn thành, hắn sẽ không tiếc tất cả để thỏa mãn tiểu bảo bối của hắn, hắn đã thiếu tình thương đối với con gái rất nhiều, giờ hắn phải bù đắp lại cho con bé tất cả.

“Con chỉ muốn mẹ có thể nhìn thấy Tiểu Úc”.

Lời nói này vừa nói ra, trái tim Ân Tịch và Thân Tử Duệ đều giống như bị vật gì đụng trúng vậy, cùng trầm mặc như nhau.

Đây là điều mong muốn nhất của Tiểu Úc, cũng là mong muốn nhất của hắn, trên thế giới này, vẫn còn rất nhiều thứ không thể dùng tiền là có thể mua được.

“Có phải baba không làm được hay không? Có phải baba nói lừa Tiểu Úc hay không?”, Nói xong, nước mắt Tiểu Úc tựa như những hạt ngọc trai bị đứt dây vậy.

“Bảo bối, không khóc không khóc. . . “

Thân Tử Duệ hoàn toàn không biết phải làm thế nào để dỗ dành con nhỏ, Ân Tịch nghe thấy vậy cả người ngồi xuống, an ủi Tiểu Úc, “Mẹ có con và ba, thực vui vẻ, thực hạnh phúc rồi”.

Từ Duệ đem hai mẹ con ôm vào trong ngực, “Tiểu Úc, mẹ sẽ nhìn thấy được baba và Tiểu Úc, vì baba và Tiểu Úc chính là đôi mắt của mẹ”.

Ba người gắt gao ôm nhau, đây là lần đầu tiên Tiểu Úc được người gọi là baba ôm, mà năm nay, nó đã bảy tuổi rưỡi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Ngoại truyện 7: Yêu rất nhiều rất nhiều

Ngoại truyện 7: Yêu rất nhiều rất nhiều

Thời tiết thành phố F, vài ngày trước còn đậm sương mù, hôm nay lại được trời xanh mây trắng, Ân Tịch có thể nghe thấy vị tươi mát trong không khí.

“Mẹ, mẹ. . . Rất nhiều rất nhiều hoa bách hợp, thật xinh đẹp, giống như một ngọn núi tuyết vậy”, Tiểu Úc lôi kéo tay mẹ, cười vui vẻ.

“Ừ, con cẩn thận, đi chậm một chút!”, Ân Tịch vui vẻ mà lo lắng.

Lại trở lại thành phố F, cô phải đối mặt với rất nhiều chuyện, khi đó cô lựa chọn chạy trốn khỏi người và mọi chuyện, những thứ này lại một lần nữa xuất hiện trước mặt cô, những đau đớn này, cô vừa nghĩ đến vẫn không thể buông được.

“Ân Tịch, đừng suy nghĩ nhiều, không cần phải lo lắng, tất cả hãy để anh suy nghĩ, để anh lo lắng, được chứ?”, Từ Duệ giống như nhìn ra được bất an

trong lòng cô.

“Từ Duệ, em rất sợ. . .”

“Có anh ở đây, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh em, đừng sợ! Dù ngày tận thế đến anh cũng muốn em nằm trong vòng tay anh”. Hấn ôm cô vào lòng mình, ngửi thấy mùi hương của cô, nhìn vườn hoa bách hợp kia, nhìn Tiểu Úc ở giữa vườn hoa và mặt tươi cười nở rộ, còn có Ân Tịch trong lòng hấn, hấn cảm thấy cả thế giới này chỉ có hấn là hạnh phúc nhất.

Ngây ngốc mà cười nhưng lại kim lòng không được mà bộc lộ ra.

Hấn nắm tay cô đi vào biệt thự Thân gia, nói cho cô rằng tất cả những bài trí đều giống hệt như lúc cô chưa đi.

Ân Tịch từng bước từng bước quen thuộc, lấy tay vuốt ve, Từ Duệ muốn đỡ cô, cô chỉ mỉm cười lắc đầu, tất cả những thứ này cô muốn quen thuộc để đi, cô không muốn bản Thân trở thành gánh nặng của Từ Duệ, tự mình có thể giải quyết cô đều muốn bản Thân tự học lấy.

Từ Duệ biết Ân Tịch rất mạnh mẽ, cũng không ngăn cản mà đi bên cạnh cô, nhìn cô đi từng chỗ một, đều cẩn thận như vậy. . . Trong lòng lại ảm đạm.

“Rầm” một tiếng vang lên, Ân Tịch chịu đựng đau đớn không phát ra tiếng nào, nhưng Thân thể lúc này lại mất đi chỗ dựa, ngã mạnh về phía sau. . .

Từ Duệ từ phía sau đứng lúc vươn tay ra, Thân thể của cô rơi vào vòng tay hấn.

“Đề anh xem xem, có bị thương chỗ nào không?”, Từ Duệ quan tâm mà sốt ruột hỏi.

“Không có việc gì, chỉ là huyếch nhẹ một cái thôi, không đau”, Ân Tịch vội vàng giải thích.

Hấn hôn lên vết thương trên trán của cô, chỗ đó còn nổi lên một cái u nhỏ nhỏ, nhìn cô cố chấp kiên cường, trong mắt hay trong lòng hấn đều đau.

Ân Tịch yên lặng đón nhận cái hôn của hấn, có hấn như vậy, dù lại càng đau hơn, cô cũng có thể chấp nhận.

Hấn kéo tay cô, cẩn thận ngồi lên sofa, hấn lập tức lấy ra nước khử trùng và bông băng, nhẹ nhàng mà thoa vào miệng vết thương. . .

Khóe mắt Ân Tịch lại một trận chua xót, ngay sau đó cô gắt gao ôm lấy Từ Duệ.

“Làm sao vậy? Có phải rất đau hay không?”.

Thấy cô đột nhiên nhào vào lòng mình, hấn liền thấy vui vẻ lại triu mến.

Ân Tịch dùng sức lắc đầu, “Từ Duệ, đừng đối với em quá tốt như vậy, được không?”

“Vì sao chứ? Em không vui sao? Hay vẫn là anh làm cho em thấy sợ hãi?”, trái tim Từ Duệ mạnh mẽ trầm xuống, lúc này hấn sợ nhất chính là Ân Tịch vẫn không thể chấp nhận yêu hấn.

“Em cảm thấy em rất hạnh phúc, hạnh phúc quá, em sợ em sẽ giữ nó không được”.

“Đưa ngốc, em không cần phải giữ nó, vì vĩnh viễn nó sẽ không chạy mất, chỉ cần có Thân Từ Duệ ở đây, sẽ có hứa Ân Tịch hạnh phúc ở đây, được không?”, Hấn sùng ái vỗ về khuôn mặt của cô, tay nhẹ nhàng lau khóe mắt của cô.

Ân Tịch vươn tay, cũng vỗ về khuôn mặt hấn, cảm nhận hấn tồn tại.

Hấn nhìn vào trong đôi mắt trong suốt của cô, thấy được bóng dáng chính mình, đang đắm chìm trong hạnh phúc. . .

Biệt thự Thân gia bài trí lại càng đơn giản hơn, tất cả đều vì lo lắng cho đôi mắt của Ân Tịch.

Trở lại thành phố F, trong lòng Ân Tịch vẫn có chút kích động nho nhỏ, Hạ Vũ vẫn thường xuyên đến thăm cô, thậm chí còn mang theo tin vui cô ấy có em bé, Ân Tịch vui vẻ mà chúc phúc cho cô ấy.

Tất cả hạnh phúc này, đến quá nhanh, nhanh đến mức khiến cô có chút không chịu nổi.

Mỗi ngày vào bữa cơm chiều, Từ Duệ đều đứng giờ có mặt ở nhà cùng cô và Tiểu Úc ăn cơm. Trên bàn cơm, cô luôn nghe được tiếng cười khanh khách vui vẻ của Tiểu Úc.

Sau bữa cơm chiều, Tiểu Úc luôn ầm ĩ muốn baba cùng con bé chơi này chơi kia, Thân Từ Duệ hoàn toàn trở thành một “người đàn ông bé nhỏ” làm bà vú, cùng con gái chơi trò rượt bắt, cùng con gái chơi trò xếp gỗ. . .

Thế nhưng có một chuyện đặc biệt làm cho hấn đau đầu, chính là con bé giống như kẹo đường dẻo dính chặt và trên giường hai người họ, nếu không cho con bé ngủ cùng, nó liền ủy khuất mà mở to đôi mắt, muốn khóc mà nói, “Có phải baba không thích Tiểu Úc hay không? Có phải Tiểu Úc không thể làm

baba vui vẻ hay không?"

Bộ dạng nhỏ bé vừa khóc này, Thân Từ Duệ thất bại lại đau đầu muốn nứt ra, hẳn phải bắt con gái bảo bối làm gì được bây giờ?

Tiểu Úc kỳ thật rất dũng cảm, nhưng là hiện tại, nó có baba, có thể cùng baba và mẹ ngủ một giường, chính là chuyện thực hạnh phúc, cho nên nó muốn cho phần hạnh phúc này vĩnh viễn cứ như vậy mà kéo dài.

Ân Tịch thân nhiên mỉm cười, cùng con gái nằm ở trên giường, tựa hồ cũng cam chịu.

Thân Từ Duệ lại khó chịu a, nhìn thấy người con gái mà mình yêu thương, nũng nịu nằm ở trên giường, cũng không có thể giữ lấy, thân thể hẳn sớm không thể nín được, rồi lại không thể làm cho Tiểu Úc khó chịu.

Hắn nằm ở bên kia của Tiểu Úc, kể chuyện cổ tích công chúa Bạch Tuyết cùng bảy chú lùn cho nó nghe, Tiểu Úc nghe nghe liền ngủ mất, hắn nhẹ giọng gọi hai tiếng "Tiểu Úc", thấy nó không có đáp lại, nói vậy đã ngủ say.

Hắn lộ ra nụ cười xấu xa, đem Tiểu Úc bế dậy, hướng một gian phòng khác đi đến, sau đó đóng cửa.

Cơ hồ là ba chân bốn cẳng mà chạy đến phòng Ân Tịch, chuyện này thật sự không thể trách hắn vội vã, có trời đất chứng kiến, Thân Từ Duệ hẳn đã muốn ba năm không có chạm qua đàn bà, thời kì sinh lý của Ân Tịch đã qua, hẳn thế nào còn có thể nhịn nữa chứ.

Hắn cơ hồ là nhắm theo ánh mắt "đói khát" nhìn Ân Tịch, Ân Tịch nghe được tiếng bước chân của hắn, vươn tay muốn vuốt ve mặt hắn, tay cô mới vừa duỗi ra, đã bị hắn túm lấy, hắn xoay người một cái, đem Ân Tịch đặt ở dưới thân, làm cho cô gất gao dán vào người mình.

"Tiểu Úc tỉnh lại, không thấy chúng ta bên người, hẳn là sẽ sợ hãi đi!" Ân Tịch còn không quên nhắc nhở hắn.

"Anh mặc kệ, hiện tại là thời gian của chúng ta, anh muốn, anh muốn, anh muốn." Hắn giống như một đứa trẻ, tham lam mà mút lấy.

Không đợi Ân Tịch nói nữa, hắn dĩ nhiên đã hôn chặt lấy môi cô.

Rất nhanh, Ân Tịch cũng bị hắn kích thích, chủ động mà phối hợp hắn.

Hai người cởi quần áo trên người xuống, dùng bản năng nguyên thủy nhất để tiếp xúc, cảm thụ nhiệt độ cơ thể cùng hơi thở của đối phương hòa vào nhau.

Miệng của hắn cắn nụ hoa phấn hồng của cô, còn thỉnh thoảng mút vào, động tác như vậy kích thích mỗi nơi mỗi cảm của Ân Tịch, nhịn không được mà rên rỉ ra tiếng.

Tay hắn thỏa thuê mà khiêu khích thân thể của cô, thẳng đến ngón tay hắn thăm tiến vào nơi tư mật của cô, phát hiện cô đã hoàn toàn chuẩn bị tốt lắm, hắn mới dùng sức một cái, tiến vào thân thể của cô, hai người đồng thời phát ra thanh âm thỏa mãn, đặc biệt là Thân Từ Duệ.

Thân thể hắn tựa như cá gặp nước, không bao giờ . . . nữa phải khống chế mà du ngoạn ở bên trong, dùng sức va chạm vào cô, khi thì nhẹ nhàng chậm rãi, khi thì mãnh liệt tàn ác, Ân Tịch ở dưới người hắn, phát ra một trận một lại trận thở tiếng gấp, phối hợp với tiếng gầm nhẹ của hắn, trong phòng, một mảnh xuân sắc

Thẳng đến tỉnh bì lực tẫn (sức cùng lực kiệt) >0<, hai người mới nặng nề mà thiếp đi.

Vừa cảm giác tỉnh lại, tất cả tỉnh lực tựa hồ lại khôi phục lên.

Cầm dục ba năm, rốt cục kẻ đang trai tráng như Thân Từ Duệ, giống như thủy triều cuộn sóng, càng không thể vãn hồi.

Ân Tịch còn trong mơ màng, một đôi tay lại sớm bao trùm lên nơi đầy đặn của cô, nhẹ nhàng mà xoa nắn, sau đó lại hướng tới bụng của cô.

"Đừng. Một mối quá." Ân Tịch phát ra âm thanh mơ hồ, cô thật sự muốn ngủ tiếp một hồi.

Từ Duệ lại cười xấu xa, thân thể hắn chậm rãi hạ xuống, cánh môi dùng ở trên đùi cô, khẽ cắn.

"Nhột quá. Tránh ra đi." Ân Tịch xoay người một cái, thiếu chút nữa đem Từ Duệ đá văng khỏi giường, cũng may giường cũng đủ lớn.

Từ Duệ không cam lòng, hắn thật sự rất muốn a, không được. Hắn muốn cho cô biết, hắn yêu cô, cho nên hắn muốn cô.

Thân thể hắn lại mò tới gần, lại một lần nữa hôn lên chân của cô, sau đó một đường hướng về phía trước, nhẹ nhàng mà tách hai chân của cô ra, nụ hôn của hắn hướng về nơi thần bí của cô mà đi đến.

"Uhm." Ân Tịch giống như ở trong mộng, nhẹ nhàng mà nói mê.

Đầu lưỡi của hắn linh hoạt mà dùng mãnh đi vào, nhẹ nhàng mà mút vào, phát ra thanh âm mờ ám.

"A." Ân Tịch bị đầu lưỡi của hắn khiêu khích, rốt cuộc ức chế không được phát ra thanh âm, cô cũng giật mình mà tỉnh lại, thì ra không phải cô ở trong mộng.

Không lâu sau, trong phòng lại một lần nữa vang lên tiếng thở gấp cùng những tiếng gầm nhẹ, một lần rồi lại một lần, Ân Tịch cảm thấy thân thể của chính mình giống như đang ở trên mây.

Hết thấy, rốt cục bình ổn, Từ Duệ nằm ở trên giường, đem cô ôm vào trong ngực, thỏa mãn mà yêu thương hôn lên mặt cô.

Khi hắn đang chuẩn bị đi tắm rửa một cái, một thân thể nhỏ bé nhanh chóng vọt vào phòng, lớn tiếng mà khóc nỉ non, Thân Từ Duệ mới nhớ tới, đêm qua quá vội, cư nhiên đã quên khóa cửa.

Nhìn thấy bộ dáng hoa lê đài vũ (xinh đẹp đáng thương), Thân Từ Duệ thực đau lòng, đang muốn đi đến ôm nó lên trên giường, lại phát hiện bản thân không có mặc gì, lập tức đem chăn gấu vấy lại trên người, hình ảnh hạn chế người xem như vậy, hắn cũng không muốn dạy hư con gái bảo bối của hắn được

."Ba ba, thật xấu. Ba ba thừa dịp Tiểu Úc ngủ, lúc sau đem Tiểu Úc ném vào phòng nhỏ, ô ô ô." Tiểu Úc khóc chạy bò lên giường.

Trong phòng bỗng dưng một mảnh hỗn loạn, a a. cục cưng. . . . chuyện này phải làm thế nào mới tốt đây.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Ngoại truyện 8: Chuyện lãng mạn nhất

Ngoại truyện 8: Chuyện lãng mạn nhất

"Anh có thể nghĩ đến chuyện lãng mạn nhất, chính là nắm tay em cùng nhau đi hết cuộc đời, đến khi nơi nào cũng không thể đi được nữa, em vẫn mãi mãi là viên ngọc trên bàn tay anh."

Một ca khúc đã lắng lâu rồi, phiêu đảng ở trong căn phòng ấm áp, Ân Tịch nghe ca khúc này, trong lòng cũng giống như muốn hét lên.

Đêm tối cùng ban ngày, đối với Ân Tịch mà nói, không có gì khác nhau, chuyện cô làm được nhiều nhất, đó là đánh đàn vi-ô-lông, đọc báo cho người khiếm thị, cho dù cô không nhìn thấy, nhưng cô không thể biến mình thành kẻ tàn phế được.

Đèn neon, chiếu rọi cả căn phòng, một ngày rất nhanh liền đã qua.

Tiểu Úc tan học đã trở lại, Từ Duệ tan tầm đã trở về, trong phòng lại tràn ngập tiếng hoan hô nói cười.

Sau khi ăn xong, trong đại sảnh rộng lớn, Từ Duệ mở một khúc nhạc du dương, hắn nhẹ nhàng mà đi đến phía sau Ân Tịch, vòng tay ôm lấy thắt lưng của cô, ở bên tai của cô khẽ căn, "Cùng anh nhảy một điệu đi."

Thân thể cùng hơi thở của hắn đã muốn dao động, hơi thở của hắn thổi tới tai cô, làm cho tim của cô đập rộn lên, chỉ cần ngửi thấy hương vị quen thuộc trên người của hắn, lòng cô liền không thể nhịn được mà rung động.

Ở dưới dẫn dắt của hắn, thân thể của cô rất nhanh đã tìm lại được cảm giác.

Cho dù lâu lắm rồi cô không có khiêu vũ, kỹ thuật nhảy của cô lại một chút cũng không thua năm đó, tiết tấu mãnh liệt của cô, càng làm thân thể thêm uyển chuyển, tuy rằng cô nhìn không được, nhưng là thính giác cùng khứu giác lại dị thường mẫn cảm, cô xoay người ba vòng, thế nhưng không chút sai lệch, hơn nữa nằm lại ở trong lòng ngực của Thân Từ Duệ.

"Mẹ, mẹ đẹp quá, mẹ thực cao nha." Tiểu Úc ở một bên nhìn thấy, mắt nhanh chóng mà xoay tròn, nó thật không ngờ, khi mà mẹ không thể nhìn thấy, mẹ vẫn có thể nhảy đẹp như vậy, nó cũng rất muốn có thể nhảy đẹp như mẹ.

Nó kéo kéo cái má nhỏ bé bụ bẫm, nhìn thấy mẹ cùng baba ở đó cứ xoay tròn lại xoay tròn, im lặng nhìn không dám đi quấy rầy, còn tuổi nhỏ nhưng nó đã hiểu được, tiếp theo hẳn là để cho baba cùng mẹ thời gian riêng.

Cuối cùng một cái xoay người mãnh liệt, tay hắn ôm chặt thắt lưng của cô, khuôn mặt mỹ lệ của Ân Tịch chiếu vào trước mắt hắn, lại một lần kim lòng không đau mà hôn lên cánh môi của cô, hắn không hề chính mình không được khai phá ngọt ngào của cô, chỉ là lướt môi qua.

Tay trái của hắn từ phía sau lấy ra một thứ gì đó, "Tay trái vươn ra!"

Ôn nhu cũng không cho phép cự tuyệt, Ân Tịch thực nghe lời mà vươn tay trái, nghịch ngợm cười: "Còn muốn nhảy cái gì? Em đóng vai nam nhé, thế

nào?"

Hắn không nói gì, chỉ là đem một chiếc nhẫn tinh xảo lồng vào ngón áp út của cô, đây là chiếc nhẫn độc nhất vô nhị trên thế giới, cũng là suy nghĩ ban đầu của hắn

Thân thể Ân Tịch có chút cứng ngắc.

"Cảm nhận một chút, thích không?" Hắn ôm lấy thân thể của cô, lại một lần nữa nói, "Cả đời Thân Tử Duệ này thăm nghĩ cũng chỉ sẽ cho một người con gái mang chiếc nhẫn này, người con gái ấy tên là Hứa Ân Tịch."

Tay hắn cầm tay cô, ôn nhu mà chân thành nói, hắn đã chuẩn bị rất nhiều rất nhiều phương thức để cầu hôn, nhưng là hắn biết Ân Tịch thích đơn giản, hắn còn lo lắng đến mắt của Ân Tịch, nhưng là cho dù có phổ trương thế nào, lòng của hắn đối với Ân Tịch vẫn là giống nhau cả.

Tay Ân Tịch vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái, kia hắn là một chiếc nhẫn rất tinh xảo, cô có thể vuốt ve đến mặt cỏ bốn lá kia, còn có một viên kim cương nhỏ ở giữa, không quá xa hoa, cũng là thứ mà cô thích.

"Cỏ bốn lá." Ân Tịch nhẹ nhàng mà ghi nhớ.

"Rất đơn giản cũng là thiết kế rất đặc biệt, ở giữa chính là một viên kim cương nhỏ, chồng tương lai của em thực ‘keo kiệt’ nha!" Thanh âm của hắn vẫn như trước mà ni non bên tai của cô, lại mang theo chút oán thán hạnh phúc.

"Nhỏ như vậy à? Em đây phải nghĩ lại coi, cứ như vậy mà gả đi, có vẻ rớt giá nha!" Cô chu cái miệng nhỏ nhắn, bộ dáng đần độn đồ đo, làm cho Tử Duệ nhìn không được cắn cắn vài cái mới thỏa mãn.

"Chứng cứ đã bị anh bắt được rồi, hiện tại đối ý đã không còn kịp nữa, bản quan chính thức tuyên bố, tội danh của Hứa Ân Tịch cùng Thân Tử Duệ đã chính thức thành lập, vĩnh không được giảm án."

Nói xong, hắn đem ngón cái mạnh mẽ mà đặt ở sau gáy cô, "Bản quan đóng dấu, lập tức có hiệu lực."

Còn chưa chờ Ân Tịch lấy lại tinh thần, hắn dĩ nhiên đã hôn lên cánh môi của cô, lúc này đây, hắn cũng không cho phép cô trốn chạy nữa, cả đời này, trên trán của Hứa Ân Tịch đều khắc 5 chữ: vợ yêu của Thân Tử Duệ.

"Thực xấu hổ, xấu hổ quá, xấu hổ, xấu hổ quá. Baba hôn mẹ Baba hôn mẹ nha." Tiểu Úc đem năm ngón tay xò ra, che khuất mặt mình, lại xuyên thấu qua khe hở mà nhìn trộm.

Gặp ba ba và mẹ không để ý tới nó, nó có chút tức giận, chạy qua đó.

"Ba ba. Ba ba, Tiểu Úc cũng muốn được thơm, Tiểu Úc muốn hôn môi nữa"

"Mẹ. Mẹ, thơm Tiểu Úc, Tiểu Úc cũng muốn chơi hôn môi."

"Ồ ô." Baba và mẹ giống như không để ý tới nó đâu.

Một tiếng khóc "Oa!" như sấm vang lên, vang vọng ở cả biệt thự Thân gia . .

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Ngoại truyện 9: Con muốn em trai

Ngoại truyện 9: Con muốn em trai

"Mẹ, bụng của mẹ lại lớn một vòng nga! Hai tay Tiểu Úc đều ôm không được thắt lưng của mẹ đâu!" Tiểu Úc khoa tay múa chân, tò mò quá, bụng mẹ lập tức liền lớn thật nhiều, nghe nói nơi đó có tiểu bảo bảo.

"Bởi vì trong bụng mẹ có cái tiểu bảo bảo a, Tiểu Úc cũng từng như vậy ở trong bụng mẹ nga." Một bàn tay cô âu yếm Tiểu Úc, tay kia thì vuốt ve bụng chính mình.

"Tiểu Úc cũng là như vậy ở trong bụng mẹ mà lớn lên sao? Nhưng mà bụng của mẹ sao mà chứa nổi Tiểu Úc a? Tò mò quá nga!" Tiểu Úc trăm tư ngàn nghĩ không có lời giải, nó cứ nhiên có thể nằm ở trong bụng mẹ, thực thần kỳ nga.

"Lúc đó Tiểu Úc còn rất nhỏ rất nhỏ nha, đương nhiên có thể rồi."

"Kìa vậy mẹ, mẹ có thể làm cho Tiểu Úc đi vào nữa không, con muốn chơi với tiểu bảo bảo, được không?" Nó mở to đôi mắt tròn xoe vô tội, thực chờ mong mà nhìn mẹ, tuy rằng mẹ không nhìn thấy, nhưng mẹ nhất định có thể cảm giác được.

Ân Tịch bị câu hỏi này của tiểu quý làm á khẩu không trả lời được, cô phải giải thích như thế nào đây? Cô giải thích như thế nào đây? Từ ngày cả nhà cô trở về thành phố F, Tiểu Úc luôn có rất nhiều ý tưởng kì kì quái quái.

"Mẹ mẹ, được không, được không? Được không?" Nó bắt đầu làm nũng, từ ngày có baba cưng chiều, nó lại không muốn mình lớn lên nữa.

Đang lúc này, Thân Tử Duệ lại tan tầm sớm mà trở về nhà, nhìn thấy vợ cùng đứa con gái bảo bối của mình, còn có tiểu bảo bối chưa chào đời kia, hạnh phúc đến mức nuốt nước miếng ừng ực.

Thấy mẹ không nói lời nào, thân thể nhỏ bé của nó bật người hướng về phía Thân Tử Duệ, "Baba, baba. Mau tới, baba mau tới giúp con nha, được không?"

"Làm sao vậy, tiểu bảo bối của ba?" Hần hạ thất lưng, đem con gái ôm vào trong ngực, hướng Ân Tịch đi đến.

"Mẹ nói Tiểu Úc là trong bụng mẹ đi ra nha, hiện tại trong bụng mẹ lại có cục cưng giống Tiểu Úc, Tiểu Úc muốn cùng chơi với em, nhưng là mẹ không cho con đi vào, baba giúp con, được không?"

Ông trời ơi! Con gái của hắn rút cuộc đầu làm bằng cái gì nha? Ý niệm ngây thơ như vậy cũng có thể nghĩ ra được.

Lại nhin không được xì một tiếng cười thành tiếng.

"Được không baba, ba ba? Baba yêu quý của con!" nó bắt đầu giở chiêu trò ra.

"Tiểu bảo bối, con a, đã từ trong bụng mẹ đi ra, hiện tại con đã trưởng thành, bụng của mẹ con không thể đi vào nữa, nhưng mà về sau con có có thể giống mẹ nha, trong bụng có một baby đó."

"Thật vậy sao? Baba, bụng con cũng có thể có tiểu bảo bảo sao, mau dạy Tiểu Úc, phải làm thế nào thì trong bụng mới có tiểu bảo bảo đâu, Tiểu Úc hiện tại muốn có một bé!"

Thôi được rồi, người giải quyết vấn đề càng lớn hơn.

Ân Tịch ở một bên cười lên tiếng, nhìn xem quý baba này làm sao để trả lời tiểu quý linh tinh con gái này a.

"Bảo bối, cái này, chờ khi nào con trưởng thành baba sẽ nói cho con, được không?"

"Nhưng là Tiểu Úc hiện tại rất muốn biết a!"

"Khụ khụ." Hắn gọi cho Ân Tịch ra mặt giúp hắn, Ân Tịch lại chính là cười cười.

Sau lại nhin không được, nghe Tử Duệ càng đi càng xa, phỏng chừng hắn đã bị con gái làm cho hôn mê. . . .

"Tiểu Úc, đến bên mẹ này, nghe một chút bụng mẹ coi, nói cho mẹ biết, con muốn em trai hay em gái?" Ân Tịch ưỡn cái bụng, hướng hai bố con đi đến.

"Chậm một chút chậm một chút. Đừng ngã, đại bảo bối của tôi!" Thân Tử Duệ vội vàng chạy đi đỡ cô, hiện tại Ân Tịch chính là siêu cấp Gấu Trúc cần bảo hộ trong nhà.

"Con muốn em trai, em trai lớn lên về sau có thể giống ba ba, ba ba thật cao nha thật lớn nha!" Nó ngẩng đầu lên, vui vẻ mà nói, nghĩ đến về sau có em trai cùng chơi với mình, nó rất là vui mừng nha.

"A. A." Ân Tịch đột nhiên cảm thấy thân thể khác thường.

"Làm sao vậy? Vợ của tôi." Tử Duệ lo lắng hỏi.

"Tử Duệ, em giống như. Giống như sắp sinh !" Ân Tịch cảm giác được khác thường trong thân thể, với kinh nghiệm trước đây, hắn là là muốn sinh.

Thân Tử Duệ quát to một tiếng, ôm lấy Ân Tịch liền hướng xe chạy như bay ra.

Cách ngày sinh dự tính còn có một tuần, thế nào đột nhiên đã sinh a, xem ra vật nhỏ trong bụng kia tuyệt đối không an phận, cũng may trước đó đã chuẩn bị tốt tất cả. . . .

Tiểu Úc cũng nhanh chóng chạy tới trong xe, mẹ của nó sắp sinh em trai, lập tức sẽ có người chơi với nó, lòng nó cũng vui sướng vô cùng.

Sau đó. Rất nhanh, Ân Tịch bị đẩy mạnh vào phòng cấp cứu, Thân Tử Duệ cùng Tiểu Úc đứng ở ngoài cửa, hắn thực nóng lòng vội vã.

Lập tức, hắn sẽ lại một lần nữa làm ba ba, baba cùng mẹ Tử Duệ vừa nghe nói Ân Tịch sắp sinh, cũng đều cấp tốc từ biệt thự chạy lại đây, hai ông bà

già này chỉ hận Ân Tịch không thể một lần sinh vài đứa, càng nhiều càng tốt.

Trong phòng sinh, Ân Tịch lớn tiếng hét chói tai, mỗi một tiếng kêu, lòng Tử Duệ như bị xé rách, hấn thề, sau khi vợ yêu đi ra sau, hấn nhất định phải càng thêm yêu thương, những khổ sở mà cô vì hấn chịu đựng, hấn muốn dùng hạnh phúc gấp trăm gấp ngàn lần để đền bù lại.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Ngoại truyện 10: Để cho mẹ nhìn con nhiều hơn chút

Ngoại truyện 10: Để cho mẹ nhìn con nhiều hơn chút

Trong bệnh viện, một trận lại một trận thanh âm kích thích Tử Duệ, hấn hận không thể phá cửa mà đi vào, đem tất cả hộ sĩ đều đuổi đi, ôm Ân Tịch nói: "Không sinh nữa, đứa nhỏ này tôi không sinh."

Mỗi một tiếng đều bóp nghẹt tim hấn.

"A. A." Tay Ân Tịch nắm chặt drap giường, lớn tiếng la lên, dùng toàn bộ khí lực của bản thân.

"Thân phu nhân, dùng sức a. Lập tức sẽ ra." Hộ sĩ ở một bên cổ vũ.

Vì muốn cục cưng khỏe mạnh, Ân Tịch kiên trì sinh tự nhiên, dù có khổ mấy mệt nhọc mấy cô cũng phải kiên trì.

"Lại dùng lực một chút, đầu đứa bé đã ra rồi!" Thanh âm của hộ sĩ mang theo vui sướng.

Bên ngoài phòng sinh, Thân Tử Duệ bất an đi tới đi lui.

"Mẹ, sinh đứa nhỏ đều là thống khổ như vậy sao?" Tử Duệ nhìn sắc mặt bình thản của mẹ, nhìn không được hỏi.

"Đương nhiên rồi, lúc trước tôi sinh anh cũng chịu khổ không ít nha. Anh cứ an tâm mà ngồi đi, trong phòng sinh là toàn những bác sĩ có kinh nghiệm, không có việc gì đâu." Nhìn thấy con trai lo lắng như thế, bà nhìn không được khuyên nhủ. Là sinh tự nhiên nha.

"Bà nội. bà nội." thân thể Tiểu Úc dán chặt vào người bà.

"Cháu gái bảo bối của bà, thực ngoan!" Bà ta cưng chiều đem Tiểu Úc ôm ở trong lòng.

"Ba ba nói về sau Tiểu Úc cũng sẽ giống mẹ mà sinh tiểu bảo bảo nha, vậy có phải Tiểu Úc cũng sẽ bị đau như vậy không?" Nó mở to mắt to, tò mò hỏi bà nội.

Hạ Thuần ngăn người, lập tức tron mắt nhìn con trai một cái.

"Sẽ không đau đâu, sinh tiểu bảo bảo là chuyện thật vĩ đại, về sau Tiểu Úc nhà chúng ta nhất định sẽ sinh một tiểu bảo bối vô cùng xinh đẹp!" Hạ Thuần nhìn không được cuồng hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

Bà rất thích hương thơm trên người trẻ con.

Trong phòng sinh, đột nhiên một tiếng trẻ con khóc nỉ non vang lên.

"Sinh rồi. Sinh rồi. Ân Tịch sinh rồi." Thân Tử Duệ ôm Tiểu Úc cùng Hạ Thuần hưng phấn mà kêu to.

Ân Tịch nghe được tiếng trẻ con khóc, rốt cục lòng cũng buông lỏng.

"Mau. Cho tôi xem." Thanh âm của cô thực suy yếu, lại toát ra vui sướng.

Một bên hộ sĩ nâng thân thể cô dậy, mà ánh mắt cô lại nhìn về phía đứa nhỏ, trong sáng như vậy, chính mình nhưng không có ý thức được ánh mắt của cô đã biến hóa.

Hộ sĩ đem cục cưng vừa sinh xong ôm đến trước mắt cô, cô thực tự nhiên mà tiếp nhận đứa nhỏ, nhìn thấy lông mi thật dài của nó, mắt to muốn mở rồi lại nhắm chặt lại.

Còn có thân thể mềm mại kia, Ân Tịch ôm lấy kim lòng không đậu, "Cục cưng của mẹ, trưởng thành khẳng định còn mê người hơn baba con đâu."

"Mở mắt ra, để cho mẹ nhìn con nhiều hơn một cái nào. . . ." Ân Tịch tràn ngập tình thương của mẹ, ánh mắt tự nhiên biểu lộ.

Từ Duệ đứng ở cửa, ngây ra như phỗng, Ân Tịch của hắn. . . . Ân Tịch của hắn. hình như có thể nhìn thấy?

Thăng đến Hạ Thuần ở phía sau đẩy đẩy hắn, hắn mới lấy lại tinh thần, bước nhanh đến bên Ân Tịch đi đến, hướng đứa con bảo bối của hắn đi đến.

"Ân Tịch." Hắn thử nhẹ nhàng gọi cô.

Ân Tịch nghe tiếng, thực tự nhiên mà ngừng đầu, tìm khuôn mặt của Từ Duệ.

Khi cô nhìn thấy ngũ quan sáng ngời của Thân Từ Duệ xong, cô mới giật mình biết, cô có thể thấy, cô còn có thể nhìn thấy rất rõ mỗi người bên cạnh mình.

"Từ Duệ. Em Em" Ân Tịch có chút lắp bắp, không biết biểu đạt như thế nào .

"Nói cho anh biết, em nói cho anh biết, anh mặc quần áo màu gì?" Từ Duệ thăm dò hỏi.

"Anh mặc áo thun màu đỏ sẫm cùng quần kaki ở nhà." Ân Tịch sau khi nói xong, giờ tay bịt miệng mình.

Từ Duệ chưa kịp liếc mắt một cái nhìn đứa con, liền gắt gao đem Ân Tịch ôm vào trong ngực, hộ sĩ thuận thể đem cục cưng ôm lấy đưa tới trước mặt Hạ Thuần.

Hạ Thuần nhìn thấy cháu đích tôn đáng yêu, chân mày cánh phượng.

Tiểu Úc ở một bên chảy nước miếng, "Vật nhỏ này thực đáng yêu thực phấn nộn." nhìn không được vươn cánh tay nhỏ bé của chính mình, nó muốn nhéo nhéo! !"

Trong phòng sinh, bắt đầu khởi động thời gian ấm áp

Phần lớn thời gian, Ân Tịch nhìn Từ Duệ, thế nào cũng không đành lòng rời đi.

"Còn nhìn anh nữa? Lại nhìn anh liền ăn em. hừ hừ." Từ Duệ không có ý tốt mà cười cười, thân thể chậm rãi để sát vào cô.

Ân Tịch một tay ôm lấy khuôn mặt hắn, cảm giác nhìn mãi vẫn không đủ.

"Em muốn cứ như vậy mà nhìn anh, cứ nhìn."

"Ừ, cứ nhìn, nhìn cả đời, không được ghét bỏ anh sau này tóc bạc!" Hắn vui đầu vào trước ngực của cô, giống như đứa nhỏ mà cọt sọt.

Sinh xong Thiên Tứ (con trai của Từ Duệ cùng Ân Tịch, đứa bé vừa sinh ra làm cho ánh mắt của mẹ Ân Tịch có thể phản ứng, hơn nữa là nhìn thấy ánh sáng, cho nên đặt tên là Thiên Tứ), đã được được ba tháng, nếu còn cứ ở cữ hắn thực muốn phát điên. (Thiên Tứ = món quà trời ban)

Ân Tịch lại một trận nhột, quay người lại, phát hiện ra ông chồng đại sắc lang lại bắt đầu lẩn qua lẩn lại mình, cô vừa mới có thể hồi phục, là ông chồng này lại không thể chờ thêm một hai ngày nào nữa, cô không muốn a

Không muốn a. Không muốn a.

Chậm rãi, không muốn đã biến thành tiếng thở dốc ồ ồ

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mật* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 162: Ngoại truyện 11: Một năm kia, chúng ta mới quen

Ngoại truyện 11: Một năm kia, chúng ta mới quen

Thời điểm Thiên Tứ tròn một tuổi, Thân gia mở đại tiệc, cả biệt thự Thân gia đèn thấp sáng trưng, thăng đến khuya mới tán đi.

Ân Tịch tắm rửa xong, tẩy đi một thân mỏi mệt.

Từ Duệ sớm đã chờ ở giường, nhìn thấy Ân Tịch sau khi tắm rửa xong, vẫn là xinh đẹp như vậy, đáng người một chút cũng không biến dạng, thậm chí càng thêm đầy đặn.

"Mau, chạy nhanh lại đây hầu hạ đại gia!" hắn khoanh tay, nháy mắt.

Ân Tịch xoay người một cái, chân dài cong lên, gắt gao đem Tử Duệ đặt ở dưới thân.

"Oa, nữ cường đạo a, sắc lang a. Đại gia ta chỉ bán nghệ không bán thân." Tử Duệ làm bộ như bị khi dễ, coi như bị cô chà đạp.

"Đêm nay bốn tiểu thư liền phá nguyên tắc của nhà người, bảo đảm người về sau đều nguyên ý bán thân không bán nghệ!" Ân Tịch lớn mật đích đáp lại hần, đùa giỡn hần.

Ngay sau đó, thân thể đè ép đi xuống.

Thân Tử Duệ xoay người một cái chuyển lại đây, mắt sáng lấp lánh.

Tay Thân Tử Duệ đã sớm không an phận, từng vuốt ve qua vô số lần thân thể của cô, nhưng là mỗi một lần đều mềm mại đến cực điểm, làm cho hần không thể không mong nhớ.

"Anh thích mùi hương của em, rất nhẹ, rất nhạt."

"Còn có đâu?" Cô bắt lấy đầu của hần, không cho hần hôn xuống nữa.

"Còn thích em chặt khít, mỗi lần đều làm cho anh không thể không chế được, cho nên anh quyết định lại tái tạo một tiểu bảo bối nữa." Nụ cười tà ác, động tác tà ác.

Còn chưa chờ hần động thủ, Ân Tịch cá chép xoay người một cái, lại đã ngồi trên người hần.

"Thế nào? Đêm nay thật muốn làm nữ cường sao?" Tử Duệ xấu xa nở nụ cười, đem mấy sợi tóc vương vãi của cô vén ra sau vành tai, vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn của cô.

"Tự dung, em đột nhiên nhớ đến một chuyện nghiêm túc" Ngón tay Ân Tịch vẽ loạn trong ngực hần.

"Vợ yêu, cái gì là chuyện nghiêm túc? Có phải em muốn nói xem thích tư thế nào nhất không?" Như trước vẫn là bộ dáng mê người.

"Không được bai hoa nữa, trả lời không được, buổi tối hôm nay đừng có mà lên giường!" Ân Tịch ngồi nghiêm chỉnh.

"Vợ là trời, vợ luôn đúng, vợ nói gì chồng đều nghe hết." Hần nhẹ nhàng cắn một chút cái miệng nhỏ nhắn của cô, yêu thương nói.

"Tử Duệ." Thanh âm của cô đột nhiên rất nhẹ.

"Ừ!" Hần nhẹ nhàng đáp lại.

"Anh còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta quen biết không?" Đêm nay Ân Tịch, có chút đặc biệt, khi mà cô nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Thiên Tứ, bộ dáng cười hồn nhiên của Tiểu Úc, còn có Hạ Vũ cùng Trần Hân ân ái, điều làm cho cô kinh ngạc chính là, cô cứ nhiên nhìn thấy Hạ Thiên Triệu một người đàn ông như hần cứ nhiên lại sẵn sóc Hân Nhất Nhất như vậy.

Khi Hạ Thiên Triệu cùng Thân Tử Duệ uống rượu nói chuyện phiếm, cô thực tự nhiên mà đến gần Hân Nhất Nhất, nhìn thấy hạnh phúc trong mắt cô ấy, cô vô tình hỏi họ họ quen nhau như thế nào?

Hân Nhất Nhất e thẹn mỉm cười, lúm đồng tiền cùng nốt ruồi ở khóe mắt, lay động lòng người.

Cô yên lặng nghe, nhìn thấy cô ấy hạnh phúc kể lại, đột nhiên nhớ tới khi cô và Tử Duệ mới quen, không biết tên kia còn có nhớ hay không, lúc ấy trong lòng cô lập tức thể nhỏ, đêm nay Tử Duệ nếu nói không được, cô sẽ không cho hần lên giường.

Thân Tử Duệ nhìn thấy cô có chút đặc biệt, hần khẽ điểm cái mũi nhỏ nhắn của cô, nhẹ giọng nói: "Sao tự dung lại hỏi vấn đề này?"

"Em muốn nghe lời ngon tiếng ngọt a!" Lời nói của cô mang theo một chút làm nũng, tựa đầu gối lên cánh tay cường tráng của hần.

"Tiểu quý!" Nói xong, hần ngồi thẳng người, tựa vào đầu giường, đem cô ôm vào trong ngực chính mình.

Ân Tịch giống con mèo nhỏ cuộn lại trong lòng hần, lẳng lặng chờ những lời hần sắp nói, mắt trộm ngắm vẻ mặt của hần.

"Khi em gạt anh nói không còn sống, anh vẫn cho rằng lần đầu tiên chúng ta gặp nhau là ở vũ hội kia, em ngã vào trong lòng anh, giật đứt mặt nạ của anh, cùng thời gian, anh cũng giật đứt mặt nạ của em, mắt em trong veo như nước, làm cho tim anh đập thành thạch tựa như đã từng quen biết, cái loại cảm giác này đến nay nhớ lại, anh đều nhìn không được tim đập nhanh."

Khi nói, thanh âm của hần thấp như vậy, khóe miệng mang theo ý cười mà hồi tưởng, hạnh phúc ở trên mặt hần biểu hiện là không thể nghi ngờ, Ân Tịch giống như là trở lại lúc ấy.

"Vì sao lại nghĩ vậy?" Ân Tịch có chút "xấu xa, biết rõ còn cố ý hỏi", cô vẫn đều nhớ rõ bọn họ lần đầu gặp mặt không phải tại vũ hội đó, mà là ở bãi cỏ trong Tề gia.

Thân Tử Duệ vuốt cái cằm nhỏ của cô, giống như kể chuyện cổ tích, "Hai năm kia khi em đi, đã xảy ra rất nhiều chuyện, tỉnh lại sau đó một chút trí nhớ đã trở lại, cũng là hai năm kia, anh mới biết được, thì ra từ khi em còn rất nhỏ, anh đã gặp em"

Tay Ân Tịch đặt trước ngực hắn, không có động tác gì.

"Ngày nào đó ánh mặt trời rất chói chang, chú mang anh đi đến Tề gia, bọn anh nghe được tiếng một cô bé hét chói tai, theo thanh âm đi qua đó, ở nơi đó, anh nhìn thấy một cô bé đang cắn chặt miệng, thân thể lạnh run, còn có ánh mắt quật cường."

Tay hắn lại một lần gắt gao đem thân thể của cô ôm càng chặt lại, hắn biết, đây đều là thời thơ ấu mà cô không muốn nhớ lại, hắn đau lòng.

"Cô bé ấy bị tra tấn rất nặng, lưng vô cùng thâm thối, nhưng khi tiêu độc khử trùng, cô bé ấy nén chịu, từ đầu tới cuối anh đều không thấy cô bé ấy rơi một giọt nước mắt, lúc ấy anh đã nghĩ, sau khi lớn lên anh sẽ bảo vệ cô ấy thật tốt, không cho bất luận kẻ nào khi dễ cô ấy, anh muốn dẫn cô bé ấy đi." Nhớ tới đoạn ký ức này, Tử Duệ cũng nhịn không được mà khổ sở, ai ngờ sau lại mọi chuyện khó liệu.

"Sau đó đâu?"

"Anh hứa với cô bé ấy ngày mai gặp nhau ở chỗ cũ, chính là anh thất hứa."

"Vì sao phải thất hứa? Anh có biết không, cô bé ấy vẫn đứng đợi từ sáng cho tới tối đen." Thanh âm của Ân Tịch không có trách cứ, nhưng là mất mát.

"Vào lúc ban đêm, anh đã bị cha lôi lên máy bay đi Anh, tình hình lúc đó rất đặc biệt, Hạ gia cho ba anh biết, phải đưa anh rời khỏi thành phố F, nếu không mạng nhỏ của anh cũng khó bảo toàn. Anh chết sống giây dựa nhưng không thể làm gì, ở Anh anh liền dặn lòng, phải mạnh mẽ lên, mạnh mẽ đến khi nào không ai có thể bắt lạt mình." Ánh mắt hắn lộ ra cơ trí cùng kiên định.

"Ở Anh mấy năm kia, xảy ra rất nhiều chuyện, thậm chí là tai nạn xe cộ, kỳ thật đều là bị người ta hãm hại, liền vì uy hiếp Thân thị, sau khi tai nạn xe cộ xảy ra."

"Tử Duệ." Tay Ân Tịch xoa mặt hắn, thì ra hắn bị nhiều khổ cực như vậy, con đường của hắn so với cô còn vất vả hơn nhiều.

"Ân Tịch, thực xin lỗi. . . . Anh không nên mất đi đoạn trí nhớ kia, nếu anh không mất đi đoạn trí nhớ kia, chúng ta sẽ không phải chịu nhiều khổ sở như vậy, đặc biệt là em!"

Ân Tịch ngẩng đầu, thâm tình ngó nhìn.

Tuy rằng bất hạnh của cô dữ dội nhưng chẳng ngờ cũng là may mắn, cả đời này có thể có được tình yêu trọn vẹn của Thân Tử Duệ, cô còn có đòi hỏi gì hơn chứ?

Cánh môi của cô như mưa hạ xuống, cho đến khi chạm vào viền môi bá đạo mà mềm mại của hắn, thật lâu không muốn rời đi.

Ba năm sau, Tiểu Thiên Tử đã muốn bốn tuổi, Tiểu Úc cũng vừa được mười hai tuổi, đúng là thời gian dậy thì.

"Tiểu Úc, sao lại không ăn cơm? Đồ ăn không hợp khẩu vị của con sao?" Ân Tịch nhìn con gái, hai ngày nay có chút kỳ lạ.

"Mẹ, chị không ăn Thiên Tử ăn, Thiên Tử ngoan nhất, không làm mẹ tức giận." Tiểu Thiên Tử nói xong đã gơ tay gấp lấy đồ ăn, Thân Tử Duệ lại ở một bên làm ông bố nội trợ, nói với con trai không thể ăn thế này, không thể ăn thế kia.

"Mẹ, Tiểu Úc có phải sắp chết hay không?" Tiểu Úc đột nhiên buông đũa, hai mắt nước mắt lưng tròng.

Những lời này vừa nói ra, Tử Duệ cùng Ân Tịch đều sợ hãi.

"Bảo bối, làm sao vậy?" Thân Tử Duệ buông con trai, chạy đến trước mặt con gái, con gái đúng là tâm can của hắn nha.

"Mẹ, phía trước con đau quá đau quá."

"Phía trước đau chỗ nào, mau nói cho mẹ biết!" Ân Tịch cũng nóng nảy, sợ đứa nhỏ bị bệnh gì mà không nói

"Nơi này, còn có nơi này." Nói xong, Tiểu Úc gơ tay chỉ vào chỗ tiểu meo meo của nó. (Hơ hơ, tuyến ngực phát triển ý bà con ^^)

Ân Tịch cùng Tử Duệ nhảy mất đã tròn tròn mắt.

Rất nhanh, Ân Tịch liền hiểu được, con gái là đang dậy thì, cô cũng đã từng trải qua như vậy, xem ra cô cần phải dạy thêm cho con gái một khóa học về phương diện này rồi.

"Bảo bối, đây là meo meo của con dài ra, meo meo dài nhiều nhiều sẽ trở thành người lớn nha!" Thân Tử Duệ ở một bên không hề cổ kị nói, con gái bảo bối sắp trưởng thành, meo meo lớn lên sẽ làm mê một một đồng con trai, đến lúc đó.

"Không đứng đấy!"

"Mẹ, baba, Thiên Tứ cũng muốn lớn lên, Thiên Tứ cũng muốn dài meo meo. Thiên Tứ muốn dài meo meo."

Tiểu Thiên Tứ cũng gia nhập, càng thêm hỗn loạn hơn.

Cả nhóm người đều im lặng. Còn chưa có lấy lại tinh thần, thân thể nhỏ nhỏ của nó đã tiến sát lại bên Tiểu Úc, "Chị, em muốn xem meo meo của chị. Thiên Tứ cũng muốn dài meo meo."

"Không được a. Không để cho em xem." Tiểu Úc đã muốn biết thẹn thùng, nói xong vội đứng dậy chạy ra phòng khách

"Chị, đừng keo kiệt như vậy thôi, về sau Thiên Tứ cũng không tranh đồ vật với chị nữa, được không được không." Thân thể nhỏ bé của nó chạy đuổi theo Tiểu Úc.

"Không được, em là trẻ con, chị là người lớn, mấy thứ của người lớn trẻ con không được nhìn!" Tiểu Úc quay đầu lại, làm mặt quỷ với em trai

"Chị thật xấu. chị không thương Thiên Tứ. Thiên Tứ mà dài meo meo sẽ rất nghe lời chị nói, để cho Thiên Tứ xem tý thôi."

Một màn khôi hài mà buồn cười này, Thân Tử Duệ cùng Ân Tích ngẩn tò te ra, hai cái tiểu quỷ này vừa sinh ra đã ồn ào náo nhiệt

Tiểu Úc tiếp tục ở phía trước chạy, Thiên Tứ tiếp tục ở phía sau đuổi theo, hai chị em cứ đuổi đuổi bắt bắt nhau như vậy mà lớn lên.

Nhiều năm sau, Tiểu Úc thường xuyên xuất chiêu này để cười em trai đòi dài meo meo, đương nhiên Thân Thiên Tứ lập tức có bộ dáng muốn liều mạng với cô bé.

Một nhà bọn họ, chính là hạnh phúc và ấm áp như vậy.

_____ HẾT _____

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Giấu Mặt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.